

DTV EBOOK

Dừng Chân Mùa Hạ

TUỐC NHỎ

Tuốc Nhỏ

Dừng Chân Mùa Hạ - Tước Nhĩ

Tước Nhĩ

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Sủng

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Hào môn thế gia, Vườn trường, Thiên chi kiều tử, Kim bài đề cử, 1v1, Thị giác nữ chủ

VĂN ÁN

Buổi tiệc đón người mới ở Đại học Kinh Châu, đàn chị bên cạnh chỉ vào chủ tịch hội sinh viên Đoạn Tiêu - người đang phát biểu trên sân khấu: Một tên công tử y đẹp úc hiếp người khác.

Nhìn Hạ Ngưỡng đơn thuần, đàn chị nghiêm túc nói: "Em nhất định phải tránh xa cậu ta ra!"

Hạ Ngưỡng ngoan ngoãn nhìn đi chỗ khác, mỉm cười: "Yên tâm, gu của em không phải loại này."

Dứt lời, bài phát biểu kết thúc, dưới sân khấu tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Khi cô vừa mới vào phòng nghỉ phía sau sân khấu đã bị một bàn tay mạnh mẽ giữ chặt, một nụ hôn trừng phạt mãnh liệt ập tới.

Chàng trai mơn trớn đôi môi hơi sưng của cô, cười lạnh: "Chẳng phải rất hợp gu đây sao?"

Mối quan hệ của Hạ Ngưỡng và Đoạn Tiêu là mối quan hệ có qua có lại. Cô nợ anh một lần, anh quyết tâm đòi lại bằng được.

Tất cả mọi người đều nói anh bị kéo vào vũng bùn nhơ.

Sau đó cô đề nghị chia tay, nhưng Đoạn Tiêu không đồng ý.

Trong cái đêm hoang đường ấy, anh nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng chữ uy hiếp: "Nói, không được chia tay."

"Không được giả vờ không quen biết nữa."

Nhân vật chính: Hạ Ngưỡng, Đoạn Tiêu

Mục lục

- [Chương 1: Tiệc tối – Tránh ánh mắt anh](#)
- [Chương 2: Lên xe – Có nghe thấy không? Bảo bối](#)
- [Chương 3: Hôn môi – Ngồi lên người anh thì em không chịu](#)
- [Chương 4: Không ăn – Anh ấy là một người rất xấu](#)
- [Chương 5: Nổi điên – Dễ bị lừa](#)
- [Chương 6: Đến lớp – Dính như sam](#)
- [Chương 7: Một nửa sự thật – Lần đầu tiên trước mặt mọi người](#)
- [Chương 8: Bạn cùng giường – Anh ấy làm có giỏi không](#)
- [Chương 9: Đua xe – Đua một trận thì thế nào](#)
- [Chương 10: Ngoại ô – Họ Đoàn, người bạn giàu có](#)
- [Chương 11: Nồng nhiệt – Cặp vợ chồng son](#)
- [Chương 12: Kỳ si nh lý – stardust](#)
- [Chương 13: Mỗi tình đầu – Câu mất hồn vía của anh đây rồi](#)
- [Chương 14: 30 vạn – Thậm chí sắp không còn là bạn bè nữa](#)
- [Chương 15: Lên máy bay – Điều là đang lừa anh](#)
- [Chương 16: Đợi chờ – Phá vỡ quy tắc trò chơi](#)
- [Chương 17: Cái nhìn đầu tiên – Vật trong tay](#)
- [Chương 18: Hậu quả xấu – Chính là thích kiểu người như cậu](#)
- [Chương 19: Dung túng – Chàng trai đứng đầu](#)
- [Chương 20: Nam sinh trung học – Muốn quyến rũ ai](#)
- [Chương 21: Nụ hôn đầu – Lừa tôi hôn cậu](#)
- [Chương 22: Trả thù – Hẹn hò với tôi](#)
- [Chương 23: Hẹn hò hay không – Kể xấu xa từ đầu đến cuối](#)
- [Chương 24: Tuyết rơi – Vĩnh viễn không giới nghiêm \(Vĩnh viễn không cấm Tiêu\)](#)
- [Chương 25: Superis. – Sao anh tìm được đến đây](#)
- [Chương 26: Chia tay rồi – Không có gì quan trọng](#)
- [Chương 27: Người giám hộ – Còn dám dẫn cô đi đánh nhau](#)
- [Chương 28: Mũi khâu – Xóa cậu ta](#)
- [Chương 29: Đối đầu – Nhìn cậu lâu lắm rồi](#)

- [Chương 30: Thăm tù – Anh là chó của em sao?](#)
- [Chương 31: Nuôi quen rồi – Không muốn chia tay](#)
- [Chương 32: Khóa trái – Thích chơi trò này lắm à?](#)
- [Chương 33: Buông tay – Tình nhân chia tay rồi quay lại là điều bình thường](#)
- [Chương 34: Đưa ô – Không phải đã nghe lời em rồi sao](#)
- [Chương 35: Cửa lồng – giữ chặt được cô](#)
- [Chương 36: Giúp đỡ người khác – Huống chi là cai em](#)
- [Chương 37: Phim quảng bá – cho tôi mượn tán tỉnh một chút](#)
- [Chương 38: Thuê phòng – Em thật xấu xa](#)
- [Chương 39: Móc chìa khóa – Em không ăn mì...](#)
- [Chương 40: Ác Mộng – Tôi cố ý bảo cô ấy nghe máy đấy](#)
- [Chương 41: Hỏa Hoạn – Lửa càng lúc càng lớn](#)
- [Chương 42: Xen vào – Nếu muốn trốn thì trốn cho kỹ](#)
- [Chương 43: Về nước – Bi.ến thái](#)
- [Chương 44: Hình xăm – Rắn quấn quanh quả](#)
- [Chương 45: Gặp nhau cuối tuần – Chỉ có thể chơi với anh](#)
- [Chương 46: Nuôi mèo – 5 giờ rưỡi sáng](#)
- [Chương 47: Chiếc nhẫn – Ép họ dừng lại](#)
- [Chương 48: Chơi bài – Cầm giả vờ không quen biết](#)
- [Chương 49: Nghiệt duyên – Cô nắm tay tên ác ma tôi tệ nhất](#)
- [Chương 50: Không hợp – Không hành anh chết thì tôi không bỏ qua](#)
- [Chương 51: Phát sốt – Đi vào phòng ngủ của cô](#)
- [Chương 52: Đèn Ngủ Người Tuyết – Xuống Khỏi Người Em](#)
- [Chương 53: Xin lỗi – Anh đã làm sai một việc](#)
- [Chương 54: Cúi Đầu – Em Không Quan Tâm Anh Nữa Sao?](#)
- [Chương 55: Cây cầu phúc – Người đàn ông không đứng đắn](#)
- [Chương 56: Được yêu thương – Anh hôn rất mãnh liệt](#)
- [Chương 57: Vạch Trần – Cố ý che giấu](#)
- [Chương 58: Cuộc trò chuyện – Cô ấy đã can thiệp vào cuộc đời của con trước](#)
- [Chương 59: Hoa cưới – Tình cảm rõ ràng](#)
- [Chương 60: Tốt nghiệp – Dắt mèo đi dạo](#)
- [Chương 61: Sinh lễ – Không muốn em thích anh nữa](#)

- [Chương 62: Cầu hôn – Đã lâu không gặp](#)
- [Chương 63: Một vài chuyện – Những câu chuyện nhỏ vụn vặt](#)
- [Chương 64: Câu cá biển – Nhảy xuống biển để tán gái](#)
- [Chương 65: Thuần hóa – Chỉ có thể nắm cổ tay](#)
- [Chương 66: Bà ngoại – Sẽ không để cô ấy chịu khổ](#)
- [Chương 67: Tôn thương – Không quan tâm cô](#)
- [Chương 68: Đua xe – Sắp bị làm cho mê muội mất rồi](#)
- [Chương 69: Vị trí quan trọng nhất trong lòng – Ăn không no thì tôi cũng kén chọn](#)
- [Chương 70: Hồi hận – Cô ấy có người khác rồi](#)
- [Chương 71: Nếu như – Đang khóc](#)
- [Chương 72: Video – Với tôi, có gì là không thú vị?](#)
- [Chương 73: Thử đoạn – Cũng rất hưởng thụ](#)
- [Chương 74: Tính kế – Anh thật vô liêm sỉ](#)
- [Chương 75: Hèn hạ – Chiều ý tôi](#)
- [Chương 76: Dục vọng – Em không sửa được](#)
- [Chương 77: Biến mất – Mặc kệ cả đời](#)
- [Chương 78: Đăng ký kết hôn – Quan hệ vợ chồng](#)
- [Chương 79: Mưa lớn – Chúc mừng tân hôn](#)
- [Chương 80: Tuần trăng mật – Người cùng đi qua thanh xuân](#)
- [Chương 81: Bình Minh – Đêm Tân Hôn](#)
- [Chương 82: Người thương – Cả một đời](#)

Chương 1: Tiệc tối – Tránh ánh mắt anh

[Nghỉ hè: Là khoảng thời gian từ giữa tháng 5 đến giữa tháng 8, tức là từ khi mùa hè bắt đầu đến khi mùa hè kết thúc.]

Gần một tháng trời không mưa, bầu trời xanh thẳm không một gợn mây, những cây hoa hòe bên đường bị gió thổi lay nhè nhẹ, mùa hè ở thành phố phía Bắc thật sự oi ả khô nóng.

Đầu tháng 9, trường đại học Kinh Châu chính thức khai giảng.

Những tân sinh viên đã nhập học từ hai tuần trước và đang bắt đầu khóa huấn luyện quân sự của mình. Bây giờ bọn họ trông giống như những chú chim sẻ rám nắng, ồn ào và hiếu kỳ đi trên những con đường hẹp quanh co trong khuôn viên trường.

‘Khi xưa tách bước xa nhà

Thấy cây dương liễu rườm rà xanh tươi

Nay ta trở bước đến nơi

Dầm dề mưa tuyết tuôn rơi lạnh lùng.*’

(Đoạn thơ trong bài thơ Thải Vi 6 của Khổng Tử được dịch theo bản dịch thơ của Tạ Quang Phát)*

Trong tòa nhà dạy học phía Đông Bắc vốn dành riêng cho khoa Nghệ Thuật lúc này chỉ phòng tập Vũ Đạo là còn sáng đèn.

Các sinh viên khoa Vũ Đạo năm hai đã sớm quay lại trường, đang tập luyện cho buổi biểu diễn chào đón tân sinh viên vào tối thứ Sáu.

Màn biểu diễn là một điệu múa cổ trang thời nhà Đường.

《Thải Vi》 là điệu múa trích đoạn trong vở kịch múa 《Khổng Tử》 .

Biên đạo múa đang đọc Kinh Thi, âm thanh vang lên tao nhã như khúc đàn tranh.

Trong phòng là những cô gái mặc Hán phục Thủy Tụ* đang chậm rãi vươn tay nhảy múa. Động tác đồng đều nhịp nhàng, dịu dàng tao nhã.

(*Hán phục Thủy Tụ: là trang phục nhà Hán có phần tay áo rất dài. Nó được gọi “Tay áo nước” như một đạo cụ múa tay áo đã trở thành một thứ độc lập nghệ thuật biểu diễn.)

Đã khiến không ít sinh viên đi ngang qua hành lang này đều không kiềm chế được ngẩng đầu ngắm nhìn.

Mặc dù những người vây xem đều là dân ngoài nghề nhưng cũng có thể nhìn ra được đây là một màn biểu diễn tuyệt vời.

Cô gái đứng ở phía trước nhận được nhiều ánh mắt ngưỡng mộ nhất từ mọi người chính là Hạ Ngưỡng.

Trong số những người mặc Hán phục Thủy Tụ màu xanh trắng thì cô đặc biệt nổi bật. Mái tóc đen dài thẳng được buộc cao lộ ra đường nét phần đầu tròn trịa, đường viền cổ của cô hơi ngẩng lên mượt mà thanh thoát như thiên nga trắng.

Cô có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn thanh thuần vừa tinh khiết vừa rực rỡ, mặc dù không phù hợp với kiểu hóa trang cổ trang bằng khuôn mặt trứng*, nhưng quanh người cô vẫn tỏa ra một khí chất cổ xưa rất đặc đáo.

(*Khuôn mặt trứng: Những người có khuôn mặt hình quả trứng, phần trán thường rộng nhưng cằm lại nhỏ.)

Dáng vẻ khi nhảy múa của cô nhẹ nhàng, uyển chuyển khiến người xem khen ngợi xinh đẹp không thôi.

Có rất nhiều tiếng ồn ào bàn tán trong đám người vây quanh xem cô – người đang múa ở hàng đầu: “Đó chính là đàn chị Hạ Ngưỡng đúng không? Tôi thấy ảnh chụp còn không đẹp bằng người thật, bên ngoài chị ấy nhìn giống như tiên nữ vậy!”

“Này, Tiểu Lâm cậu qua đây, cậu vẫn cầm thẻ đấy chứ?”

“Tên nhóc này đang nhìn chăm chăm vào cửa sổ không chớp mắt luôn, hahahaha!”

“Nhưng mà chị ấy quả đúng là ngôi sao của chuyên ngành Vũ Đạo trường chúng ta! Duyên dáng uyển chuyển..... Nghe nói chị ấy là thủ khoa đầu vào của chuyên ngành, cho đến nay vẫn chưa có ai vượt qua được điểm số của chị ấy.”

Giữa âm thanh bàn tán, bỗng một tiếng quát lớn vang lên phía sau.

“Nhìn đủ chưa hả!”

Phía sau là cố vấn của học viện Vũ Đạo đến tìm giảng viên có chuyện. Cô ấy cầm tài liệu được cuộn thành hình trụ, đánh lên những chàng trai đang túm tụm ở cửa ra vào.

Những người vây xem xung quanh vội vàng giải tán.

Chỉ còn lại ba chàng trai mặc trang phục rắn rì, là sinh viên năm nhất còn ngơ ngác đứng ở đó nghe mắng.

Cố vấn làm khuôn mặt hung thần ác sát: “Tan học không tới căn tin ăn cơm đi, còn tới đây nhìn lên các đàn chị nhảy múa à?”

“Cô ơi cô hiểu lầm rồi!” Chàng trai đứng giữa gãi gãi sau đầu: “Chúng em nhặt được thẻ cơm của đàn chị nên mới từ căn tin số

2 tới đây.”

Cố vấn nghi ngờ nhìn bàn tay đang vươn ra của cậu ấy, không nhận lấy, hỏi: “Của đàn chị nào?”

“Dạ là của đàn chị Hạ Ngưỡng ạ.”

Đúng lúc này âm nhạc trong phòng Vũ Đạo ngừng lại.

Đây là lần luyện tập cuối cùng cho điệu múa của màn biểu diễn trong hôm nay, giảng viên biên đạo lên tiếng chào hỏi cố vấn đang ở cửa ra vào, vẫy tay gọi cô ấy tới.

Cố vấn còn nhiệt tình hét lớn bọn họ một tiếng: “Hạ Ngưỡng, ở đây có mấy cậu em tới tìm em này.”

Trong phòng Vũ Đạo không lắp đặt điều hòa, cảm giác nóng bức ập đến ngay sau khi màn biểu diễn kết thúc.

Trên cổ Hạ Ngưỡng còn vắt một chiếc khăn trắng để lau mồ hôi, cô nghe tiếng gọi thì thò đầu ra, bước nhỏ tới: “Có chuyện gì không?”

Cô đang mặc trang phục múa, hơi thở hơi nặng nề nhưng giọng nói vẫn điềm tĩnh thanh tịnh. Thân hình cô cao ráo, khung xương nhỏ, vôi vàng chạy lại gần khiến cho người ta có cảm giác như tiên nữ giáng trần.

Cậu đàn em không khỏi có chút thất thần, lắp bắp một lúc rồi trong sự thúc dục của bạn học mới đưa thẻ cơm cho cô: “Đàn chị, thẻ, thẻ cơm của chị, em nhặt được ở cửa sổ số 6 của căn tin số 2.”

Trên thẻ cơm có dán ảnh của cô khi còn là sinh viên năm nhất.

Tóc buộc đuôi ngựa, mắt đen môi đỏ, không khác hiện tại là mấy.

“Cảm ơn em.” Hạ Ngưỡng nhận lấy, lẩm bẩm: “Chị cũng không phát hiện đã rơi mất.”

“Không có gì, đàn chị, em...”

Chàng trai vẫn ngập ngừng đứng ở cửa mà không rời đi.

Hạ Ngưỡng không hiểu nên đứng lại nhìn, im lặng đợi cậu ấy nói xong.

Cô gái đứng bên cạnh mỉm cười xen vào một câu: “Người ta nhất được thẻ cơm mạng trả lại cho cậu, về tình về lý cậu cũng phải mời người ta bữa cơm chứ.”

Bị nói vậy chàng trai đỏ mặt xấu hổ nhưng không phản bác lại.

Cậu ấy vốn cũng muốn nhân cơ hội này để xin phương thức liên lạc của cô.

“Là ý này sao?” Hạ Ngưỡng chậm chạp lẩm bẩm. Cô suy nghĩ chưa tới hai giây rồi đặt thẻ cơm vào tay đối phương: “Vậy em ăn xong thì trả lại cho chị, chọn món đắt nhất cũng được.”

—

Chàng trai rõ ràng không phải muốn lợi dụng điều này, nhìn vào ánh mắt của cô thuần khiết không chút suy nghĩ nào, cậu ấy vội vàng xua tay từ chối.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai chàng trai đi cùng sợ bạn mình quá mất mặt nên nhanh chóng kéo cậu ấy đi.

“Phì——” Trang Tĩnh – bạn cùng phòng của cô không hề nể mặt mà cười ra tiếng, đẩy cánh tay cô, giả vờ lo lắng: “Hạ Hạ à, nếu cậu cứ tiếp tục thế này, xem ra cậu sẽ khó thoát khỏi tình trạng độc thân trong bốn năm đại học này lắm.”

Hạ Ngưỡng thờ ơ nhún vai, cất thẻ cơm vào chiếc túi rồi dựa vào tường.

Giảng viên Vũ Đạo đang ở trong góc thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn nói: “À, vị trí múa chính lần này cũng không thay đổi, vẫn là Hạ Ngưỡng.”

Một câu nói không cần phải bàn cãi.

Dù sao trong nhóm Vũ Đạo nữ, lần nào phần thể hiện của cô cũng là xuất sắc nhất.

Múa cổ điển là sự kết hợp giữa múa Trung Quốc và hí khúc*, chỉ một phút trên sân khấu là công sức mười năm khổ luyện dưới sân khấu. Không phải ai cũng có thể biểu diễn một màn vũ đạo hoàn hảo.

*(*Hí khúc: các loại hí kịch truyền thống của Trung Quốc và các loại kịch hát địa phương, kết hợp múa hát để diễn một cốt truyện)*

Cô liên tục đảm nhận vai trò múa chính, trong vũ đoàn sẽ không tránh khỏi việc có những vai phụ cảm thấy thất vọng.

Giảng viên vừa rời đi đã có người tiến lên chúc mừng, trong giọng điệu không che giấu được sự ghen tị.

Từ trước đến nay Hạ Ngưỡng vẫn không giỏi trong việc xử lý các mối quan hệ nên không thể làm gì khác hơn là nói lời an ủi “Lần sau mọi người sẽ có cơ hội.”

“Phải, lần sau sẽ có cơ hội.”

Giọng điệu khó chịu này không giống đang đồng tình mà giống như đang gây khiêu khích.

Là một cô gái trong vũ đoàn tên là Chân Đông Nhi. Cô ta và Hạ Ngưỡng thường múa cùng một vị trí nhưng cô ta vẫn luôn bị

đánh bại nên chưa bao giờ lịch sự với Hạ Ngưỡng.

“Có trách thì trách tôi da dày thịt béo, không so được với thân thể mềm yếu đẩy một cái là ngã như người ta.”

Kèm theo đó là một tiếng cười khinh thường đầy ác ý, những lời này của Chân Đông Nhi nghe có vẻ không phải lời khen mà là lời mỉa mai.

Làm gì có ai muốn bị hình dung như vậy chứ.

Điệu đà, yêu kiều, nhẹ nhàng chẳng phải từ ngữ tốt đẹp gì trong xã hội bây giờ.

Thông thường Hạ Ngưỡng luôn là người được giảng viên chọn làm người múa chính. Cô cũng không thể tính là kiểu phóng đại đến mức “Đẩy một cái là ngã” như vậy, chỉ là cơ thể cô thực sự linh hoạt, mềm mại tựa như thác nước.

Vẻ ngoài thanh tú nhưng quyến rũ cùng thần thái trong sáng điềm tĩnh khiến cô đặc biệt nổi bật trên sân khấu.

Hạ Ngưỡng đang muốn đi vào phòng thay quần áo thì dừng lại. Quay đầu nhìn cô ta, chỉ lạnh lùng hỏi một câu: “Sở hữu đặc tính của phái nữ, cậu có cảm thấy mất mặt không?”

Chân Đông Nhi ghen lời, hậm hực nghiêng đầu đi: “... Tôi đâu có nói thế.”

Mọi người trong phòng vũ đạo hồi hải ra vào phòng tắm và phòng thay đồ để tắm rửa thay quần áo, không ai chú ý tới khoảnh khắc căng thẳng giữa các cô.

Lớp trưởng đứng ở cửa ra vào kêu lên: “Nhanh lên nào, đã đặt xong phòng riêng cho bữa tối rồi.”

Khói lửa chưa kịp đốt lên đã bị dập tắt trong im lặng, hai cô gái không nhìn nhau thêm nữa, cầm quần áo của mình bước vào buồng tắm vòi hoa sen.

Tối nay có kế hoạch tổ chức liên hoan, phí tham gia đã được đóng từ học kỳ trước.

Đại học Kinh Châu là Đại học tổng hợp, số lượng sinh viên của khoa Nghệ Thuật vốn không nhiều, mà ngành Vũ Đạo lại được chia nhỏ thành các chuyên ngành như Nghiên Cứu Vũ Đạo, Biên Đạo và Vũ Đạo Biểu Diễn.

Lớp của Hạ Ngưỡng thuộc chuyên ngành Vũ Đạo Biểu Diễn, chuyên về múa cổ điển và vũ đạo dân gian.

Chỉ tiêu tuyển sinh trong kỳ tuyển sinh tập trung và kỳ thi tuyển sinh độc lập của Đại học Kinh Châu đều rất ít, điểm văn hóa tiêu chuẩn của các chuyên ngành Nghệ Thuật còn tương đối cao.

Trừ 5 chàng trai, trong lớp có tận mười tám cô gái, đôi khi phải mượn sinh viên của lớp bên cạnh để biểu diễn một màn vũ đạo của nhóm lớn.

Một đoàn người cùng đi bộ đến nhà hàng bên ngoài trường, đi ngang qua sân bóng rổ ngoài trời.

Bên ngoài sân bóng rất náo nhiệt, người xem rất đông, có rất nhiều những nữ sinh năm nhất xinh đẹp đang vây quanh đó.

Lớp trưởng kêu lên: “Sân bóng rổ hôm nay náo nhiệt ghê, đang có trận đấu nào sao?”

Hình như là khoa Công Nghệ Thông Tin và khoa Tài Chính đều ở đây...

Này! Nếu khoa Tài Chính ở đây, có phải người đó cũng ở đây không?

Tinh thần hóng chuyện của mọi người bắt đầu lan truyền.

“Đoạn Tiêu? Cậu ấy đương nhiên sẽ ở đó rồi!” Chân Đông Nhi khẽ hừ rồi đi về phía đó, chỉ vào đám đông nhốn nháo: “Nếu không thì sao lại có nhiều người như vậy, chẳng lẽ thật sự tới xem đấu bóng?”

Trang Tĩnh hừ nhẹ, kể tai nói nhỏ với Hạ Ngưỡng: “Nực cười! Nghe giọng điệu của cô ta kìa, người không biết còn tưởng đâu cô ta rất thân thiết với cậu Đoạn hotboy đấy.”

Hạ Ngưỡng bình tĩnh nắm chặt dây đeo balo lệch trên vai, liếc nhìn về phía sân bóng rổ.

Sức sống tuổi trẻ của những chàng trai 18, 19 tuổi đang căng tràn trên sân bóng, hormone tràn đầy thu hút không ít các cô gái xinh đẹp, ngay lúc này một trái bóng nện vào rổ ghi một cú ba điểm.

Điểm số trên bảng được lật thêm vài trang, đã có cách biệt rất lớn.

Chỉ cần Đoạn Tiêu ở đây là chắc chắn thắng.

Sau khi tiếng còi hết giờ của trọng tài vang lên, âm thanh hò reo chúc mừng của đám người cũng theo đó vang lên: “Woohoo! Anh Tiêu quá ngầu!”

Người được mọi người vây quanh như ngôi sao nổi tiếng đó chính là Đoạn Tiêu.

Thực tế, Đại Học Kinh Châu chưa từng chính thức bình chọn hotgirl, nhưng người đẹp thì rất nhiều.

Chuyên ngành Vũ Đạo có người khí chất tuyệt trần là Hạ Ngưỡng, những chuyên ngành khác cũng có những tài nữ xinh đẹp, không có ai có thể làm hài lòng tất cả dư luận.

Nhưng nếu nói về hotboy thì lại có rất ít người phản bác hoặc có ý kiến khác.

Đoạn Tiêu hoàn toàn xứng đáng, trên tất cả mọi mặt đều đứng đầu.

Vẻ ngoài điển trai của anh quá rõ ràng, không hề có vẻ thanh lịch nho nhã mà có vẻ lười biếng tinh nghịch đặc trưng. Ngũ quan rực rỡ chói mắt, khuôn mặt đẹp trai anh tuần đi thẳng vào lòng người.

Mắt hai mí, khuôn mặt góc cạnh, vài sợi tóc ướt dính trên xương mày sắc lạnh, che đi nửa con mắt nhìn thật lạnh lùng bạc tình.

Thoạt nhìn, trông anh vô cùng mạnh mẽ, khoa trương, đẹp trai đến ngạt thở.

Chàng trai nổi bật giữa đám người, thậm chí anh còn không mặc quần áo chơi bóng, chỉ mặc một cái áo hoodie màu đen có khóa kéo, như thể được tạm thời kéo tới để cứu vãn tình thế vậy.

Anh chân dài vai rộng, vì đổ mồ hôi mà áo khoác dính vào da, hiện lên vòng eo thon gọn. Mái tóc ngắn đen như mực ướt mồ hôi, kiểu tóc mohican tạo cảm giác mê hoặc.

Anh vừa đi về phía sân bóng, vừa tùy ý giơ tay lên nhận lấy chai nước từ đồng đội ném tới cách đó không xa.

Không ít các cô gái thất vọng buông cánh tay đã chuẩn bị sẵn chai nước khoáng đang rục rịch đưa xuống, âm thầm mắng người ném chai nước kia thừa thãi, cản trở cơ hội tiến lên của bọn họ.

Đúng lúc này lớp trưởng tiếp lời: “Đông Nhi, cậu muốn đi chơi bóng à?”

“Không.” Chân Đông Nhi điệu bộ quay lại liếc nhìn nhóm bạn học cùng lớp, xoa xoa cánh tay: “Gió buổi tối có hơi lạnh, tôi muốn tìm Đoàn Tiêu mượn áo khoác.”

“Thế mà cậu còn quen cậu ấy à?”

Có thể có quan hệ với anh quả là khiến người ta kinh ngạc.

Đoàn Tiêu là người như thế nào? Tổ tiên nhiều thế hệ của anh không phải quan thì cũng giàu sang.

Giữa trung tâm thành phố mà bắt gặp một chiếc siêu xe có biển số liền nhau thì phải xem thử vị trí ghế lái có phải là anh không, dường như anh là kiểu người sinh ra đã ở vạch đích.

Ngoài gia thế, anh còn tạo ra rất nhiều đề tài khi vào trường. Lớp mười hai đã được tuyển thẳng vào ngành Toán Học của Đại học Kinh Châu, học thêm ngành Tài Chính để lấy bằng kép.

Anh sinh ra là để làm kinh doanh, ngay từ năm nhất đã được giảng viên kéo ra ngoài trường tham gia vào một hạng mục đầu tư. Khi mọi người còn đang ở trong thư viện khổ sở học hành thì anh đã kiếm được rất nhiều tiền.

Trừ các môn học bắt buộc và các cuộc thi thì vị thái tử này gần như không ở trong trường, chứ đừng nói tới giao lưu cùng các khoa khác.

Nghe mọi người tò mò hỏi thăm, Chân Đông Nhi nở một nụ cười đầy thâm ý: “Cũng không thân lắm. Cuối học kỳ trước đội của cậu ấy đã vô địch trong cuộc thi kinh doanh của chú tôi, nên chúng tôi đã dùng bữa cùng nhau.”

Mặc dù là chỉ ngồi cùng chú mình ăn một bữa cơm, cũng là bữa cơm duy nhất nhưng ít nhiều gì cô ta cũng đã quen biết Đoạn Tiêu.

Lớp trưởng và mấy cô gái khác cùng trêu ghẹo: “Còn có thể tìm cậu ấy mượn áo khoác, xem ra các cậu cũng không bình thường nha!”

Thực ra Đoạn Tiêu không thiếu người theo đuổi, nhưng hình như anh chưa từng đồng ý lời tỏ tình của ai cả.

Chân Đông Nhi chỉ cười mà không nói gì, không muốn thể hiện ra mình quá đặc ý. Cô ta chỉ nói với bọn họ đợi cô ta một lát, rồi lập tức chạy về phía sân bóng.

Cô ta vừa đi tới, quả thật là đã nói chuyện với Đoạn Tiêu.

Trang Tĩnh ở bên cạnh bất lực lắc đầu: “Bộ lọc nam thần của tớ hỏng rồi, Đoạn Tiêu sẽ không thật sự cởi áo cho cô ta đấy chứ.”

Hạ Ngưỡng hơi mở miệng, hai chữ “Sẽ không” không phát ra tiếng.

Người khác không nhìn thấy nhưng cô biết anh luôn chỉ mặc mỗi áo hoodie, bên trong không mặc thêm áo. Dù có lịch sự đến đâu thì cũng không thể nào cởi ra đưa cho con gái mượn được, chẳng lẽ để bản thân cởi trần ư.

Trong lúc hai người họ trò chuyện, không biết bọn họ đã nói gì mà ánh mắt Đoạn Tiêu bỗng nhiên nhìn về phía nhóm người bọn họ giống như có gì muốn nói.

Khoảng cách xa cả chục mét, nhưng Hạ Ngưỡng vẫn chạm phải tầm mắt sắc bén đen như mực của anh.

Cô vô thức cup mắt tránh ánh mắt anh, còn giả vờ lấy điện thoại ra xem giờ.

Một lát sau quả nhiên Chân Đông Nhi không thu hoạch được gì. Nụ cười của cô ta hơi nhạt đi, lúc về còn giải thích: “Nghĩ kỹ thì, cậu ấy vừa đánh bóng xong, đầy mồ hôi thôi bỏ đi.”

Không biết do cô ta tìm có thay đổi phương, hay là chính đổi phương tìm có để đối phó với cô ta.

Trang Tĩnh cười lên vài tiếng có chút hả hê, những người khác đều cho cô ta mặt mũi mà không nói thêm gì nữa, rất nhanh đã chuyển sang chủ đề khác.

Một đoàn người lại tiếp tục đi ra phía ngoài trường, Hạ Ngưỡng vô tình hay cố ý trốn giữa đám bạn, bỗng nhiên điện thoại di động trong tay cô khẽ rung lên.

【Tiêu】 : Trốn anh?

Chương 2: Lên xe – Có nghe thấy không? Bảo bối

Phòng riêng được đặt trước là phòng lớn nhất nằm ở cuối hành lang. Bên trong được đặt hai bàn tròn lớn, vừa đủ chỗ cho cả lớp.

Nhân viên phục vụ lần lượt mang các món ăn lên nên cửa vẫn luôn mở, đối diện với hành lang trống trải bên ngoài.

Có thể nghe thấy âm thanh cười nói của những chàng trai ở phòng bên cạnh.

“Hạ Hạ, cậu còn đứng đó làm gì?” Trang Tĩnh chọc vào hai má trắng nõn mềm mại của cô, nhìn cô như đang nhìn một em bé.

Mặc dù ở trường Hạ Ngưỡng cũng có chút danh tiếng nhưng cô không phải là người thích xã giao với mọi người. Bình thường cô đều ít nói hướng nội, cũng không nhiệt tình với mọi người, đôi khi phản ứng còn hơi chậm chạp, nhìn vừa ngoan ngoãn vừa đơn thuần.

Nếu cô là một nữ minh tinh, chắc chắn sẽ được nhiều người hâm mộ, nhất là các bà mẹ.

Bị chọc vài cái cuối cùng Hạ Ngưỡng cũng tỉnh táo lại, bối rối quay sang nhìn cô ấy: “Có chuyện gì vậy?”

Trang Tĩnh đoán vừa rồi chắc chắn đầu óc cô đang lang thang đâu đó ngoài vũ trụ, thở dài: “Tớ đang nói chuyện với cậu đấy, cậu không nghe thấy à?”

“Nghe thấy mà.” Hạ Ngưỡng cài đặt điện thoại sang chế độ không làm phiền rồi nhét vào túi, khẽ nói: “Cậu nói Chân Đông Nhi đi sang phòng bên cạnh rồi.”

Ai có thể ngờ lại trùng hợp như vậy chứ, tối nay đội bóng rổ cũng liên hoan ở đây.

Các chàng trai trong đội bóng rổ đặt phòng ở ngay bên cạnh, khó tránh khỏi việc Chân Đông Nhi lại đi qua tìm Đoàn Tiêu.

Trang Tĩnh hừ khê: “Nhìn cô ta khoe khoang như thế ai mà không thấy được tấm lòng Tư Mã Chiêu của cô ta chứ. Thích Đoàn Tiêu chứ gì? Nhưng tớ cảm thấy chắc chắn Đoàn Tiêu không thích cô ta.”

Mạnh khỏe, đẹp trai, thông minh... Đơn giản là có quá nhiều lý do để thích người như anh.

Thích Đoàn Tiêu dường như đã trở thành một chuyện rất bình thường.

Nhưng Hạ Ngưỡng vẫn hỏi: “Tại sao?”

Tại sao nhất định phải thích anh.

Trang Tĩnh nghe không hiểu nên trả lời cũng sai lệch: “Tại sao lại không thích cô ta á? Cái này còn cần phải hỏi sao? Đó chính là Đoàn Tiêu đấy! Từ năm nhất đã có không biết bao nhiêu đàn chị và các bạn học nữ cùng khối xinh đẹp theo đuổi cậu ấy, cậu đã thấy cậu ấy qua lại với ai chưa?”

Hạ Ngưỡng im lặng.

Trang Tĩnh lại mỉa mai: “Nếu không phải tớ nghe nói trước khi vào đại học cậu ấy đã từng yêu đương thì tớ sẽ nghi ngờ cậu ấy thích tiểu bạch kiểm* đấy.”

(* Tiểu bạch kiểm: ý chỉ những chàng trai trắng trẻo xinh đẹp, sống bám vào người khác hoặc được bao nuôi, thường được dùng với ý châm biếm.)

Hạ Ngưỡng đang uống nước, bị câu nói cuối của cô ấy làm cho sặc nước đến nỗi ho dữ dội.

Trang Tĩnh vỗ vỗ sau lưng cô: “Uống chậm thôi... Âm thanh này, có phải điện thoại của cậu đang đổ chuông không?”

Điện thoại di động của cô đang để ở chế độ yên lặng, nhưng vẫn rung. Điện thoại vẫn báo cuộc gọi liên tục, người ở đầu dây bên kia dường như sẽ không bỏ cuộc nếu cô không bắt máy trả lời.

Không thể cúp máy của anh.

Anh không cho phép điều đó, nếu không thì anh sẽ tức giận.

Nhưng Hạ Ngưỡng không muốn nhận điện thoại trước mặt bạn cùng lớp.

Cô vô thức nhúu đôi lông mày nhỏ nhắn, có hơi phiền não, cô úp màn hình điện thoại vào lòng bàn tay rồi đứng dậy: “Tớ ra ngoài một lát!”

Lớp trưởng không chú ý tới động tác nhỏ của cô, chỉ cho là cô đi vệ sinh nên nói lớn: “Hạ Ngưỡng quay lại nhanh nhé! Đồ ăn sắp lên đủ rồi, nhân tiện cậu sang bên cạnh gọi Đông Nhi một tiếng nhé.”

—

Bước chân của Hạ Ngưỡng dừng lại ở ngay cửa ra vào, lỗ đâm lao thì phải theo lao nên gật đầu.

Vừa đúng lúc nhân viên phục đã mang hết đồ uống lên đang đẩy xe ra ngoài, còn rất chu đáo đóng cửa phòng riêng lại.

Vừa ra ngoài chưa được hai bước, điện thoại đã ngừng reo.

Không biết có phải do đối phương tắt máy, hay là do thời gian chờ quá lâu nên tự tắt.

Nhưng Hạ Ngưỡng lại thở phào nhẹ nhõm, cũng không có ý định gọi lại. Cô nhét điện thoại nóng ran vào túi, dứt khoát đi về phía nhà vệ sinh.

Nhưng bên đó cũng rất ồn ào, khi cô đi tới một góc yên tĩnh thì nghe thấy tiếng một chàng trai mơ hồ kêu lên.

Âm thanh rất quen thuộc.

Hạ Ngưỡng cau mày, nhìn sang bên đó.

Ở phòng vệ sinh nam bên cạnh có mấy người đi ra từ bên trong, nhà hàng này nằm ở khu đại học, đêm hôm khuya khoắt tới dùng bữa ở đây hầu hết đều là sinh viên các trường xung quanh.

Có người tinh nghịch kêu lên “Mãnh nữ tập kích nhà vệ sinh nam.”, sau đó là những tiếng cười đùa bao trùm phần còn lại của cuộc trò chuyện.

Một giây sau, có một người cúi đầu chạy ra ngoài, đó chính là Chân Đông Nhi.

Cô ta giống như đang hoảng loạn bỏ chạy, khuôn mặt đỏ rực, đôi mắt dường như cũng đỏ. Tóc cô ta rối tung, chạy vội đến mức không chú ý tới Hạ Ngưỡng đang đứng bên cạnh.

Ngay sau đó, nam chính cũng chậm chạp bước những bước dài đi ra từ phía sau.

Dưới ánh đèn sáng rực, thân hình cao ráo đứng trên hành lang, chiếm ưu thế ngoại hình. Ánh sáng đan xen bóng của những sợi tóc ngắn in lên che khuất sống mũi cao, đuôi mắt hẹp dài ngạo mạn nhướng lên, khiến người ta không thể nhìn được rõ cảm xúc trong mắt ấy.

Anh ném nửa điếu thuốc trong tay xuống lan can, dập tắt ánh lửa hồng, quay sang rồi nghiêng đầu liếc nhìn về phía Hạ

Ngưỡng.

Hạ Ngưỡng liếc nhìn qua, không thể nào biết được anh và Chân Đông Nhi vừa xảy ra chuyện gì.

Dù sao thì dáng vẻ lười biếng ấy của anh cũng khiến người ta khó mà nhìn ra được thực hư, dường như chỉ có cổ áo khoác là bị lệch một chút.

Khóa kéo đã bị kéo xuống vài phân so với lúc trước, để lộ ra đường cong xương quai xanh sắc lạnh trắng trẻo.

Không đợi anh mở miệng, Hạ Ngưỡng đã như không có chuyện gì quay người bước nhanh trở về. Hành lang dài như vậy, khó tránh khỏi còn nghe thấy phía sau âm thanh trêu chọc của mấy chàng trai trẻ.

Những câu trêu chọc như “Hôn”, “Ôm ấp” cứ liên tiếp theo cơn gió lọt vào tai cô.

Ăn xong bữa cơm đã là 9 giờ tối, chỉ còn một tiếng nữa ký túc xá sẽ đóng cửa nên tất cả mọi người đều lần lượt trở về.

Lớp trưởng khó hiểu đi ra từ quầy thanh toán: “Lạ thật, có người đã thanh toán phòng của chúng ta rồi.”

“Ai thanh toán vậy?”

“Không biết.” Lớp trưởng gãi gãi đầu: “Nhân viên thu ngân nói cũng là người trong trường chúng ta, còn là một anh chàng rất đẹp trai, hài hước không cơ chứ?”

“Anh chàng rất đẹp trai nào thế? Tớ còn là nàng tiên ốc đây này ha ha ha ha.”

“Nhưng nàng tiên ốc thì chỉ có thể đợi lúc trong nhà không còn ai để xuất hiện cống hiến thôi.” Mấy cô gái cười nói, mỗi người

một câu làm cho câu chuyện ngày một lan man.

Chân Đông Nhi – người suốt cả tối không còn luyện thuyên nhiều như trước lại liếc nhìn sang gian phòng bên cạnh.

Không hiểu do đâu mà sự tự tin của cô ta bỗng tăng vọt, trả lời như lễ thể cô ta là người trong cuộc: “Chắc là Đoạn Tiêu đấy. Không sao đâu, cậu ấy thanh toán cũng được, một bữa cơm thôi mà.”

Lần này tất cả mọi người đều nhìn ra điểm không bình thường, Đoạn Tiêu sẽ không vô duyên vô cớ thanh toán cho họ, e là nể mặt ai đó rồi.

Có người trêu ghẹo: “Vậy lần sau cậu thay mặt lớp chúng ta mời cậu ấy ăn cơm nhé.”

Chân Đông Nhi mỉm cười, tâm trạng tốt lên nhanh đến mức mắt thường cũng thấy được.

Hạ Ngưỡng liếc nhìn khuôn mặt của cô ta, không còn tìm thấy dấu vết nào của cô gái hoảng sợ và tuyệt vọng khi chạy khỏi nhà vệ sinh nam trước bữa ăn đâu nữa.

Bây giờ chỉ có dáng vẻ “Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh*”

(*Trích thơ Bạch Cư Dị, tạm dịch nghĩa: Lửa đồng đốt không bao giờ cháy hết, Khi gió xuân thổi lại sinh sôi nảy nở)

Tầng này có hai thang máy, một cái đang sửa nên chỉ có thể sử dụng cái còn lại.

Mọi người trong lớp chia thành hai lượt xuống, chỉ còn lại Hạ Ngưỡng và bạn cùng phòng Trang Tĩnh.

Nhóm các chàng trai chơi bóng ở phòng bên cạnh cũng đã rời đi, chỉ còn lại một chàng trai khí chất hào hùng đứng ở cửa thang máy.

Là Đoạn Tiêu, đang đứng chờ thang máy cùng họ.

Lúc hai người đi qua, Hạ Ngưỡng vừa hay đứng chờ phía sau anh.

Trang Tĩnh giả vờ bình tĩnh, cố gắng kiềm chế vẻ mặt ngạc nhiên vui vẻ của mình, ra hiệu cho Hạ Ngưỡng ngẩng đầu nhìn. Còn so sánh chênh lệch chiều cao của hai người bọn họ, khoa trương thì lắm: Nhìn, gần, cao, quá!

Hạ Ngưỡng: “...”

Khi tuyển sinh ngành Vũ Đạo của đại học Kinh Châu có điều kiện về chiều cao, nữ sinh phải cao trên 1m7.

Chiều cao của Hạ Ngưỡng không tính là top đầu trong đám bạn học, chỉ vừa đủ điều kiện, đi giày đế bằng thì cao khoảng 1m73, đứng bên cạnh Đoạn Tiêu cao đến 1m89 thì không đáng nhắc tới.

Cửa thang máy mở ra, bọn họ lần lượt đi vào.

Dường như Đoạn Tiêu không chú ý tới ánh mắt của bọn họ, anh đã sớm quen với những ánh mắt chăm chú của người khác nên cũng không quay đầu lại nhìn.

Nhưng nếu Trang Tĩnh tinh tế hơn một chút thì sẽ nhận ra anh thậm chí còn không nhấn nút số tầng.

Anh chỉ đứng cúi đầu tựa vào một góc, vai trái nghiêng dựa vào tường thang máy ngón tay thon dài lười biếng bấm điện thoại di động, rồi đột nhiên lên tiếng: “Lát nữa anh đợi em ở đầu phố.”

Trong không gian nhỏ hẹp, giọng nói của Đoạn Tiêu hơi trầm và đầy từ tính.

Hai cô gái trong thang máy đều ngây người.

Vừa đúng lúc cửa thang máy sắp đóng lại thì có một nhóm người kịp thời chạy vào. Bảy, tám chàng trai đều đã uống rượu, trong đó có một người mập mạp bước vào, thang máy lập tức phát ra cảnh báo “Quá tải”.

Cậu bạn mập mạp này không phục, liên tục gọi bạn mình bước ra ngoài, trong cơn say khướt cố gắng xem ai mới là người gây quá tải.

Kiểu người này vốn rất đáng ghét, nhưng ba người trong thang máy đều đang không vội nên cũng không thúc giục bọn họ.

Hơn nữa, vì câu nói kỳ lạ vừa rồi của Đoạn Tiêu nên Hạ Ngưỡng cũng không dám quay đầu lại nhìn anh mà chỉ im lặng.

Ngược lại, Trang Tĩnh nhanh chóng liếc lại nhìn anh thì thấy anh đang đeo tai nghe bluetooth màu trắng bên tai phải, lúc này mới chợt hiểu ra.

Cô ấy lấy điện thoại di động ra, gõ vài chữ vào khung trò chuyện của wechat rồi đưa cho Hạ Ngưỡng xem.

【Làm tớ sợ muốn chết, còn tưởng rằng cậu ấy nói chuyện cùng chúng ta, hóa ra là đang gọi điện thoại.】

Hạ Ngưỡng cảm thấy trái tim như bị treo trên mây, hàng mi cong vút hơi run rẩy.

Đám ma men kia cuối cùng cũng chán trò chơi với thang máy, từng người một chen chúc bước vào như cá mè. Các cô bị ép lùi lại phía sau, Hạ Ngưỡng bị ép tới đứng bên cạnh Đoạn Tiêu.

Bàn tay phía bên kia của cô đột nhiên bị nắm lấy, những ngón tay xương xẩu nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay cô, ý vào việc không có ai nhìn thấy nên còn tùy ý siết chặt vài cái.

Cô không rút tay ra được, chỉ có thể cố nhin không quay đầu nhìn biểu cảm trên mặt anh.

Giọng nói của Đoạn Tiêu lại vang lên, tiếng cười trầm khàn, còn lộ ra vài phần ngang bướng không biết sợ: “Nghe thấy không? Bảo bối.”

—

Điện thoại của Trang Tĩnh vẫn không ngừng được đưa sang: 【A a a a Tổ chết mất! Giọng của cậu ấy quá dịu dàng, cậu ấy vừa gọi bảo bối đúng không?! Cậu ấy thật sự đã có bạn gái rồi!! Đây có được coi là bí mật kinh thiên động địa không? 】

Vành tai Hạ Ngưỡng đã nóng rực, bất lực cắn môi dưới, “Ừm” khẽ.

Nhận được câu trả lời, bàn tay của cô mới được buông ra.

Còn Trang Tĩnh thì oán trách tiếp tục gõ chữ: 【Cậu đừng lên tiếng, nhờ cậu ấy phát hiện chúng ta đang nói chuyện về cậu ấy thì làm sao bây giờ.】

—

Hạ Ngưỡng căn bản không muốn nhắc nhở, vì điện thoại di động của cô ấy đặt ở độ cao này chỉ cần thị lực của Đoạn Tiêu không có vấn đề gì thì anh sẽ có thể thấy rõ chữ trên màn hình của cô ấy.

Cửa thang máy mở ở tầng một.

Đoạn Tiêu không nhúc nhích, xe của anh đang đỗ ở gara tầng hầm.

Hai cô đi theo đám các chàng trai say xỉn phía trước đến cửa chính, còn có vài bạn học đang chờ hai người.

Hạ Ngưỡng đi chậm lại, do dự nói: “Trang Tĩnh, đêm nay tớ muốn về nhà ở một hôm.”

Sinh viên năm thứ hai không bắt buộc phải sống trong trường nữa nhưng hội học sinh vẫn sẽ tiến hành kiểm tra ký túc xá định kỳ. Trang Tĩnh là trưởng ký túc xá của cô, cô ấy nhớ hồi năm nhất cô cũng thường xuyên xin nghỉ phép để ra ngoài.

Cô ấy không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng cô là người địa phương.

Hơn nữa Trang Tĩnh vẫn còn chìm đắm trong câu chuyện vừa hóng hớt được ở thang máy, bây giờ chỉ muốn tìm người tám chuyện nên vẫy tay tạm biệt: “Được rồi, đi đường cẩn thận!”

“Ừm.”

Nhìn đám người bọn họ càng lúc càng xa, Hạ Ngưỡng mới thôi không nhìn nữa, đi về một hướng khác.

Đêm ở quanh làng đại học không náo nhiệt phồn hoa như khu CBD* trong trung tâm thành phố. Hiện cũng đã gần đến giờ đóng cửa ký túc xá nên cũng không còn nhiều sinh viên đi dạo nữa.

(*Khu CBD (Central Business District) là khu vực tập trung cao độ các hoạt động kinh tế, tài chính, thương mại, dịch vụ và hành chính của một đô thị.)

Hạ Ngưỡng quay lại nhà hàng, nhìn thấy một chiếc GT 63s màu đen bạc đã đỗ ở góc phố.

Thân xe thon gọn ẩn mình dưới bóng cây và đèn đường, tựa như dã thú đang ngủ đông.

Chiếc xe này Đoàn Tiêu mua từ hồi năm nhất Đại học, anh nghênh ngang lái vào bãi đỗ trong trường, đỗ cùng với xe của các giáo sư.

Nam sinh trong trường đều bàn tán về chiếc xe với danh xưng “Quý Ông Bạc Lược” của AMG. Có người còn chua chát nói anh may mắn vì là thiếu gia nhà giàu có nên mới lái loại xe này ngay từ năm nhất đại học.

Nhưng làm sao họ biết được, nếu như thật sự dựa vào gia thế thì Đoàn Tiêu sẽ không chỉ lái chiếc ô tô giá vài triệu tệ này để đi lại.

Tiếng động cơ vang lên trong đêm tối vắng lặng, chiếc xe nổi bật nhất trên đường phố. Chủ xe rõ ràng đã nhìn thấy cô qua gương chiếu hậu, còn sốt ruột giục cô lên xe.

Cửa xe bên ghế lái phụ không khóa, Hạ Ngưỡng xách túi ngồi lên.

Một tay Đoàn Tiêu chống thái dương, nghiêng đầu nhìn cô. Anh bỗng nhiên tiến lại trong một giây mà không hề báo trước, dùng bàn tay to nắm lấy cằm cô rồi kề sát mặt cô hít hà.

Trên người anh có mùi thuốc lá thoang thoảng, hơi thở rất gần. Bả vai thẳng tắp và cơ bắp áp lên cánh tay cô, hơi ấm cơ thể trêu chọc bao phủ khắp người cô.

Hạ Ngưỡng không nhúc nhích, khó hiểu nhìn anh: “Anh làm gì vậy?”

Anh ngửi xong còn chưa thấy đủ, liền liếm lên môi cô: “Em uống rượu.”

Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Chương 3: Hôn môi – Ngồi lên người anh thì em không chịu

Thực ra Hạ Ngưỡng cũng không uống nhiều rượu, mọi người liên hoan ai cũng nâng ly, cô không uống cùng mọi người vài ly thì cũng không ổn.

Nhưng dạ dày của cô không tốt, có hơi yếu.

Người cô quá gầy cũng là vì nguyên nhân này, cô không ăn được thịt bò, thịt cừu tái, không uống được rượu, chỉ hai ly đã cảm thấy khó chịu.

Đoạn Tiêu thấy cô đang cúi đầu thì tự giác tìm thuốc trong hộp chứa đồ phía dưới, khẽ hừ lạnh: “Mới không để mắt đến em một lúc thì em đã uống rượu rồi.”

Cô bất mãn mắng lại: “Anh bận rộn như vậy, ai cần anh quan tâm chứ.”

Nếu vừa rồi những người bạn học của cô vẫn còn ở đây chắc hẳn họ sẽ giật mình khi thấy dáng vẻ này của cô. Dù sao Hạ Ngưỡng cũng không phải kiểu người nhanh mồm nhanh miệng, chứ đừng nói tới việc sẽ làm ra bộ dáng như thế này.

Nhưng Đoạn Tiêu đã quá quen với thái độ này của cô đối với anh, anh nhẹ nhàng nắm lấy phần gáy cổ trắng nõn của cô gái, nâng mặt cô lên: “Em giận gì chứ, dạ dày em khó chịu chẳng phải vì em uống rượu sao, giờ còn trút giận lên anh?”

Cô vẫn cứng miệng phủ nhận: “Em không có.”

Hạ Ngưỡng phớt lờ ẩn ý thân mật khi những đầu ngón tay thô ráp của anh lướt dọc trên làn da cô, dù sao cô cũng không thoát ra được.

Cái tên Đoạn Tiêu này dạy mãi không sửa, cốt cách ương bướng chỉ muốn làm theo ý mình.

Cô tập trung bẻ vỉ thuốc dạ dày ra, lấy ra hai viên rồi cho vào miệng.

Bên cạnh vừa vặn đưa qua một chiếc bình giữ nhiệt đã được mở nắp sẵn, bên trong có kỷ tử và trà hoa thanh nhiệt, nước vẫn còn ấm.

“Pha xong không uống.” Đoạn Tiêu không hề nhẹ nhàng vu.ốt ve đôi môi khô khốc của cô: “Lần sau không pha cho em nữa.”

Nghe anh đổ lỗi, cứ như việc cô để quên bình giữ nhiệt trên xe không liên quan gì đến anh vậy.

Hạ Ngưỡng uống hết thuốc, từng câu từng chữ chỉ ra: “Là do buổi sáng hôm nay anh quậy em như vậy, em mới quên mang đi.”

Rõ ràng là đang giận dữ chỉ trích, nhưng lời nói ra lại giống như đang làm nũng. Người khác đều cho rằng Hạ Ngưỡng là người Kinh Châu, nhưng thật ra không phải vậy.

Cô cũng được coi như là cô gái lớn lên ở phía nam, năm cuối cấp 2 mới chuyển tới Kinh Châu. Mặc dù có thể phân biệt rõ ràng được âm đầu và âm cuối trong tiếng phổ thông, nhưng cô không thể thay đổi được ngữ điệu và thói quen dùng từ nhẹ nhàng trong phương ngữ của tiếng Ngô*.

*(*Tiếng Ngô: là một thuật ngữ chỉ một phương ngữ thuộc nhóm tiếng Trung Quốc, cụ thể là tiếng Ngô, chủ yếu được nói ở khu vực tỉnh Giang Tô, Thượng Hải và một số vùng lân cận.)*

Đoạn Tiêu là một chàng trai nông nghênh ở thủ đô, đôi khi rất thích nghe cô nói chuyện, còn cố ý bắt chước lời cô nói mà hỏi lại: “Anh đã quậy gì em hả?”

—

Giữa ban ngày nói lời bốn cột như vậy mà còn coi đó là điều đáng tự hào.

Hạ Ngưỡng không mặt dày như anh nên cô quay đầu nhìn về phía cột đèn đường ngoài cửa xe, kiên quyết đổi chủ đề: “Không muốn nói chuyện với anh nữa, lái xe nhanh lên.”

Đoạn Tiêu liếc nhìn sau gáy cô gái đang trốn tránh anh, vừa đánh tay lái vừa cười khẽ.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, là tin nhắn quan tâm của Trang Tĩnh: Chúng tớ về đến ký túc xá rồi, cậu tới nơi chưa?

【Cầm Tiêu】: Đang trên xe, sắp đến rồi.

Trang Tĩnh: Được rồi, tớ cảm thấy không nên nói chuyện Đoạn Tiêu có bạn gái ra ngoài, tớ vẫn cảm thấy tiết lộ bí mật của người khác không được hay lắm...

Không biết tại sao, cô luôn cảm thấy ngồi ở ghế lái phụ trên xe của Đoạn Tiêu và nhắc đến chuyện này với bạn cùng phòng lại tạo ra cảm giác lo lắng cấm kỵ như vậy.

Ngón tay Hạ Ngưỡng hơi ngừng lại trên màn hình một chút.

【Cầm Tiêu】: Tớ không hứng thú, cũng sẽ không đi nói linh tinh với người khác đâu. Còn nữa, đó cũng chưa chắc là bạn gái cậu ấy đâu.

Xe chạy đến căn hộ đứng tên anh, cách trường học hai ga tàu điện ngầm, cũng là nơi anh thường ở lại.

Trong hai tháng nghỉ hè, Đoạn Tiêu đã bị mẹ bắt sang Thụy Sĩ tham gia hội nghị.

Mặc dù Hạ Ngưỡng ở lại Kinh Châu làm việc bán thời gian, nhưng đoàn múa nơi cô làm việc có bao ăn bao ở, nên cô cũng không có lý do gì chạy tới đây canh giữ căn nhà trống.

Căn hộ nhỏ bị bỏ đã trống lâu, may mà vẫn có dì giúp việc đến dọn dẹp nên mọi thứ đều không có một hạt bụi nào.

Hạ Ngưỡng theo thói quen với tay tới màn hình điều khiển chính trên tủ giày ở lối vào, bật đèn, thay giày rồi vào nhà.

Sau khi cất túi xách xong, cô đi lên phía trước: “Em đi tắm trước đây.”

Đoạn Tiêu ở phía sau đáp lại, không ngờ có một bàn tay đột nhiên với vào trong vạt áo, trực tiếp sờ lên đường cong cơ bụng săn chắc của anh.

“Ý gì đây?” Tay anh nhanh chóng nắm bờ vai gầy của cô, cười bất cần: “Không đợi nổi nữa à?”

“Không phải!”

Hạ Ngưỡng sờ thấy bên trong áo khoác anh không hề mặc thêm cái áo nào, đến áo sơ mi ngắn tay cũng không có, đúng là để trần.

Xác nhận xong suy đoán của mình lúc chiều tối, cô không biết phải giải thích loại cảm giác bộc phát này thế nào nên quyết định không nói nữa: “Em đi tắm rửa đây.”

Không đầu không đuôi đột ngột như vậy, sự hứng thú của Đoạn Tiêu đều bị cô khơi dậy hết, anh lập tức ôm lấy cô, ẩn ý nói: “Tắm cùng nhau.”

Hai tháng không về, mặc dù buổi sáng đã gặp nhau ở trên xe nhưng cũng chỉ như gãi không đúng chỗ ngứa, không giải tỏa được cơn khát.

Đoạn Tiêu vòng tay ôm lấy cô đi về phía phòng tắm, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo tinh tế của cô, vẽ một đường thẳng mượt mà sắc bén giữa cằm và cổ cô.

Cùng với tiếng khóa kéo vang lên, chiếc áo hoodie màu đen trên người anh bị quăng sang bên cạnh bồn tắm. Khóa kéo kim loại va chạm với gạch men sứ phát ra âm thanh “Leng keng”.

Đèn phòng tắm bật sáng, máy sưởi được bật lên. Ánh sáng màu vàng trong vắt chiếu lên bờ vai chàng trai với đường nét xương rõ ràng, phủ lên lớp da căng chặt chắc khỏe.

Chiếc váy trên người Hạ Ngưỡng cũng bị vùi hoa sen làm cho ướt hết, dù sao cũng đã một thời gian không gặp nên khó tránh khỏi việc có chút xấu hổ, cô khẽ xoay người né tránh.

Anh không ý đến sự né tránh của cô mà muốn hôn sâu.

Bỗng nhiên Hạ Ngưỡng nhớ lại những lời nói vào đêm nay khi ở trong nhà vệ sinh của nhà hàng. Nhớ tới Chân Đông Nhi làm h.am m.uốn trong cơ thể cô hơi giảm đi. Theo bản năng cô cau mày né tránh khiến anh không thể hôn được mình.

Quá tam ba bận, cuối cùng Đoạn Tiêu cũng phát hiện ra có điều gì đó không đúng. Sau khi dừng lại hai giây, anh ôm lấy cổ của cô và ép cô xoay người lại: “Em đang làm gì vậy?”

Hai tay cô chống lên ngực anh chỉ như trứng chọi đá, đầu ngón tay cũng trắng bệch: “Em không muốn, chẳng phải hôm nay anh đã hôn rồi à?”

Anh nhắm mắt lại, rất khó chịu với tính toán này: “Cái đó vào buổi sáng chỉ có mấy phút mà em cũng tính với anh đến bây giờ?”

Buổi tối cũng...

Hạ Ngưỡng mới nói được nửa câu thì lại vô tình nhìn thấy vết xanh tím trên khuỷu tay anh. Da của anh trắng hơn nhiều so với những chàng trai cùng tuổi nên nhìn càng nổi bật hơn.

Cô duỗi ngón tay ra, ấn mạnh vào đó: “Chỗ này làm sao vậy?”

Đoạn Tiêu bị đau nên cau mày, nhéo phần thịt mềm trên mặt cô, cười như không cười: “Biết rõ là bị thương mà em còn ra tay mạnh như vậy, em cố ý đúng không?”

Hạ Ngưỡng hạ mắt xuống: “Anh cũng đâu có nói cho em biết.”

“Không phải em nhìn thấy rồi à? Cái cô bạn học gì đó của em đột kích nhà vệ sinh nam.” Anh căn bản còn không nhớ được tên cô gái kia là gì, chỉ thuận miệng khái quát bằng hai câu: “Cô ta đụng vào anh, làm anh đập tay vào bồn rửa.”

Sức lực của Chân Đông Nhi cũng đâu thể đụng đến mức làm anh bị thương được.

Chỉ là vì cô ta xuất hiện quá đột ngột, còn chủ động tỏ tình rồi nhào đến ôm khiến Đoạn Tiêu không tránh kịp nên mới tự làm mình bị thương.

Liên tưởng tới biểu hiện lúc đó của Chân Đông Nhi, Hạ Ngưỡng hiếu kỳ: “Anh đã nói gì với cô ta?”

Khoé mắt anh hơi giương lên, “Chậc” một tiếng lạnh lùng.

—

Hạ Ngưỡng nhìn vào đôi mắt đen như mực của anh, đã hiểu ra.

Lúc anh ghét bỏ người ta thì sẽ bày ra bộ dáng chết tiệt này, một câu cũng không muốn nói chứ đừng nói đến việc sẽ cho ai mặt mũi. Cứ tùy tiện bày ra bộ mặt thối này, cùng ánh mắt kia là cũng đủ khiến người ta vô cùng xấu hổ rồi.

Khó trách sau khi Chân Đông Nhi trở về lại mang bộ dạng muốn khóc nhưng không thể khóc.

“Vậy tại sao còn có người nói hai người...” có hơi khó mở miệng: “Hôn môi *?”

(* Nữ chính dùng phương ngữ địa phương: 打啵)

Đoạn Tiêu cố gắng nhớ lại một chút xem đoạn này ở đâu ra, ánh mắt trêu chọc: “Còn không phải Lục Gia Trạch nói sao? Đi nhanh như thế, anh còn tưởng em không nghe thấy chứ.”

Nhìn ánh mắt không đúng đắn của anh, Hạ Ngưỡng quay người muốn ra ngoài.

Nhưng lại bị anh dễ dàng kéo lại, ngón tay thon dài của chàng trai trượt xuống eo cô, hơi thở nặng nề dán lên xương quai xanh của cô, không quên khẽ giải thích: “Cậu ta là trai Hồng Kông mà, cậu ta nói là ngày mai cùng đi đánh ball *.”

(* 打啵: Hôn môi, đọc là /dǎ bō/ và 打球: đánh ball, đánh bóng. Hai từ phát âm gần giống nhau nên nữ chính nghe nhầm.)

Hạ Ngưỡng ngây người một lúc, vừa hay để cho anh lợi dụng được.

Cô suýt nữa đứng không vững nên chỉ có thể bám chặt lấy cánh tay gân guốc của anh.

“B-A-L-L, là ball.” Đoạn Tiêu khẽ cười, nhìn đôi mắt mờ mịt của cô, cuối cùng anh mới hôn xuống: “Như anh với em bây giờ, mới gọi là hôn môi.”

Anh quán lấy đòi hôn, không để cô có thời gian phân tâm, nhân cơ hội len vào mép váy.

Hạ Ngưỡng đỏ mặt bóp cánh tay anh: “Lấy ra!”

Nhưng Đoạn Tiêu luôn độc đoán và bá đạo trong loại chuyện này, anh đè nửa thân của người xuống, không cho cô cử động chút nào, giọng nói trầm khàn còn trấn an cô nói không sao đâu.

Nói còn dễ nghe hơn hát, đương nhiên không phải cô không cảm nhận được.

Nước nóng từ vòi hoa sen rơi xuống thấm vào khiến quần áo đều ướt hết nhưng cũng không có ai quan tâm. Những chàng trai ở tuổi này đều có rất nhiều tinh lực, thích giày vò người khác, thể lực của Đoạn Tiêu vốn còn hơn hẳn người thường.

Đầu óc Hạ Ngưỡng quay cuồng, nước mắt tràn ra. Cô bị anh vừa hôn vừa cắn nhiều lần, còn phải nghe những từ ngữ thô tục của anh.

Cô muốn anh nhẹ nhàng hơn một chút, tức đến mức thở hổn hển muốn thoát ra: "... Đã nói là chỉ một lần thôi mà, anh lại lừa em!"

"Đúng vậy, là anh lừa em đấy." Anh thẳng thắn bá đạo lôi người trở lại, cắn lên vành tai đỏ ửng của cô, còn mang theo ý cảnh cáo ngầm: "Ai bảo em trốn anh."

Câu nói này dường như đang nói về khoảnh khắc này, đồng thời cũng giống như đang lặp lại tin nhắn anh gửi lúc đó.

Trốn anh?

Gan lớn rồi nhỉ.

Đêm nay quá dài, trước khi chìm vào giấc ngủ Hạ Ngưỡng nhìn thấy kim đồng hồ trên tủ đầu giường chỉ 2 giờ sáng.

Cũng may là buổi sáng cô không có lớp nên có thể ngủ đến khi tự tỉnh. Cô híp mắt, theo quán tính đưa tay lần mò lên tủ đầu

giường tìm cốc nước, miệng lưỡi khô ráo nên cô uống một ngụm lớn.

Từ sau khi được ôm từ trong bồn tắm ra vào ngày hôm qua, ký ức của cô có hơi rối loạn. Đoạn Tiêu vốn không phải người tốt lành gì, hai tháng không động vào cô nên tối qua cơ bản là anh định không làm người.

Rèm cửa dày trong phòng che khuất ánh sáng, hơi ẩm vẫn còn vương trên chăn đệm.

Nhìn chiếc áo thun nam trên người, Hạ Ngưỡng nghiêng răng nhỏ giọng mắng một câu “Cầm thú”.

Đã nói là không thích mặc quần áo của anh rồi, cũng đã chọn sẵn váy ngủ đặt trên ghế sofa nhưng Đoạn Tiêu lại không cho cô thay.

Cô rửa mặt xong rồi lê dép tới phòng khách xem thử.

Trên quầy bar trong phòng khách kiểu mở, Đoạn Tiêu đang làm bữa sáng.

Anh đã chạy bộ buổi sáng xong từ lâu, mái tóc đen như mực có hơi ẩm ướt, trên gáy còn vắt một chiếc khăn lau màu trắng, anh đang mặc quần áo ngắn tay rộng thùng thình.

Nắng sớm hắt vào từ ban công, ánh sáng mơ hồ phác họa thân hình mảnh khảnh nhàn nhã của anh nhưng lại đem đến vài phần cảm giác trẻ trung của thiếu niên.

Anh cúi đầu, bàn tay với những khớp xương rõ ràng đang lấy một nắm rau xà lách cho vào nồi.

Rau xà lách này là do Đoạn Tiêu tự trồng trong bồn hoa ngoài ban công, loại rau này dễ trồng, tự mình trồng vừa tiện lại an toàn.

Dường như anh rất thành thạo chuyện bếp núc.

Nhưng Hạ Ngưỡng không cần nghĩ cũng biết anh đang nấu mì trứng gà.

Cô không thích ngửi mùi khói dầu nên rất ít khi xuống bếp, Đoạn Tiêu thì càng không cần phải nói.

Anh sống cuộc sống an nhàn sung sướng của một đại thiếu gia, bình thường đương nhiên cũng không có thời gian học nấu ăn nên mì trứng gà là món sở trường của anh.

Cũng may là Hạ Ngưỡng không phải người kén ăn, học võ đạo cũng thường xuyên phải ăn uống điều độ để khống chế cân nặng, mỗi khi có cuộc thi và kiểm tra cô thường xuyên phải chú ý đến việc chăm sóc da để lên hình đẹp, tránh xa món ăn chứa nhiều dầu và muối, chỉ ăn những món súp thanh đạm.

Nên món ăn phổ thông như mì trứng gà rất thích hợp với cô.

Chỉ là mỗi lần tới đây đều ăn mì vào buổi sáng.

Có đôi khi Hạ Ngưỡng nhìn thấy mì trứng gà ở bên ngoài đều sẽ không kiềm chế được mà suy nghĩ lung tung.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh giơ tay ra hiệu cho cô: “Tới ăn thôi.”

Hạ Ngưỡng xoa cổ tay tê dại bước lên phía trước, chà xát lên khuôn mặt vẫn còn hơi buồn ngủ.

“Tay đau à?” Đoạn Tiêu hạ mắt nhìn cô.

“Ừm.” Cô không cần suy nghĩ nhiều, phồng má phản nản: “Chống đỡ quá lâu.”

Anh cười lưu manh: “Trách ai hả? Bảo em ngồi lên người anh thì em không chịu.”

Hạ Ngưỡng vĩnh viễn không thắng được anh khi thảo luận về loại chuyện này. Cô yên lặng liếc anh một cái rồi nhìn vào đầu răng trên cằm anh, lẩm bẩm: “Mình cắn mạnh vậy sao?”

Đoạn Tiêu nghe thấy còn tưởng là cô muốn xin lỗi.

Kết quả lại thấy cô bỗng như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên chạy đến phòng vệ sinh soi gương.

Một lát sau, Hạ Ngưỡng chạy đến nói: “Tuần này em không đến đây nữa đâu.”

Cô cúi đầu, kéo cổ áo lên một chút để che đi những vết đỏ không đáng kể.

Đoạn Tiêu nhướng mi nhìn chằm chằm cô, chờ đợi lý do.

“Thứ Sáu có buổi biểu diễn chào đón tân sinh viên.” Hạ Ngưỡng mím môi: “Em tập luyện quá mệt mỏi, thời gian có hạn, để hết tuần này rồi tính sau.”

Cuối cùng, cô còn thấp thỏm hỏi anh: “Được không?”

Tối qua đúng là đã làm cô mệt mỏi rồi, đến lúc này cô vẫn chưa tỉnh táo lại sau giấc ngủ. Cổ họng cô gái nhỏ vẫn còn hơi khàn, dưới mí mắt có thể thấy rõ sự hốc hác, nhìn đến là đáng thương.

Đoạn Tiêu đẩy bát mì qua, mỉm cười lười biếng nói: “Ừ.”

Chớp mắt đã tới buổi tiệc chào đón tân sinh viên, buổi sáng cùng ngày có một trận mưa hiếm hoi khiến thời tiết oi nóng cũng bị xoá tan đi phần nào, thành phố cuối cùng có chút giống mùa thu.

Đại Học Kinh Châu là trường đại học top đầu cả nước, mỗi một tân sinh viên cũng đều là thủ khoa từ các tỉnh nên việc đón tân

sinh viên không thể làm qua loa.

Tuy là trong trường học nhưng khi tổ chức những hoạt động cỡ lớn thì đều sẽ có độ thu hút rất lớn. Ngoài việc có thêm tư liệu để quảng cáo trên website của trường thì cũng sẽ có phóng viên của các tờ báo địa phương tới chụp ảnh viết bài.

Trong hội trường lớn chật kín người, chương trình bắt đầu khi MC công bố khai mạc.

Ngoài bài phát biểu từ các chủ nhiệm khoa lâu năm, cũng như phần giao lưu giữa sinh viên và giảng viên thì chương trình của khoa Vũ Đạo còn có một màn ảo thuật.

Hạ Ngưỡng và cả lớp đã trang điểm xong và đang chờ ở hậu trường.

Sau khi giảng viên hướng dẫn giải thích về các công việc cho hạng mục biểu diễn, cô ấy còn gọi riêng Hạ Ngưỡng sang một bên: “Em đã suy nghĩ về chuyện cô Ngồi nói với em lần trước chưa?”

“Giải thưởng Hoa Sen cho cuộc thi vũ đạo trong trường ạ?” Hạ Ngưỡng gật đầu: “Em đồng ý rồi ạ, em sẽ tham gia.”

“Vây thì tốt rồi.” Giảng viên hướng dẫn nói thêm vài câu: “Mặc dù lần này nhà trường nói những người tham gia đăng ký đều sẽ có cơ hội nhưng đại diện trường chỉ có một suất. Kể cả trong lớp có sinh viên muốn tham gia, rồi thương lượng với em thì em cũng đừng mềm lòng buông tay.”

Giảng viên đã dạy học trò bao nhiêu năm nay, đã quá quen với những chuyện như vậy rồi.

“Em quá xuất sắc, giáo viên thích em, danh tiếng của em cũng không nhỏ nên trong đám người cùng lứa tuổi đương nhiên sẽ có những người không hài lòng.”

Vũ đạo cổ điển thường là múa tập thể cần có sự hợp tác. Nhưng về lâu dài, một người giống như hạc đứng trong bầy gà sẽ khó mà tiếp tục kiên trì được.

Vào năm thứ Nhất, Hạ Ngưỡng đã vì lấy lòng người khác mà nhường nhịn nhiều lần.

Nhưng lần này Hạ Ngưỡng đã trấn an để cô ấy yên tâm: “Lần thi đấu này thắng sẽ có tiền thưởng nên em sẽ không tặng nó cho ai đâu.”

Giảng viên hướng dẫn không nhin được bật cười, cảm thấy cô đang nói đùa.

Con nhà có điều kiện thật sự không thể giả vờ tham tiền được, tiền thưởng có khi còn không đắt bằng đôi giày múa cô đang đi.

Người dẫn chương trình trên sân khấu đang giới thiệu, Hạ Ngưỡng vội vàng quay lại đứng ngay ngắn ở vị trí múa chính.

Ánh đèn trong hội trường dần mờ đi, ánh đèn màu trắng chiếu lên người cô gái mặc trang phục với ống tay áo dài đong đưa, vạt áo bông bênh, dáng dấp khi bước đi vô cùng xinh đẹp.

Tư thái giống như liễu rủ trong gió, lực phát tay áo mềm dẻo, khiến mép váy bay bổng như gợn sóng.

Năm đó Hạ Ngưỡng chỉ dùng một màn vũ đạo mà thành danh trong giới tân sinh viên cũng là có nguyên nhân của nó.

Dù là người có tiếng trong ngành cũng phải khen cô một câu. Cô thật sự có tài năng thiên phú trong lĩnh vực múa cổ điển, dáng hình linh động thướt tha, đến nỗi ông trời còn muốn mời cô một bữa cơm.

Nhóm vũ công hát “Tích ngã vãng hĩ dương liễu y y”, đi chân trần từ hai bên sân khấu.

《 Thải Vi 》 lấy bối cảnh là điệu múa trong giấc mộng “Đại Đồng” của Khổng Tử, trong mơ, thế gian thái bình thịnh thế, không có hành quân, chiến loạn.

Kiểm được đúc thành lưỡi cày, giai nhân nhảy múa, thể hiện phong thái của triều đại Hán Đường nơi Trung Hoa cổ xưa, đồng thời cũng thể hiện rõ nét quyến rũ mềm mại của người phụ nữ.

Trên sân khấu thanh lịch, dưới sân khấu thoát tục.

“Phong nhã lại có tính nghệ thuật! Tiếng đàn tranh này, dáng múa này, hiệu quả sân khấu này!”

“Chúng ta trách oan những vị vua ngu ngốc kia rồi, nào ai có thể ngấm nhìn điều này mà tỉnh táo được chứ!”

“Người múa chính có phải là đàn chị Hạ Ngưỡng không? Bình thường không trang điểm đã quá đẹp rồi, đến khi nhảy múa lại như có thêm hào quang. Chị ấy quá tuyệt rồi, giữa một nhóm vũ công vẫn có thể nhìn ra ưu thế của chị ấy, trang phục sân khấu cũng rất đẹp!”

“Mặc dù tớ không để ý tới lĩnh vực vũ đạo này nhưng vẫn từng nghe nói về chị ấy rồi, hình như từ lớp 10 chị ấy đã đạt được rất nhiều giải thưởng, từ nhỏ đã học múa rồi.”

—

Phần kết là phần lãng mạn nhất trong cả vở kịch múa, toàn khán phòng đều đứng dậy vỗ tay khen không dứt lời.

Hạ Ngưỡng vừa bước xuống khán đài thì đã có một bó hoa lan hồ điệp đưa tới trước mặt cô. Cánh hoa màu xanh lá, nhưng lại vô cùng hợp với trang phục múa hôm nay của cô.

Khuôn mặt tuấn tú của một chàng trai lộ ra sau bó hoa khá quen.

“Đàn chị! Em tên là Lâm Vọng.” Cậu ấy tự giới thiệu: “Em là người lần trước nhặt được thẻ cơm của chị.”

Hạ Ngưỡng khẽ “À” một tiếng rồi chỉ vào bó hoa: “Cho chị à?”

Lâm Vọng mỉm cười: “Đúng vậy! Chị múa thật đẹp, vừa hay chị chưa thay quần áo, em có thể chụp ảnh với chị được không?”

“...À, được thôi.” Cô không nỡ từ chối sự nhiệt tình của một cậu nhóc nhiệt tình nên lùi lại thương lượng chuyện khác: “Nhưng hoa thì em giữ lại nhé. Đây là kịch múa tập thể, chỉ mình chị nhận hoa thì không hay lắm.”

“Được ạ, ngại quá, là tại em không suy nghĩ cẩn thận.”

Lâm Vọng nhờ cô cầm giúp bó hoa, định cầm điện thoại lên chụp ảnh. Nhưng khóe mắt cậu ấy lại liếc thấy một thân hình cao thẳng, hình như đã đứng đó một lúc rồi.

Sau khi cậu ấy nhìn rõ là ai thì nhanh chóng gọi lớn: “Đàn anh Đoàn Tiêu.”

Nghe được cái tên này, toàn thân Hạ Ngưỡng cứng đờ, đóa hoa ôm trong tay giống như củ khoai lang nóng bỏng tay, rất khó giải quyết.

Chương 4: Không ăn – Anh ấy là một người rất xấu

Đoạn Tiêu rất nổi tiếng.

Mặc dù nói anh là hotboy của đại học Kinh Châu, là crush trong lòng rất nhiều cô gái. Nhưng danh tiếng của anh còn vang xa hơn, rõ ràng hơn trong nhóm các nam sinh, trở thành đặc trưng cho mọi thứ.

Đặc biệt, Lâm Vọng còn là sinh viên chuyên ngành Tài Chính nên không còn xa lạ gì đối với anh.

Một số giảng viên quân sự của khóa này đã từng dẫn dắt khóa trước, khi nghỉ giải lao trong lúc đứng tư thế quân đội, họ luôn nói rằng: “Khóa trước của các em có một sinh viên tên Đoạn Tiêu rất giỏi.”

“Trước đây, để giành thêm năm phút đi vệ sinh cho các bạn nữ cùng khoá, em ấy đã quật ngã một tân binh dưới quyền của tôi.”

Trong lớp khi giảng viên giảng bài, cũng thường nhắc đến anh.

“Muốn tìm tư liệu tham khảo ở các cuộc thi kinh doanh trước đây thì hãy nhìn học trưởng Đoạn Tiêu của các em. Mặc dù chỉ là chuyên ngành phụ của em ấy, nhưng điểm số còn cao hơn cả sinh viên học chuyên ngành chính.”

“Mỗi lần thi xong, bản pdf bài thi hay ghi chú bản thuyết trình của em ấy đều sẽ bị mọi người truyền tay nhau đi khắp nơi, chỉ tìm một chút là có thể thấy. Cho nên cũng không cần phải làm phiền đến em ấy, vì có thể em ấy cũng không rảnh để trả lời các em.”

“Trước đây, các anh chị khóa trước thường nói rằng, nếu trong nhóm làm việc mà được chung nhóm với Đoàn Tiêu thì thật là may mắn. Năm nhất đã có thể trực tiếp đi thực chiến đầu tư...”

Xét về xuất thân, cuộc đời ngầu đét của Đoàn Tiêu không thể chê vào đâu được.

Tập đoàn nhà họ Đoàn là một trong năm doanh nghiệp tư nhân lớn nhất Kinh Châu ở lĩnh vực bất động sản, công nghiệp nặng, sản xuất kim loại đều rất nổi tiếng.

CEO hiện tại là mẹ anh, cũng coi như là đàn chị của bọn họ. Lúc học nghiên cứu sinh bà có đến đây học trao đổi một năm. Ba, bốn tòa thư viện hoành tráng trong đại học Kinh Châu cũng đều do nhà họ Đoàn đầu tư.

Người đã đẹp trai lại còn biết làm kinh tế, có tiền, có xe, lại ít nói.

Người đàn ông không tìm nổi khuyết điểm này, như một vị thần vậy.

Ở trong trường rất hiếm khi gặp Đoàn Tiêu đi một mình, hầu hết thời gian đều có một đám người vây quanh anh.

Lần này hiếm hoi được gặp gỡ, một sinh viên đại học năm nhất như Lâm Vọng nhanh chóng hóa thành em trai mê muội, chớp chớp mắt như ngôi sao nhỏ: “Đàn anh, sao anh lại tới hậu trường vậy ạ? Ôi, xem đầu óc em này, lát nữa anh sẽ đọc bài phát biểu mà.”

Đọc bài bài phát biểu này vốn không chỉ định anh, người được chỉ định được đọc là chủ tịch hội sinh viên.

Nhưng vừa hay chủ tịch hội sinh viên trên danh nghĩa là Đoàn Tiêu.

Bình thường anh cũng sẽ không làm, nhưng lần này là do mọi người đề cử.

Theo nguyên tắc thì sinh viên năm hai chỉ có thể giữ chức phó chủ tịch, nhưng anh thấy công việc của phó chủ tịch phải làm quá nhiều nên nhất quyết ngồi vào vị trí chủ tịch.

Lâm Vọng vắt óc tìm câu chữ để tiếp lời nhưng mà Đoạn Tiêu cũng không không để ý đến sự nhiệt tình này, thậm chí cũng không thèm gật đầu một cái.

Vì một lát nữa phải lên sân khấu nên anh đã mặc sẵn áo sơ mi trắng có thắt cà vạt và quần tây đen. Khuôn mặt lạnh lùng cao quý, toả ra khí chất kiêu ngạo mạnh mẽ không thể che giấu.

Anh vừa mới tạo kiểu tóc xong, mái tóc đen như mực được tạo kiểu rẽ ngôi 3/7, vừa khuôn phép lại phóng túng.

Tầm nhìn của Đoạn Tiêu lướt qua chàng trai trước mặt, trực tiếp rơi về phía bóng dáng mảnh khảnh thẳng tắp của cô gái phía sau, mỉm cười: “Hoa đẹp đấy.”

Rõ ràng là khen, nhưng nghe có vẻ mang ý mỉa mai.

Lâm Vọng hơi lúng túng.

Cậu ấy luyện thuyên ở đây nửa ngày, kết quả học trưởng lại chỉ chú ý đến bó hoa trên tay cậu ấy. Một người đàn ông cao to như vậy, hoá ra lại thích hoa?

Hạ Ngưỡng giả vờ như không nghe thấy gì, xoay người nhét hoa vào trong vòng tay Lâm Vọng, phủi sạch quan hệ: “Là của đàn em này, nếu cậu muốn mua cùng kiểu thì có thể hỏi em ấy. Vậy hai người nói chuyện đi, tôi đi trước.”

Cô không nhìn anh, chỉ cúi đầu đi về phía phòng thay đồ.

Lâm Vọng có chút ngơ ngác, sao đột nhiên lại đi rồi? Còn chưa chụp ảnh chung mà.

Cô đi rồi nhưng Đoạn Tiêu vẫn còn đứng đó.

Lâm Vọng đành ôm bó hoa trong tay, dẫn đo trong chốc lát rồi hỏi dò: “Đàn anh, anh có cần bó hoa này không?”

“—”

“Rè ——”

Một chiếc loa trên sân khấu bất ngờ bị hỏng, phát ra âm thanh chói tai.

Mọi người trở nên huyền não vì sự cố này, người dẫn chương trình cũng không biết phải làm sao. Nhưng ngay sau đó, vài tiếng vỗ vào micro thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người nhìn sang đó.

Đoạn Tiêu lên sân khấu, đi tới trước bục phát biểu.

Mặt bàn rất cao, vừa vịn cao tới eo anh, từ bên cạnh nhìn vào chàng trai với dáng người cao thẳng, tư thế đứng rất đẹp. Vai rộng eo hẹp chân dài, đúng chuẩn tỷ lệ của người mẫu quốc tế.

Anh giơ tay lên, ra hiệu mọi người dưới sân khấu yên tĩnh, quả nhiên đã dễ dàng kiểm soát tình hình.

“Cảm ơn các bạn học khoa Vũ Đạo đã mang tới cho mọi người một bữa tiệc thị giác tuyệt vời. Sau đây tôi xin phép có đôi lời để chào mừng các tân sinh viên của đại học Kinh Châu chính thức bắt đầu cuộc sống sinh viên của mình.”

Giọng nói trầm thấp từ tính như dòng điện len đến mọi góc ngách, đối với kiểu người từ nhỏ đến lớn đều là học sinh xuất sắc như Đoạn Tiêu thì loại phát biểu này đã quá quen thuộc rồi.

Anh mặc áo sơ mi trắng bỏ thùng, dường như chỉ là tùy tiện mặc một bộ quần áo nhưng vẫn tỏa ra khí chất lười biếng sang trọng.

Đúng là trong ngoài bất nhất, mặt người dạ thú.

Hạ Ngưỡng giễu cợt, lặng lẽ thu hồi ánh mắt trên sân khấu.

Trang Tĩnh ở bên cạnh lại nghĩ linh tinh: “Sao nhìn cậu ấy có vẻ không được vui lắm, cãi nhau với bạn gái à?”

Kể từ hôm đó, mỗi khi nhìn thấy Đoạn Tiêu thì cô ấy đều liên tưởng đến “Bảo bối” mà anh từng nhắc tới.

“Cô bạn gái nhỏ kia cũng quá không hiểu chuyện rồi! Người đàn ông đẹp trai như vậy, nhìn thôi cũng đã thấy vui rồi, vậy mà cô ấy còn giận được!”

Hạ Ngưỡng nghe thấy nên không nhịn được phản bác lại: “... Biết đâu là tính tình cậu ấy không tốt, tùy tiện phát cáu thì sao.”

Mặc dù cô không biết khuôn mặt khó chịu hiện tại của Đoạn Tiêu có liên quan đến mình hay không, nhưng trong tiềm thức cô luôn cảm thấy là do lúc này cô đã ôm bó hoa kia.

Ở chung với anh lâu như vậy, cô đã sớm biết ha.m muố.n không chế và chiếm hữu của anh mạnh đến mức bi.ến th.ái.

Mà ở mức độ nào đó, trước mắt cô vẫn được tính là thuộc sở hữu của anh.

Cô vừa nói xong thì Trang Tĩnh đã xua tay: “Không thể nào, lần trước nghe giọng nói của cậu ấy trong thang máy thì rất dịu dàng với người ta mà.”

“Vốn tớ còn cho rằng Đoạn Tiêu ở phương diện đó sẽ rất tồi tệ, dù sao điều kiện của cậu ấy cũng rất ưu tú. Thế nhưng sau đó tớ

lại cảm thấy cậu ấy chắc chắn sẽ rất yêu vợ mình!”

Hạ Ngưỡng: “Mắt nhìn của cậu đúng là có vấn đề.”

Trang Tĩnh tặc lưỡi: “Tớ nói chuyện với đầu gối như cậu làm gì chứ, cậu đã yêu đương bao giờ đâu! Đã có đối tượng chưa? Đã xem phim đen bao giờ chưa?”

Hạ Ngưỡng nhỏ giọng: “Tớ không thèm xem mấy cái đó đâu.”

Đoạn Tiêu chơi nhiều trò như vậy, căn bản là cô không cần lên mạng quan sát học tập.

Trang Tĩnh không nghe thấy lời cô nói nên chỉ mắng một câu rồi lẩm bẩm: “Tập trung vào nghe phát biểu đi kìa, sao tớ cứ có cảm giác Đoạn Tiêu nhìn về phía bên này của chúng ta hơi nhiều nhỉ...”

Các cô đang ngồi hàng ghế ở vị trí khá cao, vì vừa mới biểu diễn trên sân khấu xuống nên không thể đi ngang qua hội trường, cản trở tầm nhìn của mọi người.

Chỗ trống bên cạnh bỗng có người ngồi xuống, là một đàn chị trong ban tổ chức: Đàm Thư Ngưng.

Vì cùng là sinh viên chuyên ngành Vũ Đạo nên cô ấy và Hạ Ngưỡng cũng coi như quen biết. Vừa rồi nghe thấy cô và bạn cùng phòng nói chuyện phiếm, hình như có nghe thấy tên Đoạn Tiêu.

Đàm Thư Ngưng cười trêu chọc: “Lần đầu thấy tên của nam sinh từ miệng em đấy, Đoạn Tiêu đúng là sát thủ mỹ nhân, ngay cả tiên nữ vũ đạo của chúng ta cũng phải nhìn thêm vài lần.”

Hạ Ngưỡng bị cô ấy khoa trương trêu chọc nên có chút thẹn thùng: “Đàn chị nghe nhầm rồi, em không có ý đó.”

“Bất kể có phải ý đó không.” Đàn chị hơi ngừng lại, nhìn đàn em đơn thuần như tờ giấy trắng, nghiêm túc nói: “Em nhất định phải tránh xa cậu ta ra. Cậu ta không phải là người tốt đâu, trong khoa chúng ta đã có không ít đại mỹ nữ bị cậu ta từ chối rồi, trái tim thiếu nữ đều vỡ vụn.”

Hạ Ngưỡng cảm thấy cô ấy đã hiểu lầm mình rồi, dứt khoát ngoan ngoãn nhìn đi chỗ khác, mỉm cười: “Yên tâm, gu của em không phải loại này.”

Lời này cũng không tính là nói dối, mặc dù cô chưa từng yêu đương nhưng cô biết hình mẫu lý tưởng trong lòng mình là gì.

Khi còn bé xem 《Đại Tần Dã Sử》*, Hạ Ngưỡng thích nhất là vai chính Phù Tô**. Đó là hình mẫu người khác phái lý tưởng của cô: Mặc trang phục màu trắng, phóng khoáng rộng rãi, làn kiêu công tử văn nhã ôn hòa như gió.

(*Đại Tần Dã Sử: Đây là một bộ tiểu thuyết lịch sử của tác giả Thương Thiên Vũ, kể về thời kỳ triều đại nhà Tần, đặc biệt là những sự kiện xung quanh Tần Thủy Hoàng và những người nổi bật trong thời kỳ này. Tác phẩm thường được biết đến với những tình tiết ly kỳ và cách kể chuyện hấp dẫn, hòa quyện giữa yếu tố lịch sử và hư cấu.)

(**Phù Tô: Con trai cả của Tần Thủy Hoàng)

Mà Đoạn Tiêu, chẳng có chút tương đồng nào với hình mẫu này.

Dứt lời, bài phát biểu kết thúc, dưới sân khấu tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Theo bước chân của người trên sân khấu bước xuống, điện thoại của Hạ Ngưỡng cũng rung lên.

【Tiêu】: Tới phòng nghỉ số 1.

Cô bình tĩnh như không có chuyện gì tắt màn hình đi, sau hai giây đấu tranh cô vẫn khom lưng khẽ khàng đứng dậy như mèo.

Nếu không tới sợ rằng là anh sẽ trực tiếp tới tìm cô mất.

Trong chương trình có một màn hợp xướng lớn, những người ở hậu trường đều đang đợi để lên sân khấu nên ở hậu trường vô cùng yên tĩnh.

Hạ Ngưỡng vừa mới đẩy cửa ra, đã bị một bàn tay mạnh mẽ ôm chặt lên eo thon của cô, thuần thục kéo cô vào lòng.

Các loại nước hoa nam của Penhaligon có mùi gỗ, Đoạn Tiêu thường xuyên dùng nước hoa của hãng này.

Cô đã thay Hán phục biểu diễn, mặc sang váy JK. Đôi chân trần của cô dán sát vào anh, cách một lớp vải sợi tổng hợp của quần tây vẫn có thể thân mật cảm nhận nhiệt độ cơ thể lẫn nhau.

Cảm xúc vừa ấm nóng vừa tê dại rơi lên khóe môi, lưỡi anh ngay sau đó tách hàm răng cô ra, m.ơn tr.ốn và m.út nhẹ.

Tiếng thở d.ốc trầm thấp đan vào nhau, bầu không khí vừa mơ màng vừa ngọt ngào.

Đột nhiên tiếp nhận nụ hôn nồng nàn khiến cô hơi đứng không vững, đầu gối mềm nhũn.

Hạ Ngưỡng cảm thấy như mình sắp bị anh ‘nuốt chửng’ vậy. Đây không phải là hôn mà giống như trừng phạt hơn.

Cô không nhịn được khẽ cản ngược lại anh nhưng lực lại không đủ mạnh, chỉ có thể dùng cả tay cả chân để đẩy anh ra.

Đoạn Tiêu không nhúc nhích chút nào nhưng vẫn hơi tách khỏi cô. Bàn tay to rộng m.ơn tr.ốn đôi môi hơi sưng của cô, cười lạnh: “Chẳng phải rất hợp gu đây sao?”

—

Hạ Ngưỡng hơi giật mình, anh nghe thấy lời cô nói à?

Cảm giác chột da không kiềm chế được bỗng phóng đại lên trong khoảnh khắc tiếp theo, bởi vì ngoài cửa cô lại đồng thời nghe thấy giọng nói của Chân Đông Nhi và Lâm Vọng.

Đàn chị và đàn em cùng gấp gờ trước cửa ra vào, kể cả không quen biết cũng sẽ trao đổi với nhau vài câu.

Sau đó, cửa bị đẩy ra.

Bọn họ đi vào, đập vào mắt là hình ảnh Hạ Ngưỡng đang ngồi trước bàn trang điểm lau son môi. Còn ở chiếc ghế dài trong góc của hậu trường, Đoạn Tiêu đang lười biếng lướt điện thoại.

Ở trong mắt người ngoài, hai người đều là kiểu sẽ không chủ động bắt chuyện với người khác.

Nhưng giữa khoảng cách nhỏ trong căn phòng, có một sự hài hoà đan xen và cảm giác mập mờ khó lý giải.

Chân Đông Nhi đè nén cảm giác mất tự nhiên trong lòng xuống, cười bước lên: “Đoạn Tiêu, tôi tìm cậu mãi, hoá ra là cậu ở đây.”

Thái độ của Lâm Vọng khác thường, bình tĩnh nói khẽ: “Học trưởng Đoạn.” Sau đó quay đầu, vẫn cười vui vẻ: “Đàn chị! Không phải lần trước chị nói sẽ mời em ăn cơm ạ?”

Đoạn Tiêu nhướng mi lên, lạnh lùng liếc nhìn hai người bọn họ.

Chân Đông Nhi cũng không để ý đến những người khác, đến gần anh hơn một chút: “Cảm ơn cậu lần trước đã thanh toán cho phòng chúng tôi khi liên hoan, có qua có lại, tôi mời cậu bữa cơm chiều nhé.”

“Có qua có lại?” Anh ép mấy chữ này từ giữa kẽ răng, nhớ lại rồi mỉm cười: “Nhưng bữa cơm ấy cũng đâu phải tôi trả tiền vì cô.”

“Hả?” Chân Đông Nhi sững sờ tại chỗ, vừa lúng túng vừa xấu hổ nên cô ta vô thức liếc nhìn những người khác trong phòng. Thấp giọng hỏi: “Vậy, vậy tại sao cậu lại...”

Đoạn Tiêu nhàm chán hạ mắt xuống, nhìn bóng lưng không chút lưu luyến rời khỏi tầm mắt của mình.

Có lẽ chỉ là áo giáp thôi, nhưng Chân Đông Nhi cảm thấy giờ phút này Đoạn Tiêu đang rất bức bối, tâm trạng dường như cũng rất kém, khuôn mặt không biểu hiện cảm xúc gì càng khiến cảm giác áp bức mãnh liệt hơn.

Đặc biệt là... Đôi môi có hơi hồng, tựa như Diêm Vương ở Điện Diêm Vương.

Cô ta siết chặt nắm tay, cao giọng hỏi lại: “Cậu có nghe thấy tôi nói không? Nếu không phải thanh toán vì tôi, vậy thì vì cái gì... Chẳng lẽ cậu có quen biết người khác trong lớp tôi?”

“Bạn học.” Anh đứng lên, giọng nói lạnh lùng vang lên trên đầu cô ta: “Tôi không quen biết cô, đừng vượt quá giới hạn.”

Lâm Vọng quán quýt cả nửa ngày trời, cuối cùng cũng có được cái hẹn ăn cơm của Hạ Ngưỡng.

Cô đeo balo nhỏ, bước đi trên con đường hướng về phía cổng trường, hỏi: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, nếu em có thời gian thì chi bằng ăn cơm luôn hôm nay đi ”

“Được ạ.”

Lâm Vọng rẽ trái rẽ phải theo cô, ngồi một trạm tàu điện ngầm, cuối cùng mới tới một con phố cũ vắng người.

Hạ Ngưỡng thấy ánh mắt nghi ngờ của cậu ấy thì giải thích: “Đây không phải là quán ngon thường ở trong ngõ nhỏ đâu. Nhưng vì lát nữa chị phải lên lớp, chỗ này cách cơ quan khá gần nên tới đây ăn sẽ tiện hơn.”

“Cơ quan, lên lớp?”

“Ừ. Chị có làm trợ giảng cho một trường vũ đạo ở gần đây, mỗi lớp hai tiếng.”

Hạ Ngưỡng hỏi cậu ấy có thể ăn cay được không.

Sau khi cậu ấy gật đầu, hai người bước vào một nhà hàng Hồ Nam.

Vừa gọi món xong, lúc đợi mấy món ăn được mang lên Lâm Vọng nói ra thắc mắc của mình: “Đàn chị, có phải chị đang tự rèn luyện chính mình không?”

“Ý em gì vậy?”

“Chị giàu như vậy, sao còn phải đi làm thêm?”

Hạ Ngưỡng khẽ cau mày: “Chị giàu chỗ nào?”

“Em biết không nên để lộ sự giàu có của mình cho người ngoài.” Lâm Vọng hạ giọng: “Nhưng nhìn chị là thấy không thiếu tiền.”

Gia đình Lâm Vọng thuộc diện trung lưu trở lên, nên phần lớn xa xỉ phẩm cậu ấy vẫn có thể nhận biết được.

Mặc dù túi xách trong tay cô không có logo bên ngoài, nhưng nhìn một cái là có thể nhìn ra đây là loại hàng xa xỉ được thiết kế riêng. Đôi giày trên chân cô thậm chí còn là hàng trưng bày, nhìn thì thấy không đắt nhưng người bình thường muốn mua cũng không được.

“...Cả lần trước nữa, không phải em nhặt được thẻ cơm của chị à? Bạn học của em có quét thử để xem có dùng được không, kết quả là nhìn thấy số dư còn lại.”

Số dư còn lại có 5 chữ số!

Cái này đâu thể là thẻ cơm của một gia đình bình thường được.

Đồ ăn lần lượt được đem lên bàn, Hạ Ngưỡng nghe cậu ấy nói xong thì hạ mi xuống nhìn bát đũa nóng ấm, nhẹ giọng nói: “Những thứ này đều không phải là tiền của chị.”

“VẬY mà chị còn nói không phải đi rèn luyện.” Lâm Vọng mỉm cười: “Em biết rồi, tiền trong nhà không phải là tiền của chị đúng không?”

Hạ Ngưỡng khẽ thở dài, không cãi lại.

Họ gọi một combo, trong ba món có một món lẩu khô*. Lúc ăn cơm, Lâm Vọng cẩn thận quan sát và thấy rằng cô không thích ăn rau củ.

(*Lẩu khô: là một món ăn phổ biến trong ẩm thực Trung Quốc, đặc biệt là ở các vùng như Tứ Xuyên. Món này thường bao gồm nguyên liệu như thịt, hải sản và rau được xào chung với các loại gia vị và nước sốt, nhưng không có nước lẩu như trong các loại lẩu truyền thống.)

Lúc này Hạ Ngưỡng phủ nhận: “Chị không kén ăn.”

Lâm Vọng cảm thấy đàn chị kiên trì phủ nhận mình kén ăn thật đáng yêu, cười nói: “Nhưng thực sự chị chỉ ăn có một miếng rau xà lách thôi! Chị không thấy mình kén ăn sao?”

Hạ Ngưỡng bị cậu ấy nói đến tự hoài nghi chính mình.

Nhưng rõ ràng mấy chậu xà lách Đoạn Tiêu trồng trên ban công đều do cô ăn hết mà.

“Hơn nữa đàn chị này, chị không ăn cơm à?”

“Cuối tháng sau có một cuộc thi nên chị muốn kiểm soát cân nặng.” Cô mím môi: “Xin lỗi, ăn cơm cùng chị sẽ thấy không ngon miệng nhỉ.”

Ăn cơm cũng không thấy ngon, cô không phải người hợp để cùng ăn cơm.

Nhưng Lâm Vọng lúc này đang bị sắc đẹp làm cho mê mẩn, nhanh chóng lắc đầu: “Không đâu! Chỉ là có chút ngạc nhiên vì sức ăn của chị thôi. Chẳng trách người học võ đạo đều gầy như vậy, tự làm khổ mình.”

Hạ Ngưỡng cũng ít khi ăn cơm cùng nam sinh.

Nam sinh cô tiếp xúc nhiều nhất là Đoạn Tiêu, cho nên đây vẫn là lần đầu cô phát hiện ra nam sinh có thể nói nhiều như vậy.

Nói vài câu, Lâm Vọng còn nhắc tới Đoạn Tiêu: “Em thật không ngờ học trưởng Đoạn Tiêu là kiểu người đó.”

“Cậu ấy——”

Đôi môi bỗng khẽ nhói đau lên, vì cô ăn phải miếng thịt cay khiến vết rách trên môi trước đó đã bật máu lại bị kích thích.

Hạ Ngưỡng vô thức lau vết cay trên miệng, cầm sữa chua bên cạnh lên, hỏi tiếp câu hỏi vừa rồi: “Em nói học trưởng Đoạn Tiêu là loại người nào?”

“Trong ngoài bất nhất!” Lâm Vọng nói xong cảm thấy ấm ức: “Không phải em đang nói xấu anh ấy đâu. Lúc ở trong hậu

trường chẳng phải anh ấy rất thích bó hoa của em sao? Nên em đã đưa cho anh ấy... Chị đoán xem anh ấy làm gì?”

Hạ Ngưỡng: “Hả?”

“Vừa rồi em đến tìm chị thì thấy nó nằm trong thùng rác!” Sắc mặt Lâm Vọng rất khó coi: “Mặc dù đã đưa cho anh ấy thì là của anh ấy rồi. Nhưng anh ấy làm vậy là có ý gì chứ? Lãng phí hoa của em, thật là làm người ta thấy khó chịu mà!”

“Anh ấy là một người rất xấu.” Hạ Ngưỡng yên lặng ngậm một miếng sữa chua để giảm bớt cay, nói thêm: “Chẳng có lịch sự gì cả.”

Chương 5: Nổi điên – Dễ bị lừa

Chỉ vì Hạ Ngưỡng đồng tình với quan điểm “Đoạn Tiêu là người xấu” mà Lâm Vọng cứ không ngừng lái nhải oán hờn như đã tìm thấy tri âm tri kỷ.

“Không phải em tiếc những bông hoa kia, em chỉ không ngờ anh ấy lại làm thế? Vốn dĩ em còn định cảm ơn anh ấy vì nhờ tuần trước em đọc bản kế hoạch kinh doanh anh ấy soạn thảo nên mới hoàn thành được bài tập.”

“Không ngờ tính tình anh ấy lại như thế, kiêu ngạo cái gì chứ? Còn nhiều người đỉnh hơn nhiều. Dù tâm trạng anh ấy đang không tốt thì cũng không nên coi thường tấm lòng của người khác chứ!”

“Tuy bó hoa đó không phải em cố ý mua để tặng cho anh ấy, nhưng hoa nở đẹp biết mấy! Anh ấy nói thích nên em mới đưa chú bộ!”

Từ fan cuồng thành antifan, hóa ra chỉ cần idol vứt hoa của fan là đủ.

Lâm Vọng và những đàn em khác đều thật lòng thật dạ sùng bái Đoạn Tiêu. Vì dường như anh không cần nỗ lực nhiều cũng có thể đứng vững trên đỉnh vinh quang.

Nhưng lúc này cậu ấy đang thật sự bị tổn thương.

Từ bé đến lớn, cậu thiếu niên luôn trải qua cuộc sống thuận lợi, chưa từng gặp chuyện như thế nên cảm thấy bị tổn thương không nói nên lời.

Hạ Ngưỡng nghe cậu ấy nói vậy thì hơi buồn cười, nhưng không tiện nói sự thật cho Lâm Vọng biết.

Quả nhiên cô đoán không sai, chắc hẳn là Đoạn Tiêu lại phát tác căn bệnh sạch sẽ.

Suy cho cùng trong mắt anh, cô là “Người của anh”. Bó hoa kia đã bị anh hiểu lầm và gán cho tội danh “Thèm muốn.”

Nếu hôm nay cậu ấy không định tặng hoa cho cô thì đã không gặp phải chuyện này rồi.

Hạ Ngưỡng thâm xin lỗi trong lòng, tiện thể lấy cho cậu ấy thêm một chai nước.

Ăn cơm xong hai người chia tay ở cửa.

Lâm Vọng chân chừ không rời đi, hỏi: “Đàn chị, chị chỉ dạy hai tiếng thôi đúng không?”

“Ừm, chỉ hai tiếng.”

Các lớp học tại trung tâm đào tạo múa thường diễn ra từ hai đến bốn tiếng, cô phụ trách một lớp buổi tối.

Có rất nhiều sinh viên từ các trường nổi tiếng, mỗi người đều có chuyên môn riêng. Hạ Ngưỡng đã có chút tiếng tăm trong lĩnh vực này nên dù chỉ mới là sinh viên năm hai nhưng cô đã được nhận làm giáo viên thực tập với mức lương đáng kể.

“Vậy thì em sẽ đi chơi ở gần đây hai tiếng, em nhớ gần chỗ này có câu lạc bộ đua xe.” Lâm Vọng nói, có phần giấu đầu hở đuôi: “Đến lúc đó vừa khéo đón chị tan làm về, em sợ buổi tối không an toàn.”

Hạ Ngưỡng trực tiếp lắc đầu: “Hai tiếng sau mới hơn 8 giờ, không có gì nguy hiểm đâu. Em cứ đi chơi đi, dạy xong chị còn có việc.”

“...”

Cô từ chối một cách chân thành dứt khoát. Lâm Vọng không tìm được cơ gì để tiếp tục ở lại.

Có vẻ đàn chị này hơi thiếu tế nhị.

Lúc cô tan làm rời khỏi trung tâm dạy múa, trên tàu điện ngầm vẫn còn đông người.

Đa số dân văn phòng đều tan làm vào giờ này, trong toa tàu ngập tràn mùi mồ hôi và đủ loại nước hoa lẫn lộn dưới hơi điều hòa.

Khi sắp đến trạm dừng ở trường học, Hạ Ngưỡng lướt điện thoại mới đọc được tin nhắn mà giảng viên đã gửi trong nhóm lớp. Là bài tập phải quay phim được giao từ hôm kia, tối nay tới deadline.

Tuần này ngoài việc tập luyện, cô còn phải chuẩn bị đăng ký tham gia cuộc thi vào cuối tháng tới. Có quá nhiều việc quá nên cô quên mất bài tập phải làm.

Vừa bước chân ra đã lại rụt về, cô đợi trạm dừng kế tiếp của chuyến tàu này: chỗ gần căn hộ của Đoạn Tiêu.

Nhưng Đoạn Tiêu không ở đó, tất nhiên anh sẽ không ở đó.

Anh thường rất bận rộn, nhưng không phải kiểu bận rộn vô ích. Không nói đến kiến thức học thuật và thi cử của hai chuyên ngành, chỉ riêng việc tham gia những cuộc thi kinh doanh trong khoa Tài Chính đã đủ làm anh hao tâm tổn sức.

Không có ai thực sự là thần thánh, Đoạn Tiêu cũng vậy.

Ngoài lợi thế bẩm sinh, vàng hào quang và danh dự của anh còn được xây nên từ thời gian và công sức, tích lũy từ vô số kinh nghiệm thực tiễn.

Chỉ có những người gần gũi với anh như Hạ Ngưỡng mới biết rõ những chuyện này.

Cô không đến căn hộ để đợi anh, cô đến mượn phòng tập nhảy để quay bài tập.

Vào kỳ nghỉ đông năm nhất đại học, Đoạn Tiêu đã dùng món tiền đầu tiên anh kiếm được để mua căn hộ nhỏ này, vì anh vừa ý với cách bố trí căn hộ đã được chủ cũ cải tạo.

Người chủ trước đây là một nhà sưu tầm, thích sưu tầm các thể loại tranh sơn dầu. Vì vậy, chủ cũ đã cải tạo căn nhà này theo sở thích của mình từ khi nó còn là nhà thô.

Diện tích phòng ngủ và phòng khách đều bị thu hẹp để dành một gian phòng trống dài và rộng chứa tranh sơn dầu.

Sau khi anh mua căn hộ này, căn phòng trống để tranh sơn dầu đã được cải tạo thành phòng tập múa, gạch lát sàn cũng được thay toàn bộ bằng ván gỗ, thích hợp cho việc khiêu vũ.

Trong khoa thường cho bài tập múa đơn nên phòng tập của trường không đủ đáp ứng nhu cầu vào mỗi cuối học kỳ.

Hạ Ngưỡng đến đây, thật sự rất tiện.

Cô đã quay bài tập hai lần, rồi gửi video có vẻ trôi chảy mượt mà hơn cho giảng viên.

Tắm rửa xong, Hạ Ngưỡng tới góc phòng ngủ cân thử cân nặng rồi nhúu mày với vẻ không hài lòng.

Giải thưởng Hoa Sen được Hiệp hội múa Trung Quốc tổ chức vào tháng sau. Giải này được tổ chức hai năm một lần, rất danh giá, tiền thưởng cũng không nhỏ.

Năm nay hạng mục múa cổ điển vẫn đang tạm dừng thi đấu, vì vậy giảng viên đã đăng ký cho cô tham gia hạng mục múa dân tộc dân gian.

Để đảm bảo có thể giành được giải thưởng cô đã chọn một tiết mục có độ khó cực kỳ cao là điệu múa dân tộc Triều Tiên.

Điệu múa này đòi hỏi rất khắt khe về thể lực, kỹ thuật múa và vóc dáng.

Hạ Ngưỡng nhìn vào số cân nặng của mình, nghĩ hè cô lười tập luyện, gần đây lại ăn uống không biết kiềm chế. Còn hơn một tháng nữa, cô phải giảm tiếp ít nhất một ký rưỡi mới được.

Giảm cân rất phiền phức, việc cắt giảm tinh bột khiến cô bị hội chứng lo âu vì thiếu carbohydrate.

Cô nhớ trong kỳ thi nghệ thuật, giáo viên dạy múa luôn ân cần dặn dò rằng “Một miếng dưa hấu bằng ba bát cơm”, “Một cây xúc xích nướng có lượng calo bằng hai chiếc bánh bao”...

Không thích ăn và không thể ăn là hai chuyện khác nhau.

Hạ Ngưỡng khẽ thở dài.

Dù không muốn, cô cũng phải chấp nhận và lên kế hoạch giảm cân.

Tin nhắn của Đoạn Tiêu xuất hiện vào năm phút sau, như thể anh nắm rõ giờ giấc của cô vậy.

【Tiêu】 : Đến đây.

Đính kèm một địa chỉ, là một câu lạc bộ khúc côn cầu nào đó trong thành phố.

Hạ Ngưỡng đang định nhắn tin thì anh đã gọi video đến.

Sau khi kết nối, Đoạn Tiêu thấy cô đang nằm sấp trên giường nghịch chiếc kính vision pro anh mới mua thì nhướn mày: “Em vừa tắm xong?”

Cô đang mặc chiếc váy ngủ, lúng túng kéo lại phần cổ áo rộng: “Tắm xong được một lúc rồi.”

“Giờ còn sớm, em thay đồ rồi đến đây chơi một lát.” Anh hất cằm về phía tủ quần áo trong phòng.

Hạ Ngưỡng từ từ đứng dậy, cầm điện thoại bước sang.

Anh không nhắc lại chuyện bó hoa của Lâm Vọng, xem như đã bỏ qua. Đôi khi cô cũng khá ghen tị với tính cách của Đoạn Tiêu, có nóng giận thì bốc hỏa ngay, chẳng bao giờ kìm nén để lòng mỗi mết.

Vì không gian phòng ngủ không lớn nên tủ quần áo không chứa được nhiều. Mà có mở rộng tủ quần áo cũng vô ích, trang phục mùa của cô không gấp lại được nên chiếm rất nhiều chỗ.

Điều này gián tiếp dẫn tới việc một số quần áo của anh bị chất đống lên nhau.

“Đừng mặc váy, thay cả áo cộc tay đi, ban đêm gió lớn.” Dù bận, Đoạn Tiêu vẫn thông dong tựa lưng vào ghế làm stylist cho cô.

Anh là trai thẳng hiếm hoi có gu thẩm mỹ, ngày thường anh rất chỉnh chu, biết cách chăm chút bản thân, cũng thích can thiệp vào phong cách ăn mặc của cô.

“Mặc áo khoác vào, tìm một chiếc cardigan. Nếu tìm không ra thì mặc chiếc màu xanh xám của anh.”

“... Em không thích, áo anh rộng lắm.” Cô lấy chiếc cardigan màu tím pastel ra, đặt điện thoại sang bên: “Em phải thay đồ, cúp máy trước nhé.”

Đang mặc dở, Hạ Ngưỡng chợt nhớ ra điều gì nên nhìn vào chiếc áo. Nhãn mác đã bị cắt bỏ, đây là thói quen của cô từ trước đến nay.

Bởi vì dù chất liệu có tốt đến đâu, cô sẽ luôn bị nhãn mác cọ vào da gây ngứa ngáy mất ngủ.

Cô không am hiểu về hàng hiệu, trước kia cũng không để ý đến những thứ này.

Nhưng hôm nay nghe Lâm Vọng nói về giày dép và túi xách của cô như vậy, hình như đúng là để khiến người ta lầm tưởng cô là con gái nhà giàu.

Đoạn Tiêu chi trả hết mọi chi phí ăn mặc và tiêu dùng của Hạ Ngưỡng. Cốt cách của anh là đại thiếu gia, dùng thứ gì cũng thích hàng hiệu, tất nhiên cũng cho cô những thứ tốt nhất.

Không thể không thừa nhận, Hạ Ngưỡng đã đi theo anh lâu đến vậy.

Từ phong cách ăn mặc thường ngày cho đến cách đối nhân xử thế, dường như trong vô thức cô đã bị ảnh hưởng bởi anh.

Đến lúc nhận ra đã quá muộn, không thể vãn hồi.

Vốn dĩ hai người không cùng một thế giới.

Càng ngày càng giống anh, cũng không biết là tốt hay xấu đây.

Câu lạc bộ khúc côn cầu này nằm ở bên cạnh danh lam thắng cảnh phía sau khu phố sầm uất. Hạ Ngưỡng đi theo chỉ dẫn, đến cổng chính mới phát hiện tòa nhà này có kiến trúc như một tứ hợp viện thời hiện đại.

Thật kỳ lạ khi mở câu lạc bộ về một môn thể thao ngoài trời ở đây.

Điều kỳ lạ hơn chính là cánh cửa dưới lầu, rõ ràng trông như được điều khiển thông minh, nhưng chẳng tiện lợi chút nào.

Cô không tìm thấy công tắc mở cửa, loay hoay tại chỗ mất một phút mới quyết định gọi điện cầu cứu.

Đoạn Tiêu nói: “Em đứng tại cửa, giơ tay lên vẫy một cái.”

“Vẫy một cái?”

Nơi này gần Trung Quan Thôn ở đường vành đai thứ ba phía Bắc, kiểu công nghệ cao trái lẽ trời phản loài người gì mà chẳng có. Hạ Ngưỡng không chút nghi ngờ, cô nghiêm túc giơ tay về phía cửa, vẫy vẫy.

Nhưng cánh cửa không hề phản ứng.

Trong sân tứ hợp viện lộ thiên, đèn đường ban đêm chung quanh đều được trang trí trong những chiếc đèn lồng đỏ thắm, thoát nhìn có hơi kinh dị kiểu Trung Hoa.

Dưới lầu im ắng, chỉ có mỗi Hạ Ngưỡng đứng trước cửa lớn nơi thang lầu.

Cô mặc chiếc quần jean cạp cao ôm lấy đôi chân thon dài thẳng tắp. Dáng người cô rất đẹp, nhìn từ góc độ nào cũng thấy lưng mỏng eo thon.

Vì vội đến đây nên cô không trang điểm, mái tóc đen thẳng buông xõa tự nhiên trước ngực, toát lên vẻ tự nhiên, ngây thơ và thuần khiết.

Mà ở lầu hai Đoạn Tiêu đang đứng im lặng dựa vào lan can nhìn cô từ xa. Anh ngậm điếu thuốc, cất giọng biếng nhác sửa lưng: “Giơ tay cao lên chút nữa, em thấp quá cảm biến không quét được.”

Hạ Ngưỡng nhìn lên cánh cửa với vẻ nghi ngờ, rồi nhón chân vẩy tay với nó một lần nữa.

Cánh cửa nặng nề vẫn bất động, không hề mở ra.

Đoạn Tiêu cong ngón tay che môi để kìm tiếng cười, vai run lên nhưng giả vờ nghiêm túc: “Thế em đã hô ‘Vùng ơi mở ra’ chưa?”

“Em...” Hạ Ngưỡng há miệng, mãi vẫn không hô lên được. Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu: “Tại sao một cánh cửa lại phải nghe em hô câu đó?”

Mặt anh hiện lên vẻ xấu xa, hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Không hô cũng được, em thử bắn tim với nó xem? Biết đâu thấy em đẹp gái nó sẽ mở.”

“...”

Thứ của quỷ yêu gì đây? Không đúng, anh đang đùa với cô phải không!

Hạ Ngưỡng có chút bực bội, muốn bỏ đi: “Em không lên nữa.”

“Này, sao thiếu kiên nhẫn thế?” Anh kéo dài giọng, nghịch ngợm như thể chất giọng trong mấy cuốn phim về Kinh Châu xưa: “Ở phía trên.”

“Trên nào?”

“Cô nương ơi, cô ngược mặt lên một chút.”

Hạ Ngưỡng ngẩng đầu, thấy anh dựa vào lan can gỗ chạm khắc, cười xấu xa. Anh còn cố tình giơ bàn tay đang kẹp điếu thuốc lên vẩy vẩy, bắt chước động tác máy móc lúc nãy của cô.

“...”

Cô tức giận cúp điện thoại ngay lập tức.

Đằng sau có người đến, gọi cô lại kịp thời: “Cô là bạn của cậu Đoạn đúng không ạ? Xin lỗi đã đến chậm, tiếp đón cô không chu đáo, cửa này mở thế này.”

Có vẻ người đàn ông trẻ tuổi này là quản lý của câu lạc bộ, anh ta chỉ Hạ Ngưỡng cách mở cửa: Có tay nắm cửa, nhưng phải đẩy nó ra.

Kéo hai mấu kéo cùng một lúc thì cửa sẽ mở.

Chẳng bao lâu sau, tiếng bước chân lộc cộc của cô gái đã vang lên trên cầu thang gỗ xoắn ốc. Cô bước nhanh như thể muốn tìm ai kia để tính sổ.

Đoạn Tiêu không nhúc nhích, anh ngồi yên chờ đợi.

Khi Hạ Ngưỡng nghiêng rằng xông lên, anh còn tưởng cô sẽ ôm mình nên cố tình dịch bàn tay đang kẹp thuốc lá ra xa một chút.

Ai ngờ cô lại vung chiếc túi đeo chéo lên ném vào vai anh không thương tiếc.

“Anh có thấy mình trẻ trâu không hả!” Hạ Ngưỡng chưa nguôi giận, trừng mắt với anh: “Say rồi à?”

Anh thường phải tham dự tiệc rượu khi có những buổi bàn chuyện làm ăn. Một sinh viên đại học trẻ tuổi ra đời lập nghiệp, sẽ chẳng ai nể mặt đại thiếu gia nhà họ Đoạn cả.

Cũng có khi phải uống nhiều đến mức mặt mày trắng bệch, lúc không chịu nổi nữa thì anh gọi cô tới đón, ném luôn chìa khóa xe cho cô.

Hạ Ngưỡng tưởng rằng tối nay cũng vậy.

Nhưng cô lại không ngửi thấy mùi rượu quá nồng trên người anh.

Đoạn Tiêu nhìn ra được cô đang nghi ngờ nên ngoắc ngoắc tay, nheo nheo ánh mắt biết cười mà anh không nhận thức được nó đẹp: “Muốn tới gần ngủ thử không?”

Cô vừa thận trọng tới trước hai bước đã bị kéo ngồi lên đùi anh.

Đoạn Tiêu ôm chặt lấy cô mà không hề xấu hổ, còn mạnh mẽ cưỡng hôn cô vài cái. Đôi môi nóng ẩm ngậm lấy dải tai cô, tay anh giữ chặt eo khiến Hạ Ngưỡng chẳng thể cử động.

Cánh tay trắng trẻo lạnh lùng của anh nổi lên những mạch máu xanh dưới ánh đèn, giọng hơi khàn: “Tại sao lại dễ bị lừa như vậy.”

Đã uống rượu thật rồi.

Nhưng mùi không nặng lắm, chắc không quá chén.

Hạ Ngưỡng nheo lòng bàn tay anh, thấp giọng mắng vài câu: “Nhật nhẽo, bi.ến th.ái.”

Mấy câu mắng này chẳng hề hấn gì với Đoạn Tiêu, anh chiếm được tiện nghi rồi còn muốn trêu chọc người ta, cứ vò đầu làm tóc tai cô rối bời.

Lục Gia Trạch vừa bước tới đã thấy cảnh này.

Đêm nay họ vừa ký xong hợp đồng với ông chủ câu lạc bộ. Ông chủ đi rồi còn nhiệt tình bảo họ ở chơi thêm một lát.

Trong lúc xã giao Đoạn Tiêu có uống chút vodka Nga pha với rượu trắng nên bụng dạ nóng ran khó chịu. Anh bảo ra ngoài hóng gió một chút, không ngờ lại gọi Hạ Ngưỡng đến.

Lục Gia Trạch quen biết với anh từ hồi cấp ba, cũng biết chuyện của hai người.

Trong giới của bọn họ, ai muốn đi theo con đường kinh doanh đều tiếp xúc với công việc làm ăn của gia đình từ sớm. Lục Gia Trạch đã quen thấy Đoạn Tiêu bày mưu tính kế trên bàn rượu, già dặn trước tuổi.

Nhưng lúc này ở trước mặt Hạ Ngưỡng, anh lại cực giống một chàng trai mới lớn bình thường.

Mối tình này làm người anh em của anh ấy thụt lùi rồi.

“Phải quấy rầy hai vị đây gần bó keo sơn rồi.” Cuối cùng Lục Gia Trạch phải làm kẻ ác “Chia rẽ uyên ương”, giơ tay gõ cộp cộp vào cộp gỗ bên cạnh: “Ông phó tổng trong kia còn đang đợi cậu vào đây.”

Hạ Ngưỡng không ngờ còn có người ở đây.

Cô giật mình, vội vàng đứng dậy khỏi chân anh.

Đoạn Tiêu thản nhiên nắm lấy cổ tay cô, cười như không cười: “Người quen cả, giấu gì chứ.”

Lục Gia Trạch làm biếng nhìn cái kiểu dính như sam đến ngu người kia của Đoạn Tiêu nên xoay người vào trong trước.

Câu lạc bộ khúc côn cầu được xây trên khu đất này, phía sau có sân cỏ. Lên lầu mới biết bên trên là cả một thế giới khác. Máy phòng Vip trông có vẻ lịch sự tao nhã, nhưng mùi rượu bay ra lại phá hỏng vẻ cổ kính nơi đây.

Mấy tên đàn ông kia đã say bí tỉ, vài chai rượu rỗng trên bàn nhét đầy xúc xắc, dưới đất la liệt những quân bài hoa lộn xộn.

Gã tai to mặt lớn ngồi chính giữa là người cầm quyền thứ hai của câu lạc bộ: Phó tổng Trang.

Mấy tên phục vụ ngồi bên cạnh, vừa thấy Đoạn Tiêu dắt một cô gái trẻ tiến vào thì mắt ai nấy cũng sáng lên.

“Tiểu Đoạn à, đừng nói cậu tìm cứu binh đến đỡ rượu thay đây nhé?” Tên tay sai mặt mày đắc ý hả hê nhất bên cạnh phó tổng Trang chỉ chỉ vào mấy cốc rượu pha trên bàn: “Phải nể mặt mà uống hết mấy thứ này đây.”

Hạ Ngưỡng liếc nhìn sang, mấy tên này cũng bỉ ổi quá đi, không biết đang bàn chuyện làm ăn hay là nhân cơ hội hại người nữa.

“Sao tôi có thể để em ấy uống rượu được. Em ấy cứ nhất quyết đòi đến kiểm tra, hỏi sao gần 10 giờ rồi còn chưa về nhà.”

Đoạn Tiêu kéo cô ngồi xuống, bàn tay thoải mái vòng qua eo cô, nói dối mà mặt không đổi sắc.

Hạ Ngưỡng thường không lên tiếng trong những trường hợp thế này, để anh nói gì thì nói.

Khi mới bắt đầu lập nghiệp hồi năm nhất đại học, anh cũng thường dẫn cô đến những buổi xã giao nhưng không cần cô làm gì cả.

Cũng vì đám đàn ông già đầu thích vui chơi nhậu nhẹt và gọi gái trong quá trình ký hợp đồng.

Đoạn Tiêu chưa đủ mạnh để thay đổi những thói hư tật xấu và quy tắc ngầm trong xã hội bằng thực lực, nhưng anh cũng không cam lòng chiều theo.

Anh bị bệnh sạch sẽ rất nặng, dẫn cô đi chung thì tốt xấu gì cũng ngăn được những người phụ nữ xa lạ muốn nhào lên người anh.

Nhưng đám người hôm nay cực kỳ không biết điều.

Phó tổng Trang mỉm cười cụng ly: “Thanh niên trai tráng có khác, tinh lực tràn trề đấy. Bạn gái của Tiểu Đoạn cũng là sinh viên Đại học Kinh Châu à? Có khí chất lắm, đẹp sắc sảo, học nghệ thuật đúng không?”

Đoạn Tiêu cười nhạt: “Ngài thật tinh mắt, cô ấy là sinh viên ngành múa.”

“Thế loại múa nào?” Một người bắt chuyện làm quen: “Tôi cũng từng học nhảy Jazz hai năm đấy.”

“Thôi đi, anh không tự phân biệt được mình đang khiêu vũ hay múa ương ca à?”

“Cút, cút mẹ anh đi, bố tiên sư!”

Hạ Ngưỡng thành thật trả lời giữa tiếng cười đùa của đám đàn ông: “Tôi thiên về múa cổ điển.”

“Múa cổ điển à, được đấy.” Phó tổng Trang khen ngợi: “Vương công quý tộc thời xưa mới xem được, chúng ta làm gì có phúc phần này!”

“...”

Thật ra múa cổ điển chỉ là cái tên đại khái. Mặc dù các tiết mục thường lấy cảm hứng từ tác phẩm kinh điển nhưng loại hình múa này từ lúc ra đời đến nay vẫn chưa tròn trăm năm lịch sử.

Những điệu múa mà giới hoàng thân quý tộc từng xem không phải là phiên bản mà bọn cô biểu diễn ngày nay.

Hạ Ngưỡng lười sửa lại nên chỉ cười mà không nói gì.

Trong lúc cụng ly, phó tổng Trang lại nhìn Hạ Ngưỡng, hỏi: “Xưng hô với cô em đây thế nào?”

“Tôi họ Hạ.”

Phó tổng Trang: “Cô Hạ, có thể múa một điệu cho mọi người đang ngồi đây xem được không, để bọn này cũng được trải nghiệm cảm giác làm Hoàng Đế?”

Mấy tên khác trong phòng bao cũng phụ họa: “Đúng đúng, múa một điệu góp vui đi.”

“Có cần bật nhạc không?”

Tiếng nhạc xập xình của quán bar đột ngột vang lên trong loa, được vài giây thì bị tắt, đổi thành một khúc nhạc piano nhẹ nhàng.

“Ha ha ha ha tụi bây đúng là một đám phàm phu tục tử, nhạc này mới đúng điệu nè!”

Đám người này dám bảo Hạ Ngưỡng lên nhảy, chính là một loại coi thường.

Hiện giờ Đoạn Tiêu đang làm trong lĩnh vực nghiên cứu đầu tư. Ông chủ câu lạc bộ này đã quyết định hợp tác với anh, nhưng lão phó tổng Trang nắm giữ cổ phần công ty lại bất mãn. Đối phương chỉ là sinh viên, có bản lĩnh thật hay chỉ dựa vào gia thế nổi bật trong giới kinh doanh và chính trị thì chưa biết được.

Vì vậy, sau khi ông chủ lớn rời đi thì không khí tiệc rượu đêm nay cũng thay đổi. Đám người này liên tục gây khó dễ cho Đoạn Tiêu, chúc rượu anh bằng mọi cách.

Lục Gia Trạch nghe tới đây thì lưng đã rịn mồ hôi, cuống quýt nhìn sang sắc mặt của Đoạn Tiêu.

Người kia chỉ nhàn hạ dựa vào sofa, không tỏ rõ phản ứng, thi thoảng lại mân mê ngón tay Hạ Ngưỡng, lơ đãng chơi đùa.

Khói thuốc trắng xanh theo gió bay về phía anh, tản đều theo đường nét sắc sảo trên gương mặt. Nửa gương mặt anh chìm

trong góc chết của ánh đèn khiến người ta không thể nhìn rõ anh đang vui hay đang giận.

“Muốn xem nhảy thì đến quán bar, mấy anh cứ thích nói đùa.” Lục Gia Trạch giãi hòa, rót rượu cho phó tổng: “Nếu còn muốn chơi nữa thì đi liền nhé? Để tôi đặt bàn.”

Người bị chỉ đích danh ép lên nhảy là Hạ Ngưỡng vẫn bình tĩnh, cô cũng không tỏ vẻ cao ngạo trong chuyện này. Muốn kiếm tiền của người ta thì không nên đặt bản thân lên cao quá.

Nhưng lại có kẻ cố tình không biết điều: “Không phải ở trường cũng có biểu diễn à? Nhảy cho bạn học xem được còn chúng tôi thì không ư! Hay coi thường chúng tôi không có học thức, học dăm ba cái trường vớ vẩn không xứng với mấy người học Đại học Kinh Châu các người —— á, đêch!”

Tiếng rú thảm thiết của tên đàn ông vang lên cùng lúc với âm thanh “Loảng xoảng”, là do Đoạn Tiêu đã cầm cái gạt tàn thuốc chọi qua.

Hạ Ngưỡng ngồi cạnh anh cũng giật mình.

Tiếp đó, anh hất mấy chai rượu trên bàn kính xuống đất. Đoạn Tiêu hơi nhướng mày, giọng nói pha giữa lạnh lùng và ngạo mạn: “Anh đứng lên nhảy thử tôi xem.”

Tên đàn ông kia liếc nhìn phó tổng Trang vẫn đang im lặng, ông ta đưa tay ôm vầng trán đang chảy máu, ngượng ngùng lắc đầu.

Nhưng ngay sau đó, Đoạn Tiêu đã đứng dậy túm cổ áo ông ta lôi thẳng lên bàn.

“Khụ khụ... dừng, cứu, cứu mạng!” Sắc mặt tên đàn ông lập tức chuyển sang xanh tím, khó thở cầu cứu.

“Cứu mạng, tìm ai cứu đây.”

Đoạn Tiêu cười khẩy, giết gà dọa khỉ, đôi mắt lạnh lùng tàn độc không còn cảm xúc.

Câu này nói cho tên đàn ông kia nghe, nhưng ánh mắt lại bắn sang phó tổng Trang thích khơi mào, toàn thân anh nổi điên lên: “Ai dám cứu hắn khỏi tay ông đây hả?”

Chương 6: Đến lớp – Dính như sam

Lúc Đoạn Tiêu ném gậy tàn vào tên kia, Lục Gia Trạch không cản lại.

Quả thật nên cho bọn chúng một bài học, hợp đồng cũng ký xong rồi nhưng tên cấp dưới của câu lạc bộ này còn muốn ra oai phủ đầu người khác.

Thoạt nhìn là đang bắt nạt Hạ Ngưỡng nhưng trên thực tế không phải đang tát vào mặt bọn họ sao?

Nhưng lúc Đoạn Tiêu xuống tay thật anh ấy cũng phải giật mình.

Vị đại thiếu gia này mỗi lần nổi điên chưa bao giờ biết thế nào là “Dừng lại đúng lúc”.

Lời này là sự thật, cả thành phố Kinh Châu này có ai mà không biết nhà họ Đoạn quyền thế ngấp trời. Nếu anh không chịu thả thì thật sự không có ai dám cứu một kẻ giãy dụa dưới tay anh.

May mắn thay là tối nay Hạ Ngưỡng ở đây.

Nếu không phải cô kéo anh lại, chỉ e gã đàn ông kia sẽ bị Đoạn Tiêu tấn một trận như tử, tới mức phải đứng trên bàn nhảy múa loạn xạ mới được bước khỏi cánh cửa này.

Cầu cứu Phó tổng Trang thì có ích gì. Miệng ông ta đã như hũ nút, đối diện với lợi ích trước mắt ông ta còn quan tâm gì đến thể diện của đàn em nữa, phải chịu thiệt cũng đành chịu thiệt.

Đoạn Tiêu bày ra cục diện rối rắm nhưng Lục Gia Trạch mới là người phải ở lại dọn dẹp hậu quả.

Chiếc GT màu bạc đen lướt băng băng qua dòng xe cộ, nửa tiếng sau, xe dừng trước cửa hàng tiện lợi Lawson bên đường.

Đoạn Tiêu bắt đầu cảm thấy hơi men xộc lên, anh dựa vào ghế lái phụ ngủ thiếp đi, đắp chiếc áo khoác thoang thoảng mùi thuốc lá của mình lên người.

Mở mắt ra lần nữa, anh thấy Hạ Ngưỡng đang ở quầy thu ngân trong cửa hàng tiện lợi cách đó không xa, cô đang cười nói với tên nhân viên thu ngân có vẻ là ‘Tiểu Bạch Kiềm’.

Dáng người cao ráo của cô gái dưới ánh đèn trắng sáng kéo dài thành một bóng hình thướt tha, những lọn tóc mềm mại ôm lấy cổ. Đôi mắt sáng ngời, hàm răng sáng ngời, nụ cười rạng rỡ rất cuốn hút.

Nói chuyện với người lạ có gì hay ho mà cô cứ nói hoài, cứ tán gẫu miết, còn có vẻ rất vui.

Sắc mặt Đoạn Tiêu vô thức lạnh dần, anh tháo dây an toàn trên người muốn xuống xe, nhưng không mở được cửa.

“...”

Hạ Ngưỡng đã khóa cửa xe.

Chỉ chốc lát sau Hạ Ngưỡng đã quay về, còn cầm theo đồ uống giải rượu vừa mua và xin được nước ấm trong cốc dùng một lần. Cô liếc nhìn ghế phụ.

Đoạn Tiêu vẫn đang ngủ, anh thường ăn mặc chỉnh tề khi đi đàm phán công việc.

Anh đã cởi áo vest ra, vai phải tựa hờ vào cửa xe. Vì tư thế ngủ không ngay ngắn nên cổ áo sơ mi bên trong của anh đã hơi nhếch lên, lộ ra một đoạn cổ với đường nét rõ ràng, đắm mình trong ánh trăng mờ ảo.

lúc ngủ Đoạn Tiêu trông dễ gần hơn nhiều, bờ vai gầy, nhìn tổng thể toát lên vẻ sạch sẽ cấm dục của chàng trai trẻ.

Đôi môi mềm mại hơi đỏ hồng, cằm thon gọn, làn da mỏng manh.

Nhưng tính khí anh rất xấu, dẫu đẹp trai đến mấy cũng không thể che khuất được tính khí bướng bỉnh ngang ngược.

Hạ Ngưỡng bước nhẹ nhàng lên xe rồi ngồi vào ghế lái.

Cô vừa sắp xếp đồ xong thì chợt nghe giọng nói lạnh lùng bên cạnh: “Em khóa cửa xe làm gì?”

Cô gần như run lên, cau mày quay sang: “Anh đừng dọa người như thế!”

Mới nói một câu đã bị mắng, Đoạn Tiêu sững sốt một lúc rồi hỏi ngược lại: “Anh là ma sao?”

Tóc mái anh rủ xuống tự nhiên, chạm vào xương lông mày đầy khí chất, khóe môi nhếch lên tỏ vẻ khó chịu.

“Em sợ anh say rượu chạy lung tung, nửa đêm thế này em biết đi đâu tìm anh.” Hạ Ngưỡng giải thích rồi nhét nước ấm vào tay anh: “Mau uống đi.”

Đồ uống giải rượu có vị bạc hà và chanh, Đoạn Tiêu súc miệng, mùi rượu khó chịu cũng nhạt dần. Anh vẫn còn hơi đau đầu nên dùng đầu ngón tay xoa huyệt thái dương.

Xe chạy tiếp rồi dừng lại trước cửa tòa chung cư.

Hạ Ngưỡng dựa vào vô lăng nhìn anh, vẻ mặt hiện lên chút lo lắng: “Anh xem thử Lục Gia Trạch có nhắn tin cho anh không, không biết tình hình bên đó thế nào rồi.”

Trong mắt cô, đêm nay Đoạn Tiêu đã vì hơi men mà không màng hậu quả, quá bốc đồng.

Nhưng nếu cô nói thẳng thì chắc chắn anh sẽ không thừa nhận.

Quả nhiên, Đoạn Tiêu vốn chẳng thêm bận lòng về mâu thuẫn đêm nay, anh tháo dây an toàn rồi bế cô từ ghế lái sang ngồi trên đùi mình.

“Không sao, em đừng bận tâm.”

Mí mắt anh nặng trĩu vì cơn buồn ngủ. Anh khẽ cúi đầu, mái tóc đen nhánh mượt mà vùi vào ngực cô.

Cũng không định làm gì khác, chỉ muốn dán sát không rời.

Hạ Ngưỡng vừa tắm xong, trên người còn vương vương mùi sữa tắm, dễ chịu hơn nhiều mùi rượu hỗn độn trong dạ dày anh.

Vốn dĩ cô có thân hình mảnh khảnh, chút thịt còn sót lại trên người khi sờ vào cũng mềm mại vô cùng.

Cảm giác thật tuyệt, Đoạn Tiêu luôn có thói quen ôm cô vào lòng như ôm bé mèo con, vừa ôm vừa hít.

Cứ mỗi lần uống rượu anh lại dính như sam.

Hạ Ngưỡng bị anh phả hơi thở vào ngực thì thấy hơi ngứa ngáy nên đẩy cánh tay rắn chắc đang siết chặt mình: “Được chưa anh? Anh lên ngủ đi, em phải về trường rồi.”

Đoạn Tiêu cup mắt, lẩm bẩm: “Giờ này rồi còn muốn về?”

“Mới qua giờ giới nghiêm thôi, giờ em về vẫn còn kịp năn nỉ quản lý ký túc xá mở cửa.” Cô biết lời này không đủ để anh buông tay, đành bổ sung thêm: “Sáng mai em có lớp học sớm đấy, môn Tiếng Anh tổng hợp.”

Anh âm ừ, rồi hỏi tiếp: “Em học phòng nào?”

Hạ Ngưỡng không biết anh hỏi chuyện này làm gì, có điểm danh môn Đại cương này cũng không được tính vào học phần, chỉ cần thi đạt chuẩn là được. Anh đã sớm không cần phải học môn Tiếng Anh trên Đại học.

Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn báo cáo: “Phòng 2 tòa giảng dạy chung.”

Những chuyện xảy ra tối qua không ảnh hưởng gì đến Hạ Ngưỡng.

Cô ngủ một mạch đến 7 giờ rưỡi mới dậy, vừa kịp giờ đến căn tin mua đồ ăn sáng, tiện thể mua thêm vài phần cho Trang Tĩnh và các bạn cùng phòng.

Mua xong, cô tìm bàn ngồi xuống, muốn húp nước cháo sắp tràn ra khỏi tô thì đột nhiên có người ngồi xuống ghế trống trước mặt cô.

“Đàn chị, chào buổi sáng!”

Lâm Vọng nở nụ cười chuẩn cún Husky, giơ chiếc thìa lên chào buổi sáng.

Hạ Ngưỡng mỉm cười lịch sự: “Em cũng dậy sớm thế.”

“Em còn bị ám ảnh hậu lớp 12 mà, vừa chạy bộ xong.” Lâm Vọng gọi hai phần bánh bao và một bát mì trộn. Cậu ta không nhận được cười khi nhìn khay ăn đối diện: “Chị, chị chỉ gọi một món đậu phụ sốt tương thôi hả?”

“Có gì buồn cười đâu, không phải chị đã nói rồi à? Chị có cuộc thi, phải giảm cân.”

“Em biết, tự nhiên em nhớ đến chuyện thẻ cơm của chị có nhiều tiền thôi.” Lâm Vọng nói: “Căn tin trường mình bán rẻ, chị lại ăn ít, dù có học xong bậc Tiến sĩ chắc cũng không tiêu hết tiền đâu nhỉ.”

Nhưng sao cái thẻ cơm này có thể ở trong tay cô lâu tới vậy...

Cô suy tư một hồi mới cup mắt nói khẽ: “Không sao, không tiêu hết thì có thể rút lại.”

Lúc hai người sắp ăn xong, có mấy nữ sinh ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh.

Bọn họ đang trò chuyện nhưng không kiểm soát âm lượng.

“... Nói cách khác, Đoạn Tiêu đang chơi trò lạt mềm buộc chặt với cậu sao? Cậu ấy cũng hay ghê, không lẽ định để cậu theo đuổi cậu ấy?”

“Thế mà cậu ấy còn cứng miệng nói không trả tiền vì cậu?”

Một giọng nữ quen thuộc vang lên: “Không biết nữa, nhưng tớ đã loại trừ gần hết bạn nữ lớp mình, không thấy có ai quen biết cậu ấy cả! Biết đâu hôm đó cậu ấy nói thế chỉ để viện cớ thôi.”

“Hahaha, ông anh này đang nghĩ gì trong đầu vậy, được một người đẹp như cậu theo đuổi, chắc trong lòng sướng rơn rồi!”

Ngón tay đang cầm thìa của Hạ Ngưỡng khẽ nhúc nhích, cô nhận ra đây là giọng của Chân Đông Nhi và nhóm bạn của cô ta.

Hiển nhiên, Lâm Vọng cũng nghe thấy.

Sự ngưỡng mộ mà cậu ta dành cho Đoạn Tiêu đã khác xa hồi mới vào trường, nghe vậy cậu ta chỉ hừ khẽ, thừa nước đục thả câu nói: “Chẳng ra sao cả, còn đùa giỡn tình cảm con gái nhà

lành! Em biết ngay mà, sớm muộn gì bộ mặt thật của anh ấy cũng bị bóc trần thôi.”

Hạ Ngưỡng đặt thìa xuống, ngược mắt lên hỏi: “Bộ mặt thật của anh ấy thế nào?”

Lâm Vọng nghe câu hỏi lạnh lùng của cô thì đột nhiên căng thẳng: “Chị, sao tự nhiên chị nổi giận với em?”

“Chị không giận, chị chỉ muốn biết ‘bộ mặt thật’ trong miệng em là có ý gì.” Hạ Ngưỡng hơi dịu giọng: “Anh ấy đã sai khi vút hoa của em vào hôm ấy, nhưng em không nên nghe vài lời đồn thổi rồi phủ nhận một người.”

Nói xong cô đứng dậy bưng khay ăn đi, cũng không quay đầu nhìn phản ứng của cậu ta.

Cầm túi bánh bao và bánh quẩy đi về ký túc xá, Hạ Ngưỡng mới nhận ra mình bước đi quá nhanh, quả thật giống như đang ‘nổi giận’ theo lời Lâm Vọng.

Nhưng cô thực sự không cảm thấy mình đang nổi giận.

Đến cả câu cô nói với Lâm Vọng cũng là suy nghĩ mà Đoạn Tiêu từng bày tỏ.

Cô không thể tự cho rằng mình hiểu thấu Đoạn Tiêu, nhưng anh luôn bộc lộ rõ cảm xúc vui buồn hờn giận trên gương mặt, lòng dạ sáng trong. Không cần phải nghiền ngẫm đoán ý anh, hay biết về anh qua miệng người khác.

Lúc bước đến cầu thang, Hạ Ngưỡng chợt nhớ lại một chuyện đã xảy ra từ lâu lắm rồi.

Vào một buổi tự học tối nào đó hồi cấp ba, Đoạn Tiêu đã dẫn cô trốn học đi coi lễ hội âm nhạc. Trên đường về trường hai người

gặp một cô gái khiếm thị cũng vừa xem lễ hội âm nhạc xong, đang xuống cầu thang bộ.

Hệ thống đường dành cho người khiếm thị ở hầu hết các thành phố trong nước chưa được hoàn thiện, thế nên cô gái kia chống gậy dò đường đi cũng rất khó khăn.

Hạ Ngưỡng đang định bước tới giúp đỡ nhưng Đoạn Tiêu đã kéo cô đi.

Anh nói: “Nếu cô ấy cần giúp đỡ thì đã gọi lúc nghe chúng ta nói chuyện rồi.”

“Nhờ cô ấy ngại thì sao?”

“VẬY chúng tớ cô ấy chưa gặp khó khăn đến mức cần giúp đỡ.” Anh nói chắc nịch: “Cậu xem, lúc nãy cô ấy có dừng lại khi đi ngang qua chúng ta không? Cô ấy vừa nghe nhạc xong, chưa biết chừng trong lòng còn đang vui vẻ.”

Hạ Ngưỡng bị anh thuyết phục, vài phút sau mới quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, cô gái đó đã xuống cầu thang an toàn, còn vừa đi vừa ngân nga.

Đoạn Tiêu là người như thế.

Anh có một bộ quy tắc ứng xử linh hoạt của riêng mình và vận hành nó một cách lạnh lùng thành thực.

Giống như việc anh sẽ không dòm ngó một cô gái nặng tạ rưỡi mặc áo hai dây xinh đẹp chỉ vì ngoại hình của người ta. Cũng sẽ không có những suy nghĩ thừa thãi rằng người phụ nữ ấy dùng cảm hay có sức hút về nhân cách.

Quá gồng, quá giả tạo.

Bạn là ai, dù là lời khen hay chê thì ai lại muốn nghe những lời đánh giá từ một người không liên quan gì đến mình? Ai muốn bị coi là kẻ khác biệt trong mắt người khác chứ, ai thêm cái gọi là ‘đánh giá cao’ hay ‘đối xử đặc biệt’ của bạn.

Trong lập trường của anh, không tùy tiện định nghĩa người khác mới chính là sự tôn trọng cơ bản nhất.

Nhưng trên thế giới này.

Dù bạn không đánh giá người khác cũng vẫn có rất nhiều người tùy tiện đánh giá sau lưng bạn.

Về tới ký túc xá, Hạ Ngưỡng nhìn đồng hồ.

8 giờ rưỡi vào tiết, mấy người bạn cô còn 20 phút để rửa mặt và ăn sáng. Đẩy cửa vào, Hạ Ngưỡng lần lượt kéo từng tấm rèm, gọi mọi người dậy.

Lão Tú thò đầu ra khỏi chăn: “Thơm quá! Cậu mua đồ ăn sáng gì cho bọn tớ thế Hạ Ngưỡng?”

Hạ Ngưỡng đang lục tủ tìm sách, quay đầu lại nói: “Có bánh nướng, bánh quẩy, có cả bánh bao.”

Một cô bạn cùng phòng khác là Giang Hương Hàm vỗ tay bôm bốp: “Nhận ơn nhỏ như giọt nước, bọn tớ nhất định sẽ báo đáp cậu bằng đập thủy điện!”

“Đừng ba hoa nữa, dậy mau đi mấy cô nương!” Trang Tĩnh đánh răng xong đi vào phòng, vừa nhai bánh bao vừa ú ớ: “Phải rồi, Hạ Hạ này, cậu biết ai vừa tìm tớ không? Là cậu nhóc đẹp trai bên khoa Tài Chính đấy, Lâm Vọng.”

Lâm Vọng đã tham gia câu lạc bộ truyện tranh, mà Trang Tĩnh lại là phó chủ nhiệm câu lạc bộ. Vừa nghe nói Trang Tĩnh là bạn

cùng phòng của Hạ Ngưỡng thì cậu ta đã kết bạn với cô ấy ngay và luôn.

“Cậu ta vừa nhắn tin xin tớ tài khoản WeChat của cậu, bảo tớ gửi. Tớ hỏi cậu ta xin làm gì thì cậu ta lại nói, hình như mình lảm lời quá nên khiến cậu không vui.”

Trang Tĩnh hóng hớt, hỏi: “Có chuyện gì á?”

“Có chuyện gì đâu, cậu ta chỉ là đứa con nít thôi.” Hạ Ngưỡng không lặn tẩn về chuyện ở căn tin lúc nãy nữa, cô lấy sách ra chuẩn bị đi học.

“Chỉ nhỏ hơn chúng ta một tuổi thôi mà!” Trang Tĩnh lại đuổi theo sau, hỏi cô: “Vậy tớ gửi WeChat của cậu cho cậu ta nhé?”

“Tùy cậu.”

Giờ này có không ít sinh viên đi trên trường, họ đều bước về phía phòng dạy học số 2 và số 3.

Trang Tĩnh vừa đi vừa ăn, lại buôn chuyện: “Cậu biết tớ vừa hóng được chuyện gì không? Chân Đông Nhi thật biết cách tự dát vàng lên mặt mình. Cậu ta bảo Đoạn Tiêu có tình ý với cậu ta đấy!”

“Tớ phục sát đất luôn, tối hôm ấy cậu ta vừa đi khỏi thì Đoạn Tiêu đã gọi cho bạn gái của cậu ấy rồi. Tớ muốn quay ngược thời gian trở về tối hôm đó quá đi, tớ sẽ trói cậu ta trong thang máy để cậu ta dựng lỗ tai lên nghe cùng bọn mình!”

“...”

Hạ Ngưỡng cũng muốn quay ngược thời gian trở về tối đó, để đá đít Đoạn Tiêu khỏi thang máy.

Thậm chí cô còn cảm nhận được rằng, chỉ mỗi “cuộc gọi đó” thôi đã đủ cho Trang Tĩnh nhắc đi nhắc lại cả một học kỳ, coi đó là bằng chứng thép để chứng minh Đoàn Tiêu không độc thân.

Hạ Ngưỡng dừng bước, nghiêm túc hỏi: “Sao cậu nằm lì trên giường mà hóng được lắm chuyện thế?”

Cô đều phải dậy sớm mới nghe được mấy tin vẹt này.

“Tớ tưởng cậu thắc mắc gì khác cơ.” Trang Tĩnh cất giọng đặc ý: “Thân tớ trên giường nhưng hồn tớ online! Group chat nào trong khoa mình cũng có tớ!”

Hạ Ngưỡng gật đầu hiểu ý, lại đả kích: “Add vài sinh viên quốc tế vô group đi, nếu năm nay cậu còn rớt Tiếng Anh cấp 4 nữa thì hết cứu.”

Nhắc chuyện học là thấy phiền, Trang Tĩnh phản nộ: “Hạ Hạ, cậu làm tớ cụt hứng quá đi!!”

Khi hai người đến lớp, gần như toàn bộ hàng ghế sau đã bị chiếm chỗ.

Bởi vì dù giảng viên dạy môn Tiếng Anh tổng hợp rất dễ tính trong giờ học, cũng cho biết những kiến thức quan trọng trước lúc thi. Nhưng cô giáo rất đam mê tương tác với sinh viên, thường chọn ngẫu nhiên những bạn may mắn đứng lên đọc bài.

Lên đại học rồi, không còn ai thích tương tác với giáo viên nữa. Hơn nữa, phần lớn người chọn môn này đều là sinh viên ngành Nghệ Thuật, né cô giáo còn không kịp nữa là.

“Hạ Hạ! Tới đây nè!” Phải vất vả lắm Trang Tĩnh mới tìm được hai chỗ trống.

Nhưng Hạ Ngưỡng lại thoáng thấy bình nước giữ nhiệt của mình đang bốc hơi nóng hổi trên một chiếc bàn đằng trước.

Lúc cô còn đang nghi ngờ xen lẫn do dự thì chỗ trống mà Trang Tĩnh tìm đã bị người ta chiếm mất.

Hạ Ngưỡng bắt lực chỉ về phía trước: “Cậu ngồi đi, tớ... tớ đã chiếm chỗ rồi.”

“...”

Chiếm chỗ mà lại chiếm ngay hàng đầu tiên?

Trang Tĩnh nhìn cô bằng cái nhìn ‘Cậu có tỉnh ngủ không đấy’ rồi giơ ngón tay cái lên: “Anh hùng, phụ nữ đích thực là đây!”

Khi chuông vào học vang lên, mọi người lục tục tiến vào gần như lấp đầy mọi góc ngách của lớp học. Giảng viên đã mở máy tính sẵn và chiếu PPT bài giảng, yêu cầu cả lớp mở sách giáo khoa.

Hạ Ngưỡng đang nằm dài trên bàn soạn từ vựng trước, xung quanh cô có vài chỗ không ai ngồi.

Đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng bàn tán xôn xao: “Sao cậu ấy lại đến đây?”

“Đậu xanh! Đoạn Tiêu đi học môn tiếng Anh tổng hợp, tôi không nhìn nhầm chứ!”

“Sinh viên giỏi, mới năm nhất đã đạt 118 điểm TOEFL tới đây làm gì? Muốn làm nhục cả đám ngu lâu dốt bên khó đào tạo bọn mình à?”

Ngay cả cô giáo trên bục giảng cũng phải kinh ngạc, đẩy mắt kính: “Đoạn Tiêu, em đến học à?”

Đoạn Tiêu gật đầu: “Vâng, em chào cô.”

Chàng trai cao lớn bước vào cửa lớp, anh mặc chiếc áo hoodie sáng màu và quần dài thoải mái. Dường như chưa ngủ đủ giấc

nên giữa hai chân mày vẫn còn cau lại trong vô thức.

Dưới ánh nắng mặt trời, nhìn anh không hề hung dữ mà ngược lại có hơi trẻ trâu.

“Phụt—— tôi cá chắc cậu ấy còn chưa tỉnh ngủ, hoặc vô lộn lóp rồi!” Nam sinh phía sau cười nói.

Kết luận này được đưa ra vì thiếu gia nhà họ Đoạn chỉ mang theo một cây bút, còn moi một cây kẹo mứt trong túi ra.

Hồi nãy lúc đi mua bút, anh đã tiện tay mua cây kẹo này.

Đoạn Tiêu chào cô giáo xong thì không quan tâm người ta đang bàn tán gì về mình, tiện đường ngồi xuống hàng đầu tiên, ngay bên cạnh Hạ Ngưỡng.

Lúc thấy bình nước giữ nhiệt của mình, Hạ Ngưỡng còn tưởng anh có việc ghé sang trường rồi tiện tay để đó. Khoảnh khắc thấy anh ngồi xuống cạnh mình, cô sửng sờ.

Tới giờ này anh vẫn còn say sao?

Đoạn Tiêu có thói quen tập thể dục vào buổi sáng rồi tắm rửa, mùi hương thanh mát càng đậm đà hơn khi anh ghé lại gần: “Anh không mang sách theo, cho anh xem ké với?”

“...”

Nói xong, thậm chí không cần nghe cô trả lời.

Anh đưa tay ra, kéo một bên quyển sách tiếng Anh đầy những dòng nguệch ngoạc và ghi chú chữ Hán của cô về phía mình.

Chương 7: Một nửa sự thật – Lần đầu tiên trước mặt mọi người

Anh giống như một kẻ vô lại, nhìn chẳng khác gì một trùm trường. Sau khi ngồi xuống, anh dang hai chân thật rộng đặt ngay sát bên cạnh cô, thậm chí còn càn rỡ đung nhẹ vào chân cô.

Nhờ ngồi vị trí này nên không ai có thể nhìn thấy những động tác nhỏ đó.

Ngay trước mắt cả lớp nhiều người như vậy mà còn “Âm thầm ra tay” kiểu này, nhất là khi giáo viên đang đứng ở phía trên còn hai người bọn họ ngồi ngay phía dưới.

Hạ Ngưỡng rụt rè xấu hổ đỏ mặt.

Cô cố gắng kéo quyển sách của mình về, xoa xoa lỗ tai nóng bừng, hạ thấp giọng, hơi nghiêng răng nói: “Anh tới đây làm gì?”

Anh tiến lại gần hơn một chút, cà lơ phất phơ cười: “Tới để học.”

“...”

Nói xong, anh lại nhìn chú thích trong sách giáo khoa của cô, khế tặc lưỡi: “Cái gì đây hả bạn học Tiểu Hạ, từ này không phải anh đã dạy em vào năm lớp mười hai rồi sao?”

“... Anh bớt can thiệp vào chuyện của em đi.”

Hạ Ngưỡng then quá hóa giận dùng tay chống cằm, tiếp tục dùng cách ngốc nghếch của mình để ghi chú bên cạnh những từ khó.

Nói thật, chỉ số thông minh của Hạ Ngưỡng ở lớp Văn hóa quả thật hoàn toàn trái ngược với khí chất bên ngoài của cô. Cô trông giống như cô con gái xinh đẹp của một gia đình có dòng

dồi học vấn lâu đời, nhưng thật ra cô chỉ giỏi khiêu vũ, học không được giỏi lắm.

Dù không đến mức là người đẹp ngu ngốc.

Nhưng ở nơi có nhiều thủ khoa như Đại học Kinh Bắc, chắc chắn cô không được tính là thông minh.

Còn Đoàn Tiêu nhìn có vẻ bất cần đời, ngoại trừ nhân phẩm hạng ba ra thì đầu óc lại là hạng nhất.

Hai người đối lập với nhau lại bổ sung cho nhau ở một số phương diện.

Nhưng trước ngày hôm nay, chưa từng có ai liên kết bọn họ lại với nhau.

Tất cả có vẻ như gió êm sóng lặng, cho đến khi tiếng thảo luận của mọi người bị thay thế bằng phần hỏi đáp nhất trong lớp học này.

Giảng viên trên bục giảng vỗ bàn một cái, chỉ vào sách nói: “Bài đọc này trích từ tạp chí Economist, mỗi một câu đều rất ngắn gọn về mặt ngữ pháp, độ khó từ vựng cũng vừa phải. Tổng cộng có hai đoạn, có ai muốn đọc không?”

Dưới bục giảng yên lặng như tờ.

Đôi chân dài đặt ở dưới bàn của Đoàn Tiêu đột nhiên đung vào đầu gối của cô.

“...”

Hạ Ngưỡng nhẫn nhịn, lặng lẽ dịch sang một chút.

Đôi mắt của giáo viên đảo quanh lớp học một vòng, rồi đảo mắt vòng trở lại ngay phía dưới mắt của mình: “Ok. Vậy thì gọi bạn

học nữ này đi! Tôi nhớ mỗi lần ở dạ tiệc em đều nhảy múa rất xinh đẹp.”

Hạ Ngưỡng dừng một chút rồi ngẩng đầu, xác nhận người xui xẻo đó chính là mình.

Thậm chí cô còn nghe thấy tiếng cười âm thầm hả hê trên sự đau khổ của người khác, giọng cười khàn khàn, quyến rũ lười biếng phát ra từ cổ họng của Đoạn Tiêu.

Cô trừng mắt hung dữ nhìn anh.

Sau khi cô đứng lên, lại bị giáo viên yêu cầu: “Không, đừng đứng đối diện tôi. Em xoay người lại, hướng về phía các các bạn học bên dưới.”

“...”

Có thể xấu hổ hơn nữa không?

Hạ Ngưỡng cũng không dám nhìn thẳng mặt các bạn cùng lớp, cô nhìn thấy Trang Tĩnh ở phía xa xa đang nằm gục xuống bàn vai khẽ run lên, đủ biết cô ấy cười vui vẻ đến mức nào.

Đoạn trước đó, Hạ Ngưỡng đọc không tẻ. Chỉ có điều có một đoạn bên dưới, xuất hiện một câu dài và khó chiếm tận năm dòng.

Cô bắt lực ngừng lại ở đó, mờ mịt tìm ‘định ngữ, trạng ngữ, bổ ngữ’ để hoàn thành câu.

“Rhinestones, camouflage, fabric. . .” Đoạn Tiêu ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

Giọng của anh là giọng chuẩn Anh, âm tiết cuối nghe cũng rất thoải mái, giống như nghe từ máy cassette.

Hạ Ngưỡng chờ đến mất một giây rồi mới theo kịp tốc độ.

Cô đọc xong một câu ngắn, anh liền đọc từ cuối cùng của câu tiếp theo, cuối cùng họ hợp sức đọc xong câu văn dài gần nửa đoạn văn này.

Giáo viên ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, cười thành tiếng, ngắt lời nói: “Câu này quả thật có hơi khó, từ vựng phía sau câu này cũng khó phát âm. Bạn học Đoạn Tiêu giúp người giúp đến cùng, hai em cùng đọc hết đi nhé.”

Đoạn Tiêu không có sách, lúc Hạ Ngưỡng đang đọc bài thì anh quay lại nhìn sách trên bàn phía sau. Bây giờ anh không cần xoay ra đằng sau nữa mà trực tiếp đứng lên dùng chung một quyển sách với cô.

Dáng người của anh quá cao lớn, bóng dáng đổ xuống che khuất cô.

Hạ Ngưỡng sợ anh không thấy rõ nên đưa sách lên cao thêm chút, cảm giác căng thẳng trong lòng cô không giảm xuống mà lại tăng lên.

Trong hai năm qua, đây là lần đầu tiên bọn họ trắng trợn sóng vai đứng cạnh nhau trước mặt người khác như vậy.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Đoạn Tiêu nói với cô chỗ đậu xe rồi đi ra ngoài.

Hạ Ngưỡng liếc nhìn thời gian trên điện thoại di động, ngỡ ngẩn thu dọn tập sách.

Lúc này mới là buổi trưa thôi, tìm cô làm gì.

Cô vừa bước ra khỏi cửa phòng học đã bị Trang Tĩnh chụp lấy phía sau lưng như đại bàng giương cánh bắt mồi, hung hăng truy hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

Hạ Ngưỡng cầm ly nước và sách trong tay, suy nghĩ hai giây:
“Trở về ký túc để cất đồ.”

“Phải vậy không?” Trang Tĩnh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, hừ lạnh: “Cậu tự xem đi!”

Cô ấy đưa điện thoại di động tới, trên màn hình đang hiển thị một cuộc trò chuyện nhóm, nhìn qua đều là sinh viên Đại học Kinh Bắc.

Cô lướt qua lịch sử trò chuyện, cũng không biết lúc này trong phòng học ai đã chụp ảnh cô và Đoạn Tiêu cùng nhau đọc sách.

Bức ảnh đã được đăng trong nhóm.

Ban đầu người nọ chẳng qua chỉ muốn cảm thán về vẻ ngoài xinh đẹp của họ, nhưng chủ đề dần dần chuyển sang hướng khác.

【Chỉ có tôi cảm thấy như vậy sao? Tám hình này, mặc dù hai người họ không dựa quá gần nhau nhưng tôi vừa nhìn qua còn tưởng đây là một cặp đấy!】

【Người anh em Đoạn Tiêu này lúc ở một mình đã đẹp trai không chịu nổi rồi, nhưng khi gặp Hạ Ngưỡng ở khoa Múa, sao lại có cảm giác như một người chồng vậy chứ! Cậu ấy khi ở cạnh những nữ sinh khác cũng không giống như vậy đâu phải không?】

【Hai người họ có quen nhau không? Hình như trước đây chưa bao giờ thấy hai người này đứng cùng nhau. Wow! Thì ra cảm giác CP lại huyền bí và đặc biệt đến như vậy.】

【# Vợ chồng Đoạn Dưỡng, không cho đường sống #, được được được! Tên CP và tên khẩu hiệu nghe oách thật sự, hai khuôn mặt này vô cùng xứng đôi! Chị ship trước đây.】

【Cho tôi xen vào một câu, hai người họ cùng học chung trường cấp ba với tôi, trước kia còn học chung một lớp! Hồi đó tôi chỉ thấy bọn họ nhiều lần đứng chung nói chuyện. . . Nhưng không biết tại sao sau khi lên đại học, có một lần tôi nhìn thấy hai người họ lướt qua nhau, không ai chào ai, giống như không quen biết nhau vậy.】

【Lầu trên nói thật sao? Đừng để tôi phải vướng vào CP đã kết thúc BE ha ha ha!】

【BE là tốt nhất! Tốt hơn CP giả gấp nghìn lần, ít nhất có yêu nhau!】

【Không phải chứ, bạn lên đại học đã hai năm mới tuôn ra tin này sao? Bạn ở lầu trên học chung trường với Đoạn Tiêu ới, cậu giấu sâu quá rồi, cậu nhanh đến cục bảo mật để làm việc đi!】

【Hey! Tôi nhấn mạnh một lần nữa! Tôi không biết hai người họ trước kia có yêu nhau hay không, nhưng nếu như bọn họ không tuyệt giao thì chính là giả bộ không quen nhau ở đại học.】

...

Hạ Ngưỡng nhìn tới đây, da đầu tê dại.

Trang Tĩnh gặng hỏi: “Những lời mấy người này nói là thật hay giả vậy?”

Chắc chắn không thể lừa cô ấy được nữa.

Hạ Ngưỡng cúi đầu xuống, thấp giọng lầm bầm: “Nửa thật nửa giả.”

“Chỗ nào là giả?”

Hạ Ngưỡng: “Tôi chưa từng yêu đương với Đoạn Tiêu.”

Ở trong mắt cô, bất kể là cấp ba hay là bây giờ, cũng chưa từng tính là yêu đương. Hồi cấp ba dính dáng tới nhau là hành động bất đắc dĩ, bây giờ cũng chỉ là mỗi người đều có được cái mình muốn mà thôi.

“Nhưng sao hai cậu lại cố ý giả bộ không quen nhau chứ?”

Nhìn vẻ mặt rối rắm của cô, Trang Tĩnh che miệng, trong đầu hiện lên một số tình tiết ngược luyến tình thâm: “Không muốn nói thì đừng nói! Tớ hỏi cậu một chút, có phải hai cậu có mâu thuẫn tình cảm gì đó đúng không?”

Hạ Ngưỡng thở dài: “Coi như là có.”

“Bây giờ cậu ấy có bạn gái không?”

“Không có.”

Cô không phải.

“Vậy lần trước ở trong thang máy, rốt cuộc cậu ấy gọi ai là bảo bối?” Trang Tĩnh giống như đã khai thông hai mạch Nhâm và Đốc*, chỉ về phía cô, “Gọi cậu phải không? Tớ giận quá! Cậu lừa tớ lâu như vậy!”

(*Khai thông hai mạch Nhâm và Đốc: Mạch Nhâm và Đốc là hai trong số các mạch chính trong hệ thống kinh mạch của y học cổ truyền Trung Quốc, đóng vai trò quan trọng trong việc điều hòa năng lượng (khí) trong cơ thể. 1. **Mạch Nhâm (任脉)**: Mạch này chạy dọc theo đường giữa cơ thể, từ dưới cằm đi xuống qua bụng và kết thúc ở vùng kín. Mạch Nhâm thường được gọi là “mạch của âm”, có tác dụng điều hòa năng lượng âm và giúp duy trì sức khỏe chung của cơ thể. 2. **Mạch Đốc (督脉)**: Mạch Đốc chạy dọc theo lưng, từ cột sống cổ xuống đến xương cụt. Đây là mạch chủ của dương, giúp điều hòa năng lượng dương trong cơ thể, liên quan đến sức mạnh, sức bền và các chức năng vận động. Trong y học cổ truyền Trung Quốc, việc “khai thông”

các mạch Nhâm và Đốc được coi là rất quan trọng, vì nó giúp cân bằng âm dương, điều hòa khí huyết, và hỗ trợ sức khỏe tổng thể. Khi “mở thông” được hai mạch này, cơ thể sẽ cảm thấy khỏe mạnh hơn và năng lượng sẽ lưu thông dễ dàng hơn.)

Hạ Ngưỡng có chút luống cuống: “Xin lỗi, không phải tớ cố ý. Nhưng tớ và anh ấy không phải như mọi người tưởng tượng đâu.”

Trang Tĩnh vỗ bả vai cô: “Cậu cũng giỏi quá đi, tớ có một yêu cầu quá đáng, lần sau Chân Đông Nhi còn ăn nói xằng bậy trước mặt cậu, cậu có thể gọi Đoạn Tiêu ra đánh vào mặt cô ta không?”

“Không thể.”

“Tại sao chứ? Chúng ta nắm giữ một con át chủ bài lớn như vậy trong tay, sao phải để cô ta chọc giận!”

“Cô ta và tớ không hợp nhau là bởi vì chúng tớ thường cạnh tranh về chuyên môn, cô ta cảm thấy kỹ năng của mình không bằng người khác. Chuyện này có liên quan gì đến Đoạn Tiêu đâu?” Hạ Ngưỡng ung dung nói: “Huống chi lần nào tớ cũng đáp trả ngược lại cô ta.”

Lời này không sai.

Chẳng qua là trông cô mềm mại thôi, nhưng không phải kẻ hèn yếu sẽ chịu thua thiệt.

Nhưng Trang Tĩnh giống như mới quen biết cô ngày đầu tiên, không có cách nào nuốt trôi: “Cậu và Đoạn Tiêu, Đoạn Tiêu và cậu. . . Tớ phải tiêu hoá lại.”

Hạ Ngưỡng hiểu tâm trạng của cô ấy, lần nữa nói xin lỗi.

Điện thoại di động lại vang lên, chắc chắn là Đoạn Tiêu đã đợi cô rất lâu trong xe.

Trang Tĩnh nhìn biểu cảm kia của cô đã đoán được: “Là cậu ấy sao?”

“Cậu ấy tìm tớ có chút việc.” Cô có chút khó xử: “Tớ đi trước.”

Trong lòng Trang Tĩnh mang nhiều cảm xúc lẫn lộn: “Tớ sẽ giữ bí mật, dù sao bọn họ cũng chỉ suy đoán, không có bằng chứng. .”

Hạ Ngưỡng rất cảm động: “Cảm ơn.”

Mười phút sau, Hạ Ngưỡng tìm được xe của Đoạn Tiêu.

Anh đã đậu xe ở một nơi rất xa, có vài cây kim ngân hoa được trồng trong bụi rậm bên kia đường, hoa đang nở rộ.

Cô lên xe ngồi yên, trên mặt đầy vẻ lo lắng: “Bây giờ về chung cư sao?”

“Ừ.” Đoạn Tiêu không vội lái xe, anh chú ý tới vẻ mặt khác thường của cô, đặt ngón tay lên cằm cô: “Sao vậy?”

Hạ Ngưỡng mím môi: “Chạy nhanh quá, đầu hơi choáng.”

Ngay khi bước vào giai đoạn giảm cân, cô sẽ phải đối mặt với vấn đề hạ đường huyết như mọi khi.

Anh tựa lưng vào ghế, dang rộng chân ra hiệu bảo cô tự lấy: “Bên phải là kẹo, bên trái là Snickers.”

Hạ Ngưỡng không khách sáo, cô thọc tay vào túi quần bên trái của anh, không tìm thấy thanh Snickers nhưng lại chạm phải một vật cứng.

Sao anh lại mang theo đèn pin.

“Ừm...” Đoạn Tiêu thở ra một hơi, nhưng không ngăn động tác hấp tấp của cô lại mà nghiêng đầu một chút nói: “Còn đang ở

bên ngoài đấy, em sờ vào chỗ nào vậy?”

Tay của Hạ Ngưỡng nhất thời bất động, một lúc sau cô mới đoán ra thứ mình chạm vào không phải là đèn pin.

“...”

Là đang ở bên ngoài, sao anh lại có thể không biết xấu hổ để cô sờ tới cái đó!

Cô nhanh chóng thu tay về, giả vờ bình tĩnh: “Không có.”

Đoạn Tiêu cười khế, từ trong túi bên kia lấy ra một thanh Snickers và kẹo: “Ồ, nhớ nhầm rồi.”

“...”

Ăn xong nhấp một hớp trà, cuối cùng Hạ Ngưỡng cũng dễ chịu hơn chút, nhẹ giọng hỏi: “Đi về chung cư làm gì? Bây giờ mới buổi trưa.”

Đoạn Tiêu nhéo gáy cô, khàn giọng nói: “Ai quy định buổi tối mới có thể ân ái?”

Quả nhiên tìm cô là vì chuyện này.

Cô chần chờ một chút, muốn nói mình còn chưa ăn cơm trưa, nhưng lại nhìn thấy một quyển sổ ghi chép về Mao Trạch Đông ở phía trước mũi xe.

Là của Đoạn Tiêu.

Nhưng tuần tới người làm bài kiểm tra về tư tưởng Mao Trạch Đông là cô.

Hạ Ngưỡng chỉ tay: “Cho em sao?”

“Về để dạy thêm cho em, nhưng hình như em muốn làm chuyện khác.” Đoạn Tiêu cụp mắt xuống, nhàn nhã nhìn cô, bất lực nói “Ừ... Vậy cũng được.”

“...”

Nghe ra giọng điệu đùa giỡn của anh, tai Hạ Ngưỡng cảm thấy hơi ngứa.

Cô đã trượt môn tư tưởng Mao Trạch Đông vào kỳ trước, cô nhớ mình đã nhờ anh giúp cô học thêm.

Thật ra Đoạn Tiêu cũng coi như là một người thầy tốt, vào năm lớp 12 anh thường cho cô một số lời khuyên. Anh dạy cô cũng sẽ không để cho cô cảm thấy mình ngu ngốc mà còn khen cô.

Nhưng anh cũng có thói hư tật xấu, chính là rất thích giao nhiều tài liệu học kèm.

Một quyển đề thi mô phỏng mới mua đến tay anh, khi trở về tay cô, có một số dạng câu hỏi đã bị anh trực tiếp đánh dấu gạch chéo lớn.

Có lúc sẽ bình luận ở câu trả lời, tự cho mình là đúng: Nói nhảm, sẽ không kiểm tra, giả thiết ngu ngốc.

...

Ký ức quay trở lại, vì anh đã nói sẽ giúp cô học thêm, vậy nên kiểm tra về chủ nghĩa Mao Trạch Đông lần này có thể đạt yêu cầu rồi.

Hạ Ngưỡng hỏi thêm: “Vậy chiều nay anh không làm gì khác sao?”

“Có.” anh chống một tay tới, cúi người xuống: “Thầy Tiểu Đoạn muốn thu phí học thêm.”

“Cái gì. . . A.”

Chưa nói hết câu đã bị chặn lại.

Đoạn Tiêu ôm lấy eo cô, cúi đầu cắn môi dưới của cô. Anh đưa đầu lưỡi vào trong thăm dò lưỡi của cô. Bàn tay cũng không rảnh rỗi, anh nắm lấy đầu gối cô rồi thò tay vào trong váy.

Giọng anh trầm thấp đến nỗi khó nghe: “Biết vì sao khi ở trong phòng học anh cứ luôn đụng vào chân của em không?”

“Lần đầu tiên anh mơ thấy em là trong lớp học, em mặc loại váy này, dang rộng hai chân, ngồi trên người anh.”

“Anh đừng nói nữa, ai muốn nghe những thứ này chứ. . .”

Đoạn Tiêu thấp giọng cười: “Không phải anh đã dạy em cách chặn miệng anh lại rồi sao?”

Trong không gian bí mật lại quen thuộc, cô xấu hổ đến mức muốn trốn tránh. Nhưng không tránh thoát, chỉ có thể bị ấn vào ngực anh, buộc phải chịu nụ hôn ướt át của anh.

Mãi đến khi môi rời ra, Hạ Ngưỡng vẫn luôn thở gấp.

“Sau này anh không thể làm những chuyện như thế này ở trường học nữa... Bị người khác phát hiện thì không tốt.” Sợ anh không đồng ý, cô dùng sức nắm lấy đầu ngón tay của anh: “Trước đây chúng ta đã nói qua rồi.”

Chương 8: Bạn cùng giường – Anh ấy làm có giỏi không

Trước khi trở về khu chung cư Phiếm Hải, Đoạn Tiêu đưa cô đến một nhà hàng địa phương.

Trong hai người họ thì Hạ Ngưỡng là người thích ăn ngọt, nhưng dạo gần đây cô đang giảm cân. Sau khi ăn xong bữa trưa thịnh soạn này, không thể tránh khỏi sẽ có chút buồn phiền.

Năm Hạ Ngưỡng học lớp mười hai trùng với thời điểm cải cách giáo dục, bộ môn Khoa Học Nghệ Thuật cô theo đuổi trong nhiều năm đã trở thành môn học tự chọn.

Cô tuy là thí sinh ngành Nghệ thuật, nhưng các trường đại học tốt cũng coi trọng điểm văn hóa. Vất vả lắm cô mới thi đậu vào Đại học Kinh Bắc, nhưng không ngờ việc học lại không hề dễ dàng.

Bình thường không cố gắng, tới kỳ thi thực sự quá khủng khiếp.

Bài thi tư tưởng Mao Trạch Đông là môn bắt buộc phải học thuộc lòng.

Đoạn Tiêu đưa cho cô tài liệu ôn tập có đánh dấu trọng điểm và sổ ghi chép, sau đó nhốt cô ở ngoài ban công để cô học bài. Anh ở phòng khách lấy máy vi tính ngồi trên ghế sofa làm việc, thỉnh thoảng ra ngoài kiểm tra bài học định kỳ.

Học sinh học bài không vào đâu có một lý do chung: Trong lúc đọc sách là muốn làm đủ thứ chuyện, ngay cả một cây bút bình thường trên tay cũng trở thành trò vui.

“Ý nghĩa khoa học của quan điểm phát triển khoa học, thứ nhất: Mục đích chính là thúc đẩy kinh tế xã hội phát triển. . .”

Hạ Ngưỡng cầm sách đọc hai trang, có hơi mệt.

Cô nhàm chán chống tay lên mặt, quay người nhìn Đoạn Tiêu đang ngồi trong phòng khách.

Giữa bọn họ cách một lớp cửa kính ban công bị khóa.

Đoạn Tiêu dựa lưng vào ghế sofa, hai chân dài lười biếng chống lên nhau và gác lên trên bàn trà nhỏ.

Hình như anh đang họp video với người đối diện nên hơi cụp mắt nhìn về phía màn hình máy vi tính. Anh thờ ơ nghe người đối diện nói chuyện, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu.

Lúc anh làm việc ngược lại rất nghiêm túc, không phải là đáng vẻ xấu xa không đứng đắn kia.

Như cảm nhận được điều gì đó, Đoạn Tiêu nhìn về phía ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, khó hiểu nhướng mày: Làm gì đó?

Hạ Ngưỡng không kịp đề phòng nên bị tóm, cũng không thể nói mình đang rảnh rồi mất tập trung, cô không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía anh làm động tác tay “khát nước, em muốn uống nước”.

“Chờ một chút.”

Đoạn Tiêu xoay người nói với người ở bên kia máy tính, sau đó đứng dậy bưng cốc nước tới.

Hạ Ngưỡng nhìn anh mở cửa đưa nước cho mình, đột nhiên cảm thấy bản thân học bài cũng thật quá đáng thương, giống như đang được anh đến thăm tù.

Cửa kính mở ra lại đóng lại, gió nhẹ từ từ, nắng chiều tà vàng óng dần dần lặn về hướng Tây.

Ánh hoàng hôn buông xuống góc bàn của Hạ Ngưỡng, cô đã tiến vào trạng thái học tập, cũng không để ý ánh chiều tà đang chiếu trên ban công.

Bên trong nhà, Đoạn Tiêu đã làm xong công việc.

Xem thời gian xong anh thuận tay nhắn tin gọi dì giúp việc sang nấu bữa tối.

Anh vừa muốn đứng dậy thì nhìn thấy một chiếc điện thoại di động khác trên bàn trà nhỏ sáng lên, là của Hạ Ngưỡng.

【Năm nhất đại học ngành Tài Chính lớp 3, Lâm Vọng】: Đàn chị, tối nay có bận không? Em vừa tìm thấy một quán cơm Kinh Châu rất ngon!

Biệt danh này là Hạ Ngưỡng tự đặt, cô luôn đặt biệt danh mọi người trong trường như vậy, nhưng cô lại đặt biệt danh cho Đoạn Tiêu là chuỗi ký tự hỗn loạn.

Cô luôn luôn giữ bí mật về anh.

Mà Đoạn Tiêu đặt biệt danh tin nhắn cho cô là Cayratia.

Hạ Ngưỡng không nhận ra từ vựng khó hiểu này, nhìn thấy cũng không hỏi tại sao, có lẽ chưa từng nhớ.

Anh cũng đã nghiên cứu tên ID trên mạng của Hạ Ngưỡng.

ID của anh là một chữ 【Tiêu】, còn ID của cô không biết từ lúc nào đã đổi thành 【Cấm Tiêu】.

Ngay cả Lục Gia Trạch cũng từng đùa rằng: “Biệt danh mạng cô ấy đặt có nghĩa là ‘cấm ăn đêm’, hay là cấm anh Tiêu vậy hả? Chẳng lẽ đôi tình nhân các cậu đặt biệt danh đôi à, hahaha...”

Dĩ nhiên đó không phải là biệt danh đôi tình nhân.

Trong lòng cô không có cảm giác cô và anh là một cặp.

Đoạn Tiêu biết rõ tâm tư muốn sớm rạch ròi mọi chuyện của cô nhưng không muốn vạch trần. Ánh mắt anh dần tối lại khi nhìn thấy lời mời ăn tối Lâm Vọng gửi tới.

Anh mở khóa, bấm vào chức năng “Không nhắn tin làm phiền”, kéo người này vào danh sách đen.

Cửa ngoài ban công bị gõ hai cái.

Đoạn Tiêu tỉnh táo lại, vẻ mặt bình tĩnh bỏ điện thoại di động của cô xuống rồi nhìn sang bên đó.

Hạ Ngưỡng cầm một cuốn sách che trên đầu, có chút rám nắng, ra hiệu cho anh mở cửa để cô vào.

Cửa vừa mở ra, cô chạy vào cất sách, gói ôm và mền xong thì nghe anh hỏi: “Mấy chương đó em đã học thuộc lòng chưa?”

“Học xong rồi.” Hạ Ngưỡng ném cây bút highlight trong tay đi, ánh mắt có chút đặc ý cong lên, cười nói: “Nếu không tin, anh có thể đặt câu hỏi để kiểm tra, hỏi như thế nào cũng được!”

Cô nóng lòng muốn khoe thành quả của mình suốt buổi chiều nên ngược chiếc cổ thon trắng nõn nhìn anh, gò má bị phơi nắng có chút đỏ.

Làn da mềm mại mỏng manh như thể gió thổi vào là rách, nhìn gần một chút là có thể nhìn thấy những sợi lông tơ li ti trên da.

Đoạn Tiêu chăm chú nhìn cô, gần như vô thức dừng lại một chút, yết hầu lặn lên lặn xuống, thuận miệng hỏi: “Khụ khụ, mục tiêu của cuộc cách mạng dân chủ mới là gì?”

Hạ Ngưỡng tự tin nói: “Chủ nghĩa đế quốc, chủ nghĩa phong kiến, còn có chủ nghĩa tư bản quan liêu!”

Lúc nói đến từ cuối cùng, cô chỉ vào anh.

Đoạn Tiêu cười: “Anh là chủ nghĩa tư bản quan liêu sao?”

“Em chưa từng nói như vậy.” Cô vừa học bài xong nên tâm trạng rất tốt, hoạt bát nhún vai một cái, rồi đi về phía phòng tắm: “Em phơi nắng nên ra nhiều mồ hôi, đi tắm đây.”

Nằm trong bồn tắm.

Nước mới đổ vào một nửa, cửa bị đẩy ra.

Hạ Ngưỡng giống như bị điện giật, cô vô thức dựa vào thành bồn tắm. Hơi cúi người xuống che chắn thân mình, cổ họng khô khốc hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Đoạn Tiêu đóng cửa lại, phát ra tiếng “ken két” khi khóa cửa.

Anh xoay người lại, đôi mắt đen nhánh hẹp dài của anh nhìn chằm chằm vào cô, vừa tháo thắt lưng vừa thông thả nói: “Học bù xong rồi, đến lúc thanh toán.”

“...”

Hạ Ngưỡng ôm chặt tay quanh đầu gối, khi đối mặt với anh, cô thấy trong đôi mắt đen láy tinh nghịch ấy lộ ra vẻ hạ lưu.

Cô có chút xấu hổ nên gạt nước vào mặt anh.

Giọt nước chảy xuống từ sống mũi xinh đẹp của chàng trai, không những không khiến anh chột vật mà ngược lại càng thêm phần hấp dẫn khi mái tóc bị ướt.

Đoạn Tiêu ở trần nửa người trên, nửa quỳ bên cạnh bồn tắm hôn môi cô, đầu lưỡi quấn lấy nhau.

Trong tình cảnh như thế này cô căn bản không có chỗ trốn, đầu óc cô trở nên trống rỗng vì hơi nước nóng bốc lên. Chỉ có thể

nằm yên cảm nhận nước trong bồn tắm từ từ dâng lên, thậm chí còn tràn ra ngoài.

Nhiệt độ nước mà các cô gái thường dùng để tắm quá cao, anh mở thêm vòi nước lạnh, nư hōn dần dần chuyển xuống xương bả vai hình cánh bướm của cô.

Hạ Ngưỡng run rẩy, nhịp thở trở nên gấp gáp.

Giọng nói của anh như ngăn cách bởi một lớp kính mờ, khàn đặc vì dụ.c v.ọ.ng, vậy mà lúc này lại hỏi cô: “Học thuộc thật rồi sao?”

Trong phòng tắm, âm thanh dịu dàng mềm mại này được khuếch đại gấp nhiều lần.

Hạ Ngưỡng dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình, cô trả lời một cách mờ mịt: “... Học xong rồi, em vừa nói rồi mà.”

“Thầy Đoạn muốn kiểm tra một chút.” Anh ngậm lấy môi cô, cười khàn khàn một cách xấu xa, cảm giác áp bức và xâm lược xuất hiện cùng lúc: “Nếu không thuộc bài... sẽ bị phạt.”

...

Cái tên điên Đoạn Tiêu này!

Trong lòng Hạ Ngưỡng mắng anh cả trăm lần, bản thân khóc đến mức không thể thở được, làm sao có thể nhớ nổi bài học thuộc lòng vào lúc đó chứ.

Sau khi thay nước trong bồn tắm đến ba lần, việc tắm rửa kéo dài từ chiều đến tận tối.

Cô nghĩ rằng khi bước ra khỏi phòng sẽ được ăn một bát mì trứng, nhưng lại thấy trên bàn ăn bày sẵn mấy món ăn gia đình.

“Anh gọi đồ ăn ngoài à?”

Mặc dù nhìn cũng không giống đồ ăn bán bên ngoài lắm.

Đoạn Tiêu đẩy cốc nước trái cây đã rót sẵn về phía cô, vẻ mặt thản nhiên nói: “Dì Vương đến làm.”

Tay cầm cốc của Hạ Ngưỡng run lên, nhìn mấy món ăn còn đang bốc hơi nóng: “Dì ấy, dì ấy đến từ lúc nào?”

“Mới vừa đi không lâu.”

“VẬY. . .”

Vẻ mặt của cô cứng đờ nhìn về phía phòng tắm, rồi lại nhìn về phía nhà bếp mở. Cô bắt đầu đỏ mặt nghĩ xem cách âm của mấy căn phòng có tốt không.

Anh biết cô đang nghĩ gì, cười khê: “Cho nên anh mới luôn chặn miệng em lại đấy.”

“Đoạn Tiêu!”

Cô thở hổn hển, ném đôi đũa trong tay về phía anh.

Mấy ngày sau, Hạ Ngưỡng vẫn ăn mì trứng gà vào sáng ngày thi.

Thậm chí Đoạn Tiêu vì chúc cô lần này có thể thi đậu còn bỏ thêm một quả trứng gà, nhưng dạ dày cô không thể ăn hết nên phần còn dư lại vào miệng anh.

Kỳ thi tư tưởng Mao Trạch Đông kéo dài hai tiếng.

Đề thi không quá khó, nhưng để lấy điểm câu hỏi tự luận thì không thể đoán mò, phải có kiến thức đã học thuộc lòng.

Lần này Hạ Ngưỡng đã chuẩn bị kỹ nên làm bài rất trôi chảy.

Kiểm tra xong còn hơn nửa tiếng nữa mới hết giờ, cô không có gì cần sửa, vì vậy dứt khoát nộp bài sớm.

Trong thời gian thi, phòng thi sẽ bật thiết bị gây nhiễu sóng.

Khi ra khỏi phòng thi đi dọc hành lang Hạ Ngưỡng mới mở điện thoại ra, thấy trước khi thi Trang Tĩnh đã gửi cho cô một đoạn chat trong nhóm.

Là trong phòng thi lớn của khoa Tài Chính, có người quay lên Đoạn Tiêu một đoạn video dài 7 giây.

Anh ngồi ở vị trí đầu tiên trong phòng thi, mặc một chiếc áo len mỏng màu xanh da trời. Vừa tắm xong, tóc vẫn còn hơi ướt.

Sống mũi cao, hàng mi sắc bén cong vút, nhìn nghiêng trông gầy gò và thanh mảnh.

Trong video, anh đang rút một sợi tóc đen mảnh mềm mại từ ngực áo len của mình, có thể đoán ra đó là tóc của con gái.

Không biết đang nghĩ gì khi nhìn chăm chăm vào sợi tóc đó mà Đoạn Tiêu đột nhiên cười một cách khó hiểu. Anh quấn sợi tóc ấy quanh đầu ngón tay.

Ngón tay lướt qua lướt lại, vuốt ve chơi đùa với sợi tóc một cách lơ đãng.

Sợi tóc dài và khỏe, được quấn chặt, trông rất mờ ám.

Có thể video này được quay ngẫu nhiên.

Nhưng nó chứa quá nhiều thông tin, khiến nhiều người trong nhóm xôn xao.

【Chỉ vồn vẹn 7 giây, xem đi xem lại, vẫn thấy quá đẹp trai! Anh chàng này không vào giới giải trí làm ngôi sao thì có chút đáng tiếc, gương mặt không góc chết luôn!】

【Làm ngôi sao có thể so với việc anh ấy kinh doanh kiếm tiền được. Tôi nghe các đàn anh khóa trên nói rằng lúc trước anh ấy đã tham gia cuộc thi nghiên cứu thị trường, được nhiều công ty niêm yết tuyển dụng.】

【Sao anh ấy luôn nhanh hơn người khác mấy bước vậy! Đã giành được chiến thắng ngay từ vạch xuất phát rồi, tôi còn không dám nghĩ đến việc có khi nào anh ấy chưa tốt nghiệp đã trở thành tổng giám đốc Đoạn rồi.】

【Anh ấy yêu đương rồi à! Aaaaa hai năm rồi, cuối cùng cũng có người bắt được bằng chứng đại mỹ nam trường mình sẽ gần nữ sắc! Có ai có thể đi điều tra xem là người đẹp đó ở trong trường hay ngoài trường không?】

【Có anh hùng nào dám đi hỏi xem anh ấy với cô gái ở khoa múa tên Hạ Ngưỡng kia là đang yêu hay đã chia tay rồi không?】

【Chắc chắn là chia tay rồi chứ gì, nếu còn yêu nhau, nhiều người biết họ như vậy, tại sao lại không bắt gặp họ hẹn hò được? Có thể không?】

【Đừng nói nữa, CP mình mới ship đã BE rồi.】

【Cảm giác là bạn gái mới, cái biểu cảm của anh ấy nhìn y như đang yêu say đắm! Cái nụ cười đó, tuyệt vời... tim tôi tê rần luôn rồi!】

...

【Trang Tiểu Tĩnh】: Hình như cậu bị công khai rồi, mà cũng có vẻ an toàn. Tớ hỏi cậu nhé, cậu nói hai người không yêu nhau, chẳng lẽ là bạn cùng giường à?

Hạ Ngưỡng thật sự không muốn thảo luận về chủ đề này với cô ấy nữa, qua loa đáp: Nếu cậu bận tâm về mối quan hệ này thì khái quát như vậy cũng được.

【Trang Tiểu Tĩnh】: Vãi chưởng, cậu nói câu này mà mặt lại ngây thơ thế thì tuyệt quá! Cậu thật hoang dã!! Đúng là chân nhân bất lộ tướng, tớ hỏi thêm câu nữa nhé.

【Cấm Tiêu】: ?

【Trang Tiểu Tĩnh】: Anh ấy làm có giỏi không?

“...”

Ban ngày ban mặt nhìn thấy dòng chữ này, Hạ Ngưỡng cảm thấy tai mình ù đi nên vội vàng tắt màn hình điện thoại. Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cổ tay cô bất ngờ bị một bàn tay nắm chặt.

Cô ngược mắt nhìn, kịp thời kìm nén tiếng thét kinh hãi.

Cả người bị kéo đến cầu thang.

Lúc này những người làm bài xong sớm không nhiều, hành lang trở nên rất yên tĩnh.

Đoạn Tiêu kéo dây đeo túi vải của cô, kéo cô lại gần mình, lười biếng nghiêng đầu: “Giỏi thế, làm bài xong sớm luôn à?”

“Anh cũng giỏi đấy chứ.”

Mặc dù họ không thi cùng một môn, nhưng thời gian thi là như nhau.

Hạ Ngưỡng sợ bị người khác nhìn thấy, muốn anh buông tay: “Sao anh lại đến đây?”

Anh giơ tập tài liệu trên tay: “Chủ nhiệm khoa của em nhờ anh mang báo cáo đến.”

Chủ nhiệm khoa là giáo viên giảng dạy môn tư tưởng Mao Trạch Đông của cô, cũng là giám thị trong phòng thi vừa rồi.

Hạ Ngưỡng ‘Ồ’ một tiếng, xoay người muốn đi: “VẬY anh đi đi, chiều nay em không có lớp nên phải đến trung tâm.”

Đoạn Tiêu: “Tối nay tự mình đến tìm anh.”

Cô nghe vậy, tức giận nói: “Tối nay em phải về ký túc xá ngủ!”

Cô đã ngủ ở nhà anh liên tục một tuần rồi, anh dùng cớ giúp cô ôn thi để giữ cô lại nhiều đêm như vậy, nếu không về sẽ khó mà giải thích.

Đoạn Tiêu đẩy cô vào tường, một tay kìm chế động tác vùng vẫy của cô. Anh cúi đầu ngậm lấy môi cô, liếm nhẹ, cười mập mờ: “Anh nói là cùng nhau ăn tối.”

Chỉ kể sát ba giây rồi buông tay ra, sớm đã dự đoán được nên anh nghiêng người sang một bên. Nhếch môi cười gian xảo, anh không quay đầu lại mà đi về phía cuối hành lang.

Hạ Ngưỡng đá hụt, tức đến nghiêng răng.

Cô đứng tại chỗ trừng mắt nhìn không khí một lúc lâu. Vừa quay người liền đối diện với ánh mắt lạnh lùng của một người.

Là Chân Đông Nhi.

Cô ta cười mang theo chút tự giễu và mỉa mai: “Hóa ra thật sự là cậu.”

Chương 9: Đua xe – Đua một trận thì thế nào

Sự nghi ngờ về Hạ Ngưỡng bắt đầu từ lúc ở sau hậu trường buổi tiệc chào đón tân sinh viên.

Mặc dù trước mặt mọi người họ đã tỏ ra xa cách, nhưng lực hút vô hình giữa hai người là không thể nào bỏ qua.

Chưa nói đến việc Đoạn Tiêu vô duyên vô cớ trả tiền, mà trong phòng nghỉ ngơi sau sân khấu ngày hôm đó, trên người Hạ Ngưỡng lại thoang thoảng mùi nước hoa nam.

Xuất phát từ người nào, nhìn qua là biết ngay.

Sau đó, bức ảnh chụp chung của họ trong lớp Tiếng Anh tổng hợp xuất hiện trên một nhóm chat bàn tán chuyện linh tinh trong trường, Chân Đông Nhi như chết lặng.

Cô ta không dám tin.

Nhưng nếu đúng như những gì cô ta nghi ngờ thì mọi chuyện đều hợp lý.

Cho nên lúc gặp Hạ Ngưỡng ở căng tin, Chân Đông Nhi cố ý nói những lời “tự mình đa tình”, muốn xem phản ứng của cô.

Quả nhiên, Hạ Ngưỡng đã vội vàng lên tiếng bênh vực.

Chân Đông Nhi nhận thấy sự hoảng loạn trên khuôn mặt cô, lạnh lùng nói: “Hai người nói riêng với nhau những gì về tôi? Chắc hẳn đã cười nhạo tôi rất nhiều rồi nhỉ!”

“Thích một người thì có gì đáng để cười nhạo.” Hạ Ngưỡng hơi nhíu mày trước những lời tự ti của cô ta, bình tĩnh đáp: “Cậu ấy sẽ không lấy chuyện này ra làm trò đùa. Cậu thích cậu ấy, lẽ nào không biết tính cách của cậu ấy?”

Chân Đông Nhi không nghe vào tai, tức giận cười: “Bạn trai, múa chính... Cái gì cũng ép tôi, chẳng trách khi tôi châm chọc cậu, cậu luôn giả vờ là không sao! Đồ hèn hạ, cậu đang rất đắc ý đúng không?”

Khi cô ta buông lời xúc phạm, sự kiên nhẫn của Hạ Ngưỡng đã cạn kiệt. Hóa ra cô ta mỗi ngày đều tìm kiếm lỗi lầm của cô, nhưng cô ta từ trước đến nay chưa từng cảm thấy rằng điều đó là sai.

“Tại sao tôi phải đắc ý?” Cô khẽ nhíu mày: “Tôi căn bản không để ý đến cậu.”

Chân Đông Nhi đỏ bừng mặt, đứng dưới cầu thang khó tin trừng mắt nhìn cô.

Vẻ mặt của Hạ Ngưỡng bình tĩnh, thậm chí còn cong môi mỉm cười: “Múa chính là dựa vào thực lực, cậu chưa bao giờ là đối thủ của tôi.”

Hôm nay Hạ Ngưỡng làm thêm ở trung tâm muộn hơn tận nửa tiếng mới tan làm.

Trung tâm múa mà cô đang làm việc cũng hợp tác với các cuộc thi nghệ thuật, nhưng bình thường ngoại trừ những học sinh đang trong kỳ nghỉ, còn có cả người lớn đến học để giãn cơ.

Dạy người trưởng thành chẳng qua là dạy chút kiến thức cơ bản, kéo chân hạ eo, mở khớp vai mở khớp lưng.

Mà xế chiều hôm nay có một “học sinh” đặc biệt đến, là một thanh niên khoảng 30 tuổi. Mới vào tiết học đầu tiên, ngay khi tập xoay chân anh ấy liên tục kêu la thảm thiết.

Sau đó hình như lưng bị thương nên phải đến bệnh viện.

Cũng may không có gì đáng ngại, chẳng qua là giữa chừng bị chuột rút.

Hạ Ngưỡng đưa anh ấy đi bệnh viện, được anh ấy thuận đường đưa về trường học.

Trước khi xuống xe, cô dẫn đo nói: “Anh Kỳ, tôi không có ý kỳ thị tuổi tác, cũng không phải kỳ thị giới tính... Nhưng với tố chất của anh, thật sự không cần phải đăng ký lớp học, quá lãng phí tiền. Nếu như chỉ muốn cải thiện vóc dáng theo sở thích, ở nhà xem video tự mình tập luyện là được rồi.”

Nói thật, việc học múa nên bắt đầu từ khi còn nhỏ, xương của người trưởng thành cơ bản đã định hình, luyện tập độ mềm dẻo có thể nói là khó như lên trời.

Huống chi anh Kỳ đây lại có sự nghiệp ổn định, là một con người xã hội với vẻ ngoài ưa nhìn, thực sự không cần phải tự hành hạ bản thân mình như thế.

Kỳ Nguyên Minh nghe xong cũng cảm thấy hơi xấu hổ, cảm ơn ý tốt của cô rồi nói: “Tôi đến đây học múa là vì con gái tôi.”

“Con gái của anh?”

“Con bé là học sinh múa của trường tiểu học trực thuộc đại học Kinh Bắc, 6 tuổi, thích nhảy múa nhưng học không tốt lắm. Mỗi ngày sau giờ học đều về nhà khóc lóc tập luyện, còn phàn nàn rằng tôi không luyện tập chung với con bé.” Người đàn ông có chút dở khóc dở cười, nhưng giọng điệu lại vô cùng chiều chuộng con mình: “Cho nên tôi không còn cách nào khác ngoài việc đăng ký một lớp học rồi học một chút.”

Hạ Ngưỡng hơi ngạc nhiên: “Ý tưởng này khá tốt, mẹ của bé thì sao?”

Cô không có ý gì khác.

Chẳng qua cảm thấy người mẹ học múa cổ điển sẽ dễ dàng hơn bố.

“Ly hôn rồi.” Thấy cô giáo nhỏ tuổi bên kia lộ ra vẻ mặt hối hận, Kỳ Nguyên Minh khoát khoát tay: “Không sao, cô cũng không biết. Ban đầu tôi định đưa con bé đến trung tâm để bù đắp những thiếu sót ở trường, nhưng con bé không thể nào đi học cả ngày lẫn đêm được. Tôi không muốn con bé cảm thấy mình là một học sinh kém.”

Hạ Ngưỡng áy náy mím môi, hiểu ra: “Được rồi, nếu anh chỉ muốn cùng con gái luyện tập, vậy thì lần sau đến lớp anh không cần phải tập những động tác như xoay chân đầu. Học cách giúp con của anh mở vai, nâng tay hoặc ép cổ tay đi, như thế cũng đáp ứng được nhu cầu của anh.”

“Vậy thì quá tốt rồi, cảm ơn cô Hạ!”

“Không có gì.”

Người đàn ông lái xe đi, Hạ Ngưỡng quay đầu định đi đến ga tàu điện ngầm. Khi quay lại cô mới thấy bên kia đường có một chiếc Zenvo màu trắng dừng lại.

Đó là một chiếc siêu xe hạng sang hiếm hoi của Đan Mạch.

Cả châu Á chỉ có một chiếc, cũng là quà khai giảng đại học của Đoạn Tiêu.

Biển số xe bắt đầu bằng A, vài số 0 liên tiếp. Thân xe nhìn thì có vẻ chỉ là màu trắng thông thường, nhưng thực tế lại không thuần.

Chiếc xe này đã được anh cải tiến lại nhiều lần, dưới ánh nắng mặt trời sẽ hơi sáng lấp lánh.

Lái chiếc xe này ra ngoài, chỉ có thể chứng tỏ hôm nay anh đã quay về nhà một chuyến.

Cuối tháng 10 ở Kinh Châu vừa chuyển lạnh, thời gian mặt trời lặn chưa muộn lắm.

Gương chiếu hậu mờ ảo hiện lên mái tóc rối bời và đường nét khuôn mặt của chàng trai dưới nơi ánh sáng giao thoa, cổ tay lười biếng tựa vào cửa sổ xe, đồng hồ đeo tay bị ánh nắng chiều chiếu vào có phần chói mắt.

Thấy cô nhìn sang, anh khẽ cong hai ngón tay ngoắc ngoắc về phía này.

Hạ Ngưỡng đeo túi xách chạy bước nhỏ tới, lên xe: “Sao anh lại đến đây?”

Trước khi đến bệnh viện cô thấy anh nhắn tin hỏi cô giờ tan làm.

Nhưng quá bận rộn nên cô nhất thời quên mất không trả lời.

“Người lúc nãy là ai?” Đoạn Tiêu không trả lời mà hỏi lại, anh nắm chặt cổ tay cô, nhíu mày nghĩ một cái, “Mùi nước sát trùng ở đâu ra?”

“Là học viên đến trung tâm học. Anh ấy bị trật khớp eo nên em đi theo đến bệnh viện.”

“Học viên à?”

Anh suy nghĩ về tuổi tác và ngoại hình của người đàn ông kia.

Ý của anh trong câu hỏi đó quá rõ ràng, giống như đang nghi ngờ điều gì đó. Hạ Ngưỡng rút tay ra, nắm một lọn tóc ở sau gáy: “Anh không tin?”

Đoạn Tiêu nhướn mày: “Anh ấy đến học múa sao?”

“Có gì không thể? Nếu anh cũng hứng thú với múa cổ điển, em có thể dạy anh miễn phí.”

Vừa nói xong, trong đầu cô liên tưởng đến cảnh anh học nhảy và phải xoay chân, không biết sẽ kêu la thảm thiết như thế nào.

Suy nghĩ một chút cô không nhịn được cười phá lên.

Đoạn Tiêu không thay đổi sắc mặt nhìn cô chăm chăm, hừ khế, rõ ràng là biết cô vừa nghĩ gì trong đầu.

Hạ Ngưỡng cố gắng lắm mới nhịn cười được, giải thích: “Ban đầu anh ấy đến đây là để học múa, muốn hiểu rõ hơn về khóa học của con gái. Nếu em muốn tìm người khác, cũng sẽ không tìm một ông chú đã ly hôn và có con đâu.”

Đoạn Tiêu nhìn cô hai giây, đôi mắt đen lạnh lùng không rõ cảm xúc. Tóc trên trán anh hơi dài, rũ xuống, bàn tay đặt lên cằm cô nắm chặt hơn, đôi môi mỏng dịu dàng không báo trước mà phủ lên.

Hạ Ngưỡng tưởng anh tức giận muốn cản nên cô muốn tránh.

Nhưng lại do dự cảm thấy anh vừa mới về nhà, tâm trạng chắc chắn không tốt, càng né càng dễ khiến anh chống đối, vì vậy cô lười biếng không động đậy.

Nhưng lần này cô lại đoán sai, nụ hôn của Đoạn Tiêu rất nhẹ nhàng. Mang theo chút vị thuốc lá bạc hà, có chút vị ngọt, liếm láp quần lấy môi lưỡi của cô.

Lúc tách ra, anh trầm giọng nói: “Đói quá.”

Trong lòng Hạ Ngưỡng không hiểu sao có chút bất ngờ, cô liếm môi dưới: “Anh về nhà không ăn tối à?”

“Không phải đã nói sẽ ăn cùng em sao?”

Cô do dự: “Nhưng em đã ăn hai bữa rồi...”

Trong giai đoạn giảm cân không thể ăn uống thoải mái.

Đoạn Tiêu đưa tay ra véo eo cô, không nói thêm gì nữa. Anh lái xe rẽ vào khúc cua bên cạnh, tiến vào đường lớn.

Xe chạy đến một câu lạc bộ đua xe mới mở cách trung tâm mua không xa. Ông chủ biết anh sẽ tới nên cửa luôn rộng mở, chiếc siêu xe màu trắng thuận lợi lái vào đường đua bên trong.

Phía sau câu lạc bộ là trường đua, đã có một trận đấu diễn ra từ trước, có thể nghe thấy tiếng gầm rú của động cơ xe đua từ xa.

Hạ Ngưỡng không muốn ngồi ở ghế phụ để đua xe cùng anh, cô nắm chặt dây an toàn: “Không phải anh đói sao?”

Đoạn Tiêu gạt đầu nhẹ: “Ừ, trên lầu có nhà hàng.”

Xe từ từ tắt máy, dừng lại bên cạnh vạch xuất phát. Một vài tay đua vừa xuống xe và người hướng dẫn nhìn về phía họ, đều là những người quen biết nhau từ trước, lên tiếng chào hỏi Đoạn Tiêu.

Đoạn Tiêu khẽ gạt đầu, không hăng hái lắm.

Họ cũng rất có mắt nhìn nên không tiến tới, khi thấy Hạ Ngưỡng xuống xe từ ghế phụ, không hện mà cùng hít một hơi lạnh, lăm bắm thảo luận riêng.

“Tiêu chuẩn bạn gái của cậu chủ Đoạn quả nhiên rất cao! Da trắng dáng đẹp chân dài, là tiểu minh tinh nào đó của Bắc Ảnh sao?”

“Cậu lăm mồm quá, đừng liên lụy để mấy anh em chúng tôi chết cùng cậu! Cô gái đó hình như cùng trường với cậu ấy, tôi đã gặp họ một lần trước đây tại trang trại ngựa mới mở của nhà A

Hàng, cậu ấy đã mua một con ngựa thuần chủng cho người đó nuôi.”

“Thật hào phóng, cậu nói thế, tôi cũng có chút ấn tượng. Kỳ nghỉ đông năm ngoái đi Singapore gặp cậu ấy ở sân bắn, người cậu ấy dẫn theo cũng là cô gái này!”

“Hai năm không đổi người? Ôi mẹ ơi, các cậu đừng hù dọa tôi.”

“Hù dọa cậu để làm gì? Tôi đã nghe những thứ còn kinh khủng hơn, cô gái này lúc đầu không chịu ở bên cạnh cậu ấy, cậu ấy đã dùng phương pháp khá tàn nhẫn.”

...

Hạ Ngưỡng không biết rằng, sau khi tới đây chưa đầy năm phút, scandal về chuyện tình cảm giữa cô và Đoạn Tiêu đã bị đám con nhà giàu quần là áo lụa lan truyền khắp nơi.

Nhà hàng nằm ở tầng hai của tòa nhà tiếp tân phía trước, cửa sổ lớn có thể nhìn thấy toàn bộ đường đua bên trong.

Đầu bếp ở đây nấu các món ăn tư gia kiểu Kinh Châu, mùi vị rất ngon, chỉ cần ngửi thôi cũng đã muốn ăn ngay.

Hạ Ngưỡng kiên trì gần nửa tiếng không động đũa, đến cuối cùng mới gọi một phần kem phô mai, là món đầu bếp mới nghiên cứu ra, thơm đến mức cô không thể cưỡng lại.

Đoạn Tiêu múc một muỗng, đưa đến bên miệng cô, chậm rãi nói: “Chỉ một miếng thôi.”

Người đàn ông này quả thực là một trở ngại trên con đường thành công của cô.

Hạ Ngưỡng cắn nhẹ một miếng, ngậm trong miệng thưởng thức, ngon hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Cô cúi đầu nhai kỹ

nuốt chậm, nghĩ sẽ ăn thêm một miếng nữa rồi thôi.

Nhưng khi ngẩng đầu lên thì cả cốc kem đã hết sạch.

“Anh ăn hết rồi!” Cô hơi oán trách.

Đoạn Tiêu buồn cười hỏi: “Không phải em đang muốn giảm cân sao?”

“...”

Cô buồn bã ủ rũ.

Thế mà anh còn bảo một người đang giảm cân đi ăn cùng.

Thấy cô bĩu môi không vui, Đoạn Tiêu kéo tay cô lại gần, vòng tay qua eo cô: “Ngẩng đầu lên.”

“Làm gì?”

Lời vừa dứt, nụ hôn của anh rơi xuống, nồng nhiệt hơn lúc ở trên xe. Trong hơi thở toàn là mùi hương của kem phô mai, quá mức ngọt ngào.

Đoạn Tiêu cười khế: “Không phải thêm à? Ném thử thêm một lần nữa.”

Họ làm ồn ào ở góc nhà hàng như vậy, hoàn toàn không để ý đến một người đang đứng ở cầu thang. Nam sinh như bị sét đánh, đứng đó bất động.

Cậu ta gần như dụi mắt vài lần, mới không chắc chắn gọi một tiếng: “Đàn chị?”

Cặp lông mi của Hạ Ngưỡng khẽ run lên, cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt khó tin của Lâm Vọng.

Cậu ta và Chân Đông Nhi có duyên gì với cô sao?

Lần trước cùng nhau xông vào hậu trường, lần này lại tình cờ phát hiện chuyện của hai người vào cùng một ngày.

Hạ Ngưỡng bất ngờ nhìn nên cậu ta có chút kinh ngạc, theo bản năng lùi lại hai bước, cũng không biết nên nói gì.

Đoạn Tiêu ngược lại không quan tâm, anh ung dung nghiêng đầu, trong mắt mang theo một chút khiêu khích và thờ ơ không thể giải thích được.

Thậm chí còn muốn nắm lấy tay cô, nhưng bị Hạ Ngưỡng tránh đi.

Lâm Vọng mặc một bộ đồ đua xe màu đỏ, nhìn chăm chăm vào khoảng cách thân mật giữa hai người họ.

Bạn cùng đội xe của cậu ta không phải là học sinh của Đại học Kinh Bắc nên không quen biết họ. Chỉ tò mò tại sao cậu ta đứng yên đó không đi vào nhà hàng.

“Trùng hợp thật đấy.” Lâm Vọng nắm chặt tay, giống như vừa nãy không nhìn thấy gì cả, cố gắng nhếch môi mỉm cười: “Đàn chị, thật trùng hợp. Lần trước em mới nói với chị muốn đến đây chơi, tiện đường đón chị tan làm.”

Hạ Ngưỡng có chút lúng túng, nhưng hơn hết là không biết làm sao: “Đúng là trùng hợp. . .”

Đoạn Tiêu bên cạnh không có tâm trạng tán gẫu ở ngoài trường, anh rút tay vào túi quần đi về phía trước, lạnh lùng nói: “Về thôi.”

Hạ Ngưỡng lẩm bẩm “Ừ”, sau đó đi theo.

Trước khi họ xuống lầu, Lâm Vọng đột nhiên gọi lớn: “Đàn anh, đàn anh Đoạn Tiêu! Anh biết lái xe đua không?”

Họ đã đi đến khúc cua của cầu thang, nhưng vẫn nghe rõ tiếng nói của cậu ta. Đoạn Tiêu ngẩng đầu, lười biếng nhìn về phía nam sinh đang đứng trên lầu.

Lâm Vọng dẹp bỏ sự ngạc nhiên ban đầu, với một khuôn mặt vô hại cười nói: “Đến đây chắc ai cũng biết lái xe đua rồi, chúng ta thi đấu một trận nhé?”

Cậu ta trắng trẻo hơn lúc khai giảng nhiều, làn da bị rám nắng lúc huấn luyện quân sự giờ đã trở lại màu nâu hạt dẻ ban đầu, cười lên giống như một chú chó Husky nâu.

Là một khuôn mặt dễ mến, nhưng Đoạn Tiêu bây giờ nhìn cậu ta chỗ nào cũng không vừa mắt, khóe mắt anh lạnh lùng mang theo vài phần thâm sâu không thể đoán được, cười nhạt: “Muốn thi đấu với tôi sao?”

Người đầu tiên phản ứng lại là Hạ Ngưỡng: “Không được!”

Hai nam sinh đồng thời nhìn về phía cô, ánh mắt khó hiểu.

Cô mím chặt môi, liếc nhìn hai người một cái, lấy hết can đảm nói với Lâm Vọng: “À, trời sắp tối rồi. . . Cậu ấy vừa ăn xong, không nên vận động mạnh. Hơn nữa, em và bạn của em còn chưa ăn cơm phải không?”

Lý do quá tệ, chính cô cũng biết không có sức thuyết phục.

Chẳng qua là Hạ Ngưỡng biết rõ Đoạn Tiêu đã từng đua một số cuộc đua quy mô F1 và giành chức vô địch, cô cũng đi cùng anh hai lần trên những con đường núi quanh co. Biết anh có kỹ năng lái xe tốt, khao khát chiến thắng rất lớn, mọi việc đều phải phải cạnh tranh với người khác.

Còn Lâm Vọng. . . sợ là không phải đối thủ của anh.

Nhưng Lâm Vọng giống như nghé con mới sinh không sợ cạp, nhất quyết muốn thi đấu một trận.

Mà Đoàn Tiêu hôm nay không biết có phải ăn no quá rồi hay không mà lại đồng ý chơi một ván với cậu đàn em không quen.

Xa xa trên đường đua vẫn còn sót lại ánh hoàng hôn màu tím đỏ, đèn đường lần lượt bật sáng. Mây trải dài trên bầu trời phía sau họ, ánh sáng đỏ rực như muốn cổ vũ cho hai chiếc xe đua đang dừng lại ở vạch xuất phát.

Trên đường đua còn có vài chiếc xe khác đang chạy thông dong.

Họ không đặc biệt dọn đường, coi những chiếc xe khác như chướng ngại vật, ai về đích trước trong vòng ba vòng là người thắng cuộc.

Người cầm cờ ở phía trước vẫy cờ, theo một tiếng lệnh hai chiếc xe đua gần như cùng lúc lao đi.

Hạ Ngưỡng đứng bên ngoài hàng rào đường đua, lo lắng nhìn.

Chỗ này không có nhiều người, ngồi ở trên khán đài phía sau cô là bạn đua xe của Lâm Vọng, trông lớn hơn bọn họ vài tuổi.

Người con trai đó đang cắn hạt dưa, gọi cô lại ngồi: “Đừng lo lắng cho bạn trai của cô, tôi nghe ông chủ Ngự nói bạn trai cô lái xe như gió lốc vậy, rất giỏi. Cậu ấy đã từng giành được vài giải á quân, quán quân trong các cuộc đua phải không? Nhưng lúc cậu ấy mới bắt đầu tôi có thể nhìn ra cậu ấy không dùng hết sức, nếu không sao có thể vẫn còn ở phía sau Tiểu Lâm.”

Hạ Ngưỡng lo lắng nhìn về hai chấm trắng phía xa, nhỏ giọng nói: “Anh không hiểu cậu ấy. . . Cậu ấy rất xấu tính.”

Tạm thời bị tụt lại phía sau, không có nghĩa là Đoàn Tiêu muốn giữ sức.

Anh muốn ngay khi Lâm Vọng nghĩ mình sắp thắng, giáng cho cậu ta một đòn trí mạng. Sau đó trở thành người đến trước, đây mới là sự sỉ nhục lớn nhất.

“Cô thật là hahaha, thú vị thật.” Người đàn ông nghe cô hình dung về bạn trai mình, không khỏi bật cười.

Nhưng đến vòng cuối cùng, anh ta phát hiện ra Hạ Ngưỡng đúng là nói không sai.

Chiếc xe của Đoạn Tiêu vẫn luôn giữ tốc độ không nhanh không chậm phía sau xe của Lâm Vọng, duy trì khoảng cách ít nhất hai ba mét. Nhưng khi đến khúc cua cuối cùng để về đích, hai bên đường đều bị chiếm hết.

Phía trước đương nhiên là Lâm Vọng cố ý chặn đường anh, chiếc xe bên cạnh là người qua đường xem trò vui, thấy Đoạn Tiêu muốn vượt qua nên cũng giúp Lâm Vọng.

Hai chiếc xe cùng lúc tăng tốc để chặn chiếc xe của anh, giữ tốc độ không kém nhau.

Lúc này, người đàn ông ngồi trên khán đài ném hạt dưa ra, kích động đứng dậy: “Quá trâu bò, tôi được thấy màn vượt xe lười dao rồi!”

“Vượt xe lười dao” chính là chỉ việc nghiêng xe sang một bên, trượt qua khe hở giữa hai chiếc xe đang chạy song song, thân xe nghiêng sang một bên và đi vào làn đường bên kia.

Tim Hạ Ngưỡng đập thành thịch, nhìn xe của Đoạn Tiêu chui ra từ khe hở giữa hai chiếc xe khác.

Anh tăng tốc phóng lên, còn làm cho chiếc xe của Lâm Vọng bị lệch hướng.

Chiếc xe của Lâm Vọng đánh lái không kịp, trực tiếp đâm vào hàng rào. Tiếng phanh xe ma sát vang lên chói tai, lốp xe bị vỡ văng tung tóe trên đường đua.

Bên kia, xe của Đoạn Tiêu đã về đích.

Cửa xe mở ra, anh tháo mũ bảo hiểm nhìn về phía sau, nhìn thấy Hạ Ngưỡng chạy về phía chiếc xe của Lâm Vọng

Trên đường đua những tình huống như vậy thường xảy ra, tông vào đuôi xe, đụng xe cũng không hiếm.

May mắn là chiếc xe của Lâm Vọng chỉ bị xước nhẹ, cậu ta ngã khỏi ghế lái, nghe thấy tiếng xương đầu gối bên phải bị trật khớp.

Ngẩng đầu lên, cậu ta thấy Hạ Ngưỡng chạy tới.

Lâm Vọng tháo mũ bảo hiểm ra, gỡ đầu cười: “Em không sao đâu. Đàn chị, chị bị dọa sợ rồi à?”

“Ừ, xe của em trượt như vậy...” Hạ Ngưỡng bị hù sợ, đôi mắt mở to, lắp bắp hỏi: “Có bị đụng đầu không? Sao em không đứng dậy, cần chị đỡ em dậy không?”

“Hình như đầu gối của em đập vào cửa xe, nhưng không sao đâu.” Lâm Vọng nhìn bàn tay cô đưa ra, nụ cười nhẹ nhàng nhạt đi một chút: “Đàn chị, chị và đàn anh Đoạn Tiêu đang hẹn hò à?”

Hạ Ngưỡng sững sờ, nhẹ nhàng nói: “Chuyện của chị và anh ấy, có thể đừng nói với người khác được không?”

Bị Chân Đông Nhi nhìn thấy, Hạ Ngưỡng cũng không lo cô ta sẽ nói ra.

Chân Đông Nhi là người rất sĩ diện, một là sẽ không khiến mình mất mặt. Hai là, có lẽ trong mắt phần lớn mọi người, hẹn hò với

Đoạn Tiêu là một chuyện đáng tự hào.

Cô ta sẽ không chủ động quảng cáo cho họ, điều này chỉ khiến Hạ Ngưỡng nhận được nhiều sự chú ý hơn mà thôi.

Nhưng bị Lâm Vọng nhìn thấy thì không chắc chắn được.

“Là mối quan hệ bí mật à.” Lâm Vọng như có điều suy nghĩ, chỉ về phía sau cô: “Đàn anh không đợi chị, anh ấy đi rồi.”

Chương 10: Ngoại ô – Họ Đoạn, người bạn giàu có

“Không bị gãy xương, chỉ là đầu gối bị va đập, dây chằng bị tổn thương thôi! Xuất huyết cục bộ sưng đau là bình thường... Đắp bột thạch cao cố định vết thương lại, nửa tháng nữa đến tháo ra.”

Bác sĩ liếc nhìn cậu sinh viên vẫn đang đeo găng tay đưa chuyên dụng, thấy cậu ta cũng tầm tuổi con trai mình, không khỏi nhắc nhở thêm: “Mấy chàng trai trẻ bây giờ, ngày nào cũng chơi những trò mạo hiểm nguy hiểm thế này, không coi mạng sống ra gì.”

Lâm Vọng ngượng ngùng gật đầu: “Bác sĩ nói đúng ạ.”

Nói vậy thôi chứ trong lòng cậu ta nghĩ tốc độ của mình có gì mà gọi là mạo hiểm đâu.

Nếu lúc đó bác sĩ có mặt trên đường đua mà thấy Đoạn Tiêu chơi bởi liều lĩnh càn rỡ thế nào, không chừng sẽ ngắt xỉu vì sợ mất.

Cuộc đua kết thúc, cậu ta cũng thua đến nỗi không ngóc đầu lên nổi.

Đoạn Tiêu quả thật rất mạnh, không trách các anh khóa trên lại kính trọng anh đến vậy.

Dáng vẻ đẹp trai, gia thế tốt, học giỏi kiếm tiền giỏi, chơi bởi cũng đa dạng, giống như là người không có khuyết điểm.

Lâm Vọng có chút chán nản, hồi cấp ba cậu ta cũng rất xuất sắc. Lúc nào cũng nghịch ngợm nhưng thành tích học tập lại rất tốt, không ngờ lên đại học lại sa sút đến mức này.

Cảm giác thất vọng dần tan biến sau vài giây.

Bởi vì Hạ Ngưỡng mở cửa tiến vào.

Hạ Ngưỡng cảm thấy hôm nay mình thật xui xẻo, cả ngày chạy đi chạy lại vào bệnh viện đến hai lần.

Cô đi đóng tiền xong, đưa thẻ bảo hiểm và thuốc cho Lâm Vọng: “Liều lượng đã ghi trên đơn thuốc rồi, nửa tháng tới em phải kiêng ăn đây.”

Lâm Vọng cười nhận lấy những thứ này, gật đầu: “Vâng, cảm ơn đàn chị.”

“Không cần khách sáo...” Cô có chút không tự nhiên nói: “Cũng tại Đoạn Tiêu mà.”

Lâm Vọng nói: “Không phải lỗi của đàn anh, trên đường đua thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Anh ấy lái xe rất giỏi, là do em không cẩn thận thôi.”

Thấy cậu ta hiểu chuyện như vậy, Hạ Ngưỡng cũng không nói gì thêm. Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, hỏi: “Bạn học của em có đến đón em không?”

“Có, nhưng có lẽ giờ này đang kẹt xe.” Lâm Vọng vỗ vào chỗ trống bên cạnh: “Đàn chị ngồi đây đi. Một lát nữa cùng về trường, bạn của em đi xe của bố cậu ấy.”

Cô mở điện thoại, nhẹ giọng nói nhỏ: “Chị đợi bạn em đến rồi sẽ đi, không đi cùng các em đâu, lát nữa còn việc khác.”

Lâm Vọng rũ mắt, thấy cô cúi đầu xuống, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn.

Dù là đàn chị, nhưng cô không hề có vẻ gì là lớn hơn cậu ta một tuổi. Đôi mắt đen láy, đôi môi đỏ mọng, đôi khi lại có chút ngơ ngác, khiến vẻ đẹp sắc sảo bớt đi phần nào.

Trông có cảm giác dễ thương và ngoan ngoãn.

Lâm Vọng mím môi, cố gắng dời tầm mắt đi: “Tìm đàn anh Đoạn sao? Có phải anh ấy hiểu lắm nên giận không? Cần em giải thích giúp không?”

Đang giận, ngày nào anh cũng giận dỗi cả.

Tối nay chắc là vì Lâm Vọng đã khiêu khích làm lãng phí thời gian quý báu của anh, nên anh mới tức giận.

Nhưng Hạ Ngưỡng lại không hiểu câu nói sau: “Hiểu lắm cái gì?”

“Chị...” Lâm Vọng bị cô dùng vẻ mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm, tai đỏ tim đập: “Lúc nãy chị chạy về phía em.”

“Xe của em đâm vào lan can, chị lo em sẽ bị thương thôi.”

“Chỉ như vậy thôi sao?”

“Nếu không thì sao?” Hạ Ngưỡng chỉ vào cái chân đã bó bột của cậu ta, “Nhìn này, em bị thương rồi đấy.”

Vẻ mặt của Lâm Vọng có chút bối rối: “Vậy, vậy tại sao chị không lo cho đàn anh Đoạn?”

Hạ Ngưỡng nhìn cậu ta chằm chằm: “Đàn em, em tốt quá rồi. Rõ ràng là anh ấy cố tình đâm vào em nên em mới bị thương, vậy mà em lại sợ anh ấy sẽ có chuyện sao? Anh ấy có gì đâu mà phải lo lắng, trước đây anh ấy đã chạy nhiều cuộc đua nguy hiểm hơn thế này rồi.”

“...”

Sao lại có cảm giác vừa được an ủi, vừa không được an ủi.

Lâm Vọng nghe cô nói, chỉ cảm thấy như có một chú nai con đang nhảy trong trái tim mình. Ban đầu vẫn còn nhảy loạn xạ

Đông Tây, nhưng giờ phút này “ầm” một tiếng rồi bất ngờ đâm sầm vào một bức tường đá cứng rắn.

Trên hành lang bệnh viện có các y tá và bảo vệ đang đẩy bệnh nhân cấp cứu vào trong, mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa khắp nơi.

Hai người ngồi trên ghế im lặng, không nói gì.

Qua một lúc lâu sau, Lâm Vọng không nhịn được hỏi: “Đàn chị, tại sao hai người không công khai chuyện yêu đương? Là anh ấy không muốn à?”

“Chị với anh ấy...”

Hạ Ngưỡng nhìn vào khuôn mặt chân thành của cậu ta, ngập ngừng.

Có lẽ nói thẳng ra rằng họ là người yêu, sẽ bớt đi nhiều vấn đề hơn chẳng?

Cô có thể nói với Trang Tĩnh rằng họ không phải người yêu, nhưng không thể chia sẻ chuyện riêng tư với một đàn em không quen thân được.

Nghĩ đến đây, Hạ Ngưỡng mím môi: “Bọn chị đều nghĩ làm như vậy sẽ tốt hơn. Anh ấy rất được các cô gái trong trường thích, chị cũng không muốn bị chuyện của anh ấy ảnh hưởng.”

Nghe có vẻ không đáng tin lắm.

Trong đầu Lâm Vọng hiện lên hình ảnh những cô gái bị bạn trai “thao túng tâm lý”, những cặp đôi giấu giếm mối quan hệ trên mạng xã hội.

Không khỏi nghĩ đến trường hợp của cô và Đoạn Tiêu.

“Đàn chị, chị đừng để bị lừa.” Lâm Vọng quay sang nhìn chăm chăm vào cô, có chút đau lòng: “Nếu một người con trai thật sự yêu chị, dù không công khai với cả thế giới, nhưng bạn bè xung quanh sẽ biết, đó mới là tình yêu bình thường.”

Hạ Ngưỡng nhìn thẳng vào cậu ta, suy nghĩ chột dừng lại ở cụm từ “Tình yêu bình thường”.

Đáng buồn thật, dường như cô chưa từng trải qua một mối tình bình thường.

Trong khi cả hai đều im lặng, bạn cùng lớp của cậu ta đến.

Hạ Ngưỡng cũng vô thức thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy chào tạm biệt: “Vây chị đi đây, em nhớ uống thuốc đúng giờ nhé.”

Bạn cùng phòng của Lâm Vọng tên là Hương Thần Dương đang lắc chìa khóa xe đi tới, đi ngang qua cô. Thấy cô gật đầu chào hỏi, vội vàng cúi người nói to: “Tạm biệt đàn chị.”

Đưa mắt nhìn Hạ Ngưỡng ra khỏi cửa bệnh viện, Hương Thần Dương quay lại chỗ Lâm Vọng: “Cậu giỏi thật đấy! Theo đuổi đàn chị mà đến tận bệnh viện luôn, chiêu này gọi là ‘khổ nhục kế’ à?”

Lâm Vọng nắm chặt vỉ thuốc, có chút ngơ ngẩn: “Đừng nói linh tinh.”

“Nói linh tinh cái gì? Cậu đừng nói với tôi là cậu không thích chị Hạ Ngưỡng, tôi biết rõ cậu từ lâu rồi!”

“Một người bạn trai không ai biết, bản thân cũng không thừa nhận người bạn trai đó...” Cậu ta lẩm bẩm.

Hương Thần Dương: “Cậu đang lẩm bẩm gì đó? Chân bị bó thạch cao sẽ không ảnh hưởng đến đầu óc đâu phải không?”

Lâm Vọng đột nhiên ngẩng đầu, cười nói: “Vậy thì có thể coi như không có bạn trai.”

Hương Thần Dương nghe không hiểu gì cả, rầu rĩ: “Tiêu rồi, đầu óc người anh em của tôi hỏng mất rồi!”

Lúc này mới 8 giờ rưỡi tối, Hạ Ngưỡng đã đi dạo quanh tòa nhà cổ bên cạnh được nửa tiếng.

“Tiểu thư, đồ của cô đã gói xong rồi.”

Nhân viên bán hàng đưa cho cô một chiếc hộp quà được gói cẩn thận, thuận tay đưa kèm theo một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật.

Trên đường về tàu điện ngầm hơi vắng, Hạ Ngưỡng ngồi tựa vào một bên tay vịn, chán nản mở vòng bạn bè ra lướt.

Bài đăng đầu tiên cô thấy là của Lục Gia Trạch.

Đoạn Tiêu có rất nhiều bạn bè, đến đi qua lại trong bao nhiêu cuộc tụ họp, cô không thể nhớ hết mặt nổi.

Nhưng Lục Gia Trạch học cùng lớp với họ hồi cấp ba, kết bạn cũng đã mấy năm.

Đặc điểm lớn nhất của người này là rất thích đăng bài, nói nhảm hơi nhiều. Ăn một bữa cơm từ lúc gọi đồ ăn, phục vụ món khai vị, món chính, món tráng miệng, mỗi lúc đều có thể đăng lên vòng bạn bè.

Hơn nữa bạn gái của anh ấy cũng không cần lo về việc không được công khai. Công khai cũng vô ích, chưa tới nửa tiếng sẽ bị những bài đăng khác đẩy xuống.

Tối nay anh ấy đã kiềm chế hơn, lướt xuống một chút, chỉ vón vện có năm bài đăng. Dựa theo khung cảnh có thể thấy nơi đó là

một quán rượu, trong tiếng nhạc ồn ào có thể nghe thấy giọng của DJ qua micro.

Lướt qua bài đăng đầu tiên, Hạ Ngưỡng dừng lại hai giây.

Đó là một đoạn video ngắn 5 giây, anh ấy đang quay Đoạn Tiêu.

Trong video, Đoạn Tiêu lại đang dùng điện thoại để quay một nữ ca sĩ đang đàn hát trên sân khấu.

Ánh đèn laser màu tím chiếu lên đôi vai thẳng tắp của chàng trai, những đường cong uyển chuyển lại lười biếng. Có thể mơ hồ nhìn thấy điều thuốc anh đang cắn giữa môi, đường nét trên gò má thanh thoát, đuôi mắt có mấy phần thờ ơ.

Hạ Ngưỡng quay lại danh sách tin nhắn, bấm vào ô lịch sử trò chuyện với Đoạn Tiêu.

Sau khi anh đi rồi, cũng không nhắn tin cho cô.

Cũng đúng thôi, đang vui vẻ ở quán bar, chắc là không rảnh để nhắn tin đâu.

Cô mở lại video lúc nãy thêm lần nữa, xem kỹ hơn.

Đoạn video chỉ quay có vài giây, không nghe rõ nữ ca sĩ đang hát bài gì, thậm chí khuôn mặt cũng chỉ thấy một phần, nhưng giọng hát đúng là rất dễ nghe.

Hình như Đoạn Tiêu chưa bao giờ quay cô khi cô biểu diễn trên sân khấu.

Nhiều lần trường tổ chức biểu diễn, khi Hạ Ngưỡng múa trên sân khấu cô lơ đãng liếc qua nhìn anh mấy lần.

Anh giữ chức chủ tịch hội học sinh của trường, luôn ngồi ở hàng ghế đầu.

Những lúc như vậy, Đoạn Tiêu thường sẽ lười biếng lấy tay chống đầu, dựa vào thành ghế nhìn lên trên sân khấu. Trên mặt không có một chút hứng thú nào, cũng không biết có phải đang ngán người hay không.

Nghĩ ngợi lung tung một lúc, Hạ Ngưỡng tắt điện thoại.

Cô cảm thấy có lẽ không cần phải suy nghĩ quá nhiều, có người thích xem múa, có người lại thích nghe nhạc hơn.

Chu Tô Mạn vừa về nước.

Cô ta lớn hơn Đoạn Tiêu và nhóm bạn của anh hai tuổi, năm nay đã là sinh viên năm tư, đang du học tại London Anh Quốc.

Vào cuối tháng Mười tình cờ có một tuần nghỉ mùa thu, trùng với kỳ nghỉ Lễ Tạ Ơn vào tháng Mười Một, tổng cộng có nửa tháng được nghỉ. Vì vậy cô ta dứt khoát mua vé máy bay về Kinh Châu.

Lục Gia Trạch đã đặt sẵn hai bàn ở quán bar, mời cô ta đến chơi.

Chu Tô Mạn học ngành chính trị ở Anh Quốc, nhưng cô ta không hề hứng thú với ngành học này, thường thích tạo ra trào lưu âm nhạc với một vài rapper có cùng chí hướng, có một chút danh tiếng trong giới ca sĩ mới nổi.

Hát xong một bài, cô ta nhảy xuống sân khấu: “A Tiêu, quay được không?”

Đoạn Tiêu không có hứng thú, cũng không trả lời, trực tiếp ném điện thoại cho cô ta.

Chu Tô Mạn không để ý đến thái độ khó ưa của anh.

Cô ta bắt lấy điện thoại, mở album ảnh ra xem, lập tức nhú mày: “Cậu làm gì vậy! Mặt tôi thì không quay tới, quay cận cảnh

cây đàn trên người tôi làm gì hả?”

Lục Gia Trạch cầm vài chai rượu tới, nghe xong không kiềm được cười nói: “Chị Tê, chị để cho cậu ấy quay còn không bằng để cho em quay, cậu ấy còn không thích nghe hát, cậu ấy quay được một phút đã là không tệ rồi.”

“Cậu quay còn kém hơn! Ít nhất A Tiêu còn cầm điện thoại vững.” Chu Tê Mạn chống nạnh hỏi: “Bài hát vừa rồi là ca khúc mới của chị, thấy thế nào?”

“Được đó, chị định về nước ký hợp đồng với công ty thu âm hay tự mở phòng làm việc để chơi đây hả?”

“Nếu ông cụ nhà chị không bắt chị đi thi công chức làm việc theo thể chế như bọn họ, vậy thì chị làm gì cũng được.” Cô ta nhếch môi: “Còn mấy cậu thì sao? Chị thấy trên mạng cậu đang đầu tư cùng với A Tiêu?”

Lục Gia Trạch cười ha hả: “Em chỉ đi theo cậu ấy kiếm chút tiền tiêu vặt thôi, đợi ra trường vẫn phải về công ty nhà mình. Còn A Tiêu... hình như cậu ấy có ý định tự lập nghiệp.”

Từng người một lên tiếng tán gẫu, kể về cuộc sống gần đây của mình với nhau.

Đoạn Tiêu ở bên kia nằm ngửa trên ghế sofa, hai chân vắt chéo gác lên bàn nhỏ. Anh lấy điện thoại ra xem, tài khoản đã ghim không có tin nhắn nào gửi đến.

Anh xoay người gọi điện thoại.

Đầu dây bên kia mất mấy giây mới bắt máy, giọng nữ có chút khàn khàn: “Alo?”

So với tiếng ồn ào bên này, cô ở bên kia nghe rất yên tĩnh. Vẻ mặt của Đoạn Tiêu không thay đổi, mí mắt uể oải rũ xuống: “Về

chưa?”

Hạ Ngưỡng đứng ở ban công nên gió thổi có chút mạnh, cô dụi dụi đôi mắt mệt mỏi, ngoan ngoãn nói: “Về rồi.”

Vẻ lạnh lùng giữa mày anh tan đi một chút, anh dập tắt điều thuốc trên tay: “Anh sẽ về ngay.”

“Hả?” Cuối cùng cô cũng hiểu ý anh, vội vàng nói: “Không phải, em về ký túc xá rồi.”

“...”

Giọng Đoạn Tiêu trầm xuống: “Vậy em ra ngoài, anh sẽ lập tức tới đón em.”

“Không cần đâu... đã khuya rồi, cửa ký túc xá đóng rồi.” Cô còn đang mặc đồ ngủ, vô tình hắt hơi một cái nên vội vàng cúp điện thoại: “Anh cứ chơi tiếp đi, em vào ngủ.”

Nói xong cũng không nghe thấy anh trả lời.

Qua hai giây, Hạ Ngưỡng không muốn phí thời gian với anh nữa, thẳng tay cúp điện thoại.

Chu Tô Mạn pha hai ly rượu, vừa mang đến thì thấy Đoạn Tiêu đứng dậy đi ra.

“Rơi đồ rồi –” Cô ta thấy anh lấy áo khoác ra, có thứ gì đó nhẹ tênh rơi xuống đất.

Nhưng anh đi rất nhanh, bóng lưng lạnh lùng, căn bản không nghe thấy tiếng gọi phía sau.

Chu Tô Mạn bất mãn đặt ly rượu xuống, phàn nàn: “A Tiêu có phải không chào đón tôi trở về không? Cả buổi tối không cười một cái.”

“Không có chuyện đó đâu, mặt cậu ấy khó chịu như thế đã hai mươi năm rồi mà! Em còn nghi ngờ khi sinh ra cậu ấy đã mang vẻ mặt khó chịu đó với mẹ mình, nếu không thì sao mẹ con họ đến giờ vẫn đối đầu nhau như kẻ thù như thế được?”

Lục Gia Trạch né tránh, rồi hạ thấp giọng: “Hơn nữa, bình thường có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu ấy... cũng chỉ có một tiểu tổ tông đó thôi.”

Ánh đèn laser lộn xộn, Chu Tê Mạn đang không hiểu lời anh ấy nói, cúi người xuống nhặt thứ mà Đoạn Tiêu làm rơi lên.

Cầm trên tay, mới phát hiện đó là một cái bao cao su.

“Là ai vậy?” Cô ta thoáng chốc ngây người, vẻ mặt dần lạnh lùng nhìn về phía Lục Gia Trạch. “Ai tóm được cậu ấy?”

Sau đêm đó, Hạ Ngưỡng không nhận được tin nhắn của Đoạn Tiêu nữa.

Quyền chủ động trong mối quan hệ của họ luôn nằm trong tay anh. Anh muốn tìm cô, cô hầu như đều phải đến. Còn anh không tìm cô, cô cũng sẽ không chủ động tìm anh.

Trường học rộng lớn như vậy, giữa chừng lại có mấy kỳ nghỉ, Hạ Ngưỡng cũng không gặp lại anh.

Anh vốn là người bận rộn, gần đây cô cũng bận rộn với cuộc thi cuối tháng. Tập luyện tăng cường gấp đôi, thời gian rảnh rỗi chỉ có thể rút ngắn, các lớp học ở trung tâm cũng bỏ lỡ khá nhiều.

Chiều thứ Năm, Hạ Ngưỡng tan học đi về phía cổng trường, hiềm hoi bỏ ra “số tiền khổng lồ” gọi một chiếc taxi.

Bởi vì thị trấn ngoại ô cách trường đại học ở Kinh Châu quá xa, đi phương tiện công cộng ít nhất phải mất 4 tiếng nhưng đi taxi chỉ mất chưa đầy hai tiếng.

Giá cả đắt đỏ, gần bằng tiền lương hai ngày làm thêm của cô.

Điện thoại của Đoạn Tiêu gọi đến khi cô vừa đến dưới khu nhà chung cư.

Khu nhà này đã tương đối cũ, tường bên ngoài màu cam nhạt trông đơn sơ cũ kỹ, cũ kỹ đến nỗi chỉ toàn mùi ẩm mốc. Hành lang dài và hẹp, máy điều hòa không khí lắp bên ngoài, những sợi dây điện chằng chịt trên không, trước vài căn hộ vẫn còn phơi quần áo.

“Hôm nay không có lớp, đến tìm anh.” Anh có bảng thời khóa biểu của cô, biết rõ lịch trình của cô ở trường như trong lòng bàn tay.

Hạ Ngưỡng đang xách quà lên lầu, hơi thở gấp gáp: “Hôm nay... cũng không được, em có việc khác.”

Từ lần trước đến lần này, cô luôn từ chối.

Cô cũng nhận ra điều này, suy nghĩ một chút rồi bổ sung thêm: “Cuối tuần em qua nhé.”

”Ừ.”

“...”

Không ngờ lần này anh lại dễ nói chuyện như vậy.

Cúp điện thoại, Hạ Ngưỡng không suy nghĩ nhiều, đúng lúc đi tới tầng sáu. Căn hộ số 602, ở ngay hành lang.

Cô gõ vào cánh cửa sắt chống trộm rỉ sét, có tiếng cả hai lớp cửa được mở ra.

Hạ Ngưỡng nâng món quà lên cao, che khuất khuôn mặt, cong môi cười tươi gọi: “Miểu Miểu sinh nhật vui vẻ!”

Cô bé mở cửa thấp hơn cô nửa cái đầu, tóc ngắn, mặt gầy, cằm nhọn và nhỏ. Cô bé hơi mím chặt môi kìm nén lại niềm vui, vỗ vỗ lên tay của cô.

Từ trong phòng truyền ra một mùi hương kem ngọt ngào, Hạ Ngưỡng hơi sững sờ: “Có ai đến à?”

Ôn Vân Miếu chớp mắt, chậm rãi lại có phần khó khăn nói hết cả câu: “Là cái người, họ Đoàn, người bạn giàu có của chị.”

Cô bé mở cửa rộng hơn một chút, nhường chỗ cho Hạ Ngưỡng vào.

Hạ Ngưỡng nhìn vào phòng khách nhỏ bé chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhìn thấy toàn bộ của cô bé.

Trên chiếc ghế sofa da màu đỏ đã được khâu vá bằng những miếng vải hoa nhỏ, có một người con trai trông rất không hợp với căn phòng này đang ngồi ở đó.

Đoàn Tiêu vắt chân dựa vào lưng ghế sofa, ung dung nhìn cô. Anh nhíu mày, dường như đã chờ cô từ lâu.

Chương 11: Nồng nhiệt – Cặp vợ chồng son

Mới nửa phút trước còn nói chuyện điện thoại với anh, giờ đã bất ngờ gặp anh ở đây, Hạ Ngưỡng có chút không thể tin được nên đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đoạn Tiêu mặc áo hoodie đen cao cấp, đôi vai gầy rộng lười biếng dựa vào phía sau.

Rõ ràng đang nhàn nhã như đang ở nhà mình, nhưng anh vẫn giả vờ hỏi: “Sao vậy? Không chào đón anh à?”

“...”

Cho dù không chào đón, chẳng phải anh cũng không mời mà đến rồi sao?

Gió từ cửa ra vào bên ngoài vẫn thổi vào nên Hạ Ngưỡng đóng cửa lại trước, cô quay đầu liếc nhìn em gái trách móc: “Sao em không nói với chị là anh ấy đến?”

Ôn Vân Miếu vốn dĩ nói chuyện rất khó khăn.

Cô ấy còn chưa kịp hoàn thiện một câu trong đầu.

Đoạn Tiêu đã lên tiếng thay cô ấy chuyển chủ đề: “Một cái bánh kem cũng không mua, thế cũng gọi là đến mừng sinh nhật người khác ư?”

Hạ Ngưỡng liếc nhìn chiếc bánh kem ba tầng kem tươi trên bàn trà, cô làm như không thấy mà đáp trả: “Anh thì tốt hơn à? Quà cũng không có.”

“Có, có, chị.”

Ôn Vân Miếu cuối cùng cũng chen ngang cuộc khẩu chiến giữa hai người.

Vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến giọng nói thô ráp của một người đàn ông: “Giao hàng nhanh trong nội thành Kinh Châu, đến nơi rồi. Có ai ở nhà không? Ký nhận giúp.”

Đoạn Tiêu hơi nâng cằm, ra lệnh: “Đi mở cửa.”

Hạ Ngưỡng không hiểu chuyện gì, khi mở cửa ra cô mới thấy hai người đàn ông đội mũ bảo hiểm, phía sau là một chiếc hộp carton cao gần bằng người, bên trong đựng một chiếc tủ lạnh Siemens.

“Cô Hạ phải không? Đây là tủ lạnh cô đặt, phiền cô ký tên vào đơn hàng này.”

Người giao hàng tò mò nhìn vào trong, tình cờ thấy Đoạn Tiêu đang ngồi trên sofa, ánh mắt lập tức né tránh.

Chiếc tủ lạnh không hề rẻ, trong khu chung cư này rất ít người dám mua. Chàng trai này nhìn rất khác biệt, ngồi ở đây chẳng nói câu nào, nhưng nhìn qua đã cảm giác như không thuộc về nơi này.

Nhưng... trên ban công lại treo vài chiếc áo khoác nam.

Giấy và bút được đưa đến tay Hạ Ngưỡng, có người ngoài ở đây, cô cũng không nói gì nhiều, chỉ nhìn bảng giá một cái sau đó ký tên.

Ôn Vân Miếu thì thầm bên tai cô: “Anh ấy đến vào buổi trưa, muốn để bánh kem vào tủ lạnh... phát hiện tủ lạnh bị hỏng, nên đã mua mới.”

”Ừ, biết rồi.”

Hạ Ngưỡng không hỏi tại sao con bé không nói cho mình biết, chỉ gạt đầu nhẹ rồi mở cửa cho họ mang tủ lạnh vào.

Hai người giao hàng khiêng chiếc tủ lạnh vào, hỏi: “Đặt ở vị trí cũ được không? Cái tủ lạnh cũ này nếu cô không cần, ông chủ chúng tôi nói có thể trả 360 tệ để thu lại.”

Cái tủ lạnh cũ cũng không dùng được nữa, căn hộ này chỉ có 90 mét vuông, cũng không có phòng để đồ để chất cái thứ đồng nát này nên Hạ Ngưỡng đồng ý.

Chiếc tủ lạnh cũ chỉ có giá hai ngàn, còn chiếc mới là tủ lạnh của đôi. Kích thước lớn, chiếm nhiều diện tích, đặt ở góc nhà trông mới đến mức lạc lõng.

Ôn Vân Miếu đi đến bàn ăn bên kia để làm bài tập.

Những người giao hàng đang tháo hộp xốp và bao bì, tiếng xé băng dính rất ồn ào.

Hạ Ngưỡng đứng bên cạnh, bả vai bị một cánh tay ôm lấy, trọng lượng của cả người người con trai dồn lên đó, giọng điệu thân mật: “Có phải mua không chuẩn không? Anh không biết chọn đồ.”

Nghe giọng điệu này, cứ như một gia đình.

Những người giao hàng liếc nhìn họ, thấy đây là một cặp vợ chồng son rất đẹp đôi.

Biết anh không muốn người lạ nghĩ rằng chỉ có một cô gái sống ở đây, Hạ Ngưỡng hợp tác “Ừ” một tiếng, rồi lại than thở thật lòng: “Quá lớn rồi, chiếm chỗ.”

“Lớn mới tốt, chứa được nhiều đồ hơn, cái tủ lạnh nhà tôi nhỏ lắm, ngày lễ ngày Tết nhét chút thịt vào cũng không lọt...” Người giao hàng nghe họ nói chuyện thì nói chen vào: “Căn nhà

này đồ đạc ít như thế, chắc nhà mọi người không thường ở đây, chồng cô thương cô thật!”

Bên tai vang lên tiếng cười nhạo khê, hơi thở nóng bừng.

Hạ Ngưỡng đỏ mặt, dùng khuỷu tay khê đụng vào eo anh, bị bàn tay ấm áp của anh giữ lại.

Đoạn Tiêu cười nhạt, nhéo cánh tay gầy gò của cô, gật đầu nói: “Hai anh vất vả rồi.”

Ôn Vân Miếu là con gái của dì Hạ Ngưỡng, nhỏ hơn Hạ Ngưỡng hai tuổi. Năm nay 17 tuổi, đang học lớp 12 ở một thị trấn ở ngoại ô.

Cô ấy bị tự kỷ nhẹ và chứng rối loạn ngôn ngữ từ khi vừa ra đời, khi lớn lên, mặc dù không có vấn đề gì về giao tiếp nhưng vẫn bị nói lắp.

Mặc dù họ là chị em họ, nhưng dì của Hạ Ngưỡng cả đời không kết hôn. Sau khi dì bị bệnh phải dùng thuốc lâu dài, bố mẹ của Hạ Ngưỡng rất tốt bụng, không phân biệt giàu nghèo, là người thân duy nhất trong họ hàng sẵn sàng giúp đỡ họ một tay, có thể giúp gì thì giúp cái đó.

Sau đó bố mẹ Hạ Ngưỡng lần lượt qua đời.

Hai cô gái xấp xỉ tuổi nhau cứ sống nương tựa vào nhau như thế.

Hạ Ngưỡng thi đỗ vào Đại học Kinh Châu, không thể đưa em gái đến trung tâm thành phố sống và học cùng mình nên chỉ có thể thỉnh thoảng về nhà một lần.

May mắn là học phí ở thị trấn ngoại ô rất rẻ, chi phí sinh hoạt cũng tốt, người cũng ít. Mặc dù Ôn Vân Miếu là người mắc bệnh tự kỷ, nhưng trí thông minh bình thường.

Lớp 10 và lớp 11 cô ấy ở nội trú, đến lớp 12 vì phải làm bài tập đến khuya, nên năm nay cô ấy mới chuyển về nhà trọ ở.

Sau khi những người giao hàng rời đi, Hạ Ngưỡng thu lại nụ cười vui vẻ quá mức giả tạo trên mặt, nói: “Miểu Miểu, sao em không ra mở quà?”

Ôn Vân Miểu ngoan ngoãn đi tới, mở hộp quà mà Hạ Ngưỡng tặng.

Bên trong là một bộ đồ màu đỏ gồm ba món: Khăn quàng cổ, găng tay và tất.

“Ban đầu chị muốn tự đan cho em, nhưng chị vựng về, học mấy lần từ bạn cùng phòng cũng không học được.” Hạ Ngưỡng quần chiếc khăn quàng cổ quanh cổ con bé, nhìn thấy khuôn mặt em gái đỏ bừng, vui vẻ nói: “Vào mùa đông trời lạnh, lúc sáng sớm và khi tự học vào buổi tối ở trường nhớ mang theo. Thích không?”

Ôn Vân Miểu mỉm cười, để lộ hàm răng trắng: “Nhìn rất đẹp ạ.”

Hai chị em cô đang thể hiện tình cảm chị em gái thân thiết, Đoạn Tiêu ngồi ở bên sofa nhàm chán lên tiếng: “Xong chưa? Có thể ăn bánh kem rồi chứ?”

“...”

Hạ Ngưỡng nhìn chiếc bánh kem trên bàn trà, thấy kiểu dáng và mẫu mã không giống bánh ngọt bình thường trong các cửa hàng ở thị trấn, nên hỏi: “Anh mua ở đâu vậy?”

Đoạn Tiêu: “Không biết, dì Vương đặt.”

“Anh mang từ căn hộ đến đây? Tận một tiếng đồng hồ lận đấy.”

Mặc dù nói vậy, nhưng cô vẫn rất ngạc nhiên khi thấy bề mặt bánh kem hoàn toàn không bị hư hại, những miếng trái cây trên kem trông vẫn còn rất tươi.

Ôn Vân Miếu chỉ vào thùng rác: “Dưới đây, hộp bánh kem... có đá, đã tan hết rồi.”

Hạ Ngưỡng chợt hiểu ra, vừa mở hộp nến vừa nói: “Vậy thì ăn thôi, cầu nguyện trước đã.”

Đoạn Tiêu lấy bật lửa từ túi ra thắp cây nến số “1” và “7”.

Anh nhìn Ôn Vân Miếu nhắm mắt cầu nguyện thật lâu, cười khê: “Được rồi đấy. Nói chậm, cầu nguyện cũng chậm à?”

“Anh đừng thúc giục con bé!” Hạ Ngưỡng trừng mắt nhìn anh, thấy Ôn Vân Miếu mở mắt ra cô bèn thay đổi sắc mặt rất nhanh: “Ước xong rồi à?”

Ôn Vân Miếu ngượng ngùng gật đầu, thối tắt nến.

Chiếc bánh kem không ngấy, kích thước cũng không quá lớn, chỉ có ba tầng nhỏ xinh. Mấy người ăn xong còn thừa một miếng nhỏ, Ôn Vân Miếu để phần thừa vào tủ lạnh.

Bật tivi lên, là kênh học tiếng Anh.

Đoạn Tiêu ngồi đó xem, không có ý định rời đi, thỉnh thoảng lại nói như ông lớn: “Nước ở đâu? Khát quá.”

Hạ Ngưỡng đang thu quần áo ở ban công, trong nhà chỉ có hai người họ.

Ôn Vân Miếu liếc nhìn anh rồi đứng dậy rót nước cho anh. Khi quay lại, cô ấy thấy Đoạn Tiêu đang cầm bài tập vật lý của mình và xem một cách lười biếng.

Anh không hề có chút ý thức về việc đã động vào đồ của người khác, ung dung nhận lấy ly nước mà cô ấy đưa cho, bình luận: “Em thông minh hơn chị em nhiều, bây giờ thi có thể đạt bao nhiêu điểm?”

Ôn Vân Miếu: “Lần thi thử gần đây, em được 652 điểm.”

“985* thì có thể tùy ý chọn rồi, nhưng Đại học Kinh Châu thì còn thiếu chút nữa.”

(*985 chỉ 985 trường đại học hàng đầu tại Trung Quốc)

Cô ấy và Hạ Ngưỡng khác nhau, cô ấy không học Nghệ thuật.

Mẹ của Hạ Ngưỡng là người của Nhà hát Thân Thành cũng là diễn viên múa. Từ nhỏ Hạ Ngưỡng đã theo mẹ học múa, từ cấp hai đã đi theo con đường nghệ thuật, vào khoa Múa của Đại học Kinh Châu đương nhiên không cần điểm số văn hóa cao như vậy.

Nhưng đối với học sinh Văn hoá muốn vào Đại học Kinh Châu thì phải nỗ lực rất nhiều.

Đoạn Tiêu kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, ra hiệu cho cô ấy lấy bút đến: “Các bài tự luận vật lý của em rất yếu, năm ngoái không phải vẫn ổn à? Sao năm nay lại học lệch như vậy?”

Ôn Vân Miếu ngập ngừng một lúc lâu, chỉ nói được một chữ: “Khó.”

“Chậc.” Đoạn Tiêu bị sự thẳng thắn của cô ấy chọc cười, không nể nang mà bóc trần chị gái của cô ấy: “Em biết chị em sẽ nói gì không? Cô ấy sẽ nói năm nay đổi người ra đề rồi.”

Nói đến đây, anh lại không nhịn được cười: “Cô ấy luôn có một đồng lý do, cứ như vậy mà không chịu thừa nhận mình làm không được.”

Ôn Vân Miếu đương nhiên biết điều đó.

Cô ấy còn biết lát nữa trong quá trình dạy kèm, anh sẽ luôn nhắc đến chị gái của cô ấy.

Ôn Vân Miếu thường cảm thấy Đoạn Tiêu là một người tốt.

Nhưng anh bị điên, điên nặng lắm.

Lần đầu tiên gặp anh trong kỳ nghỉ hè, anh đã tặng cô ấy một cuốn sách dành cho lứa tuổi vị thành niên về tình yêu khác giới.

Cô ấy chỉ đơn thuần quá lệ thuộc vào chị gái, chứ không có tình cảm vượt quá giới hạn huyết thống như anh vẫn nghĩ. Dường như trong mắt anh, ai cũng có ý đồ không trong sáng với Hạ Ngưỡng.

Mỗi lần Hạ Ngưỡng về nhà là cô lại kiểm tra tình hình sống của em gái, từ nhà bếp đến phòng ngủ.

Thấy trên bàn còn để những món ăn lấy từ tủ lạnh cũ, cô nhú mày giúp cô ấy cất vào, đông dài trách móc: “Không phải chị đã bảo em ăn nhiều thịt vào sao? Sao thịt vịt chị mua cho vào tháng trước còn để nửa phần trong tủ đông vậy, phí sinh hoạt hết rồi à?”

“Còn mà.” Ôn Vân Miếu ngẩng đầu lên: “Bài tập nhiều quá, tự nấu cơm... không kịp. Bây giờ em, ăn ở trường rồi.”

Đoạn Tiêu buông bút xuống, đứng dậy: “Thôi được rồi, đi mua ít đồ ăn nhét đầy tủ lạnh cho em ấy đi.”

Ôn Vân Miếu vội vàng xua tay, vốn dĩ khi kích động cô ấy hay nói lắp: “Không, không cần, em ăn không hết, em...”

Đoạn Tiêu kéo Hạ Ngưỡng ra ngoài, để cô ấy ở nhà tiếp tục làm bài tập.

Đi đến cửa, anh xấu miệng trêu chọc như mọi khi: “Không muốn nghe em ấy nói nữa, đợi em ấy nói xong thì trời cũng tối mất.”

“...”

Bên ngoài trời đã tối thật.

Vào giữa tháng 11 ở miền Bắc, trời tối rất nhanh.

Thị trấn nhỏ này không lớn, lái xe lại càng bất tiện, mà chiếc xe của anh không hề rẻ nên dễ thu hút sự chú ý.

Lúc này họ ở trong nhà cũng chẳng nói chuyện gì nhiều, bây giờ chỉ còn lại hai người đi cạnh nhau, có cảm giác tương đối lúng túng vì im lặng.

Hạ Ngưỡng định đi mua chút bánh ngọt, trái cây các loại, quay sang hỏi anh: “Tối nay mấy giờ anh về?”

Đoạn Tiêu hỏi ngược lại: “Còn em thì sao?”

“Em không về. Sáng mai không có lớp, lớp dạy thêm ở trung tâm em cũng đổi sang tối mai rồi.” Cô nhìn đồng hồ, nói: “Gần 7 giờ rồi rồi.”

“Em gấp gì thế? Anh đến đây còn chưa ăn tối.”

“VẬY ăn tối xong rồi đi?”

“Ừ.”

Anh thuận miệng đáp.

Trên đường phố truyền đến mùi thơm của khoai lang nướng và hạt dẻ nướng, Hạ Ngưỡng không mấy thích những thứ này, cũng không ăn được, cô chậm rãi đi đến một cửa hàng bánh ngọt.

Chủ cửa hàng nói có thể nếm thử trước khi mua, đưa cho cô một miếng: “Làm thử công, ngon lắm đấy!”

Hạ Ngưỡng cắn một miếng, mùi vị quả thật rất ngon, mềm dẻo thơm lừng, nhân đậu đỏ bên trong ngọt thanh.

Nhưng cô tính toán lượng đường, không muốn ăn hết cả miếng bánh, mà vứt đi thì lại tiếc.

Đoạn Tiêu nhìn thấy vẻ do dự của cô, ở bên cạnh lên tiếng: “Cái trong tay em đưa anh ăn.”

“Ồ.”

Cô đưa tới.

Đoạn Tiêu không định nhận mà há miệng ra để cô đút. Hàng mi của cô run lên, nhét hết cả cái bánh vào miệng anh.

Anh lườm cô, vừa nhai vừa oán trách: “Em muốn anh nghẹn chết à?”

Hạ Ngưỡng mất tự nhiên quay mặt đi, lấy bình giữ nhiệt đựng nước gạo lứt từ trong túi xách đưa cho anh: “Ai bảo anh không tự lấy.”

Vừa quay đầu lại, cô thấy bà chủ mang vẻ mặt như mẹ hiền nhìn hai người họ cười: “Không biết còn tưởng hai đứa đến đây quay phim đấy, đôi tình nhân này, đúng là đẹp quá đi.”

Đoạn Tiêu vui vẻ cười, nói lớn: “Lấy năm hộp.”

“Lấy nhiều vậy làm gì?” Hạ Ngưỡng thấy anh nói quá lời, kéo tay anh. Rồi quay lại nói với bà chủ: “Hai hộp là đủ rồi ạ! Nhà chỉ có vài người.”

Bà chủ tỏ vẻ ‘đã hiểu’, nhanh chóng gói bánh vào hộp giao cho họ.

Trả tiền xong, Hạ Ngưỡng cầm hộp bánh đi ra ngoài, lại mua thêm hai túi cam và lê.

Đoạn Tiêu hai tay trống trơn, đứng cạnh hỏi tiếp theo sẽ đi đâu.

“Đi mua thức ăn, không phải muốn ăn tối à? Chợ ở đây thường đóng cửa lúc 9 giờ.” Nói xong, cô hắt hơi một cái.

Hạ Ngưỡng khi ra khỏi trường đại học Kinh Châu đã mặc một chiếc váy dài thu đông bằng cotton, trên người khoác một chiếc áo len mỏng màu tím nhạt.

Trời ban ngày nhiều mây nhưng nhiệt độ không quá thấp. Lúc này ở trong nhà có lò sưởi sưởi ấm, đến khi ra ngoài mới phát hiện trời tối gió lớn đến vậy.

Thấy anh định cởi áo khoác cho cô, Hạ Ngưỡng vội nói: “Anh đừng cởi, lát anh cũng bị cảm lạnh đấy.”

Đoạn Tiêu còn mặc một chiếc áo len dày bên trong, lại thường xuyên tập thể dục nên không sợ lạnh. Anh cởi áo khoác ra khoác lên người cô: “Giữa hai chúng ta, ai dễ bị bệnh hơn?”

“...”

Hạ Ngưỡng không nói gì.

Cả nhà cô đều có cơ địa yếu, thậm chí mỗi khi chuyển mùa cô lại cảm một lần.

Áo khoác của Đoạn Tiêu mặc trên người cô trông to hơn rất nhiều, rõ ràng cô cũng không thấp, nhưng dáng vẻ trông cứ như một đứa trẻ mặc trộm quần áo của người lớn.

Anh khoác áo cho cô xong, tiện tay đeo mũ trùm đầu lên.

Cái mũ phủ xuống, che mất gần nửa khuôn mặt của cô, chỉ lộ ra một cái cằm nhỏ nhắn trắng nõn.

Trên người Hạ Ngưỡng đang mang một cái túi, còn xách đồ nên không bỏ mũ xuống được. Cô không còn cách nào khác ngoài ngửa đầu ra sau, cố đẩy chiếc mũ kia xuống, nhưng lại bị kéo lại.

Cô không nhìn thấy biểu cảm của anh, đoán là anh lại định trêu mình, khẽ nhíu mày: “Anh thật nhàm chán, cái mũ này che mất mắt của em rồi.”

Đoạn Tiêu khẽ cười, yết hầu lặn lên lộn xuống. Anh dùng hai tay giữ mép mũ kéo cô lại gần, cúi xuống, tiến tới gần hôn cô.

Anh đèn đường chiếu sáng mờ nhạt, thỉnh thoảng có lá cây khô rơi xuống. Con phố yên tĩnh ngay cả chiếc xe cũng không có, chỉ có hai người họ đang hôn nhau.

Cái mũ quá lớn, không ai nhìn thấy nụ hôn cuồng nhiệt bên trong.

Đầu ngón tay thô ráp của chàng trai cọ dọc theo má cô, lướt trên làn da, lòng bàn tay giữ lấy một bên cổ của cô, có thể cảm nhận được sự rung động khi cô nuốt nước bọt.

Lúc đôi môi chạm vào còn có chút dịu dàng, nhưng khi lưỡi luồn vào thì đã trở nên nồng nhiệt.

Hạ Ngưỡng nhón chân đáp lại động tác của anh, đồ trong tay nặng, suýt chút nữa đã rơi khỏi những ngón tay đang dần thả lỏng.

Cô nghiêng mặt đi một chút, thở hổn hển: “Cái túi...”

Đoạn Tiêu vươn tay cầm lấy cái túi rồi xách trên tay, tay còn lại nắm lấy tay cô. Hơi thở ấm áp phả vào bên môi cô, rồi chạm nhẹ lên mặt cô.

Trên đầu Hạ Ngưỡng vẫn đội chiếc mũ đó, cô cúi đầu nhìn xuống mười ngón tay đang đan vào nhau.

Dường như, khoảng cách lạnh nhạt giữa hai người trong những ngày qua đã tan biến.

Sau khi mua đồ ở chợ về, Hạ Ngưỡng nói không muốn để người được chúc sinh nhật nấu ăn, quyết định tự mình vào bếp.

Ôn Vân Miếu lo lắng nhìn hai người họ lần lượt bước vào bếp.

Cô ấy biết nấu ăn, nhưng chị gái cô ấy từ nhỏ đến lớn chỉ giỏi mỗi việc nhảy múa, những việc khác dường như đều không mấy thuần thục.

Còn về người bạn của cô, nhìn cũng không giống người biết nấu ăn.

Hạ Ngưỡng mở điện thoại lên tìm vài công thức nấu ăn, rửa sạch tất cả nguyên liệu, cũng cắt xong hết, rồi quay sang hỏi: “Anh đang làm gì đấy?”

Trước mặt Đoạn Tiêu là một thau tôm đang nhảy tanh tách, anh đổ hết nước đi, bỏ tất cả tôm vào rổ, trả lời: “Đợi tôm chết.”

“Anh đang đợi chúng ta chết đói à?”

Hạ Ngưỡng cau mày, cầm kéo lên bắt một con tôm rồi cắt bỏ đầu, khéo léo lấy bỏ chỉ lưng.

Đoạn Tiêu nhìn cách làm tàn bạo của cô, lưỡng lự: “Nó còn sống mà.”

Cô lạnh lùng bắt con tôm đang thiếu oxy và nhảy mạnh nhất, cắt bỏ đầu tôm, ngẩng lên nhìn anh: “Giờ thì chết rồi.”

“...”

Khi bắc nồi lên bếp mọi việc diễn ra dễ dàng hơn nhiều, Hạ Ngưỡng làm theo đúng hướng dẫn trên mạng: Cho rượu nấu ăn,

xì dầu và ớt tươi, trong lúc đó còn cho thêm một nắm rau thơm để khử mùi tanh.

Đoạn Tiêu đứng bên cạnh, lầm bầm: “Rau thơm hôi quá.”

Cô cũng không thích món này lắm, nhưng vẫn mặt không đổi sắc cho thêm ba cọng rau thơm vào nồi, nhăn mũi nói: “Em biết mà.”

Chương 12: Kỳ si.nh lý – stardust

Không như Ôn Vân Miếu dự đoán, bữa cơm tối mừng sinh nhật diễn ra không tệ.

Hai người hiếm khi nấu nướng đành hoang, loay hoay trong bếp một hồi lại nấu được bốn món mặn một món canh, thêm cả một đĩa tôm tươi ngon.

Tủ lạnh bị họ nhét quá nhiều đồ ăn dự trữ, Ôn Vân Miếu rửa vài loại trái cây bung ra, khẽ kéo góc áo Hạ Ngưỡng rồi nhỏ giọng hỏi: “Đêm nay anh ấy, có ở lại không?”

Hạ Ngưỡng được cô ấy nhắc nhở, lúc này mới nhìn đồng hồ, xoay người lại: “Gần 10 giờ rồi, không phải anh phải về à?”

Đoạn Tiêu chỉ ra ngoài ban công: “Đang mưa.”

Muốn lái xe từ ngoại ô Kinh Châu về trung tâm thành phố phải đi đường cao tốc, mà lái xe lúc trời mưa ban đêm không an toàn cho lắm.

“Vậy đêm nay anh ở lại đây đi, đồ vệ sinh cá nhân dùng một lần đều ở trong toilet.” Ngẫm nghĩ một hồi cô mới nói: “Anh ngủ phòng em.”

Ôn Vân Miếu không biết chuyện giữa hai người, căng thẳng nhìn cô.

Trong nhà chỉ có hai gian phòng nhỏ, phòng con bé có giường đơn, giường trong phòng Hạ Ngưỡng thì lớn hơn một chút, nhưng mà...

Đoạn Tiêu nhàn nhã dựa vào một bên tay vịn sofa, cố ý hỏi: “Thế còn em?”

Hạ Ngưỡng lườm anh: “Em ngủ sofa.”

Ghế sofa nhỏ thế kia, đương nhiên anh ngủ không vừa.

Anh không khách sáo: “Được.”

Có mấy bộ quần áo của Đoạn Tiêu ở đây, anh để quên vào kỳ nghỉ hè năm trước.

Về sau, Hạ Ngưỡng thấy một con bé ít tuổi như Ôn Vân Miếu sống một mình không an toàn, bèn bảo em gái thi thoảng giặt đồ của anh rồi phơi ngoài ban công, ra vẻ như có đàn ông sống trong nhà.

Cô chưa trả mấy bộ đồ đó lại cho anh, dù sao anh cũng không thiếu đồ mặc.

Đoạn Tiêu chỉ rửa mặt trong nhà vệ sinh, thay một bộ quần áo dài tay, chứ không dùng buồng tắm.

Dù sao trước giờ chỉ có mỗi cô bé Ôn Vân Miếu sống trong nhà này. Một người đàn ông trưởng thành như anh phải biết kiêng dè, dùng phòng tắm của người ta thì ngại lắm.

Ôn Vân Miếu giúp Hạ Ngưỡng trải đệm lên sofa, thấy bóng dáng cao lớn của anh đi vào phòng mới nói: “Chị, chị ngủ phòng em đi, em ngủ sofa.”

“Không cần đâu, không phải em chỉ quen ngủ giường của mình thôi sao?” Hạ Ngưỡng đẩy con bé vào phòng, dặn dò: “Đừng học bài khuya quá, coi chừng mắt cận tăng độ lại phải thay tròng kính đấy. Chị đi tắm đây.”

Ôn Vân Miếu vâng dạ: “Vâng, vâng ạ, chị ngủ ngon.”

Hạ Ngưỡng tắm xong, sấy tóc rồi bước ra khỏi phòng tắm thì đã hơi muộn. Bên ngoài gió thổi mưa rơi, mưa càng lúc càng lớn,

còn kèm theo vài tiếng sấm mùa đông trầm đục.

Cửa phòng Ôn Vân Miếu đóng kín, khe cửa cũng không thấy ánh đèn, chắc đã ngủ rồi.

Nhưng cửa phòng Đoạn Tiêu không đóng mà cứ mở toang, nhìn chéo về phía cửa phòng tắm có thể thấy ánh sáng từ điện thoại anh.

Hạ Ngưỡng không để ý đến anh, cô nằm xuống ghế sofa, mở điện thoại trả lời tin nhắn trong danh sách. Lướt vòng bạn bè thì thấy trạng thái Đoạn Tiêu vừa đăng một phút trước.

Anh chia sẻ một bài hát, ca sĩ là Dan Bravo và J.O.Y.

Bài hát mang tên 《Stardust》.

Với ý nghĩa ma lực quyến rũ của bụi sao.

Hạ Ngưỡng đang suy nghĩ vấn vợ thì vô tình ấn like. Có đôi khi cô lướt newfeed mà không thật sự xem nội dung người khác đăng là gì, chỉ ấn một like cho thân thiện.

Giờ mà unlike thì có hơi giấu đầu hở đuôi.

Một giây sau có tin nhắn mới.

【Tiêu】: Không ngủ được à?

Phòng khách và phòng ngủ của cô cách nhau chưa đầy ba mét, nhưng hai người nói chuyện thế này lại có vẻ lén lút.

【Cấm Tiêu】: Anh cũng chưa ngủ sao?

【Tiêu】: Tiếng sấm to quá, trên nóc tòa nhà này có lắp cột thu lôi không?

“...”

Cũng không biết cây cột thu lôi trên nóc nhà cổ lỗ sĩ này còn hoạt động hay không nữa.

Nghe anh nói vậy, Hạ Ngưỡng bèn vút điện thoại sang bên để bảo toàn tánh mạng, còn không quên nhắc lại cho anh: “Không muốn bị điện giật cháy thì đừng nghịch điện thoại nữa.”

Cô hơi sợ hãi những lúc trời đổ mưa giông có gió giật, nó gợi lại đôi ba ký ức không vui trong lòng cô. Đêm đen mịt mù đã đủ đáng sợ, tia chớp màu tím hiện lên đánh ầm ngang trời càng làm cô sợ hãi tới mức phải rút đầu vào chăn.

Có lẽ do bị ám ảnh tâm lý, Hạ Ngưỡng có cảm giác chân mình đang bị thứ gì đó chạm vào, chăn trên đầu cũng bị kéo xuống.

Cô dùng hết sức bình sinh kéo chặt chăn, gần như nghẹn ngào kêu lên: “Miếu Miếu!”

Tiếng kêu này bị một tiếng sấm vang trời lấn át, nhưng lại có một tiếng cười như có như không đáp lại.

Hạ Ngưỡng sửng sốt, hoang mang thò đầu ra, thấy bóng dáng Đoạn Tiêu thì nhanh chóng chuyển sang tức giận.

Rõ ràng biết cô sợ, vậy mà còn chạy đến dọa cô.

“Lá gan bé tí thế à?” Đoạn Tiêu cúi người nhìn cô, tiếng cười khùng khục trong cổ họng. Anh vươn tay ôm Hạ Ngưỡng: “Lên giường ngủ đi.”

Tiếp xúc với nhiệt độ cơ thể ấm nóng của anh, tâm trạng căng thẳng của Hạ Ngưỡng cũng dần dịu xuống, mí mắt cô không kiểm soát được mà bắt đầu díp lại. Được anh ôm vào phòng, khi cánh cửa phòng đóng lại, cô không chú ý thấy đèn trong phòng Ôn Vân Miếu đối diện vừa mới sáng lên.

Trong phòng không bật đèn, cả hai đều có vóc dáng cao nên ngủ chung trên một chiếc giường có hơi chật chội.

Hạ Ngưỡng quay lưng rúc vào vị trí ấm áp mà anh đã nằm. Tiếng sấm còn lớn hơn lúc nãy, nhưng hơi thở của cô dần đều đặn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đoạn Tiêu nhẹ nhàng đặt tay lên eo cô, đôi môi ướm át lướt qua vành tai cô khẽ nhấm nháp.

Tóc cô hơi bị đè ép, lại cảm nhận được phản ứng của người đằng sau, bị ép khó chịu quá cô mới dùng khuỷu tay đẩy anh ra: “Anh đừng quậy.”

Anh càng ôm người kia chặt hơn, ngực áp vào lưng, đè nén hơi thở thì thầm bên tai cô, tựa như dỗ dành, lại tựa như cưỡng ép: “Cứ ngủ giống thế này đi.”

Bàn tay ấm áp đặt trên eo Hạ Ngưỡng đã di chuyển xuống dưới, vừa vịn phủ lên vùng bụng dưới của cô.

Hơi ấm dần lan tỏa, Hạ Ngưỡng mơ màng tự hỏi, liệu anh có biết cô đang trong kỳ kinh nguyệt không?

Chu kỳ kinh nguyệt của cô không đều, đặc biệt là trước lúc thi đấu cô thường cố tình ăn kiêng, khiến chu kỳ cũng bị rối loạn theo sự mất cân bằng dinh dưỡng.

Nhưng Đoạn Tiêu có biết thì cũng bình thường thôi, xét cho cùng thì đây là chuyện có liên quan mật thiết đến anh.

Vài phút sau, Hạ Ngưỡng đã buồn ngủ không chịu nổi, cô không suy nghĩ gì thêm mà nhắm mắt lại.

Lúc thức dậy, Hạ Ngưỡng nghe thấy tiếng nước chảy trong toilet nhưng bên cạnh đã không còn ai.

Cửa phòng hé mở, thoang thoảng mùi cháo thơm cho bữa sáng ngoài phòng khách.

“Miếu Miếu?” Cô dụi mắt ngồi dậy.

Tiếng Đoạn Tiêu vọng ra từ toilet: “Anh đưa em ấy đến lớp học sáng rồi.”

Ồ, hôm nay là thứ Sáu.

Hạ Ngưỡng ngó người: “Anh đang làm gì thế?”

Đoạn Tiêu mở cửa nhà vệ sinh bước ra, đứng trước cửa giờ lên thứ trong tay mà anh vừa giặt sạch: đồ lót cô đã thay ra.

“...”

Đêm qua vì quá trễ nên Hạ Ngưỡng đành tạm thời vút chúng vào chậu.

Cô định bụng hôm nay sẽ giặt, bây giờ thấy anh cầm nó trên tay với vẻ ngả ngớn lưu manh thì tiếng còi báo động trong cô rền rĩ: “Anh động vào làm gì?”

Đoạn Tiêu hoàn toàn phớt lờ sự xấu hổ của cô, đi ra chỗ phơi đồ trên ban công: “Số lần anh chạm vào cũng đâu có ít.”

Hạ Ngưỡng chui vào chăn trốn tránh một lúc lâu mới với lấy điện thoại xem giờ, không để ý rằng mình đã cầm nhầm điện thoại của Đoạn Tiêu.

Anh không cài khóa, vừa mở lên đã thấy màn hình ứng dụng vừa dùng.

Khung lịch sử trò chuyện cũng hiện ra trước mắt cô như vậy.

【Chu Tô Mạn】 : Hình ảnh. jpg

【 Chu Tê Mạn 】 : Tôi về trường rồi, cứ quên nói mãi, thứ lần trước cậu để quên này.

Trong ảnh chụp là một chiếc bao cao su nằm giữa lòng bàn tay cô ta.

Hạ Ngưỡng chẳng xa lạ gì với cái bao này. Lướt tầm mắt xuống, cô thấy tin nhắn trả lời của Đoạn Tiêu.

【 Tiêu 】 : Rơi dưới đất chị còn nhặt lên làm gì, bị điên hả?

“...”

Chương 13: Mỗi tình đầu – Câu mắt hồn vía của anh đây rồi

Thấy dòng tin nhắn trả lời của Đoạn Tiêu mà Hạ Ngưỡng không nhìn được cười. Đâu phải cô không biết miệng mồm anh cay độc thế nào, gần như cay cú với tất cả mọi người như nhau.

Chỉ là Chu Tê Mạn này.

Nghe thấy tên cứ thấy quen quen.

Nhìn ảnh đại diện là một cô gái, nhưng Hạ Ngưỡng nghĩ mãi cũng không nhớ mình có từng quen biết người này. Đoạn Tiêu có rất nhiều bạn, nhưng bạn nữ thì đếm trên đầu ngón tay.

Bình thường cô không bao giờ xem điện thoại của Đoạn Tiêu, giờ cứ nhìn hoài thì không khỏi chột dạ, như thể cô đang tọc mạch vào chuyện riêng tư của anh vậy.

Đang định đặt điện thoại xuống thì có cuộc gọi đến.

Tên hiển thị là: Lục Gia Trạch.

Vì là người quen nên Hạ Ngưỡng giật mình, luống cuống tay chân ấn phải nút nghe.

Người bên kia không cho cô cơ hội nói chuyện, mau mồm mau miệng như nã pháo: “A Tiêu, xem thị trường chứng khoán sáng nay của Lịch Triều chưa? Hôm qua bán tống bán tháo——”

Hắn cậu ấy đang nói về công việc, Hạ Ngưỡng vội ngắt lời: “Chờ đã, cậu chờ chút.”

Lục Gia Trạch đang nói hăng say thì phanh gấp: “Ủi đệt, sao lại là phụ nữ? À, Hạ Ngưỡng phải không, anh Tiêu của tôi đâu?”

“Là tôi.” Cô vén chăn, ngồi dậy mang giày: “Anh ấy ở ban công, tôi sẽ đưa điện thoại cho anh ấy ngay.”

Hạ Ngưỡng xuống giường, cầm điện thoại ra ban công, thấy Đoạn Tiêu đang phơi mấy bộ quần áo. Vì vóc người anh cao nên không cần dùng đến cây sào phơi đồ bên cạnh.

“Anh có điện thoại, là Lục Gia Trạch.”

Cô đưa điện thoại sang.

Đoạn Tiêu dùng một tay nhận điện thoại, tay kia vẫn cầm chiếc áo lót chưa kịp phơi của cô lên.

Mu bàn tay nổi gân xanh của anh tương phản với chiếc áo ngực trắng tinh khiết, từng khớp xương thon dài hiện rõ dưới ánh nắng, đang bao phủ và ve vuốt lớp m.út mỏng manh.

Ban ngày ban mặt, cảnh tượng này lại toát lên vẻ mờ ám khó tả.

Hạ Ngưỡng ngượng ngùng, muốn lấy lại để tự phơi.

Nhưng anh lại giơ cánh tay cao lên để thuận thế né tránh, tỉnh bơ nghe người bên kia nói chuyện, thỉnh thoảng đáp lại vài câu: “Ừ, trước tiên đừng liên lạc với bọn họ.”

“...”

Hạ Ngưỡng nhảy lên mấy lần nhưng không giành lại được, nhìn anh chăm chăm đầy “thù hận”. Cô phồng má tức giận, dụi dụi cặp mắt vẫn chưa trở lại thành hai mí rõ ràng vì ngủ quá lâu.

Cô mới tỉnh ngủ nên bớt đi vẻ lạnh lùng xa cách thường ngày.

Tóc tai rối bù, vài sợi tóc con dựng đứng, hàng mi cong vút được ánh bình minh nhuộm thành màu nâu hạt dẻ óng ánh, đôi mắt ngái ngủ vẫn chưa hoàn toàn mở to.

Đoạn Tiêu bị chọc cười khi nhìn biểu cảm giận dữ như chú sư tử con của cô, không quên trả lời người bên kia: “Không có, khá rắc rối. Không phải đang cười cậu.”

Mà đang cười cợt cô.

Hạ Ngưỡng nghiêng răng ken két.

Nhìn chiếc áo lót tội nghiệp của mình bị anh nấn bóp đến sắp biến dạng.

Đoạn Tiêu vừa hạ tay xuống, thấy cô định bắt lấy thì lại giơ cao lên, cứ thế trêu đùa cô mấy phút, phát huy khả năng một công đôi việc đạt đến đỉnh cao: “Có thể... soạn xong phương án sáp nhập thu mua chưa?”

Hạ Ngưỡng nhận ra thú vui độc ác của anh.

Cô không bỏ đi, nhưng cũng không giành lại.

Chờ đến lúc anh cúp máy, cô mới nhào tới: “Trả cho em!”

Cất điện thoại vô túi, Đoạn Tiêu giơ bàn tay còn rảnh lên ôm lấy vòng eo thon gầy của cô, nấn bóp nhẹ, giọng điệu đầy cợt nhả: “Mới sáng ra mà đã nhào vào lòng anh đòi ôm ấp rồi?”

“Không biết xấu hổ.”

Hạ Ngưỡng trừng mắt với anh, giật lại chiếc áo lót.

Không biết có phải do thường ngày thấy cô phơi đồ nhiều hay không, mà anh còn biết cố định trước bằng chiếc kẹp nhỏ, kẹp ngay vào miếng m.út.

Đoạn Tiêu cứ thế ngang nhiên dựa vào lan can, nhìn cô phơi đồ.

Da thịt cô trắng mịn, dáng ngực cuốn hút như quả đào mật, không quá to, cũng may không to quá, nếu không sẽ khó múa cổ

điển.

Hạ Ngưỡng chỉ cảm thấy mắt anh nhìn chăm chăm làm lưng cô như bị gai đâm. Phơi đồ xong, cô mới hỏi bằng giọng gượng gạo: “Sao cứ nhìn mãi thế?”

Anh đáp, giọng ngả ngớn: “Lâu rồi không chạm vào, làm quen lại kích cỡ chút thôi.”

“...”

Rõ ràng chưa đầy một tháng.

Hạ Ngưỡng lúng túng, lại hạ thấp giọng: “Anh chê nhỏ đúng không?”

Không phải cô chưa từng nghe những lời bình phẩm ghê tởm của một số nam sinh sau lưng mình: Đẹp thì có đẹp, nhưng ngực lép quá.

Nhưng có mấy ai học múa cổ điển mà ngực to đâu.

Đoạn Tiêu nghe cô lẩm bẩm thì cười run vai: “Anh không có đam mê đó đâu.”

Con trai tuổi này tụ tập thường không tránh khỏi sẽ bàn luận này nọ. Dù bây giờ không nói thì nhất định cũng đã từng bàn luận hồi cấp 2, cấp 3.

Anime được genZ ưa chuộng, dần thay đổi quan niệm thẩm mỹ của thanh thiếu niên. Cũng vì Lục Gia Trạch thích xem 《One Piece》 nên tiêu chuẩn chọn bạn gái của cậu ấy hiện tại là ngực bự eo thon.

Nhưng Đoạn Tiêu thật sự không quan tâm chuyện đó.

Trong giấc mộng vỡ lòng thuở thiếu thời của anh chỉ xuất hiện mỗi Hạ Ngưỡng, cô là toàn bộ tiêu chuẩn của anh.

Tất nhiên Hạ Ngưỡng không biết những điều này, cũng không tin lời anh nói: “Nhưng anh thường...”

Anh ngắt lời cô, nói giọng thiếu đứng đắn: “Đừng nói nữa, anh cứng rồi em lại không chịu trách nhiệm.”

“...”

Cô há miệng thở dốc, đỏ mặt im lặng.

Đoạn Tiêu đoán được nhất định cô đang chửi thầm anh trong lòng, chỉ tỏ vẻ ngoan ngoãn cụp đuôi thu móng vuốt thôi. Anh kéo cô gái đến trước mặt mình: “Đang lên nói xấu gì anh đấy?”

“Đâu có, em chỉ đang nhớ tới một câu.” Hạ Ngưỡng mím môi, nhìn anh rồi nhả từng chữ một: “Gặp qua đủ loại người, mỗi Đoạn Tiêu d/â/m nhất.”

“Anh coi như em đang khen anh.”

Anh bật cười một cách vô liêm sỉ, dùng tay nâng cằm cô lên, rồi trút xuống một nụ hôn mãnh liệt.

Cô cau mày ngửa đầu ra sau, muốn tránh nhưng không thoát được: “Ừm... đừng hôn, em chưa đánh răng mà...”

Đoạn Tiêu hôn lên khóe môi cô, rồi chợt nhớ ra điều gì đó: “À phải rồi, sáng nay bệnh viện có báo tin đến.”

Hạ Ngưỡng vừa nghe thấy thì ngừng né tránh anh ngay, cõi lòng vui sướng và không dám tin: “Tìm được người hiến tạng phù hợp rồi sao?”

“Đúng vậy, đây là lần có độ tương thích nhất trong năm nay.” Đoạn Tiêu nhận ra nét mong chờ trong mắt cô, nói chậm lại: “Anh hẹn lịch rồi, chờ Ôn Vân Miểu thi đại học xong sẽ tiến hành phẫu thuật ghép tạng.”

Kỳ thi đại học vào đầu tháng 6 năm sau, còn hơn nửa năm nữa.

Tảng đá nặng nề trong lòng cô như được buông xuống, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. Khóe mắt Hạ Ngưỡng đỏ lên vì xúc động, cứ nói “Tốt lắm” liên hồi: “Cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh rất nhiều.”

Nụ cười trên môi Đoạn Tiêu hơi héo đi, khẽ đáp “Ừ”.

Ăn sáng xong, Đoạn Tiêu phải xử lý công việc gấp nên lái xe về trước. Anh là một cao thủ với hiệu suất làm việc cao và luôn dồi dào năng lượng, như thể không biết mệt là gì.

Vốn dĩ anh định dẫn Hạ Ngưỡng đi cùng, nhưng Hạ Ngưỡng muốn ăn trưa với Ôn Vân Miểu.

Đợi ở nhà đến giữa trưa, Hạ Ngưỡng đến một quán thịt nướng kiểu Hàn gần trường của Ôn Vân Miểu để đợi em ấy. Giờ nghỉ trưa của học sinh lớp 12 rất ngắn, Hạ Ngưỡng gọi trước hai phần thịt bò nướng và Bibimbap.

Ôn Vân Miểu chạy vào đúng lúc nhân viên phục vụ vừa mang đồ ăn lên.

Hạ Ngưỡng đưa cốc nước rót sẵn cho cô ấy: “Sao em chạy gấp thế? Sáng nay đi học lúc mấy giờ? Đoạn Tiêu đưa em đi à?”

Ôn Vân Miểu vẫn mặc đồng phục, cô bé tháo kính xuống rồi uống một ngụm nước: “7 giờ, em đi học sớm, rời khỏi nhà lúc 6 rưỡi.”

Hạ Ngưỡng sửng sốt, đang định giải thích lý do tại sao mình không ngủ trên sofa: “Chị...”

“Chị.” Ôn Vân Miểu không cho cô viện cớ, nói thẳng: “Em biết chuyện tối qua rồi. Không phải chị không thích anh ấy sao?”

Hạ Ngưỡng cụp mắt cắn môi, không nói gì.

Nhưng Ôn Vân Miếu đã đoán ra, cô ấy cứ ngây thơ cho rằng Đoạn Tiêu chỉ là một kẻ si tình theo đuổi chị mình, còn cần phải xem xét thêm.

Nhưng bây giờ xem ra, Đoạn Tiêu chẳng khác gì những tên kia cả.

Mẹ Ôn Vân Miếu qua đời khi cô ấy tròn mười lăm tuổi, cùng năm đó, bố mẹ của Hạ Ngưỡng cũng lần lượt qua đời.

Năm ấy, có mấy thân thích nhà họ Hạ đến lo liệu hậu sự. Sau một hồi bàn bạc, cô hai của Hạ Ngưỡng đồng ý nhận nuôi cô cho đến lúc trưởng thành, nhưng không đồng ý nhận nuôi thêm Ôn Vân Miếu – đứa bé không họ hàng thân thích, vừa mắc bệnh vừa mang nợ nần.

Do đó, xem như cô bé được Hạ Ngưỡng chăm sóc.

Hạ Ngưỡng xinh đẹp, nghèo khó nhưng trẻ trung, từ mấy năm trước đã có vài người yêu thích theo đuôi, đưa ra đủ loại điều kiện xấu xa bản thủ.

“Chị, em xin lỗi... Em cứ nghĩ, anh ấy không giống họ.” Ôn Vân Miếu thấy mình ngu xuẩn vô cùng, trên đời này có ai vô duyên vô cớ đối tốt với mình đâu. Cô ấy mở miệng một cách khó khăn: “Trước giờ em chỉ nghĩ đến, những gì mình nhận được, mà quên mất chị, chị đã phải trả giá những gì.”

Hạ Ngưỡng có phần lúng túng khi mối quan hệ giữa mình với Đoạn Tiêu bị bóc trần thế này, nhưng vẫn cố tỏ ra thoải mái, mỉm cười: “Không lộn xộn hay tồi tệ như những gì em nghĩ đâu, anh ấy cũng không phải người xấu.”

Ôn Vân Miếu nhìn cô: “Có phải là vì, món nợ của mẹ em không?”

Năm đó, mẹ Ôn Vân Miếu mắc bệnh ung thư gan nên đã vay mượn không ít tiền của người thân bạn bè để chữa bệnh, bởi thế tình thân mới bị cắt đứt. Nếu không có hai mẹ con họ, dù Hạ Ngưỡng sống một mình cũng sẽ tự do thoải mái.

Hạ Ngưỡng lảng tránh vấn đề: “Sắp trả hết khoản tiền đó rồi. Cuối tháng này chị có cuộc thi, nếu đạt tiền thưởng thì sẽ trả được hết.”

Ôn Vân Miếu bấm móng tay sâu vào lòng bàn tay: “Đợi em về, sẽ trả lại, cái tủ lạnh anh ấy mua.”

Nói ra lời này thật quá trẻ con, cũng thật nhỏ nhen.

Nhưng đây là chuyện duy nhất mà hiện tại cô ấy có thể làm.

“Không cần, chị sẽ mua cho anh ấy một đôi giày để đáp lễ.” Hạ Ngưỡng thở dài, xoa đầu con bé: “Chị không muốn lừa em, nói mấy lời bịa đặt về chuyện chị với anh ấy yêu nhau say đắm thế nào. Nhưng em yên tâm, chị sống rất tốt, anh ấy cũng đối xử với chị rất tốt.”

“Chị, đợi em, lớn thêm chút nữa.” Ôn Vân Miếu rơi nước mắt, lại quệt tay lau đi: “Em sẽ, sẽ cố gắng kiếm tiền.”

Hạ Ngưỡng cười đáp: “Em chuẩn bị thi đại học cho tốt đi, chị chuẩn bị quà tốt nghiệp cho em rồi đấy.”

Cô ấy ngẩng khuôn mặt đăm lệ lên: “Quà gì thế ạ?”

“Thi xong sẽ biết.” Hạ Ngưỡng cất giọng dịu dàng: “Đừng khóc nữa, người khác nhìn vào lại tưởng chị bắt nạt em đấy. Ăn nhanh đi, thế lát nữa không định đi ngủ trưa à?”

Trong lúc ăn, Ôn Vân Miếu còn thốt lên một câu đầy căm giận: “Em ghét anh ấy! Không cho anh ấy, đến nhà nữa.”

Ánh mắt Hạ Ngưỡng tối đi một chút, hạ thấp giọng: “Sau này em đừng nói vậy nữa, chúng ta... không có tư cách ghét anh ấy.”

Bất kể Đoạn Tiêu đã đòi hỏi điều gì.

Nhưng ít nhất, chị em cô đúng là bên được hưởng lợi.

Cuộc thi sắp diễn ra, trong thời gian này giáo viên hướng dẫn đã đến gặp Hạ Ngưỡng để xác nhận chuyện xin nghỉ phép. Vì địa điểm thi đấu ở Thân Thành, nhưng cuối tháng không có ngày nghỉ.

Rời khỏi phòng tập múa, Hạ Ngưỡng tình cờ gặp Lâm Vọng.

Chân cậu ta đã tháo bột thạch cao, chạy tung tăng đến trước mặt cô: “Đàn chị! Lâu rồi không gặp chị!”

Hạ Ngưỡng nhìn chân cậu ta, thành thật nói: “Dạo này chị hơi bận, sao em lại chạy đến đây?”

Tòa nhà giảng dạy của khoa Nghệ Thuật và khoa Quản Lý Tài Chính nằm ở hai đầu Nam Bắc.

Theo lý mà nói, hai người không thể tình cờ gặp nhau.

Lâm Vọng cũng không tìm có: “Em đến tìm chị, mấy hôm trước cũng có đến nhưng chị đang tập múa, em không dám quấy rầy.”

“Tìm chị làm gì?”

“Em biết chị đang bận chuẩn bị cho cuộc thi, nhưng chị đâu cần phải block em chứ. Sau khi kết bạn với chị xong em cũng đâu nhắn tin gì nhiều.”

Hạ Ngưỡng kinh ngạc: “Chị block em làm gì?”

Vừa nói, cô vừa lấy di động ra mở khóa, nhưng phát hiện quả thật trong danh sách chặn có tài khoản của cậu ta.

Lâm Vọng tủi thân vô cùng: “Chị còn nói không block em nữa!”

“Thật tình chị cũng không biết tại sao em lại vào danh sách chặn nữa...” Cô thao tác gỡ block cho cậu ta, nhưng đang nói dở thì ngừng lại, trong khoảnh khắc, cô nghĩ đến một khả năng.

Thấy cô ngừng lại, Lâm Vọng cũng thốt ra nghi ngờ trong lòng mình: “Đàn anh Đoạn Tiêu đã block em đúng không?”

Không phải cô, thì chỉ có thể là anh.

Lâm Vọng bất mãn: “Yêu đương thì đã sao? Anh ấy dựa vào đâu mà khống chế quyền được tự do xã giao của chị? Đừng nói là bạn gái, thậm chí anh ấy còn không đối xử với chị như một cá nhân độc lập!”

Hạ Ngưỡng muốn nói lại thôi, nhưng một tin nhắn vừa hiện lên đã thu hút sự chú ý của cô.

【Tiêu】 : Đến ăn cơm tối.

Anh gửi cho cô địa chỉ quán bar ở một con phố nọ.

Hạ Ngưỡng trả lời một chữ “Được”, rồi ngẩng đầu lên: “Chị bỏ chặn em rồi, chị đi trước đây.”

“Chị đi đâu?” Lâm Vọng đi cạnh cô, đề nghị: “Bây giờ không phải đúng lúc ăn tối hay sao?”

“Em đi ăn với người khác đi, chị có hẹn rồi.”

“Với đàn anh à?”

“Ừ.” Cô quay đầu cất giọng nghiêm túc: “Nếu sau này có muốn hẹn ai ăn cơm thì xin em đừng tìm chị nữa, chị sợ anh ấy hiểu lầm.”

Lâm Vọng: “Anh ấy hiểu lầm thì đã sao?”

“Sẽ giận. Nếu anh ấy giận... sẽ phiền lắm.”

Nói rồi, Hạ Ngưỡng bỏ đi.

Lâm Vọng ngẩn ngơ nhìn bóng lưng mảnh mai của cô gái, trong lòng càng nặng gánh nghi ngờ, cậu ta lẩm bẩm: “Thật sự chẳng giống đang yêu đương.”

Quán bar Mộ Sắc nằm giữa khu phố sầm uất, lúc này trời chưa tối nên bên trong không có nhiều khách. Trên sân khấu, có ban nhạc nhỏ đang test âm thanh, vài người chuyện trò lớn tiếng, vừa bước vào cửa là đã nhìn thấy.

Tay guitar là một cô gái xinh đẹp, môi đỏ, tóc xoăn lộn to, vài sợi đuôi tóc nhuộm màu xanh, ăn mặc rất sang trọng.

Sở dĩ Hạ Ngưỡng chú ý đến cô ta là vì chiếc áo khoác cô ta đang mặc có thương hiệu và kiểu dáng không phổ biến, Đoạn Tiêu cũng có một chiếc tương tự.

Nhưng Hạ Ngưỡng chỉ nhìn thêm một chút, dấu sao đất Kinh Châu cũng không thiếu những cậu ấm cô chiêu giàu có.

Hạ Ngưỡng vừa định bước vào trong thì bị một tên choai choai cầm ly rượu va phải: “Ây da, ngại quá, không sao chứ?”

Gã trai kia cao lớn, ly rượu trên tay bị đổ thẳng vào ngực cô.

Trời vào đông lạnh giá, nhưng bên trong có lò sưởi rất ấm. Hạ Ngưỡng đã cởi áo khoác ra cầm trên tay lúc vào đây, giờ bị đổ rượu, chiếc áo len mỏng bên trong đã bị thấm ướt nên thấp thoáng lộ ra bên trong.

Cô nhú mày, đang định mặc lại áo khoác thì tên kia đã nắm chặt tay cô, cười cợt ngả ngớn: “Nhà vệ sinh ở đây có sẵn máy sấy tóc, để anh dẫn em đi sửa sang nhé?”

Hạ Ngưỡng đáp: “Không cần, tôi tự đi được.”

Cô tỏ ý bảo anh ta buông tay, nhưng anh ta vờ như không hiểu mà cứ kéo tay cô mãi. Mở miệng ra nói mình có lỗi, nhưng cái kiểu lôi qua kéo lại như tán tỉnh thế này lại giống như cố tình quấy rối hơn.

“Lỗi do anh bắt cần, anh phải chịu trách nhiệm, để anh giúp em nhé.”

“Tôi đã nói không cần rồi, anh buông tay được không hả?”

Cô hơi cao giọng tỏ vẻ bất mãn, tiếng guitar trên sân khấu đằng kia cũng ngừng lại, nhìn sang phía bọn họ.

“Lư Tùng! Cậu đang làm gì đó!”

Chu Tô Mạn nhảy khỏi sân khấu, sai bước đi tới.

Thừa dịp này, Hạ Ngưỡng hất tay anh ta ra rồi mặc áo khoác vào, bước về phía nhà vệ sinh mà không quay đầu nhìn lại.

“Chị Tô.” Lư Tùng muốn đuổi theo nhưng không kịp, đành phải quay về. Anh ta gãi đầu cười khờ: “Bắt cần làm đồ rượu lên người cô gái đó, muốn dẫn cô ấy đi rửa ráy tí ấy mà.”

Chu Tô Mạn nhìn thấu nhưng không nói ra, đưa tay đấm anh ta một phát: “Xem cậu kia! Tia trúng người ta rồi phải không!”

Lư Tùng nhìn nhà vệ sinh cuối hành lang bằng ánh nhìn nghiền ngẫm, nói: “Trông có vẻ kiêu kỳ khó gần, khá có tính khiêu chiến đấy.”

“Có thích thì cũng đợi lần tới hẵng chơi.” Chu Tô Mạn chỉ vào anh ta tỏ ý cảnh cáo, rồi bước về phía phòng VIP trên lầu: “Hôm nay A Tiêu còn ở đây.”

“Đã rồi.”

Hạ Ngưỡng sấy khô áo len trong nhà vệ sinh, rồi đi lên tới cửa phòng VIP số 1 trên tầng hai theo địa chỉ Đoạn Tiêu đã gửi.

Đúng lúc đó, nhân viên phục vụ bưng thức ăn và rượu đứng trước mặt cô.

Vì thế không ai chú ý tới Hạ Ngưỡng khi cửa mở.

Lục Gia Trạch đang chơi bài hoa, quay đầu thấy cô thì hô lên: "Em gái Hạ Ngưỡng tới rồi à, đứng ngây ra cửa làm gì? Vào đi, A Tiêu mới bị ông chủ gọi sang bên kia pha rượu."

Đoạn Tiêu là khách quen ở đây, cũng là bạn của ông chủ quán bar, thỉnh thoảng anh sẽ pha vài vị rượu mới để đổi hương vị cho quán.

Anh ấy vừa dứt lời thì những người còn lại trong phòng cũng nhìn về phía cô. Ba chàng trai là cậu chủ nhà giàu có chung sở thích trong giới xã giao của họ, đều là những gương mặt thân quen.

Nhưng tầm mắt Hạ Ngưỡng lại dừng trên người con trai tên 'Lư Tùng' và cô gái vừa chơi guitar ban nãy.

Thế mà họ lại là bạn của Đoạn Tiêu.

Mấy chàng trai khác vẫn bình thản chào hỏi cô như thường.

Lư Tùng lảng tránh ánh nhìn của cô, mặt hơi biến sắc, thấp giọng hỏi Lục Gia Trạch bên cạnh: "Cô ấy là bạn gái anh Đoạn à?"

"Đúng vậy, vẫn luôn bên cạnh cậu ấy, tên là Hạ Ngưỡng." Lục Gia Trạch thấy anh ta có biểu cảm hoảng hốt thì cười hỏi: "Sao nữa đây?"

“Hiểu lắm chút thôi.” Chu Tê Mạn đứng dậy, nói qua loa bằng vài câu ngắn gọn: “Ban nầy Tiểu Tùng đụng phải cô ấy dưới lầu, bắt cần làm đổ rượu lên người cô ấy, còn chưa kịp xin lỗi.”

Lư Tùng bắt được ám hiệu của cô ta thì vội gật đầu: “Đúng đúng, cũng do tôi mù mắt không biết nhìn đường nên đâm sầm vào cô ấy.”

Anh ta giải thích xong thì nhìn về phía cửa, nịnh nọt tươi cười: “Hạ Ngưỡng đúng không? Tôi tự phạt một ly nhé, đừng giận!”

Nói rồi, anh ta lập tức bung ly rượu bên cạnh lên uống cạn.

Mấy chàng trai ngồi cạnh cười đùa hò reo: “Tiểu Tùng đàn ông quá!”

Lục Gia Trạch biết được đây chỉ là chuyện nhỏ thì nhìn sang Hạ Ngưỡng, thần nhiên nói với cô: “Đến đây, tôi giới thiệu cho cậu, đây là Lư Tùng... Còn vị này là Chu Tê Mạn, cứ gọi chị Tê giống bọn tôi là được.”

Giọng điệu rất thân thiết, dường như đã quen biết từ lâu.

Hạ Ngưỡng đứng yên không nhúc nhích, nhìn đám người kia chằm chằm bằng vẻ mặt lạnh nhạt, cũng có chút ấn tượng với cái tên Chu Tê Mạn.

Người nhật bao cao su dưới đất, bị Đoạn Tiêu chửi là đồ điên.

Mà Chu Tê Mạn cũng đang âm thầm đánh giá người trước mặt.

Cô gái búi tóc cao, vài lọn tóc rơi sau gáy, vóc người cao gầy rất có khí chất, như một chú thiên nga trắng. Ngũ quan thanh tú và xinh đẹp, gương mặt tinh xảo, nhưng thần sắc vô thức hiện lên vẻ trong trẻo lạnh lùng.

Quả thật giống như Lư Tùng nói, thoát nhìn rất có tính khiêu chiến.

Đoạn Tiêu có ánh mắt sắc bén, còn ánh mắt của cô lại trong sạch dịu dàng. Hai thái cực đối lập nhau hoàn toàn, cũng không biết sao lại ở bên nhau được.

Thật ra đây không phải lần đầu Chu Tê Mạn thấy cô. Lần trước về nước, sau khi biết bên cạnh Đoạn Tiêu có người khác thì cô ta đã tìm Lục Gia Trạch hỏi thăm.

Biết Hạ Ngưỡng là sinh viên ngành Múa ở Đại học Kinh Châu, cũng xem qua video cô múa trên trang web chính thức của trường.

Nhưng khi gặp người thật, cô ta vẫn bị choáng.

Đang lúc mọi người đang ôm ấp những suy nghĩ riêng thì ngoài cửa có người bước vào.

Là Đoạn Tiêu.

Đoạn Tiêu nhìn bóng lưng nên nhận ra người tới, anh khoác vai cô kéo về phía mình, lại cúi đầu hỏi: “Vừa đến à? Đói bụng chưa?”

Cả đám người đang nhìn, anh cũng không thèm che giấu sự thân mật.

Vẻ mặt Chu Tê Mạn cứng lại, sau đó nở nụ cười trêu ghẹo, nói chen vào: “Cô ấy vừa đến, đã lên món rồi, chỉ chờ cậu tới để khai tiệc thôi.”

Lư Tùng nhìn họ với vẻ lo lắng, sợ Hạ Ngưỡng sẽ kể chuyện vừa xảy ra dưới lầu. Bối cảnh của từng người trong nhóm này không nhỏ, nhưng ai cũng phải kiêng dè Đoạn Tiêu mấy phần.

Nhưng Hạ Ngưỡng còn chưa mở miệng thì Chu Tê Mạn đã chủ động nhắc tới, giọng điệu bông đùa: “Vừa nãy Tiểu Tùng không biết Hạ Hạ là người của cậu, nên suýt nữa đắc tội với cô ấy.”

Đoạn Tiêu ôm Hạ Ngưỡng đến chỗ ngồi, liếc mắt sang: “Chuyện gì?”

“Tôi xuống lầu lấy ly rượu, bất cẩn đụng phải chị dâu.” Lư Tùng dâu dám để anh biết vừa nãy anh ta thiếu điều tán tỉnh người phụ nữ của anh, bèn tránh nặng tìm nhẹ, lắc lắc ly rượu đã uống hết: “Đã tự phạt một ly rồi.”

Đoạn Tiêu thấy Hạ Ngưỡng không có phản ứng gì, anh nghịch nghịch đầu ngón tay cô, nói chậm rãi: “Một ly sao đủ?”

Lư Tùng nghe anh nói vậy thì vội vã tu một hơi gần hết chai. Vì uống quá nhanh, anh ta ợ rượu rồi lại xin lỗi: “Thật tình xin lỗi chị dâu, chị đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với đứa có mắt không trông như tôi!”

“Thôi, thôi được rồi, cũng chỉ có Hạ Hạ xinh đẹp tốt bụng.” Chu Tê Mạn phụ họa. Cách dàn xếp này vừa khéo léo vừa tỏ ra rộng lượng: “Mọi người cũng ăn cơm đi thôi.”

Chuyện dưới lầu cứ thế trôi qua.

Hạ Ngưỡng cũng lười truy cứu loại chuyện thế này.

Nghe bọn họ tán phét, cô mới biết mấy người bạn cũ tổ chức bữa tiệc hôm nay để chúc mừng Chu Tê Mạn vừa mở một phòng thu âm nhỏ.

Dù đang học ở London nhưng cô ta sắp tốt nghiệp, cũng chịu khó về nước, cứ có ngày nghỉ là lại bay về.

Rượu quá ba vòng, món ngon với một nửa.

Đoạn Tiêu dùng đũa, bóc quả quýt trên bàn rồi đưa một múi sang cho người bên cạnh. Hạ Ngưỡng vừa cắn một miếng đã nhăn mặt đẩy về, nói “Chua”.

Anh lại vui vẻ đưa sữa bò sang cho cô, còn bỏ múi quýt cô ăn dở vào miệng mình.

Qua khóe mắt, Chu Tô Mạn thấy hai người thân mật thì suy nghĩ miên man. Cậu chủ Đoạn Tiêu có bệnh sạch sẽ, ấy thế mà cũng biết hầu hạ người ta như vậy.

Cô ta vẫn bình tĩnh, hỏi: “Hạ Hạ không ăn uống mấy, những món này không hợp khẩu vị ư?”

Hạ Ngưỡng chỉ ăn rau suốt bữa, hoặc uống trà để loại bỏ dầu mỡ và đồ cay, thời gian còn lại chỉ ăn hoa quả và salad.

Là con gái giống nhau, tất nhiên cô ta biết chuyện này cần sự quyết tâm rất lớn.

Đoạn Tiêu cầm khăn ăn lau tay, cất giọng thấu hiểu: “Cô ấy sắp thi đấu rồi, phải kiểm soát cân nặng.”

“Nghe Gia Trạch nói cô học múa, tôi có quen một người bạn cũng học ở Đại học Kinh Châu, tên là Diệp Nghiên Nghiên, cô có biết không?” Chu Tô Mạn nói: “Nhưng cô ấy học trên cô một khóa.”

Hạ Ngưỡng nhấp ngụm trà: “Biết, đàn chị Diệp là người đứng thứ hai trong cuộc thi tuyển chọn trong trường lần trước.”

Giải Hoa Sen không giới hạn năm học, từ năm nhất đến năm tư đều có thể tham gia, nhưng suất múa cá nhân đại diện cho trường chỉ có một.

Vì thế không lâu trước đây, khoa Múa của trường đã tổ chức cuộc thi tuyển chọn.

“Năng lực chuyên môn của bạn tôi cũng không tệ, rất có thể sau này sẽ là nghệ sĩ múa chính, Chu Tê Mạn cười cười, chưa kịp hiểu ý đã lại hỏi: “Vậy người đứng đầu là?”

Hạ Ngưỡng nhìn cô ta, khẽ cong môi: “Người đứng đầu là tôi.”

“...”

Không khí như cứng lại.

Đoạn Tiêu ngồi cạnh, nghe thế thì không nhịn được bật cười, vươn tay véo má Hạ Ngưỡng đầy vẻ thích thú: “Cứng thật đấy.”

Anh là người hiểu rõ nhất, rằng Hạ Ngưỡng chỉ dịu dàng mềm mại mặt ngoài, nhưng khiêu vũ chính là lãnh địa cô thống trị, cô không chịu thua kém bất kỳ ai trong lĩnh vực này.

“Xin chớ chê cười, vị nhà tôi không được khiêm tốn cho lắm.”

Ngoài miệng thì Đoạn Tiêu nói vậy, nhưng có ai ở đây lại không nhận ra sự kiêu ngạo trong giọng nói của anh.

Lục Gia Trạch là người đầu tiên cay mắt, cười mắng: “Cậu thôi đi, cũng đâu phải cậu thi múa được hạng nhất!”

“Chị dâu ngầu quá! Nào nào nào, em kính chị dâu một ly!”

“Vừa xinh đẹp vừa quyến rũ, anh Đoạn nhà em trèo cao rồi hahaha.”

Đều là một đám ranh ma được tôi luyện giữa các bậc trưởng bối trong nhà, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ. Tiếng cười đùa nửa thật nửa giả, hòa vào tiếng nịnh nọt lấy lòng của một đám trai trẻ giữa bàn ăn.

Ăn xong, nhân viên phục vụ đến dọn bàn. Cả đám ở lại đánh bài, còn nói lát nữa sẽ xuống dưới nghe ban nhạc của Chu Tê Mạn hát vài bản.

Hạ Ngưỡng đi vào toilet giữa lúc đó.

Khi ra ngoài, nghe giọng nói vọng vào từ góc hành lang khiến bước chân cô khựng lại.

“Cũng may hồi nãy có chị Tê giúp tôi, tôi sợ cô gái kia mách anh Đoạn... Với tính khí của anh ấy, e là tối nay tôi hết đường sống.”
Lư Tùng hãy còn sợ hãi.

Chu Tê Mạn đang hút thuốc, khẽ bật cười: “Lần sau nhớ phải khôn ngoan hơn, đây là lần đầu A Tiêu giữ một cô gái bên cạnh.”

Lư Tùng không cho là đúng: “Chị tưởng họ đang hẹn hò thật á. Tôi lén hỏi chúng nó rồi, đứa nào cũng nói hai người họ không yêu đương nghiêm túc đâu... Chờ anh Đoạn hết hứng thú thì hai người sẽ rã đám thôi.”

“Thật hay giả đó?”

“Thật mà.” Lư Tùng cười: “Vẫn là lời chị nói có tác dụng, dù sao chị cũng được tính là mối tình đầu của anh Đoạn nhỉ? Nếu hồi đó chị không ra nước ngoài thì thanh mai trúc mã, giai thoại đẹp biết bao——”

“Đừng nhắc lại mấy chuyện cũ mèm này nữa.” Chu Tê Mạn nghe anh ta nói vậy thì dập điếu thuốc, cảm giác không cam lòng cũng dịu đi: “Ai cũng lớn cả rồi, bên cạnh đều có người bầu bạn.”

Đội bọn họ trở về phòng VIP, Hạ Ngưỡng mới đi ra từ bồn rửa tay.

Cô ngửi thấy mùi thuốc lá trên hành lang cũng không để lộ biểu cảm gì, nhưng không ngờ Chu Tê Mạn đột ngột quay lại, nhặt chiếc bật lửa để quên trên thùng rác ở lối đi.

Cứ thế, hai người chạm mặt nhau mà không hẹn trước, không ai mở lời.

Chu Tê Mạn nghĩ thầm liệu ban nãy Hạ Ngưỡng có nghe bọn họ phiếm chuyện hay không, mỉm cười tỏ vẻ lịch sự.

Có ai đó gọi tên Hạ Ngưỡng từ sau lưng.

Cô hoàn hồn quay đầu, thấy rõ mặt người đàn ông kia: “Anh Kỳ?”

Là cái người làm ở cơ quan đã đến học múa cổ điển vì con gái mình – Kỳ Nguyên Minh: “Trùng hợp quá, gặp cô ở đây, đang ăn cơm với bạn à?”

“Dạ phải, ăn xong rồi ạ.” Hạ Ngưỡng xách túi lên, liếc nhìn bóng lưng cố tình nấn ná của Chu Tê Mạn mà khẽ nói: “Tôi đang chuẩn bị đi về.”

“Về trường à? Để tôi cho cô quá giang, vừa khéo tôi phải sang đó, cũng có chút chuyện muốn nói với cô.”

“Vậy làm phiền anh rồi.”

Màn đêm buông xuống, đèn xe trên đường giống một vùng biển màu đỏ lấp lánh kéo dài.

Hạ Ngưỡng lấy điện thoại ra, gõ chữ gửi một tin nhắn. Có lẽ do đêm nay nạp quá nhiều carbohydrate nên cô hơi chướng bụng, thất thần nhìn bên ngoài cửa sổ xe.

Cả hai đều vừa ăn cơm xong, Kỳ Nguyên Minh sợ mở điều hòa sẽ ngọt ngạt nên đã mở cửa sổ xe: “Cô giáo Hạ này, bàn với cô một chuyện, tuần sau tôi phải đi công tác ở thành phố lân cận nên không đến lớp được.”

Hạ Ngưỡng gật đầu: “Được thôi.”

“Sao cô cứ rầu rĩ không vui suốt dọc đường thế.”

“Tôi đang nghĩ về ‘mối tình đầu.’”

Kỳ Nguyên Minh “ồ” lên: “Cô thất tình à?”

“Không, tôi không có người mình thích.” Hạ Ngưỡng cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên nhớ tới câu này, cô đảm chiêu: “Tôi chỉ đang nghĩ ‘mối tình đầu’ có cảm xúc gì, có phải đều rất khó quên?”

Kỳ Nguyên Minh thấy cô chỉ mới mười chín, đôi mươi thì không nghĩ nhiều, anh ấy phịa chuyện: “Tất nhiên rồi, tình đầu đẹp lắm, tình đầu của tôi chính là vợ cũ, đã ly hôn được hai năm. Tôi vẫn không quên được cô ấy.”

“Nếu yêu thương đến vậy, vậy tại sao còn...”

“Cô ấy muốn rời đi, hai năm qua tôi gần như đã yêu đến hóa hận.”

Kỳ Nguyên Minh cười băng quơ khi nói mấy lời này, rồi kết thúc chủ đề.

【Cẩm Tiêu】 : Em ăn no rồi, về trước đây, anh cứ chơi nhé.

Lúc Hạ Ngưỡng gửi tin nhắn này đi thì Chu Tê Mạn cũng vừa nhắc tới: “A Tiêu, Hạ Ngưỡng đi cùng một người đàn ông, là bạn bè hay người quen của cậu hả?”

Đoạn Tiêu gấp điện thoại lại, cúi đầu châm điếu thuốc.

Sương khói trắng xanh tràn ra từ môi anh, bao phủ cặp chân mày anh tuấn dài rậm cùng đuôi mắt hơi nheo vì mệt mỏi. Giọng chàng trai chậm chạp lười nhác, mang theo hơi rượu: “Cô ấy đã nói với tôi rồi.”

Chu Tê Mạn nhìn biểu cảm có vẻ không vui của anh thì thử thăm dò: “Cô ấy không thích chơi cùng bọn tôi à? Tôi nghe Gia

Trạch nói cậu và cô ấy...”

Đoạn Tiêu rất ghét nghe người khác nói Hạ Ngưỡng không muốn ở bên anh, đôi mắt anh lạnh dần, cất giọng không kiên nhẫn: “Chị tự lo cho mình đi, bớt dò hỏi chuyện của tôi và cô ấy đi.”

Chu Tê Mạn tái mặt.

Cô ta đã quen biết anh từ năm mười bốn tuổi, cũng chứng kiến những thay đổi của anh trong suốt mấy năm qua.

Anh đã sớm không còn là thằng nhóc lớp 7 ngỗ nghịch được đón về nhà họ Đoạn nữa. Càng đủ lông đủ cánh thì sự ngông cuồng thẳng thắn thời niên thiếu càng rõ rệt.

Trước kia còn có thể nhiều lời vài câu, nhưng từ cái năm vào cấp 3 cô ta sang nước Anh du học thì càng lúc cô ta càng khó tiếp cận anh hơn.

Dường như họ đã chẳng thể quay về quá khứ được nữa rồi.

Đoạn Tiêu uống rượu đến gần 10 giờ mới về nhà. Theo bản năng, anh cho rằng Hạ Ngưỡng đã về trường, nên lúc mở cửa vào nhà cũng gây tiếng động lớn.

Đến khi đèn phòng khách sáng lên, mới thấy Hạ Ngưỡng đang nằm trên sofa xem phim nheo mắt nhìn anh, vẻ mặt đầy nghi ngờ như muốn hỏi “Bộ anh ăn thuốc nổ à.”

Cô đã thay áo ngủ mùa đông, là một bộ đồ hình thỏ hoạt hình cụp tai, hai lỗ tai trên mũ rủ xuống, trông vừa mong manh vừa thuần khiết.

Đoạn Tiêu cau mày: “Sao em lại ở đây?”

Hạ Ngưỡng cũng cau mày, chống cằm hỏi ngược lại: “Vậy em đi nhé?”

“Em đi thử coi.” Anh nhào tới, nửa đề lên người cô. Giọng khàn đi vì rượu, anh thì thầm: “Sao tối nay ngoan thế, còn ở nhà đợi anh về.”

Cô ngửa cổ cãi lại: “Em không đợi anh, em đang xem phim mà.”

Đoạn Tiêu phớt lờ những câu làm anh không vừa ý, phả hơi thở nóng rực vào xương quai xanh của cô, hai tay giữ chặt eo thon.

Hạ Ngưỡng không chống cự nổi những lúc anh uống rượu, đẩy anh ra: “Đứng dậy cái đã, em nấu canh giải rượu cho anh rồi.”

Vốn dĩ anh chỉ đề nhẹ, bị cô đẩy một cái bèn nằm nhoài ra sofa. Thoáng nhìn thì thấy bộ phim cô đang xem, là 《Thiên Nga Đen》 của Darren Aronofsky.

Tập múa mỗi ngày còn chưa đủ.

Đến cả xem phim cũng chọn phim về chủ đề khiêu vũ.

Lúc Hạ Ngưỡng quay lại, cô bưng bát canh giải rượu cho anh.

Đoạn Tiêu uống hơn nửa bát, đặt lên bàn trà rồi lại quán lấy cô: “Em chúc canh mê hồn cho anh đấy hửm?”

Hơi thở giao hòa, từng cái hôn hỗn loạn rơi xuống. Đầu óc Hạ Ngưỡng trống rỗng, khó hiểu hỏi: “Canh, canh mê hồn gì cơ?”

Anh vùi mặt vào cổ cô, nắm tai thả trên mũ áo ngủ, khàn giọng cười: “Bé thỏ, câu mát hôn vía của anh đây rồi.”

Hạ Ngưỡng bịt miệng anh lại, không muốn nghe những lời đùa cợt dong dài, lại bị anh túm tay kéo xuống, cắn vào môi: “Nắm chặt vào.”

“Em không làm được.”

Giọng cô nhỏ như muỗi kêu, mặt nóng bừng như sắp bốc cháy.

Đoạn Tiêu cười khẽ: “Dùng cả hai tay đi bé yêu.”

Cô bị anh lăn qua lộn lại suốt nửa đêm, Đoạn Tiêu chệnh choáng nhưng đã tỉnh rượu hoàn toàn. Anh mặc áo choàng tắm, quay về từ phòng khách thì thấy Hạ Ngưỡng tắm rửa xong, ngủ thiếp đi.

Cô có thói quen ôm thứ gì đó khi ngủ, nửa gương mặt bị tóc che khuất, xương cánh bướm gầy guộc lộ rõ, đặt gót chân trắng nõn tròn trịa trên chăn.

Hơi thở đều đặn, lên xuống nhịp nhàng.

Đoạn Tiêu vén tóc cô, ném con gấu bông trên tay cô đi rồi nằm sát vào, đưa cánh tay cho cô ôm, nhẹ nhàng kéo chăn lên.

Đèn trong phòng ngủ đã tắt, chỉ còn ánh sáng màu cam của đèn trên thảm.

Ngắm gương mặt cô đang ngủ say một lúc lâu, anh chợt nhớ đến một đêm nào đó vào học kỳ đầu tiên của năm nhất đại học.

Đêm đó Hạ Ngưỡng đi liên hoan cùng câu lạc bộ múa, cả nhóm uống say tí bở. Lúc anh gọi điện đến thì cô đã trong trạng thái high tới nóc nhà.

Lên xe Đoạn Tiêu, cô nôn thốc nôn tháo.

Hôm đó, trời Kinh Châu có trận tuyết nhỏ, cành lá ven đường đều phủ một lớp băng sương. Bên ngoài trời lạnh, trong ký túc xá chẳng có ai chăm sóc cô.

Khi đó căn hộ này vẫn chưa được bàn giao chính thức, mặc dù cô đã đồng ý với anh, nhưng hai người vẫn đang trong giai đoạn

ngắm tranh cao thấp, chưa làm chuyện gì quá mức thân mật.

Đoạn Tiêu nhắn tin xin phép giảng viên hướng dẫn của cô cho cô về nhà, rồi đưa Hạ Ngưỡng đến khách sạn.

Anh đứng ngoài phòng tắm gọi điện thoại tìm người đưa quần áo đến, Hạ Ngưỡng thì quây tung trời trong bồn tắm. Lúc anh đẩy cửa vào, đã thấy cô chưa cởi quần áo, đang vùi đầu vào nước thổi bong bóng.

Nghe ngoài cửa có tiếng động, Hạ Ngưỡng gắng gượng mở mắt nhìn anh, lông mi dính đầy nước, cô gọi anh một tiếng: “Đoạn Tiêu.”

Đoạn Tiêu thấy sàn gạch bị cô hất nước lênh láng thì cau mày, vừa tức vừa buồn cười: “Say đến thế mà còn nhận ra anh à?”

Cô ngoan ngoãn gật đầu, hỏi: “Anh giúp em một chuyện được không?”

“Làm gì?”

“Tay em không nghe lời.” Cô say tới mức chẳng còn kiên nhẫn, bực bội kéo cúc áo: “Không cởi được, em muốn tắm.”

Yết hầu Đoạn Tiêu căng chặt, quai hàm bạnh ra. Anh tiến lại gần, nửa quỳ bên ngoài bồn tắm, nhìn cô: “Em muốn anh tắm giúp em?”

Anh cũng thật xấu xa, biết cô say mà cố tình dụ dỗ.

Hạ Ngưỡng còn nghiêm túc suy nghĩ mấy giây xem vừa nãy mình có yêu cầu vậy không.

Cô còn ấp úng chưa nói nên lời thì một bàn tay to lớn đã che khuất mặt cô, thô bạo đẩy cô ngửa ra sau, nhào vào trong nước.

Giọng anh khản đặc, nhìn cô chăm chăm, yết hầu trượt lên xuống, nhỏ giọng mắng một câu th.ô t.ục không để ai nghe rõ: “Chắc kiếp trước anh mắc nợ em.”

Bấy giờ Hạ Ngưỡng lại có tinh thần bất khuất, cô di chuyển đến mép bồn tắm, túm cổ tay anh mắng mỏ: “Đồ không biết lễ phép, ăn nói khó nghe!”

“...”

Rõ ràng cô đang mắng anh, nhưng tại sao anh lại thấy hưng phấn.

Đoạn Tiêu tiến lại gần hơn, đưa tay lau nước từ lông mày cô rơi xuống gò má, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua sống mũi thanh tú và đôi môi hồng hào của cô, hỏi như khuyến khích: “Còn gì nữa?”

“Còn xấu tính... nhưng tốt mã, đẹp trai lắm.” Cô phát âm không rõ, nhưng rất có logic: “Em không thích anh, nhưng anh đẹp trai nhất.”

Anh nghe mấy lời lúc say khướt của cô mà bật cười. Anh nhướn hàng lông mày lạnh lùng lên, cong khóe môi nhàn nhạt, đôi mắt đen thẳm sâu đầy vẻ ngang tàng nhưng lại ánh lên chút dịu dàng.

Hạ Ngưỡng ngấm đôi môi mỏng ấm nóng của chàng trai, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại sẵn tới hôn nhẹ. Chạm rồi rời ngay, cô nhận xét: “Cũng mềm nữa.”

Đoạn Tiêu gắng gượng kiềm chế h.àm mu.ốn này giờ, lại bị một cái chạm môi còn chưa được tính là hôn của cô khơi dậy.

Ánh mắt anh thẳm sâu, gọi tên cô: “Hạ Ngưỡng.”

“Hửm.”

“Anh hôn em được không?”

Hạ Ngưỡng không trả lời câu hỏi này. Nhưng nước trong bồn tắm đã nguội, cô ngâm mình quá lâu nên có hơi lạnh, bèn dựa vào cơ thể ấm nóng của anh theo bản năng.

Hai gò má mềm mại của cô gái bị anh giữ chặt, một nụ hôn không hề khắc chế được vụng về rơi xuống, vụng về nhưng mãnh liệt.

Môi anh ngậm lấy môi cô, đẩy đưa tê dại, đầu lưỡi đuổi theo rong ruổi.

Hạ Ngưỡng rất mơ hồ về ký ức đêm đó, là sự ẩm ướt giữa môi răng, cơn đau thoáng qua, cảm xúc sung sướng xa lạ, cùng cặp mắt đỏ bừng như sắp khóc của Đoạn Tiêu.

Đó là đêm đầu tiên cô không về ký túc xá, không ngờ sau này chuyện qua đêm bên ngoài lại thành chuyện thường xuyên.

Suốt đêm ấy Đoạn Tiêu không chợp mắt, cứ ngắm cô suốt đêm dài, chờ cô tỉnh dậy “xử tội” anh.

Hôm sau sẽ xảy ra chuyện gì, cô sẽ nói gì, tất cả những giả định cứ xoay vòng trong đầu anh không dứt.

Nhưng có lẽ Hạ Ngưỡng đã sớm dự đoán được chuyện này từ cái ngày cô nhận lời anh, sau khi thức dậy cô chỉ uống thêm vài ly nước.

Uống hơn nửa ly nước thứ hai, cô mới phát giác Đoạn Tiêu đang nhìn mình chăm chăm, bèn đưa ly nước cho anh, hỏi bằng giọng không chắc chắn: “Anh muốn uống không?”

Về sau khi nhớ lại lần ấy, Hạ Ngưỡng cảm thấy tâm trạng của mình vào sáng hôm đó không thay đổi gì nhiều, chủ yếu cũng do cơ thể cô không quá khó chịu.

Nhưng thật ra, đó là lần Đoạn Tiêu dịu dàng nhất, khi anh muốn thỏa mãn bản thân thì phong cách của anh sẽ không như vậy.

Mùa đông năm nay cũng giống mùa đông năm đó, tiếng rả rích vang lên ngoài cửa sổ, nhưng không phải tiếng mưa.

Đoạn Tiêu nhấn nút điều khiển thông minh bên đầu giường để mở rèm cửa, cúi đầu hôn người nằm cạnh, đánh thức cô dậy.

Hạ Ngưỡng không xấu tính như anh, cô không bị cáu bẳn khi ngủ dậy nên bị anh đánh thức cũng không bực bội. Cô chỉ mơ màng ậm ừ mấy tiếng, nhìn theo tầm mắt anh.

Bên ngoài cửa sổ sát đất là trận tuyết đầu mùa năm nay ở Kinh Châu.

Chương 14: 30 vạn – Thậm chí sắp không còn là bạn bè nữa

Buổi sáng, tiếng nước chảy khe khẽ từ phòng tắm vọng ra rồi nhanh chóng ngừng lại. Tiếng chuông điện thoại trên đầu giường lại vang lên đánh thức Hạ Ngưỡng đang còn say giấc.

Cô sờ sang phần giường bên cạnh, trống không.

Không vương lại chút hơi ấm nào, có vẻ anh đã rời đi rất lâu.

Hạ Ngưỡng cầm ly nước ấm trên đầu giường uống một ngụm lớn, liếc nhìn tên người gọi đến trên màn hình, dứt khoát bật loa ngoài: “A lô?”

“Hạ Hạ, đang làm gì đó?” Giọng của Đàm Sơn Tử không hề trầm thấp như đa số con trai khác, mà lạnh lạnh như chim sơn ca. Mới sáng ra đã riu rít từng búng: “Lâu rồi không gặp em.”

Hạ Ngưỡng quen biết và kết bạn với anh ấy khi cô đi làm người mẫu parttime hồi nghỉ đông năm nhất đại học. Đàm Sơn Tử cũng học Nghệ Thuật, lớn hơn cô hai khóa, đang học năm tư tại Học viện Thời Trang Kinh Châu.

Về sau, Hạ Ngưỡng tìm được công việc ổn định ở trung tâm dạy múa nên không đi làm thêm ở tòa soạn tạp chí nữa.

Thật ra hai người không gặp nhau nhiều sau khi kết bạn, một năm rồi chưa liên lạc.

Nhưng cả hai vẫn có ấn tượng khá tốt về đối phương. Hạ Ngưỡng xoa xoa phần eo mỗi nhừ: “Em mới thức dậy, có chuyện gì không anh?”

“Có chuyện cần em giúp thật.” Đàm Sơn Tử thở dài: “Anh có một buổi trình diễn tốt nghiệp cuối kỳ mà thiếu người mẫu. Em

cũng biết phong cách thiết kế của anh rồi đấy, nhất định phải tìm người gầy gò vai mỏng. Nhưng mấy người mẫu anh tìm gần đây đều ăn nhiều vào mùa đông, béo ú cả rồi, chẳng có đạo đức nghề nghiệp gì cả!”

Mỗi lần anh ấy mở miệng là người khác khó lòng xen lời vào được, cứ phàn nàn mãi mãi không ngừng.

Cũng may Hạ Ngưỡng bật loa ngoài từ sớm, cô cúi đầu nhìn thử mình đang mặc gì, thế mà lại là chiếc sơ mi rộng thùng thình bằng lụa tơ tằm màu đen của Đoạn Tiêu.

Người này có đam mê độc lạ là mặc quần áo của anh lên người cô.

Cô cởi cúc áo định thay đồ thì nghe tiếng đẩy cửa kính mờ trong phòng tắm nên khựng lại.

Anh vẫn chưa đi?

Cửa kéo ra, làn hơi nước trắng xóa do chênh lệch nhiệt độ bốc lên từ bên trong, mang theo hơi lạnh. Hơi nước trong nhà tắm nhanh chóng tan đi. Tối qua mới có tuyết rơi, thế mà anh lại tắm nước lạnh vào sáng sớm sao?

Cô ngẩng đầu nhìn vóc người cao 1m89 của Đoạn Tiêu, anh vừa lau tóc vừa bước tới.

Chàng trai vai rộng eo thon, vuốt ngược tóc đen ẩm ướt ra sau, đường nét từ cằm tới cổ tạo thành độ cong mượt mà. Để trần thân trên, vòng eo săn chắc quấn chiếc khăn tắm màu xám hơi gồ lên.

“Cục cưng Hạ Hạ ơi, lần này em nhất định phải giúp anh!” Giọng năn nỉ ỉ ôi của Đàm Sơn Tử truyền tới từ đầu dây bên kia kéo sự chú ý của cô trở về.

Hạ Ngưỡng hoàn hồn khẽ “Dạ”, cô dời tầm mắt đi một cách mất tự nhiên, nhìn về màn hình di động đang sáng: “Khi nào ạ?”

Đàm Sơn Tử: “Quay VCR, hôm nay em có rảnh thì qua đây luôn nhé? Anh đang thuê trường quay. Em không tưởng tượng nổi tiền thuê trường quay theo ngày vào mỗi cuối kỳ đắt đỏ thế nào đâu, chỉ biết đàn áp đám sinh viên đồ nghèo khổ tội mình thôi...”

Nói thì nói vậy nhưng thực ra Đàm Sơn Tử rất chịu chi cho chuyên ngành của mình, những tác phẩm dự thi của anh ấy có thể đặt lên bàn cân so sánh với những thành phẩm hoàn chỉnh của các nhà thiết kế thông thường.

Qua tiếng điện thoại rè rè, mấy lời phàn nàn vụn vặt khiến ánh mắt không tập trung của cô lại chuyển hướng lần nữa, nhìn sang chàng trai trước cửa phòng tắm.

Thân hình Đoạn Tiêu săn chắc hơn hầu hết mọi người.

Tỷ lệ mỡ trong cơ thể thấp, thậm chí anh đã có cơ bụng rắn rỏi từ hồi cấp 3.

Có lẽ vì mới tập thể dục buổi sáng xong nên gân xanh trên cánh tay anh nổi rõ, các khối cơ sau khi được bơm máu cũng gồ lên. Nhưng không phải đang quá cường điệu mà thực sự đây là loại cơ bắp bền chắc thấm đẫm hormone nam.

Cách xương quai xanh hai tác về bên trái còn hằn vết đỏ ửng, từng giọt nước trượt theo đường cơ bụng săn chắc lăn xuống phía dưới.

Nếu một ngày nào đó Đoạn Tiêu phá sản, anh có thể dùng gương mặt này làm cần câu kiếm cơm trong showbiz, biết đâu có thể trở thành tầng lớp thượng lưu...

Nhưng với tính tình hung dữ cực cần, cùng đủ trò như đánh lộn, hút thuốc, nhậu nhẹt thời cấp ba, có khi vừa debut buổi sáng thì buổi chiều đã bị cấm sóng.

Nơi giọt nước chưa lọt vào cứ như vùng cấm được phong tỏa chặt chẽ. Rồi đột nhiên, chiếc khăn tắm bị kéo phanh ra, người nào đó show hàng cho cô xem một cách hiên ngang hào phóng.

“...”

Vốn Hạ Ngưỡng còn đang lơ đãng uống nước, nhìn anh mà cõi lòng đã bay xa. Cô đang bận sắp xếp con đường kiếm cơm của anh sau này nếu lỡ như anh debut xong thì bị phá sản.

Giây tiếp theo, cô bị sắc nước dữ dội trước cú sốc thị giác này.

“Khụ khụ——” Hạ Ngưỡng ho khụ khụ, ngẩng đầu nhìn anh với vẻ sững sốt không thôi, rồi bắt gặp đôi mắt đen láy hẹp dài đầy bốn cột của anh.

Đoạn Tiêu nhìn ánh mắt lăm lét của cô một lúc, mới cong môi xấu xa nhìn cô, dùng khẩu hình nói: Hải lòng không em?

“...”

Tên bi.ến th.ái này! Đồ thần kinh!!

Đàm Sơn Tử ở đầu dây bên kia không nghe cô đáp lại, mới gọi tên cô mấy lần: “Hạ? cực cưng Hạ Hạ cute, em bị cảm lạnh hả? Có đang nghe anh nói không?”

“Có... em không bị cảm, chỉ bị sắc nước thôi.”

Cô hắng giọng, thật sự không dám nhìn nữa, bước đến bên giường vớ lấy cái gối ném vào mặt tên đầu sỏ gây chuyện xấu hổ kia.

Đoạn Tiêu lười nhác chụp cái gối, khoe môi càng cong hơn, cười không ra tiếng. Trêu ghẹo làm người ta đỏ mặt thành công, anh mới thong thả bước tới tủ quần áo tìm đồ mặc.

Hạ Ngưỡng trừng mắt với góc nghiêng của anh một hồi mới tiếp tục trả lời cuộc gọi: “Đàn anh, anh gửi địa chỉ cho em nhé. Hôm nay thứ Bảy, vừa hay em không có tiết.”

Cô cúp điện thoại, Đoạn Tiêu mặc hoodie và quần dài thoải mái xong cầm cái gối đi tới bên giường, khom người đè cô xuống: “Điện thoại của người đàn anh nào đấy hả? Còn gọi em là ‘cục cứng’ nữa?”

“Anh không quen đâu. Gặp ai anh ấy cũng gọi ‘cục cứng’ hết, còn gọi bà cụ bán kẹo hồ lô dưới chân cầu là ‘cục cứng’ nữa cơ.”

Trong mắt cô, Đàm Sơn Tử là kiểu người phù hợp với hình tượng ‘Nghệ thuật gia phóng túng’.

Nhìn thì có vẻ không biết giới hạn, nhưng cũng chưa tới mức mạo phạm người khác. Một trong những ước mơ của Đàm Sơn Tử là được đứng khỏa thân trình diễn nghệ thuật ở đấu trường La Mã.

Hạ Ngưỡng không để tâm tới những lời Đoạn Tiêu cường điệu, cô đang nhìn địa chỉ tìm tuyến tàu điện ngầm, còn thuận miệng nói: “Tối nay em không về đây đâu, hơi xa.”

Đoạn Tiêu cúi đầu, lấy điện thoại của cô: “Anh đưa em đi.”

Hạ Ngưỡng bối rối: “Hôm nay anh không có việc gì khác à?”

Đâu phải cô không biết anh thường bận tối mặt mày kể cả trong kỳ nghỉ, chỉ rảnh buổi tối để ép buộc cô.

Anh liếc địa chỉ, nhẹ nhàng băng quơ: “Tiện đường.”

“Được thôi.” Hạ Ngưỡng cởi cúc áo ngủ, nhưng lại ngừng tay, chỉ ra cửa bảo anh: “Vậy anh ra ngoài đi, em phải thay đồ.”

Anh nhìn cô bằng đôi mắt đen như mực, đưa tay kéo cô lại gần, thản nhiên nói: “Anh thay giúp em.”

“Em không thèm!”

Sao cô không nhìn ra mưu mô khó lường của anh cho được, cô vùng vẫy chui vào trong chăn.

Đoạn Tiêu nhất quyết lôi cô ra, anh ngang ngược ngậm lấy dải tai trắng nõn của cô, khàn giọng cười: “Anh thèm.”

...

Mất chút thời gian mới được ra khỏi nhà, khi cô đến địa điểm quay chụp Đàm Sơn Tử thuê thì anh ấy đang làm việc với một nhóm người mẫu nam khác.

Từ xa đã nghe được giọng điệu không hài lòng của anh ấy.

“Bạn học này, tôi biết sắp đến kỳ nghỉ đông, nhưng năng lực và biểu cảm của bạn cũng ngủ đông luôn rồi hả?”

“Cậu cứ như vậy thì tôi không trả tiền công đâu, sang đây mà xem hình ảnh của cậu trong ống kính này... Nói gì cơ? Nói nhảm! Quần áo tôi thiết kế mười điểm không có nhưng, còn cậu âm điểm!”

“Về cơ bản, cậu không thể hiện được sự ‘feel ~’ mà bộ đồ này cần có. Còn không bằng tôi tự lên làm mẫu!”

Hạ Ngưỡng rảo bước về phía trước, liếc sang người bên cạnh với vẻ không được tự nhiên: “Anh nhất quyết muốn đi theo à? Anh đâu hiểu mấy thứ này.”

Trước giờ Đoan Tiêu chưa từng quan tâm đến những công việc làm thêm có liên quan đến nghệ thuật của cô. Không biết hôm nay bị gì, chẳng những đưa cô đến mà còn muốn vào xem.

Nghĩ tới việc lát nữa phải chụp ảnh và catwalk trước mặt anh, Hạ Ngưỡng thấy kỳ kỳ.

Đoan Tiêu đi bên cạnh cô, thái độ thờ ơ: “Không hiểu thì đã sao, anh chỉ muốn gặp người đàn anh kia của em thôi.”

“Hay ho gì mà gặp.” Hạ Ngưỡng lẩm bẩm: “Tính đàn anh Đàm hơi kỳ quặc, không thích giao tiếp với người lạ đâu.”

Máy tạo gió và đèn chiếu sáng ngừng hoạt động, đã chụp xong ảnh một nhóm bên kia.

Mặt Đàm Sơn Tử vẫn chẳng vui vẻ gì, khi thấy Hạ Ngưỡng mới dịu đi đôi chút. Anh ấy vẫy tay dậm chân: “Cục cưng ới, rốt cuộc em cũng đến rồi.”

Hạ Ngưỡng lướt qua nhóm người mẫu vừa chụp xong, cười chạy đến: “Đàn anh, bây giờ chụp luôn ạ?”

“Chơi liên, em đi thay đồ đi, ới!” Tầm mắt anh ấy nhìn thẳng sang đáng người cao lớn đằng sau cô, đột nhiên thay đổi giọng điệu: “Vị này là?”

Đoan Tiêu đứng cách đó không xa, bên ngoài áo len cổ lọ là chiếc áo măng tô dáng rộng, cổ áo hơi dựng lên, tôn lên bả vai thẳng tắp.

Chân dài, tỉ lệ cơ thể miễn chê, chưa cần nhìn mặt cũng đã biết đây là hàng cao cấp.

“Anh ấy, anh ấy là bạn học của em, chỉ tiện đường đưa em đến đây... Xin lỗi anh nhé, em biết anh không thích người lạ xem quần áo anh thiết kế. Nhưng anh yên tâm, anh ấy không phải

người trong ngành, không thể nhớ được những thứ cốt lõi như ý tưởng thiết kế đâu.”

Hạ Ngưỡng vừa giải thích vừa ra hiệu với Đoạn Tiêu, ý bảo “anh mau đi đi”.

Đàm Sơn Tử nắm bàn tay đang đuổi người của cô, thái độ khác thường: “Ồi xời, cưng ời em bất lịch sự quá! Sao vội vã đuổi người ta? Anh đây không có ưu điểm gì, nhưng nhiệt tình hiếu khách lắm nha.”

Hạ Ngưỡng ngạc nhiên ồ lên, như thể nghe được điều gì khó tin lắm.

Đàm Sơn Tử hiếu khách lúc nào? Chẳng phải sau khi bị đạo nhái thiết kế trong cuộc thi lần trước, anh ấy đã đề phòng người lạ như phòng trộm hay sao?

Tầm mắt Đoạn Tiêu lướt qua bàn tay Đàm Sơn Tử đang nắm tay Hạ Ngưỡng. Mí mắt anh hơi sụp xuống trong vô thức, nhưng trên mặt chẳng để lộ điều gì, còn thân thiện chìa tay: “Chào đàn anh Đàm, tôi là Đoạn Tiêu.”

Nhỏ tuổi hơn anh ấy cơ á? Đàm Sơn Tử lập tức bước tới nắm tay anh, cười tươi như đóa hướng dương: “Xin chào xin chào, cho hỏi là chữ Tiêu nào vậy?”

Hạ Ngưỡng đứng cạnh góp lời: “Là chữ Tiêu trong “Thông tiêu đạt đán*.”

(*Thông tiêu đạt đán: thâu đêm suốt sáng)

“Tên hay, tên hay lắm.” Đàm Sơn Tử nắm tay anh chặt hơn, lại thân mật khoác vai anh, vỗ vỗ như đã quen thân: “Thế hai người đều là sinh viên Đại học Kinh Châu à? Quả nhiên, bạn bè của gái đẹp thì cũng là trai xinh, sao trước đây tôi chưa từng gặp cậu?”

Đoạn Tiêu bình thần đánh giá anh ấy.

Tóc Đàm Sơn Tử hơi dài, cắt kiểu wolfcut, lỗ tai bên trái đeo chiếc khuyên bạc. Anh ấy cao gần bằng anh, nhưng gu thời trang quả thật khác biệt, rất lòe loẹt hoa hòe.

“Trước đây tôi không biết cô ấy còn làm người mẫu.” Đoạn Tiêu tươi cười ngoài mặt, lại dờn bàn tay của anh ấy đang đặt trên vai mình xuống, ra hiệu với Hạ Ngưỡng: “Anh đi trước đây.”

Hạ Ngưỡng cầu còn không được, vẫy tay: “Đi đi, đi đi.”

Thấy bóng lưng anh khuất dần khỏi trường quay, Đàm Sơn Tử mới nhận ra vừa nãy Đoạn Tiêu còn không thèm chào tạm biệt: “Có phải anh đã lỡ lời khiến cậu ấy mất hứng không?”

Hạ Ngưỡng đang chọn quần áo ở ngay đó, thuận miệng nói: “Không đâu, anh ấy là người... khá tùy hứng.”

“Em có thân với cậu ấy không? Cho anh xin số.”

“Sao anh muốn có số của anh ấy vậy, Đoạn Tiêu sẽ không nhận lời đi catwalk cho show của anh đâu, anh ấy không thiếu tiền.”

Đàm Sơn Tử chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Thế em nghĩ anh sẽ bỏ qua một cực phẩm như cậu ấy, không theo đuổi mà chỉ để cậu ấy catwalk thôi à? Anh biết cậu ấy không thiếu tiền, chỉ chiếc áo măng tô trên người cậu ấy thôi đã đủ mua cả cái trường quay này rồi!”

Hạ Ngưỡng hơi mù mờ: “Theo đuổi? Theo đuổi gì?”

“Em nói xem, anh theo đuổi gì nào? Một chàng gay như anh thì theo đuổi gì, không lẽ đuổi theo đít xe cậu ta?”

“Anh thích đàn ông hả?”

“Mười nam sinh học Nghệ thuật thì có chín người là gay rồi, cả thế giới này chắc chỉ mỗi em không nhận ra anh là gay thôi!”
Đàm Sơn Tử khinh bỉ cô một cách hùng hồn: “Bé yêu ơi, IQ của em đã được Nữ Oa nung nung nhét vào mặt em hết rồi. Gaydar* của em yếu thấy sợ luôn.”

(*Gaydar: có nghĩa là trực giác nhận biết người đồng tính.)

Hạ Ngưỡng khát khao tri thức, hỏi: “Radar thì em biết, vậy chứ gaydar là gì?”

“Là radar để nhận diện gay đó!”

“...”

Đề tài câu chuyện suýt đã bay xa ngàn dặm, Hạ Ngưỡng xoa gò má: “Anh đừng mơ hão nữa, anh ấy là trai thẳng.”

“Trai thẳng thì đã sao? Đâu phải mỹ nhân như chụy đây chưa từng bẻ thẳng thành cong! Kiểu người này lúc lên giường phải quần quai lắm, đập người ta ná thở... Nhìn sơ cũng biết cậu ấy là kiểu người sẽ bóp cổ hôn môi, cố tình hôn ngấu nghiến làm đối phương không thở nổi!”

“...”

“Ban nãy lúc sờ vai cậu ấy, anh cảm nhận được cậu ấy có tập gym, ôi cơ ngực cơ lưng ấy! Khí chất ngút ngàn, thật sự đây là lần đầu tiên anh gặp kiểu người thế này.” Đàm Sơn Tử hăng say: “Đậu mé, càng nói càng mê!”

Hạ Ngưỡng xoa xoa đôi tai nóng bừng, muốn chạy trốn khỏi đây.

Lại nhớ đến bữa tiệc năm ngoái, có một ông già dê xồm hình như cũng thích kiểu này, còn sờ tay Đoạn Tiêu lúc rót rượu.

Khi đó cô còn chưa kịp nhận ra điều gì thì cả bàn ăn đã bị lật tung.

Kết cục của ông già đó... thê thảm vô cùng. Đoạn Tiêu tấn người ta một trận, làm cả nhà vốn bảy đời độc đinh đến đời ông ta thì tuyệt hậu.

Hạ Ngưỡng xấu hổ nhắm mắt, thảo nào lúc này Đoạn Tiêu sầm mặt bỏ đi nhanh như vậy. Cô không rõ xu hướng tính dục của Đàm Sơn Tử, nhưng chắc anh đã nhìn ra.

“Anh chớ nói mấy lời thoáng đặng này trước mặt Đoạn Tiêu, anh ấy đánh chết anh đấy.” Cô nói nghiêm túc: “Lúc này không bị anh ấy đánh, là do anh gặp may.”

Đàm Sơn Tử đánh hơi được manh mối quan trọng: “Hai người không chỉ là bạn bè bình thường đúng không? Nói rõ xem nào, tuy anh đây không có đạo đức, nhưng sẽ không giết chồng của bạn.”

Hạ Ngưỡng ngừng lời, nét mặt trầm xuống: “Không phải, thậm chí sắp không còn là bạn bè nữa.”

Đàm Sơn Tử đã sáng suốt khi nhờ Hạ Ngưỡng làm mẫu ảnh.

Người mẫu parttime đều tích mỡ vào mùa đông, nhưng cô bắt buộc phải giảm cân cho cuộc thi cuối tháng, nên gầy như giấy mỏng.

Chụp ảnh xong, xem trên máy tính gần như không có ảnh nào cần chỉnh sửa.

Kể đến mối quan hệ tốt đẹp giữa hai người, là do lúc đó Đàm Sơn Tử được xem như tiền bối trong đám người mẫu tự do, nhưng anh ấy lại đặc biệt ưu ái Hạ Ngưỡng, có công ăn việc làm gì cũng giới thiệu cho Hạ Ngưỡng trước tiên.

Hỏi anh ấy nguyên do, anh ấy chỉ nói hai chữ: Thuận mắt.

Anh ấy khen cô có khí chất, lúc làm việc cũng không giả tạo làm màu, có việc là nhận. Hơn nữa, ngày thường cô cũng biết cách ăn mặc, chưa kể đến nét quý phái tiềm tàng, đến cả gu thời trang cũng hơn người thường một bậc.

Nhưng điều Đàm Sơn Tử không biết chính là, Hạ Ngưỡng đã được Đoạn Tiêu chu cấp từ năm nhất đại học, quần áo, giày dép, và cả túi xách, đều do một tay anh mua.

Khi đó cô nghe theo sự sắp xếp của anh, vì cho rằng một là anh có thói quen chăm chút cho cách ăn mặc của người bên cạnh. Hai là, cô thường xuyên đi cùng anh đến một số sự kiện làm ăn, mặc đồ quê mùa sẽ làm anh mất mặt.

Nhưng thật ra Lục Gia Trạch đi theo anh, dù gia cảnh giàu có phi phàm nhưng lúc nào cũng mặc LV, mặc Balenciaga in logo to tổ bố như đám nhà giàu mới nổi, Đoạn Tiêu cũng mặc kệ đấy thôi.

Quần áo trên người Hạ Ngưỡng đắt tiền, nhưng không phải kiểu đắt đỏ tục tằn phô trương, mà đắt tiền ở chỗ được chế tác riêng, có một không hai.

Học đại học hai năm, lẽ nào không có ai muốn theo đuổi cô?

Đương nhiên là có.

Nhưng đám con trai bình thường không dám mơ tưởng, những chàng trai có điều kiện hơn một chút cũng phải cân nhắc, xem chút tiền ít ỏi của mình có đủ mời cô ăn bữa cơm hay không.

Lấy ví dụ là Lâm Vọng gần đây đang theo đuổi cô đi, cũng là cậu ấm có gia cảnh không tệ, nhưng cứ lần lữa không dám tỏ tình.

Đoạn Tiêu đưa cô đến các buổi gặp mặt làm ăn, ngoài lý do muốn giữ cô bên cạnh mọi lúc mọi nơi, anh cũng muốn để cô tiếp xúc với đủ loại người trong đủ mọi hoàn cảnh.

Cưỡi ngựa, đua xe, chơi poker, nhắm bắn, đánh bóng hay đi biển... Bị bắt nạt phải biết mượn oai hùm, bị người ta xúc phạm thì phải vạch rõ giới hạn bản thân.

Thật lòng Đoạn Tiêu biết rõ đêm đầu tiên hai người ngủ với nhau là do Hạ Ngưỡng uống say nên mới gây ra hậu quả.

Về sau anh lại tìm cơ hội chuốc say cô nữa, chỉ có hai người ngồi ở phòng khách, anh một ly, em một ly.

Chuốc cô say mềm không phải để mua vui hay trừng phạt.

Chỉ để thăm dò tử lượng của cô, không được quá hai chai rượu.

Đoạn Tiêu trưởng thành sớm, ai cũng đùa rằng anh sinh ra ở vạch đích. Nhưng dù có đứng cùng vạch xuất phát với anh, thì anh cũng sải bước dài hơn bạn bè đồng trang lứa.

Anh nuôi Hạ Ngưỡng, nhưng không phải kiểu tục tằn như “bao nuôi”.

Anh không phải kiểu người sẽ nói thẳng với cô rằng anh đối tốt với em, nhưng anh xem Hạ Ngưỡng là người của mình nên không để ý đến số tiền và công sức bỏ ra.

Anh chỉ làm vậy với người anh dành hết tâm tư.

Miệng nói muốn làm nhân vật phản diện trong cuộc đời cô, nhưng hành động thực tế thì hoàn toàn ngược lại.

Nhưng vào lúc này, Hạ Ngưỡng hoàn toàn không ý thức được điều đó.

Hay nói cách khác, sự tốt đẹp của Đoạn Tiêu luôn khuất trong bóng tối.

Nhưng sự xấu tính, độc đoán và những thủ đoạn uy hiếp của anh lại phơi bày ngoài ánh sáng, ai cũng nhận ra từ cái nhìn đầu tiên.

Cũng là điều mà Hạ Ngưỡng cảm nhận sâu sắc ở thời điểm hiện tại.

Giải Hoa Sen đã được ấn định thời gian cụ thể vào lúc 3 giờ chiều ngày 3. Người đi cùng Hạ Ngưỡng tham gia cuộc thi là giáo viên dạy múa dân tộc của cô: Ngồi Mẫn Vận.

Trước ngày đến Thân Thành, Hạ Ngưỡng đã tới khoa ngoại Gan của Bệnh viện nhân dân Kinh Châu một chuyến, tìm bác sĩ Diêm – người đã liên hệ với Đoạn Tiêu trước đó.

Cô lấy danh nghĩa của Đoạn Tiêu để kết nối với người hiến tạng.

Hạ Ngưỡng nợ Đoạn Tiêu 30 vạn.

Mẹ của Ôn Vân Miếu, tức là dì của cô, đã mượn 30 vạn này để trị bệnh, sau khi bà ấy được chẩn đoán mắc bệnh Wilson*.

(*bệnh Wilson: bệnh thoái hóa gan).

Lúc dì phát hiện bệnh này thì bệnh đã chuyển sang ung thư gan giai đoạn cuối, chỉ có thể dùng tiền để kéo dài sự sống thêm hai năm.

Đây là bệnh di truyền trong dòng họ, mẹ Hạ Ngưỡng thường bảo bà gặp may, cũng là con gái trong nhà nhưng không bị di truyền. Lúc mẹ còn sống, bà cũng thường giúp đỡ người chị này.

Vì thế, Hạ Ngưỡng mới thấy mình may mắn.

Bệnh di truyền của dì lại di truyền sang Ôn Vân Miếu.

Cũng may Ôn Vân Miếu còn nhỏ, phát hiện sớm, nên làm phẫu thuật ghép gan kịp thời. Họ đã đến bệnh viện khám chuyên khoa, trong trường hợp của cô ấy, chi phí phẫu thuật ghép gan phải tốn ít nhất 60 vạn.

Chưa kể, nếu cơ thể có phản ứng xấu sau khi ghép gan thì cần chuẩn bị ít nhất 50 đến 60 vạn để điều trị sau phẫu thuật.

Mùa hè sau khi tốt nghiệp cấp ba, Đoạn Tiêu đã trả giúp hai chị em khoản nợ 30 vạn, còn chuyển thêm 200 vạn vào thẻ của cô để làm chi phí dự phòng cho phẫu thuật.

Ngoài ra, anh còn sử dụng nhiều mối quan hệ để tìm được người hiến gan phù hợp trong thời gian ngắn nhất.

Có lẽ anh cũng bỏ không ít tiền vào việc này.

Nhưng Hạ Ngưỡng không muốn nghĩ thêm, cô sợ mình không trả nổi.

Từ đó đến nay cô vẫn chưa động vào 200 vạn trong thẻ. Thời gian phẫu thuật đã được ấn định vào tháng 6, cô cũng không cần số tiền này của anh nữa.

Đến giờ Hạ Ngưỡng vẫn chưa nói cho Đoạn Tiêu biết rằng lúc đi cô còn sống, bà ấy đã mua bảo hiểm y tế cho con gái mình, với mức bồi thường tối đa là 150 vạn.

Học phí và chi phí sinh hoạt của cô với Ôn Vân Miếu đều được trích ra từ tiền bố mẹ đã gửi ngân hàng cho cô trước lúc qua đời. Hai năm qua, tiền thưởng từ các cuộc thi và công việc parttime cũng giúp cô tích lũy được hơn 10 vạn.

Giải vàng của cuộc thi Hoa Sen được thưởng 10 vạn.

Chỉ cần lần này thi đấu suôn sẻ, cô sẽ có thể trả hết nợ cho Đoạn Tiêu.

Chương 15: Lên máy bay – Điều là đang lừa anh

Vé máy bay đi Thân Thành đã đặt vào sáng mai. Hạ Ngưỡng quay lại trường thu dọn đồ đạc, lúc đang ở trên tàu điện ngầm cô nhận được điện thoại của Trang Tĩnh.

“Hạ Hạ, cậu đang ở đâu vậy?” Giọng nói của Trang Tĩnh ở đầu dây bên kia có chút vội vàng.

Cô ngẩng đầu nhìn biển tên ga tàu điện ngầm: “Còn một trạm nữa là về tới trường rồi, sao vậy?”

“Cậu không trả lời tin nhắn, tớ còn tưởng cậu đã xảy ra chuyện gì rồi!” Trang Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không yên tâm mà giọng điệu càng lo lắng hơn: “Cậu xem link tớ gửi cho cậu trước đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Ngưỡng vẫn không hiểu chuyện gì, mở màn hình mở wechat lên.

Một tiếng trước, Trang Tĩnh thật sự đã gửi cho cô đường link về một bài đăng trên diễn đàn của Đại học Kinh Châu, nhưng khi cô ấn vào link bài viết thì lại nhận được thông báo nội dung không tồn tại.

【Cấm Tiêu】 : Tớ không xem được, đã xảy ra chuyện gì vậy?

【Trang Tiểu Tĩnh】 : Giải quyết nhanh thế à? Hẳn là do Đoạn Tiêu ra tay rồi! Tớ nhớ cậu ấy cũng có quan hệ khá tốt với mấy thiên tài bên khoa Máy tính kia mà...

【Trang Tiểu Tĩnh】 : Mặc dù bài viết không còn nữa, nhưng tớ có chụp lại vài tấm, cậu xem trước đi. Đám người này nói năng thô lỗ lắm, cậu cũng đừng tức giận quá nhé.

Hình ảnh nhanh chóng được gửi tới, người đăng là một ID ẩn danh.

Bài viết có tiêu đề kích thích trí tò mò rất lớn: [Khám phá sự thật tại sao “Bạch Phú Mỹ” của khoa Múa lại “giàu” đến vậy!]

Chủ topic là một sinh viên năm nhất khoa Múa, từ lâu đã nghe nói đến tên tuổi của một đàn chị khóa trên. Chị ấy giành được rất nhiều giải thưởng, là viên ngọc quý của khoa múa chúng tôi, chuyên nghiệp, thành tích ưu tú, lại còn xinh đẹp, nghe nói còn vô cùng giàu có.

Tôi vô cùng ngưỡng mộ chị ấy, nhưng tôi lại vô tình phát hiện ra tờ đơn đăng ký tham gia tranh tài ở giải thưởng Hoa Sen sắp tới của chị ấy. Trên đó viết, hộ khẩu của chị ấy hoàn toàn không phải ở Kinh Châu, mà là ở vùng ngoại ô Thân Thành, người giám hộ lại là cô của chị ấy.

Tôi có hơi tò mò, buổi tối chị ấy còn thường xuyên xin nghỉ, rời trường thì sẽ ở đâu? Có một lần tôi đã nhìn thấy chị ấy bước xuống từ một chiếc xe thể thao trị giá hàng chục triệu ở sân golf gần đây...

Đó không phải là loại xe mà một chàng trai cùng tuổi chị ấy có thể mua được, golf cũng không phải bộ môn vận động mà nam sinh trẻ tuổi yêu thích. Là bố chị ấy hay là chú bác của chị ấy đây nhỉ? Tôi không có ác ý, chỉ muốn hỏi một chút thôi.

Bài đăng này rất lươn lẹo, có lẽ vì lo sợ phải chịu trách nhiệm pháp lý, nên không chỉ đích danh ai. Nhìn qua thì có vẻ thật sự chỉ là thắc mắc của một “Đàn em vô tri”.

Nhưng câu chữ rõ ràng đều đang dẫn dắt dư luận.

Đúng như dự đoán, bình luận dưới đã được chủ bài đăng thả tim.

Lầu 1: Hóng drama, khó mà lý giải được, cái này chẳng phải là nói tới mấy “sugar baby” được bao nuôi sao? Hahahahaha đúng là cái gì cũng làm được! Ở Đại Học Kinh Châu mà cũng có loại người này á? Tôi nhớ khoa Múa bên cạnh có rất nhiều người đẹp.

Lầu 2: Trang phục biểu diễn đều là lụa tơ tằm, làm bằng vải voan, một bộ cũng phải mấy ngàn, có khi hơn một vạn, trong khoa múa có bao nhiêu người giàu đến thế? Tới Thân Thành thi đấu thì lại càng rõ ràng, có phải là cái người họ Hạ kia không?

Lầu 3: Nói thật, tôi cũng từng nhìn thấy cô ấy được đưa đón bởi vài chiếc xe sang, tuy không rõ hãng xe gì, nhưng nhìn qua là thấy đắt tiền rồi! Hơn nữa lần nào cũng thả cô ấy cách trường một đoạn. Nếu như yêu nhau bình thường thì cũng không đến mức lén lút như vậy đâu.

Lầu 4: Không phải chứ... Cô ấy còn là nữ thần mối tình đầu của tôi đấy! Đàn ông lớn tuổi thì hẳn cũng phải có gia đình rồi, chẳng lẽ là tình nhân bên ngoài?

Lầu 5: Nhưng chẳng phải trước đây đã có nói cô ấy từng quen với Đoàn Tiêu của khoa Toán học à?

Lầu 6: Mau ôm anh Đoàn đẹp trai của chúng ta đi thôi, đừng dính líu tới kẻ thứ ba! “Từng quen” kia đều là giả thôi? Đoàn Tiêu cũng đã có bạn gái rồi, đã thấy anh ấy để mắt đến cô ta bao giờ chưa?

Lầu 7: Đừng kéo người khác vào nữa, sỉ nhục đại học Kinh Châu đấy! Nữ thần bí ẩn của khoa Múa thế này đây sao? Chẳng trách trước đây tôi từng nhìn thấy có một dì mang canh gà tới cho cô ta vài lần, còn gọi cô ta là “Cô Hạ”, bây giờ xem ra, là bảo mẫu trong nhà vị “Daddy” kia rồi?

Vì chỉ có ba, bốn tấm ảnh chụp màn hình, vậy nên Hạ Ngưỡng không thể xem được phần bên dưới nữa.

Nhưng sau khi đọc những bình luận cố ý dẫn dắt bên trên, không cần nghĩ cũng biết phần bên dưới chắc chắn chỉ toàn là những suy đoán khó nghe và đáng ghét.

【Trang Tiểu Tĩnh】 : Cậu xem xong chưa? Tớ biết mấy chuyện bọn họ nói đều không phải sự thật, nhưng cậu cũng đã nói cậu với Đoạn Tiêu không phải đang yêu nhau... Hạ Hạ, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?

Có lẽ do mấy ngày gần đây, những việc bản thân cô làm cũng khá lén lút, nên trong thoáng chốc Hạ Ngưỡng lại có cảm giác bài đăng này là do Đoạn Tiêu tung ra.

Cố ý muốn nhờ vào đó để ép cô công khai.

Ở bên anh cũng tốt hơn ở với những người khác, có thể diện hơn nhiều.

Nhưng Đoạn Tiêu chưa bao giờ là người cô muốn.

Nếu lúc đầu anh không dùng sự kiện đó để ép cô, Hạ Ngưỡng vốn dĩ chẳng bao giờ nghĩ đến việc “ở bên ai đó” để trả nợ.

Ngay cả khi không thể rút được số tiền tiết kiệm mà bố mẹ để lại trước khi qua đời, cô cũng sẽ chọn cách bán căn nhà ở Thân Thành đi để trả nợ.

Nếu lúc đó cô có sự lựa chọn...

Cô chỉ đơn giản muốn có sự lựa chọn của riêng mình, muốn sống nhẹ nhàng, thoải mái, không bị ràng buộc bởi bất cứ người nào.

Mi mắt Hạ Ngưỡng khẽ run, dần dần áp chế cảm xúc trong lòng mình.

【Cấm Tiêu】: Tớ không để ý đến mấy tin đồn này đâu, xóa rồi thì thôi, cũng không cần thiết phải đi giải thích dây dưa làm gì.

Việc đầu tiên sau khi Hạ Ngưỡng quay lại trường học không phải là tới ký túc xá dọn đồ, mà là đến phòng thay quần áo trong phòng tập múa để lấy giày múa đang được cất trong tủ đồ.

Nhưng cô phát hiện ra trên cửa tủ đồ của mình đã bị người nào đó dùng bút lông đỏ viết lên: Sugar Daddy, cô tình nhân thối tha.

Màu đỏ tươi vô cùng chói mắt, vết mực còn chưa khô.

Bài đăng trên diễn đàn đã được xóa bỏ nhanh chóng, lan truyền cũng không rộng. Nhưng ở trong lòng những người đã xem, họ nhận định Hạ Ngưỡng là một người như thế.

Ở cách đó không xa, có một cánh cửa tủ khác cũng đang mở, trên hành lang yên tĩnh, bóng của hai người bị ánh hoàng hôn kéo dài trên nền đất.

Hạ Ngưỡng quay đầu nhìn sang, bắt gặp ánh mắt thẳng thắn không chút kiêng nể của Chân Đông Nhi.

Nhưng đó không phải là ánh mắt thù địch và ganh đua như trước đây.

Lần này, ánh mắt của cô ta lúc nhìn Hạ Ngưỡng lại mang theo vẻ dò xét và cảm thông, thản nhiên nói: “Nhìn tôi làm gì? Cũng không phải tôi viết.”

Có rất nhiều người tự xưng mình là “tam quan đứng đắn”, nghĩ rằng bản thân là người của chính nghĩa. Nhưng lại chẳng hề hay biết, họ chỉ là những kẻ ngu ngốc, tiếp tay cho cái ác, tự nguyện trở thành một con dao sắc bén cho những lời đồn ác ý.

Hạ Ngưỡng quay đầu lại, lấy khăn ướt lau chữ trên cánh cửa tủ.

Cô lẩm bẩm nói: “Một con chó sữa, trăm con chó hùa.”

“Đúng vậy, bản chất con người là như thế mà.” Chân Đông Nhi đồng ý, nhẹ nhàng nói: “Nhưng tôi vẫn cảm thấy rất kỳ quái, tại sao cậu ấy lựa chọn thà rằng xóa bài đăng đó đi, nhưng lại không chịu giải thích rõ ràng? Xem ra đối với cậu ấy, cậu cũng không quan trọng lắm.”

Hạ Ngưỡng không cần thiết phải nói chuyện với cô ta, nên quay người muốn rời đi.

Chân Đông Nhi gọi cô lại, giống như nhắc nhở cô: “Đàn chị Diệp Nghiên Nghiên đang ở bên ngoài.”

Khi đi ra cửa, quả nhiên Hạ Ngưỡng nhìn thấy Diệp Nghiên Nghiên.

Chị ta giống như vừa làm chuyện trái lương tâm, nhìn thấy cô không chào hỏi cũng không ý kiến, chỉ quay đầu đi hướng khác.

Nhưng người bạn của Diệp Nghiên Nghiên thì vẫn đứng yên tại chỗ, cũng là người bạn trước đó của Đoạn Tiêu: Chu Tê Mạn.

Nhìn thấy cô, Chu Tê Mạn bình tĩnh nhét chiếc bút đỏ trong tay vào túi, cười chào hỏi cô: “Hạ Ngưỡng, còn nhớ chị không?”

Hạ Ngưỡng nhìn thẳng cô ta: “Nhớ.”

“Chị đến tìm Nghiên Nghiên, không ngờ lại nghe được vài tin đồn liên quan đến em.” Cô ta hơi hột nói, “Yên tâm, chị đã giải thích với chị ấy giúp em vài câu rồi.”

Hạ Ngưỡng cong môi: “Giải thích xong rồi, đàn chị Diệp cũng không định nói với tôi lời xin lỗi đấy.”

Khi Chu Tê Mạn còn đang ngây người, cổ tay cô ta đã bị một sức lực lớn nắm chặt, cây bút đỏ trong lòng bàn tay cô ta rơi xuống

tay Hạ Ngưỡng.

“Mặc dù không tìm thấy nhân chứng nhưng vật chứng còn ở đây.” Hạ Ngưỡng vuốt ve cây bút, lắc lư rồi chậm rãi nói, “Vậy thì chỉ còn cách kiểm tra lại camera giám sát trên hành lang thì đàn chị Diệp mới thừa nhận mình viết vẽ linh tinh nhỉ.”

Chu Tê Mạn không có ý định phủ nhận, chỉ cau mày: “Không cần đâu. Chút chuyện nhỏ này, chỉ cần tôi nói với A Tiêu một tiếng thì cậu ấy cũng sẽ nói không sao.”

“Tại sao anh ấy nói không sao thì là không sao? Anh ấy có đại diện cho tôi không?” Hạ Ngưỡng nhìn thì ôn hòa nhưng từng câu từng chữ hiện tại đều mang ý bật lại.

“Đừng có hô to gọi nhỏ với tôi!” Chu Tê Mạn không hài lòng với thái độ này của cô, “Cô... cô phải tự hiểu rõ thân phận của mình đi, một tháng cậu ấy cho cô được bao nhiêu?”

Hạ Ngưỡng: “Cái gì?”

“Tôi biết rõ chuyện giữa cô và A Tiêu, cô cho rằng giấu diếm được ai?”

Nói thẳng ra là Chu Tê Mạn cũng lười giả vờ hòa nhã: “Thực ra loại quan hệ này của hai người cũng có chút liên quan tới tôi.”

Cô ta lấy điện thoại di động ra, mở lên một tấm hình đưa cho Hạ Ngưỡng xem: “Cô có chút giống tôi của trước đây.”

Là ảnh chụp cô ta hồi năm ba trung học, cũng là vào năm cô ta gặp Đoạn Tiêu lần đầu tiên.

Khi đó Chu Tê Mạn gầy hơn bây giờ, vẻ ngoài trong sáng sạch sẽ, cô ta mặc bộ đồng phục không nhiễm một hạt bụi, khác xa với dáng vẻ đậm chất nhạc rap như bây giờ.

“Từ năm đầu trung học cơ sở tôi đã quen A Tiêu rồi, đến nay đã tám năm. Cô có thể hỏi Gia Trạch, bọn tôi cũng coi như cùng nhau lớn lên, cậu ấy biết A Tiêu trước đó đã thích tôi đến mức nào.”

Chu Tô Mạn vẫn luôn biết Đoạn Tiêu đối xử khác biệt với mình, khi anh vừa được nhận về nhà họ Đoạn, anh chẳng để ý đến ai cả nhưng lại đối xử với cô ta rất tốt.

Nhưng năm lớp 12 cô ta đã chuyển trường, cũng vì thế mà anh đã rất tức giận.

Vài năm trôi qua, mọi thứ đều thay đổi.

Hạ Ngưỡng kiên nhẫn nghe cô ta tiếc nuối về quá khứ, gật gật đầu rồi hỏi lại: “Từ nhỏ đến giờ tôi không thay đổi nhiều lắm. Tại sao là tôi giống chị mà không phải là chị giống tôi?”

Ít nhiều gì Chu Tô Mạn cũng lớn hơn cô hai tuổi, trong mắt lộ ra ý “Cái con người này thật khó chơi,” cô ta tức giận nói: “Cô...”

“Tôi đùa thôi.” Đúng là cô chỉ tùy tiện nói ra, cô cười cười không thèm quan tâm, “Nhưng chị thật sự uống công vô ích rồi. Nếu chị đã biết rõ mối quan hệ giữa tôi và anh ấy rồi thì còn nói với tôi những chuyện này làm gì? Để tôi nói rõ quan điểm của mình à?”

Chu Tô Mạn chớp mắt né tránh: “Tôi chỉ muốn cô nhìn rõ bản thân là ai, đừng sĩ diện trước mặt tôi.”

“Tôi là ai không cần chị quan tâm.” Hạ Ngưỡng tới gần cô ta, nhìn thấy trong mắt cô ta có sự chần chờ, khẽ nói. “Còn chị sao không dám đi tìm Đoạn Tiêu? Bởi vì chị biết những điều chị vừa nói, đều chỉ là bản thân chị tự phỏng đoán thôi.”

...

Chu Tê Mạn gần như chạy trời chết, chạy mà không cãi được câu nào.

Hạ Ngưỡng cũng không định tính toán với cô ta, cô khịt mũi một cái rồi ném cây bút dạ vào thùng rác.

Thế thân ánh trắng sáng cái gì chứ, nếu Đoạn Tiêu thật sự muốn chơi như vậy thì anh sẽ nói thẳng. Nếu anh thật sự tệ đến mức người khác thấy được thì cũng không cần ai phải nói ra thay anh.

Buổi tối khi Đoạn Tiêu trở về, anh thấy dì Vương vẫn ở lối vào chưa đi.

Dì Vương đã làm ở đây cho anh gần hai năm, cũng quen với bọn họ rồi: “Tiểu Đoạn, cháu về rồi, dì cũng có thể tan làm rồi.”

“Đã muộn thế này rồi, sao dì còn ở đây?”

“Chạng vạng tối nay cô Hạ tới thu dọn hành lý, dì thấy sắc mặt con bé không đúng nên mới đo nhiệt độ, 39 độ 3. Nhưng con bé không chịu đi bệnh viện, cũng không cho dì gọi bác sĩ tới nhà truyền nước.” Dì Vương bất lực nói, chỉ xuống thân hình gầy nhỏ nằm trên ghế sofa, “Con bé này... nhiệt độ cứ cao mãi như thế, mà chỉ dùng mỗi miếng dán hạ sốt.”

Nếu động đến kim truyền, trên da cô sẽ xuất hiện vết xanh tím, phải mất vài ngày mới tan đi được.

Ngày mai cô còn phải bay tới Thân Thành, ngày kia chính thức tranh tài, toàn bộ quá trình đều sẽ được truyền hình trực tiếp. Hạ Ngưỡng không cho phép xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Đoạn Tiêu thu hồi tầm mắt: “Cháu biết rồi, vất vả cho dì quá, dì về trước đi.”

Dì Vương: “Được rồi, dì đã nấu cháo rồi, đợi con bé có sức thì cho con bé ăn rồi uống thuốc, mì và trứng dì cũng đã mua thêm trong tủ lạnh.”

Mấy ngày gần đây trời lạnh, virus cảm lạnh lại bắt đầu lây lan.

Hạ Ngưỡng sốt đến mơ hồ, cảm thấy trong miệng có thêm chút nước ẩm. Nhưng trong cổ họng lại cảm nhận được mùi thuốc khó chịu nên cô cau mày phun ra.

“Biết ngay là sẽ nhả ra mà.”

Đoạn Tiêu cúi đầu nhéo chóp mũi cô, sau đó lại mướm cho cô vài ngụm nước nữa.

Trước mắt có một dáng hình mờ mờ, đang ngồi bên cạnh cô, Hạ Ngưỡng chật vật mở miệng: “Đặt báo thức giúp em...”

“Chuyến bay lúc mấy giờ?”

Đoạn Tiêu đang làm bài tập của khoa, máy tính đặt trên bàn trà mở trang web chứa những mệnh đề Toán cao cấp phức tạp.

Hạ Ngưỡng là một học sinh kém, nhìn màn hình đó càng khiến cô đau đầu hơn nên trút sự tức giận với máy tính lên anh: “8 giờ 30.”

Anh thấy buồn cười nhưng không nói gì, với lấy điện thoại của cô rồi mở khóa.

Nhiệt độ trên đầu đã giảm đi một chút, cô ngồi dậy: “Bài đăng trên diễn đàn là do anh làm à?”

“Giả vờ vào vai một cô gái nhưng người đăng bài lại là một chàng trai tên Mao Vô Kiện ở khoa Xây Dựng.”

...

Đoạn Tiêu nói đến đây, nhìn thấy biểu hiện trên mặt cô, có vẻ đã hiểu được ý cô nên mỉm cười hỏi: “Hóa ra không phải hỏi cái này à?”

Hạ Ngưỡng mất tự nhiên liếm môi, cụp mắt xuống.

“Em nghĩ anh cho người đăng lên sao?” Giọng điệu của anh lạnh lẽo và cứng nhắc, anh bóp cằm cô nhắc lên, “nói chuyện.”

Hạ Ngưỡng thở gấp, chuyển đề tài để lảng tránh anh: “Anh đừng nói to như vậy, làm ồn đến em rồi.”

Sắc mặt cô tái nhợt, giọng nói yếu ớt, một lời vu khống khiến anh tức giận ngút trời, giờ cô lại giả vờ vô tội.

Đoạn Tiêu khẽ thả lỏng tay: “Anh thấy là em sốt đến hồ đồ rồi.”

“Cái tên Mao Vô Kiện kia... có chút ấn tượng, năm nhất khi học quân sự đã viết thư tình đưa cho em. Bị từ chối, nên không cam tâm.” Hạ Ngưỡng lại nằm xuống, uể oải nghiêng người sang một bên, “Thật đáng ghét, em nguyên rửa anh ta đi đường bị rơi xuống cống ngầm.”

“Được rồi.”

Không cần cô mở miệng, Đoạn Tiêu cũng sẽ không dễ dàng tha cho chàng trai đã quạt gió thổi lửa kia.

Hạ Ngưỡng bị sốt đến hồ đồ lại đột nhiên nói ra một câu: “Nếu trả lại tiền cho anh, có phải anh có thể lập tức đi tìm người khác không?”

“Hạ Ngưỡng.” Anh nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo, tiếng nói trầm thấp lạnh lẽo, “Em đang phát bệnh ở đây phải không?”

Hạ Ngưỡng vẫn không biết ý mà cười khẽ.

Có hơi ngốc, còn chóng mặt nữa nên cô nhắm mắt đi ngủ.

Có lẽ cô thật sự phát bệnh rồi, nếu không thì ban ngày cũng không khó chịu đến mức đi hùng hổ dọa người, lúc này cũng sẽ không ngu ngốc đến mức nói ra lời trong lòng.

Cả tối chỉ hạ nhiệt vật lý, đương nhiên là hiệu quả không tốt.

Giữa lúc đó, Trang Tĩnh gọi điện thoại tới hỏi cô có về ký túc xá không, lúc đó Đoạn Tiêu đang tắm cho cô.

Anh ngâm điều thuốc ngồi bên bồn tắm, sương khói lượn lờ quanh đôi môi mỏng, anh nói thẳng: “Không về, phát bệnh rồi. Tôi là người nhà cô ấy.”

...

Trang Tĩnh ở đầu bên kia khựng lại, nhớ rằng giọng nam này cô ấy đã từng nghe vài lần từ hồi năm nhất. Nhưng không hiểu sao đến tận bây giờ cô ấy vẫn chưa nhận ra, cũng chưa bao giờ liên kết Hạ Ngưỡng và Đoạn Tiêu với nhau.

Trang Tĩnh che miệng, hạ thấp giọng nói: “Cậu có phải là Đoạn Tiêu không?”

“Cô ấy đã nói với cậu về tôi rồi à?”

Anh bất ngờ nhận được chút vui vẻ, liếc mắt nhìn về bóng lưng ngồi lặng yên trong phòng tắm.

Giọng điệu như được công nhận này là sao vậy... Trang Tĩnh do dự nói: “Hạ Ngưỡng nói hai người là bạn tình.”

Tút tut tut ——

Trang Tĩnh ngơ ngác nhìn màn hình, lúc này mới phát hiện điện thoại đã trực tiếp bị cúp máy.

Hôm sau Hạ Ngưỡng dậy rất sớm, nửa đêm cơn sốt đã hạ, cũng không bị ngạt mũi, nhưng Đoạn Tiêu hầu hạ cô cả đêm thì vẫn

đang ngủ.

Cô liếc nhìn sang phần giường bên cạnh, nhẹ nhàng thay quần áo rồi mang theo vali hành lý đã chập cứng ra ngoài.

Trong tủ quần áo ở tầng dưới, còn có vài cái túi xách và đồ trang sức có giá trị.

Hôm nay trời rất đẹp, nhưng không biết tạo sao chuyến bay đi Thân Thành vẫn lặng im không chuyển động, cũng không cất cánh.

Ngay khi mọi người đang xôn xao thì Ngỗi Mẫn Vận vỗ vỗ cánh tay Hạ Ngưỡng để an ủi: “Đừng lo lắng, sẽ thuận lợi tới được Thân Thành thôi.”

Mí mắt phải của Hạ Ngưỡng liên tục giật giật, trong lòng có chút bất an.

Đúng lúc này, tiếp viên hàng không đi tới bên cạnh cô, thấp giọng nói: “Cô Hạ, có vài thông tin cần cô xác nhận lại.”

Ngỗi Mẫn Vận vì bảo vệ học trò của mình, hỏi: “Có thông tin gì sai sao?”

“Không có sai sót gì đâu, chỉ là kiểm tra thí điểm thôi ạ.” Tiếp viên hàng không lịch sự cười cười, ra hiệu Hạ Ngưỡng xuống máy bay, “Cô Hạ, mời theo tôi.”

Bay đi Thân Thành chỉ khoảng hai tiếng, chuyến bay này cũng chỉ có hạng ghế phổ thông.

Sau khi đi xuyên qua hành lang thật dài, Hạ Ngưỡng được đưa tới phòng VIP và nhìn thấy Đoạn Tiêu đang ngồi ở cửa sổ kính sát trần.

Dường như anh ngủ không ngon, cả người lười biếng còn không có tinh thần, vai gầy tựa lên thành ghế, đuôi mắt hẹp dài khẽ nhếch lên.

Thần sắc lạnh lùng, cú thờ ơ nhìn cô đi vào một cách vô cảm.

Hạ Ngưỡng véo véo vào lòng bàn tay, đi tới hỏi như không có chuyện gì: “Sao đột nhiên lại gọi em tới đây?”

Đoạn Tiêu nhìn bộ đồ cô đang mặc từ trên xuống dưới, nghiêng đầu: “Sao sáng nay không gọi anh dậy?”

Khi bình phục, giọng cô đã trở lại bình thường, ngữ điệu vô cùng mềm mại, dường như đang lấy lòng: “Anh chăm sóc em cả đêm đã rất mệt rồi... Sáng nay cũng không có lớp nên em muốn để anh ngủ thêm một chút.”

Thật ra Hạ Ngưỡng không nhớ rõ tối qua lúc sốt cao đến ngất đi bản thân đã nói gì, nhưng lại mơ hồ nhớ đã hỏi anh sau khi trả hết nợ thì sẽ thế nào.

Nếu cô nói ra sự thật thì lần đi tranh tài này của cô sẽ rất tệ.

Duy nhất có lần này, có thể giúp cô kiếm được phần tiền thưởng nhiều đến mức không phải năm nào cũng có. Nếu bỏ lỡ lần này thì sẽ phải đợi hai năm nữa, còn chưa nói đến hai năm sau liệu có tổ chức mùa cổ điển và vũ đạo dân tộc hay không.

Anh nghi ngờ: “Tiền thưởng của cuộc thi lần này là bao nhiêu?”

“Cũng không nhiều lắm.” Trong lòng cô có chút hồi hộp, sau đó bình tĩnh nói, “Em cũng không nhất định phải giành được giải thưởng.”

“Chuẩn bị vất vả như vậy, sao lại không lấy giải thưởng.” Đoạn Tiêu đứng lên, khép ngón tay đặt lên trán cô, đổi chủ đề, “Bác sĩ Diêm nói mấy hôm trước em từng đi tìm ông ấy.”

Tim Hạ Ngưỡng thất lại: “Em chỉ muốn hỏi tình hình hiến gan thôi.”

Anh thấp giọng cười, đôi mắt đen láy nhanh chóng lạnh đi: “Không phải đã nói đều giao cho anh sao? Em không tin anh à?”

“Sao có thể? Nhưng anh không nói với em là có hay không.” Hạ Ngưỡng thoáng ngửa mặt lên, quan sát đôi mắt anh, “Có thể để máy bay cất cánh không, sau khi tới Thân Thành em cũng muốn nghỉ ngơi nữa.”

Đoạn Tiêu vẫn bất động, liếc nhìn cô một cái mà không biết anh đang suy nghĩ gì.

Hạ Ngưỡng kéo cánh tay anh, hơi nhón chân, phàn nàn như mọi khi: “Thật sự không hiểu anh đuổi tới đây làm gì, anh cúi đầu xuống một chút đi...”

Chàng trai thuận theo lời cô hạ thấp cần cổ, rồi một cái hôn khẽ rơi lên bờ môi.

Anh vốn nên tin tưởng phán đoán từ trực giác của mình, nhưng đây là lần đầu tiên Hạ Ngưỡng chủ động hôn anh.

Lần này không uống rượu, vào thời điểm cô đang tỉnh táo.

Nhưng Đoạn Tiêu luôn không nhớ được bài học này, mỗi lần cô chủ động lại gần anh đều là đang lừa anh.

Hạ Ngưỡng đạt được ý nguyện, quay lại máy bay.

Khi cô vừa ngồi xuống, Ngỗi Mẫn Vận lập tức lo lắng hỏi: “Không có gì đáng ngại chứ, sao em đi đâu lâu vậy?”

Khi sắp cất cánh, loa phát thanh của máy bay thông báo rằng sẽ có quà lưu niệm miễn phí từ sân bay Kinh Châu vì chuyến bay bị delay.

Đó là đèn bù của Đoạn Tiêu vì khiến chuyến bay trễ mất hai mươi phút.

Hạ Ngưỡng thở phào nhẹ nhõm, nhìn vào thanh socola trong tay, khẽ nói: “Không có việc gì, không sao đâu ạ.”

Ngồi Mẫn Vận không biết chuyện nhưng vẫn lạc quan nói: “Trước khi thi đấu em vừa bị sốt, chuyến bay còn bị delay, đây chắc chắn là sắp có chuyện tốt lắm đây.”

Đúng vậy, làm việc tốt thường rất gian nan.

Chương 16: Đợi chờ – Phá vỡ quy tắc trò chơi

Lịch thi đấu của Giải thưởng vũ đạo toàn quốc Hoa Sen tổng cộng có 2 vòng. Vòng đầu là vòng sơ khảo để chọn ra 20 thí sinh xuất sắc trong các đại diện từ khoa vũ đạo của 100 trường hàng đầu để vào vòng chung kết, tương tự như một vòng tuyển chọn sơ bộ với quy mô nhỏ.

Trong vòng đầu tiên, Hạ Ngưỡng lựa chọn bài múa solo do giảng viên hướng dẫn Ngồi Mẫn Vận – người đã đưa cô tới đây biên đạo, tên là: 《Đợi Chờ》.

Nhạc nền là bản [Không Đai Hí] của Tường Lặc Lặc, giai điệu mang cảm giác đậm chất nghệ thuật cổ truyền.

Một ao sen đơn giản được bài trí trên sân khấu cho cô, cũng là nơi cô muốn đứng khi kết thúc màn biểu diễn.

Bối cảnh sau lưng cô là màu đỏ sẫm, tựa như câu thơ:

“Mẫu đơn óng ánh sắc xuân

Mưa bắt đầu tạnh trên cành hoa hải đường”.

Ánh đèn sân khấu chiếu xuống, Hạ Ngưỡng mặc quần áo múa kiểu Hán phục màu đỏ nền trắng, dáng người yếu điệu, tóc đen mượt như suối.

Trong tay cô đang cầm một thanh kiếm mềm, duyên dáng nhẩy múa.

Làn váy tung bay sau những vòng xoay giữa những hơi thở.

Vũ điệu của mỗi bài múa được biên đạo đều chứa đựng một câu chuyện tổng thể.

《Đợi Chờ》 lấy bối cảnh nữ chính là một người con gái vừa được gả vào một gia đình tướng quân. Nàng đã quen biết chồng từ khi còn nhỏ, hôn ước đã có từ lâu.

Nhưng vào ngày thành hôn, khi hai người đang bái đường thì thiếu niên tướng quân đang là tân lang còn mặc đồ cưới lại nhận nhiệm vụ phải đi gấp. Chàng phải dẫn binh đi đánh giặc nơi xa để bảo vệ tổ quốc.

Khăn cưới của tân nương còn chưa được vén lên, nàng chỉ có thể ở nhà đợi chồng ngày này qua tháng khác.

Nàng đứng dưới cây hải đường trong sân nhà nhìn về phương xa.

Từ xuân sang thu, từ hạ sang đông.

Thực ra tổ quốc đã sớm yên bình, nhưng tiểu tướng quân đã tử trận từ năm năm trước. Chỉ có người vợ nhỏ vẫn đang không chấp nhận sự thật mà cố chấp đợi chờ, không muốn bước tiếp, tinh thần cũng dần suy sụp.

“Cũng nên sớm biết rằng khúc tàn người sẽ tan, nhưng vẫn không nỡ buông xuống những thứ hư ảo ấy”. “Thật đáng cười kẻ như ta, lỡ đem lòng tham yêu chút hoan lạc.*”

(*dựa theo bản vietsub bài “Không Đài Hí” của trang ‘Hạc Quán Sơn Trang’ trên YT.)

Màn mưa như trút nước đột ngột rơi xuống ở cao trào bi tráng của vở múa, tựa như nước mắt long lanh của tân nương.

Ở phân cảnh cuối cùng của vở múa, Hạ Ngưỡng trong trang phục màu đỏ bước lên bục cao giữa ao sen. Một chuỗi những động tác múa khó như hạ chân, nâng lưng cũng được cô thực hiện liền mạch, cơn mưa nhỏ dần đi.

Ngay lúc cơn mưa ngừng rơi, cô vung kiếm tự vẫn, để lại một khung cảnh thê lương tuyệt vọng.

Ánh đèn dần tối đi, chỉ còn lại một chiếc áo đỏ mỏng manh nằm yên không nhúc nhích.

Tiếng vỗ tay dưới sân khấu vang lên, kéo dài thật lâu không ngừng.

Toàn bộ ánh đèn đều sáng lên, Hạ Ngưỡng đứng dậy, chỉnh lại tóc vương tán loạn trên mặt rồi đi về phía trước vài bước.

Vài người giám khảo ngồi dưới sân khấu, trong đó giám khảo ngồi giữa mỉm cười, nhìn cô: “Đã lâu không gặp, Hạ Ngưỡng.”

Hạ Ngưỡng ngập ngừng nhìn về phía vị giám khảo, mặc dù trong đầu cô không có ấn tượng gì nhưng vẫn mỉm cười chào hỏi: “Chào cô.”

“Có thể em không nhớ tôi, nhưng tôi lại nhớ rất rõ em. Tôi là một trong những giám khảo của Giải thưởng Đào Lý.” Nữ giám khảo nhìn cô có ý khen ngợi, “Mấy năm gần đây cô vẫn luôn theo dõi em, từ các cuộc thi nhỏ tới lớn, cuối cùng em lại quay lại trước mặt cô.”

Hạ Ngưỡng có tài khoản mạng xã hội, tuy không cập nhật nhiều nhưng cô vẫn có rất nhiều fan hâm mộ. Phần lớn đều là vì nhan sắc của cô, cư dân mạng thật sự ngưỡng mộ tài năng võ đạo của cô cũng không có nhiều.

Năm 17 tuổi cô đã giành được giải thưởng Đào Lý.

Đây là cuộc thi cấp cao nhất về võ đạo dành cho thanh thiếu niên, có thể coi như giải Oscar của giới võ đạo.

Lúc đó, Hạ Ngưỡng đã được người của một số học viện võ đạo chiêu mộ, thậm chí nhiều nơi có chuyên môn cao còn sẵn sàng

hạ điều kiện văn hóa để đặc cách tuyển cô vào.

Mặc dù sau đó đều không thành, nhưng danh hiệu “Vũ công Hạ Ngưỡng” cũng đã xuất hiện trong ngành võ đạo.

“Trước đây, khi nhìn thấy tên em trong danh sách đăng ký, cô đã nói với mấy thầy cô khác là có một sinh viên có thể bay trên sân khấu sắp đến.”

Mấy giám khảo khác cũng cười gật đầu, đây là lần đầu không khí hòa thuận đến thế.

Vì dáng vẻ suát sắc, trong một số động tác Hạ Ngưỡng có thể mang đến cho người xem cảm giác lay động mang khí chất thần tiên, giống như đang bay trên không trung.

Trước đây cô đã bị nhiều tài khoản truyền thông đưa tin, còn dùng điều đó làm chiêu trò.

Tất cả mọi người đều có thể nghe ra được ý thiên vị của vị giám khảo này dành cho Hạ Ngưỡng.

Ngay khi mọi người cho rằng Hạ Ngưỡng sẽ có được số điểm cao nhất thì kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, điểm của cô chỉ trên trung bình một chút.

“Màn võ đạo này là sở trường của em, không nghi ngờ gì nữa em hoàn toàn có thể tiến vào vòng chung kết.” Nữ giám khảo không hề khó xử, ngược lại còn cười nói, “Nhưng cô hy vọng tiết mục biểu diễn trong vòng chung kết của em sẽ khiến người ta mở to hai mắt hơn.”

Rời khỏi địa điểm thi đấu, thông báo xếp hạng cuối cùng sẽ được gửi qua email sau 3 tiếng nữa.

Quả nhiên Hạ Ngưỡng ổn thỏa bước vào vòng chung kết, cô xếp thứ bảy.

Ngồi Mẫn Vận đang ngồi ở sảnh khách sạn đợi cô, khi thấy cô đã tắm rửa thay quần áo xong thì vẫy tay nói: “Cô vừa xem phần phát trực tiếp, vị giám khảo đó cố ý hạ điểm của em, để tránh bạo lực người chiến thắng thường sẽ áp dụng phương thức này. Đừng lo, em cứ chuẩn bị tốt cho vòng chung kết.”

“Dạ.”

Thật ra Hạ Ngưỡng không lo lắng, cô đã chuẩn bị điệu múa Triều Tiên cho vòng chung kết làm bước đột phá, cũng đáp ứng được yêu cầu muốn nhìn thấy sự khác biệt của vị giám khảo kia.

Ngồi Mẫn Vận: “Cô đã xem qua một lượt đối thủ của em, em cảm thấy ai có sức uy hiếp lớn nhất.”

Hạ Ngưỡng suy nghĩ một chút, vốn cô muốn nói ra vài cái tên tượng trưng. Nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt vào trong bụng mà nói ra sự thật: “Không có ạ.”

“Hahaha được rồi, vậy thì tốt! Cô cũng xem hết một lượt rồi, thực lực ngang ngửa em đúng là không có.” Ngồi Mẫn Vận thoải mái cười to nói, “Khí khái của em đã mạnh hơn hôm khai giảng nhiều rồi. Còn chưa đến hai năm, trưởng thành không ít.”

Hạ Ngưỡng có hơi xấu hổ.

Nghĩ tới dáng vẻ vừa rồi của mình, không hiểu sao cô lại thấy khá giống sự kiêu ngạo quen thuộc của người nào đó.

“Được rồi, lên lầu ăn gì đi đã.” Ngồi Mẫn Vận ấn thang máy lên tầng.

Hạ Ngưỡng nhìn màn hình hiển thị số tầng trong thang máy, nhắc nhở: “Đi ăn đồ Tây ạ? Sao đột nhiên khoa lại cấp nhiều kinh phí vậy ạ?”

“Không phải, vừa rồi quản lý khách sạn có gọi tới cho cô, báo là hôm nay họ có hoạt động, rút thăm trúng số phòng của em.” Ngồi Mẫn Vận nói đến đây thì bật cười, “Trước khi tới, cô đã nói gì ấy nhỉ? Chuyện tốt thì thường gian nan.”

Hạ Ngưỡng ngập ngừng không lên tiếng, cô vô thức mở điện thoại lên, nhưng cũng không nhận được tin nhắn nào.

Giữa cô và Đoạn Tiêu có một số hạn chế. Đến bây giờ, cả hai vẫn đang giữ những ranh giới vô hình, như đang duy trì điểm cân bằng của chiếc bập bênh.

Không công khai, không được để những người trong trường phát hiện ra giao dịch giữa bọn họ.

Không được cùng người khác phái qua lại quá gần gũi.

Không được quấy rầy cô trong lúc đi thi đấu.

Sau khi xong việc, cô sẽ chủ động gọi điện cho anh để báo cáo lịch trình tiếp theo.

Hạ Ngưỡng chưa bao giờ nghĩ rằng, người phá đi quy tắc trò chơi trước lại là bản thân mình.

Trong phòng riêng của một nhà hàng lớn nằm ở ngoại ô Kinh Bắc, đêm khuya, trên bàn có sáu, bảy người đã uống đến mặt mày đỏ ửng.

Mấy thanh niên trẻ đã thanh toán hóa đơn xong, họ khéo léo mời mấy người đàn ông trung niên bụng phệ lên xe dịch vụ rồi tiễn họ đi.

Những người phục vụ trong nhà hàng từ lâu đã quen với các bữa tiệc dự án công trình. Mấy vị lãnh đạo kia đều là những người dày dạn kinh nghiệm, lại còn nghiện rượu, lần nào cũng phải uống đến say xỉn mới chịu dừng.

Khi thấy có người đi ra từ nhà vệ sinh, nhân viên nhanh chân nhanh mắt bước lên phía trước muốn đỡ người đó.

Đoạn Tiêu bước lùi sang một bên, lộn tóc ướt sũng nước. Cả người đều là mùi rượu, nhưng anh xua tay không để cho người khác chạm vào.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo măng tô màu đen, quần tây ống thẳng. Sau khi say, anh cởi áo khoác ra, bên trong là áo sơ mi trắng, chiếc cúc áo gỗ tùng trên cổ tay lộ ra, tỏa ra mùi thơm ấm áp nhẹ nhàng.

Rõ ràng là nói chuyện làm ăn cùng một đám cáo già, nhưng về mặt đầy khí chất anh hùng của anh lại nhờ bộ trang phục này mà trở nên trẻ trung thoải mái, nhiều hơn vài phần khí chất thiếu niên.

Cũng khiến cho người đối diện đánh giá thấp đối thủ, cho rằng anh dễ lừa.

Nhưng nói đến nửa đêm, vẫn nghe thấy anh bàn điều kiện rõ ràng rành mạch, không thể từ chối được nữa nên chỉ đành phê duyệt hợp đồng.

Lục Gia Trạch đưa cho anh một chai nước giải rượu, mở cửa sau xe: “Giám đốc Lương của sở xây dựng đô thị đã xử lý xong, nhưng còn người bên cục Tài Nguyên và Môi Trường kia... Chỉ ăn uống tặng quà và những chiêu trò tầm thường sẽ không có tác dụng, ông ta không dễ bị mua chuộc.”

“Làm người không ai không có khuyết điểm, ông ta không có thì tạo ra khuyết điểm cho ông ta.” Đoạn Tiêu ngả lưng trên ghế sau xe, giật giật cổ áo, nới lỏng hai chiếc cúc bên dưới yết hầu, “Không phải lũ rắn ở ngoại ô Kinh Bắc vẫn thuộc quyền quản lý của ông ta sao?”

Nói xong, Lục Gia Trạch cũng gật đầu hiểu ý: “Hạng mục này đã chuẩn bị suốt mấy tháng nay, sau khi có được nó, đến mùa Hè là công ty của cậu cũng đạt đủ điều kiện niêm yết rồi.”

Đoạn Tiêu xắn tay áo lên tới cẳng tay, cổ tay buông lơ trên đầu gối, khoe mắt lộ ra chút men say thờ ơ, lưỡi biếng “ừm” một tiếng.

Không đồng ý cũng không quá để ý đến thành quả trước mắt.

Lục Gia Trạch không thể không thừa nhận, sự nhạy bén trong kinh doanh của người anh em này đúng là không tệ.

Vào mùa hè sau khi tốt nghiệp trung học, không ai nghĩ rằng tiền ảo lại trở nên phổ biến. Nhưng vào thời điểm đó, Đoạn Tiêu đã liên tục đầu tư vào Bitcoin và kiếm được một khoản lớn từ thị trường tiền ảo.

Năm nhất đại học, livestream và kinh tế mạng nổ ra, anh một lần nữa dẫn đầu xu hướng, có rất nhiều các khoản đầu tư lớn nhỏ vào ngành này.

Đã từng nghe về việc trời thương cho cơm ăn.

Nhưng chưa từng nghe tới việc trời thương cho tiền.

Trong nhóm người của bọn họ, bất kể là sau này theo kinh doanh hay làm chính trị, trước mắt cũng chỉ có Đoạn Tiêu mới đủ tự tin để đưa ra lựa chọn, cũng chỉ có anh có bản lĩnh so tài với người trong nhà.

Hiện tại, các nhóm công nghiệp năng lượng mới và quang điện phục vụ sản xuất đã thực sự trở thành một lĩnh vực công nghiệp, trở thành một thế lực mới nổi.

Nhưng có sự nâng đỡ và hỗ trợ từ chính phủ, Lục Gia Trạch có thể dự đoán tương lai và triển vọng tươi sáng của nó.

Có một cuộc điện thoại gọi đến, vang lên đột ngột trong lúc chiếc xe đang chậm rãi đi giữa màn đêm. Nhưng đổ chuông chưa đến ba giây đã bị Đoạn Tiêu không kiên nhẫn cúp máy.

Lục Gia Trạch quay đầu nhìn lại thì phát hiện ra sự chú ý của người ngồi sau xe đang nằm ở màn hình máy tính bảng đặt ở ghế sau xe.

Không cần suy nghĩ nhiều, chắc chắn là cuộc thi võ đạo rồi.

Vòng chung kết của giải thưởng Hoa Sen đã kết thúc vào ban ngày, kết quả cũng đã có.

Đoạn Tiêu đang xem đoạn video từ đầu, là video Hạ Ngưỡng trước khi vào thi đấu, cô bị một đám phóng viên vây lại phỏng vấn.

“Xin chào bạn học Hạ Ngưỡng, có thể xin vài phút phỏng vấn không?”

“Nghe nói bạn là quán quân của hầu hết các giải thưởng võ đạo lớn nhỏ trong nước, có phải lần này cũng đã nắm chắc phần thắng không?”

“Chương trình thi đấu lần này đơn giản hơn so với lần trước, võ công thực lực cao cũng không có nhiều. Nếu như lần này đạt được giải thưởng, bạn có cảm thấy như nhặt được món hời không?”

Nghe được câu này, Hạ Ngưỡng bình tĩnh nhìn về phía góc dưới bên trái của ống kính, nhìn thẳng vào đó rồi hỏi: “Chị là phóng viên của tòa báo nào, tên chị là gì vậy? Hỏi vấn đề như vậy, không biết chị có đạo đức nghề nghiệp không?”

Cô gái trong video mặc áo khoác ngoài, bên trong là trang phục biểu diễn bằng lụa mỏng, thể trạng của cô là kiểu chỉ cần vừa tới

mùa đông là sẽ cực kỳ sợ lạnh. Hai cánh tay vẫn luôn che trong áo, cô khoanh tay lạnh lùng nhìn vào ống kính.

Dáng người vốn đã cao, cô còn đang đứng trên bậc thang.

Khuôn mặt sáng ngời lại không có chút cảm xúc nào, khiến người ta có một loại cảm giác e ngại không dám nhìn thẳng.

Phóng viên run lên hai giây, lấp bắp vội vàng chuyển sang chủ đề khác.

Ánh mắt nhàn nhã của Đoạn Tiêu nhìn chăm chăm vào người con gái trong khung hình, độ cong trên môi ngày càng lớn. Anh vô cùng hài lòng với gai nhọn mà cô gái vươn ra lúc này.

Nếu Hạ Ngưỡng nhìn thấy biểu cảm của anh vào lúc này thì đại khái cũng sẽ nói con người này thật kỳ quái.

Rõ ràng cho tới bây giờ, anh luôn hy vọng cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời, có thể ngoan hơn một chút. Nhưng lại mâu thuẫn đến mức thường xuyên gây gổ với cô, muốn cô lây nhiễm tính khí thất thường của anh, cứng rắn với người ngoài.

Trong trận chung kết, Hạ Ngưỡng chọn điệu múa Triều Tiên.

Nói thẳng ra, đây là điệu múa dân tộc mà ngay cả các vũ công chuyên nghiệp cũng cảm thấy khó khăn chứ đừng nói tới sẽ có người chọn để dự thi.

Bởi vì trong điệu múa Triều Tiên động tác bàn tay liều hay bước đi hạc đòi hỏi cảm giảm u buồn và mạnh mẽ tuyệt đối, nhấn mạnh vào sự chuyển động thân thể hòa cùng nhịp điệu, người bình thường cơ bản là không thể luyện tập tốt được.

Mà khi cô xuất hiện, trên sân khấu một mảnh lụa thêu mềm mại bay nhẹ, tản ra ánh sáng lung linh tràn ngập các loại màu sắc.

Nhu cương hòa hợp, cô như lưỡi dao sắc bén tỏa sáng trong mùa đông giá lạnh.

Kết quả thi đấu không có gì bất ngờ, Hạ Ngưỡng lấy được giải đặc biệt, thậm chí còn được các vị ban giám khảo khen ngợi là “Vũ mị*”.

(*Vũ mị: có thể hiểu là “sự hấp dẫn trong điệu múa” hoặc “sự quyến rũ của vũ điệu”. Nó dùng để chỉ một vẻ đẹp, sự cuốn hút đặc biệt mà một người thể hiện khi múa.)

Đoạn Tiêu tắt màn hình, ấn mở wechat tìm đến khung chat được ghim đầu tiên, nhưng không có tin nhắn mới.

Ở Kinh Châu tuyết đang rơi, tuyết theo làn gió điên cuồng đập vào cửa xe. Xe từ vùng ngoại ô sắp tiến vào vành đai trung tâm thành phố, gió tuyết dày đặc trong đêm nên trên đường chẳng có mấy xe qua lại.

“Mọi người thường nói, khi yêu một người thì phải cho cô ấy tự do, tới tận bây giờ tôi vẫn chưa thể hiểu được câu nói này.”

Trong bóng tối, giọng nói của chàng trai có chút lười biếng mang theo vẻ cảm dục và trầm ấm, trở nên không thật giữa màn đêm.

“Để tôi nói, nếu như cậu yêu một người thì nên nhốt cô ấy trong tầng hầm. Đưa đồ ăn cho cô ấy từ cửa sổ nhỏ, cho đến khi cô ấy yêu cậu mới thôi.”

Lục Gia Trạch ngồi ở ghế lái phụ vốn đã ngủ gà ngủ gật, nhưng khi nghe thấy giọng nói lảm bảm từ phía sau thì cơn buồn ngủ đã biến mất một nửa.

Tối nay, hơn một nửa số rượu là do Đoạn Tiêu gánh, dù sao trong mấy người bọn họ cũng chỉ có anh khi uống say là vẫn đáng tin.

Lẽ ra là không có gì bất thường, nhưng có thể do Lục Gia Trạch đã quen biết anh nhiều năm, cũng coi như hiểu rõ anh, nên cảm thấy tâm tình của anh hôm nay vẫn luôn không tốt.

Lục Gia Trạch sững sờ, quay lại hỏi: “Sao vậy A Tiêu, cậu nói thầm cái gì thế?”

Đoạn Tiêu chống tay lên thái dương, đèn xe ngả vàng hai bên đường lướt qua cần cổ và đường quai hàm trắng lạnh của anh. Đôi mắt đen láy mà nặng nề của anh tập trung vào đầu đó: “Không sao đâu, chỉ là bỗng nhiên nhớ tới lời thoại trong một bộ phim thôi.”

“Đây chẳng phải là muốn làm cho nhau phải sống chết hay sao? Hahaha.” Lục Gia Trạch yên tâm nằm lại, nói tiếp, “Còn nữa, bộ phim này thật sự hơi rùng rợn.”

Anh cười khẽ, tựa như đang say: “Thật à?”

Sau khi Đoạn Tiêu ngủ, trong đêm khuya điện thoại của anh đã sáng lên hai lần. Lần đầu tiên là trong thẻ có biến động số dư, lần thứ hai là thông báo từ tin nhắn được ghim.

【Cắm Tiêu】 : Tiền đã trả cho anh, anh kiểm tra một chút đi.

Trả xong số tiền này là có thể hết nợ sao? Hạ Ngưỡng không chắc chắn.

Đã gần hai năm trôi qua, cô cũng chỉ đang đánh cược mà thôi.

Đánh cược hiện tại, Đoạn Tiêu sẽ không quá tàn nhẫn đối với cô.

Sau cuộc thi là kỳ nghỉ tết nguyên đán, đương nhiên Hạ Ngưỡng sẽ không lập tức quay về Kinh Châu. Vốn dĩ cô là người Thân Thành, nếu đã về rồi thì vừa hay đi tể bái phần mộ của bố mẹ luôn.

Nói về cuộc đời của Hạ Ngưỡng thì trong mắt người khác có thể được xem như là số phận đầy trắc trở.

Bố Hạ khi còn sống là một tài xế xe tải đường dài, ông đã bị một tên xã hội đen đâm khi giúp cảnh sát bắt giữ một tên tội phạm trên đường. Ông đã chết do mất máu quá nhiều.

Bố qua đời không bao lâu thì mẹ cũng theo ông mà đi trong một đêm mưa bão.

Bọn họ đúng là một cặp vợ chồng keo sơn như người ta hay nói.

Chỉ khổ cho Hạ Ngưỡng, khi đó cô còn chưa trưởng thành, vừa mới bước vào năm lớp 10 tại trường trung học số 1 Thẩm Thành ở Thân Thành.

Khai giảng chưa được mấy ngày, đi học, thuê nhà hay nhận tiền bồi thường đều cần có người giám hộ.

Hạ Ngưỡng không thể làm gì khác hơn là tới Kinh Châu.

Năm đó mẹ của Ôn Vân Miếu vẫn còn sống, vẫn ở tòa nhà ống ở ngoại ô Kinh Bắc như bây giờ.

Tình huống của Hạ Ngưỡng khá đặc biệt, cô không muốn từ bỏ vũ đạo. Sao khi tới Kinh Châu, cô đã nhờ người tìm giúp các trường học. Nhưng lúc đó ở vùng ngoại ô, chỉ có trường trung học ở thị trấn Cô Bắc tuyển sinh vũ đạo.

Tìm đủ mọi cách, cuối cùng cô cũng học trung học với tư cách học sinh vũ đạo.

Mẹ của Ôn Vân Miếu là dì của cô.

Đồng thời cũng là một bà mẹ đơn thân.

Trước đây Hạ Ngưỡng chưa bao giờ biết tại sao dì của cô, con gái của ông ngoại cô, lại không được phép trở về thăm họ hàng vào

dịp tết.

Họ hàng bên ông ngoại cũng không qua lại với dì, giống như đã loại trừ bà ấy ra vậy.

Chưa đến hai năm sau, dì cũng mất vì bệnh.

Hạ Ngưỡng được bà cô trong nhà nhận nuôi, việc học của cô cũng là do bà ấy chuyển tới ban nghệ thuật trong trường trung học trực thuộc Đại học Kinh Bắc ở nội thành.

Năm đó cô lấy thân phận học sinh vũ đạo để chuyển trường.

Vì chuyên môn quá xuất sắc nên khi phỏng vấn cô đã đạt điểm tối đa, được trường trung học miễn toàn bộ học phí.

Đây cũng là lý do vì sao bà cô trong nhà tình nguyện nhận nuôi cô, xem cô như một khoản đầu tư tiềm năng để kiếm lời.

Khi đó, Hạ Ngưỡng vẫn luôn lo lắng cho Ôn Văn Miếu vẫn học trung học cơ sở nội trú ở thị trấn Cô Bắc, vào một ngày cuối tuần, cuối cùng cô cũng biết được câu chuyện của dì.

Nói đơn giản thì vào năm lớp 12, dì đã yêu một tên cận bã xuất thân từ gia đình bản hàn nhưng có một khuôn mặt hiền lành có học thức.

Tên cận bã đó đang học năm thứ hai đại học, dì đã bất chấp sự phản đối của bố mẹ, bỏ học để theo hắn ra xã hội. Dì làm nhiều công việc để chu cấp cho hắn học đại học rồi đến nghiên cứu sinh.

Một lời đề nghị làm việc ở nước ngoài và một báo cáo xét nghiệm mang thai tới tay hắn cùng một lúc. Tên cận bã đó đã lấy tiền của dì cao chạy xa bay, nói rằng sẽ kết hôn với dì khi hắn quay lại.

Đôi khi Hạ Ngưỡng cảm thấy, hai chị em nhà họ Ôn này đúng là si tình hiếm thấy.

Mẹ cô có thể vì người bố đột ngột qua đời của cô mà đã quyên sinh theo ông, dì cô cũng vì đàn ông mà nhận hết khổ đau.

Vì họ đều là những người lớn trong gia đình, cô không thể có quá nhiều ý kiến. Nhưng trong lòng từ nhỏ cô đã xem họ như lời cảnh cáo.

“Cho nên, kết hôn có phải là cái kết?” Hạ Ngưỡng hỏi.

“Kết cái quái gì.” Bà cô vừa nhai đậu rang muối vừa nói, “Cháu cho rằng con mắt của dì cháu có thể vừa ý loại người tốt lành gì chứ? Thời điểm người đàn ông kia học nghiên cứu sinh, hẳn ra đã ngoại tình với con gái của một gia đình giàu có, đã cùng đi tới...”

Bác cả ở bên bổ sung thêm một câu: “Boston.”

“À Đúng, Boston!”

Bà cô thờ dãi không ngừng: “Đau lòng vì một người đàn ông, kiếm tiền nuôi hẳn, rồi thế nào chứ hả? Người ta thì coi như ăn cơm chùa, bây giờ còn sống tốt thế nào chứ.”

Hạ Ngưỡng hỏi: “Hiện tại đang ở đâu ạ.”

Bà cô: “Ở trong trường cháu đang học đấy, làm một trưởng phòng hành chính. Cái trường đó của cháu có bao nhiêu bề thế chứ, toàn người làm quan, con của những người có tiền, hẳn ta cũng coi như làm vua một cõi, có thể kiêu ngạo rồi!”

“Cô có nhớ nhầm không? Trưởng phòng hành chính của trưởng cháu là một ông chú đầu trọc, không giống như kiểu được con gái nhà giàu xem trọng đâu.”

“Sao cô có thể nhớ nhầm được, chủ tịch hội đồng quản trị của trường cháu có phải là họ Đoạn không?” Bà cô nói chắc như đinh đóng cột, “Ông ta là con rể của nhà họ Đoạn ở Kinh Châu, là ở rể đấy, có hiểu không hả! Người đứng đầu nhà họ Đoạn bọn họ bây giờ chính là người đã từng đưa ông ta ra nước ngoài, còn sắp xếp cho ông ta một chức vụ nhân nhả trong trường học.”

Sau này, nhân lúc rảnh rỗi Hạ Ngưỡng đã đi tìm hiểu một chút, xác thực là bà cô không nhớ nhầm.

Phân khu nghệ thuật cô đang theo học không nằm ở cơ sở chính, mà vị trưởng phòng hành chính của cơ sở chính tên là: La Lương Sâm.

Ảnh ID trên trang web chính thức là một bức ảnh với khuôn mặt ngay thẳng, thanh tú, dù đã là người đàn ông hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn có thể nhìn thấy vẻ chĩnh chu, nho nhã và lịch sự.

Vốn chuyện này nên theo thời gian và người đã khuất mà bị quên lãng đi.

Nhưng đến năm lớp 12, khuôn viên ban nghệ thuật chỗ Hạ Ngưỡng học cần cải tạo hoàn toàn. Vì vậy, nhóm học sinh nghệ thuật bọn họ được chuyển ngẫu nhiên vào các lớp ở cơ sở chính.

Đó là một ngày nắng chói trang, trường cấp ba đã khai giảng được một tháng. Chuông vào lớp đã vang lên, trong sân trường yên tĩnh chỉ còn tiếng ve kêu rì rào trên cây.

Hạ Ngưỡng bước vào cổng trường điểm danh, khi đi ngang qua cổng, trên bức tường vinh danh có một dòng chữ thư pháp viết bằng bút lông đỏ: Học sinh ưu tú.

Xếp hạng hàng tháng dựa theo thành tích kiểm tra, cô đã bị bức ảnh đứng đầu thu hút. Thật không ngờ, ở cơ sở chính này lại có một học sinh thật sự giỏi giang mà lại còn cuốn hút đến vậy.

Chàng thiếu niên có khuôn mặt sắc sảo lạnh lùng, đường nét thanh tú. Mũi thẳng môi mọng, góc cạnh rõ ràng. Khuôn mặt anh tú, dù chỉ mặc đồng phục nhưng cũng không che được khí chất lạnh lùng ngang tàng.

Trừ điều đó ra thì đôi mắt kiêu ngạo, cách một tấm ảnh chụp cũng có thể cảm nhận được khí chất hung hăng độc đoán của đối phương.

Học sinh xuất sắc gần như đạt điểm tuyệt đối trong các môn Toán, Vật Lý và Hóa Học, quả nhiên là khiến mọi người đều chán ghét.

Tên: Đoạn Tiêu

Lớp: Lớp 12/1

Ánh mắt Hạ Ngưỡng di chuyển xuống dưới, nhìn thấy phương châm ngắn gọn mà điên rồ anh để lại:

Môn chưa giỏi thì luyện tập nhiều hơn.

Chương 17: Cái nhìn đầu tiên – Vật trong tay

Rất lâu sau này, khi Hạ Ngưỡng nhớ lại ngày hôm đó. Cô chợt nhận ra người đầu tiên cô gặp chính là Đoạn Tiêu, nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên cô đã có ác cảm với anh.

Sau này loại suy nghĩ ấy vẫn không thay đổi.

Anh nói chuyện rất hồ đồ, làm việc hồ đồ, mà làm người cũng hồ đồ.

Trong nhận thức của Hạ Ngưỡng, tất cả những cậu ấm con nhà giàu đều có sự tự tin bẩm sinh, bề ngoài thì phong nhã lịch sự có trình độ, nhưng trong thâm tâm sẽ không quan tâm đến cảm xúc của người khác.

Huống chi là kiểu người như Đoạn Tiêu, anh luôn phớt lờ vẻ kiêu ngạo và khó gần lên mặt.

Anh thậm chí còn không muốn giả vờ lịch sự.

Khuôn viên cơ sở chính của trường trung học trực thuộc lớn gấp mấy lần trường chi nhánh. Trước khi tới được văn phòng của chủ nhiệm lớp Hạ Ngưỡng còn phải đi ngang qua căn tin.

Cô nhớ ra đã quên mua cây bút đỏ trong túi đồ văn phòng phẩm nên bước vào.

Lúc thanh toán, phía trước cô có một chàng trai cao hơn cô nửa cái đầu dường như không mang tiền, lè mề cả nửa ngày vẫn đứng đó tìm tiền lẻ.

Hạ Ngưỡng đứng phía sau chàng trai, nhìn bộ đồng phục chàng trai đang mặc, phía sau có một chữ “Đoạn” lớn được viết bằng bút nhũ vàng, như thể do chính chàng trai viết ra.

Thoạt nhìn, trông chàng trai giống dạng học sinh ngang bướng nghịch ngợm.

Lại là “Đoạn”

Trong trường này họ “Đoạn” thật đúng là nhiều, chẳng lẽ là vì do “Đoạn thị” mở sao?

Mắt liếc thấy chàng trai đang cầm chai cocacola, Hạ Ngưỡng không muốn lãng phí thời gian của mình nên đã bước lên trước: “Để tôi thanh toán cùng luôn đi.”

Cô đưa một tờ tiền lẻ 10 tệ cho nhân viên thu ngân, nhân viên thu ngân cũng nhanh tay quét mã vạch của hàng hóa.

Hạ Ngưỡng đưa chai cocacola đã được thanh toán tới tay chàng trai kia: “Cho đây.”

“Móa!” Đoạn Ngật Nhiên đang đứng ở ngoài cửa, nhìn cô đi tới thì không nhìn được trực tiếp phun ra một câu chửi bậy.

Hạ Ngưỡng hơi nghi ngờ, lặp lại lời cậu ấy nói: “Móa? Móa cái gì?”

Cô vẫn mặc đồng phục của trường chi nhánh, màu xanh trắng đan xen. Buộc tóc đuôi ngựa thấp, mái tóc đen thẳng rũ xuống sau vai, hàng mi cong đen như lông quạ đón lấy từng tia nắng ban mai rực rỡ.

Cô có khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, nhưng lại mang vẻ mặt khó hiểu nói lại một câu chửi thô tục.

Sự tương phản này khiến Đoạn Ngật Nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cậu ta vội đón lấy chai cocacola kia, lắc lắc trong tay: “Cậu đừng học theo cách nói chuyện của tôi! Đây cũng chẳng phải lời hay ý đẹp gì, chẳng qua là tôi thấy hơi ngạc nhiên khi cậu trông giống một nàng tiên nhỏ thôi.”

Hạ Ngưỡng thiện ý mỉm cười, không tìm tòi sâu hơn: “Ồ.”

Cô không có ý định tiếp tục trò chuyện nên quay mặt về phía trước.

“Này cậu cao bao nhiêu?” Đoạn Ngật Nhiên đi theo bên cạnh cô, sải bước đi sóng vai với cô, vẻ mặt cà lơ phớt phơ, “Tôi tên là Đoạn Ngật Nhiên, lớp 10/19 trung học.”

“Tôi lớp mười hai.”

“Vậy chính là đàn chị của em rồi? Chị không phải là học sinh ban Nghệ thuật mới được phân tới chứ?”

Vừa khai giảng chưa được bao lâu, đã có rất nhiều học sinh ban Nghệ thuật lục tục từ chi nhánh tới. Hạ Ngưỡng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chị học cái gì vậy?” Đoạn Ngật nhiên dường như không nhận ra đối phương là người không ưa náo nhiệt nên vẫn ồn ào nói cười, “Để em đoán một chút, dáng người và khí chất thế này, không phải là đàn tranh thì cũng là múa.”

Thật sự bị cậu ấy đoán trúng rồi.

Hạ Ngưỡng dừng bước: “Tôi học múa, tới cửa phòng làm việc của chủ nhiệm rồi, tạm biệt.”

“Chị học lớp nào vậy?” Đoạn Ngật Nhiên đứng đó, mắt liếc nhìn cánh cửa văn phòng đang đóng, “Đúng rồi, chị tên gì? Lần sau em trả tiền cho chị.”

“Lớp 12/1.” Cô có chút bất lực, “Chỉ có 3 tẻ thôi, không cần trả lại đâu.”

Không biết có phải là ảo giác của Hạ Ngưỡng không, nhưng cô luôn cảm thấy khi mình nói là lớp 12/1, khóe mắt chàng trai

này hiện lên một vẻ tránh né và có chút kiêng kị.

Chủ nhiệm của lớp 12/1 là một người phụ nữ miền Nam thấp hơn Hạ Ngưỡng nửa cái đầu, tên là Lữ Trinh.

Cô ấy bước trên giày cao gót vang lên từng tiếng cộc cộc, bước tới cạnh Hạ Ngưỡng rồi dẫn cô tới phòng học: “Lớp 12/1 của chúng ta là lớp tốt nhất khối, năm trong số 10 học sinh dẫn đầu đều là của lớp 12/1... Cô đã xem qua tư liệu của em rồi, thành tích văn hóa của em hơi yếu, nhưng chuyên môn Nghệ thuật lại dẫn đầu, chẳng trách phòng giáo vụ lại xếp em vào lớp chúng ta.”

Hạ Ngưỡng đứng bên yên lặng lắng nghe.

Các kỳ thi nghệ thuật đều sẽ lần lượt bắt đầu vào tháng 12 của học kỳ này, từ cuộc thi cấp tỉnh đến cấp trường trên cả nước, và sẽ không kết thúc cho đến tháng ba của học kỳ sau.

Học sinh Nghệ thuật phải học chương trình văn hóa là bởi vì các trường nghệ thuật đều sẽ có điều kiện văn hóa khi ứng tuyển. Tuy nhiên yêu cầu của các trường cao đẳng và đại học thông thường đều không quá cao, khoảng 300 điểm là được.

Nhưng muốn vươn tới nơi tốt hơn, danh tiếng hơn như Đại học Kinh Bắc, thì ít nhất phải đạt trên 500 điểm.

Hạ Ngưỡng vừa đoạt được giải thưởng Đào Lý đầu năm nay, huy chương vàng cũng giúp cô được các giáo viên trong ban Nghệ thuật ưu ái ba phần, gửi gắm rất nhiều kỳ vọng, nên đương nhiên sẽ sắp xếp cho cô vào lớp có thành tích tốt nhất.

Cô cũng là học sinh Nghệ thuật duy nhất của lớp 12/1.

Hai người vừa đi tới hành lang tầng ba thì có một chàng trai với đầu tóc uốn xoắn bằng giấy bạc bất ngờ lao ra. Vừa nhìn thấy

chủ nhiệm lớp, anh ấy đã phanh lại ngay lập tức rồi nhanh chóng quay trở lại phòng học.

“Lục Gia Trạch!” Lữ Trinh lớn tiếng gọi anh ấy, “Lớp đang trong giờ tự học, em chạy ra đây làm gì?”

Hạ Ngưỡng lén lút nhìn chàng trai kia, ánh mắt ngập ngừng nhìn vào mái tóc được uốn xoắn của anh ấy.

Không phải nói đây là lớp tốt nhất à? Sao lại có kiểu người lập dị... như người Châu Phi thế này!

Mấy chữ cuối cùng kia, là vì Hạ Ngưỡng nhìn thấy màu da đen của anh ấy, không nhận được nhẹ giọng nói ra.

Hành lang yên tĩnh được hai giây, chủ nhiệm lớp không kìm chế được cười ra tiếng.

Lục Gia Trạch lập tức giống như mèo bị dẫm phải đuôi, bất mãn nói: “Người Châu Phi cái gì chứ! Ông đây chẳng qua là đi theo đoàn thám hiểm khoa học tới Kenya du lịch trong kỳ nghỉ hè, không bôi kem chống nắng nên mới bị phơi thành như vậy thôi.”

Hạ Ngưỡng lúng túng cụp mắt: “Ngại quá, là tôi thấy lạ nên nghĩ sai thôi.”

Lục Gia Trạch liếc nhìn cô một cái, lại không đứng đắn nói: “Được rồi, nhìn cậu xinh đẹp nên tôi tha thứ cho cậu, người mới tới à?”

Dám bắt chuyện ở trước mặt cô giáo, nhìn thế nào cũng không giống học sinh ngoan.

“Em định làm gì đấy hả!” Cô chủ nhiệm bị phớt lờ bước lên phía trước, véo lấy lỗ tai anh ấy, “Chẳng phải tuần trước cô đã bảo em

bỏ kiểu tóc xấu xí này đi để quay về kiểu tóc cũ à? Em đã hứa với cô thế nào!”

“Ai ai, chị Trinh à! Chị nhẹ tay chút đi, kiểu tóc này em đã phải bỏ ra 1 vạn 6 nghìn tệ để làm đấy, duỗi thẳng ra không phải là lãng phí tiền à...”

Lục Gia Trạch gào khóc, bị cô chủ nhiệm thấp hơn mình nửa cái đầu xách vào phòng học.

Bên trong, lớp tự học yên tĩnh cũng trở nên ồn ào.

Hạ Ngưỡng yên lặng đi theo phía sau, liếc nhìn một đồng người dưới bụi giảng, không quen một ai trong số họ.

Nhưng những người này đều sẽ là bạn học của cô trong năm lớp 12 này.

Sau khi Lữ Trinh dạy dỗ xong mới nhớ tới còn có một học sinh mới chuyển lớp, cô ấy bèn vỗ nhẹ lên bụi giảng: “Mọi người dừng lại hai phút nào. Bạn này là học sinh từ ban Nghệ thuật chuyển tới lớp chúng ta, mọi người vỗ tay chào đón bạn nào.”

Bốp bốp bốp bốp——

Hạ Ngưỡng đứng trên bụi giảng, trước cái nhìn chăm chú của bốn mươi người, cúi đầu chào: “Chào mọi người, mình tới từ ban vũ đạo. Tên là Hạ Ngưỡng, mong rằng sau này sẽ được mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Cô cũng không phải là người có tài hùng biện, không giỏi nói lời dễ nghe.

Sau khi làm theo văn mẫu để giới thiệu xong, cô chỉ muốn nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình.

Ai ngờ được ở dưới lớp lại có giọng nam ác ý nói: “Bạn học Hạ, bạn là ‘Ngựa’ nào? Là ngựa ngáy trong lòng à*?”

(*Vì tên của Hạ Ngưỡng, Chữ Ngưỡng (仰) có pinyin là ‘yǎng’, còn chữ ‘ngựa’ (痒) trong từ ‘ngựa ngáy’ cũng có đồng âm pinyin là ‘yǎng’ nên ở câu trên bạn học đang dùng từ đồng âm để trêu chọc cô.)

Chỉ giống như một câu nói đùa, không phân biệt được là có ác ý hay không.

Nhưng Hạ Ngưỡng vẫn khó chịu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Phòng học chỉ có chừng ấy, người cũng không nhiều. Nhưng cô không thể xác định được chàng trai vừa nói ra câu ấy, mà lại bắt gặp một đôi mắt đen lạnh lùng thờ ơ đang nhìn cô.

Chàng trai trẻ lười biếng chống tay lên thái dương, cây bút máy xoay giữa những ngón tay với khớp xương rõ ràng. Bắt gặp ánh mắt của cô, chàng trai vẫn không hề né tránh mà chăm chú nhìn thẳng vào cô.

Anh nhàn nhã nhìn chăm chăm một cách thư thái như thể đang chăm chú vào thứ đồ trong tay mình, không hề có loại cảm giác dò xét hay đánh giá, nhưng lại khiến cho đối phương có cảm giác không được tự nhiên.

Người này, chính là Đoạn Tiêu.

Hạ Ngưỡng nhớ rất kỹ khuôn mặt đứng đầu bảng xếp hạng.

Mỗi duyên từ ánh mắt thật sự rất kỳ diệu, cách nữa phòng học cô vẫn có thể bắt được ánh mắt của anh, nhưng chỉ càng cảm thấy đáng ghét hơn.

Khuôn mặt đẹp đến ưu việt, giữa hàng lông mày anh tuấn có một vẻ kiêu ngạo và khó ưa.

Thu lại sự chú ý của mình, Hạ Ngưỡng lạnh nhạt trả lời: “Là “Ngưỡng” trong “Ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không hổ với người.”

Chương 18: Hậu quả xấu – Chính là thích kiểu người như cậu

Hạ Ngưỡng vóc dáng không thấp nên được sắp xếp ngồi ở hàng ghế thứ tư sát cửa sổ hành lang trong lớp.

Bạn cùng bàn của cô là một cô gái có phần hơi mũm mĩm, tên là Triệu Vân Oánh. Cô ấy dường như rất thích cô, thấy cô mang cặp đến thì lập tức nhiệt tình chia sẻ khoai tây chiên và truyện tranh manga của mình cho cô.

“Tớ có một người em gái họ trong tên đệm cũng có chữ ‘Vân’ đấy.” Hạ Ngưỡng nói.

“Thật à? Vậy là chúng ta có duyên rồi.” Triệu Vân Oánh cười rạng rỡ. “Tớ có một người bạn cũng ở ban võ đạo của các cậu, cậu ấy hay kể về cậu lắm!”

Hạ Ngưỡng vừa mừng vừa lo: “Nói gì về tớ vậy?”

“Nói cậu rất giỏi, hồi trước còn đoạt giải vàng một cuộc thi múa rất nổi tiếng phải không? Cậu ấy ngưỡng mộ cậu lắm. Nói cậu xinh đẹp, có tài năng lại chăm chỉ, lần nào trước khi thi cũng luyện tập đến nổi về trễ nhất. Cậu sinh ra là để múa cổ điển, sau này chắc chắn sẽ rất nổi tiếng trong lĩnh vực này!”

Hạ Ngưỡng không quen được người khác khen ngợi trực tiếp như vậy, nên mím môi nói: “Cảm ơn.”

Lúc này vừa tan học, lớp học trở nên ồn ào náo nhiệt.

Hạ Ngưỡng hơi do dự liếc nhìn mấy thành viên năng nổ đang chơi bóng rổ ở phía sau, rồi quay đầu lại hỏi: “Trong lớp thường xuyên như vậy à?”

“Có hơi ồn ào đúng không?”

“Chủ nhiệm lớp nói đây là lớp giỏi nhất trong các lớp văn hóa, một nửa số học sinh đứng đầu khối đều ở đây.”

Triệu Vân Oánh không thấy lạ khi nghe thấy chuyện này: “Haizz, chị Trinh chỉ thích khoe khoang thôi! Sao cô ấy không nói cho cậu biết mười học sinh kém nhất trong khối, cũng ở hết trong lớp của chúng ta.”

“Như vậy mà điểm trung bình lớp vẫn đứng đầu khối.” Hạ Ngưỡng cười, “Cũng giỏi thật đấy.”

“Đó là bởi vì học thần cũng ở trong lớp của chúng ta.” Triệu Vân Oánh chỉ vào một vị trí ở hàng ghế sau bên phải. “Thấy bạn cùng bàn của Lục Gia Trạch không? Cậu biết Lục Gia Trạch chứ, chính là cái cậu da đen như người Châu Phi ấy, bạn cùng bàn của cậu ấy tên là Đoạn Tiêu, là một người siêu giỏi.”

Hạ Ngưỡng không mấy hứng thú, nhưng vẫn cho cô ấy mặt mũi nên không ngắt lời.

“Học kỳ trước cậu ấy đạt huy chương vàng trong các cuộc thi AMC và UKMT, vốn dĩ đã nhận được offer của nhiều trường đại học danh tiếng nước ngoài, nhưng không hiểu sao học kỳ này lại quay về thi đại học cùng chúng ta.”

(*AMC: viết tắt của Cuộc thi Toán của Mỹ; UKMT: một trong những cuộc thi Toán học danh tiếng nhất của Vương Quốc Anh; offer: lời mời)

“Có lẽ là chi phí sinh hoạt ở nước ngoài quá cao.”

Bản thân cô học Nghệ thuật đã xem như tốn kém lắm rồi, cô hiểu rõ việc học phí đắt đỏ có thể khiến người ta tuyệt vọng đến mức nào.

“Ha ha!” Triệu Vân Oánh như nghe được chuyện cười. “Cậu biết mẹ cậu ấy là ai không? Là hiệu trưởng của trường chúng ta đấy.”

Hạ Ngưỡng sững sờ: "... Hóa ra là họ 'Đoạn' này."

Thì ra anh chính là con trai của La Lương Sâm. Thậm chí anh còn lớn hơn Miếu Miếu, bằng tuổi cô, cả đời dì của cô thật sự đã bị một tên đàn ông tồi tệ hủy hoại.

Khó trách lần đầu tiên gặp cô lại không thích anh.

Quả nhiên, số phận đã được định sẵn.

Hạ Ngưỡng lạnh lùng nhìn về phía sau, cậu nam sinh bị họ bàn tán đang nằm úp mặt xuống bàn ngủ.

Khuôn mặt anh vùi vào ống tay áo khoác của bộ đồng phục học sinh rộng rãi, cổ tay đặt trên mép bàn. Mái tóc ngắn đen nhánh mượt mà, một phần cổ trắng ngần thon thả lộ ra, các đốt sống và đường xương vai hiện lên rõ ràng.

Trong khung cảnh ồn ào như vậy, anh lại ngủ say sưa như chẳng màng thế sự.

Thấy cô nhìn chằm chằm, Triệu Vân Oánh vội vàng nói: "Đừng tò mò về cậu ấy làm gì, cậu ấy đẹp trai thật đấy. Nhưng mà cậu ấy cũng rất đào hoa, tớ nghe nói cậu ấy đang hẹn hò với nhiều cô gái cùng lúc! Đều là những cô gái xinh đẹp như cậu đấy."

Hạ Ngưỡng khẽ cười nhạt, khóe môi cong lên.

Cha nào con nấy.

Mới đến trường, có thêm một người bạn thích chia sẻ thông tin như Triệu Vân Oánh cũng khá tốt, cô ấy đã kể với cô rất nhiều chuyện thú vị trong trường.

Trước đây Hạ Ngưỡng chỉ học chung với các bạn lớp văn hóa ở trường cấp hai.

Cô đã học nghệ thuật ở trường chi nhánh trong hai năm đầu cấp ba, khi quay trở lại lớp học chung với các bạn, cô ấy cảm thấy khá tốt.

Các giáo viên ở trường cơ sở chính hầu hết đều có bằng tiến sĩ, giảng bài rất hay, lớp 12/1 cũng thực sự có không khí học tập của một lớp chọn.

Tiết cuối cùng trước khi tan học là môn Vật Lý, giáo viên giao bài tập trên hai trang sách giáo khoa.

Mặc dù đã lên lớp 12 nhưng trường không bắt buộc phải học theo kiểu luyện thi chạy nước rút căng thẳng. Học kỳ này nếu vì lý do đặc biệt mà không thể học buổi tối thì cũng có thể xin phép giáo viên trước.

Khi tiếng chuông tan học vang lên, lớp trưởng Thiệu Kỳ Dục cầm một tờ biểu mẫu đến gần: “Bạn học Hạ Ngưỡng, lát nữa cậu nhớ đến văn phòng của chủ nhiệm La để nộp hồ sơ cá nhân nhé.”

“Chủ nhiệm La nào vậy?”

Cô nhảy cảm ngẩng đầu lên.

“Là chủ nhiệm La Lương Sâm ấy, văn phòng của thầy ấy ở tầng một sảnh chính cậu cứ rẽ trái là tới. Những bạn ở ban Nghệ thuật chuyển qua đều phải đến đó nộp đơn xin ở nội trú.”

...

Người ta có thể ghét một người mà chưa từng gặp mặt không?

Vấn đề này trước khi gặp mặt La Lương Sâm Hạ Ngưỡng vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

“Thẻ đã đăng ký cho em rồi, em chỉ cần đến gặp quản lý ký túc xá để lấy.” Giọng nói của người đàn ông ôn hòa, ông ta nhìn cô với vẻ mặt tràn đầy sự ấm áp. “Tối nay em không cần phải đến lớp tự học buổi tối đâu. Mặc dù ký túc xá sẽ cung cấp chăn gối mới, nhưng em vẫn cần tự chuẩn bị đồ dùng cá nhân.”

Không ngờ, ông ta giả tạo đến mức không thể tìm ra bất kỳ chỗ sai nào.

Cũng đúng, chuyện bỏ vợ bỏ con đã qua hơn mười năm. Khi còn ở bên dì của cô ông ta còn có thể một chân đạp hai thuyền, làm gì có chuyện bây giờ ông ta sẽ cảm thấy hối hận.

Cuộc sống đối xử quá nhân từ với loại người như ông ta.

Dựa vào phụ nữ để không phải lo lắng về cơm áo gạo tiền, lại còn có một đứa con trai.

Có lẽ ông ta thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của Ôn Vân Miếu, không biết mình còn có một cô con gái đang gánh nợ thay mẹ, còn mắc phải căn bệnh di truyền từ mẹ.

Kể cả nếu biết, loại người này cũng sẽ giả vờ như không biết.

Đứng ra tay đánh kẻ đang cười, hướng hồ bây giờ ông ta còn là thầy của cô. Hạ Ngưỡng siết chặt bàn tay trong túi, cố gắng kìm nén cảm xúc: “Cảm ơn thầy La.”

La Lương Sâm mỉm cười: “Không cần cảm ơn, nếu có chuyện gì cứ tìm thầy bất cứ lúc nào.”

“Có thể... có thể cho em xin số điện thoại của thầy được không ạ?” Cô gần như không nghe rõ mình đang nói gì, trong đầu cô đang đấu tranh dữ dội.

Người đàn ông tỏ vẻ ngạc nhiên: “Số điện thoại của thầy sao?”

Hạ Ngưỡng bình tĩnh lại, nhìn vào mắt ông ta, nở một nụ cười quen thuộc: “Gia đình em không quan tâm em lắm... Em mới đến đây nên chưa có bạn bè, nếu có chuyện gì xảy ra, em có thể nhờ thầy giúp đỡ được không?”

Cô quá hiểu rõ lợi thế của mình, bất kỳ ai khi được một cô gái mười bảy tuổi xinh đẹp và đáng thương cầu xin giúp đỡ cũng sẽ mềm lòng.

La Lương Sâm cũng không ngoại lệ, ông ta lập tức đưa số điện thoại cho cô: “Không sao. Như thầy đã nói, nếu có vấn đề gì cứ tìm thầy.”

“Cám ơn thầy ạ.”

Lấy số điện thoại của ông ta để làm gì.

Lén đi tìm ông ta sao?

Hạ Ngưỡng cầm chiếc điện thoại vừa thêm số liên lạc mới, thất hồn lạc phách bước ra khỏi tòa nhà hành chính. Cô không thể giải thích được hành động ngớ ngẩn của mình, chỉ là cảm thấy không cam lòng.

Nghĩ đến người dì đáng thương, nghĩ đến Ôn Vân Miếu vô tội.

Cuộc sống bi thảm của họ đều bắt nguồn từ một kẻ bội bạc. Nhưng kẻ đó lại sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, không hề có sự trừng phạt, cũng không phải gánh chịu hậu quả.

Nỗi hận thù trong lòng cô không hiểu sao càng ngày càng lớn hơn.

Nếu đã trời xui đất khiến chuyển đến trường này, gặp phải người đàn ông này, vậy thì cô nhất định phải làm gì đó để trả thù La Lương Sâm.

Đột nhiên có một vài tiếng kêu từ phía xa truyền đến——

“Cẩn thận, cẩn thận”, “Này! Coi chừng bóng!”

Hạ Ngưỡng chậm chạp quay đầu lại nhưng chỉ kịp nhìn thấy một cánh tay giơ lên. Quả bóng bay đến va vào chướng ngại vật, bật ra và rơi xuống đất, từ từ lăn đi.

Vì quán tính bước về phía trước nên cô đã đâm thẳng vào người trước mặt, bên tai vang lên một tiếng cười trầm khàn.

Mũi cô chạm vào lồng ngực cứng cáp, ngửi thấy mùi hương bạc hà nhẹ nhẹ trên áo đồng phục. Áo đồng phục mùa hè rất mỏng, ngũ quan trên mặt cô thậm chí còn có thể cảm nhận được đường nét cơ thể và hơi ấm của anh qua lớp vải.

Hạ Ngưỡng hốt hoảng vội vàng lùi lại mấy bước, thấp giọng nói “Xin lỗi”, cô che cái mũi đau nhức của mình ngược mắt lên.

“...”

Là Đoạn Tiêu.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Anh lắc lắc cánh tay tê cứng vì bị bóng rổ đập vào, đứng ngược sáng nhìn cô: “Đụng chỗ nào rồi?”

Hạ Ngưỡng không trả lời, chột nhó ra màn hình điện thoại của mình vẫn sáng, đang hiển thị số điện thoại của La Lương Sâm.

Cô vội vàng tắt màn hình, nhét điện thoại vào túi, cố gắng tỏ ra bình tĩnh như không có chuyện gì.

Đây là lần đầu tiên cô làm việc xấu, cổ và mặt cô đỏ bừng lên không kiểm soát được. Bản thân cô biết rõ đó là do cảm giác tội lỗi đang giày vò cô.

Làm điều xấu với một người tốt quả thật quá khó.

Chỉ cần nảy ra một ý nghĩ xấu, cô đã bị lương tâm dày vò không yên.

Nhưng cảnh này lọt vào mắt chàng trai đối diện lại mang một ý nghĩa khác.

Cô đang đỏ mặt vì điều gì?

Đoạn Tiêu nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi tiến lại gần thêm hai bước, giọng nói nhẹ nhàng hơn hẳn: “Sợ à?”

“Không.”

Hạ Ngưỡng không muốn nói chuyện với anh nhiều hơn nữa, cô lạnh lùng nói lời cảm ơn rồi vội vã rời đi qua lối đi bên cạnh anh.

Nhưng dù có đi nhanh đến đâu, cô cũng không thể không đi qua sân bóng rổ bên cạnh. Ở đó có một nhóm nam sinh, đang hướng về phía họ huýt sáo.

Đoạn Tiêu cầm quả bóng quay trở lại với đám bạn, bọn họ cười càng lớn hơn.

“Anh hùng cứu mỹ nhân à! Trái tim thiếu niên của cậu có phải đang đập thành thịch không? Để anh Trạch sờ thử xem nào.”

Lục Gia Trạch vừa nói vừa cố ý làm điệu bộ của một mỹ nhân nịnh nọt, điệu đà giơ ngón tay trở lên chọc vào ngực anh.

Đoạn Tiêu trực tiếp cảnh cáo mà đám anh ấy một cái, anh liếc mắt nhìn về phía bóng lưng ở xa xa: “Cút đi, đừng nói linh tinh.”

“Ai nói linh tinh? Cái động tác chặn bóng lúc nảy của cậu cũng nhanh quá đi! Trời ạ, cậu cả nhà họ Đoạn chúng ta động lòng rồi à hahaha!”

“Cô ấy tên gì nhỉ... Hạ Ngưỡng à? Cậu Tiêu nhà mình có phải là muốn theo đuổi người ta không?”

“Còn chối nữa! Được rồi cậu Tiêu à, anh em chúng ta ai chẳng biết cậu thích kiểu con gái như bạn học mới. Tóc đen dài, mặt trắng trẻo, vừa dịu dàng vừa trong sáng, lại còn khí chất nữa chứ!”

“Đúng rồi đấy, mấy bạn gái trước của cậu không phải đều kiểu như thế à? Hahahaha, tâm tư của cậu đúng là không thể giấu nổi chút nào...”

Mấy người bạn của anh cười đùa rất to.

Họ phô trương đến mức cho rằng dù Hạ Ngưỡng chưa đi xa mà có nghe thấy thì cũng chẳng sao.

Quả bóng suýt chút nữa thì đập vào người Hạ Ngưỡng, nhưng cô chỉ cảm thấy gặp phải Đoạn Tiêu quả thật xui xẻo.

Chạng vạng tối, cô đến chợ trung tâm mua khăn mặt, bàn chải đánh răng và giấy vệ sinh. Khi trở về, thì trời đã tối đen.

Thực ra ở siêu thị gần trường cũng có bán những thứ này, nhưng giá cao gấp đôi ở chợ trung tâm.

Vì muốn tiết kiệm tiền nên Hạ Ngưỡng mới đi xa thêm hai trạm.

Cô của cô biết tiền tiết kiệm của bố mẹ cô đều ở trong tay cô. Dù đã gửi tiết kiệm có kỳ hạn, nhưng có một khoản tiền gửi đáo hạn hàng năm có thể sử dụng.

Không nhiều, rút ra dùng để chi tiêu sinh hoạt thì vừa đủ.

Nhưng Hạ Ngưỡng vẫn sống rất tiết kiệm, bởi vì cô thường xuyên gửi tiền cho Ôn Vân Miếu đang học cấp ba ở thị trấn ngoại ô Kinh Bắc.

Cô cũng cố gắng tích lũy, hy vọng dần dần có thể trả hết khoản nợ phẫu thuật và thuốc men mà dì mắc nợ trước khi mất.

Kí túc xá nằm ở cổng phía Đông của trường, đi qua phố cổ sẽ phải đi qua một con hẻm sâu và tĩnh lặng. Gió mát thổi vào đêm hè, ánh trăng và ánh đèn đường cùng chiếu lên tường.

Những chiếc lá bồ đề dày đặc chồng chất lên nhau bị gió thổi ào ào.

Một chai bia bị ném vào góc tường phát ra tiếng “leng keng”, vài giọng nói đàn ông du côn vang lên gần đó: “Này, em gái.”

“Gọi em đây!” Một lực mạnh kéo dây đeo cặp sách của cô về phía sau.

Hạ Ngưỡng ngửi thấy mùi rượu kém chất lượng rất khó chịu, cô nhăn mũi hỏi: “Làm, làm gì vậy?”

“Làm em được không?” Một tên đầu đinh đột nhiên cúi đầu xuống, kéo cô vào góc tường. Hắn ta ghé khuôn mặt vuông lại gần cô, có chút ngạc nhiên. “Ôi, còn là một cô gái xinh đẹp nữa! Học trường Phụ Trung à?”

(*Phụ Trung: “Trường trung học liên kết” thường dùng để chỉ các trường trung học cơ sở trực thuộc một trường đại học hoặc cơ sở nghiên cứu khoa học.)

“Cậu đừng nói nhiều với nó làm gì, thích thì cứ mang đi, bọn anh sắp đi chơi game rồi.”

“Cứ kệ nó học Phụ Trung hay trường nghề của chúng ta, cậu không phải đã tán tỉnh nhiều cô gái ở Phụ Trung rồi à hahaha!”

Hai tên tóc nhuộm còn lại cười lớn, trên tay còn cầm chai bia chưa uống hết, ợ hơi liên tục.

Hạ Ngưỡng cắn chặt môi, nắm chặt điện thoại trong túi, cố gắng trì hoãn: “Tôi không đi. Tôi phải về trường, nếu thầy cô mà biết tôi không có ở đây, sẽ tìm tôi.”

“Học sinh ngoan của trường Phụ Trung các người cứ ỉ ôi, nhát gan sợ chuyện.” Mã Bằng vuốt ve cánh tay cô một cách không đúng đắn. “Để anh Mã nói với thầy cô của em cho.”

“Không cần.”

Cô ngửi thấy mùi rượu nồng nặc đã đủ ghê tởm rồi, khi hần cổ ý cúi xuống thở vào mặt cô, Hạ Ngưỡng suýt ói.

Cô chưa từng gặp phải loại người như này cho dù ở những cơ sở xa xôi. Cô hoảng sợ, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đường lui.

Trong lúc mơ hồ, cô nhìn thấy một bóng người cao gầy đi ngang qua đầu ngõ, Hạ Ngưỡng lớn tiếng gọi: “Cứu mạng, cứu —— a!”

Tiếng kêu của cô lập tức bị bàn tay của tên đầu đinh bịt miệng lại: “Gọi cái gì mà gọi, làm như tôi muốn giết cô vậy? Không phải chỉ muốn cô chơi với tôi một chút thôi sao?”

Vừa dứt lời, hai tên tóc vàng phía sau đột ngột hét lên.

Một thiếu niên xuất hiện bất ngờ, giẫm lên vai một trong hai tên đang quỳ, anh như hòa vào bóng đêm, giống như một bóng ma bị gió lạnh cắt ra.

Đèn đường màu vàng nhạt bao phủ một cách mờ ảo hình dáng cao lớn của người đó, khuôn mặt ẩn mình một nửa trong bóng tối, chỉ lơ mờ thấy bên ngoài là một chiếc áo khoác đồng phục trung học.

“Mã Bằng, buông tay.”

Giọng nói trầm thấp và lưỡi biếng vang lên trong gió mạnh.

Hạ Ngưỡng gần như ngay lập tức nhận ra đó là giọng của Đoạn Tiêu.

Người này rất dễ nhận biết.

Ngay cả Mã Bằng không nhìn rõ mặt, cũng nghe ra là ai: “Cậu nói buông là buông à?”

“A, tay của tôi!” Cậu thanh niên tóc vàng hét lên rất thảm thiết, xương cốt như bị xé rách phát ra tiếng răng rắc.

Một chàng trai khác nhân cơ hội đó chạy tới, đến gần Mã Bằng: “Mã ca, trước tiên hãy thả cô gái này lại đây đi, đó là Đoạn Tiêu đấy! Tay của Uy Tử còn bị cậu ấy đập ở đó kìa!”

Nghe tiếng kêu rên thảm thiết của đàn em, Mã Bằng miễn cưỡng đẩy cô gái đang giữ về phía trước, nhổ nước miếng: “Con mẹ nó.”

Vừa được thả ra, Hạ Ngưỡng run rẩy lùi về phía sau. Chỗ này quá tối, cô có chút không rõ phương hướng.

Đoạn Tiêu đứng ở vị trí cao hơn, nói với cô: “Qua đây với tôi.”

Anh đá vào người tên tóc vàng đang quỳ, đối phương lập tức lăn lộn đổi chỗ, chạy trở lại bên cạnh hai người kia.

“Đoạn Tiêu, cậu cướp bạn gái tôi còn chưa đủ à? Giờ tôi thích một người khác, cậu lại muốn đến gây sự với tôi!”

Mã Bằng ở phía sau gào thét.

Hạ Ngưỡng rõ ràng nghe ra giữa họ có thù oán từ trước, cô không muốn tham gia nhưng giờ mà chạy trốn thì lại có vẻ rất vô ơn.

Nghe câu này, Đoạn Tiêu quả nhiên khinh bỉ cười lớn: “Cậu thích? Cậu cũng xứng sao.”

Bị thái độ kiêu ngạo này chọc tức, Mã Bằng vung chai bia về phía họ.

Chỉ là hắn ta rất xảo quyệt, có lẽ sợ bị nhà họ Đoạn nhắm vào nhưng lại muốn xả giận nên đập chai bia về phía sau đầu Hạ Ngưỡng.

Trong khoảnh khắc nhanh như chớp ấy, Đoạn Tiêu kéo người vào lòng, đưa tay ra đỡ. Tiếng vỡ tan của chai thủy tinh và tiếng rên rỉ khàn khàn của người con trai truyền vào tai Hạ Ngưỡng.

Trước mắt cô dường như xuất hiện một vết máu đỏ, cô còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy cảnh tượng hỗn loạn phía sau.

Đoạn Tiêu tóm lấy cổ áo của Mã Bằng đập người vào tường, lực gió từ nắm đấm mạnh mẽ đến nỗi giống như lưỡi dao băng. Hai tên tóc vàng bên cạnh định tới giúp đỡ thì trực tiếp bị đá ngã ra đất.

Những kẻ thường xuyên lăn lộn trên đường phố đều biết cách đánh người của anh, chắc chắn không phải là một cậu ấm ngoan ngoãn chưa từng trải sự đời.

Cái sự tàn nhẫn đó là do đã từng trải qua đủ loại cuộc sống, chỉ cần thắng không cần biết sống chết.

“Cậu là đồ con hoang!” Mã Bằng bị đánh đến mức thở không ra hơi, nhưng vẫn còn chửi rủa: “Thứ con hoang!”

Đoạn Tiêu không tức giận mà lại cười khẩy, siết cổ đối phương đến mức sắp nghẹt thở: “Gọi đúng rồi.”

Là một con chó, chứ không phải một cậu ấm.

Lối vào cửa cửa hàng tiện lợi Lawson có đèn bảng hiệu màu trắng phát sáng.

Những người qua đường không khỏi quay lại nhìn hai bóng người một cao một thấp kia.

Hạ Ngưỡng tóc tai rối bời, như chưa hoàn hồn, tầm mắt đờ đẫn nhìn vào khoảng không. Ngược lại Đoạn Tiêu vừa mới đi mua nước về, ngoài chiếc áo khoác nhăn nhúm ra, trông vẫn rất ung dung như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Anh đưa chai nước cho Hạ Ngưỡng, có lẽ là để cô bình tĩnh lại.

Hạ Ngưỡng do dự nhận lấy, tầm mắt dừng lại trên cánh tay phải bị mảnh thủy tinh cửa vào của anh.

Gân xanh nổi lên ở mu bàn tay, các khớp xương rõ ràng trên những ngón tay giờ đây đã xuất hiện vài vết thương rõ rệt.

Đôi bàn tay thon dài và sạch sẽ như vậy, lúc nãy lại ra tay tàn nhẫn đến mức khiến người ta rùng mình. Cái khuôn mặt ấy cũng vậy, sao có thể vừa cười vừa đâm người ta tới nỗi suýt chút nữa kẹt vào kẽ nứt trên tường.

Đoạn Tiêu rũ mắt, liếc nhìn cô: “Qua đây.”

Hạ Ngưỡng không nhúc nhích, anh cứu cô là thật, nhưng cô cũng bị anh hù dọa là thật. Làm sao có người đánh nhau lại ác liệt như vậy, lỡ đánh chết người thì sao.

Dựa vào việc nhà giàu có quyền thế, chẳng hề lo lắng hậu quả ư?

Cô cảm thấy chân mình hơi nhũn ra, ngay giây tiếp theo anh đưa tay ra và kéo cô về phía anh.

Đoạn Tiêu vốn đã cao lớn, đối với phần lớn mọi người đều có cảm giác áp bức, lại thêm sức tay rất lớn.

Vừa kéo mạnh vai cô lại gần, tay kia của anh giơ lên, thô bạo lau mặt cô.

Rõ ràng trên người tỏa ra khí chất cao quý sang trọng, trông như một cậu ấm chưa từng làm việc nặng nhọc.

Nhưng đầu ngón tay của anh lại thô ráp đến mức sắp cạo tróc lớp da trắng nõn trên mặt cô.

Hạ Ngưỡng bị anh làm đau, lại vùng vẫy không được, chỉ có thể nhú mào hỏi một cách không hiểu: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Bắn.”

Anh nói bằng giọng điệu nhàn nhạt, đưa tay cho cô xem những vết bụi bắn và những thứ không rõ dính trên ngón tay.

Đó là những thứ dính lại từ lúc Mã Bằng bịt miệng cô, không biết bàn tay đó bắn đến mức nào.

Hạ Ngưỡng cảm thấy buồn nôn, cả khuôn mặt đều khó chịu, lắp bắp nói: “Cảm ơn cậu, tôi muốn về trước, tôi phải về trường.”

Giọng nói của cô vẫn còn run rẩy, nghẹn ngào, ngay cả trước mặt đám côn đồ kia cô cũng không hề lộ ra vẻ sợ hãi như vậy.

Đoạn Tiêu hơi sững sờ, buông lỏng tay ra. Ánh mắt từ đôi môi của cô chuyển sang đôi mắt thanh tú, anh khẽ hỏi: “Sợ tôi à?”

Hạ Ngưỡng không nói gì.

“Ở sân bóng rổ không phải đã nghe thấy rồi sao?”

Cô mím môi, sau một lúc lẩm bẩm hai chữ: “Cái gì?”

Đoạn Tiêu cong môi lên một cách đầy ẩn ý: “Họ nói, tôi thích kiểu con gái như cậu.”

Chương 19: Dung túng – Chàng trai đứng đầu

Trong tiết thể dục giữa giờ, học sinh lớp 12 không cần phải tham gia tập trung nữa. Mọi người đều tranh thủ 20 phút này để ngủ bù hoặc đi vệ sinh.

“Những đợt sóng ngầm tuần hoàn trong cuộc sống chỉ là tạm thời. Bạn đang dần chết đi, nhưng rồi sẽ tái sinh.”

Hạ Ngưỡng lẩm bẩm câu nói đó.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Triệu Vân Oánh đang ngủ say bỗng giật mình ngồi dậy, ngáp một cái thật dài: “Cậu đang học gì vậy?”

Hạ Ngưỡng lắc đầu, đóng sách lại, rồi đưa cuốn sách 《Mùa hè cuối cùng của Klingsor》 cho cô ấy xem: “Tớ không học gì đâu, chỉ là đang xem sách thôi.”

Triệu Vân Oánh uống một ngụm nước: “Trạng thái tinh thần của cậu thật tốt, tớ sắp buồn ngủ chết rồi đây.”

Cô cười, thành thật nói: “Áp lực học tập của tớ không lớn bằng các cậu đâu.”

Là sinh viên Nghệ thuật, vốn dĩ yêu cầu về điểm văn hoá của Hạ Ngưỡng thấp hơn rất nhiều so với phần lớn thí sinh thi đại học.

Thậm chí mỗi ngày cô còn có ba tiết học bỏ trống vào buổi sáng và buổi chiều, có khi còn được nghỉ cả tiết tự học buổi tối vì cô phải đến phòng tập nhảy để học các lớp chuyên môn.

“Nhưng cậu luyện tập vũ đạo cũng rất vất vả đó.” Triệu Vân Oánh đồng cảm thán nói. “Đó thực sự là việc hao tổn thể lực. Nếu mà tớ phải xoay chân 180 độ mỗi ngày, rồi còn xoay vòng nữa, vậy thì chắc tớ lên thiên đường mất!”

Hạ Ngưỡng không nói gì, cô đã quen với điều đó từ lâu rồi.

Tiết học này là tiết Anh Văn của cô chủ nhiệm. Cô giáo Lữ Trinh đến lớp nhưng không giảng bài ngay mà phát cho cả lớp một bảng xếp chỗ ngồi khi làm bài kiểm tra tháng.

Triệu Vân Oánh xích lại gần nhìn cô: “Trời ơi, cậu được xếp vào phòng thi số một rồi! May mắn thật đấy!”

“Là xếp theo điểm số à?”

“Có tham khảo điểm số, nhưng cũng có phần may mắn. Mười lăm phòng thi đầu tiên đều ở trong các lớp học của tòa nhà chính, nhưng mười phòng thi cuối cùng thì ở hội trường lớn.”

Triệu Vân Oánh thở dài, chỉ vào tên mình: “Hội trường lớn là tệ nhất rồi, nhiều người lắm, mà ai xì hơi cái là cả mấy lớp đều nghe thấy.”

“...”

Hạ Ngưỡng nhăn mũi tỏ vẻ đồng cảm.

Ánh mắt cô dừng lại ở cái tên đầu tiên của phòng thi số một.

Không nghi ngờ gì nữa, Đoạn Tiêu, dù là do may mắn hay thực lực đều có thể ngồi ở vị trí đầu tiên của phòng thi số một.

Triệu Vân Oánh cũng nhìn thấy, trêu chọc: “Cậu ngồi hàng hai chỗ thứ hai đấy, gần Đoạn Tiêu lắm, biết đâu lại thi được hạng nhì thì sao hahaha.”

Biểu cảm của Hạ Ngưỡng cứng đờ: “Tớ không thân với cậu ấy, tớ cũng không bao giờ gian lận.”

Kể từ lần anh cứu cô khỏi đám lưu manh kia, đã hơn một tháng trôi qua. Cô không còn tiếp xúc riêng với anh nữa, chính xác mà nói là cô luôn cố tránh xa anh.

Dù sao thì ấn tượng ban đầu của cô về anh cũng không tốt lắm.

Hơn nữa anh lại là con trai của La Lương Sâm, là anh trai cùng cha khác mẹ của Ôn Vân Miếu. Cô ghét dây mơ rễ má, càng ghét anh hơn.

Được anh giúp đỡ lẽ ra cô phải biết ơn. Nhưng khi nghe anh nói một cách hời hợt câu “thích” đó, sự ghét bỏ của Hạ Ngưỡng lại càng tăng lên.

Thích sao?

Vậy là anh chỉ thích kiểu con gái như cô thôi sao?

Anh coi việc yêu đương như sưu tầm tem à!

Hôm thi tháng không cần phải mặc đồng phục như thường ngày, thời tiết Bắc Kinh vào đầu tháng Mười khá dễ chịu, nhiệt độ trung bình là 16,7 độ C.

Hôm nay Hạ Ngưỡng chỉ mặc một chiếc áo len mỏng và quần jean, tôn lên vóc dáng thon gọn. Tóc dài buộc đuôi ngựa cao gọn gàng, trông rất tươi tắn và sạch sẽ.

Cô mang theo hộp bút, đến phòng thi trước nửa tiếng và ngồi xuống.

Trong lớp 12/1, những người Hạ Ngưỡng quen biết chỉ có vài người cùng nhóm, bây giờ họ không ở phòng thi số một, những người lạ khác cũng không chủ động bắt chuyện với cô.

Trong không khí ồn ào náo nhiệt, Hạ Ngưỡng cảm thấy hơi buồn chán nên nằm nghiêng người xuống bàn, dùng ngón tay vẽ vòng tròn.

Ngược lại với cô, là nhóm người vừa bước vào kia.

Bên cạnh bàn của Đoàn Tiêu ngồi có mấy cậu bạn kéo ghế đến tán gẫu, rõ ràng là đám người Lục Gia Trạch từ lớp bên cạnh sang.

Chưa được bao lâu, lại có một cô gái từ lớp khác chạy tới. Cô ấy còn đang ở ngoài hành lang đã gọi to tên Đoàn Tiêu.

Hạ Ngưỡng bị thu hút sự chú ý nhìn sang, đoán rằng đây chắc hẳn là một trong những bạn gái của anh.

Như mọi người nói, quả thật họ rất giống nhau.

Ngay cả kiểu tóc và cách ăn mặc cũng na ná.

Lục Gia Trạch trêu chọc: “Ôi chao, em gái Uyển của tôi, sao em lại chạy từ hội trường lớn sang đây thế này? Đại giá quang lâm, nơi này thật rục rở khi em đến!”

Tào Uyển liếc anh ấy một cái, đợi anh ấy tự giác nhường chỗ mới ngồi xuống: “Đoàn Tiêu, dạo này anh có đánh đám Mã Bằng không? Đã hơn một tháng rồi em không thấy anh ta xuất hiện. Hôm qua em tình cờ gặp anh ta thì thấy trên đầu anh ta vừa cắt chỉ.”

Mã Bằng là một trong những thành phần bất hảo nhất của trường cao đẳng nghề bên cạnh, bình thường chẳng ai dám động vào anh ta.

Có thể đánh anh ta đến mức phải khâu vết thương, có lẽ chỉ có Đoàn Tiêu làm được.

Đoàn Tiêu không trả lời, xoay cây bút trong tay hỏi ngược lại: “Cậu ta không tìm cô nữa chẳng phải tốt rồi sao?”

“Đúng rồi, năm ngoái cái tên Mã Bằng đó cứ đeo bám không buông, làm phiền em suốt. Đoàn Tiêu đã hy sinh danh tiếng của mình để giúp em thoát khỏi cậu ta rồi đấy.”

Một cậu bạn khác cười trêu: “Giờ ngoài kia còn đồn rằng Đoạn Tiêu cướp bạn gái của Mã Bằng nữa kìa hahaha!”

“Chưa hết đâu, cậu nhớ lúc hai đàn chị xinh đẹp lớp 12 đến tỏ tình, rồi hùng hổ chất vấn cậu ấy không?”

“Đoạn Tiêu cậu lừa chúng tôi! Không phải nói là không có ý định yêu đương sao? Sao mới đảo mắt một cái là có bạn gái rồi hả?”
Lục Gia Trạch biểu diễn nhập tâm đầy cảm xúc, bóp cổ họng hét lên. “Cậu đúng là hai mặt, không đáng tin cậy!”

Nói đến những chuyện thú vị trong quá khứ, cả nhóm cười lớn.

“Hay nhất là cảnh hai đàn chị khóc lóc om sòm bị trưởng phòng hành chính đi tuần bắt gặp! Trưởng phòng La hỏi anh Đoạn đã xảy ra chuyện gì, còn nói đây là lỗi do cậu ấy gây ra.”

“Anh Đoạn của chúng ta chỉ nói một câu: Vậy thì cứ yêu hết.”

“Hahahahahaha thầy La Lương Sâm mới là người hài hước nhất. Gây sự với ai không được, mới nhậm chức chưa đến hai năm mà đã muốn tìm cách đối phó với Tiêu gia rồi!”

“Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy cậu thật là si lei gi*, đồ sở Khanh! Một lúc đòi yêu đến ba cô bạn gái, kết quả là trong một ngày cả hai người đều bị chọc tức bỏ đi.”

(*si lei gi: đồ tồi)

Lục Gia Trạch dùng tiếng Hàn Quốc giả trân, cười đến không nhịn được mồm, rồi vỗ vai Tào Uyển: “Đừng lo lắng em gái Uyển à, bây giờ em là vợ cả của cậu ấy rồi!”

Tào Uyển da mặt mỏng, nhìn thấy Đoạn Tiêu thờ ơ cũng biết anh không có ý đó. Cô ấy đỏ mặt nói: “Đừng nói lung tung.”

Cô ấy kéo lại chủ đề cũ: “Em đương nhiên rất muốn cái tên khôn kiếp Mã Bằng đó bị đánh rồi, chỉ là tò mò không biết sao anh lại đánh nhau với cậu ta, cậu ta thù dai lắm đấy.”

Đang ở gần đó im lặng nghe hết nửa cuộc nói chuyện, Hạ Ngưỡng bỗng nhiên có chút áy náy.

Đúng lúc này, Đoạn Tiêu liếc mắt sang phía cô ở góc dưới bên phải. Rất chậm rãi, khóe miệng anh cong lên một nụ cười nhẹ.

Nam sinh lười biếng ừ một tiếng, cũng không trả lời câu hỏi, chỉ đột ngột nói ra một câu khiến người khác bất ngờ: “Chúng ta chia tay đi.”

Một câu nói vừa ngông cuồng vừa phóng túng.

Anh nói ra một cách thờ ơ, cứ như thể đang nói “Hôm nay trời nắng to”.

Tào Uyển ngây người: “Cái gì?”

“Nửa năm nay tên đó không đến quấy rầy cô nữa, sau này cũng sẽ không đến nữa.” Đoạn Tiêu dựa vào lưng ghế một cách lười nhác, đuôi mắt hơi cong lên. “Sợ người ta hiểu lầm, cứ như vậy đi.”

Sợ ai hiểu lầm chứ... Trước đây sao không sợ, cũng chưa từng thấy anh quan tâm đến suy nghĩ của người khác.

Nhưng cô ấy không nói câu này ra, Đoạn tiêu cũng không phải là người hay thương lượng với ai. Đây chỉ là thông báo cho cô ấy biết về chuyện này, về quyết định này mà thôi.

Mọi người xung quanh đều cười ngây ngô, không ai chen vào làm phiền.

Tào Uyển đứng dậy, gật đầu buồn bã: “Thực ra cũng chỉ là danh nghĩa thôi, vẫn phải cảm ơn anh.”

Tiếng chuông báo hiệu bắt đầu làm bài thi vang lên, thầy cô giám thị cầm theo đề thi niêm phong bước vào phòng thi. Mọi người tản ra về phòng thi của mình.

Hạ Ngưỡng vô thức dọn dẹp bàn học, cảm giác như có ai đó vỗ nhẹ vào lưng.

Cô quay đầu lại, có chút ngạc nhiên: “Lớp trưởng! Hóa ra cậu ngồi sau tôi à, sao cậu đến muộn thế?”

Cuối cùng cũng có một người mà cô quen biết.

Thiệu Kỳ Dục vừa chạy đến, đúng giờ bước vào cửa vẫn còn đang thở hổn hển. Nhưng vì cậu ấy đẹp trai, trắng trẻo, sạch sẽ nên dáng vẻ này cũng không hề lỗi thời.

Cậu ấy xoa xoa mũi: “Tôi bị nhầm phòng thi. Viết mực cũng không mang theo, cậu có cây nào thừa không?”

“Có, cho cậu.”

Hạ Ngưỡng lấy một cây bút từ hộp bút đưa cho cậu ấy.

Khi quay lại, cô cảm giác có người đang nhìn mình nên vô thức ngẩng đầu lên.

Đoạn Tiêu dựa vào tường, ngón tay thon gầy chống lên mái tóc ngắn. Đôi mắt đen láy sâu thẳm tĩnh lặng, lặng lẽ nhìn cô một lúc lâu.

Hạ Ngưỡng không hiểu sao lại có chút căng thẳng, cô cúi đầu không nhìn anh nữa.

Kỳ thi kéo dài hai ngày, tốc độ chấm bài của trường trung học phụ thuộc thật đáng kinh ngạc. Các thầy cô làm việc suốt đêm,

đến sáng sớm ngày thứ ba đã xếp được thứ hạng toàn trường.

Các phiếu trả lời của từng môn học được phát ra một lần.

Nhìn thấy điểm số môn Toán thảm hại của mình, Hạ Ngưỡng đã im lặng một phút để chia buồn cho bài thi kém cỏi này.

“42 điểm? Hahahahaha, điểm này cũng gần bằng tớ mà!”

Đi ngang qua hành lang, Lục Gia Trạch nhìn thấy điểm số của cô qua cửa sổ, cười rất không nể nang: “Bạn học Hạ, cậu đã xinh đẹp như vậy rồi mà điểm thi lại còn thấp thế này nữa chứ!”

“...”

Hạ Ngưỡng lấy vở che lại, lườm anh ấy một cái.

Đoạn Tiêu đi sau Lục Gia Trạch, chắc hẳn cũng nghe thấy rồi. Khóe môi anh vẫn còn cong lên, vai cũng đang run rẩy vì cười.

“...”

Hạ Ngưỡng cũng lườm anh một cái.

Sau đó, cô lấy chiếc túi vải đựng giày nhẩy từ ngăn kéo ra rồi đứng dậy, nói với bạn cùng bàn: “Tớ đến phòng nhẩy đây.”

“Đi đi.”

Triệu Vân Oánh nhường chỗ cho cô.

Khi bước ra khỏi tòa nhà dạy học, tiếng chuông vào lớp vang lên, khuôn viên trường dần trở nên yên tĩnh.

Ánh nắng buổi trưa rất chói chang, nhưng tiếng ve sầu ở Kinh Châu thường xuất hiện vào giữa tháng Năm và biến mất vào giữa tháng Chín.

Không nghe thấy tiếng ve sầu, Hạ Ngưỡng mới thực sự cảm nhận mùa hè đã qua.

Ban Nghệ thuật của trường trung học phụ thuộc đại học Kinh Châu không có nhiều học sinh học múa, nhưng giờ tất cả đã chuyển về cơ sở chính trong tòa nhà của ban nghệ thuật, phòng học nhảy cũng chỉ có mấy phòng thôi.

Tòa nhà đã có tuổi đời khá lâu, vẫn còn dùng cửa sổ gỗ.

Mọi người đã bàn bạc trước đó và tự giác sắp xếp thời gian tập luyện để tránh trùng giờ, lúc này chỉ có mỗi Hạ Ngưỡng ở đây.

Cô đang tập một điệu múa tay áo dài theo phong cách nhà Đường. Sau khi luyện các kỹ năng cơ bản như động tác đá chân, cô không thay đồ múa dài mà chỉ đeo chiếc tay áo dài hai mét lên.

Việc vung tay áo đòi hỏi kỹ thuật cao, đó chính là tinh hoa của điệu múa tay áo dài.

Vì vậy, cô kiễng chân lên và luyện tập liên tục trong bốn mươi phút mới dừng lại và tạm dừng bản nhạc đàn tranh cổ đang phát trên điện thoại.

Khi nghỉ ngơi uống nước, Hạ Ngưỡng phát hiện trên hành lang bên ngoài có một người đang đứng đó.

Cô giật mình, trên trán còn vương những giọt mồ hôi. Cô dùng khăn vắt trên vai lau mặt rồi đi ra ngoài hỏi: “Cậu đang nhìn gì vậy?”

Rõ ràng giờ đang là thời gian học các môn Văn hóa, nhưng Đoạn Tiêu lại ung dung dựa vào lan can, một tay đút túi quần, đuôi mắt có chút lơ đãng.

Đôi mắt đen láy của anh nhìn trên người cô, không hề có chút xấu hổ nào khi bị bắt gặp đang nhìn trộm mà còn rất tự nhiên trả lời: “Ngoài nhìn cậu ra thì còn có thể nhìn gì nữa?”

“...”

Hạ Ngưỡng không nói nên lời: “Có gì đẹp đâu mà xem. Muốn xem múa, chẳng lẽ cậu không biết về nhà mở tivi mà xem à?”

“Sao cậu biết tôi không xem tivi?” Đoạn Tiêu nói một cách ung dung. “Giải thi múa dân tộc thành phố, cuộc tranh tài Vũ Lâm, giải Đào Lý.Ồ, còn có một bộ phim cổ trang, tên là...”

Cô tức giận: “Cậu im đi!”

Anh nói hết những cuộc thi múa mà Hạ Ngưỡng đã tham gia trong những năm qua, kể cả việc khi cô làm thêm năm lớp 11 được giáo viên dẫn đi làm người diễn thay thế cho một nhóm kịch vô danh.

Dù đây là những thông tin công khai, có thể tìm thấy trên mạng. Nhưng khi bị người khác liệt kê ra một cách rõ ràng như vậy, ai cũng sẽ cảm thấy xấu hổ.

Hạ Ngưỡng cũng không ngoại lệ.

Thấy cô tức giận đến mức đỏ mặt, Đoạn Tiêu không nhịn được cười. Tầm mắt anh vô tình lướt qua đôi chân của cô, sắc mặt dần tối sầm lại.

Giống như hầu hết các vũ công, Hạ Ngưỡng có dáng người đẹp, chân tay thon dài, làn da trắng và tỷ lệ cơ thể hoàn hảo.

Nhưng mu bàn chân của cô rất xấu xí, có những vết sẹo cũ, các ngón chân đã biến dạng do tập luyện lâu năm, hoàn toàn khác với những cô gái bình thường.

Trên đó còn có những vết sẹo mới, thịt đỏ tươi trông khá đáng sợ.

Hạ Ngưỡng không thoải mái mà co các ngón chân lại, nghĩ rằng anh cảm thấy ghét bỏ. nhưng nghĩ lại đây cũng chỉ là bản tính bình thường của con người.

“Có đau không?” Đoạn Tiêu nhỏ giọng hỏi.

Cô ngạc nhiên đến sững sờ, đây gần như là lần đầu tiên cô được hỏi như vậy, cũng không dám tin rằng cảm xúc trong mắt anh lúc này giống như là ... đang xót xa?

Từ bé đến lớn, mẹ cô là một vũ công, cô đối với những vết thương này đều xem như chuyện thường ngày.

Xung quanh cô cũng toàn là những người học múa, cô đã quá quen với điều này.

Một cảm giác khó tả lan tỏa trong lòng, Hạ Ngưỡng lúng túng quay đầu đi, vén lọn tóc bên mặt ra sau tai: “Da chai rồi, không còn cảm giác gì nữa đâu.”

Anh muốn xem cô nhảy, cô cũng không thể đuổi anh đi.

Cô đành coi như anh như người vô hình, tự mình tiếp tục luyện tập.

Sàn nhà bằng gỗ, phòng tập múa cũ kỹ với bốn bề thoáng đãng mát mẻ. Đứng trên hành lang là một chàng trai trẻ đang yên lặng quan sát, phía sau anh là những cây bồ đề cao lớn xanh tốt. Gió thổi tung rèm cửa, ánh nắng xuyên qua kẽ lá rọi xuống đất.

Cô đứng trên mũi chân, xoay tròn liên tục, nhẹ nhàng như một con bướm lướt trên mặt nước.

Không ngờ, chỉ vì một lần cô cho phép, cảnh tượng này lại kéo dài từ đầu học kỳ đến cuối học kỳ.

...

Sau này, Hạ Ngưỡng thường thắc mắc, rốt cuộc cô đồng ý để Đoạn Tiêu đến gần mình, quen với việc anh luôn đi theo mình từ lúc nào.

Có lẽ là vào một tối thứ Sáu, anh mang đến cả tá túi thuốc bắc đặt từ một thầy thuốc đông y nào đó chế tạo, rồi nhét hết vào túi của cô.

Bắt cô trước khi ngủ phải ngâm chân, nói là có thể làm lành vết thương và giảm đau.

Thuốc có hiệu quả khá tốt.

Kỳ thi giữa kỳ dự kiến diễn ra vào cuối tháng 11, kỳ thi cấp tỉnh của Hạ Ngưỡng và những học sinh nghệ thuật như cũng sắp đến vào đầu tháng 12.

Trước đó, trường tổ chức một giải bóng rổ cấp khối.

Khối 12 chỉ thi đấu một trận, các thầy cô chủ nhiệm bốc thăm để quyết định.

Bốc trúng lớp 12/1 và lớp 12/28 cuối, cũng coi như là lớp chọn Văn và Lý.

Không biết ai truyền tin là Đoạn Tiêu sẽ ra sân, nên buổi chiều hôm đó khá nhiều em học sinh lớp 10, 11 bỏ tiết thể dục chạy lên khán đài tranh giành chỗ ngồi.

Anh rất nổi tiếng, ở khắp mọi nơi.

Hạ Ngưỡng đã biết điều này từ lâu.

Cô không có thời gian để xem bóng rổ, đáng lẽ phải đến phòng tập nhảy, nhưng Triệu Vân Oánh đã nhiệt tình kéo cô đến với lý do kết hợp giữa học hành và nghỉ ngơi.

Còn chiếm luôn được một vị trí có tầm nhìn khá tốt.

Quả nhiên, có hai nhóm người đã đợi ở đó.

Đoạn Tiêu mặc áo bóng rổ màu đỏ, đeo băng tay trắng, mái tóc cắt ngắn, sống mũi cao. Anh ung dung dựa vào tường, nổi bật giữa đám đông, còn cao hơn cả thầy giáo thể dục một chút.

Họ đang bàn chiến thuật bên dưới, còn khán đài thì đang bàn tán về anh.

“Đẹp trai vãi, cái điện thoại cùi bắp của tớ mà chụp anh ấy vẫn đẹp! Gương mặt góc cạnh như được điêu khắc ra!”

“Anh ấy có bạn gái chưa nhỉ? Trông có vẻ rất biết quan tâm người khác!”

“Cậu ấy đánh người còn đau hơn đây! Ha ha ha ha ha ha em gái à, em tưởng cậu ấy hiền lành lắm à?”

“Chưa thấy cậu ấy lên bục giảng đọc bản kiểm điểm bao giờ à? Giờ ngoan ngoãn hơn rồi, có lẽ là không ai dám đến trước mặt cậu ấy tìm chết nữa.”

“Cuối cùng thì tớ cũng hiểu câu ‘Có Tiêu chọn Tiêu, không có Tiêu mở lại.’”

“Đây mới đúng là ánh sáng của trường trung học phụ thuộc đại học Kinh Châu của chúng ta! Cả đời này được cùng lớp với một anh chàng đẹp trai như Đoạn Tiêu, tớ thật may mắn!”

Triệu Vân Oánh nghe đám đông xung quanh bàn tán, cười khẩy rồi đẩy nhẹ Hạ Ngưỡng đang tỏ vẻ không hứng thú bên cạnh:

“Để tớ kể cho cậu nghe một chuyện cũ nhé, hồi lên lớp 10 Đoạn Tiêu chưa phân lớp nên lúc đó cậu ấy học lớp 10/18... Lần đó cậu ấy thi đấu bóng rổ, các đàn chị lớp 12, 11 đã làm một cái băng rôn, cậu biết là viết gì không?”

Cô lắc đầu: “Viết gì?”

“Nam thần số 1 của trường, Đoạn Tiêu lớp 10/18!”

Câu nói vừa dứt, xung quanh bỗng trở nên ồn ào.

Giữa những tiếng reo hò phấn khích, Hạ Ngưỡng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô nhìn xuống sân.

Đúng lúc đó, Đoạn Tiêu vừa bước ra sân đã đeo một chiếc băng đô màu đen. Anh cúi đầu, đôi mắt đen lách đảo quanh tìm kiếm, như đang tìm ai đó.

Sau đó, đôi mắt dài hẹp và đen ấy dừng lại trên người cô, chàng trai cong môi, cười nhạt.

Chương 20: Nam sinh trung học – Muốn quyền rũ ai

“Trời ơi trời ơi! Nụ cười lúc nãy của cậu ấy là có ý gì vậy? Chẳng phải chúng ta mới là người nên phấn khích sao? Sao lại cảm thấy cậu ấy mới là người đang vui thế!”

“Aaaaaaaa! Cậu ấy đang làm gì vậy? Đừng có mà thả thính lung tung như thế chứ!”

“Mà này, lúc nãy cậu ấy quay về phía chúng ta để nhìn ai vậy? Không lẽ là tôi sao hahahaha!”

“Mặc kệ cậu ta nhìn ai, nam thần! Chính là nam thần! ! Đã hai năm rồi nam thần đỉnh nhất của trường chúng ta vẫn là Đoạn Tiêu!”

...

Vì cùng lớp nên Triệu Vân Oánh nghe bọn họ hét lên quá trớn cũng thấy tự hào, vui vẻ nói: “Anh chàng này rốt cuộc là đến để chơi bóng rổ hay là đến để tổ chức fanmeeting đây.”

Hạ Ngưỡng không nói gì, chỉ nhìn bóng lưng tràn đầy khí thế của chàng trai trên sân.

Không hiểu sao cô lại nghĩ đến việc vừa rồi anh chỉ nhìn cô rồi chậm rãi mỉm cười mà không nói gì. Nhưng trong đôi mắt đen láy ấy, mọi cảm xúc dường như đã rõ ràng.

Gần đây cô để anh đến phòng tập nhảy tìm cô, cũng để mặc anh đến gần hơn. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô đã đồng ý với lời tỏ tình nửa đùa nửa thật của anh.

Ôn Vân Miếu là em họ của cô.

Mà Đoạn Tiêu lại là anh trai cùng cha khác mẹ của Ôn Vân Miếu.

Nếu Hạ Ngưỡng muốn, cô và Ôn Vân Miếu có thể gọi anh một tiếng anh trai. Mối quan hệ của họ, nghĩ đến thôi đã thấy trở trêu rồi.

Tuy nhiên, có một điều cô vẫn luôn nghi ngờ, ngay cả Triệu Vân Oánh, người hay tò mò chuyện người khác, cũng chưa từng nhắc đến việc La Lương Sâm là bố của Đoạn Tiêu.

Dường như, không ai biết La Lương Sâm là con rể nhà họ Đoạn.

Nghĩ đến đây, ngực cô có chút nghẹn lại nên đứng dậy nói: “Tớ ra căng tin mua nước.”

Triệu Vân Oánh ngạc nhiên: “Cậu cũng muốn mang nước cho Đoạn Tiêu à?”

“Không có!” Hạ Ngưỡng khó chịu bĩu môi. “Tớ khát nước thôi.”

“Trận đấu sắp bắt đầu rồi, cậu bỏ lỡ lúc này thì tiếc lắm.” Triệu Vân Oánh chỉ về phía sân bóng rổ.

Trọng tài đứng giữa hai đội đang căng thẳng, ông ném quả bóng rổ trong tay lên cao, tiếng còi vang lên.

Đoạn Tiêu lớp 12/1 là người đầu tiên ghi điểm, anh mặc áo số 5. Anh cao lớn, tư thế rê bóng lại rất ngẫu, rất nổi bật giữa đám cầu thủ đang di chuyển trên sân.

Một khởi đầu tốt, tiếng hò reo cổ vũ vang lên rộn rã.

Hạ Ngưỡng thôi không nhìn nữa, thờ ơ nói: “Bắt đầu thì bắt đầu thôi, tớ vốn dĩ cũng không hiểu gì về bóng rổ.”

Dù chỉ là lấy cớ đi mua nước, nhưng Hạ Ngưỡng vẫn vô thức đi về phía căng tin.

Lúc này cô cũng không có tâm trạng quay lại phòng tập nhảy để tập nữa. Cô đi dạo quanh sân trường một lúc, vẫn có thể nghe thấy tiếng reo hò cổ vũ vang lên từ sân bóng.

Không lâu sau, hiệp một của trận đấu bóng rổ kết thúc, mọi người bắt đầu đi về phía này.

Hạ Ngưỡng vào căng tin chọn đồ ăn vặt.

Cô mới chỉ đứng nhìn ở khu khoai tây chiên được một lúc thì đã có một nhóm người ồn ào đi vào cửa. Cô cảm nhận được một luồng hơi nóng từ những chàng trai sau khi chơi thể thao ập đến.

“Hào ca, đấu với Đoàn Tiêu mệt quá, nếu cậu ấy mà ra đòn quyết liệt hơn thì chúng ta không thể nào thắng được!”

“Phải tìm cách đuổi cậu ta ra ngoài, nhưng có nhiều người nhìn thấy thế này, chơi xấu lại không hay.”

“Tôi thấy cậu ấy cũng không có gì ghê gớm, trận vừa rồi chỉ cách biệt có mười điểm thôi mà.”

“Cậu thì hiểu cái gì đâu, ai cũng thấy rõ Đoàn Tiêu chưa chơi hết sức! Nhưng cậu ấy là đội trưởng của đội bọn họ, cậu có thấy mấy lần đối phương phòng ngự phản công hay tấn công trực diện tốt đều nghe theo chỉ huy của cậu ấy không?”

Qua một dãy kệ hàng, bước chân của Hạ Ngưỡng khựng lại.

Bây giờ là giờ nghỉ giữa hiệp, cô nghe ra mấy người lớp 12/28 đang bàn kế hoạch cho hiệp hai.

Theo lý mà nói, cô dù sao cũng là người lớp 12/1, nghe đến đây lẽ ra phải tránh đi.

Nhưng mà câu nói tiếp theo của người có tên là Hoàng Chí Hào khiến cô đứng hình tại chỗ —

“Để lát nữa tôi tìm cách khiến cho cậu ấy tàn phế.”

“Lần trước Mã Bằng còn tìm tôi, nói là bị Đoạn Tiêu làm cho mất mặt. Cậu ta không dám trả thù, vậy để tôi làm thay.”

Trên sân bóng, va chạm dẫn đến chấn thương là chuyện thường xảy ra, có người nhân cơ hội trả thù riêng cũng không phải là chuyện lạ.

Huống hồ chỉ cần làm cho Đoạn Tiêu bị thương, người mạnh nhất ra khỏi sân thì đội của họ sẽ không còn thủ lĩnh, thậm chí có thể không tìm được người thay thế ան ý.

Mấy người kia đứng đó nghe cậu ta bàn bạc về cách chơi xấu, cuối cùng bọn họ đều cho rằng có thể thực hiện được.

Hạ Ngưỡng nín thở không dám lên tiếng, sợ bị ‘Diệt khẩu’. Cô không lấy bất kỳ đồ ăn vật nào mà nhanh chóng trốn thoát khỏi đó.

Thật là mở mang tầm mắt, tại sao con trai chơi bóng rổ lại giống như đang diễn phim cung đấu thế kia, một số người đứng là quý kế đa đoan, nhỏ nhen hiểm ác!

Hạ Ngưỡng vừa mắng trong lòng, vừa tăng tốc chạy về khu vực chờ.

Người chặn cô lại là Lục Gia Trạch vừa đi vệ sinh xong, anh ấy cười hở cả hàm răng trắng sáng: “Này này, bạn học Hạ, cậu chạy gấp thế này là đến tìm tôi à?”

Cô còn đang thở hổn hển: “Cậu bảo Đoạn Tiêu cẩn thận một chút!”

“Hahahahaha cậu chỉ chạy đến để nói câu đó à?” Lục Gia Trạch cười đến đau bụng, quay đầu nhìn về phía sau cô. “Anh Đoạn, cậu nghe thấy rồi chứ, cô ấy bảo cậu cẩn thận đấy! Lát nữa các cậu đánh bóng đừng làm ồn quá nhé.”

“...”

Hạ Ngưỡng do dự quay đầu lại.

Trên vai Đoạn Tiêu vẫn còn vắt một chiếc khăn, mái tóc ngắn màu đen ướt đầm mồ hôi, nhưng đôi mắt đen láy lại rất sáng. Những đường nét sắc sảo trên cơ thể anh tỏa ra mùi hormone mạnh mẽ sau khi vận động.

Anh bước tới bằng những bước dài, cao cao tại thượng, dùng giọng điệu trêu chọc: “Không tệ, người trước đó bảo tôi cẩn thận đã phải vào viện hai lần rồi.”

Hạ Ngưỡng vô thức lùi lại vài bước, dựa vào tường phía sau lưng: “Ý tôi không phải là như vậy.”

“Vậy ý cậu là gì.”

Cánh tay nổi đầy gân xanh của Đoạn Tiêu chống lên bức tường bên cạnh mặt cô, anh hơi cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô. Hở xong, anh còn giơ ngón trỏ chọc vào má cô một cái, không cho cô cơ hội để nói.

“Chị Hạ, gan to đấy, dám đe dọa trùm trường à?”

Gương mặt của anh vốn đã rất sắc sảo, giờ lại càng áp sát như vậy nét mặt càng thêm phần áp đảo, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trông giống một kẻ lưu manh bắt nạt người khác, lại còn cố ý hiểu sai lời nói của cô.

Hạ Ngưỡng cũng sững sờ trong một chút lát, cô không kháng cự lại hành động lưu manh của anh thậm chí còn tức giận giải thích: “Tôi không có, vừa nãy tôi nghe thấy Hoàng Chí Hào và những người khác nói sẽ cố ý làm cậu bị thương khi thi đấu, để cậu phải ra khỏi sân. Đúng rồi, hình như cậu ta quen Mã Bằng...”

Đoạn Tiêu thờ ơ “Ồ” một tiếng, lộ ra nụ cười đắc ý: “Cậu quan tâm tôi à, thích tôi?”

“...”

Hạ Ngưỡng bị anh chọc ghẹo hai má đỏ bừng, sau khi nghe thấy câu trả lời không nghiêm túc của anh, cô không biểu lộ cảm xúc gì mà ngồi xổm xuống, chui qua dưới cánh tay anh.

Chưa đi được hai bước đã bị Đoạn Tiêu kéo tay lại, nam sinh không chút e dè nhận lỗi: “Đừng đi mà, tôi đùa thôi.”

Hạ Ngưỡng lúc này mới quay người lại, vừa đưa tay đẩy tay anh ra, vừa đi ra ngoài: “Dù sao tôi cũng đã nói cho cậu biết rồi, cậu tự giải quyết đi.”

“Được rồi, cảm ơn bạn học Hạ Ngưỡng. Lúc nãy cậu không có ở chỗ ngồi, đi đâu vậy?”

Cô ngạc nhiên: “Cậu còn rảnh để quan sát tôi à?”

“Chỉ cần tôi muốn, có gì là khó?” Anh lười biếng hỏi lại, cầm một chai nước từ phòng chờ mở nắp đũa theo ra sát sân bóng. “Uống nước không?”

Lục Gia Trạch đang đứng bên ngoài nhìn họ tương tác rồi bật cười, còn cố ý trêu chọc: “Cặp đôi nhỏ cãi nhau xong chưa?”

Hạ Ngưỡng liếc anh ấy một cái.

Lục Gia Trạch lập tức giơ tay lên, hùa theo một cách trêu chọc, khiến người ta bật cười: "Bạn học Hạ cứ yên tâm, tôi chắc chắn sẽ cẩn thận hơn anh Đoạn của chúng ta!"

"..."

Hạ Ngưỡng bị ép nhận lấy chai nước, đột nhiên nghe thấy một tiếng "Huýt sáo" đùa cợt phát ra từ phía bên kia.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy nhóm người từ phòng chờ đi ra sát sân bóng.

Người huýt sáo là Hoàng Chí Hào, có lẽ là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy Hạ Ngưỡng. Tầm mắt cậu ta liếc nhìn từ đôi chân thon thả trong chiếc váy JK của cô dần di chuyển lên khuôn mặt, sau khi quan sát kỹ, cậu ta tự cho là mình rất ngẫu mà chào hỏi: "Chào."

"Chào con mẹ cậu."

Đoạn Tiêu bên này nắm chặt nắm tay khởi động, các khớp ngón tay kêu răng rắc.

Hạ Ngưỡng ho khan một tiếng, không trả lời Hoàng Chí Hào. Cô quay đầu lại kéo nhẹ góc áo của Đoạn Tiêu, nhỏ giọng nhắc nhở: "Đừng để ý đến cậu ta, nhớ những gì tôi vừa nói không?"

Sắc mặt Đoạn Tiêu khá hơn: "Ừ."

Lục Gia Trạch đứng bên cạnh nhìn thấy anh em mình thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, trong lòng âm thầm khâm phục Hạ Ngưỡng.

Cứ tưởng lúc này sẽ đánh nhau rồi chứ, ai ngờ cô gái nhỏ chỉ nói một câu đã xoa dịu được.

Ở khán đài xa xa cũng nhìn thấy cảnh này, mọi người đều tập trung vào Đoạn Tiêu.

“Lần đầu tiên thấy, cậu ấy còn đưa nước cho người khác nữa! Trời ạ! Rốt cuộc ai mới là người đang chơi bóng vậy?”

“Bạn gái à? Đoạn Tiêu và Tào đại mỹ nữ kia chia tay rồi à?”

“Tôi cảm thấy không giống bạn gái lắm, cô gái đó học múa phải không? Cô ấy cười với Lục Gia Trạch bên cạnh còn nhiều hơn với Đoạn Tiêu...”

Hạ Ngưỡng vừa trở về chỗ ngồi, Triệu Vân Oánh đã không nhịn được hỏi: “Lúc này sao cậu lại đi qua chỗ Đoạn Tiêu vậy?”

Về mặt hình thức thì chỉ có một mình cô ấy hỏi, nhưng thực ra mọi người xung quanh đều đang lắng nghe.

Hạ Ngưỡng né tránh trọng tâm vấn đề nói: “Tớ không mang tiền, nên sang hỏi Lục Gia Trạch mượn một chai nước.”

Cô cố ý không nhắc đến Đoạn Tiêu, cũng không muốn người ta hiểu lầm, còn cố ý nâng cao chai nước trên tay để tăng thêm độ tin cậy.

Triệu Vân Oánh quả nhiên không nghi ngờ gì thêm, còn trêu chọc: “Đại mỹ nhân có khác, ngay cả Đoạn Tiêu cũng đối xử với cậu tốt như vậy.”

Hạ Ngưỡng mím môi, chuyển chủ đề: “Hiệp hai bắt đầu rồi.”

Hiệp hai, ngay cả Triệu Vân Oánh vốn không hiểu bóng rổ cũng không nhịn được mà thốt lên: “Sao giờ Đoạn Tiêu lại đánh hay thế này, mới có 5 phút mà đã dẫn trước 15 điểm rồi, lớp mình giỏi quá!”

Cô cũng nhìn ra được, đội bên kia tất nhiên cũng sốt ruột.

Sau một cú ném xa thành công sau khi dẫn bóng, Đoạn Tiêu không chút do dự ra hiệu cho đồng đội chuyển bóng đến. Trong tầm mắt anh dường như không hề để ý đến Hoàng Chí Hào.

Ngay sau đó anh đột ngột đổi hướng, hóa ra đó chỉ là một động tác giả.

Nhưng Hoàng Chí Hào đang lao về phía anh thì đã bay lên không trung và ngã sấp mặt xuống đất. Cậu ta không thể tin được mà nhìn chăm chăm vào nụ cười kiêu ngạo khinh thường trên mặt Đoạn Tiêu, đặc biệt tài trí hơn người.

Ngay sau đó, cậu ta ôm lấy đầu gối bị trật, đau đến mức nhăn nhó.

Tình huống bất ngờ xảy ra, trọng tài trên sân vội vàng thổi còi, ra hiệu tạm dừng trận đấu.

Một vài thầy giáo thể dục vây quanh, mất chưa đến một phút để xem lại những gì vừa xảy ra, cuối cùng kết luận rằng Hoàng Chí Hào giả vờ bị đụng không thành công.

Cách làm này khiến lớp 12/28 trộm gà không được còn mất năm thóc, Hoàng Chí Hào bị một cầu thủ dự bị của lớp thay thế.

Chỉ nghe tiếng la ó vang vọng khắp sân, ai cũng biết trận đấu này thắng thua đã định.

Trận đấu bước vào giai đoạn cuối, khi thời gian thi đấu chỉ còn lại 10 giây đếm ngược, Đoạn Tiêu đã nhận được bóng.

Anh liếc nhanh lên bảng điểm cách đó không xa, không vội vàng ném bóng ngay mà quay người lại, nhìn về phía khán đài, thực hiện một cú ném ba điểm từ phía sau.

Đoạn Tiêu nhìn Hoàng Chí Hào đang tức giận trên khán đài, anh từ từ nâng cao cánh tay, như thể muốn đâm sâu vào trái tim đối

thủ.

Quả bóng vừa ném đi theo quán tính xoay vòng quanh vành rồi vài giây thành hình parabol, sau đó mới rơi xuống lưới. Anh giơ ngón tay cái lên rồi xoay ngược xuống, rõ ràng đang chế giễu đối phương: loser*.

(*loser: kẻ thua cuộc).

Cậu thiếu niên có cặp chân mày rậm, lông mi cong vút. Chiếc áo thi đấu màu đỏ càng làm nổi bật làn da trắng của anh, vẻ ngoài oai phong凛冽, ngông cuồng đến mức không thể kiểm soát!

Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên.

Khán đài như muốn nổ tung vì tiếng hò reo, một làn sóng của âm thanh ngày càng lớn. Có người gọi tên Đoạn Tiêu, một nhóm nam sinh lớp 12/1 xông lên nâng những cầu thủ khác lên để cùng nhau ăn mừng.

“Cậu ấy ném quá đỉnh! Đúng là Đoạn Tiêu mà chúng ta biết rồi! Quá đỉnh!”

“Đẹp trai không phải là tất cả, nhưng đó là Đoạn Tiêu! Là ‘Đẹp như Tiêu’ hiểu không?”

“Cậu ấy lại nhìn về phía chúng ta rồi, lại cười nữa kìa! Trời ơi, trước giờ chưa ai nói cậu ấy cười đẹp thế này cả!”

“Trước giờ cậu ấy rất ít cười, tôi còn tưởng cậu ấy không thích cười nữa cơ! Cứu mạng, Đoạn Tiêu định quyến rũ ai thế này?”

...

Cô gái mà anh muốn quyến rũ kia, đang tìm mọi cách để tránh ánh mắt của anh.

Mùa hè không phải đã qua rồi sao?

Sao mà vẫn nóng như vậy.

Hạ Ngưỡng vung tay quạt quạt bên má, cố gắng xua đi cảm giác nóng ở cổ, xoay người: “Xong rồi, tớ đi tập múa đây.”

Triệu Vân Oánh lúc này đang đắm chìm trong bầu không khí ăn mừng chiến thắng của trận đấu, vẫy tay: “Ừ ừ.”

Kết quả cuối cùng của trận đấu này là 35:23.

“Người của lớp 12/1 bất mãn hét lên: “Không phải là 55:23 sao?”

Trọng tài chỉ vào Đoạn Tiêu, hùng hồn nói: “Cậu ấy công khai khiêu khích đối thủ, không tôn trọng sân đấu, trừ 20 điểm.”

“...”

“Mẹ kiếp! Thế cũng được à?” Lục Gia Trạch đánh vào vai Đoạn Tiêu một cái, dở khóc dở cười. “Anh bạn, chúng ta quá ngông cuồng rồi.”

“Không sao, chúng ta ghi nhiều điểm hơn, trừ đi cũng không sao, chúng ta vẫn thắng mà!”

Trọng tài: “Còn muốn trừ tiếp à?”

“Đừng trừ nữa mà! Thầy ơi, tha cho lớp 12/1 đi, thắng một trận bóng cũng không dễ đâu...”

“Thắng cũng chỉ có một cái giấy khen thôi, mong là có thể làm cho chị Trinh vui.”

Đoạn Tiêu nghe đám người đó nói chuyện với trọng tài một cách thờ ơ, cười nói: “Xin lỗi mọi người, tối nay tôi sẽ đãi mọi người.”

Vốn dĩ mọi người cũng không trách anh, nếu không phải có anh thì chưa chắc đã thắng được một trận hoành tráng như vậy. Nhưng bây giờ, ai nấy đều muốn thuận theo tự nhiên:

“Đoạn tổng hào phóng! Đi nhà hàng thôi!”

“Không không, đi ăn nhà hàng Tây đi! Cậu Tiêu mời mà, không chặt chém cậu ấy thì uống lắm!”

“Chết tiệt, thịt nướng, thịt nướng! Đi ăn nướng ~”

“Đồng ý, chúng ta đi ăn thịt nướng trên phố cổ đi. Quán đó đang hot lắm, tớ đặt bàn lớn nhé! Gọi đầy đủ sơn hào hải vị, báo tên cậu Tiêu!”

...

Đám đông trên sân dần dần tản đi, Đoạn Tiêu bị bệnh sạch sẽ, không chịu được mùi mồ hôi trên người. Anh có thói quen tắm sau khi tập thể dục, thay đồ xong là người cuối cùng ra khỏi phòng.”

Anh đi trên con đường nhỏ trong trường học, gọi người phía trước: “Hoàng Chí Hào.”

Đầu gối của Hoàng Chí Hào thật sự sưng lên, đi cũng chậm, tức giận quay người lại: “Đã thắng trận đấu rồi, sao còn đến đây thể hiện?”

Đoạn Tiêu hừ lạnh: “Trận đấu thì thắng rồi, nhưng còn khoản nợ chưa trả.”

Hoàng Chí Hào tự hỏi không hiểu đã đắc tội với anh từ lúc nào: “Tôi còn nợ cậu cái gì?”

Anh lười giải thích, vẻ mặt lạnh lùng, túm lấy cổ áo của đối phương định ra tay.

———”Đoạn Tiêu!”

Một giọng nữ gấp gáp quát lên ngăn cản cú đấm của anh.

Hạ Ngưỡng bất ngờ xuất hiện ở đây, cô chạy nhanh đến, nhìn thoáng qua bầu không khí giữa hai người, cố ý hỏi: “Các cậu định làm gì vậy?”

Cô đứng đó nhìn.

Đoạn Tiêu không thể làm gì thêm đành buông cậu ta ra, còn giả vờ chỉnh lại cổ áo cho cậu ta.

Hoàng Chí Hào nhìn theo bóng lưng của hai người họ dần đi xa.

Một người ngang ngược như Đoạn Tiêu, lúc này lại ngoan ngoãn đi theo sau cô gái, giống như một con sói gần như đang vẫy đuôi sau khi đầu hàng.

Lúc này Hoàng Chí Hào mới muộn màng nhận ra anh vừa nói về khoản nợ nào. Chết tiệt, cậu ta chỉ huyết sát với cô gái đó thôi mà!

Trận đấu bóng rổ vừa kết thúc, nhưng còn nửa tiết nữa mới kết thúc giờ học. Xung quanh không còn ai, chỉ còn lại hai người họ đi chậm rãi về phía tòa nhà dạy học.

Hạ Ngưỡng đi chậm, cô vẫn đang lẩm bẩm: “Đừng có đánh nhau với người khác nữa.”

“Không có chút kiên nhẫn nào cả, cậu là kẻ cuồng bạo lực à?... Cho dù có khó chịu, nhưng cậu có thể nói chuyện đàng hoàng với cậu ta được không, cậu ta đã bị thương rồi, cậu đánh cậu ta người khác sẽ nói gì?”

“Tính khí của cậu rất tệ, tính cách cũng không tốt, không biết cậu lớn lên thì thế nào nữa ——”

Người ở bên cạnh dường như đã nhìn nhin rất lâu, gương mặt đẹp trai đột ngột tiến lại gần.

Hạ Ngưỡng lập tức im bật, ngay giây tiếp theo cô đoán được ý định của anh nên nhanh chóng bịt miệng mình lại. Nhưng vô dụng, nụ hôn của chàng trai rơi xuống mu bàn tay cô.

Hơi thở của anh nóng bỏng, khiến tim cô tê dại.

“Nói đi, nói tiếp đi.” Đoạn Tiêu khàn giọng, không chút xấu hổ đe dọa. “Cậu nói một câu, tôi hôn cậu một cái.”

Chương 21: Nụ hôn đầu – Lừa tôi hôn cậu

Buổi chiều có gió, gió thổi xào xạc lá cây đa sau lưng chàng trai trẻ.

Anh là kẻ vô lại chẳng chút e dè, còn không thèm nói lý dùng tay giữ chặt vai Hạ Ngưỡng không để cô cử động.

Mu bàn tay đang che miệng của Hạ Ngưỡng chạm vào môi anh, đôi mắt xinh đẹp của cô mở to vì kinh ngạc. Không nói nên lời, cô tức giận đến mức dùng chân đá anh một cái.

Đoạn Tiêu không thèm né tránh, vốn dĩ là người có lỗi còn cười, hỏi: “Hôn tay cậu chỉ bị đá một cái, vậy hôn chỗ khác thì sao?”

Cô bị sự vô sỉ của anh đánh bại, bực dọc thốt lên: “...Cậu bị điên à.”

“Sao lại mắng người rồi, bạn học tiểu Hạ?” Đoạn Tiêu bị cô chọc cười, vuốt ve tóc mái trên trán cô bằng những đầu ngón tay, “Bỏ tay xuống đi, không hôn nữa.”

Hạ Ngưỡng không tin: “Thật không?”

Anh gật đầu cam đoan: “Thật, tôi mà lừa cậu tôi làm con chó.”

Cô chửi thề.

Vốn dĩ cậu là chó mà.

Lúc cô bỏ tay xuống, anh mới cảm nhận được lúc này cô đã ôm mặt chặt tới mức nào, trên má đã in hằn dấu đỏ ngón tay. Đoạn Tiêu đưa tay ra định chạm vào, lập tức bị cô hất ra.

Anh ngoan ngoãn để tay ra sau lưng: “Ai mới là người ưa bạo lực nào? Tôi bị cậu đánh mấy lần rồi đấy.”

Hạ Ngưỡng bất mãn nhìn anh: “Tránh xa tôi ra, có thể dừng ngày nào cũng nghĩ đến những chuyện đồi bại vậy không!”

“Tôi nghĩ gì cơ? Sao cậu chụp mũ cho tôi mãi thế.” Đoạn Tiêu buông cánh tay đang nắm vai cô, cụp mắt xuống: “Tối nay đi ăn cùng bọn tôi nhé?”

“Không đi.”

“Lý do? Tối nay cậu đâu cần tập múa.”

Anh biết rõ lịch đến phòng tập múa vào buổi tối của cô.

Hạ Ngưỡng: “Tôi bận chuyện khác, có hẹn với lớp trưởng rồi.”

Đoạn Tiêu nheo mắt: “Hẹn cậu ấy để làm cái gì?”

Nhớ đến chuyện lần trước anh và Lục Gia Trạch cười nhạo mình, cô miễn cưỡng nói: “Cậu ấy nói sẽ giúp tôi ôn tập môn Toán.”

“Tôi giúp cậu ôn tập tốt hơn cậu ấy không?”

Cả lớp đều biết lớp trưởng luôn đứng thứ hai cả ngàn năm nay. Chỉ cần Đoạn Tiêu ở đó thì không ai có thể vượt mặt anh để đứng thứ nhất.

Hạ Ngưỡng cụp mắt không nhìn anh, ngập ngừng: “Còn có Vật Lý, Tiếng Anh...”

Đoạn Tiêu biết cô đang ngại ngùng thì khóe môi hơi cong lên, cố nén nụ cười. Anh khom người, nghiêng đầu hỏi cô: “Cậu ấy giúp cậu ôn tập được, còn tôi không thể sao? Những gì cậu không biết tôi đều biết.”

“...”

Nói tới đây, anh còn tự quả quyết: “Tôi với cậu đúng là một cặp trời sinh.”

Những gì Hạ Ngưỡng không biết, anh đều đạt điểm tối đa.

Quán nướng ở phố cổ rất đông khách vào buổi tối. May là nhóm của Lục Gia Trạch thường tới đây nên có thể đặt chỗ trước.

Ông chủ dời chiếc bàn lớn của họ đến cây hòe bên đường.

Trên chiếc bàn tròn lớn bằng gỗ bày đầy đủ các loại đồ nướng và hải sản. Con mực trên đĩa sắt tỏa ra mùi thơm nóng hổi của món chiên.

Lục Gia Trạch có nhiều bạn bè, anh ấy thậm chí còn rủ thêm mấy nữ sinh từ trường khác nên Hạ Ngưỡng đến cũng không gây cảm giác bối ngỡ.

Có điều, Đoạn Tiêu ngồi ngay bên cạnh cô.

Khó tránh khỏi bị mọi người liên tưởng sâu xa về mối quan hệ giữa hai người.

Hạ Ngưỡng vốn không có nhiều bạn, lúc viết sổ tay lưu niệm cho bạn cùng lớp khi tốt nghiệp cấp 2, cô đã viết người bạn thân nhất của mình là em họ Ôn Vân Miếu.

Cũng tại cô học múa từ nhỏ, không có nhiều cơ hội tiếp xúc với các bạn học Văn hóa trong trường. Dù trong lớp cũng có vài bạn học múa, nhưng không ai đi làm thêm sau giờ học giống cô.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, cô đã quen với cô đơn.

Nhưng đêm nay thì khác, đây là lần đầu cô trải nghiệm sự ồn ào sôi nổi của một nhóm người cùng chơi đùa.

Lục Gia Trạch và Bùi Ngụy Nhất rất thân với Đoạn Tiêu, hai người phiếm chuyện không biết điểm dừng, gặp ai cũng đùa

giống.

Oằn tù tù, uống rượu, gõ đũa vào bát hát đồng ca, cả nửa bàn đều hòa theo.

Sau đó, Lục Gia Trạch lấy cây đàn guitar trong quán hát một bản tình ca.

“Cuối cùng vẫn bị đôi mắt em mê hoặc, lần này anh không muốn trốn tránh nữa.

Tất cả những gì em đang nghĩ, tell me, đáp án cuối cùng chỉ có mỗi em thôi, xin đừng hoài nghi.

Anh cứ mê mẩn hương thơm của em, không có em, trần trọc không yên giấc~”

“Hát thêm bài nữa!” Bùi Ngự Nhất ném hạt đậu phộng sang, cười nói, “Hát hay vào, ông đây có thưởng.”

Hạ Ngưỡng thấy bọn họ làm trò cũng bị chọc cười.

Trong đĩa có thêm xiên nấm hương đã nhúng nước trà, cô quay đầu: “Đừng gấp cho tôi nữa, tôi no rồi.”

Đoạn Tiêu nhìn thân hình mỏng manh dưới bộ đồng phục rộng thùng thình của cô, hơi nhú mào: “Ăn ít vậy.”

Bên cạnh cô một thời gian, anh đã đoán ra thói quen ăn uống của cô.

Hạ Ngưỡng trông có vẻ rất độc lập, nhưng thật ra cô không biết cách chăm sóc bản thân. Có thể thấy rõ điều này qua việc cô không xử lý vết sẹo cũ trên mu bàn chân.

Cô ít khi ăn sáng, phần lớn thời gian đều nhịn đói hoặc ăn kiêng. Cô thường bị hạ đường huyết khi đang tập múa, sau đó chống đói bằng nước lọc và đồ ăn vặt ít đường.

Kỳ thi Nghệ thuật sắp bắt đầu nên cô càng quản lý vóc dáng nghiêm ngặt hơn.

Trên bàn lại có thêm một tá bia ướp lạnh, ngoài chai còn đọng hơi sương. Kinh Châu vào mùa đông, chỉ có những thiếu niên nhiệt huyết sục sôi mới có can đảm uống hết két này đến két khác.

Họ chơi trò ‘Sự thật hay thử thách’.

Lục Gia Trạch xoay chai rượu giữa bàn, miệng chai chỉ vào cô gái bên cạnh Hạ Ngưỡng, anh ấy thở dài: “Tôi đoán cậu sẽ chọn ‘thật’, vậy hỏi cậu muốn thi vào trường đại học nào.”

Cô gái kia ngẫm nghĩ: “Miền Nam đi, tớ muốn đến Giang Vu học đại học Y.”

Đoạn Tiêu nghe xong, quay lại hỏi Hạ Ngưỡng: “Còn cậu?”

“Chai đâu chỉ vào tôi, sao tôi phải trả lời câu hỏi của cậu?” Dù đã uống hai ly nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo để từ chối.

“...”

Ngay sau đó, cô gái vừa trả lời câu hỏi đã xoay chai, miệng chai chỉ vào Đoạn Tiêu.

Cô nàng và mấy cậu con trai bên cạnh trao nhau nụ cười hiểu ý, nhanh nhẩu chọn “thật” cho anh.

“Anh Đoạn, hãy miêu tả người trong mộng của anh bằng bốn chữ!”

Rõ ràng câu hỏi trước còn khá nghiêm túc, đến lượt anh lại chệch hướng.

Đoạn Tiêu lười biếng chống cằm, suy nghĩ chưa đầy hai giây đã nói ra mấy từ: “Mưa rơi, hoàng hôn, ước nguyện.”

Nói đến từ cuối cùng, anh liếc sang Hạ Ngưỡng: “Eo thon.”

“...”

Hạ Ngưỡng vờ như không nghe thấy, cô cúi đầu uống cạn rượu trong cốc, uống quá nhanh nên bị sặc.

Đoạn Tiêu chậm chậm đẩy trà trong cốc sạch bên cạnh sang cho cô.

“Phụt, hahahahaha, anh Tiêu quả thật là tinh anh có văn hóa, tôi chỉ hiểu được từ cuối cùng!”

“Cái gì? Tôi không hiểu gì cả.”

Mấy người kia cười ầm lên, nhưng ngại làm Hạ Ngưỡng sợ nên Bùi Ngụy Nhất nói: “A Tiêu, cậu cứ nói thẳng là thích kiểu người như tôi đi!”

Đoạn Tiêu không nói gì, chỉ nhướn mày giơ ngón giữa vào mặt anh ấy: Biến.

Lục Gia Trạch ngồi cạnh đã đoán ra được.

Mưa rơi (xià yǔ), hoàng hôn (xīyáng), ước nguyện (xǔyuàn), eo thon (xì yāo), không phải đều bắt đầu bằng chữ XY sao?

Ý của anh là: Hạ Ngưỡng (Xià Yǎng).

Cái tên này, cứng miệng đến mức không chịu tiết lộ thêm lời nào về người trong mộng đang ngồi ngay bên cạnh. Lục Gia Trạch khịt mũi: “Cần gì trừu tượng thế, cậu đang miêu tả nữ chính trong manga à?”

“Không phải nữ chính manga.” Anh nói chậm rãi, “Là nữ chính của tôi.”

Vừa nói, Đoạn Tiêu vừa xoay chai, miệng chai chỉ về phía Hạ Ngưỡng đứng như anh mong đợi.

Cô ngớ người một lúc mới nói: “Tôi muốn thi vào——”

“Không hỏi chuyện này.” Đoạn Tiêu nghiêng đầu, đột nhiên móc chân mình vào chân ghế của cô, kéo cô lại gần: “Giống câu vừa nãy hỏi tôi.”

“...”

Hạ Ngưỡng suýt không ngồi vững, theo phản xạ đưa tay ra vịn vào cánh tay đang giữ tay cô, đột nhiên nghe thấy tiếng còi xe chói tai vọng vào từ đường phố.

Cô giật mình rút tay lại, nhìn về phía đó.

Cả bàn cũng nhìn theo, đó là một chiếc BMW màu trắng tiêu chuẩn, với hai đèn pha bật sáng.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra gương mặt mọi người đều quen thuộc.

Đó là trưởng phòng hành chính, La Lương Sâm.

Ông ta mặc vest chỉnh tề, mang giày da thắt cà vạt, thoát nhìn như bậc văn nhân. Làm như không thấy những người khác, La Lương Sâm hướng mắt về phía Đoạn Tiêu: “A Tiêu, sinh nhật của mẹ con, sao con lại ở đây?”

Những người khác không ngạc nhiên khi nghe ông ta nói vậy, bọn họ đều là bạn của Đoạn Tiêu, tất nhiên cũng biết rõ mối quan hệ giữa anh và La Lương Sâm.

Hạ Ngưỡng cẩn thận đánh giá cuộc đối thoại giữa họ.

So với vẻ tùy tiện, coi ông ta như vô hình của Đoạn Tiêu.

Thì giọng điệu của La Lương Sâm lại có hơi nịnh nọt: “Uống rượu ít thôi, bố sẽ nói với mẹ rằng con bận chuyện riêng với bạn học.”

Khi ông ta nói đến đây.

Đoạn Tiêu đã sớm quay mặt đi, chỉ chừa cho người đàn ông kia một cái gáy lạnh lùng.

Lục Gia Trạch ngồi cạnh muốn phá vỡ sự lúng túng, giơ cao ly rượu trong tay: “Chủ nhiệm La, làm một ly nhé?”

“Thôi. Các em đều đã lên 12 rồi, phải chú ý đấy.”

La Lương Sâm lại trở về dáng vẻ một thầy giáo dạy học trông người, mỉm cười hòa nhã.

Lướt mắt qua đám học sinh, ông ta cũng thấy cô học trò để lại ấn tượng sâu sắc là Hạ Ngưỡng. Điều quan trọng chính là, tay Đoạn Tiêu vẫn đang nắm cổ tay cô.

Hạ Ngưỡng nhận ra, bèn rút tay về rồi luống cuống ngẩng đầu lên, nhưng xe của La Lương Sâm đã đi mất.

Khúc nhạc đệm qua đi, không một ai trên bàn nhắc lại.

Nhưng Hạ Ngưỡng không khỏi đoán thầm, có vẻ mối quan hệ giữa hai bố con họ không tốt, thảo nào chẳng thấy hai người tiếp xúc với nhau ở trường.

Có lẽ do người bố ở rể thường ngồi chiếu dưới trong nhà, vì mẹ của Đoạn Tiêu chính là người nắm quyền nhà họ Đoạn.

Hơn nữa, cô cũng hơi tò mò.

Một kẻ tiểu nhân như La Lương Sâm, dù che giấu được chuyện xấu vút bỏ vợ con năm đó thì cũng không ngụy trang được tính cách khúm núm, giả tạo của ông ta.

Thế mà con trai ông ta lại là Đoạn Tiêu kiêu ngạo và tài năng.

Từ góc nhìn này, xem ra Đoạn Tiêu giống mẹ hơn.

Bóng cây lay động dưới ánh trăng, trong quán nướng khách lần lượt đến rồi đi, buôn bán vô cùng nhộn nhịp. Trong lúc Hạ Ngưỡng đang suy nghĩ miên man thì ly rượu trong tay cô đã cạn dần.

“Muốn uống nữa không?” Đoạn Tiêu đặt tay lên miệng ly của cô.

Chàng trai nghiêng đầu, ngắm gương mặt cô gái ửng hồng vì rượu.

Anh có sống mũi cao, tóc mái rủ xuống che phủ đôi mắt đen lách hẹp dài. Hơi thở gần kề, đường nét hàm dưới của anh rõ ràng, yết hầu chuyển động lên xuống khi anh nói, và xương vai thẳng tắp đang ở gần cô.

Chợ đêm ồn ào náo nhiệt phía sau lưng, Hạ Ngưỡng chỉ cảm thấy như xung quanh anh được bao phủ một vầng sáng ấm áp dịu dàng.

Đoạn Tiêu kiên nhẫn nhìn cô ngẩn ngơ, cười hỏi: “Cậu là quý rượu à?”

Hạ Ngưỡng lắc đầu, nói nhỏ: “Dạ dày tôi hơi khó chịu.”

Biểu cảm của cô có hơi chậm chạp, trông ngây thơ đáng yêu. Đoạn Tiêu rót cốc trà nóng cho cô, hỏi như đang dỗ dành em bé: “Lần đầu uống rượu à?”

“Ừ.”

Trà ấm vào dạ dày, cuối cùng cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Đoạn Tiêu: “Ngồi đây đợi tôi, lát nữa tôi đưa cậu về.”

Hạ Ngưỡng nhìn anh, trịnh trọng nói: “Ừ.”

Thấy dáng vẻ vô tư đáng yêu của cô, trong lòng Đoạn Tiêu dâng lên một cảm giác ngứa ngáy khó tả. Anh mỉm cười, cầm chiếc mũ lưỡi trai trên bàn, đội lên đầu rồi đứng dậy.

Anh vào quán thanh toán, nói với bạn bè anh phải về trước.

Khi Đoạn Tiêu quay lại, vừa khéo thấy Lục Gia Trạch đang trêu Hạ Ngưỡng: “Bạn học Hạ Ngưỡng, cậu say rồi đúng không?”

Hạ Ngưỡng gật đầu thật thà, hỏi sao đáp vậy: “Đúng thế.”

Cô không giống những người uống rượu kém khác, lại còn thừa nhận mình đã say. Lục Gia Trạch cười, hỏi: “Vậy phải làm sao đây? Một mình cậu sao về ký túc xá được?”

“Đoạn Tiêu bảo tôi đợi cậu ấy...” Cô gái dụi dụi đôi mắt say mèm buồn ngủ, chớp mắt mấy cái, “Đoạn Tiêu đâu?”

“Đây nè.”

Đoạn Tiêu đứng ngay sau lưng cô, chờ cô tự đứng dậy bước tới.

Hạ Ngưỡng loạng choạng đứng dậy, vịn vào mép bàn, đi đến trước mặt anh rồi hỏi rất lễ phép: “Cậu có thể đưa tôi về ký túc xá không?”

Anh kiên nhẫn ngồi xổm xuống rồi cõng cô: “Ừ, Đoạn Tiêu đưa cậu về ký túc xá.”

Nhóm người đằng sau nhìn bóng lưng chồng lên nhau của hai người đi khuất, cười nói: “Hai người này đang yêu nhau hả? Đoạn Tiêu thế mà lại thực sự đang theo đuổi một cô gái?”

“Chuyện sớm muộn thôi, cả đời này cuối cùng cũng thấy anh Tiêu của tôi thích một cô gái như vậy, lúc ngồi ở bàn còn ân cần

rót trà đưa nước... Anh Tiêu chưa từng đối xử tử tế với bản thân thế kia.”

“Hạ Ngưỡng có gì đặc biệt nhỉ?” Lục Gia Trạch ngẫm nghĩ hồi lâu, “Sao tôi lại có cảm giác cô ấy hơi giống chị Tê.”

“Có gì lạ đâu, cậu ấy chỉ mê kiểu đó thôi mà! Tôi dám cá nếu Tào Uyển bạn gái cũ của cậu ấy không có vẻ ngoài như vậy, chưa chắc anh Tiêu của chúng ta đã ân cần với cô nàng đến thế đâu.”

Đường về trường vắng lạnh, trời đông giá rét nên các tiểu thương đều đóng cửa sớm, chỉ có bảng hiệu của các trung tâm thương mại còn sáng đèn. Trên đường cũng không có nhiều xe.

Giờ này về trường, tiết tự học tối cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Đầu óc Hạ Ngưỡng không tỉnh táo nhưng trong tiềm thức vẫn sợ ngã, bèn ôm chặt cổ chàng trai. Cũng may cô mặc nhiều áo, dù áp sát vào người cũng không cảm nhận được gì.

Nhưng anh lại không thể che giấu hơi thở của mình, cũng không thể che giấu cảm giác mềm mại khi tóc cô gái chạm vào một bên cổ anh.

Đột nhiên Đoạn Tiêu lên tiếng: “Hạ Ngưỡng, đừng nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi.”

Cô nghiêng đầu nhìn sườn mặt góc cạnh của anh, khó hiểu: “Chiếm gì cơ?”

“Mặt cậu dán vào cổ tôi, gần quá.” Anh nói hươu nói vượn bằng thái độ nghiêm túc giả trân: “Cậu định hôn trộm tôi đúng không?”

Hạ Ngưỡng thành thật trả lời: “Không nha.”

Chỉ vì mặt cô nóng bừng sau khi say rượu, muốn hạ nhiệt chút thôi.

Anh lại cãi cùn, rất trẻ con: “Nhưng trong lòng cậu có ý muốn đó.”

Đột nhiên nghe thấy một tiếng “chụt”, đôi môi lạnh lạnh của cô gái đã rơi xuống cổ anh. Chạm nhẹ rồi tách ra, nhanh đến mức gần như là ảo giác.

Đoạn Tiêu hơi sửng sốt thả cô xuống. Ngoài miệng thì như đang hỏi tội, nhưng trong lòng đã dậy sóng: “Cậu vừa làm gì tôi?”

Đã đến dưới tòa ký túc xá, Hạ Ngưỡng nhìn cánh cửa sau lưng anh, giải thích từng chữ một: “Nếu tôi muốn hôn cậu, thì phải làm vậy mới tính là hôn... Hời này chỉ áp mặt vào, không tính.”

Anh bị logic hợp lý của cô chọc cười, rồi chậm rãi nói: “Cậu có biết hôn cổ cũng chưa được tính là hôn không?”

Hạ Ngưỡng trầm ngâm vài giây, mím môi nói: “Cậu thật xảo quyệt, muốn lừa tôi hôn cậu.”

Chắc, không dễ bị lừa rồi.

Đoạn Tiêu nhìn vẻ mặt đầy oán trách của cô bèn lấy chiếc mũ lưỡi trai màu đen của mình đội lên đầu cô, dùng một tay che mắt cô lại.

Hàng mi dưới lòng bàn tay anh run rẩy dữ dội, hơi thở nóng bỏng rơi xuống.

Anh nâng cầm cô lên bằng một lực mạnh mẽ không cho phép kháng cự, rồi nghiêng đầu hôn lên môi cô. Ban đầu anh chỉ định hôn thoáng qua, nhưng rồi không kiềm chế được mà ngậm lấy môi dưới của cô gái, cắn nhẹ.

Thay vì cảm giác hoảng loạn thì Hạ Ngưỡng lại hoàn toàn choáng váng trong phút giây đó, cho đến khi cơn đau mỏng manh nhưng sâu sắc truyền tới dây thần kinh.

Cô không nhìn thấy gì nên chỉ có thể đẩy lồng ngực rần chắc không hề lay chuyển của anh.

Đoạn Tiêu nghiêng người, hơi tách khỏi cô, lại bỏ bàn tay đang che mắt cô ra: “Mai là cuối tuần.”

Cảm giác then thừng thay thế cơn say trong Hạ Ngưỡng, mặt cô đỏ bừng, che miệng ngơ ngác nhìn anh.

Anh giơ ngón út và ngón cái lên lắc lắc, làm động tác gọi điện. Vừa lùi bước vừa nhìn cô mỉm cười: “Nếu tỉnh rượu mà còn nhớ thì gọi cho tôi.”

Chương 22: Trả thù – Hẹn hò với tôi

Tiếng chuông tan học buổi tối chợt vang lên, lần lượt các sinh viên trong ký túc xá bước ra khỏi tòa nhà giảng dạy, tiếng bước chân xen lẫn tiếng trò chuyện riu rít.

Người gọi Hạ Ngưỡng ở cầu thang là Đỗ San ở chung phòng ký túc xá.

Cô ấy vẫn đang cầm tờ đề thi thử chưa làm hết trong tay, mỉm cười nhìn sang: “Sao cậu lại đội mũ ngược thế kia? Tóc tai còn rối tung nữa.”

Hạ Ngưỡng đang mím môi ngẩn ngơ, hơi khựng lại một chút, ngơ ngác. Sau khi đối phương chỉ vào đầu cô, cô mới nhận ra trên đầu mình đang đội một chiếc mũ lưỡi trai ngược.

Nắm chặt chiếc mũ trong lòng bàn tay, thoáng thấy trên vành mũ có hai chữ cái được thêu bằng chỉ vàng: DX.

Phần lớn trang phục cá nhân của Đoàn Tiêu đều được chế tác riêng, khi đội chiếc mũ lên đầu cô, như thể anh đang đánh dấu cô vậy.

Cô lo lắng dùng hai ngón tay ấn lên che đi hai chữ cái kia, coi như không nhìn thấy.

Cũng may sau khi cô lấy chiếc mũ xuống Đỗ San cũng không phát hiện ra đó là món đồ của con trai, thản nhiên hỏi: “Tập múa xong rồi hả? Hôm nay về muộn thế.”

Bình thường Hạ Ngưỡng đều về phòng trước nửa tiếng, bốn người ở chung một phòng, làm vậy có thể tranh thủ thời gian vệ sinh cá nhân.

Cô không viện cớ mà nói thẳng: “Tối nay tớ ra ngoài ăn cơm...”

“Thảo nào tớ ngửi thấy mùi rượu trên người cậu hahaha...”

Đỗ San không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng cô đi ăn với nhóm bạn học múa chung.

Đầu Hạ Ngưỡng còn hơi choáng váng, nhưng cô cảm thấy xúc cảm trên môi chưa từng rời đi, cơn buồn ngủ nhạt dần nhưng trên mặt vẫn nóng bừng.

Cô cắn vào đầu lưỡi mấy cái, cố giữ tỉnh táo, thuận miệng đổi chủ đề: “Vừa nãy mấy cậu tám chuyện gì thế?”

“Ý cậu là chuyện hồi nãy tớ tám với Mộng Lư và đám bạn à?” Đỗ San nhìn trái ngó phải, ghé sát vào cô nói: “Cậu biết Viên Oanh Như, hoa khôi lớp kế bên không?”

“Có chút ấn tượng.”

Triệu Vân Oánh từng kể cô nghe về người này, nói cô ấy xinh đẹp nhưng không chung tình, yêu đương nhăng nhít.

“Nghe nói cậu ấy mới gặp chuyện khi yêu đương qua mạng, tên con trai kia bảo cậu ấy gửi ảnh, Viên Oanh Như gửi rồi thì bị tống tiền, 8 nghìn tệ.”

Hạ Ngưỡng khó hiểu: “Sao lại bị tống tiền?”

“Cậu ngốc thế? Hai người đó yêu nhau, cậu nghĩ ảnh chụp sẽ là ảnh mặc quần áo à?”

“Ra vậy... rồi sao nữa?”

“Cậu ấy chuyển tiền rồi! Nhà Viên Oanh Như giàu lắm, cậu ấy không để ý tới mấy nghìn tệ này.” Đỗ San lắc đầu, thở dài, “Nhưng bọn tớ đều cho rằng tên kia sẽ không chỉ tống tiền một lần này như vậy, nên chúng tớ đang khuyên cậu ấy tốt nhất nên đi báo cảnh sát.”

Hạ Ngưỡng cup mắt, trầm tư gật đầu: “Đúng vậy.”

Ngày mai không chỉ là cuối tuần mà còn là ngày nghỉ hàng tháng của học sinh lớp 12. Bình thường chỉ được nghỉ một ngày, nhưng giờ có thể nghỉ hai ngày liên tục.

Học sinh trong ký túc xá cũng không nhất thiết phải về nhà, quản lý ký túc xá vẫn ở lại trường, căn tin vẫn mở cửa phục vụ.

Lần đầu Hạ Ngưỡng uống rượu nên khó chịu tới mức có thể gọi là say. Cô ngủ một mạch đến gần trưa, sau khi thức dậy ra ngoài ăn trưa, cô gọi điện cho Ôn Vân Miếu.

Thời gian nghỉ hàng tháng của các trường trung học đều gần giống nhau.

Học sinh lớp 12 được nghỉ, đương nhiên Ôn Vân Miếu đang học lớp 10 ở trường học đặc biệt ngoài ngoài ô Kinh Bắc cũng được nghỉ.

Cô Hai là họ hàng bên nội của Hạ Ngưỡng nên từ đầu đã chẳng bận tâm đến Ôn Vân Miếu. Sau khi đón Hạ Ngưỡng từ ngoài ô về thì đã nhiều lần dặn dò không cho cô quay lại đó.

“Nó không bố không mẹ, còn nợ tiền bệnh viện, lại còn là đứa nói lấp thiếu năng... Giờ đã có nhà nước và cộng đồng giúp đỡ rồi! Nếu cháu về đó chăm lo cho tiền thì cái của nợ kia sẽ không được trợ cấp nữa, vì bị xếp vào mục có người thân đấy.”

“Cháu chưa trưởng thành, đừng nghĩ ngợi đến tiền bố mẹ cháu gửi ngân hàng! Giờ cô Hai trông nom hộ cháu, không động tới xu nào, đó đều là tâm huyết cả đời của em trai cô... Tội nghiệp nó mất sớm. Về sau còn phải dùng số tiền này cho cháu vào đại học, có muốn mua nhà cũng chỉ đủ tiền đặt cọc thôi.”

“Nhà cô sẽ không nuôi thêm đứa con của người dưng, đứa em họ kia của cháu có số phận riêng của nó.”

Đây đều là nguyên văn những gì cô Hai đã nói.

Nhưng Hạ Ngưỡng mãi vẫn không yên lòng, cô Hai không có quan hệ họ hàng với Ôn Vân Miếu nhưng cô thì có. Hạ Ngưỡng vẫn thường lén gọi điện hỏi thăm Ôn Vân Miếu, xem con bé có sống tốt không.

Qua đầu dây điện thoại cũng có thể cảm nhận được Ôn Vân Miếu vui tới mức nào: “Chị... chị chuyển trường, có quen được bạn mới không?”

“Có quen vài người.”

“Tốt quá, em còn lo chị, không thích nói chuyện phiếm.”

Hạ Ngưỡng cười, nói với con bé: “Nói về chị của em thế đấy! Em đừng lo cho chị, em dạo này thế nào? Đứa bạn cướp tiền tiêu vặt của em lần trước có còn bắt nạt em nữa không?”

Ôn Vân Miếu ngập ngừng: “Không, không còn nữa.”

“Thật không đó? Em đừng nói dối chị.”

“Lần trước, cậu ta, cầm ghế đập em.” Ôn Vân Miếu sờ vào chân mình, lắp bắp, “Thầy giáo...”

Chưa nghe hết câu Hạ Ngưỡng đã nóng ruột, hỏi: “Cậu ta cầm ghế đập em? Lúc nào, đập vào đâu?”

Tiếng “tút” vang lên, điện thoại đã bị cúp ngang.

Mấy giây sau Ôn Vân Miếu gửi một tin nhắn dài sang: 【Tuần trước cậu ta nổi điên cầm ghế đập em, bị thầy giáo chuyển qua lớp khác rồi. Xa em lắm, xa lắm rồi, em không gặp cậu ta nữa.】

【Chị, đừng lo, em tránh được, chỉ bị đập vào mu bàn chân thôi. Bị bầm tím một chút, sắp khỏi rồi.】

Nhắn xong cô ấy còn gửi kèm một bức ảnh.

Quả nhiên trên mu bàn chân trắng trẻo của cô bé có một vết bầm tím, vừa được bôi thuốc, hình như đã bị mấy ngày.

Vì Ôn Vân Miểu bị nói lấp và tự kỷ mức độ nhẹ nên đã được cán bộ khu phố đưa đi kiểm tra chỉ số IQ và được đưa vào trường đặc biệt ở ngoại ô Kinh Bắc.

Đây là cơ sở giáo dục phổ cập dành riêng cho trẻ em và thanh thiếu niên khuyết tật, do chính quyền và các doanh nghiệp ở Kinh Châu lập nên, miễn toàn bộ học phí.

Dù Hạ Ngưỡng không coi cô em gái này của mình là một đứa trẻ bất thường, nhưng chỉ có thể chấp nhận sự thật.

Nhìn bức ảnh trên màn hình điện thoại mà lòng cô chột chua xót.

Những đứa trẻ học ở trường đặc biệt đều bị khuyết tật, không ít cũng nhiều, có những đứa bị bệnh tâm lý. Như cậu bé cướp tiền của Ôn Vân Miểu lần trước bị rối loạn lưỡng cực.

Ôn Vân Miểu nhỏ bé yếu đuối, không nơi nương tựa, đương nhiên không thể tránh khỏi việc bị người ta bắt nạt.

Đều tại La Lương Sâm, ông ta chính là nguồn gốc mọi khổ đau của gia đình Ôn Vân Miểu.

La Lương Sâm, La Lương Sâm.

La Lương Sâm chết tiệt.

Hạ Ngưỡng lẩm nhẩm cái tên này, ngẩng đầu lên thì vừa khéo thấy La Lương Sâm đang đi về phía bãi đỗ xe của trường.

Thế giới này thật không công bằng, con gái nhỏ của ông ta bơ vơ một mình, ném trái mọi cay đắng trên đời.

Còn ông ta lại hưởng phước, sống tốt hơn người thường.

Làm trưởng phòng hành chính của trường trung học trực thuộc đại học danh tiếng, lái xe tiền tỷ. Nghe nói ông ta còn là phó bí thư Đảng ủy, quả nhiên thân phận không thể xem thường.

“Chủ nhiệm La!” Hạ Ngưỡng gọi ông ta, bước về phía trước: “Em có chuyện muốn tìm thầy...”

La Lương Sâm thấy người đến là cô thì không dừng bước, điệu bộ rất vội vàng: “Để sau đi. Bây giờ tôi phải đến Khúc Viên. Hiệu trưởng và những thầy cô khác đang đợi.”

Khúc Viên là nhà hàng nổi tiếng, xem ra hôm nay nhóm công nhân viên chức trong trường có buổi tụ tập.

Hạ Ngưỡng mỉm cười nhìn ông ta rời đi: “Vâng ạ.”

Nhìn theo chiếc xe chạy ra khỏi cổng trường, một ý nghĩ trả thù chưa thành hình nảy nở trong đầu đã dần lắng xuống.

Hạ Ngưỡng mở danh bạ điện thoại, tìm được số của nhiếp ảnh gia trước đây cô từng làm người mẫu parttime.

Bên ngoài nhà hàng Khúc Viên, một nhóm giáo viên uống trà chiều đến gần tối. Nhìn bề ngoài là một buổi liên hoan nội bộ, nhưng thực chất chẳng khác gì đang làm việc.

Trường trung học trực thuộc đại học Kinh Châu là cơ sở giáo dục nằm trong top 10 của thành phố nếu xét về tiềm năng tổng hợp. Dù chọn bất kỳ một giáo viên nào họ cũng có năng lực ngang hàng với giảng viên của những trường đại học top đầu.

Chứ đừng nói đến các bậc lãnh đạo cấp cao quản lý trường.

Ai mà chẳng biết lai lịch của trưởng phòng hành chính La Lương Sâm, ỷ vào sự chống lưng của chủ tịch hội đồng quản trị

của trường là bà Đoàn. Nhảy dù vào trường hơn hai năm nhưng chẳng làm được gì nên hồn trong trường.

Xét về học vấn, lúc đầu ông ta chỉ có bằng cấp đại học bình thường, nhờ học tiếp Thạc sĩ mới được cái mác tốt nghiệp trường danh tiếng. Xét kinh nghiệm và lý lịch, tốt xấu gì phòng hành chính cũng là bộ phận tổng hợp, phục vụ Đảng và ban quản lý nhà trường, không phải chỗ cứ thích làm bừa là được.

Phân công và chuyển giáo viên lên chính thức, điều chỉnh mức lương hay phát trợ cấp cho học sinh nghèo là những công việc cơ bản nhất.

Nhưng ở học kỳ vừa rồi, trưởng phòng La đã gây ra một số rắc rối.

Ông ta bỏ số tiền dành để trợ cấp cho học sinh nghèo vào khoản tăng lương cho giáo viên lớp 11, sau đó phải tự móc tiền túi ra bù vào khoản thiếu hụt này.

Tiền bạc là chuyện nhỏ, gây ra trò cười mới là chuyện lớn.

Hiệu trưởng và hiệu phó không dám đắc tội thẳng mặt với nhà họ Đoàn, nhưng bây giờ đã ngà say, họ cũng nói bóng nói gió, mắng ông ta làm ăn không nên thân, chỉ giỏi gây chuyện.

La Lương Sâm hiểu đấy, thì sao, từ xưa đến nay ông ta luôn giữ hình tượng ‘Hổ mặt cười’.

(*Hổ mặt cười: Hình tượng ‘hổ mặt cười’ là một cách miêu tả người có vẻ ngoài thân thiện, dễ gần nhưng thực ra bên trong có thể rất xảo quyệt và nguy hiểm, giống như một con hổ có vẻ mặt cười. Đây là cách để chỉ những người có vẻ ngoài dễ chịu nhưng thực chất có những mục đích hoặc tính cách không dễ đoán.)

Trên thực tế ông ta cũng biết mình không có khả năng làm lãnh đạo, cũng rất ghét công việc hiện tại.

Năm đó La Lương Sâm cũng được coi là sinh viên hàng đầu, học ngành liên quan đến công nghiệp nặng, những tưởng sẽ có ngày được thể hiện tài năng của mình. Nhưng Đoạn Tự là người phụ nữ có khả năng chống nũa bầu trời ở giới doanh nghiệp tư nhân Kinh Châu, cũng không phải hạng tầm thường.

Bà ta ích kỷ đa nghi, khó như thần giữ cửa. Tuy đã kết hôn với ông ta, nhưng rất ghét chồng mình nhúng tay vào công việc kinh doanh của nhà họ Đoạn.

Vì vậy mới chèn ép ông ta hết lần này đến lần khác, đẩy ông vào làm lãnh đạo ở trường trung học này. Chừa mặt mũi để người ngoài nhìn vào là được, ai thêm quan tâm đến địa vị của ông ta trong nhà thế nào.

Năm đó Đoạn Tự chọn ông ta, chẳng phải nhờ cái mác sinh viên trường danh tiếng, gia cảnh trong sạch, ngoan ngoãn dễ sai bảo hay sao.

Vì thế La Lương Sâm hoang phí nửa cuộc đời, người ngoài nhìn vào chỉ thấy cái danh hảo tốt số, được “làm rể hào môn”.

Mặt La Lương Sâm đỏ bừng vì rượu, dùng giọng hòa nhã tiễn Hiệu trưởng và đám người kia về, rồi mới bước ra xe mình, lật xem danh thiếp của tài xế lái thuê ngoài cửa sổ xe.

“Chủ nhiệm La!” Một giọng nữ dịu dàng gọi ông ta.

La Lương Sâm quay đầu nhìn sang.

Dưới đèn đường, Hạ Ngưỡng mặc đồng phục, tóc dài buông xõa trên vai, chiếc quần jean cạp cao ôm lấy đôi chân dài thẳng tắp của cô nữ sinh.

Sống mũi cao thẳng thanh tú, gò má đầy đặn, cằm nhọn, nét mặt rất dịu dàng.

Trong khoảnh khắc ấy, La Lương Sâm mơ hồ nhớ đến một người phụ nữ trong ký ức.

Người phụ nữ đó cũng coi như là mối tình đầu của ông ta, yêu ông ta tha thiết. Nhưng về sau thấy La Lương Sâm phát lên, lại không cam lòng mà muốn kéo chân ông lại.

Không biết bây giờ bà ấy ra sao.

Có lẽ đến tuổi trung niên người ta thường hồi tưởng về những chuyện vắn vơ trong quá khứ.

Thật ra nếu nhìn kỹ thì dung mạo của Hạ Ngưỡng rất giống mẹ cô. Dì và mẹ lại là chị em ruột, có giống nhau cũng dễ hiểu.

Cô bình tĩnh tiến lại gần: “Chủ nhiệm La, thầy uống rượu thì không lái xe được đâu ạ.”

“Tôi gọi tài xế.” La Lương Sâm dựa vào cửa xe, cử chỉ toát lên vẻ nho nhã của người đàn ông trưởng thành, “Sao em lại ở đây? Tôi nhớ lúc chiều em nói có việc tìm tôi?”

“Vâng, thi giữa kỳ xong thì sẽ họp phụ huynh đúng không ạ?” Hạ Ngưỡng nói với vẻ hơi khó xử, “Em không có phụ huynh để đến trường ạ.”

La Lương Sâm đánh giá cô: “Nếu tôi nhớ không nhầm, trong hồ sơ của em có ghi tên người giám hộ.”

“Hạ Phùng Bình là tên cô Hai của em, em chỉ ở nhờ nhà cô ấy, cô ấy cũng có con nhỏ phải đi họp phụ huynh...”

“Bố mẹ em đâu?”

“Đã qua đời rồi ạ.” Hạ Ngưỡng ngược đôi mắt đen láy lên, rụt rè nói, “Thầy nói với giáo viên chủ nhiệm giúp em được không ạ?”

Vì cô giáo nói lần này sẽ bàn về chuyện đăng ký nguyện vọng thi Đại học, nhất định phải có mặt phụ huynh.”

Dáng vẻ yếu đuối của cô nữ sinh như nhụy hoa bạch thiên hương ướt đầm sương đêm mùa xuân, đáng yêu và yếu mềm.

La Lương Sâm mỉm cười: “Tất nhiên là được, đây đâu phải chuyện gì to tát.”

Rất nhanh, tài xế mà ông ta thuê đã đến. Tài xế nhận chìa khóa rồi mở cửa cho hai người.

La Lương Sâm ngồi vào hàng ghế sau, quay đầu nhìn cô: “Trời tối rồi, về trường sớm đi.”

Hạ Ngưỡng chân chừ, rồi gọi ông ta, “Em biết rồi thưa thầy. Còn một chuyện nữa... tối qua thầy đã thấy Đoạn Tiêu, giữa em và cậu ấy không có gì đâu ạ.”

Cô cố ý tạm dừng vài lần trong một câu, khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ.

“Tối qua tôi thấy em và A Tiêu ở bên cạnh nhau không tệ, ít khi thấy nó gần gũi với con gái như vậy.” Nói tới đây, La Lương Sâm bảo cô lên xe, “Bình thường nó không nói chuyện với tôi, em tâm sự với tôi chuyện về thằng bé được chứ?”

Hạ Ngưỡng mỉm cười: “Vâng ạ.”

La Lương Sâm không về thẳng nhà, trên người ông ta toàn mùi rượu, nếu về mà gặp Đoạn Tự thì chắc chắn sẽ lại bị mắng một trận.

Ông ta đã hoàn thành tốt bốn chữ “Người chồng lý tưởng”, tài xế đưa ông ta tới tận cửa khách sạn năm sao thuộc tập đoàn nhà họ Đoạn.

Sau một lúc lâu, cửa thang máy mở ra.

Hạ Ngưỡng bình tĩnh bước ra khỏi cửa khách sạn, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh, rồi cô bắt chột chạy như điên trên vỉa hè.

Hơi thở gấp gáp, áp lực cần được giải tỏa thoát hết ra ngoài theo đường mồ hôi.

Chạy mãi đến quảng trường, màn hình tinh thể lỏng to lớn đặt giữa quảng trường đang phát bản tin, một vài nhóm người ngồi lác đác trên cỏ.

Có người dắt thú cưng đi dạo, cũng có đứa bé đang thả diều, mấy món đồ chơi nhấp nháy đèn bay lên trời rồi rơi xuống.

Hạ Ngưỡng dần ổn định cảm xúc, cảm nhận được khói lửa nhân gian ở đây.

Cô mở điện thoại ra, đã nhận được vài tin nhắn.

Hạ Ngưỡng lưu hết mớ tài liệu mà đối phương gửi đến, đồng thời chuyển khoản thù lao đã thỏa thuận trước đó.

La Lương Sâm.

Ông ta phải thân bại danh liệt, mất hết tất cả.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, lòng Hạ Ngưỡng run lên khi thấy tên danh bạ chỉ có một chữ: Tiêu.

Cô không nhập tên này vào, chắc Đoạn Tiêu đã tự ghi chú nhân lúc cô không chú ý.

Lần tới cô nên cài mật khẩu điện thoại.

Chuông điện thoại cứ reo mãi, bị tắt máy nhưng vẫn gọi tới, không biết mệt mỏi, không chịu bỏ cuộc.

Hạ Ngưỡng nhíu mày, bắt máy: “Đang làm gì vậy?”

Giọng cô gắt gỏng, có hơi tỏ thái độ giận chó đánh mèo lên Đoạn Tiêu vì chuyện của La Lương Sâm.

Nhưng dường như Đoạn Tiêu hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì, giọng điệu còn có vẻ rất vui vẻ, “Cậu đang ở khu Thành phố hiện đại à? Đúng lúc nhìn thấy cậu.”

Hạ Ngưỡng nhìn chỗ mình đang đứng, không nói gì. Cô có kiên nhẫn lễ mễ thì Đoạn Tiêu cũng có kiên nhẫn chờ đợi.

Cô bắt lực “Ừ” khẽ.

Chàng trai lại khoan thai nói: “Đứng đó đi, đừng nhúc nhích.”

Hạ Ngưỡng nhìn màn hình điện thoại đen thui, đúng lúc điện thoại hết pin nên tắt máy. Xem ra vừa nãy đã hao pin quá nhiều.

Ban đầu cô định về trường luôn.

Nhưng Đoạn Tiêu bảo cô đừng nhúc nhích, chắc muốn đến tìm cô.

Hạ Ngưỡng đắn đo hồi lâu, khi vẫn chưa quyết định được có nên bỏ đi hay không thì Đoạn Tiêu đã xuất hiện.

Đêm đông giá lạnh, anh mặc chiếc áo khoác cổ đứng màu đen, mang giày boots có dây rút. Vóc dáng anh cao ráo lạnh lùng, đường nét cơ thể rõ ràng và sắc sảo.

Bờ vai thiếu niên rộng lớn, áo khoác bị gió thổi dán vào vòng eo thon gọn. Gương mặt nửa ẩn nửa hiện trong bóng tối, không che được ngũ quan nổi bật với sống mũi cao và môi mỏng, đang bước chậm rãi về phía cô.

Hạ Ngưỡng đã quá mệt mỏi, cô ngồi đại xuống một bậc thang, bó gối ngẩng đầu nhìn anh.

Đoạn Tiêu hơi ngồi xồm trước mặt cô, cũng nhìn lại: “Tôi đã chờ điện thoại của cậu cả ngày.”

Một câu không đầu không đuôi, Hạ Ngưỡng khẽ chau mày: “Sao phải đợi?”

Đáy mắt anh bình tĩnh, giọng nói mang theo gió lạnh: “Không nhớ thật sao?”

“...”

Thấy anh đứng dậy dường như định làm động tác khác, lần này Hạ Ngưỡng vô thức đưa tay lên che miệng anh lại.

Lòng bàn tay lạnh lẽo chạm vào đôi môi mỏng ấm áp, cảm xúc này càng tinh tế hơn.

Như là chưa đánh đã khai, cô bỗng nhiên vội rút tay lại.

Đoạn Tiêu cười khẽ, nhấc mí mắt lên một cách lười nhác, hỏi: “Sao trên người cậu có mùi rượu thế? Của hôm qua à?”

“...”

Chắc bị ám mùi lúc cô đỡ La Lương Sâm lên lầu.

Hơi thở của Hạ Ngưỡng bắt giắc trầm xuống, cô nhìn thẳng vào mắt anh bằng đôi mắt đen láy, chuyển chủ đề: “Đoạn Tiêu, cậu muốn hẹn hò với tôi đúng không?”

Chương 23: Hẹn hò hay không – Kẻ xấu xa từ đầu đến cuối

Gió lạnh xào xạc, lúc nói câu này ra trên vẻ mặt cô dường như không biểu cảm gì khác, chớp mũi và mí mắt dưới đều ửng hồng vì lạnh.

Đoạn Tiêu đặt cổ tay trắng lạnh của mình trên đầu gối, cứ như vậy yên lặng nhìn cô suốt mấy giây. Rồi anh đột nhiên nghiêng đầu, cười với vẻ hơi bất lực.

Anh cup mi xuống, sống mũi cao thẳng, giọng cười khàn khàn đến nỗi nghẹn lại trong cổ họng, vai và lưng anh cũng khẽ run lên vì cộng hưởng với lồng ngực.

Hạ Ngưỡng bối rối nhìn anh với vẻ khó hiểu.

Cảnh tượng này thoát nhìn rất buồn cười, cô ngồi dưới đất còn anh thì ngồi xổm, rõ ràng dựa rất gần nhau, dưới ánh đèn đường mờ ảo, bóng dáng hai người hòa quyện vào nhau không phân biệt được bóng nào của ai.

Gió thổi mái tóc dài của cô rủ xuống mu bàn tay anh.

Thôi, dừng ở đây thôi, đừng trút giận lên cậu ấy nữa.

La Lương Sâm là La Lương Sâm, Đoạn Tiêu là Đoạn Tiêu.

Hạ Ngưỡng cảm thấy cô cần phải phân biệt rõ ràng trong chuyện này, ai làm sai thì bắt kẻ đó trả giá.

Ít nhất nhà họ Đoạn vô tội, họ cũng không biết La Lương Sâm là kẻ đạo đức giả dối trá.

Cô đang định lên tiếng thì Đoạn Tiêu đã mở miệng trả lời: “Không chỉ có vậy.”

Hạ Ngưỡng kinh ngạc: “Gì cơ?”

“Nếu tôi nói, tôi không chỉ muốn hẹn hò với cậu thì sao?” Chàng trai nghiêng người về phía trước, giọng nói trầm thấp, “Có phải tôi muốn thế nào cũng được không?”

Cô bị ép ngả người ra sau nên chống tay vào ngực anh, luống cuống trả lời: “Tôi không nói thế!”

“Vậy cậu hỏi gì?”

“Tôi...”

“Hỏi cậu.” Đoạn Tiêu đúng là một bậc thầy đàm phán, anh dùng cách này để có thể chuyển hướng câu chuyện, “Mùi rượu trên người là thế nào?”

“...” Hạ Ngưỡng cố chấp, “Chẳng phải cậu đã nói rồi à? Của hôm qua.”

Anh cười khẽ, thản nhiên nói: “Hôm qua cậu đâu có mặc bộ này.”

Hạ Ngưỡng gần như không giấu được vẻ mặt kinh ngạc, không phải người ta thường nói ngay cả khi con gái đổi kiểu tóc thì con trai cũng không phân biệt được à? Sao cô chỉ thay một bộ quần áo có màu tương tự mà anh cũng nhận ra được.

Dường như biết cô đang nghĩ gì, Đoạn Tiêu véo nhẹ má cô: “Hôm qua cậu buộc tóc mấy vòng, dùng dây buộc tóc màu gì tôi đều biết rõ, đừng cố lừa người.”

Hạ Ngưỡng áp ứng: “Vây trí nhớ của cậu tốt thật đấy.”

Đó là câu mà chỉ cần nói một câu trí nhớ tốt là có thể giải thích được sao?

Cô chỉ cố tình lảng tránh chủ đề này thôi.

Anh khẽ cười: “Cậu cứ giả vờ đi, chỉ nhớ hôm qua uống rượu, không nhớ gì khác sao?”

Hạ Ngưỡng bối rối, nhớ tới chiếc mũ lưỡi trai của anh vẫn còn đặt trên đầu giường cô, quanh đi quẩn lại cũng quay về vấn đề này.

Cô ngáp ngừng: “Cậu không cần thăm dò nữa, tôi không thích cậu lắm đâu.”

Người bình thường nghe câu trả lời này thì đã sớm hiểu ý nhưng Đoạn Tiêu vốn dĩ không phải người bình thường, anh nhìn cô bằng đôi mắt đen thẳm: “Không thích tôi lắm, vậy thích ai?”

“Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này.” Hạ Ngưỡng nhỏ giọng nói thêm, “Cậu tưởng ai cũng giống cậu chắc.”

“Giống tôi là ý gì?” Anh không buông tha mà bám vào từng câu chữ, “Tôi thì sao, đêm qua tôi đã mất nộ hôn đầu, vậy mà cô gái kia chẳng gọi cho tôi lấy một cuộc điện thoại, còn giả bộ không nhớ.”

“...”

Hạ Ngưỡng nghe anh bóng gió anh trách móc thì hai má nóng bừng.

Cô ngồi ôm gối, vùi nửa gương mặt vào cánh tay đang khoanh lại, nhỏ giọng mắng: “Rõ ràng là cậu tự dâng tới cửa, vậy mà lại làm như bị ai ép buộc.”

Anh nói cứ như thể mình anh là người chịu thiệt, ai chẳng mất nộ hôn đầu.

Cô thậm chí còn bị anh cắn!

Đoạn Tiêu nghe cô lẩm bẩm, nhin không được bật cười: “Sao trước đây tôi không phát hiện ra cậu có phong thái của một tra nữ* vậy?”

(*Tra nữ: là từ chỉ những cô gái xấu tính, thích lừa dối trong chuyện tình cảm)

Đây là lần đầu tiên Hạ Ngưỡng nghe thấy có người miêu tả về mình như vậy, cô và tra nữ chẳng có chút liên quan nào.

“Chưa nghĩ tới, vậy bây giờ nghĩ đi.” Anh ngồi xuống chỗ đón gió bên cạnh cô, hai chân dài duỗi ra rồi co lại, dáng vẻ tùy ý, dẫn dắt từng bước: “Không lẽ cậu thích cái tên đứng thứ nhì vạn năm kia?”

Chắc người này rảnh rồi sinh nông nổi, lại ngồi đây thảo luận chuyện này với cô.

Hạ Ngưỡng cảm thấy vớ vẩn: “Lớp trưởng? Sao có thể.”

“Vậy mấy tên ngồi sau lưng cậu?”

“Tôi còn chưa nói chuyện với họ được mấy câu.”

Chàng trai dùng ngón tay nghịch một lọn tóc của cô, bật cười: “Đừng nói là Lục Gia Trạch nha?”

Cô sắp không còn sức để cãi lại nữa, bực bội nhìn anh.

Anh nghiêng vai, áp sát lại gần cô hơn. Khuỷu tay anh chống lên đầu gối, bàn tay chống cằm nhìn cô thật sâu, rồi nói tên mình ra: “Đoạn Tiêu thì sao?”

“...”

“Tại sao không thích người ta. Tôi thấy Đoạn Tiêu rất ổn mà.” Như thể anh đang đứng ở góc độ người thứ ba, tự quảng cáo về

mình với cô, “Đẹp trai, biết thương vợ, đầu óc thông minh, dẫn ra ngoài cũng nở mày nở mặt.”

Hạ Ngưỡng bị giọng điệu mè khen mè dài đuôi của anh chọc cười, cô phồng má cố nhịn cười, nhướn mày cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Cậu thật sự hiểu rất rõ về bản thân đấy.”

Đoạn Tiêu thấy cô cười, cũng nhướn mày: “Cậu thấy thế nào?”

Cô dần im lặng, không nói nữa.

Công bằng mà nói, ấn tượng ban đầu của cô về người khác thường không chính xác. Lần đầu tiên gặp Đoạn Tiêu, cô cho rằng anh kiêu ngạo ngông cuồng, đào hoa phô trương.

Sự thật quả đúng là như vậy, nhưng dường như cũng có chút sai lệch.

Hơn nữa anh thật lòng đối xử tốt với cô.

Sau khi bố mẹ qua đời, mấy năm nay Hạ Ngưỡng đã quen với thể thái nhân tình lạnh lùng, nên được người khác quan tâm đối xử tốt thì cô có cảm giác rất đặc biệt.

Có điều hai người hoàn toàn không hợp nhau, thân phận cũng quá khác xa nhau, điều này đã định sẵn rằng họ sẽ có quan điểm về tình cảm rất khác nhau.

Vốn dĩ yêu đương là một loại hưởng thụ, nhưng Hạ Ngưỡng không cho rằng giờ là lúc cô có quyền hưởng thụ.

Cô sắp thi Nghệ thuật, phải chuẩn bị vào đại học, phải kiếm tiền phẫu thuật cho Miểu Miểu, phải trả hết mấy chục vạn tiền nợ lúc đi còn sống.

Hơn nữa, mặc dù tội của người bố không liên quan đến người con, nhưng Ôn Vân Miểu sẽ không muốn cô ở bên anh.

Chưa kể đến chuyện cô sắp làm.

Làm hại La Lương Sâm thì cùng lúc đó thể diện của nhà họ Đoạn cũng bị tổn hại.

Nghĩ tới đây, Hạ Ngưỡng vẫn quyết định từ chối: “Cậu rất tốt, nhưng cậu vẫn nên tìm người khác đi, dù sao kiểu người như tôi cũng——”

Chưa nói hết câu đã bị một cái ôm mạnh mẽ bao bọc, hai cánh tay anh giữ chặt sau lưng khiến cô không thể trốn đi đâu được.

Đoạn Tiêu như bị cô chọc giận, anh ghì cằm áp vào xương bả vai gầy guộc của cô, ôm vào vòng eo của cô bị ẩn giấu trong bộ đồng phục rộng thùng thình: “Cậu có lương tâm không hả, đứng đây hứng gió lạnh nói nhiều lời vô nghĩa, rồi phát tãm thể người tốt?”

Đây mới là lúc anh bộc lộ bản tính thật của mình.

Nếu anh trực tiếp tỏ ra xấu xa thẳng thừng hơn một chút, vậy thì Hạ Ngưỡng sẽ không còn cảm giác áy náy khi từ chối người khác.

“Vẫn là lúc say dễ lừa gạt hơn... Sao cậu ăn mặc phong phanh thế này.”

Ôm cô vào lòng, anh mới cảm nhận sâu sắc chiếc áo len bên trong áo khoác của cô mỏng manh đến nhường nào.

Hai người gần nhau đến mức có thể nghe rõ từng nhịp tim của nhau. Anh vùi mặt vào chiếc cổ mềm mại của cô, hít hà như thể chú chó to đang kiểm tìm cảm giác quen thuộc.

Hạ Ngưỡng không nhúc nhích, mặc cho anh nổi giận, đến lúc cảm thấy sắp không thở nổi mới bực bội cau mày: “Buông ra, cậu muốn làm tôi ngạt thở chết hả?”

Anh mặc áo khoác gió kín mít. Ôm người ta vào lòng lâu như vậy, không tức giận đã là tốt lắm rồi.

Đoạn Tiêu nói lỏng cánh tay nhưng không buông cô ra. Anh vẫn áp mặt vào cổ cô, phả vào từng nhịp thở khiến làn da lạnh lẽo của thiếu nữ dần ấm lên.

Anh chính là một kẻ vô lại và cố chấp, sẽ không bao giờ bỏ cuộc nếu không đạt được mục đích.

Lục Gia Trạch và đám bạn thường nói anh thần thông quảng đại muốn gì được nấy. Nghĩ lại cũng thấy hợp lý, có thứ gì mà đại thiếu gia nhà họ Đoạn ở Kinh Châu không chiếm được đâu.

Dù cô không đồng ý, anh cũng sẽ làm theo ý mình mà tiếp tục dây dưa quẩn quýt cô. Cô lại khó mở miệng thốt ra lời cay nghiệt với chàng trai đối xử tốt với mình.

Hạ Ngưỡng khẽ thở dài: “Nếu một ngày nào đó tôi làm chuyện gì khiến cậu bị tổn thương thì sao?”

“Chuyện gì?”

“Tôi chỉ là... đưa ra ví dụ thôi.”

Đoạn Tiêu bật cười: “Cậu cố ý làm tổn thương tôi à?”

“Không phải.”

Cô chỉ muốn La Lương Sâm phải trả giá, dù chỉ một chút.

Anh trả lời dứt khoát: “Vậy thì không sao.”

“Nhưng mà...” Cô do dự rồi nghĩ ra muốn nói thêm gì đó.

Đoạn Tiêu tắc lưỡi, giọng khàn khàn phát ra từ cổ họng: “Tôi đang thi đại học ở chỗ cậu đấy à? Thế có hẹn hò không, yêu hay không yêu nói một lời?”

Lúc anh nói những lời này, yết hầu nhô lên cọ vào vùng cổ thon mềm của cô gái. Chuyển động nhẹ nhàng này tạo ra cảm giác ngứa ngáy rung động, cơn tê dại mơ màng, mập mờ quá thể.

Hạ Ngưỡng bị anh dọa dẫm và ôm chặt, cô vùng vẫy vài lần nhưng không thoát được, đành bất lực nói: “Hẹn hò! Em đồng ý, anh buông tay trước đi.”

Đoạn Tiêu buông cô ra, nâng mặt cô lên: “Thế yêu thật à?”

Cũng không biết hai gò má của cô ửng hồng lên vì buồn bực hay ửng hồng vì tức giận, tóc mái dán vào hai bên má, cô nhìn anh bằng đôi mắt đen láy ướt át có hơi tức giận.

Hai người yên lặng nhìn nhau vài giây.

Đoạn Tiêu hạ cặp lông mi rậm anh tuần nhìn cô, rồi anh chột vòng tay qua vai kéo cô lại gần, hôn lên khóe môi cô, tự nói với mình: “Đóng dấu, hôm nay là ngày đầu tiên.”

Hạ Ngưỡng bĩu môi: “Anh phiền lắm í.”

Chưa từng gặp ai phiền phức như anh.

Đoạn Tiêu quả thực rất dính người, nhưng sự dính người của anh chỉ thể hiện trong mối quan hệ thân mật, còn bao gồm cả sự trẻ con, cố chấp và đủ loại cảm xúc chưa trưởng thành.

Khi cuộc gọi tiếp theo vang lên, rõ ràng trên nét mặt anh có thêm vài phần thiếu kiên nhẫn.

“Ừ” một tiếng lạnh nhạt, Đoạn Tiêu cúp máy, quay đầu lại: “Mẹ tìm anh có chút việc, anh đưa em về trường nhé?”

Hạ Ngưỡng nhận thấy bên kia đang thúc giục anh thì lắc đầu bảo anh đi: “Em tự về được, chỉ cách hai trạm dừng thôi.”

“Được rồi, về đến nơi thì gọi điện cho anh.”

Cô gật đầu nhìn bóng lưng chàng trai dần khuất xa, cho đến khi anh bước lên một chiếc xe tới đón anh ở bên đường.

Chiếc xe kia hòa vào dòng xe cộ tấp nập rồi biến mất hoàn toàn.

Đột nhiên Hạ Ngưỡng thấy sống mũi cay cay, hai mắt đỏ ửng. Sao cô lại có thể vừa nghĩ đến chuyện trả thù bố của anh, vừa đồng ý hẹn hò với anh chứ.

Hóa ra kẻ xấu xa từ đầu đến cuối chính là cô.

Chỉ là biện pháp tạm thời thôi, dù sao... kỳ thi Nghệ thuật sắp đến rồi. Sau đó, dù có tính hết số ngày cô còn ở lại trong trường thì cũng không quá ba tháng.

Rõ ràng Đoạn Tiêu có hứng thú với cô, nhưng để thử được lòng thành của anh thì cần thời gian dài kiểm chứng.

Thi đại học xong, bọn họ sẽ mỗi người một ngả.

Hạ Ngưỡng cố an ủi bản thân như vậy, nhưng không hiểu sao nước mắt lại càng lúc càng tuôn rơi.

Trở về trường, cô đi cổng chính, vừa xuống xe buýt đã bị một ông cụ chặn lại: “Cháu trai tôi học lớp nào?”

Ông cụ khoảng 60 tuổi, gương mặt sáng sủa, dáng người cao gầy nhưng lưng đã còng.

Giữa mùa Đông giá rét mà ông cụ ăn mặc rất mỏng manh, chỉ mặc bộ đồ ở nhà mùa thu đông, chân mang dép lê bông vải, thậm chí ông cụ không có áo khoác, tay run cầm cập vì lạnh.

Hạ Ngưỡng bối rối hỏi: “Ông ơi, cháu trai ông tên gì ạ?”

“Tên là gì nhỉ, tên gì...”

Ông cụ cứ lặp đi lặp lại mấy câu này, nhưng mãi không trả lời được. Vẻ mặt cũng ngơ ngẩn, không giống người có thể sống tự lập.

Lúc này cô mới phát hiện trên ngực áo ông cụ có đeo một bảng tên.

Nhìn kỹ dưới ánh đèn, trên đó viết một dãy số điện thoại và dòng ghi chú ngắn gọn: Bệnh nhân mất trí nhớ, nếu gặp người tốt xin vui lòng liên lạc, nhất định hậu tạ.

Hạ Ngưỡng chợt hiểu ra, cô đỡ dành ông cụ đi đến phòng bảo vệ trước: “Ông ơi, chúng ta vào trong tìm cháu trai ông nhé, ngoài này lạnh quá.”

Ông cụ nhìn bộ đồng phục trên người cô, chỉ vào rồi nói: “Quần áo của cháu trai tôi.”

“Ồ, là học sinh lớp 12 ạ...”

Cô vừa nói cho qua chuyện, vừa dắt ông cụ vào trong rồi thuật lại tình hình cho bác bảo vệ nghe.

Bác bảo vệ nhìn bọn họ bằng ánh mắt nghi ngờ, hỏi: “Bạn học này, sao mắt cháu đỏ hoe thế kia, không phải bị bắt nạt đấy chứ?”

Hạ Ngưỡng vội lắc đầu, giọng vẫn còn nghèn nghẹn: “Không phải cháu bị bắt nạt đâu ạ, vừa này tâm trạng cháu không được ổn thôi.”

Cô mượn điện thoại, đứng trước cửa gọi điện.

Một giọng nữ bình tĩnh nhanh chóng vang lên ở đầu dây bên kia: “Có thể cho bố tôi nghe máy được không?”

Trông ông cụ rất bất an, cứ muốn ra ngoài.

Vì thế Hạ Ngưỡng đành bật loa ngoài, giả vờ nói chuyện với ông cụ, cố gắng để người ở đầu dây bên kia nghe thấy đây đúng là giọng nói của người thân.

Sau một lúc lâu, người phụ nữ lên tiếng: “Là khu thực nghiệm của trường trung học trực thuộc đại học Kinh Châu đúng không? Phiền cháu giữ ông cụ lại giúp tôi, tôi sẽ đến ngay.”

“Vâng ạ, phiền cô mang thêm một chiếc áo bông dày cho ông cụ...” Hạ Ngưỡng bổ sung, “Ông mặc phong phanh lắm.”

Người phụ gật đầu: “Ừ, cảm ơn cháu.”

Cuộc gọi kết thúc, bác bảo vệ bên cạnh lặng lẽ thở dài: “Tôi đoán nhà này không quan tâm đến ông cụ lắm, nếu không thì sao có thể để cụ đi một quãng xa đến trường tìm cháu trai thế kia. Còn nói nhất định hậu tạ nữa... Đừng để đến lúc khám ra bệnh gì lại đổ lên đầu cháu.”

“...”

Hạ Ngưỡng cũng cảm thấy giọng nữ trong điện thoại vừa rồi rất lạnh lùng, không có vẻ gì là lo lắng.

Nhưng bây giờ cô không có thời gian để nghĩ đến những chuyện này, cô phải lo đối phó với ông cụ để ông ngoan ngoãn ngồi đợi.

Đêm cuối tuần, cổng trường yên tĩnh vắng lặng, không có tiếng xe cộ và cảnh người qua kẻ lại như mọi ngày.

Mười phút sau đột nhiên có một chiếc xe MVP dừng lại.

Bác bảo vệ ra xem, vừa thấy người xuống xe thì sắc mặt liền niềm nở, đón chào: “Chủ tịch Đoàn! Ôi chao, tối muộn thế này sao bà lại tới đây?”

Hạ Ngưỡng thò đầu nhìn ra từ cửa sổ, thấy người tới là một phụ nữ mặc áo măng tô trắng thơm. Trang điểm tinh tế, môi mỏng đỏ mọng, nhìn vào là thấy ngay phong thái thuộc giới tinh anh, hành xử quyết đoán, tác phong mạnh mẽ.

Liên tưởng đến câu “Chủ tịch Đoàn” mà bác bảo vệ gọi...

Cô nhìn ra phía sau, đằng sau người phụ nữ còn có một chàng trai cao ráo, ôm một chiếc áo parka dày dặn trên tay.

Nếu cô nhớ không nhầm thì cậu ta tên là Đoàn Ngật Nhiên, là cậu học sinh lớp 10 mà Hạ Ngưỡng gặp vào ngày đầu tiên đến trường học cơ sở chính.

Bình thường lúc gặp nhau ở trường, cậu ta còn nhiệt tình chào hỏi cô.

Đoạn Tự mang giày cao gót, ước chừng còn cao hơn bác bảo vệ 1 mét 8 kia: “Tôi đến đón bố tôi, cô bé gọi điện báo đâu rồi?”

“Hóa ra là ông Đoàn, đây, đây này!” Bác bảo vệ vội mở cửa, ra hiệu cho Hạ Ngưỡng dẫn ông cụ ra ngoài, nhỏ giọng nhắc: “Đây là chủ tịch hội đồng quản trị của trường trung học trực thuộc.”

Đầu óc Hạ Ngưỡng có chút trống rỗng.

Đây là mẹ của Đoàn Tiêu, cũng là người vợ hiện tại của La Lương Sâm.

“Đàn chị! Thì ra là chị.”

Đoạn Ngật Nhiên cầm áo khoác bước tới khoác lên người ông cụ. Nhìn thấy cô thì cậu ta thoáng vui mừng ngạc nhiên, nhưng chỉ vài giây sau tầm mắt cậu ta đã nhìn lên chiếc áo khoác trên người cô.

Hạ Ngưỡng không nhận ra, mỉm cười: “Xin chào ạ.”

Đoạn Tự cũng cười: “Nếu đã là bạn của Tiểu Ngật, vậy thì Tiểu Ngật hãy thay mẹ cảm ơn người ta cho tử tế. Mẹ đưa ông về trước, còn phải gọi điện báo cho anh trai con hay là đã tìm thấy ông rồi.”

Trước khi đi, Đoạn Tự lại hỏi: “Phải rồi, tên cháu là gì? Lần này thật sự phải cảm ơn cháu.”

Sắc mặt Hạ Ngưỡng hơi cứng lại, bình tĩnh lảng tránh: “Không cần để tâm chuyện nhỏ này đâu ạ. Dì đưa ông lên xe trước đi, chân ông đang lạnh lắm rồi đấy ạ.”

Đoạn Tự cũng không để tâm đến sự lảng tránh của cô, chỉ cười thiện ý.

Sau khi hai người kia lên xe, Đoạn Ngật Nhiên mới quay đầu lại hỏi: “Đàn chị, chị quen anh trai em à?”

Hạ Ngưỡng: “Đoạn Tiêu?”

“Chiếc áo khoác chị đang mặc là của anh ấy, hôm nay em thấy anh ấy mặc nó ra ngoài.” Đoạn Ngật Nhiên gãi đầu, có hơi không muốn thừa nhận, “Các bạn nữ đồn gần đây anh có bạn gái mới, thì ra là chị.”

“...”

Hạ Ngưỡng cũng không biết nên nói gì, đành im lặng.

Đoạn Ngật Nhiên thắc mắc: “Anh trai em có nhiều bạn gái lắm, chị có nghe mấy lời đồn đãi về anh ấy chưa? Sao chị lại đồng ý hẹn hò?”

“Nghe giọng điệu của em, hình như em không thích anh ấy lắm.”

“Em... thật ra em rất sợ anh ấy.”

Hạ Ngưỡng không hiểu: “Tại sao?”

“Anh trai không lớn lên cùng em. Vì một số chuyện nên lúc anh ấy còn nhỏ đã bị ông của em đưa đi một thời gian.” Đoạn Ngật Nhiên nói, “Năm anh ấy học lớp 7 mới về nhà, tính tình tồi tệ không nể mặt ai. Con chó em nuôi cắn anh ấy, anh ấy đã đẩy em xuống từ ban công.”

Hạ Ngưỡng kinh ngạc tới mức vô thức che miệng lại, còn nhìn cậu ta chăm chăm.

“Hahaha em không bị tàn phế. Khi đó em còn nhỏ, ngã vào bể bơi vùng vẫy mấy cái thôi, nhưng con chó em nuôi hai năm đã biến mất không dấu vết...” Nói đến đây, trong mắt cậu ta vương chút đau buồn, “Sau đó ông em bị ngã cầu thang và bị đột quỵ, sau khi bình phục ông lại mắc bệnh mất trí nhớ của người già.”

“Chờ đã, chuyện này thì có liên quan gì đến Đoạn Tiêu?”

“Hôm đó chúng em về nhà, dì giúp việc nói chỉ nhìn thấy ông ngoại em nằm dưới chân cầu thang, anh trai em đứng cạnh nhìn.” Đoạn Ngật Nhiên hỏi ngược lại, “Người như anh ấy không đáng sợ sao?”

Bởi vì ngay khi anh quay lại những người xúc phạm anh, bao gồm cả con chó đều lần lượt gặp bất trắc.

Hạ Ngưỡng khựng lại, thấp giọng nói: “Không có bằng chứng trực tiếp nào chứng minh anh ấy đã làm những chuyện đó, em đừng nên suy đoán ác ý.”

Dường như Đoạn Ngật Nhiên đã quen với điều này: “Mấy cô nàng mê anh trai em đều thích bào chữa cho anh ấy.”

Hạ Ngưỡng nhú mày, ngay cả em trai ruột cũng nghĩ về anh như vậy, có phải đến cả bố mẹ cũng cho rằng anh đã làm những chuyện đó không.

Thảo nào mối quan hệ giữa Đoạn Tiêu với La Lương Sâm lại kém tới vậy.

Sáng thứ Hai, Đoạn Tiêu gọi điện đến, bảo cô đến một quán ăn sáng.

Khi Hạ Ngưỡng đến nơi đã thấy anh ngồi bên khung cửa sổ sát đất, trên bàn đã gọi sẵn đồ ăn: Tào phớ, xôi, bánh củ cải chiên, bánh nướng mai cua và bánh bao ngọt.

Toàn những món cô thích ăn.

Xác định quan hệ với Đoạn Tiêu rồi cũng không có gì thay đổi. Anh vốn dĩ là người đã xác định việc gì là sẽ thắng thắn theo đuổi mục tiêu.

Giờ nghĩ lại anh đã theo đuổi Hạ Ngưỡng mãnh liệt ngay từ đầu, những chuyện anh làm với cô đều là những chuyện chỉ làm với bạn gái.

Lúc này phần lớn học sinh ban Văn hóa vẫn chưa tan học, trong quán không có nhiều người.

Sáng nay Hạ Ngưỡng đến phòng tập, tập múa xong mới tới đây, cô vừa ăn vừa nói: “Ăn hết mấy món này, công sức luyện tập cả buổi sáng của em coi như đổ sông đổ biển.”

“Vây ăn xong thì vận động đầu óc nhé.”

Đoạn Tiêu lấy bài kiểm tra Toán giữa kỳ của cô ra.

“...”

Hạ Ngưỡng quan sát anh mấy giây.

Tóc mái của chàng trai hơi ẩm ướt, mí mắt mệt mỏi rũ xuống. Giữa mùa đông mà chỉ mặc một chiếc hoodie trong áo khoác đồng phục, như chẳng sợ lạnh chút nào.

Anh nhìn chăm chú vào bài cô làm sai, rồi nhúu mày, nói khẽ vài từ.

Cứ như không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện ông mình bị lạc.

Hạ Ngưỡng hoàn hồn, có hơi bực mình đấm vào cánh tay anh: “Vừa rồi anh nói gì cơ?”

“Anh nói, có phải mắt ông thầy này bị mù rồi không?” Đoạn Tiêu dụi sống mũi, mặc cho cô đánh, còn cố giấu ý cười, “Dù sao cũng viết nhiều bước giải dài vậy rồi, ít ra phải cho điểm khích lệ chứ.”

Hạ Ngưỡng có cảm giác anh đang cười nhạo mình, tức tới nỗi muốn giật lại bài kiểm tra: “Không cần anh dạy em nữa.”

Anh thuận tay lấy bài kiểm tra ra xa, ôm vai cô, nhanh chóng cúi đầu thơm lên má cô: “Không cần anh dạy thì cần ai?”

Vừa nói, anh còn cọ cọ cằm vào cổ cô tỏ ý bất mãn.

“Anh dạy em, anh không cười nữa.” Đoạn Tiêu dỗ dành cô với vẻ không đáng tin chút nào: “Anh cam đoan.”

Sau đó, tiết tự học buổi sáng ở trường cũng kết thúc.

Lần lượt có học sinh bước vào, ngồi đầy những bàn ăn xung quanh. Bất cứ ai quen biết hai người họ thì đều lén nhìn trộm họ qua khóe mắt.

Học sinh đứng nhất khối đang dạy một bạn nữ làm bài tập, vừa dạy vừa chê bai giáo viên ra đề. Rồi lại vừa bị bạn nữ đánh, vừa cười ngật nghễ.

Ngày 9 tháng 12, Hạ Ngưỡng cùng nhóm học sinh học múa được giáo viên dẫn đi tham gia kỳ thi cấp tỉnh. Ngày 22 cuối

tháng đó, Đoạn Tiêu tham dự kỳ thi tuyển thẳng vào khoa Toán học của đại học Kinh Châu.

Vài ngày sau đó, ban giám hiệu trường trung học trực thuộc đã nhận được một lá đơn tố cáo nặc danh, khi đó đúng dịp người của đoàn Thanh tra Kỷ luật đang đến trường kiểm tra.

Hiệu trưởng lập tức gọi La Lương Sâm lên văn phòng, mắng xối xả một trận.

Một chồng ảnh bị ném xuống bàn, góc chụp trong từng tấm hình đều rất chuẩn xác.

La Lương Sâm say rượu vẩy tay gọi một nữ sinh lên xe mình, rồi đưa người ta vào khách sạn.

Thời gian chụp ảnh là lúc hoàng hôn, có hơi mờ ảo. Nhưng biển số xe và mặt của ông ta thì được chụp rất rõ ràng, tuy không thấy rõ mặt nữ sinh nhưng nhìn kiểu dáng đồng phục cũng có thể nhận ra cô bé còn nhỏ tuổi.

La Lương Sâm lập tức nhớ ra: “Ai đang theo dõi chụp lén tôi vậy chứ, không thể nào! Lúc đó học trò này thấy tôi say, nên mới _____”

“Người bên Cục Tài chính của Bộ Giáo dục đã thấy bức ảnh này cùng với tôi. Nội trong tuần này thầy phải giải quyết êm xuôi mọi chuyện, dẫn nữ sinh trong lời thầy nói đến đây, cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý!” Hiệu trưởng cắt ngang lời ông ta, “Thầy bàn giao công việc của mình lại đi, tạm thời đình chỉ công tác. Nếu chuyện này làm âm lên thì chủ tịch Đoàn cũng không bảo vệ được thầy đâu.”

Chủ tịch Đoàn chỉ không bảo vệ ông ta.

Một kẻ ở rể lại lại dám cầm sừng vợ nhà họ Đoạn, nhất định Đoạn Tự sẽ lột da ông ta.

Vốn dĩ La Lương Sâm định xông thẳng vào tòa nhà dạy múa tìm Hạ Ngưỡng, nhưng nghĩ đến việc hiện tại đang bị người ta chú ý, nên cẩn thận hơn.

Mượn cớ đăng ký cho sinh viên thi Nghệ Thuật ra trường, cuối cùng ông ta cũng để Hạ Ngưỡng đến văn phòng của mình một cách hợp tình hợp lý.

Bày ảnh chụp ra trước mặt cô, La Lương Sâm đầu đầu không thôi: “Tôi cần em đến phòng hiệu trưởng giải thích chuyện này với ông ấy. Lúc đó tôi say rượu, em chỉ đỡ tôi lên lầu thôi.”

Hạ Ngưỡng đứng trước bàn làm việc của ông ta, sắc mặt không đổi, thông thả nói tiếp: “Vâng ạ, sau đó vào phòng. Thầy nói năng với em rất thiếu tôn trọng, còn động tay động chân, em sợ quá nên vội vã chạy ra ngoài.”

Cô bịa chuyện như thật, sắc mặt La Lương Sâm trở nên dữ tợn: “Cô nói bậy bạ gì đó!”

Cô cong môi cười: “Nếu thầy muốn em ra mặt làm chứng, thì lời khai của em sẽ như thế đấy. Thầy say rượu rồi, tất nhiên không nhớ rõ.”

Bấy giờ La Lương Sâm mới phát giác mình bị gài bẫy, siết chặt nắm đấm: “Giữa chúng ta có thù oán gì?”

Hạ Ngưỡng cũng không vòng vo: “Ông còn nhớ Ôn Nga không?”

Đó là tên của dì cô.

Chương 24: Tuyết rơi – Vĩnh viễn không giới nghiêm (Vĩnh viễn không cấm Tiêu)

Quả nhiên, khi nghe thấy cái tên Ôn Nga, vẻ mặt của La Lương Sâm cứng đờ lại. Dường như ông ta đang suy đoán mối quan hệ giữa họ.

Ông ta nhớ rằng Ôn Nga đã từng mang thai.

Nếu không phải để lừa ông ta ở lại trong nước kết hôn với bà ấy... thì đứa trẻ đó cũng không thể lớn như vậy.

Theo lý mà nói, cho dù đứa trẻ đó sống đến bây giờ, cũng chỉ lớn hơn đứa con trai của ông ta là Đoạn Ngật Nhiên khoảng một tháng, nhưng rõ ràng Hạ Ngưỡng trước mắt lại không phù hợp về tuổi tác.

La Lương Sâm nhíu mày, thì thầm: “Cô đến đây để đòi tiền cho người đàn bà đó à?”

Hạ Ngưỡng cười khẩy: “Tôi lấy tiền để làm gì? Tôi không làm việc phi pháp, tôi chỉ muốn biết chủ tịch Đoạn có biết quá khứ của ông không thôi.”

La Lương Sâm có chút áy náy nên chuyển chủ đề: “Ôn Nga ở đâu?”

Cô nhìn vào đôi mắt tròn tròn của người đàn ông, chế giễu cười khẩy: “Chết rồi.”

La Lương Sâm đột ngột kích động đứng dậy: “Khi nào, bà ấy có mang thai không? Có sinh con không, là con trai phải không?”

Hạ Ngưỡng lập tức hiểu được tại sao lúc này ông ta lại mừng rỡ như vậy.

Hai đứa con trai đều họ Đoàn, đàn ông nào mà chẳng có chút tự ái muốn cái gọi là nổi dõng tông đường. Nhưng những năm qua ông ta luôn lép vế, chắc chắn là không dám lén lút ngoại tình sau lưng Đoàn Tự.

Vậy thì cũng không cần thiết phải nói cho người đàn ông này về sự tồn tại của Ôn Vân Miếu.

Hạ Ngưỡng liếc ông ta một cái, mở cửa bước ra ngoài không để lại một chút hy vọng nào, nhẹ nhàng buông một câu: “Dì ấy làm sao có thể sinh con cho một kẻ cầm thú như ông.”

Cô đã dự đoán được La Lương Sâm không thể giải quyết được tình huống này.

Từ lúc ông ta cẩn thận hỏi cô về Đoàn Tiêu, Hạ Ngưỡng đã đoán được vị trí của ông ta trong nhà họ Đoàn.

Sau khi gặp Đoàn Tự, cô càng khẳng định suy nghĩ của mình.

Hạ Ngưỡng vừa rời đi không lâu thì Đoàn Tự nổi trận lôi đình gọi điện đến, bảo La Lương Sâm nhanh chóng về nhà.

Điều này nằm trong dự toán, những người trong phòng chủ nhiệm vốn đã không ưa ông ta, đừng nói gì đến chuyện sẽ giúp ông ta giấu giếm chuyện này trước nhà họ Đoàn.

Một tin đồn hấp dẫn như vậy, tất nhiên sẽ nhanh chóng được chuyển đến văn phòng thư ký của Đoàn Tự để bà xem xét.

La Lương Sâm căn bản không dám kéo Hạ Ngưỡng vào cuộc, chưa kể đến chuyện dám lôi cô ra đối chất trước mặt mọi người.

Thứ nhất ông ta sợ cô sẽ nói lung tung, phanh phui chuyện ông ta bỏ rơi người vợ Tào Khang. Hiện tại ông ta còn chưa lo xong chuyện của mình, chưa chắc đã có thể điều tra kỹ càng mỗi

quan hệ giữa Hạ Ngưỡng và Ôn Nga, cũng không biết cô còn thủ đoạn gì khác.

Thứ hai ông ta e ngại không biết mối quan hệ giữa cô và Đoạn Tiêu đã tiến triển đến mức nào.

Những năm qua ở nhà họ Đoạn, La Lương Sâm một là sợ Đoạn Tự, hai là sợ Đoạn Tiêu. Mẹ con họ quá giống nhau, khi đối phó với người khác đều có thể khiến cho họ sống không bằng chết.

Có thể làm sao bây giờ?

Hạ Ngưỡng không cần gì cả, tiền cũng không lấy.

Cô dường như đã tích tụ rất nhiều oán khí lâu năm, chỉ muốn hủy hoại danh tiếng của ông ta, khiến ông ta sống không thoải mái.

La Lương Sâm không hiểu tại sao Hạ Ngưỡng không trực tiếp dùng chuyện cũ để tố cáo ông ta, mà lại vòng vo một cách phức tạp như vậy.

Nhưng không thể phủ nhận, chiêu này quả thực đã khiến ông ta tạm thời không thể làm gì.

Năm mới đến gần, công việc của tập đoàn vô cùng bận rộn, gần một trăm ngàn nhân viên cần nghỉ phép và nhận thưởng cuối năm. Đoạn Tự không thể sắp xếp thời gian để ngay lập tức xử lý và điều tra kỹ càng chuyện của ông ta, đành tạm thời gác lại vấn đề này, để ông ta chờ ngày bị trừng phạt.

Phía nhà trường cũng rất coi trọng danh tiếng, họ nhận thấy bức thư tố cáo ẩn danh này không gửi cho toàn trường mà chỉ gửi cho riêng họ.

Điều đó có nghĩa là người gửi thư đã cho nhà trường một cơ hội để xử lý.

Mấy ngày sau, phòng giáo vụ đã đưa ra một thông báo điều động nhân sự, mơ hồ ghi rằng “Chủ nhiệm hành chính La Lương Sâm có hành vi không đúng mực, không được trường tiếp tục tuyển dụng”.

Tin tức dường như không quan trọng này nhanh chóng bị nhấn chìm trong đám học sinh.

Các em học sinh lớp 12, đã không còn quan tâm đến một chủ nhiệm hành chính có cũng được không có cũng chẳng sao.

Ngày tuyết đầu mùa rơi, tuyết bắt đầu rơi từ buổi đọc sách buổi tối và kết thúc vào tiết 2 của buổi tự học tối. Bên ngoài đã phủ một lớp tuyết dày, mỗi bước đi đều sẽ in lại những dấu chân nhỏ trên tuyết.

Âm nhạc trong phòng khiêu vũ dần im bật, giáo viên dạy nhảy đã ra về một giờ trước, kỳ thi sắp đến gần, tất cả đều phụ thuộc vào ý thức tự giác của học sinh.

Một trong những bạn cùng tập múa đầy nhẹ Hạ Ngưỡng, ra hiệu cho cô nhìn ra ngoài: “Chàng trai đẹp trai lớp 12/1 kia có phải lại đến đón cậu không?”

Đèn trong phòng tắt dần, cả lớp đều chuẩn bị tan học và ra về.

Hạ Ngưỡng thường là người ở lại phòng luyện tập muộn nhất trong lớp, cô cũng phụ trách việc tắt đèn và khóa cửa.

Cô mặc bộ đồ tập múa cổ điển bằng vải lụa mỏng, bó sát cơ thể. Lúc này cô đang ngồi vắt chéo chân trên sàn gỗ, đầu hơi cúi xuống, một vài sợi tóc dính vào má vì mồ hôi.

Hành lang được chiếu sáng bằng đèn cảm ứng, khi trời tối chỉ có thể nhìn thấy đường bằng ánh sáng đèn đường và ánh trăng bên ngoài.

Tối nay tuyết vẫn rơi lất phất, có thể mơ hồ nhìn thấy những cành cây khô phủ đầy tuyết trắng. Tiếng bước chân trên cầu thang dần biến mất, mọi người đã ra về hết.

Hạ Ngưỡng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đoạn Tiêu?”

Trên cửa kính mờ đi vì hơi nước, đột nhiên xuất hiện một chiếc cốc thủy tinh trong suốt, kích thước bằng cốc uống nước thông thường.

Bên trong cốc, có một người tuyết vừa mới nặn.

Người tuyết nhỏ trông rất sống động, cái mũi được làm từ một viên phấn màu đỏ.

Cô đã nhìn thấy ống tay áo của chiếc áo khoác đen kiểu cài nút của anh, khẽ cười: “Anh đang làm gì ở ngoài vậy?”

Đoạn Tiêu không nói gì, đèn hành lang tắt ngóm. Người tuyết trong cốc thủy tinh bỗng phát sáng, xung quanh có một lớp ánh sáng mờ ảo.

Hóa ra đó là một chiếc đèn ngủ hình người tuyết.

“Nhìn xem có đẹp không?” Chàng trai chậm rãi lộ mặt ra từ cửa sổ.

Anh cao lớn, chiếc áo khoác dáng rộng càng tôn lên vẻ anh tuấn. Màn đêm mờ ảo bao phủ lấy dáng người cao gầy ấy, khuôn mặt anh những đường nét góc cạnh ẩn hiện trong ánh sáng mờ ảo.

Hạ Ngưỡng gật đầu, mỉm cười đứng dậy: “Đợi em một chút, em đi thay giày.”

Búi tóc tròn trên đầu cô bị xẹp xuống một chút, cô mặc một chiếc áo khoác bông màu trắng ngà. Vốn dĩ cô càng ăn mặc giản dị thì càng nổi bật, khiến cô trông dịu dàng và rạng rỡ hơn.

“Cái này em mang về nhé.”

Hạ Ngưỡng cầm chiếc cốc thủy tinh, ngắm nghía người tuyết bên trong, thật sự rất tinh xảo và đáng yêu.

Đoạn Tiêu lắc đầu, nắm lấy tay cô và bảo cô đặt cốc xuống: “Tối nay anh đưa em đi chơi, mai nhớ thì dọn sau.”

Tay anh lạnh buốt, bị bao phủ một lớp tuyết. Các ngón tay thon dài trắng hồng như vừa nhúng vào nước đá.

Hạ Ngưỡng vừa tập luyện xong nên lòng bàn tay nóng ran, cô vội dùng cả hai tay ôm lấy bàn tay phải của anh: “Anh ở ngoài lâu lắm phải không?”

Đoạn Tiêu cúi đầu nhìn hành động của cô, khóe môi khẽ cong lên. Nhưng giọng điệu lại có chút mệt mỏi, lười nhác đáp: “Không đâu, chỉ một lát thôi.”

Cả tòa nhà khiêu vũ này bốn mùa xuân hạ thu đông đều không bao giờ bật hệ thống sưởi, cũng sẽ không bật điều hòa. Tập luyện là phải ra mồ hôi, những thiết bị đó là vô dụng.

Đó là lý do tại sao sau khi xuống lầu, gió đông vừa thổi qua thì hơi ẩm trên tay cô đã tan biến hết.

Chỉ có hai tòa nhà dạy học vẫn sáng đèn, các học sinh lớp 12 đang học tiết tự học cuối cùng, cả khuôn viên trường trở nên vô cùng yên tĩnh.

Mặt tuyết vẫn còn tương đối mịn, chưa có dấu chân nào in hằn lên. Nhưng khi tiếng chuông báo hết giờ học vang lên thì không chắc sẽ còn như vậy.

Những mảnh tuyết vụn lấp lánh dưới ánh đèn đường.

Hạ Ngưỡng cảm thấy hơi lạnh, cô rụt cổ lại, nhìn xuống mặt đất trống trải: “Tuyết ngoài trời dày thế này, muốn nằm xuống tuyết quá.”

“Nằm đi.” Anh nói. “Anh sẽ nằm cùng em.”

Cô lưỡng lự: “Nhưng tuyết bẩn mà... Á!”

Người còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo ngã xuống.

Toàn bộ phần trên cơ thể đè lên người anh, khuôn mặt cô vùi vào ngực anh.

Chiếc áo khoác đắt tiền của Đoạn Tiêu đã mở ra, trở thành tấm đệm cho cô, chiếc áo khoác rộng thùng thình bao bọc lấy cô.

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, anh khẽ cười: “Anh làm đệm cho em rồi, đè lên người anh thì không bẩn nữa.”

“Nhưng áo của anh sẽ bẩn, anh...”

Cô cau mày, chống tay ngồi dậy nhưng lại bị anh kéo trở lại.

Đoạn Tiêu nắm lấy bàn tay đã lạnh ngắt của cô: “Nhìn lên đi.”

Hạ Ngưỡng không hiểu ý: “Tối om, có gì đẹp đâu?”

Nhưng ngay giây tiếp theo, cô đã bị choáng ngợp bởi khung cảnh đêm. Những những dây leo quấn quanh thân cây già khô cằn trơ trụi, tuyết vẫn rơi xuống trắng xóa, dưới ánh đèn đường màu vàng cam chúng lấp lánh như những ngôi sao nhỏ.

Những bông tuyết rơi vương lên mi, cô chớp mắt vài cái.

Đoạn Tiêu xoa xoa lòng bàn tay cô: “Tay em lạnh quá.”

Cô không chịu thua: “Anh cũng chỉ ấm hơn em một chút thôi.”

“Có một chỗ ấm.” chàng trai bỗng cười gian xảo, kéo tay cô vào trong áo: “Em sờ thử xem.”

Bàn tay cô bị kéo và đặt vào bên trong chiếc áo len của anh, cơ bụng săn chắc của anh cảm nhận được sự lạnh buốt, lập tức căng cứng. Nhiệt độ lan tỏa, không khí bên trong lớp vải trở nên nóng bức.

Anh đang dùng cơ bụng của mình để sưởi ấm bàn tay cô.

Khi cảm nhận được chỗ nóng đó là gì, vành tai của Hạ Ngưỡng đỏ bừng: “Em không muốn nữa...”

Đoạn Tiêu nắm lấy bàn tay đang vùng vẫy của cô, cười khàn khàn: “Chưa ấm lên mà.”

“Đoạn Tiêu!” Cô xấu hổ nói lớn, hơi tức giận ngồi dậy, cúi đầu nhìn anh. “Anh buông tay em ra.”

Anh ung dung gói đầu lên tay, tay còn lại gãi lòng bàn tay cô: “Vậy em qua hôn anh một cái đi.”

“...”

Hạ Ngưỡng không hiểu anh tại sao đột nhiên anh lại phát điên như vậy, bình thường muốn hôn thì anh sẽ tự tiến lại gần, cũng không bao giờ báo trước. Lần này sao lại gọi cô qua một cách kỳ lạ như vậy.

Tay cô vẫn bị kẹp chặt, cô cắn môi nhìn anh: “Chỉ một cái thôi đấy nhé?”

“Ừ.”

“Thôi được.”

Hạ Ngưỡng từ từ cúi xuống, môi vừa chạm vào môi anh thì định rút ra, nhưng đã bị tay anh giữ chặt sau gáy.

So với nụ hôn vụng về chạm nhẹ khi nãy, nụ hôn này mãnh liệt hơn gấp mười lần, ập tới như sóng dữ.

Đôi môi mím chặt của cô bị đầu lưỡi dính đầy sương tuyết mát lạnh của thiếu niên nhẹ nhàng tách ra, mũi chạm mũi, anh nửa liếm nửa cắn lấy đôi môi cô, hơi thở hòa quyện vào nhau.

Đoạn Tiêu đã buông bàn tay đang giữ cô ra, nhưng một tay khác vẫn siết chặt eo cô không cho cô trốn thoát. Nụ hôn khiến gò má cô ửng đỏ, đôi môi cũng ướm át quỵến rữ.

Ở bên ngoài như thế này... lại là trên nền tuyết trong trường học.

Quá điên rồ.

Hạ Ngưỡng cảm nhận được bông tuyết rơi vào gáy, cảm giác lạnh buốt kéo cô trở lại thực tại. Đôi mắt cô cay xè vì nghẹn ngào, cô “Ưm” một tiếng đầy xấu hổ, cuối cùng quyết định cắn ngược lại anh.

Môi họ tách ra, nhưng đôi chân mềm nhũn của cô vẫn còn đè lên người anh. Áo khoác của anh xộc xệch, anh lười biếng nhìn cô, đáng vẻ cứ như thể cô ép buộc anh vậy.

Đoạn Tiêu bị cô cắn rách một chút ở môi dưới, nhưng anh vẫn nhìn cô cười với vẻ hài lòng. Không hề kiêng kỵ, không nghiêm túc, thậm chí còn không có chút hối lỗi nào.

Cô phồng má lên, nhìn thẳng vào anh, đến cả câu ‘anh nói là chỉ hôn em một cái thôi mà’ cũng lười không muốn hỏi.

Hạ Ngưỡng ngồi dậy, bực bội đá vào chân Đoạn Tiêu.

Đoạn Tiêu vui vẻ đứng lên, phủi nhẹ những bông tuyết trên đầu cô: “Đi thôi, đi ăn chút gì đó.”

Vì thứ Tư tuần sau là kỳ thi cuối kỳ của lớp 12, trường đã thông báo về kỳ nghỉ, nhưng kỳ nghỉ đông của học sinh lớp 12 lại chỉ ngắn ngủi có một tuần.

Còn nhóm sinh viên Nghệ thuật của Hạ Ngưỡng sẽ rời trường vào chiều mai để tham gia thi tuyển vào các trường Nghệ thuật riêng của mình.

Kỳ thi tuyển sinh Nghệ thuật cấp tỉnh sẽ diễn ra đồng loạt và có giáo viên đi cùng.

Tuy nhiên, kỳ thi tuyển sinh của các trường đại học lại do từng khoa của mỗi trường tổ chức. Theo thông tin trên trang web của từng trường, thời gian và địa điểm thi đều khác nhau.

Vì vậy nếu một thí sinh nghệ thuật không tìm được bạn đồng hành, cũng không có gia đình đi cùng thì sẽ cảm thấy rất cô đơn.

Nhưng ngay cả khi tìm được bạn đồng hành, điều đó cũng đồng nghĩa với việc các bạn là đối thủ cạnh tranh.

Sinh viên múa sẽ gặp nhiều khó khăn hơn so với các sinh viên nghệ thuật khác, họ phải một mình kéo vali đi thi ở nhiều trường đại học khác nhau trong thời tiết lạnh giá.

Mỗi cô gái đều phải mặc trang phục múa mỏng manh và thậm chí còn phải trang điểm theo yêu cầu của một số trường trong buổi phỏng vấn.

Kết quả thi cấp tỉnh của Hạ Ngưỡng chưa được công bố, số lượng trường đại học tham khảo kết quả thi cấp tỉnh cũng không nhiều, vì vậy cô vẫn phải tham dự kỳ thi tuyển của các trường.

Cô đã đăng ký thi vào tám trường đại học, trong đó chỉ có năm trường ở Kinh Châu, ba trường còn lại ở các tỉnh khác.

Trên đường đến trung tâm thương mại, Đoạn Tiêu hỏi cô: “Em muốn thi vào trường nào?”

“Các trường ở Kinh Châu và đại học Thân Thành.” Cô bổ sung thêm. “Quê em ở Thân Thành... Nhưng thi ở Kinh Châu thuận tiện hơn.”

Xét cho cùng, cô còn phải nghĩ đến Ôn Vân Miếu.

Về mặt tài nguyên y tế thì Kinh Châu vẫn tốt hơn.

Huống hồ, năm đó khi Ôn Nga bị bệnh, gia đình còn nợ bệnh viện và hai người bạn ít ỏi của cô.

Đoạn Tiêu cúi đầu: “Thi vào đại học Kinh Châu đi.”

“Em đã đăng ký thi ở đại học Kinh Châu rồi.” Hạ Ngưỡng không giấu giếm, thẳng thắn nói, “Thực ra, em không lo lắng về thành tích chuyên môn, chỉ cần phát huy bình thường là có thể đậu. Nhưng đại học Kinh Châu là một trường đại học danh tiếng hàng đầu, điểm văn hóa rất cao.”

“Mấy tháng nay anh giúp em ôn thi là vô ích sao?” Anh véo nhẹ tai cô. “Không phải đã có thể vượt qua điểm chuẩn rồi à?”

“Mấy lần gần đây em chỉ vừa đủ điểm qua, nếu như đề thi đại học khó hơn thì sao...”

Nếu có thể thi đỗ, Hạ Ngưỡng tất nhiên cũng muốn vào trường đại học hàng đầu như vậy.

“Vậy thì để nói sau đi, dù sao thì sau khi có điểm rồi mới điền nguyện vọng.”

Đoạn Tiêu không phân vân nữa, anh kéo tay cô đi vào một cửa hàng bánh ngọt mới mở ở tòa nhà thương mại.

Cửa hàng này trang trí rất đẹp, ba mặt đều là cửa kính sát đất, trông giống như một căn phòng pha lê nhỏ, bên trong có những chiếc đèn thủy tinh rất đẹp.

Vì mới khai trương nên ngoài cửa có một chiếc cổng hơi hình vòm hoạt hình.

Có vài người đang xếp hàng gọi món, bà chủ đang chỉnh máy hát đĩa ở bên cạnh nhận ra Đoạn Tiêu, ngẩng đầu chào: “A Tiêu đến rồi.”

Đoạn Tiêu bước vào, gật đầu: “Chị Văn.”

“Đây là bạn gái của em à?” Chị Văn thò đầu ra, vẫy tay chào Hạ Ngưỡng. “Chào em, bạn nhỏ.”

Đây là lần đầu tiên Hạ Ngưỡng đi cùng anh gặp người lớn tuổi hơn, cô bẽn lễn cười: “Dạ chào chị, em tên là Hạ Ngưỡng.”

“Vậy chị gọi em là Hạ Hạ nhé. Hai người ngồi bàn bên cửa sổ kia đi, chị sẽ bảo người mang món mới ra ngay.” Chị Văn cười niềm nở nói với Đoạn Tiêu. “Bạn gái của em xinh quá!”

Đoạn Tiêu mỉm cười, đáp lại: “Đương nhiên rồi.”

Họ đang nói tiếng Quảng Đông.

Hạ Ngưỡng hồi nhỏ hay xem phim truyền hình TVB nên có thể hiểu được một chút.

Sau khi ngồi xuống, cô tò mò hỏi: “Cô ấy là ai vậy?”

“Mẹ của Lục Gia Trạch.”

“Khó trách.”

Lục Gia Trạch là người Hương Cảng, gia đình ông nội anh ấy nói giọng chuẩn Bắc Kinh. Mặc dù bố mẹ anh ấy đã ly hôn, nhưng

bình thường nghe anh ấy nói tiếng phổ thông cũng có thể nhận ra một số điểm khác biệt.

Hạ Ngưỡng lại tò mò hỏi: “Cô ấy là mẹ của Lục Gia Trạch, tại sao anh lại gọi cô ấy là ‘Chị’?”

Đoạn Tiêu liếc nhìn về phía quầy thu ngân, thận trọng nói: “Gọi cô ấy là ‘Dì’ thì dì ấy sẽ tức giận.”

“...”

Cô mỉm cười, cảm thấy chị Văn rất dễ thương.

Nhân viên phục vụ mang đến cho họ một vài món tráng miệng và đồ uống, trông rất tinh xảo, hương vị ngọt ngào, rất thích hợp để chụp ảnh.

Hạ Ngưỡng sắp thi rồi, sợ ảnh hưởng vóc dáng nên cô chỉ dám nếm thử mỗi món một chút. Ăn được vài miếng rồi không ăn nữa, cô đẩy qua cho Đoạn Tiêu.

Trong tiệm đang phát một bài hát cũ: 《Khu vui chơi vô hình》.

Ca sĩ đang hát đến câu “Cuộc sống đôi khi thật tàn khốc, ít nhất thì khu vui chơi này, không bao có giờ giới nghiêm”.

Hạ Ngưỡng chống cằm nhìn người đối diện, chợt nảy ra ý tưởng: “Tại sao một người Kinh Châu như anh lại nói được tiếng Quảng Đông?”

Đoạn Tiêu hỏi ngược lại: “Có gì lạ đâu? Anh với Lục Gia Trạch quen nhau đã năm sáu năm rồi.”

Cô nhún mày: “Thôi được rồi, cảm giác anh học cái gì cũng quá dễ.”

Anh phủ nhận: “Cũng không phải, anh không nói được tiếng Thân Thành của em đâu.”

“Có lẽ sau khi ở bên nhau khoảng năm sáu năm, anh cũng có thể _____”

Hạ Ngưỡng thuận mồm nói tới đây, nhận ra mình vừa đưa ra lời hứa hẹn với anh, bèn vội vàng im lặng.

Làm sao họ có thể ở bên nhau lâu đến vậy...

Cô thật hồ đồ, nên cô ngượng ngùng ngẩng đầu lên, vội vàng liếc nhìn Đoạn Tiêu.

Đoạn Tiêu dường như không hề để ý đến việc cô dừng lại đột ngột, anh cười nhạt, sau đó bình tĩnh uống một ngụm nước táo như không có chuyện gì.

Vừa lúc chị Văn gọi anh, bảo anh qua giúp bê máy pha cà phê.

Anh vừa đi, Hạ Ngưỡng mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ bé đến lớn cô chưa từng làm điều gì xấu, ngoại trừ việc gài bẫy La Lương Sâm.

Dù có thể tìm ra rất nhiều lý do chính đáng cho bản thân, nhưng sâu trong lòng cô vẫn cảm thấy ‘sự trả thù’ về bản chất là một hành vi thấp kém.

Điện thoại rung lên hai cái.

Là một email và một thông báo chuyển khoản.

Bức ảnh lúc trước tất nhiên không chỉ gửi cho trường học, cô tiện tay gửi thêm một bản sao vào phòng thư ký của trụ sở tập đoàn Đoạn Thị.

Đã qua một thời gian dài, không ngờ lúc này lại nhận được hồi âm.

Hạ Ngưỡng không nghĩ rằng việc kể lại chuyện nhiều năm trước, sẽ khiến Đoạn Tụ có bất kỳ xúc động nào. Dù sao thì Đoạn Tụ cũng không hề chịu thiệt hại gì từ việc La Lương Sâm bỏ rơi vợ con.

Nhưng nếu là một vụ “Ngoại tình” mới xảy ra, Đoạn Tụ chắc chắn sẽ không thể thờ ơ.

Cô muốn đánh cược xem vị chủ tịch họ Đoạn có vẻ ngoài mạnh mẽ ấy, liệu có thể nuốt trôi được cục tức này hay không. Nếu không thể, vậy thì cuộc hôn nhân tưởng chừng êm đẹp của La Lương Sâm cũng coi như bị cô đâm thủng một góc.

Nhưng khi nhìn vào màn hình điện thoại, Hạ Ngưỡng lại cảm thấy khá bất ngờ về kết quả này.

Đoạn Tụ đã dùng danh nghĩa của mình, gửi một email xin lỗi đến địa chỉ email ẩn danh. Hơn nữa bà ta còn tìm ra số tài khoản ngân hàng của Hạ Ngưỡng bằng một cách nào đó, chuyển cho cô 20 vạn.

Bà nói đó là sự bồi thường của mình.

Điều đó có nghĩa là thông tin của Hạ Ngưỡng đã bị lộ.

Nhưng thay vì tìm đến gây sự, bà ta lại thành thật xin lỗi và chủ động đền bù.

Hạ Ngưỡng không hiểu rốt cuộc La Lương Sâm đã dùng cách gì, giải thích chuyện này thế nào mà lại khiến người vợ chính thức hào phóng đến vậy.

Cô cảm thấy thật trớ trêu, vừa kinh ngạc trước sự ‘rộng lượng’ của Đoạn Tụ, vừa cảm thấy tủi đoạn của mình quá tầm thường, đến nỗi công cốc một trận.

——”Nếu em nhận số tiền này, mẹ anh có thể dễ dàng đưa em vào tù.”

Giọng nói lạnh lùng của Đoạn Tiêu đột nhiên vang lên sau lưng cô.

Hạ Ngưỡng giật mình, hoảng hốt cất điện thoại đi, sắc mặt tái nhợt nhìn anh.

Đoạn Tiêu lại tỏ ra bình tĩnh, vẻ mặt như đã biết rõ mọi chuyện cô làm.

Anh cúi đầu, liếc nhìn ngón tay run rẩy của cô, thản nhiên nói tiếp: “La Lương Sâm là bố dượng của anh.”

Toàn thân cô như hóa đá, như đôi mắt cô cũng đỏ hoe.

“Thì ra em không biết à.” Đoạn Tiêu đưa tay ra nâng cằm cô lên. Đáy mắt anh chứa đầy sự bức tức và lạnh lùng. “Nhưng dù không biết, em vẫn làm như vậy.”

Hạ Ngưỡng bị anh kéo ra khỏi cửa hàng, cả hai đều có vẻ mặt khó coi. Một người như sắp bùng nổ cơn thịnh nộ, người còn lại thì sợ hãi đến mức không còn đường lui.

Đi về phía trước tới một đoạn đường vắng vẻ, họ dừng lại bên lề đường.

Đoạn Tiêu buông tay cô: “Mẹ anh khi tức giận thường ném đồ đạc, tối hôm đó bà ta đã ném một chiếc ghế tròn bằng gỗ hoàng đàn vào La Lương Sâm.”

Ý là: Ở nhà ồn ào như vậy, anh không thể không biết chuyện này.

“Các bức ảnh xử lý không tệ. Theo lý mà nói ảnh mờ như vậy, anh cũng sẽ không nhận ra đó là bóng lưng của em.”

Anh bước từng bước đến gần cô, khẽ nắm chặt những ngón tay đang đút trong túi quần, lạnh lùng nói: “Nhưng mà, đêm đó là ngày đầu tiên của chúng ta.”

Cô mặc cùng một bộ quần áo, vội vã chạy ra khỏi khách sạn. Đợi anh ở quảng trường, đồng ý hẹn hò với anh.

Hạ Ngưỡng cup mi xuống, khuôn mặt tê dại vì gió.

Cô không dám tưởng tượng được rằng những ngày qua Đoạn Tiêu vẫn có thể bình tĩnh đối xử với cô sau khi biết rõ những việc cô đã làm.

Cô nghe giọng nói bị gió lạnh bao bọc của anh, thậm chí không dám nhìn vào khuôn mặt xa lạ của anh lúc này.

Tại sao La Lương Sâm lại sợ hãi và xa lạ với anh như vậy, tại sao em trai ruột của anh, Đoạn Ngật Nhiên lại có thể phỏng đoán về anh như vậy...

Có lẽ đây là một mặt khác mà Đoạn Tiêu chưa bao giờ bộc lộ ra.

Cô nên tin vào trực giác của mình.

Lúc đầu, cô sợ Đoạn Tiêu, rõ ràng anh đánh người rất tàn nhẫn, coi người yếu đuối như con kiến.

Chính sự thân mật những ngày qua đã khiến cô có phần tự mãn.

Gió mang theo một mùi thuốc lá nồng nặc, điều thuốc trên tay Đoạn Tiêu tỏa ra ánh sáng đỏ rực. Hai má anh hơi hóp vào, anh hít sâu vài hơi vào phổi, cố gắng dập tắt ngọn lửa vô hình.

Anh đột ngột nắm chặt cầm cô, trong đôi mắt đen láy của anh phản chiếu giọt nước ở khóe mắt cô: “Anh cũng là một phần trong kế hoạch của em sao?”

Mùi khói thuốc nồng nặc theo gió bay vào mũi Hạ Ngưỡng.

Cô không dám cử động, sợ chỉ cần động nhẹ một chút điều thuốc sẽ chạm vào mặt mình.

Hạ Ngưỡng cúi đầu, cắn chặt môi. Những giọt nước mắt đã kìm nén cuối cùng cũng rơi xuống, lăn dài theo đường cong trên mu bàn tay anh.

Đoạn Tiêu bất giác thở dài, bỏ bàn tay đang cầm điều thuốc khỏi mặt cô. Anh cúi người xuống, vẻ mặt vẫn còn u ám: “Em có bao giờ nghĩ đến anh không? Nói đi.”

“Em, em có nghĩ tới ... Nhưng không phải anh và ông ta không hợp sao? Anh vừa nói, ông ta là bố dượng của anh.”

Giọng nói của Hạ Ngưỡng run rẩy không kiểm soát được, nước mắt cô rơi lã chã như những hạt châu không xâu chuỗi.

“Em không tính đến anh, chính là anh tự đánh lấy em mà.”

Nói đến đây, cô càng khóc lớn hơn, nghẹn ngào nức nở.

Hạ Ngưỡng lúc này không còn sợ nữa, cô chỉ cảm thấy mình chưa đạt được mục đích mà còn tự chuốc lấy nhục nhã.

“Anh nói muốn yêu, em không có cách nào khác mới đồng ý. ... Anh không vui, thì chia tay đi! Sao lại buộc tội em.”

Đoạn Tiêu nhìn cô khóc, cổ họng nghẹn lại.

Điều thuốc đã cháy đến tận đầu ngón tay, cảm giác bỏng rát khiến anh lấy lại lý trí, đôi mắt sắc lạnh và thờ ơ cũng dần trở nên ấm áp hơn.

Anh đưa tay ra nắm lấy sau gáy cô, dùng đầu ngón tay thô ráp lau đi nước mắt của cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc nữa, đưa điện thoại cho anh.”

Hạ Ngưỡng không nghe thấy, vẫn khóc không ngừng.

“Bảo bối, đừng khóc nữa.” Đoạn Tiêu cúi người xuống, hôn nhẹ lên mí mắt sưng húp của cô. Ánh mắt anh thăm thẳm sâu sắc, thậm chí còn nở một nụ cười. “Em khóc thảm thương thế này, anh có làm gì em đâu.”

Lúc này, anh lại trở về hình ảnh một chàng trai trẻ ngỗ nghịch, môi hồng răng trắng, đẹp trai kiêu ngạo, hoàn toàn khác với vẻ mặt như Diêm Vương lúc nãy.

Anh đẹp trai như vậy, khi dịu dàng thì rất biết cách dỗ dành con gái, mà việc đeo bám thì lại là sở trường của anh.

Nhưng Hạ Ngưỡng đã bị anh hù dọa, mặc dù đã ngừng khóc nhưng đó là vì nỗi sợ hãi mà anh mang lại khiến cô buộc mình cố gắng bình tĩnh.

Cô hít hít mũi: “Em, em không có xin mẹ anh tiền.”

Đoạn Tiêu mỉm cười, lấy điện thoại của cô rồi chuyển lại số tiền đó, vẻ mặt thờ ơ nói: “Anh biết, mẹ anh đang gây khó dễ cho em.”

Nếu cô nhận số tiền này, sẽ ngay lập tức trở thành kẻ mang tội tống tiền.

Hạ Ngưỡng: “Tại sao bà ta lại làm như vậy? Bà ta tin La Lương Sâm vô tội sao?”

“Cho dù bà ta có tin hay không... Bà Đoạn rất coi trọng danh dự, nếu danh tiếng của La Lương Sâm bị ảnh hưởng, sẽ đe dọa đến cả nhà.” Đoạn Tiêu nói nhẹ nhàng. “Vì vậy bà ta nhất định sẽ bày trò chỉnh đốn người gây rối.”

“...”

Đoạn Tiêu chuyển các tệp đính kèm từ hộp thư ẩn danh của cô vào tài khoản của mình, rồi trả lại điện thoại cho cô: “Còn em thì

sao?”

“Trước đây La Lương Sâm với dì của em đã từng...”

Cô kể vắn tắt về chuyện cũ, rồi lại có chút lo lắng nói thêm: “Em chỉ cảm thấy cuộc đời của ông ta quá suôn sẻ, thật không công bằng.”

“Anh sẽ giúp em.”

Hạ Ngưỡng ngạc nhiên: “Cái gì?”

Đoạn Tiêu cười khẽ, các khớp ngón tay cuộn lại, chạm vào giọt nước mắt còn đọng lại trên mi của cô: “Anh sẽ giúp em trả thù ông ta.”

Chương 25: Superis. – Sao anh tìm được đến đây

Kỳ thi của Hạ Ngưỡng chính thức bắt đầu, tết âm lịch cô cũng không ở nhà cô Hai, đương nhiên cũng không đi tìm Ôn Vân Miếu.

Trong thời gian thi tuyển vào các trường nghệ thuật, việc thuê nhà và đặt phòng khách sạn rất khó khăn. Bởi vậy, trong gần một tháng qua, cô đã bận rộn chuẩn bị và gấp rút di chuyển để tham gia các kỳ thi tuyển của các trường đại học khác nhau.

Bất quá ở Kinh Châu mấy ngày nay, Hạ Ngưỡng không phải chịu quá nhiều khó khăn.

Bởi vì Đoạn Tiêu đã tìm cho cô một nữ tài xế, chuyên chở cô từ khách sạn đến trường thi, mỗi sáng còn mang súp nóng mới nấu đến cho cô.

Sau ngày hôm đó, Đoạn Tiêu nói sẽ giúp cô, anh đã đảm nhận và xử lý tất cả mọi việc từ đó.

Hạ Ngưỡng lo lắng bất an mấy ngày, nhưng khi thấy anh không nhả tin gì thêm, cô đành tập trung vào kỳ thi của mình.

Tháng Ba, kỳ thi tuyển sinh vào khoa Múa của tất cả các trường đại học đều kết thúc.

Trường chi nhánh của trường trung học trực thuộc cũng gửi thông báo: 【 Công trình cải tạo toàn diện của trường đã hoàn thành, các thí sinh Nghệ thuật vui lòng quay lại trường để tiếp tục các khóa học Văn hóa và ôn thi đại học. 】

Hạ Ngưỡng trở lại lớp 12/1 của trường cơ sở chính thu dọn đồ đạc đã để lại ở lớp và ký túc xá.

Cô không gặp Đoạn Tiêu, xuất phát từ cảm giác vi diệu sau đêm đó nên cô cũng không chủ động liên lạc với anh.

Thế nhưng lúc trở lại trường, cô lại nhìn thấy tên của anh trên bảng danh dự trước tòa nhà dạy học.

Đầu tháng Ba, kết quả các kỳ thi tuyển thẳng của những trường đại học danh tiếng đã được công bố.

Các khoa như Vật Lý, Sinh Học và Tiếng Anh của một số trường đều có học sinh đạt điểm chuẩn, không cần thi đại học nữa.

Còn kỳ thi tuyển thẳng vào khoa Toán của Đại học Kinh Châu, có ba người trúng tuyển.

Trong đó, Đoạn Tiêu đạt điểm tuyệt đối và được tuyển thẳng.

Một bên bảng đen ở lớp học ghi số ngày đếm ngược đến kỳ thi đại học, trên đó con số 89 được khoanh tròn bằng màu đỏ.

Gần đến kỳ thi đại học, bầu không khí trong lớp trở nên căng thẳng, một vài bạn học thân thiết đến tạm biệt Hạ Ngưỡng vào giờ giải lao.

Triệu Vân Oánh cùng cô về phòng ký túc xá thu dọn đồ đạc, có vẻ có chút không nỡ: “Cậu còn chưa chính thức làm bạn học cùng lớp với tớ được một học kỳ nữa.”

Hạ Ngưỡng an ủi: “Nói không chừng lên đại học lại có cơ hội.”

“Cậu chắc chắn sẽ vào một trường đại học hàng đầu, thậm chí có thể là Thanh Bắc đấy.” Triệu Vân Oánh bĩu môi. “Tớ thì không giỏi như cậu, có thể ở lại Kinh Châu đã là tốt lắm rồi!”

Hạ Ngưỡng gấp quần áo, không biết phải nói gì.

“À, đúng rồi, cậu có biết tin đồn nóng hổi nhất trong trường không? Còn nhớ cựu trưởng phòng hành chính La Lương Sâm

không? Chủ nhiệm La ấy, hóa ra ông ta lại là bố dượng của Đoạn Tiêu đấy!”

“...”

“La Lương Sâm ngay khi vào trường trung học trực thuộc đã được bổ nhiệm làm trưởng phòng hành chính, là nhờ vào quan hệ. Lúc đầu chẳng mấy ai biết ông ta là chồng của chủ tịch Đoạn.”

Hạ Ngưỡng nghi ngờ: “Sao cậu biết?”

“Anh Quang nói đấy!”

Anh Quang là giáo viên Ngữ Văn lớp 12/1, từ lâu đã không ưa gì La Lương Sâm. Thấy ông ta bị mất chức, lại sắp đến lúc học sinh tốt nghiệp, đương nhiên ông ấy sẽ tìm cơ hội để bỏ đá xuống giếng.

“Cậu biết hôm đó giống phim thần tượng đến mức nào không? Đột nhiên có một người phụ nữ mặc vest, chắc là thư ký. Cô ấy đích thân đến xin phép cho Đoạn Tiêu nghỉ hai ngày, rồi đưa cậu ấy đi mất.”

Triệu Vân Oánh kể một cách sinh động: “Rồi anh Quang cười nói với chúng tớ là ‘Đoạn Tiêu đi ký hợp đồng cả trăm triệu rồi đấy hahaha!’ ”

“Wow, lần đầu tiên tớ cảm nhận sâu sắc rằng cậu ấm nhà giàu thực sự có tồn tại xung quanh mình!”

Hạ Ngưỡng nghe mà như lạc vào sương mù: “Hợp đồng cả trăm triệu? Điều này có liên quan gì đến trưởng phòng La?”

“Anh Quang nói trưởng phòng La nhân phẩm không tốt, hình như ngoại tình. Mà chuyện này đã lan truyền khắp công ty, chủ tịch Đoạn đang muốn ly hôn với ông ta đấy.”

Triệu Vân Oánh nhún vai. “Chẳng trách trước đây ông ta còn bị nhà trường đuổi. Nếu ly hôn, tài sản đứng tên ông ta chắc phải trả lại cho Đoạn Tiêu rồi...”

“Vậy trưởng phòng La giờ sao rồi?”

“Hình như ra nước ngoài rồi, cũng không biết đã ly hôn chưa.” Triệu Vân Oánh lại nhớ ra điều gì đó. “Anh chàng đẹp trai lớp 10 thường chào hỏi cậu là em trai của Đoạn Tiêu đấy, cậu còn nhớ cậu ta không? Cậu ta là con trai của trưởng phòng La, cũng đi ra nước ngoài luôn rồi.”

Vậy nên, Đoạn Tiêu nói anh sẽ xử lý, có phải là đang cố tình làm cho chuyện “La Lương Sâm ngoại tình” trở nên rõ ràng và nghiêm trọng hơn không?

Nhưng không phải anh đã nói mẹ anh rất sĩ diện, có thù tất báo sao. Vậy tại sao anh còn cố ý làm to chuyện này...

Giờ đây, mẹ anh đang cân nhắc ly hôn, còn La Lương Sâm thì đưa Đoạn Ngật Nhiên ra nước ngoài, người được lợi cuối cùng đã quá rõ ràng.

Đoạn Tiêu nói giúp cô, thực sự có phải chỉ đang giúp cô không?

Hạ Ngưỡng sa sút tinh thần, chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh ngắt.

Những học sinh trong trường loan truyền chuyện nhà họ Đoạn âm ỉ, nửa thật nửa giả, thậm chí còn có rất nhiều suy đoán.

Vì Đoạn Tiêu vẫn chưa quay lại trường.

Thật ra mà nói, việc anh không quay lại cũng là điều đương nhiên, dù sao anh cũng không còn phải lo lắng về kỳ thi đại học nữa.

Mà hội đồng quản trị Đoàn thị cũng vừa trải qua một biến cố nhỏ.

Kỳ thực cách làm của Đoàn Tiêu cũng chỉ là đẩy cách làm của Hạ Ngưỡng lên một tầm cao hơn mà thôi. So với những chuyện vặt vãnh của cô, anh lại có nhiều lợi thế và mối quan hệ hơn, đương nhiên có thể chơi trò này một cách kích thích hơn.

Huống hồ, Hạ Ngưỡng không hiểu rõ Đoàn Tự. Cho dù sự trả thù của cô có thành công hay không, nhưng việc cô dám cài bẫy La Lương Sâm đã là một sự khiêu khích.

Đoàn Tự nhất định sẽ khiến cô phải trả giá.

Đoàn Tiêu nghĩ ra tiêu đề, “Cổ đông của công ty niêm yết bao nuôi nữ sinh trung học vị thành niên”, tin tức này vô cùng nổi bật.

Khi những bức ảnh kia được gửi đến hội đồng quản trị, chắc chắn sẽ gây ra tranh cãi giữa hai phe. Tước đi quyền sở hữu cổ phần của La Lương Sâm, là bước đầu tiên để loại ông ta ra khỏi nhà họ Đoàn.

Còn việc cổ phần của La Lương Sâm chuyển sang tên Đoàn Tiêu.

Đó là yêu cầu của Đoàn Tự.

Đoàn Tự có thể dung thứ việc La Lương Sâm là một kẻ vô dụng dựa dẫm vào bà ta, nhưng không thể dung thứ việc ông ta là một kẻ có những bí mật và có ý đồ khác.

Nếu những bức ảnh đó khiến ông ta bị oan thì hoàn toàn có thể tố cáo cô nữ sinh đó. Nhưng ông ta lại quanh co chối bay chối biến, không chịu giao người ra.

Rồi còn gây ra vụ bê bối lớn đưa lên hội đồng quản trị.

Đề nghị ly hôn, đương nhiên La Lương Sâm không đồng ý.

Con cái của họ đã lớn như vậy rồi. Huống hồ những năm qua, dưới sự sắp xếp của Đoạn Tự ông ta chẳng làm được gì, ly hôn rồi biết phải làm sao.

Cho nên, trong thời gian hai năm ly thân mà luật sư đề xuất, La Lương Sâm đã bày trò khôn khéo, đưa con trai ruột đi.

Đoạn Tự có thể tàn nhẫn với ông ta, nhưng chưa chắc đã tàn nhẫn với con trai.

Đoạn Tiêu đã chặn thư ký Thích ở cổng chính của khu vườn trong nhà. Cổng lớn bên ngoài mở toang vậy mà anh lại cố tình chắn ngang đường không cho người qua.

Thư ký Thích đã đi theo Đoạn Tự sau khi tốt nghiệp thạc sĩ. Cô ấy đã làm việc ở Đoạn Thị mười năm, coi như cũng quen thân Đoạn Tiêu.

Cô ấy nịnh nọt trêu chọc: “Đoạn thiếu gia hôm nay rảnh rồi thật, ra đây phơi nắng à?”

Đoạn Tiêu cười nửa miệng: “Đợi cô đấy.”

“Đợi tôi làm gì?”

“Trợ lý Thích cuối tuần mà còn làm thêm giờ, là đang xử lý chuyện riêng của bà chủ à?”

“...”

Thư ký Thích nghiêm túc hơn một chút: “Đúng là chuyện nhà cậu trước đây đã gây ra rắc rối ở công ty, cô gái đó...”

Đoạn Tiêu ngắt lời: “Không phải cô ấy làm.”

“Đương nhiên không phải cô ấy.” Thư ký Thích nói. “Nếu cô ấy có thể gửi trực tiếp vào hộp thư nhóm chat nội bộ của hội đồng quản trị ngay từ đầu, thì đã không phải vòng vo gửi đến phòng quan hệ công chúng. Phải mất nửa tháng mới bị người của phòng quan hệ công chúng phát hiện.”

Đoạn Tiêu nghe thấy lời phân tích của cô ấy, gật đầu đồng ý: “Email của hội đồng quản trị là tôi gửi.”

“...”

Sắc mặt của thư ký Thích có chút cứng đờ, cô ấy không biết cậu ấm nhà này đang làm trò gì.

Đoạn Tiêu năm lớp 11 đã tham gia cuộc thi kinh doanh Wharton và giành huy chương vàng, nhận được offer từ nhiều trường đại học thuộc hàng top ở nước ngoài.

(*offer: lời mời)

Đoạn Tự là một kỳ tài kinh doanh, anh lại là con trai cả của bà ta, thừa hưởng tư duy kinh doanh của mẹ. Ở cái tuổi nhỏ như vậy mà nói anh có tám trăm mưu kế trong đầu thì cũng không quá lời.

Nếu thật sự là anh đã gửi email đó, thì đó là để lấy lại cổ phần dưới tên của người bố dượng này, tiện thể lợi dụng người bố dượng ngốc nghếch đó để đá đứa em trai ra ngoài.

Nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn, Đoạn Tiêu và Đoạn Tự luôn có tính cách đối đầu nhau, từ khi nào anh bắt đầu để ý đến gia sản?

Có phải vì đã trưởng thành, nên dần dần biết được lợi ích của tiền bạc?

Thư ký Thích nhìn cậu thiếu niên cao hơn mình một cái đầu, vẻ mặt không chút biểu cảm, nói: “Chuyện đã rồi, tôi coi như chưa nghe thấy câu nói của cậu.”

Đoạn Tiêu nhướn một bên mày: “Có nghĩa là cô muốn giúp tôi, và giấu mẹ tôi sao?”

“...Nếu chủ tịch Đoạn hỏi thì tôi vẫn sẽ nói.”

Nhưng thực tế, cả hai đều biết rằng hiện tại Đoạn Tự chỉ muốn trừng phạt cô nữ sinh trung học đã gây ra chuyện nhưng đã trốn kia.

Việc đào sâu thêm về những người trong hội đồng quản trị thực ra không cần thiết.

Dù sao thì trong thương trường, người ta chỉ quan tâm đến kết quả, mọi người đều vui mừng khi thấy La Lương Sâm – kẻ ăn bám bị hạ bệ.

“Giấu một chuyện là giấu, giấu hai chuyện cũng là giấu.” Đoạn Tiêu dứt tay vào túi quần tiến lại gần, ngón tay dài đặt lên chiếc cặp hồ sơ màu nâu mà cô ấy đang cầm. “Trợ lý Thích giúp tôi thêm một việc nữa nhé.”

Thư ký Thích không còn kiềm chế được nữa, liếc nhìn ngói biệt thự sau lưng anh: “A Tiêu, cậu muốn làm gì?”

Trong lúc nói chuyện, chiếc cặp hồ sơ trên tay cô ấy đã rơi vào tay cậu thiếu niên.

Đoạn Tiêu bình tĩnh, vẻ mặt lạnh nhạt: “Đã xem qua tài liệu chưa?”

“Thám tử tư vừa đưa cho tôi, chưa mở ra.” Thư ký Thích thấy anh không nghiêm túc, vội vàng nói. “Trả lại cho tôi nhanh lên!

Đây là thông tin của cô nữ sinh trung học đó, chủ tịch Đoàn muốn xem.”

“Tôi sẽ xử lý cô ấy, cô về đi.”

Thư ký Thích đứng yên đó, rơi vào tình huống khó xử.

Đoạn Tiêu nhìn bộ dạng bối rối của cô ấy, mỉm cười: “Cô nói với mẹ tôi là tôi sẽ làm việc này, bà ta sẽ đồng ý.”

Thư ký Thích: “Nhưng mà——”

“Không cần nhưng nhị gì nữa, bà ta hiểu rõ thủ đoạn của tôi nhất.” Đoạn Tiêu quay người đi vào nhà, lười biếng vẫy tay chào cô ấy từ phía sau. “Chúc cuối tuần vui vẻ.”

“...”

Thư ký Thích đứng yên tại chỗ gần như phát điên, mỗi lần đối mặt với vị thiếu gia trẻ tuổi đầy bất ngờ này đều không có nửa điểm tốt.

May mắn là sau đó cô ấy có nhắc đến chuyện này với Đoạn Tự, Đoạn Tự quả thật không hỏi thêm gì nữa. Bà ta rất tin tưởng đứa con trai này, từ nhỏ đã muốn rèn luyện để anh gánh vác trách nhiệm.

Nhưng thư ký Thích vẫn âm thầm để ý đến động tĩnh của Đoạn Tiêu.

Cũng không có gì đáng lo ngại lắm, chỉ là không hiểu tại sao trước kỳ thi đại học, anh lại liên tục vay tiền trong giới, mỗi lần mở miệng là vài triệu.

Muốn xe, muốn đồng hồ, muốn đồ cổ, cứ thế mà quẹt thẻ phụ.

Nhưng Đoạn Tiêu không dùng thẻ của gia đình, điều đó có nghĩa là khoản tiêu dùng này muốn giấu giếm người lớn.

Đám công tử anh em xung quanh anh đều giàu có, con cháu của những gia đình danh giá, nhưng tuổi cũng chỉ ngang bằng anh.

Đối với những người thường xuyên ở nước ngoài, những đứa trẻ 17, 18 tuổi gia đình sẽ thắt chặt hơn về tiền bạc vì sợ chúng nhiễm những thói hư tật xấu.

Vay mượn một vòng không biết vay được bao nhiêu, chỉ biết rằng anh còn động đến quỹ tín thác mà từ nhỏ đến lớn chưa từng được rút ra mấy lần.

Theo lý mà nói, với số tiền nhỏ như vậy, thư ký Thích không nên nhắc đến.

Nhưng cô ấy cũng sợ Đoạn Tiêu còn quá trẻ mà không hiểu chuyện, lỡ dính vào những thứ không nên dính vào, nghiện ngập thì phiền phức.

Vì thế, cô ấy chỉ đơn giản nói qua với Đoạn Tự.

Đoạn Tự ngược lại không quá để ý, chỉ nói: “Nó đã 18 tuổi rồi, có lẽ là lấy tiền tiêu vặt đi đầu tư thôi.”

Đầu tư là đầu tư thật, nhưng lúc đó anh chưa đầu tư vào kinh doanh.

Kỳ thi đại học vừa kết thúc, Hạ Ngưỡng quay về căn nhà ống ở ngoại ô. Cô đón Ôn Vân Miểu từ trường về ở cùng, cũng đưa cô bé đi khám bệnh hai lần.

Trong khi chờ giấy báo nhập học, cô đã tìm được một công việc bán thời gian tại một trung tâm khiêu vũ.

Hôm đó là một ngày âm u, trời tối rất nhanh, trông như sắp mưa. Hạ Ngưỡng thu dọn quần áo từ ban công, đi vào nhà thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

——”Cốc cốc” hai tiếng.

Nghe rất đột ngột trong hành lang vắng lặng.

Hạ Ngưỡng lau khô tay, đi đến mở cửa: “Ai vậy...”

Giọng nói dừng lại ngay khi nhìn thấy người đối diện, cô ngăn người ra, lùi lại một bước không thể tin nổi.

Dưới ánh hoàng hôn mờ ảo, đèn hành lang chớp tắt liên tục.

Nam sinh mặc một bộ đồ đen, đội một chiếc mũ lưỡi trai cụp thấp che gần hết khuôn mặt, chỉ có góc dưới cằm sắc bén là lộ ra ánh sáng, đường nét gãy guộc sắc sảo.

Anh đứng ở cửa hành lang với những bức tường xám xịt, trông anh thật tinh xảo như một bức tranh nghệ thuật, từ đầu đến chân đều không hề hợp với tòa nhà cũ kỹ này.

Đoạn Tiêu đưa tay lên vành mũ, lộ ra đôi mắt đen láy lạnh lùng, nhìn vào khuôn mặt ngạc nhiên của cô, khẽ cười: “Surprise.”

Hạ Ngưỡng nắm chặt mép cửa, tay run rẩy: “Làm sao anh tìm được đến đây?”

“Địa chỉ nhận thư báo trúng tuyển của em không phải ở đây sao?” Anh tiến lên hai bước, chiều cao áp đảo khiến người khác có cảm giác bị đè nén. Thấp giọng nói: “Không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn. Bảo bối, em đối xử với bạn trai mình như vậy sao?”

Chương 26: Chia tay rồi – Không có gì quan trọng

Hạ Ngưỡng muốn chia tay.

Cô tưởng họ đã chia tay rồi, dù sao cũng đã mấy tháng không liên lạc gì từ trước khi thi đại học, đáng lẽ anh nên tự hiểu.

Việc cô gài bẫy La Lương Sâm bị lộ xem như một bước ngoặt chuyển tiếp.

Tối hôm đó, cô bị anh dọa sợ không ít, cũng nhìn rõ bản chất thực sự của mối quan hệ giữa hai người.

Sau khi Hạ Ngưỡng làm việc đó, cô đã khổ sở rất nhiều. Cô không ngừng nghĩ đến cái tên mà bố mẹ đặt cho mình: Hạ Ngưỡng.

“Ngưỡng bất quý vu thiên, phủ bất tạc vu nhân.”

Ngẩng đầu không then với trời, cúi đầu không hổ với người.

Bố mẹ không đòi hỏi cô quá nhiều, chỉ mong lớn lên cô trở thành một người khoan dung, lương thiện không then với lòng.

Nhưng cô đã không làm được điều đó, cô không trong sáng vô tư được

Làm việc xấu mà cả đời không thể tha thứ cho bản thân, chỉ cần làm một lần là đủ.

Việc này giao cho Đoạn Tiêu xử lý, cô nghĩ rằng mọi chuyện sẽ kết thúc. Nhưng anh lại lợi dụng việc này để kiếm lợi cho mình, đào một cái bẫy lớn cho hai cha con La Lương Sâm và Đoạn Ngật Nhiên.

Bọn họ quả nhiên không phải cùng một loại người, bọn họ không hề hợp nhau ở bất kỳ điều gì.

Từ nhỏ đến lớn, vốn dĩ cô cũng không thích kiểu người như anh. Lúc đầu cô đồng ý ở bên anh là trong trạng thái tiến thoái lưỡng nan, có phần bị anh mê hoặc đến nỗi choáng váng.

Bây giờ Hạ Ngưỡng đã tỉnh táo lại, cô không muốn dính líu đến những phiền toái trước đây nữa.

Trong những phiền toái đó, có cả Đoạn Tiêu – người đã lên kế hoạch và thu dọn hậu quả.

Nhưng không ngờ anh lại chủ động tìm đến, điều này chứng tỏ anh đã điều tra cô rất kỹ, thậm chí còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

...

Đoạn Tiêu đang giả vờ cười, trong mắt anh rõ ràng lộ ra vẻ tức giận, chỉ là kìm nén lại một chút: “Không mời anh vào ngồi chút à?”

Hạ Ngưỡng nắm chặt tay nắm cửa, cảm thấy anh có chút đáng sợ. Cô không muốn nói thêm lời nào nữa nên định đóng cửa lại.

Đoạn Tiêu nhìn thấy hành động của cô thì vươn tay ra chặn lại, nụ cười dần nhạt đi: “Em thật sự rất không ngoan.”

“...”

Anh không mời mà đến, cũng không chút kiêng dè mà bước vào trong.

——”Rầm” một tiếng!

Một cái khay trái cây hình ngũ giác bất ngờ bay về phía anh, phần đáy nhọn của khay bay sượt qua má của chàng trai, trên

mặt anh xuất hiện một vết xước dài với những giọt máu đỏ tươi.

Đoạn Tiêu hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu liếc nhìn qua.

Hạ Ngưỡng sợ hãi kêu lên, vô thức che miệng lại nhìn về phía người vừa ra tay.

Không biết từ lúc nào Ôn Vân Miếu đã ra khỏi phòng, cô ấy đứng đó, cánh tay giấu sau lưng cầm một con dao gọt trái cây, vẻ mặt căng thẳng lạnh lùng nói: “Chị, mau gọi cảnh sát!”

“Không phải, Miếu Miếu em hiểu lầm rồi...” Giọng cô run rẩy, nhìn về phía gương mặt vừa sưng vừa có vết thương của Đoạn Tiêu: “Anh ấy, anh ấy là bạn của chị.”

Đại khái đây là lần đầu tiên Đoạn Tiêu bị người khác đả thương, nhưng lại không thể đánh trả. Anh nuốt cơn tức giận xuống, thông thả bước vào nhà.

Trong nhà không có hộp cứu thương.

Hạ Ngưỡng giúp anh lau sơ vết thương, bảo anh đợi một lát rồi cầm ô vội vã ra ngoài.

Một mình ngồi trong phòng khách, Đoạn Tiêu nhàm chán nhìn quanh căn phòng, thực ra chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn hết. Nội thất ít ỏi và cũ kỹ, những nơi anh quét mắt qua cũng chẳng có gì thú vị.

Trên bàn trà đặt vài cuốn sách và vở bài tập của lớp 10.

Tên được viết trên đó là: Ôn Vân Miếu.

...

Cửa phòng ngủ chính khẽ mở ra, Ôn Vân Miếu bước đi rất nhẹ nhàng, đến phòng khách cô ấy đứng nhìn người đàn ông đang ngồi nhắm mắt trên ghế sofa.

Anh vừa bị cô bé tấn công, vậy mà lại ngủ say sưa không hề phòng bị. Hai chân một cái duỗi ra một cái co lại, tùy ý ngồi trên ghế.

Đầu anh ngửa ra sau dựa vào lưng ghế, lộ ra cái cổ dài trắng nõn.

Chỉ cần cô ấy muốn, cô ấy có thể cắt đứt cổ họng của anh.

Dường như ánh đèn trên trần quá chói, Đoạn Tiêu đưa tay che lên mắt. Góc mắt liếc thấy một bóng người, anh lười biếng hỏi: “Em đứng đó làm gì vậy?”

Ôn Vân Miếu cảnh giác nhìn anh.

Lúc này khi ra khỏi phòng cô ấy không nghe thấy bọn họ nói chuyện. Cô ấy chỉ thấy động tác muốn đóng cửa của Hạ Ngưỡng nhưng bị anh mạnh mẽ đẩy ra, bản năng khiến cô bé không có thiện cảm với anh.

Mặc dù Hạ Ngưỡng nói anh là bạn của cô, nhưng cô ấy vẫn thận trọng nhìn chăm chăm vào anh.

Dù trên mặt anh có vết thương nhưng cũng không có vẻ nhếch nhác. Ngũ quan sắc nét, vết máu trên làn da trắng nõn thậm chí còn toát lên vẻ bệnh hoạn, tà ác.

Có lẽ bởi vì một số người sinh ra đã khác biệt, từng cử chỉ đều toát lên vẻ quý phái trong xương cốt cao ngút trời.

Là người khác biệt với bọn họ.

Ôn Vân Miếu cúi đầu, chỉ vào cuốn bài viết văn tuần trên tay anh: “Của em, anh, trả lại đây.”

“Được.” Đoạn Tiêu đặt cuốn sách vừa xem xong lên bàn trà, không hề che giấu việc mình đã lén đọc, nghiêng đầu hỏi: “Tại

sao trong bài viết văn của em chị gái em bị sốt 3 lần, bị đập đầu 4 lần, rồi công em đi bệnh viện 7 lần vậy?”

“...”

Ôn Vân Miếu then thùng gãi gãi cổ, cô ấy bị một câu nói của anh đánh bại đáng vẻ giả vờ mạnh mẽ.

Cô ấy kém môn Văn, vốn từ ít ỏi. Mỗi lần viết văn cô ấy đều chỉ thay đổi vài từ, mà đề tài về gia đình thì chỉ có thể lấy Hạ Ngưỡng ra làm ví dụ.

Đoạn Tiêu thấy cô ấy ngượng ngùng như vậy, không nhịn được cười: “Học kỳ tới em lên lớp 11 à?”

Trên bàn có đặt sẵn sách giáo khoa lớp 11 mà cô bé đã mượn.

Ôn Vân Miếu gật đầu.

“Có một chuyện khá kỳ lạ. Em học ở trường đặc biệt, nhưng những bài kiểm tra này của em...” Đoạn Tiêu tùy ý rút ra một tờ đề Toán, chỉ vào mấy câu cuối cùng. “Các bước làm có vẻ đúng, nhưng đáp án lại như cố tình viết sai.”

“...”

Ôn Vân Miếu há hốc mồm khiếp sợ nhìn anh.

Giáo viên ở trường đặc biệt chỉ chấm đáp án, không để ý đến quá trình làm bài. Mà Hạ Ngưỡng lại là sinh viên Nghệ thuật, rất ít khi can thiệp vào bài vở của cô.

Cô bé vốn nghĩ rằng, bạn của chị gái mình là công tử bột.

Nhưng không ngờ anh chỉ liếc qua đã phát hiện ra điều bất thường.

Đoạn Tiêu hơi ngược mặt lên: “Em nhìn anh bằng ánh mắt gì vậy? Biết thủ khoa trong kỳ thi tuyển sinh đại học ở Kinh Châu năm nay là ai không?”

Ôn Vân Miếu nghi hoặc hỏi: “Anh chính là, thủ khoa, Bộc Dịch Diệp?”

“Ồ là cô ấy à?” Đoạn Tiêu tự cười mình, vai khẽ run, bàn tay chống lên đầu gối: “Anh quên mất là mình đã được tuyển thẳng vào đại học rồi, không tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học.”

“...”

Người này cười lên rất đẹp trai, nhưng lại phô trương đến mức đáng ghét. Chị gái của mình chắc cũng ghét kiểu người này, tại sao lại kết bạn với loại người như vậy.

Ôn Vân Miếu lăm bắm trong lòng xong lại do dự nói: “Xin anh, đừng, đừng nói cho, chị em biết.”

Đoạn Tiêu ung dung nhìn cô bé: “Lí do.”

Ôn Vân Miếu suy nghĩ một lúc, lấy điện thoại ra gõ chữ, đưa qua cho anh xem: 【Em bị bệnh gan, phải uống rất nhiều thuốc, không có người giám hộ. Nếu em giả vờ kém thông minh hơn người bình thường thì sẽ được trợ cấp, còn có thể vào trường đặc biệt cho người khuyết tật do chính phủ sắp xếp, miễn học phí và chỗ ở.】

“Em giả vờ ngốc để lừa tất cả mọi người, kể cả Hạ Ngưỡng?”

“... Em không phải là nghĩa vụ, của chị em.” Ôn Vân Miếu nắm vạt áo, khó khăn nói. “Em không muốn, liên lụy đến chị ấy.”

Đoạn Tiêu ngược mặt lên: “Chị em không cảm thấy em là gánh nặng. Hai chị em các em không có nhiều người thân, lại còn nợ nần, như vậy càng hiểu rõ ai mới là người thật lòng.”

“Nợ nần, anh cũng biết ạ?” Ôn Vân Miếu đảo mắt: “Chị em nói à? Quan hệ giữa hai người, rất tốt sao?”

Anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh khẽ cong môi: “Tất nhiên rồi. Ở trường đặc biệt chắc không thoải mái lắm nhỉ? Em lại là người khác biệt ở đó.”

Cô bé mím môi, có chút quật cường im lặng.

“Ý định của em là tốt nhưng cách nghĩ sai rồi. Chẳng lẽ cả đời em đều dựa vào sự giúp đỡ của người khác sao?” Đoạn Tiêu nói: “Hãy đi học một trường trung học bình thường, học hành tử tế, trước tiên thi vào đại học. Em chỉ bị bệnh nhưng tay chân lành lặn đầu óc cũng không tệ, còn lo lắng sau này không nuôi nổi bản thân sao?”

“Em...”

“Lo lắng về học phí hay sinh hoạt phí? Chị em cũng chưa nói là không có tiền nuôi em mà.”

Ôn Vân Miếu lắc đầu, lắp bắp nói: “Tiền đó, đó là, bố mẹ của chị ấy, để lại cho chị ấy.”

“Vậy thì để anh lo.” Đoạn Tiêu nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô bé, hừ lạnh. “Nhưng phải xem chị em có đồng ý hay không.”

Anh lười biếng kéo dài giọng nói, tiếp tục: “Dù sao, anh cũng chỉ là một ‘người bạn’ rất giàu có của chị em thôi.”

“...”

Ôn Vân Miếu đã hiểu.

Anh chắc hẳn là người theo đuổi Hạ Ngưỡng, mặc dù chưa thành công nhưng nhìn qua anh có vẻ là người tốt.

Cô bé nhìn vào vết thương trên mặt anh, cúi đầu, lúng túng nói: “Đúng, đúng, em, lúc này...”

“Đừng vội, đừng rồi, hãy nghĩ kỹ trong đầu đã.” Đoạn Tiêu nhìn ra cô bé đang nghĩ gì, anh chống tay lên trán. “Em nói chuyện như vậy không ai muốn nghe đâu. Có thể nói chậm lại, đừng lắp bắp như vậy.”

Nam sinh thông thả dạy cô bé: “Xin lỗi.”

Ôn Vân Miếu bắt chước: “Xin lỗi.”

Đoạn Tiêu: “Không cố ý đánh anh.”

Ôn Vân Miếu: “Không, không phải cố ý đánh anh.”

Đoạn Tiêu: “Có thể tha thứ cho em không?”

Ôn Vân Miếu cắn môi: “... Có thể tha thứ cho em không?”

Đoạn Tiêu cười khẽ, đáp: “Được.”

Tiếng tra chìa vào ổ khóa “ken két” vang lên, Hạ Ngưỡng cầm túi thuốc về, vừa vào cửa đã thấy cảnh tượng kỳ lạ và hài hước trong phòng khách.

Đoạn Tiêu tựa lưng vào ghế sofa như một ông cụ, còn Ôn Vân Miếu đứng bên cạnh như một đứa trẻ làm sai.

Trong lòng Hạ Ngưỡng đầy nghi hoặc không biết hai người đang làm gì, nhưng không biểu lộ ra ngoài.

Cô đóng cửa lại, dặn dò: “Miếu Miếu, em vào phòng trước đi.”

Ôn Vân Miếu nhìn họ một cái rồi ngoan ngoãn vào phòng.

Thuốc mỡ, nước sát trùng được đặt trên bàn trà.

Hạ Ngưỡng đẩy anh ra, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, em gái em gặp người lạ thường hay kích động.”

Đoạn Tiêu cười nhạt: “Con bé đã xin lỗi rồi.”

Cô ngồi đối diện anh một cách lúng túng: “Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Ánh mắt Đoạn Tiêu tối sầm lại, ngón tay anh gõ nhẹ lên đầu gối, nhìn cô cười: “Được thôi. Nói về việc tại sao em lại phớt lờ tin nhắn và cuộc gọi của anh, cũng nói xem tại sao em lại nói với em gái của em rằng anh chỉ là bạn.”

“Em cảm thấy chúng ta không hợp nhau, vậy nên dừng lại ở đây thôi.” Hạ Ngưỡng lẩm bẩm. “Sau này đừng liên lạc nữa.”

Anh đương nhiên biết rõ ý đồ trốn tránh mấy ngày nay của cô, nghe đến đây cũng không thấy lạ.

Hai người im lặng giằng co, bầu không khí trở nên căng thẳng.

Một lúc lâu sau, khóe miệng Đoạn Tiêu nhếch lên một nụ cười giễu cợt: “Thật sự không hiểu, em không hài lòng về anh ở điểm nào.”

Từ ngày chuyển đến trường trung học trực thuộc, ngay cả với Lục Gia Trạch thì cô cũng có thể nở nụ cười, nhưng đối với anh thì một cái nhìn cũng keo kiệt.

Cho dù cô từng hiểu lầm anh là con trai của La Lương Sâm, nhưng sau khi hiểu lầm được giải quyết thì điều anh nhận được lại là lời chia tay.

“Những gì em muốn, không phải anh đều đã cho em rồi sao? Lão già La Lương Sâm bây giờ đang ở Toronto, ra đường bắt taxi còn phải xài ké thẻ của con trai mình.”

Đoạn Tiêu nói chậm rãi, như thể đã chuẩn bị sẵn câu trả lời: “Ông ta nghiện cờ bạc, tiếng xấu vang xa trong cộng đồng người Hoa, bị mọi người ghét bỏ, chạy đến nhà thờ mới có cái ăn. Em không hài lòng à?”

Hạ Ngưỡng nắm chặt tay, hít sâu vài hơi: “Anh cũng rất hài lòng đúng không... Cứ như vậy đi, chuyện này đến đây là kết thúc.”

“Kết thúc.” Anh lặp lại câu nói đó, đứng dậy, từ từ tiến lại gần cô. “Rồi chia tay? Nếu anh không đồng ý thì sao?”

“Em sẽ đổi số điện thoại.” Hạ Ngưỡng nhú mày. “Anh không đồng ý thì sao? Lại tiếp tục đeo bám em như trước à?”

Đoạn Tiêu mặt không biểu cảm, mỉm cười: “Cách đó vô dụng, chỉ khiến em có cảm giác rằng anh rất dễ dàng bị từ chối.”

Giọng anh càng bình tĩnh, Hạ Ngưỡng càng lo lắng. Quả nhiên, cô nghe thấy câu nói lạnh lùng tiếp theo của anh: “Gần đây Tăng Tường có liên lạc với em không?”

Tăng Tường, là nhiếp ảnh gia lúc trước cô tìm đến để chụp lén cô và La Lương Sâm.

Cũng là người duy nhất có thể chứng minh cô vu oan cho La Lương Sâm.

Hạ Ngưỡng chưa từng tố cáo nhà họ Đoạn một đồng nào, nhưng hành vi vu oan của cô là hoàn toàn có thật. Chỉ cần La Lương Sâm muốn truy cứu, cô có thể bị khởi tố.

Cô nhìn xuống đất né tránh, cố tỏ ra bình tĩnh: “Anh cũng tham gia vào.”

“Bảo bối, ông ta là bố dượng của anh.” Đoạn Tiêu vuốt nhẹ gáy cô, vẻ mặt vô cảm. “Em không muốn anh dùng cách này với em chứ?”

Hạ Ngưỡng cảm thấy lạnh sống lưng, cô nhắm chặt mắt lại. Mắt cô đỏ hoe, môi mím chặt: “Anh muốn làm gì?”

“Anh muốn làm rất nhiều thứ.” Anh từ từ nâng cằm cô lên, lực tay khiến cô đau nhói. “Gần đây em đã khiến anh rất tức giận.”

Cô cắn chặt răng không nói một lời, bị anh bóp chặt cằm.

Đoạn Tiêu lạnh lùng nói: “Nhìn anh.”

Hạ Ngưỡng nắm chặt bàn tay run rẩy, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh. Dưới sự giằng co không hề có phần thắng này, nước mắt cô đã rơi xuống.

Cô hối hận vì sao lại dây vào một tên ác ma như anh.

Anh dùng ngón tay lau đi nước mắt của cô, thì thầm: “Cách này không hiệu quả nữa rồi, em phải thu lại lời chia tay lúc nãy.”

Hạ Ngưỡng ghen ngào: “Anh chỉ muốn em ở bên cạnh anh, bao lâu? Anh từng tưởng rằng có thể dùng chuyện này để uy hiếp em cả đời.”

Nếu anh có loại chủ ý này.

Cô thà rằng anh đi tố cáo cô, ngồi tù ba năm cũng được.

“Nói là lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác thì khó nghe quá. Khoản nợ của dì em cộng cả lãi là 30 vạn, anh sẽ giúp em trả.” Đoạn Tiêu không kiên nhẫn nói. “Ôn Vân Miểu không phải đang chờ nguồn gan để ghép sao? Khoa gan tốt nhất của Kinh Châu ở bệnh viện thuộc công ty của nhà anh. Phẫu thuật cộng với chăm sóc sau phẫu thuật, coi như là 200 vạn, anh có thể chuyển một lần cho em.”

Anh đã chuẩn bị kỹ càng mới đến, tính toán rất rõ ràng.

Càng nghe cô càng cảm thấy bản thủ: “Điều kiện gì? Là lên giường với anh?”

Đoạn Tiêu dừng lại một chút, không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy, trong mắt anh hiện lên một nụ cười giấu cợt: “Đúng vậy, tự do cá nhân của em đều hoàn toàn thuộc về anh.”

“Anh ——”

“Em làm sao?” Anh buông tay ra, bình tĩnh ngồi xuống đối diện cô, nhưng lại mang vẻ tức giận kiêu ngạo. “Em không có tư cách để thương lượng với anh.”

Hạ Ngưỡng lau khô những giọt nước mắt trên mặt.

Cô trầm mặc một lúc, lau khóe mắt ẩm ướt, khàn giọng nói: “Số tiền này coi như em vay anh. Khi nào trả hết, anh phải để em đi.”

Đoạn Tiêu không đồng ý nhưng cũng không phản đối, trực tiếp rút ra một bản hợp đồng đã chuẩn bị sẵn ném cho cô: “Hợp đồng vay tiền.”

Có lẽ anh đã đoán trước được cô sẽ biến 230 vạn này thành khoản vay nợ, nên bản hợp đồng đó như một tờ giấy nợ có hiệu lực pháp lý.

Anh cúi đầu, vẻ mặt không cảm xúc nhìn cô kiểm tra kỹ lưỡng, rồi ký tên.

...

230 vạn là chuyển cho cô, còn 200 vạn chi phí ẩn khác là cho người hiến tạng.

Mặc dù phẫu thuật ghép gan là hiến tạng tự nguyện, nhưng bên có tiền chi trả mới có thể đảm bảo nguồn cung cấp gan, đây là

quy tắc ngầm của xã hội.

Đây cũng là số tiền mà anh đã dành nhiều tâm sức để kiếm được trong thời gian qua.

Còn về Tăng Tường, người đầu tiên tìm thấy anh ta là thư ký Thích của Đoàn Tự. Nhưng cũng giống như những tài liệu khác đều đã bị anh chặn lại hết.

May mắn thay người phát hiện ra cô là Đoàn Tiêu, người hết lần này tới lần khác phát hiện ra cô đều là Đoàn Tiêu.

Tôi không muốn bỏ lỡ em, tôi phải nắm bắt em.

Hạ Ngưỡng chính thức trưởng thành trước kỳ thi đại học, sinh nhật cô vào ngày 5 tháng 5. Cô đã có thể sống độc lập với hộ khẩu của riêng mình, không cần phải quay lại nhà cô Hai nữa.

Cô vẫn đi làm thêm tại trung tâm Nghệ thuật như mọi khi, sau khi nhận được thư trúng tuyển vào đại học Kinh Châu, cô đã nhận thêm một vài lớp múa dạy kèm.

Sau đêm đó Đoàn Tiêu đã thuê dài hạn một khách sạn ở thị trấn ngoại ô Kinh Châu, cách khu nhà ống không xa.

Khoản tiền rút ra từ quỹ tín thác của chính anh, phải tìm cách trả lại.

Anh tốn nửa tháng để tìm một con đường kiếm tiền, ngồi trước máy tính học hỏi kinh nghiệm từ những thiên tài chơi tiền điện tử chuyên nghiệp trên mạng.

Mỗi ngày anh đều đến nhà Hạ Ngưỡng, cũng đã nói với cô về việc nên chuyển trường cho Ôn Vân Miếu.

Lúc đó, Hạ Ngưỡng phản ứng rất lạnh nhạt khi giao tiếp với anh, cô chỉ gật đầu, không nói thêm gì khác.

Nhưng vào ngày hôm sau, cô đã giúp Ôn Vân Miểu đến trường đặc biệt làm thủ tục chuyển trường.

Anh ghét bỏ cái tivi hỏng ở nhà cô nên đã mua một cái tivi mới về.

Đôi khi cảm thấy quá nhàm chán, anh còn đi thay bóng đèn lúc sáng lúc tối trong hành lang cũ kỹ, hoặc sửa vòi sen trong phòng tắm của họ.

Ôn Vân Miểu không biết mối quan hệ của họ, nhưng dần dần cũng quen mặt Đoạn Tiêu.

Trong mắt cô bé, Hạ Ngưỡng đối với Đoạn Tiêu dường như không nhiệt tình cũng không bài xích. Vì vậy trong tiềm thức cô bé coi anh như một người anh trai miệng lưỡi xấu xa nhưng tốt bụng.

Cô bé thường mang theo những bài tập của lớp 11 mà cô bé chưa học để hỏi anh, cũng thường tự ý giữ anh lại ăn tối cùng.

Kỳ nghỉ hè sau khi tốt nghiệp trung học chỉ có một lần trong đời, sau khi suy nghĩ lại, đó thật ra là khoảng thời gian bình yên hiếm hoi giữa Hạ Ngưỡng và anh.

Cô không còn giấu giếm hay trốn tránh gì nữa.

Cũng mặc kệ, hoặc có thể nói là bất lực chấp nhận sự tồn tại của anh.

Bọn họ không còn nắm tay nhau nữa, khoảng cách gần nhất chỉ là đối mặt. Anh nói chuyện, cô lắng nghe, cô không chủ động yêu cầu anh bất cứ điều gì nữa.

Trong đôi mắt của cô khi nhìn anh có sự né tránh, có sự sợ hãi.

Hồi ức đẹp dễ ngây thơ của hai người hồi lớp 12 đã hết hạn từ lâu, chẳng còn ý nghĩa gì cả.

Thời tiết ở Kinh Châu nắng đẹp liên tục suốt hơn một tháng, không hề có một giọt mưa. Bầu trời trong xanh không một gợn mây, cái nóng oi bức làm người ta khó chịu.

Đoạn Tiêu đột nhiên có việc phải quay lại thành phố. Buổi chiều khi quay lại, anh đi ngang qua trung tâm khiêu vũ nơi Hạ Ngưỡng làm thêm.

Thật tình cờ, anh gặp cô lúc cô vừa tan làm.

Hạ Ngưỡng đi trước anh, hoàn toàn không để ý đến anh.

Cô vẫn mang theo chiếc cặp sách kiểu Nhật như hồi cấp ba, trên khóa kéo treo một con thú nhồi bông đã vá nhiều lần, cô đeo tai nghe màu trắng.

Bước chân không còn nặng nề như khi ở nhà đối diện với anh, mà lại có chút nhẩy nhót vui vẻ dưới ánh nắng chói chang.

Cả con đường vắng vẻ không có mấy người qua lại, cô mặc chiếc váy JK màu xanh trắng. Đi qua dưới một cái cây xanh tươi, cô nhón chân xoay một vòng.

Nhẹ nhàng và linh hoạt, gió thổi bay tà váy và mái tóc đen dài của cô.

Đoạn Tiêu đi theo sau không xa không gần nhìn cô, cảm thấy cánh tay mình hơi ẩm ướt.

Hạ Ngưỡng phía trước cũng dính vài giọt nước, cô dừng lại đứng yên.

Hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lên cây đại thụ bên đường.

Mùa hè năm ngoái ở phòng tập nhảy, anh đã nói với cô ở hành lang: Những giọt mưa rơi vào ngày nắng đẹp, là nước tiểu của ve.

Hiển nhiên, Hạ Ngưỡng cũng nhớ lại câu nói và kỷ niệm đó. Cô nhăn mặt, dùng lòng bàn tay chà xát mạnh vào mặt một cách khó chịu.

Anh nhìn thấy vậy thì bật cười.

Đúng lúc cô cũng vừa quay đầu nhìn thấy anh nên dừng động tác tay, đứng thẳng người có phần lúng túng.

Đoạn Tiêu bước tới, đưa cho cô một túi thuốc bắc ngâm chân: “Cái trước dùng hết rồi.”

“... Cảm ơn.” Hạ Ngưỡng sững sờ, nhận lấy, khách sáo hỏi thêm một câu, “Anh ăn tối chưa?”

Anh cũng hơi ngạc nhiên khi cô nói chuyện nhiều hơn với mình, mím chặt môi: “Vẫn chưa.”

Bầu không khí mùa hè khi tiếng ve kêu dần lắng xuống, cuối cùng cũng trở nên yên bình, khiến Đoạn Tiêu suýt nữa tưởng rằng họ sẽ lần nữa yêu nhau trở lại.

Nếu không phải chính vào đêm đó, khi anh sửa xong dây điện ở hành lang và quay về, tình cờ nghe thấy câu hỏi của Ôn Vân Miểu qua khe cửa hở——

“Chị, chị có thích anh ấy không?”

Hạ Ngưỡng đang dọn dẹp đồ trong tủ lạnh, thuận miệng hỏi: “Ai cơ?”

“Bạn của chị, họ Đoạn, người bạn giàu có đấy.” Ôn Vân Miểu cười nói. “Anh ấy rất thích, chị đấy.”

Đoạn Tiêu không vội vàng đẩy cửa vào, anh đứng yên ở đó, nghe thấy tiếng Hạ Ngưỡng thu dọn những túi nilon với âm thanh sột soạt.

“Chị không thích anh ấy.”

Cô im lặng vài giây, có lẽ cảm thấy lời nói của Ôn Vân Miếu quá mỉa mai nên phủ nhận: “Anh ấy cũng không thích chị đâu, nếu anh ấy thật sự thích chị, thì sẽ không... thôi, đừng nói những chuyện vô nghĩa này nữa.”

Bóng người bên ngoài cửa vẫn không nhúc nhích.

Từ khi Đoạn Tiêu tìm đến khu nhà ống ở ngoại ô Kinh Bắc, mọi thứ tốt đẹp anh dành cho cô, dù có chân thành ấm áp đến đâu cũng đã bị gán một cái giá rõ ràng.

“Tốt” ở đây pha trộn giữa sự chiếm hữu, giận dữ và tham lam, điều đó có nghĩa là nó không đơn thuần là “Tốt”.

Ngay cả khi trước đây Hạ Ngưỡng thực sự có cảm tình với anh, nhưng những chuyện xảy ra sau đó cũng khiến cô nhận ra họ không phải cùng một loại người, nên cô tránh né, giữ khoảng cách.

Hơn nữa chút tình cảm thiếu nữ ấy, đã bị tiêu tan hoàn toàn dưới bản hợp đồng mà anh ép buộc cô đồng ý.

Đó là tội lỗi của anh.

Ánh trăng chiếu qua khe hở của hành lang, kéo dài bóng dáng cao lớn và sắc sảo của chàng trai, phủ lên bức tường loang lổ.

Dường như chấp nhận sự thật này, anh mỉm cười một cách thỏa hiệp, khóe miệng cong lên rất nhẹ.

Anh không thể hiện bất kỳ tình cảm nào, nếu không sẽ bị cô lợi dụng để trả thù.

Nhưng anh quên mất, tình yêu là thứ không thể che giấu được.

Chương 27: Người giám hộ – Còn dám dẫn cô đi đánh nhau

Hạ Ngưỡng ngủ không ngon giấc, từng mảnh ký ức rời rạc dần dần tràn vào tâm trí cô.

Ba năm quen biết Đoạn Tiêu cũng là ba năm hỗn loạn nhất của cô, từng có những khoảnh khắc vui vẻ bất ngờ, cũng có những cảm giác ngọt ngào đến lạnh lẽo.

Sự phục tùng mang tính thăm dò của anh đã đụng phải sự mất kiểm soát cảm xúc, hoàn toàn xé toạc lớp mặt nạ lịch sự.

Trong phòng khách trống trải vang lên tiếng rên rĩ dồn dập khó chịu, lúc dài lúc ngắn. Ánh nắng bên ngoài xuyên qua tấm rèm chiếu lên tường, phản chiếu hai bóng người chổng chéo lên nhau.

Chàng trai dùng bàn tay to lớn nắm lấy cổ cô, xoay cô lại rồi hôn một nụ hôn nóng bỏng xuống cằm cổ trắng nõn ẩm mồ hôi của cô, xấu xa hỏi: “Mở mắt ra, có đẹp không?”

Hai bóng người trên tường với những đường nét loang lổ, như đang tuyên bố sự điên rồ của ngày hôm đó. Chỉ vì Đoạn Tiêu nhìn thấy cô đã đồng ý khi học trưởng khoa Xã hội hẹn cô đi xem phim.

Anh liên tục làm cô hai ngày.

Chơi cho đến khi cô sốt cao, phải xin nghỉ cả tuần.

Đó là lần nghiêm trọng nhất, cũng là lần cảnh cáo sâu sắc nhất dành cho Hạ Ngưỡng.

Ban đầu cô không ngoan như vậy, chính anh cứ lần lượt trừng phạt cô, hoàn toàn khiến một cô gái biết vươn móng vuốt trở

nên ngoan ngoãn, gần như mất đi bản thân.

Cô học được cách chiều lòng anh, cũng học được cách mềm mỏng, ngay cả những lúc nóng nảy phản kháng cũng phải ở trong phạm vi mà anh có thể chấp nhận.

Đoạn Tiêu có h.am mu.ốn cao, ở cái tuổi trẻ đầy nhiệt huyết này, một khi đã đụng đến chuyện đó thì càng hứng thú hơn.

Vì vậy anh thể hiện điều đó trên người cô một cách không hề che giấu, cũng chẳng hề kiềm chế.

“Điện thoại phải nhận, không được đi xem phim cùng nam sinh khác. Đừng cười với họ, xóa tên học trưởng lần trước đi, tan học xong tự giác đến tìm anh.”

“Điện thoại không được tắt máy, không thấy tin nhắn sao?”

“Đừng chọc anh giận nữa.”

“Quỳ xuống.”

“Ngồi lên đây, ừm... lảng lơ hơn chút nữa.”

“Đừng từ chối anh, nói ‘được’ đi.”

“Không muốn dùng tay à? Vậy thì dùng miệng.”

...

Tính chiếm hữu của anh rất mạnh, đồ gì thuộc về mình không cho bất kỳ kẻ nào để ý đến, càng không thích cô liên lạc nhiều với những nam sinh khác.

Danh sách wechat và danh sách liên lạc của cô đến giờ vẫn chưa thêm quá 10 người cùng tuổi khác giới.

Trong những kỳ nghỉ anh thường có những lịch trình công việc phải đi đây đi đó, vì thế anh đã giữ hết hộ chiếu và chứng minh thư của cô.

Nói cách khác, bất cứ khi nào Hạ Ngưỡng muốn rời khỏi Kinh Châu thì cô đều phải xin phép anh trước.

Anh kiểm soát chặt chẽ hai điểm đến chính của cô là trường học và nơi làm thêm, ngoài ra thời gian còn lại đều phải đến gặp anh. Anh muốn biết mọi hành động của cô khi không ở bên cạnh, hầu như không cho cô không gian tự do.

Đoạn Tiêu kiêu ngạo, mạnh mẽ và thiếu sự đồng cảm.

Những gì anh cho và những gì anh đòi hỏi đều rất rõ ràng, chứng tỏ anh là một người tình đủ tư cách, nhưng không phải là một người yêu bình thường.

Trong những ký ức vụn vặt lơ mờ, giai đoạn hòa hợp ban đầu cũng khiến cả hai mất rất nhiều thời gian.

Kỳ thúc mọi thứ đều đang chuyển biến theo hướng tốt đẹp hơn, chỉ là ngay từ đầu đã sai lầm. Con đường này đã định sẵn sẽ không thể tiếp tục đến cuối cùng như ý muốn của bất kỳ ai.

Nếu có thể lựa chọn lại, cô sẽ không bắt đầu từ năm lớp 12.

—

Một giấc ngủ trưa không yên ổn, trong ký túc xá vang lên tiếng nói chuyện.

Hạ Ngưỡng tỉnh dậy, mở mắt ra thì nhìn thấy những con bướm nhỏ nhiều màu sắc trên rèm cửa của mình. Đây là ngày thứ ba quay lại trường, cô hơi bối rối vì sao lại mơ về những chuyện trước đây.

Giai đoạn thiếu nữ mơ hồ có lẽ cô đã từng thoáng nhượng bộ trước sự theo đuổi của Đoạn Tiêu.

Thế nhưng khi chưa kịp xác nhận xem đó có phải là “thích” hay không, mối quan hệ này của họ đã chuyển biến theo chiều hướng bất bình đẳng.

Sau đó tất cả những tiếp xúc thân mật và những kích thích về mặt sinh lý, tâm lý trong suốt 19 năm cuộc đời của cô đều trao cho anh.

Con người đâu phải cây cỏ, cũng chẳng lạ gì khi ngày nghĩ gì thì đêm mơ vậy.

Ngực cô phập phồng, sau xác nhận mình đang an toàn trên giường trong ký túc xá cô mới dần bình tĩnh lại.

“Này, Hạ Hạ, cậu ngủ ở ký túc xá à?” Trang Tĩnh kéo rèm cửa của cô ra, nghi hoặc hỏi. “Tớ gọi điện cho cậu mãi mà không được.”

Hạ Ngưỡng dụi mắt, ngồi dậy: “Điện thoại của tớ mấy ngày nay bị tắt nguồn.”

Trang Tĩnh ngạc nhiên: “Tắt nguồn? Sao lại thế?”

“Hết pin rồi, tớ quên không sạc.” Cô lắp bắp, dừng lại một chút. “Tớ cứ quên mãi.”

Một cô gái ở phòng ký túc xá khác đang đứng bên đứng cạnh cô ấy, cũng bật cười vì câu nói của cô: “Cậu thật là giỏi, có thể ba ngày không nhìn vào điện thoại, người trẻ tuổi bây giờ làm sao có thể có thói quen tốt như vậy. À đúng rồi, lần trước tớ còn chưa chúc mừng cậu đã đạt giải nhất cuộc thi Hoa Sen!”

Hạ Ngưỡng cười lịch sự: “Cảm ơn.”

Trang Tĩnh thấy cô vừa mới tỉnh dậy, tinh thần không tốt nên đẩy cô gái kia ra ngoài: “Được rồi, nói đến đây thôi, lát nữa chúng ta nói tiếp. Đợi lát nữa chúng ta còn phải đi kiểm tra sức khỏe.”

“...”

Cửa đóng lại, Trang Tĩnh quay đầu lại nhìn cô với vẻ lo lắng: “Hạ Hạ, cậu không sao chứ? Cảm giác từ khi cậu từ Thân Thành trở về, mấy ngày nay cậu đều có vẻ không tập trung.”

Hạ Ngưỡng đi đến bồn rửa mặt để rửa mặt, lắc đầu: “Tớ không sao đâu, có lẽ là thời gian thi đấu trước đó quá căng thẳng.”

“Cũng đúng, mỗi lần thi đấu cậu đều đặc biệt liều mạng, cậu đạt giải nhất cũng không có gì lạ.” Trang Tĩnh ngồi lại ghế, lấy điện thoại ra chơi game. “Cậu nhanh lên nhé, thầy thể dục đang đợi ở sân vận động rồi.”

“Ừm.”

Gần đến cuối kỳ, ngoài các bài thi chuyên môn, bài kiểm tra sức khỏe cũng là nỗi ám ảnh của sinh viên đại học.

Bài kiểm tra sức khỏe của đại học Kinh Châu ngoài chạy dài, còn có ném bóng rổ ba bước và đập bóng chuyền 50 lần trong một phút.

Đối với một nhóm sinh viên múa, lượng vận động này tương đương với việc liên tục học ba tiết cơ bản.

Hạ Ngưỡng và Trang Tĩnh chạy xong 1000 mét, hai người dìu nhau rời khỏi đường chạy. Cả hai đều quá mệt nên dựa vào lan can thở hổn hển, gần năm phút trôi qua cũng không ai nói lời nào.

Một nhóm tình nguyện viên hội sinh viên đi đến, tay ôm những thùng đựng nước đá, đồ uống và kem rồi phát cho từng người một.

Lớp trưởng phát đến lượt hai người họ.

Trang Tĩnh liếc nhìn xung quanh thấy hầu hết mọi người trong sân đều có phần, không khách sáo mà lựa chọn kỹ, chọn một cây kem socola: “Là chủ nhiệm khoa tài trợ sao? Trường mình hào phóng quá vậy?”

Hạ Ngưỡng cũng thấy ngạc nhiên, cô lấy một chai nước.

Có vẻ lớp trưởng thấy câu hỏi này rất kỳ lạ nên nhìn hai người họ, rồi liếc về phía Hạ Ngưỡng: “Đoạn Tiêu mời.”

“...”

Trang Tĩnh nhìn Hạ Ngưỡng với vẻ mặt cứng đờ, ho khan một tiếng: “Cậu ấy mời thì mời thôi, ai mà chẳng biết cậu ấy giàu có và hào phóng. Nhưng mà cậu nhìn Hạ Hạ nhà chúng tớ làm gì?”

“Cậu ấy mời toàn bộ sinh viên múa, sau đó lại mở rộng ra cho cả các khoa khác hôm nay. Nói chung là ai ở sân vận động đều có phần, còn nói rõ là vì Hạ Ngưỡng nên mới mời.”

Lớp trưởng không hiểu rõ những khúc mắc yêu hận tình thù giữa họ, cũng không quan tâm, nói xong thì rời đi.

Trang Tĩnh vội vàng mở nhóm chat của trường lên rồi thốt lên một tiếng “ôi trời ơi”, cô ấy đưa điện thoại cho Hạ Ngưỡng xem: “Danh tiếng của cậu hoàn toàn bị đảo ngược rồi, người anh em này định làm gì vậy?”

Khoe khoang mời khách hào phóng như vậy.

Điều này chắc chắn đã khiến lòng hiếu kỳ của mọi người bùng cháy.

【Mọi người đã ăn uống no nê chưa? Đợt kiểm tra sức khỏe hôm nay đúng là nhờ ơn Hạ Ngưỡng mà, mấy quán nước ngoài kia đều bán hết sạch đồ uống rồi đấy.】

【Ai còn nhớ những lời đồn về Hạ Ngưỡng trước đây không... Không phải nói cô ấy cặp kè với đại gia bên ngoài, lợi dụng danh tiếng của Đoạn Tiêu sao?】

【Có khi nào Đoạn Tiêu chính là đại gia ngoài trường được mọi người nhắc đến không? Nếu không thì bây giờ anh ấy đang làm rầm sồ nổi như vậy để làm gì!】

【Hai người họ đang hẹn hò à? Vậy tại sao Hạ Ngưỡng lại bình tĩnh như vậy? Cô ấy đang hẹn hò với Đoạn Tiêu đấy!】

【Đừng nói nữa, xấu hổ quá. Tôi rút lại những lời nói xúc phạm cô ấy trước đây. Cái này chẳng khác nào vừa chửi người ta xong lại ăn kẹo cưới của họ!】

【Chúng ta đúng là những NPC xấu xa trong mắt mọi người trên mạng, hahaha tôi sắp cười vỡ bụng mất!】

【Bước ra đây mà xin lỗi nữ thần của tôi đi!! A a a a a vừa mới đoạt giải lớn trong giới nhảy múa, lại còn được anh chàng đẹp trai họ Đoạn của trường đại học Kinh Châu công khai tỏ tình, cuộc sống của chị Hạ sao lại sướng quá vậy trời?】

【Ai đăng lên tường tỏ tình vậy? Gần hết học kỳ rồi mà vẫn náo nhiệt thế này, treo ảnh tình tứ của hai người họ lên cho cả trường xem hahaha】

...

“Không phải cậu nói hai người chỉ là bạn giường thôi sao?”

Trang Tĩnh lấy lại điện thoại, cắn một miếng kem và yêu cầu cô làm rõ.

“Sao lại còn phát ‘kẹo cưới’ nữa? Đừng nói hôm nay là ngày kỉ niệm gì của hai người nhé, ôi trời ơi thật là tình cảm, chẳng lẽ là ngày đầu tiên của hai người à?”

Hạ Ngưỡng nghe mà mặt đỏ bừng, không thể tin được mà lùi lại vài bước, trừng mắt nhìn cô ấy: “...Cậu thật là quá đáng.”

“Thế thì nói đi tại sao lại thế!”

“Tớ không biết.”

“Cậu đừng có nói không biết! Lần nào cũng đều tỏ ra nghiêm túc như vậy, tớ không bị cậu lừa nữa đâu, chuyện của cậu và cậu ấy giấu tớ lâu quá rồi.” Trang Tĩnh không hài lòng với câu trả lời qua loa của cô, lại đoán tiếp: “Cậu ấy nghiêm túc rồi à? Hai người đang hẹn hò sao?”

“Không có, không có.” Hạ Ngưỡng liên tục phủ nhận, cúi đầu nhấp một ngụm nước, nhỏ giọng nói: “Cậu ấy chỉ đang cảnh cáo tớ thôi.”

Sau khi khi trở về từ Thân Thành, cô đã tắt điện thoại, cố tình tránh né. Cô phớt lờ không xem tin nhắn, cũng không kiểm tra xem anh có gọi điện đến không.

Việc trả lại tiền, cắt đứt liên lạc với Đoạn Tiêu là một thử nghiệm của cô.

Cô còn chưa dám nói thẳng với anh rằng cả hai đã không còn liên quan gì đến nhau nữa, mà chỉ có thể từ từ tiến hành. Không nghĩ tới gió yên sóng lặng bất quá cũng chỉ mới ba ngày, cô đã nhận được phản ứng của anh.

Cách phản ứng của Đoạn Tiêu đơn giản và thô bạo hơn cô tưởng tượng, thậm chí anh còn không tìm đến cô. Anh chỉ cần để cho mọi người biết, công khai với người khác rằng họ là một cặp thể là đủ.

Cũng chẳng qua là để cảnh cáo cô: Chính cô là người đã vi phạm quy tắc của cuộc chơi.

Tối hôm đó, sau khi kết thúc buổi học cuối cùng tại trung tâm, Hạ Ngưỡng đã nộp đơn xin thôi việc cho hiệu trưởng của trung tâm.

Ban đầu, hiệu trưởng muốn tăng lương cho cô, muốn giữ cô lại.

Dù sao thì Hạ Ngưỡng cũng rất giỏi trong lĩnh vực này, những giải thưởng mà cô đạt được cũng có thể trở thành một điểm thu hút khách hàng cho trung tâm.

Nhưng Hạ Ngưỡng từ chối rất kiên quyết.

Hiệu trưởng đành bất lực hỏi: “Có trung tâm nào khác mời em à?”

Hạ Ngưỡng lắc đầu, nói thật: “Em nhận được lời mời thực tập từ đoàn múa tỉnh.”

Các đoàn múa chuyên nghiệp không thể so sánh với một số cơ sở nghệ thuật chứ đừng nói là cấp thành phố và cấp tỉnh. Đây là con đường tốt nhất mà sinh viên khoa Múa có thể lựa chọn sau khi tốt nghiệp, cơ hội nhiều hơn, còn có thể tham gia các sân khấu lớn và các vở diễn của đoàn múa.

Nhiều người học lên đến thạc sĩ cũng chưa chắc đã vào được đoàn múa tỉnh.

Nhưng Hạ Ngưỡng, một vũ công tài năng như cô rõ ràng là sẽ trở thành diễn viên chính của Nhà hát vũ kịch quốc gia sau này.

Cũng không có gì lạ khi đoàn múa tỉnh đã phá lệ mời cô khi cô còn chưa học xong năm hai đại học.

Hiệu trưởng gật đầu tán thành: “Được rồi, chúc em tương lai rộng mở, lương và thưởng sẽ được chuyển vào thẻ của em trước cuối năm.”

“Cảm ơn thầy, chúc trung tâm ngày càng phát triển.”

Hạ Ngưỡng đi ra ngoài, nhìn hoàng hôn màu tím đỏ của thành phố, bỗng cảm thấy nhẹ nhõm. Có lẽ là vì không cần phải đi làm nữa, và còn có một công việc “sự nghiệp” khá ổn định.

Lúc đi đến ga tàu điện ngầm, có người ở ngã tư đèn đỏ gọi cô lại.

Trong đám đông, Hạ Ngưỡng nhìn đi nhìn lại một lúc lâu, đột nhiên bị một bàn tay to lớn kéo lại: “Ở đây này!”

Là Lâm Vọng, đã lâu không gặp.

“Chị, có phải chị đi nhầm đường rồi không?” Lâm Vọng mặc một chiếc áo khoác kiểu phi công, trông trẻ trung và vui vẻ, cười nhìn cô. “Xe bus về trường là tuyến số 4.”

Hạ Ngưỡng lúc này mới nhận ra mình lại nhớ nhầm ga tàu điện ngầm, ga mà cô vừa đến là ga về căn hộ ở Phiếm Hải.

Cô hơi ngượng ngùng vì thói quen này, nên chuyển chủ đề: “Chị định đi ăn chút gì đó.”

“Chị chưa ăn tối à? Tình cờ thật, em và mấy đứa bạn đang ăn gà Cung Bảo ở đây, đi cùng đi!”

Nói rồi, cậu ta nhiệt tình kéo Hạ Ngưỡng đi về phía đó.

Khu vực này có nhiều quán ăn và nhà hàng đều có bàn ở ngoài trời, vào mùa Đông thì hơi lạnh nhưng các bàn ăn đều có lò sưởi.

Mọi người đang ngồi ăn uống rất vui vẻ.

Hạ Ngưỡng do dự gọi cậu ta lại: “Lâm Vọng, chờ một chút. Trong đám người đang đánh nhau kia có bạn cùng lớp của em không?”

“Hả?” Lâm Vọng bị cận nên đến gần hơn mới nhìn thấy họ đang ném chai bia, cậu ta lớn tiếng hét lên, đồng thời xông vào đám đông. “Hương Trần Dương, cầm ghế lên! Đánh tên khốn kiếp kia một trận đi!”

Hạ Ngưỡng: “...”

Nửa tiếng sau, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều bị đưa đến đồn cảnh sát.

Một nhóm sinh viên và một nhóm người lớn xăm trổ. Đánh nhau xong cả hai bên đều không tốt đẹp gì, mặt mũi bầm dập, sưng tím nhưng vẫn còn chửi bới nhau.

“Cô cảnh sát, thật sự không phải lỗi của chúng cháu. Đám người kia rất láo, cứ nhất quyết kéo một chị đi uống rượu, mà chị ấy còn không quen họ!”

Hương Trần Dương vừa nói vừa ôm lấy mắt sưng húp, vẻ mặt hào hùng như đang diễn thuyết: “Chúng cháu là những thanh niên nhiệt huyết, làm sao có thể đứng im nhìn cảnh tượng đó được! Nên mới vội vàng xông vào đánh nhau thôi ạ.”

Một người đàn ông xăm trổ đứng đầu nhóm kia đứng dậy: “Gọi ai là chị? Cô ta quen biết các cậu à? Đám nhóc con, đừng có xen vào chuyện người lớn!”

“Thôi nào, đừng cãi nhau nữa!” Viên cảnh sát đang ghi chép gõ vào bàn, cảnh cáo: “Đây là đồn cảnh sát, các cậu tưởng là ở đâu vậy?”

Người phụ nữ trẻ – nhân vật chính gây ra cuộc ẩu đả này đã bỏ đi từ lâu, chính cô ấy đã gọi cảnh sát.

Việc tìm lại cô ấy bây giờ khá phức tạp, may mắn là trước cửa quán có camera giám sát.

Tất cả sinh viên đều có thể sinh viên, đều là sinh viên ưu tú của đại học Kinh Châu, về mặt danh tính không có gì đáng ngờ. Mặc dù đoạn video cho thấy họ là người đánh trước, nhưng xét đến mức độ nghiêm trọng của vụ việc thì cũng có thể thông cảm.

Cuối cùng, cảnh sát đưa ra kết luận: Đám người xăm trổ sẽ bị giam giữ 4 ngày. Các sinh viên phải gọi điện cho người giám hộ đến để làm thủ tục bảo lãnh.

Những người xăm trổ đều không phục.

“Trong đám sinh viên kia còn có hai sinh viên sinh sau đẻ muộn, còn là vị thành niên. Hơn nữa, các người quấy rối phụ nữ mà còn có lý à?” Viên cảnh sát nhếch mép. “Các ông cho rằng hình phạt chưa đủ nghiêm khắc đúng không?”

Vừa nói như vậy thì bên kia đều im bật.

Tại đồn cảnh sát, nam và nữ được làm biên bản riêng.

Đến lượt Hạ Ngưỡng, không khí trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Cảnh sát hỏi: “Tên.”

“Hạ Ngưỡng.”

“Tuổi.”

“19.”

“Đang đi học?”

“Vâng.”

“Cô cũng là sinh viên năm nhất như những người kia à?”

“Không, tôi năm hai.”

Cảnh sát: “Cô có quen biết những người đó không?”

“Tôi chỉ quen một người trong số họ thôi.”

“Cô cũng không phải là bạn của họ, vậy tại sao lại ra tay đánh nhau?” Cảnh sát chỉ vào lòng bàn tay của cô, nơi có vết thương do mảnh vỡ thủy tinh gây ra. “Vết thương này không sao chứ?”

Hạ Ngưỡng cuộn tròn lòng bàn tay: “Tôi thấy tên tóc vàng kia cầm một nồi nước sôi định đổ vào người đàn em của tôi, tôi phản xạ quá nhanh nên...”

Vị cảnh sát vừa lúc nhìn thấy hành động của cô trên màn hình giám sát, cười nhẹ: “Vậy nên cô tiện tay cầm chai rượu đập thẳng vào người hắn à? Cô bé trông nhỏ nhắn xinh xắn thế này mà lại có sức mạnh lớn thật, trực tiếp đập vỡ cả chai rượu.”

Hạ Ngưỡng gãi đầu, nhỏ giọng: “Tôi có phải đền tiền không ạ?”

“Không cần đâu, nhóm con trai kia mới là người sai, họ tự chịu hậu quả đi.”

“Không phải.” Cô nói. “Tôi đang hỏi về chai rượu.”

“Hahaha, cái đó thì phải đền, 17 tệ.” Vị cảnh sát bị vẻ mặt nghiêm túc của cô làm cho bật cười. “Trước khi đi nhớ quét mã QR kia nhé, là của chủ quán để lại.”

“À, mà nhân tiện, người giám hộ của cô khi nào đến? Cô có gọi điện không?”

Hạ Ngưỡng sững sờ: “Tôi không có người giám hộ... điện thoại của tôi cũng hết pin rồi.”

Một cảnh sát thực tập đi vào từ cửa, trên tay cầm điện thoại của Hạ Ngưỡng: “Tôi đã sạc lại cho cô và tiện thể nghe giúp cô một cuộc gọi.”

Hạ Ngưỡng ngạc nhiên: “Ai gọi vậy ạ?”

“Không có lưu số. Nhưng có đánh dấu sao, là giọng nói của một người con trai.”

Trong danh bạ của cô, chỉ có hai số được đánh dấu sao: một là Ôn Vân Miếu, còn lại là do chính Đoạn Tiêu thêm vào.

Hạ Ngưỡng thở dài: “Cậu ấy nói gì vậy ạ?”

“Cậu ấy không nói gì, tôi đã chủ động nói với cậu ấy là cô đang ở đồn cảnh sát, đã đánh nhau. Nếu cậu ấy là người giám hộ của cô thì hãy đến bảo lãnh.”

Vị cảnh sát nhún vai, tỏ vẻ thông cảm: “Cậu ấy nói là không đến được, bảo cô tự chịu hậu quả đi.”

“...”

Hạ Ngưỡng sụp mặt xuống, suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi nhận lấy điện thoại: “Vậy để tôi gọi cho huấn luyện viên của mình.”

Người cảnh sát đứng trước bàn cũng vừa nhận một cuộc gọi.

Trước khi cô bấm số, cuộc gọi trên tay người cảnh sát vẫn chưa ngắt, bỗng nhiên anh ta nhẹ nhàng gọi cô lại: “Này cô gái? Đừng gọi nữa, cô cứ ra ngoài đi, có người đến đón cô rồi.”

Người đến bảo lãnh cô ở bên ngoài là một người đàn ông trung niên, là quản gia trong nhà cũ của Đoạn Tiêu, biết chuyện của hai người, trước đây cũng gặp mặt không ít lần.

Hạ Ngưỡng có chút lúng túng tiến lên cảm ơn: “Chú Thành.”

Chú Thành có vẻ như đã xử lý không ít chuyện rắc rối như vậy, sắc mặt bình thản gạt đầu, kính trọng nói: “Cô Hạ, A Tiêu đang đợi cô ở bên ngoài.”

“Cháu còn phải bồi thường tiền.”

Cô nhìn quanh, muốn tìm cái mã QR.

Chú Thành xua tay: “Mau qua bên đó đi, hôm nay tâm trạng của A Tiêu không tốt, những việc khác cứ để chú lo.”

“Vâng... Cảm ơn chú.”

Trên con đường trước cửa đồn cảnh sát có một chiếc LaFerrari màu bạc đậu ở đó, chắc hẳn là chiếc xe mới mua của anh.

Từ trong cửa sổ xe bay ra làn khói trắng xanh, một cổ tay gầy gác lên cửa sổ, những ngón tay thon dài khẽ gõ, rũ bỏ tàn thuốc.

Hạ Ngưỡng do dự bước tới, gõ vào cửa sổ ghế phụ.

Cửa sổ xe hạ xuống, Đoạn Tiêu chống tay lên trán, lông mi đen khép hờ, lạnh lùng mở miệng một cách khó chịu: “Cần anh mời em lên xe à?”

“...”

Quả nhiên như lời chú Thành nói, tâm trạng không được tốt.

Cô vừa kéo cửa xe ra thì nghe thấy Lâm Vọng ở lề đường gọi mình.

Hạ Ngưỡng quay đầu lại: “Để em qua đó chút.”

Cũng không có ý định bàn bạc với anh, cửa xe đóng lại và cô trực tiếp đi luôn, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt tức giận trong xe.

Lâm Vọng đứng một mình bên lề đường, liếc nhìn chiếc xe phía sau cô. Biết là của ai nhưng cũng không cố ý nhắc đến.

Cậu ta mang vẻ mặt buồn rầu: “Đàn chị, thật ngại quá, tối nay em vốn định mời chị ăn tối... Không ngờ lại mời đến đồn cảnh sát mất rồi.”

Hạ Ngưỡng nhìn vào khuôn mặt sưng tím của cậu ta, không nhịn được cười: “Không sao, ai mà ngờ được chuyện bất ngờ chứ, hơn nữa tối nay cũng khá thú vị.”

“Thật sao?” Lâm Vọng cười gượng. “Em không hay đánh nhau đâu, giờ em trông như vậy có xấu lắm không?”

“Không đâu, các cậu đều rất ngầu.”

Cô nói rất nghiêm túc, thật lòng cảm thấy hành động của nhóm thanh niên này rất ngầu.

Một tiếng gầm rú của động cơ xe thể thao vang lên, chiếc xe đánh lái gấp vào phía sau họ.

Người không xuống xe, Đoạn Tiêu nắm chặt vô lăng, đầu xe hướng thẳng về phía hai người họ, bật đèn pha sáng chói. Tiếng động cơ vẫn gầm rú, cứ như thể ngay giây tiếp theo sẽ đâm vào họ.

Anh đã mất hai năm mới tìm lại con người Hạ Ngưỡng, cô gái từng biết tức giận, từng cãi vã với anh hồi cấp ba.

Chưa đến tình huống tồi tệ nhất.

Anh không muốn nhìn thấy cô lại sợ hãi và xa cách anh như trước nữa.

Đoạn Tiêu rất tức giận, vừa tức vừa nghĩ: Đều tại tên Lâm Vọng này. Biết rõ họ đang hẹn hò mà vẫn cố ý tiếp cận cô, thậm chí

còn dám dẫn cô đi đánh nhau.

Cửa xe mở ra, anh xuống xe cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, đứng yên tại chỗ và ra hiệu cho Hạ Ngưỡng: “Hạ Ngưỡng, về với anh.”

Đèn pha sáng rọi, Hạ Ngưỡng đưa tay che mắt, bước về phía trước vài bước, tạm biệt Lâm Vọng: “Vây chị đi trước nhé.”

“Đàn chị!” Lâm Vọng tiến lại gần vài bước gọi cô, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh xe. “Chị về trường à? Bạn cùng lớp của em cũng ở bên ngoài, có thể đi cùng nhau. Nếu chị muốn.”

Hạ Ngưỡng chưa kịp trả lời, chỉ cảm thấy thân hình cao đang lớn nhanh chóng bước tới bên cạnh mình, mang theo một luồng khí hung dữ như sắp bùng nổ.

Cô quá quen với việc Đoạn Tiêu sẽ làm gì vào lúc này nên sợ hãi vội nắm lấy tay anh. Đồng thời cũng ngăn cản bước chân của anh, dùng chút sức kéo anh lại.

“Chị không về trường.” Hạ Ngưỡng quay đầu lại, nói gấp. “Đàn em, em đi trước đi!”

Giọng nói của cô hơi run rẩy, pha lẫn chút cầu xin.

Lâm Vọng có chút không đành lòng, cô sợ hãi đến vậy sao? Rốt cuộc họ đang trong mối quan hệ yêu đương như thế nào. Cuối cùng, cậu ta mỉm cười gượng gạo rồi quay người rời đi.

Đoạn Tiêu cúi đầu, thấy cô đang nắm chặt lòng bàn tay mình, bởi vì dùng sức quá độ vết thương bị thủy tinh cắt đã lại rỉ máu.

“Hạ Ngưỡng, em thật không biết sống chết.”

Chương 28: Mũi khâu – Xóa cậu ta

Ban đêm bệnh viện Kinh Châu cũng không yên tĩnh, ở một ngã tư trên đường vành đai ba vừa xảy ra một vụ tai nạn giao thông.

Bốn chiếc xe ô tô con đâm vào nhau, một nhóm nhân viên y tế mặc áo blouse trắng đẩy giường bệnh cấp cứu chạy vội qua hành lang.

Trong phòng trực chỉ còn lại một nữ bác sĩ trẻ đang dùng nhíp để xử lý vết thương cho Hạ Ngưỡng.

Bác sĩ thở dài dưới ánh đèn: “Ôi chao, sao giờ cô mới đến đây? Bên trong còn sót lại mấy mảnh thủy tinh nhỏ, nếu vết thương bị viêm nhiễm, có thể phải phẫu thuật cắt bỏ.”

Vết thương trong lòng bàn tay không dài lắm, nhưng khá sâu.

Mảnh vỡ của cái chai đâm thẳng vào giữa xương ngón tay cái nối liền với xương cổ tay, nếu không xử lý cẩn thận thì ngay cả việc cử động khớp cũng khó.

“Cần phải khâu mấy mũi, may mà là tay trái và không ảnh hưởng đến gân cốt.” Bác sĩ đặt tấm phim Xquang vừa chụp sang một bên, nhìn hai người họ thêm một lần nữa, trông có vẻ là sinh viên, “Sắp thi cuối kỳ rồi đúng không?”

“Vâng, mai là thi xong hết rồi ạ.”

Tuy nhiên môn thi ngày mai không cần dùng bút, là bài thi thực hành múa dân tộc.

Hạ Ngưỡng chỉ cần giải thích rõ tình hình đặc biệt của mình, cô giáo có thể dựa vào thành tích giải Nhất Hoa sen của cô ở cuộc thi múa dân tộc trước đó mà cho điểm A trực tiếp.

Nhưng các mũi khâu...

Đây là lần đầu tiên Hà Ngưỡng nghe đến việc này, chỉ nghe thôi đã thấy đau rồi, cô do dự: “Bác sĩ, có thể không cần khâu không? Chỉ quấn băng gạc và dùng thuốc thôi được không ạ?”

“Như vậy có thể vết thương sẽ không lành đẹp được, sẽ bị sẹo đấy.” Bác sĩ lắc đầu, thay cô phủ nhận. “Cái tay đẹp thế này, để lại sẹo thì tiếc lắm.”

Đoạn Tiêu ở bên cạnh nhìn thấy vẻ do dự của cô, trực tiếp nói: “Khâu đi.”

“...”

Anh đồng ý nhanh thật đấy, cũng đâu phải là anh khâu đâu.

Hạ Ngưỡng bất mãn lắm lắm: “Nhưng mà đau lắm.”

Đoạn Tiêu liếc nhìn cô, không khách sáo mà chế giễu: “Anh thấy lúc này em đứng ở lề đường nói chuyện có thấy đau chút nào đâu.”

“Lúc này thật sự không đau mà.” Cô vẫn chưa nhận ra anh có giọng điệu khó nghe đến thế nào, thẳng thắn nói. “Em cũng không biết tại sao vừa đến bệnh viện là đau.”

Đoạn Tiêu bị lời nói của cô làm cho tức giận bật cười, lạnh lùng nói: “Bác sĩ, khâu cho cô ấy đi.”

Vị bác sĩ nghe hai người trẻ tuổi cãi nhau cũng thấy khá thú vị, vừa đeo găng tay chuẩn bị thuốc vừa cười giải thích: “Lúc này không đau là do mấy mảnh thủy tinh đâm vào lòng bàn tay của cô làm tê liệt thần kinh rồi. Chứ không phải là đến bệnh viện mới đau.”

Hạ Ngưỡng phồng má, không nói gì nữa.

Vừa mới chấm bông sát trùng vào, cô đau đến nỗi “hít” lên một tiếng, vô thức rút tay về phía sau.

“Này chàng trai, đừng chỉ ngồi nhìn vậy chứ.” Bác sĩ quay đầu lại, gọi. “Giữ chặt bạn gái của cậu đi, chưa tiêm thuốc tê đâu.”

Hạ ngưỡng cứ thế nhìn chăm chăm vào cây kim tiêm đang tiến gần đến phần da thịt lộ ra ở xương bàn tay của mình, cắn chặt hàm răng.

Đột nhiên một bàn tay từ phía sau ấn vào đầu cô rồi xoay mặt cô vào một lồng ngực ấm áp, mùi thuốc lá bạc hà nhạt và lạnh lẽo phả vào mũi.

Cô bị phân tán sự chú ý.

Nghĩ thầm hôm nay anh đã hút bao nhiêu điếu rồi, không sợ bị hỏng phổi à?

Đoạn Tiêu sợ cô cuộn ngón tay chạm vào vết thương, trực tiếp đè chặt cả lòng bàn tay lẫn các ngón tay của cô lên bàn. Cánh tay lại chắn ngang tầm mắt cô, không cho cô nhìn thấy quá trình.

Khi thuốc tê được tiêm vào vẫn còn cảm giác đau, nhưng sau đó những mũi kim xuyên qua da thịt lại không còn cảm giác gì nữa.

Má của Hạ Ngưỡng bị ép vào lồng ngực của anh, rõ ràng cảm nhận được nhịp thở phập phồng của anh, thậm chí còn nghe thấy tiếng tim anh đập, cô mím môi nói: “Anh đừng nhân cơ hội này mà trả thù.”

Anh không phản ứng.

“Anh nắm tay em mạnh quá.” Cô nhú mào, có chút ảm ức bổ sung. “Còn đau hơn cả lúc tiêm.”

Đoạn Tiêu đứng sau lưng cô, hơi cúi người.

Cầm anh chạm vào đỉnh đầu đen nhánh của cô, cọ nhẹ, rồi lạnh lùng hừ khế: “Im lặng, đừng làm phiền bác sĩ.”

“...”

Sau khi khâu xong, bác sĩ kê toa thuốc chống viêm và giải thích:

“Tôi đã dùng chỉ tự tiêu cho cô. Vết thương lành cũng không cần tháo chỉ nữa, nhưng trong quá trình hồi phục nếu có bất kỳ vấn đề gì nhớ đến bệnh viện ngay nhé.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Hạ Ngưỡng vẫn vô thức nâng tay lên, tay còn lại cầm đơn thuốc đi ra ngoài: “Đi thôi, em đi lấy thuốc.”

Quầy thuốc ở tầng một, thanh toán qua ứng dụng trên điện thoại là được.

Điện thoại của Hạ Ngưỡng là phiên bản Pro Max mới nhất, hơi lớn hơn bàn tay của cô. Dùng một tay thao tác mọi thứ có phần hơi khó khăn, lại còn chậm nữa.

Cô đành phải đưa điện thoại cho Đoạn Tiêu, nhờ anh giúp.

Đoạn Tiêu ngồi trên ghế ở hành lang chờ cô, thành thạo nhập thông tin chứng minh thư của cô, đăng nhập vào tài khoản bảo hiểm y tế sinh viên.

Thanh toán xong định tắt màn hình, lại thấy hai tin nhắn mới hiện ra.

【Năm nhất đại học ngành Tài Chính lớp 3, Lâm Vọng】: Đàn chị, quên chưa nói tối nay chị ngẫu quá! Nhờ chị cứu em mới thoát được, chị đúng là nữ anh hùng của em / nụ hôn jpg.

【Năm nhất đại học ngành Tài Chính lớp 3, Lâm Vọng】: Nhân tiện, đừng quên tay của chị cần phải đến bệnh viện lấy thuốc đây nhé.

Cô cho cậu ta ra khỏi danh sách chặn từ lúc nào vậy?

Đoạn Tiêu lạnh lùng nhìn lướt qua hai tin nhắn này một lúc rồi kéo lên xem lại lịch sử chat, tổng cộng chưa đến hai trang.

Vừa đúng lúc Hạ Ngưỡng mang thuốc về.

Anh không biểu lộ cảm xúc gì, thoát khỏi wechat và tắt màn hình.

Chiếc xe lao ra khỏi bãi đậu xe.

Hạ Ngưỡng không biết bây giờ có nên quay về căn hộ luôn không, đành phải nói một câu: “Có thể dừng xe ở cửa hàng tiện lợi ven đường được không?”

“Làm gì vậy?”

“Em đói quá, muốn mua chút sandwich để ăn cho đỡ đói.”

Anh cười nhạt, nói: “Em còn đói nữa à?”

Đến lúc này mà Hạ Ngưỡng vẫn không nhận ra giọng điệu mỉa mai trong lời nói của anh thì đúng là uống phí mấy năm bên nhau. Cô cũng bắt đầu bực mình: “Anh cứ gắt gỏng với em làm gì? Em cũng chẳng muốn vào đồn cảnh sát đâu.”

“Em đánh nhau là đúng sao?” Đoạn Tiêu hỏi ngược lại. “Mà còn đánh nhau với cả đám đàn ông, em tưởng mình là góa phụ đen hay là nữ siêu nhân à?”

“Anh chẳng hiểu gì về chuyện này cả, cứ thế mà mắng em.” Cô tức tối nói. “Đây cũng không phải lỗi của bọn em, bọn em đang giúp người khác mà.”

Anh nghe thấy từ khóa máu chốt, sắc mặt tối sầm lại: “Em đang xưng ‘bạn em’ với ai hả?”

“...”

Hạ Ngưỡng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Anh thật vô lý, có hiểu được trọng tâm của những gì cô nói không vậy? Dễ dàng lạc đề thế, cứ như đang tranh luận với cô vậy.

Chưa nói xong chuyện này đã chuyển sang vấn đề khác rồi.

Không thể tin được nếu cứ cãi nhau như vậy thì sẽ nảy sinh bao nhiêu vấn đề nữa, mà cô không thể suy nghĩ nhanh bằng anh được!

Xe không dừng ở cửa hàng tiện lợi, mà lại lái đến quán bar [Hoàng hôn].

Giờ này phố bar đang rất náo nhiệt, nằm gần khu đại học. Lại đúng dịp cuối kỳ, các sinh viên nghỉ sớm đã bắt đầu đi chơi, liên tục có những chiếc xe thể thao chạy vào.

Đám người Lục Gia Trạch là khách quen ở đây.

Hôm nay khoa Tài Chính của bọn họ đã thi xong và được nghỉ hè, hầu như ai cũng đã uống qua một lượt.

Hôm nay toàn bộ tụ tập ở tầng dưới, ngồi ngay cái bàn mở rộng ở phía trước, từ xa đã vẫy tay gọi bọn họ.

Chu Tô Mạn cũng có mặt ở đây, cô ta nhìn theo tầm mắt của anh ấy hướng về phía cửa.

Trong ánh đèn màu sắc sỡ, Hạ Ngưỡng mặc một chiếc áo trễ vai dài tay ôm sát người, quần jean ống loe, tóc dài được tết thành

kiểu đuôi cá buộc lệch sang một bên.

Gương mặt cô hầu như không trang điểm, gần như không liên quan gì đến không gian náo nhiệt này.

Đoạn Tiêu thậm chí còn không nắm tay dắt cô đi vào. Dáng người anh cao gầy, tóc mái đã dài ra một chút nhưng vẫn không che được vẻ lạnh lùng sắc sảo trên khuôn mặt.

Anh vẫn cầm chiếc áo khoác lông cừu trắng của cô trên tay, tay còn lại vòng qua ôm vai cô cùng đi vào trong.

Khách say khướt đi qua đi lại bên cạnh, nhưng không ai chạm vào được bàn tay đang để ở trước ngực của cô.

Khi họ đến, Hạ Ngưỡng tự giác ngồi vào trong.

Phục vụ đang mang từng đĩa thức ăn lên, toàn là những món thanh đạm, nhìn là biết dành cho cô.

Cũng không phải lần đầu ăn uống ở quán bar, Đoạn Tiêu thường xuyên đưa cô đến đây, mà cô lại không uống rượu nên thường thì mỗi người ăn một món riêng.

“Sao giờ này mới đến vậy? Bọn tôi với chị Tê đã hát được một vòng rồi đấy.”

Lục Gia Trạch mắt tinh, nhìn thấy băng gạc rất nổi bật trên tay Hạ Ngưỡng, trêu chọc: “Hai người tối nay chơi lớn quá rồi, đến cả tay cũng bị thương à?”

Anh ấy chẳng bao giờ nói chuyện nghiêm túc.

Nhưng quen biết nhau lâu rồi, ai cũng đã quen với tật xấu này của anh ấy.

Hạ Ngưỡng liếc mắt cảnh cáo, trong lòng thầm chửi một trăm câu.

Đoạn Tiêu trực tiếp giơ chân đá: “Đừng có tìm đường chết.”

“Hahaha tôi sai rồi!” Lục Gia Trạch né tránh, ôm lấy bạn gái mới bên cạnh mà than vãn. “Đụng vào cặp đôi này là không xong đâu, các cậu cũng đừng nói chuyện với họ nữa.”

Cô gái kia cười cười, sao có thể không nghe ra sự thân mật giữa họ, lén lút liếc nhìn về phía Hạ Ngưỡng.

Mấy anh chàng khác đang chơi xúc xắc đoán số, kéo cả Đoạn Tiêu vào cùng, còn chu đáo nhường hơn nửa mặt bàn cho mấy đĩa thức ăn trước mặt Hạ Ngưỡng.

Thấy vậy, Chu Tê Mạn ngồi sát lại, giọng điệu như thường nói: “Mặt mũi của cô thật lớn. A Tiêu ngồi đây chưa được hai phút, đã bị cô gọi đến đồn cảnh sát để bảo lãnh người.”

Hạ Ngưỡng cúi đầu húp món súp, bình tĩnh nói: “Mặt mũi của tôi đúng là lớn thật, cô cứ quen dần đi.”

“...”

“Cô thật sự là người thú vị nhất trong đám này.” Cô ta chỉ vào mấy cô gái khác đang chơi đoán số, nói bóng gió. “Cô là người duy nhất vừa tiêu tiền của đàn ông, lại còn tỏ ra thanh cao vô tội. A Tiêu chắc thích kiểu muốn bắt mà không bắt được của cô nhỉ?”

Hạ Ngưỡng dường như chẳng có ý định tranh cãi với cô ta, gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, tiếc là cô học không được đâu, cô là đại tiểu thư cao cao tại thượng mà.”

Chu Tê Mạn ghen lời: “Cô đúng là đồ mặt dày.”

“Cô bảo thủ như bà già 80 tuổi ấy.” Hạ Ngưỡng đặt thìa xuống, bình tĩnh hỏi, “Những người cô vừa chỉ kia đặc tội gì với cô à?”

Mấy cô gái trẻ yêu đương với anh em bạn bè của cô đều là đồ đào mỏ hết sao?”

Chu Tô Mạn: “Dù sao thì cô cũng thế thôi.”

Hạ Ngưỡng nhàn nhạt ngẩng đầu, cười tủm tỉm nói: “Ừ, vậy cô đi bảo Đoạn Tiêu đá tôi đi.”

“Chuyện sớm muộn thôi! Cô cứ chờ đấy.”

Cô ta bị thái độ lạnh nhạt không thềm để ý của Hạ Ngưỡng chọc cho nổi giận.

Chu Tô Mạn lớn hơn đám con trai này hai tuổi, như một người chị cả. Hồi nhỏ bọn họ gây chuyện đều là cô ta ra tay dọn dẹp hậu quả.

Trong nhóm bạn của Đoạn Tiêu, cô ta luôn được mọi người nâng niu, làm sao chịu được uất ức này.

Những cô gái có mặt ở đây lúc này đều chủ động đến nịnh nọt cô ta, tỏ ra cung kính. Bởi họ biết rõ vị thế của cô ta ở đây lớn đến mức nào.

Hạ Ngưỡng càng tỏ ra không quan tâm, lại càng không nể mặt cô ta.

Chu Tô Mạn càng thêm ghét bỏ cô.

Nhưng thật ra Hạ Ngưỡng không có nhiều cảm xúc phức tạp như vậy với cô ta.

Trong những cuộc nhậu mà đám bạn của Đoạn Tiêu tổ chức, cô thường chỉ dành nhiều nụ cười hơn cho Lục Gia Trạch một chút, đó cũng chỉ vì quen biết nhau mà thôi.

Đối với những người khác, cô rất ít khi cố ý làm hài lòng họ.

Dù sao thì cũng chẳng muốn hòa nhập vào vòng tròn của anh, vậy thì cần gì phải hạ thấp bản thân mình đi kết giao với những người vốn dĩ sẽ chẳng có nhiều giao tiếp trong cuộc sống.

Thấy cô ta ngồi bên cạnh mãi mà vẫn không đi, Hạ Ngưỡng cảm thấy ăn mất ngon, cô giơ tay trái băng bó lên: “Đừng dựa vào tôi quá gần, cẩn thận tôi đòi bồi thường đấy.”

“...”

Cái vẻ mặt vừa vô sỉ vừa ngang ngược này không biết học được từ ai.

Chu Tô Mạn tức đến mức muốn nhảy dựng lên, quay người bỏ đi, lên sân khấu điều chỉnh đĩa nhạc.

Cô gái bị cô ấy đẩy đi ngồi trở lại, mang vẻ mặt ngưỡng mộ: “Tôi tên là Vu Tuyết Vũ, lúc nãy lén nghe hai người nói chuyện, cô thật lợi hại.”

Hạ Ngưỡng nhận ra cô ấy là bạn gái của Lục Gia Trạch nên rót một cốc nước trái cây đưa cho cô ấy, cười cười: “Tôi lợi hại à? Hình như đây không phải lần đầu tôi làm cô ta tức giận.”

“Lúc nãy cô ta rất kiêu ngạo, ra vẻ ta đây, còn nói trước mặt tôi là mắt nhìn người của Gia Trạch kém đi rồi.” Vu Tuyết Vũ bĩu môi. “Tôi còn tưởng cô ta thầm mến Gia Trạch chứ, hóa ra cô ta yêu thương tất cả các em trai như nhau!”

Hạ Ngưỡng bật cười, không chút để ý nói: “Có lẽ là do sự chiếm hữu giữa bạn bè thôi. Còn về việc kiêu ngạo... Gần như tất cả mọi người trong nhóm của họ đều như vậy.”

Bởi vì họ sinh ra đã quá tốt, chưa từng nếm trải đắng cay gì.

Cho nên tự nhiên sẽ đặt mình vào vị trí cao hơn người khác, không quan tâm đến cảm xúc của người khác. Muốn làm gì thì

làm, muốn gì được nấy, luôn mang dáng vẻ khinh thường mọi người.

Tiếng nhạc rock nặng nề vang lên, báo hiệu đêm nay lúc 10 giờ sẽ bắt đầu cuộc vui.

Trên sàn nhảy, một đám thanh niên nam nữ đang nhảy múa cuồng nhiệt.

“A Tiêu.” Chu Tê Mạn cầm thẳng micro, hướng về phía dưới sân khấu gọi. “Tay trống của tôi bị đau bụng rồi, cậu qua đây đánh trống hộ tôi với.”

Đoạn Tiêu không thích những trò này, nhưng không có nghĩa là anh không biết đánh.

Học những trò chơi mới lạ, anh luôn là người làm quen nhanh nhất. Anh vừa lên sân khấu, mọi người ở dưới đã reo hò ầm ĩ “Anh Tiêu”, “Anh Tiêu”!

Trong những lúc như thế này, chàng trai luôn khoác lên mình vẻ phong lưu bất cần đời, giống như một cậu ấm con nhà giàu, là vua của những cuộc vui xa hoa.

Anh ngồi trên ghế đánh trống, nhịp nhàng vung dùi trống, ra hiệu mọi người yên lặng.

Khí thế kiểm soát cả không gian hòa cùng với nhịp trống.

Khi đèn tắt, những lớp ánh sáng đỏ sẫm đậm dần lan ra như những con sóng chồng lên nhau.

Thân hình cao gầy của Đoạn Tiêu càng trở nên quý phái và bí ẩn dưới ánh đèn này, những đường nét góc cạnh sắc sảo trên khuôn mặt càng nổi bật hơn. Anh đẹp trai đến mức có thể tách biệt anh khỏi những người xung quanh.

Chu Tô Mạn hát rất hay, giọng khàn khàn đặc trưng. Cô ta đeo những chiếc vòng chân và dây chuyền dài phủ lên trên xương quai xanh theo phong cách punk. Một bài R&B đã đốt cháy hoàn toàn bầu không khí của buổi tiệc.

Lúc này, tay trống đã trở lại và muốn tiếp quản.

Nhưng đám đông phía dưới lại hò hét ầm ĩ, muốn cả hai chơi thêm một bài nữa.

Những câu nói trêu chọc “Trời sinh một cặp”, “Rất hợp nhau” như sóng cuộn trào ào ạt đổ vào tai họ.

Vu Tuyết Vũ vô thức lo lắng nhìn về phía Hạ Ngưỡng nhưng lại thấy cô chẳng có biểu cảm gì. Cô thông thả ăn hết miếng đậu hũ cuối cùng rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Cô ấy vội vàng gọi lại: “Cô đi như vậy, không sợ anh ấy tức giận à?”

“Tối nay tôi đã làm anh ấy tức giận một lần rồi.” Hạ Ngưỡng đeo balo, rất kinh nghiệm nói. “Thường thì anh ấy sẽ không tức giận hai lần trong một ngày đâu.”

Vu Tuyết Vũ thực sự sốc trước cách họ đối xử với nhau, lại khó tin nhìn lên chàng trai trên sân khấu.

...

“Sẽ không tức giận hai lần trong một ngày”, tất nhiên là cô nói xạo.

Đoạn Tiêu có gương mặt lạnh lùng như Diêm Vương, tính khí còn khó chịu hơn cả hắc bạch vô thường. Vui buồn thất thường, có thể nổi giận với cô đến hai lần trong vòng một phút.

Chỉ là thấy họ chơi vui quá, chắc phải đến tận khuya mới về được.

Nhưng chiều mai cô còn có một bài kiểm tra.

Đi về bây giờ thì về đến ký túc xá còn kịp giờ đóng cửa.

Đoạn Tiêu xuống sân khấu thì nhận được tin nhắn của cô, chỉ vồn vện mấy chữ.

【Cắm Tiêu】: Em về trước.

“Cô ta lại đi rồi à?” Chu Tê Mạn ở bên cạnh nghiêng người lại nhìn vào điện thoại của anh, giọng điệu chua ngoa, “Đã sớm nói rồi, cậu nên tìm một cô gái hợp với nhóm chúng ta, chơi không nổi thì đừng có ra ngoài chơi.”

Đoạn Tiêu nhướn mày, lạnh lùng đáp: “Trước đây cô ấy cũng đi chơi với tôi không ít lần.”

“Thật à?” Chu Tê Mạn không tin. “Vậy tại sao hai lần tôi gặp cô ta, cô ta đều về sớm? Nhìn cô ta cũng chẳng có mấy tình ý với cậu. Còn thua cả cô bạn gái của Gia Trạch, ít nhất còn biết rót rượu.”

Anh cất điện thoại, liếc cô ta một cái: “Tôi đưa cô ấy đến đây để rót rượu cho chị à? Ở nhà cô ấy uống một ngụm nước tôi còn phải đi rót.”

“...”

Chu Tê Mạn im bật, đổi chủ đề: “Cậu nổi giận với tôi làm gì? Chính cô ta muốn về mà, cậu tốn nhiều tiền và công sức để nuôi một nàng công chúa à.”

Đoạn Tiêu đút tay vào túi quần, không để ý đến lời mỉa mai của cô ta, hơi băn khoăn: “Lúc Hứa Nghê còn ở đây, cô ấy cũng chơi

rất vui mà, sao cứ gặp chị là cô ấy lại về sớm vậy?”

Hứa Nghê cũng là một người con gái trong nhóm bạn từ thuở nhỏ của họ. Nhưng cô ấy đã đi sang Hương Cảng du học từ năm hai đại học.

Vẻ mặt Chu Tê Mạn có chút kỳ lạ.

Lát sau, cô ta nghe thấy anh lười biếng nói: “Những buổi tiệc có chị, cô ấy đều không vui. Có phải chị đã làm gì cô ấy rồi không?”

“Cậu...” Sắc mặt của Chu Tê Mạn thay đổi liên tục, tức giận quay người. “Chính cậu không giữ được một cô gái, còn đổ lỗi cho tôi, tôi không thêm để ý đến cậu!”

Năm phút sau, xe của Đoạn Tiêu đã đến.

Lúc đó Hạ Ngưỡng đang đi về phía ngã tư, cô muốn ra khỏi con phố bar này mới gọi taxi.

Anh đi theo phía sau, bánh xe lăn chậm, lơ đãng tự hỏi cô sẽ về ký túc xá trường hay căn hộ của họ.

Hạ Ngưỡng bị tiếng động cơ của chiếc xe thể thao làm giật mình, quay đầu lại nhìn thấy anh.

Cầm túi xách trên tay, cô nhớ đến chiếc thẻ vẫn chưa trả lại cho anh. Bên trong có một khoản tiền, là hai trăm vạn mà anh đã chuyển cho cô vào lúc tốt nghiệp cấp ba năm ấy.

Cả tối nay họ vẫn ở bên nhau, nhưng vừa mới bị anh mắng nên cô không tìm được cơ hội thích hợp để đưa lại.

Hạ Ngưỡng cũng đang suy nghĩ về hậu quả, không biết liệu có chịu được cơn giận của anh hay không.

Hơn nữa, anh rõ ràng biết ý nghĩa của việc cô chuyển 30 vạn đó, nhưng lại không hề nhắc đến, không biết anh đang nghĩ gì...

Cả hai người đều có những suy nghĩ riêng, suốt quãng đường về không ai nói gì với ai.

Khi vừa bước vào cửa, Hạ Ngưỡng bất ngờ bị anh kéo vào lòng và hôn. Đầu gối cô bị đẩy ra một cách thô bạo, rồi cô bị anh bế vào ghế dựa ở sảnh.

Cô hơi kháng cự mùi thuốc lá và rượu nồng nặc trên người anh, đau đớn rên rĩ: “Em có cuộc gọi...”

Đó là một cuộc gọi video, khi cô lấy điện thoại ra khỏi túi và anh nhìn thấy hai chữ “Lâm Vọng” hiển thị trên danh bạ, sắc mặt của Đoạn Tiêu trở nên rất khó coi.

Anh dùng bàn tay lớn ấn vào gáy cô, ép cô ngẩng đầu lên: “Xóa cậu ta đi.”

Hạ Ngưỡng không nhúc nhích: “Không phải anh đã chặn liên lạc với cậu ta một lần rồi sao?”

“Vậy tại sao em lại mở lại?”

Cô kiên quyết nói: “Bởi vì đây là điện thoại của em, đây là vòng tròn xã hội của em, cậu ta là bạn của em.”

“Bạn sao?” Giọng Đoạn Tiêu khàn khàn. “Bạn bè nào mà nửa đêm lại gọi video cho em? Em không nhìn ra cậu ta muốn gì à?”

“Cho dù cậu ta thích em thì sao?” Hạ Ngưỡng bình tĩnh lại. “Ít nhất không phải tất cả đàn ông đều giống anh.”

Chương 29: Đối đầu – Nhịn cậu lâu lắm rồi

Tiếng chuông cuộc gọi video đến vẫn vang lên trong đêm yên tĩnh, khiến người ta không thể làm ngơ.

Đương nhiên, thứ càng không thể làm ngơ chính là câu nói Hạ Ngưỡng vừa buột miệng nói ra——”Không phải tất cả đàn ông đều giống anh.”

Đoạn Tiêu đột nhiên bóp chặt má cô, bàn tay còn lại giật phăng chiếc áo khoác trên người cô một cách mạnh bạo và thô lỗ, mấy chiếc cúc áo bị giật đứt rơi xuống sàn nhà.

Cô ngoan cố kháng cự đến cùng cũng vô ích, sức lực nhỏ bé giống như kiến muốn lay cây không chỉ khiến lửa giận trong anh bùng lên, mà còn tăng thêm sự hứng thú trong anh.

Điện thoại ngừng đổ chuông, sau đó là một loạt thông báo có tin nhắn đến.

Nhưng chiếc điện thoại đã bị ném sang bên, không ai để ý tới.

Đoạn Tiêu phủ môi lên vành tai cô li.ếm cắn, vòng tay mạnh mẽ như gông cùm xiềng xích không cho cô có cơ hội thở dốc, tay anh bóp eo sườn khiến cô đau nhức.

Anh cất giọng xác xược: “Anh thế nào? Em nghĩ cậu ta không muốn ngủ với em à?”

Hạ Ngưỡng chỉ cảm thấy dây thần kinh lý trí bị đứt đoạn, rõ ràng biết mình không thể chống đối nhưng cô vẫn bị kích động mà nói năng lỗ mãng: “Bản thân anh có suy nghĩ ghê tởm thì thôi đi, lại còn dùng suy nghĩ ghê tởm đó phỏng đoán người khác!”

Anh cười lạnh: “Cho nên em rất thích kiểu người như vậy?”

Cô trả lời ngay tức thì: “Dù sao cũng không thích kiểu người như anh!”

Tóc cô rối tung, vài sợi vướng vào cánh tay anh. Chiếc áo trễ vai bên trong bị kéo lệch, để lộ quá nửa bờ vai trắng nõn tròn trịa.

Gương mặt kiều diễm đầy quyến rũ ửng hồng vì tức giận, đôi mắt long lanh ngấn lệ.

Vòng eo cô nhỏ nhắn chỉ vừa đủ anh nắm trọn trong một bàn tay, chỗ nào trên tấm thân cũng mềm mại yếu đuối. Vậy mà lại có thể đứng đối đầu gay gắt với người đàn ông cao lớn.

Đoạn Tiêu im lặng vài giây, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chằm chằm đầy nguy hiểm, như đang nhìn thẳng vào con mồi bị cắn vào mạch máu ở cổ: “Anh cho em cơ hội nói lại một lần nữa.”

Ký ức về những lần từng chọc giận anh ủa về.

Hạ Ngưỡng mím chặt môi, không nói nửa lời.

Lòng bàn tay hết thuốc tê cũng bắt đầu đau nhức, chỗ bị kim chỉ xuyên qua đau tới mức khóe mắt cô dần ứa nước, hàm răng run rẩy.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, lần này anh thậm chí còn không thèm xem thử ai gọi đến mà thẳng tay hất điện thoại vào tường.

Một chiếc cà vạt được buộc từ phía sau đầu cô vòng ra trước, phần thừa bị nhét vào miệng cô.

“Không nói hả?” Đồng tử anh đỏ đậm, anh siết chặt bàn tay ứa mồ hôi của cô, “Vậy đừng nói gì nữa.”

Chiếc cà vạt được cởi ra lúc 2 giờ 30 sáng, ga giường ướt đầm dính nhớp bị lột ra.

Cô cuộn tròn trong chăn, chỉ có đầu ngón tay tự do mân mê lớp vỏ chăn. Đôi mắt cô mở to thanh tỉnh nhìn vào bóng tối.

Không biết đã qua bao lâu, cô nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài.

Thành thị ồn ào tấp nập bị tiếng ồn trắng của đêm khuya bao trùm, sương mù bao phủ trung tâm thành phố. Những giọt mưa gõ vào cửa sổ sát đất, trong phòng thoáng thoảng mùi thuốc lá cay nồng.

Hạ Ngưỡng mặc chiếc áo phong nam rộng thùng thình, che phủ cặp đùi đầy dấu răng và vết cắn, mà không hề hay biết cô quỳn rũ đến nhường nào.

Mái tóc dài thẳng mượt buông xõa trước ngực, mí mắt sưng húp, xương quai xanh và ngực vẫn còn hơi đau.

Lúc đặt chân xuống thảm, chân cô mềm nhũn suýt ngã, nhưng không phát ra dù chỉ một tiếng động.

Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng ra ngoài, hư ảo mờ mịt như một bóng ma có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Hạ Ngưỡng đi chân trần trên sàn nhà có hệ thống sưởi rồi ngồi xổm trước tủ dưới tivi ngoài phòng khách, lôi hộp y tế gia đình ra.

Dưới ánh sáng yếu ớt trong đêm cô tìm thấy vỉ thuốc giảm đau màu cam trắng. Cô nuốt liền hai viên, uống nước vội vàng nên khiến cổ họng đau nhức vì bị sặc.

Hạ Ngưỡng che miệng, vùi mặt vào cánh tay ho khan vài tiếng. Tấm lưng mảnh mai co lại như một quả bóng nhỏ, gần như ho đến mức kiệt sức mà quỳ sụp xuống sàn.

Ngẩng đầu lên, cô thấy Đoạn Tiêu đang dựa vào khung cửa nhìn mình.

Dưới màn đêm tĩnh mịch, chỉ có màn hình trên đỉnh trung tâm thương mại là còn sáng đèn.

Anh có bờ vai rộng và đôi chân dài, hình dáng hung dữ khuất trong cảnh tranh tối tranh sáng. Chỉ thấy hình dáng, không rõ biểu cảm trên mặt.

Nhất là khi không lên tiếng, càng khó đoán được tâm tình bất định của anh.

“Em không chạy.” Giọng cô khàn đặc khi nói, âm sắc run rẩy như sắp khóc. Cô nói thêm một câu thừa thãi: “Ngoài trời đang mưa.”

Hai kẻ cứng đầu, cuối cùng kẻ yếu thế hơn phải chịu thua.

Hôm sau Hạ Ngưỡng không đi thi, bài thi diễn ra vào buổi sáng. Cô ngủ thẳng tới chiều mới tỉnh, điện thoại bị rơi hổng nên không nhận được tin nhắn.

Lúc thức dậy, chỉ có dì Vương đến hầm canh cho cô đang bận rộn trong bếp.

“Cô Hạ, A Tiêu nói cô bị thương ở tay, tôi có hỏi chuyên gia dinh dưỡng rồi... món canh này rất tốt cho cơ thể của cô.”

Hạ Ngưỡng gật đầu, quay lại phòng tắm rửa mặt.

Trước lúc ra khỏi phòng, cô vô thức mở tủ quần áo, thật ra đa số quần áo của cô đã dọn đi. Nhưng đến cuối năm, mấy nhân viên sale của các thương hiệu xa xỉ lại gửi đồ mới đến, có cả đồ nữ.

Đoạn Tiêu là khách hàng VIC quan trọng của nhiều thương hiệu cao cấp, chưa bao giờ phải lo lắng về việc sở hữu những mẫu trang phục mới nhất.

Cô chọn mặc bộ đồ kín đáo nhất, ra ngoài ngồi vào bàn ăn thì nhìn thấy một chiếc điện thoại mới.

Que chộc sim và sim điện thoại cũ của cô đều ở bên cạnh.

Kích thước điện thoại nhỏ hơn một chút, từ Pro Max thành Pro. Nhưng thuận tiện hơn cho Hạ Ngưỡng khi bây giờ cô chỉ có thể dùng một tay.

Thường những lúc dì Vương đến nấu ăn là do Đoạn Tiêu bận, hoặc hai người đang chiến tranh lạnh.

Dì Vương do dự mở lời: “Có phải lại cãi nhau với A Tiêu không? Tính cậu ấy hơi tệ, cả Đoạn tổng cũng không quản lý được, cứ hễ hai mẹ con gặp nhau ở nhà là gà bay chó sủa.”

Hạ Ngưỡng cúi đầu uống canh, không nói một lời.

“Mỗi lần Đoạn tổng ném đồ vào người cậu ấy để trút giận, mối quan hệ ngày một căng thẳng hơn ... Bọn họ đều là những người có tính cách nóng nảy không ai có thể kiểm soát được.” Dì Vương thở dài, nói thêm, “Yo, thật ra nhiều lúc chỉ cần chiều theo đứa trẻ này một chút là được rồi, cậu ấy cũng đâu phải đứa trẻ hư hỏng gì.”

“Cháu biết.”

Cuối cùng cô cũng lên tiếng.

Biết quy tắc này nhưng vẫn cãi nhau. Chỉ có thể nói là chuyện không thể nhượng bộ, vậy thì không còn gì để nói.

“Tại sao cháu phải chiều theo anh ấy mà không phải anh ấy chiều theo cháu?” Đột nhiên Hạ Ngưỡng lại lên tiếng, “Anh ấy muốn gì được nấy, tại sao mọi người còn giúp anh ấy bắt nạt cháu?”

Dì Vương sững người, vẻ mặt hơi lúng túng.

Hạ Ngưỡng thần nhiên: “Bởi vì dì cũng biết cháu là người được anh ấy bao nuôi, nên mỗi ngày đều phải tươi cười mềm mỏng với anh ấy.”

“... Không phải ý đó.”

Nhưng dì Vương không có lý lẽ để phản bác.

Bà ấy cũng giống chú Thành ở nhà họ Đoạn, giấu Đoạn phu nhân đến đây làm việc, lĩnh hai đầu lương.

Hai người họ đã ở bên nhau gần hai năm, nhưng dường như vẫn còn che giấu. Người nhà không biết dì Vương đã tới trường đưa đồ cho cô mấy lần, hình như mấy bạn học chung cũng không biết chuyện.

Không phải chỉ có đàn ông lớn tuổi mới nuôi ‘chim hoàng yến’.

Những thiếu gia nhà giàu cũng thích nuôi tình nhân, có người còn nuôi hẳn mấy cô.

Dì Vương đã làm việc rất nhiều năm, lại luôn làm việc cho giới nhà giàu, có kiểu người nào chưa từng gặp.

Bình thường không thấy Hạ Ngưỡng cúi kính, chẳng biết sao hôm nay lại bướng bỉnh như vậy.

Trước lúc về trường, Hạ Ngưỡng đặt tấm thẻ ngân hàng lên bàn. Dì Vương tưởng cô quên mang theo nên vội vàng đuổi đến cửa thang máy.

Cô nói: “Là của anh ấy.”

“Đồ quan trọng như vậy, cháu đưa tận tay cho cậu ấy thì tốt hơn.” Dì Vương khó xử, “Nhớ đâu cậu ấy về lại...”

Hạ Ngưỡng hơi mệt mỏi, cô ấn phím tầng thang máy, nói khẽ lúc cửa thang máy đóng lại: “Cháu không muốn nói chuyện với anh ấy nữa.”

Sau khi thi xong môn cuối cùng, mọi người trong ký túc xá đều đang thu dọn đồ đạc.

Kỳ nghỉ Đông đúng dịp Tết âm lịch, vé xe đã bán hết từ sớm. Hai người bạn cùng phòng mua vé sớm, họ không phải người địa phương nên đã rời đi trước lúc Hạ Ngưỡng trở về.

Khi cô đẩy cửa bước vào, chỉ còn mỗi Trang Tĩnh đang kéo khóa vali, thấy cô về cô ấy hơi lo lắng: “Sao hôm nay cậu không đi thi?”

“Cậu không biết đâu, hôm nay bà chị Diệp Nghiên Nghiên phụ coi thi đó!” Trang Tĩnh vừa nhắc tới chuyện này đã muốn cạn lời.

“Chính là người lần trước cạnh tranh với cậu để tham gia giải Hoa Sen đó, vốn dĩ không ai nói gì, chị ta lại vô duyên vô cớ nói cậu ‘không tôn trọng thầy cô, cố tình bỏ thi’... Sau đó tâm trạng giảng viên không vui, nói để cậu thi lại vào học kỳ sau.”

Hạ Ngưỡng gật đầu: “Nên vậy.”

Trang Tĩnh thấy cô ủ rũ thì lo lắng: “Cậu sao vậy, sao giọng nhỏ thế, bị cảm à? Tối qua cậu ở chỗ Đoàn Tiêu hửm?”

“Ừ.”

“Vậy thì tốt, tớ còn tưởng cậu gặp chuyện gì.” Trang Tĩnh thu dọn đồ đạc xong, cười hì hì tạm biệt cô, “Tớ đi đây bảo bố! Chúc mừng năm mới, năm sau gặp lại nhé.”

Hạ Ngưỡng mỉm cười: “Thượng lộ bình an.”

Ký túc xá trở lại vẻ yên tĩnh, cô ngồi ngây người một lúc cũng không vội thu dọn đồ đạc. Đã xác định sẽ đi thực tập nghỉ Đông ở đoàn múa thành phố rồi, nhưng không được cung cấp chỗ ở.

Ôn Vân Miếu là học sinh cấp ba, kỳ nghỉ Đông ít ỏi đến đáng thương, chỉ vài hôm nữa cô ấy đã phải quay lại trường.

Hạ Ngưỡng lại không muốn về nhà cô Hai, chắc về ngoại ô Kinh Châu ăn Tết với em gái xong thì quay lại đoàn múa.

Trước đó cô đã xem thử mấy căn nhà, nhưng danh sách nhà đã lưu không được đồng bộ sang điện thoại mới, chỉ có thể xem lại từ đầu.

Cô dùng wifi trường tải một ứng dụng thuê nhà rồi lên đó tìm kiếm.

Ngoài hành lang vang tiếng động, cánh cửa hé mở bị đẩy ra, là Đàm Thư Ngưng: “Hạ Ngưỡng? Em vẫn chưa đi à?”

Đêm mùa Đông trời nhanh tối, Hạ Ngưỡng bật đèn lên: “Đàn chị?”

“Không phải khoa mình đã nghỉ Đông rồi à? Cả tòa nhà sắp không còn ai.” Nói đến đây, Đàm Thư Ngưng lại tám chuyện, “Sao sáng nay em không đi thi?”

“Chị cũng biết à.” Hạ Ngưỡng ngập ngừng, nói, “Em ngủ quên.”

“Không ai trong ký túc xá gọi em ư? Thôi, kỳ sau thi lại vậy.” Đàm Thư Ngưng nhìn vali của cô, “Em còn chưa đi sao? Mau thu dọn đồ đạc đi.”

“Không vội, lát nữa em tới khách sạn ở.”

“Tại sao? Không phải em với Đoàn Tiêu——” Đàm Thư Ngưng dừng hai giây, nhìn biểu cảm của cô rồi nói tiếp, “Chị cũng nghe

người ta nói, hai người đang cặp kè hả?”

Tác hại của việc bị anh công khai đã xuất hiện.

Mọi người đều nhận định rằng hai người là một cặp.

Hạ Ngưỡng nói qua loa: “Chuyện tình cảm đổi thay trong chớp mắt. Giờ em đang cần tìm nhà gấp.”

“Thế à... Nếu giờ em không vội về quê ăn Tết, chị có thể cho em mượn căn phòng chị thuê.”

“Thật ạ?”

“Để chị cho em xem ảnh nhà chị, chị đang ở ghép với một chị đã đi làm. Chị chỉ có một phòng đơn, rất ít đồ đạc nhưng vẫn còn chăn bông, em xách vali tới ở luôn là được. Nhưng hơi chật chội lại xa trường một chút, được cái gần chỗ chị đang làm việc.”

Đàm Thư Ngưng đang thực tập bên ngoài, vẫn luôn thuê nhà ở. Chị ấy là dân bản xứ nên tất nhiên thời gian này không cần dùng đến.

Dù sao cũng để trống, chi bằng chuyển qua cho Hạ Ngưỡng.

Nhưng chị ấy cũng chỉ có thể cho Hạ Ngưỡng ở tạm một tuần.

Nghỉ Đông hai tháng, sau Tết chị ấy phải quay lại thực tập tiếp.

Đàm Thư Ngưng đưa chìa khóa cho cô: “Ở khách sạn đắt lắm, cuối năm cái gì cũng tăng giá. Em giúp chị chia tiền thuê nhà một tuần là được, cứ từ từ tìm nhà.”

Xem như đã giải quyết được vấn đề cấp bách, Hạ Ngưỡng nhận lấy, nói: “Cảm ơn đàn chị, lát nữa em chuyển tiền cho chị.”

Đàm Thư Ngưng nhìn thoáng qua bàn tay đang bất tiện của cô, hơi do dự: “Được rồi, chị đi trước đây, bố mẹ chị đang đợi dưới

lầu.”

“Vâng.”

Hạ Ngưỡng thở phào nhẹ nhõm, có chút xúc động trước vận may ít ỏi của mình. Tay cô còn bị thương nên di chuyển vali hơi khó.

Vất vả lắm mới xách đồ ra khỏi lầu ký túc xá, khi đi về phía cổng trường điện thoại reo lên mấy tiếng.

【Năm nhất đại học ngành Tài Chính lớp 3, Lâm Vọng】: Hình ảnh jpg.

【Năm nhất đại học ngành Tài Chính lớp 3, Lâm Vọng】: Hôm nay về trường chơi bóng, đột nhiên thấy một mỹ nữ đáng thương chỉ có một tay, xin hỏi, có cần hiệp sĩ Tiểu Lâm giúp đỡ không?

Điện thoại mới, tin nhắn trước đó không được đồng bộ. Hạ Ngưỡng mở bức hình cậu ta gửi, chính là bóng lưng của cô.

Cô bật cười, quay người lại: “Sao em còn ở trường?”

Lâm Vọng mặc trang phục bóng chày, cầm gậy bóng chày trên tay chạy đến trước mặt cô: “Ngày mai là sinh nhật em, em muốn mừng sinh nhật với bạn bè xong mới về nhà.”

Cậu ta cầm giúp túi xách trong tay cô, giúp cô kéo vali về phía trước: “Đàn chị... Tay chị bị khâu à?”

“Ừ.”

Hạ Ngưỡng luôn cảm thấy, mỗi khi nhắc đến chuyện này lại thấy đau.

“Tối qua em thấy vết thương trên tay chị quá sâu, nhất định phải xử lý cẩn thận.” Lâm Vọng do dự, “Nhưng em thấy, hình

như đàn anh hơi tức giận khi chị ở đồn cảnh sát. Em sợ anh ấy không quan tâm việc chị đang bị thương.”

Ngón tay đang cầm điện thoại của cô siết chặt: “Không có, anh ấy đưa chị đến bệnh viện rồi.”

“Vậy thì tốt rồi, vậy tại sao chị không nghe điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn của em?”

Hạ Ngưỡng thở nhàn: “Khi đó đã về đến nhà, không tiện nhận video call của em. Sau đó...chị đi ngủ sớm.”

“Không phải vì đàn anh tức giận à?” Lâm Vọng dừng bước, hỏi cô, “Đàn anh tức giận, đúng chứ?”

Cô sững người: “Em biết anh ấy sẽ giận, sao còn gọi điện đến?”

“Vì em thấy rất kỳ lạ.” Lâm Vọng nói thẳng, “Sao anh ta lại sợ em tới vậy?”

Hạ Ngưỡng thấy gán tù này cho Đoạn Tiêu thì thật buồn cười: “Sợ? Em nghĩ nhiều rồi.”

“Đàn chị, em không nghĩ nhiều. Đàn anh sợ em thật. Anh ấy sợ em đến gần chị, sợ chị sẽ chấp nhận em.” Lâm Vọng nói nghiêm túc, “Một cô gái ưu tú được người khác theo đuổi là chuyện rất bình thường. Sao anh ấy lại xem tất cả người khác giới bên cạnh chị như kẻ thù thế? Anh ấy không tự tin về mối quan hệ giữa hai người nên mới hành động như vậy.”

Không đợi Hạ Ngưỡng tìm cớ, Lâm Vọng đã nói tiếp: “Còn chị thì sao? Tại sao luôn phải sợ anh ấy, tại sao luôn sợ chọc giận anh ấy, chị có đang yêu đương thật không đấy?”

“Trước đây em có lướt xem thử những lời bàn tán về hai người trong nhóm chat trường, em nhớ hồi trước chị đã nói với em rằng số tiền kia không phải của chị.”

Lâm Vọng nhìn sắc mặt cô, dè dặt hỏi: “Chị với anh ấy có dính dáng chuyện tiền bạc à...”

Cậu ta nói đến đây thì đã rất thất lễ rồi.

Lời chưa nói ra đã dừng lại đúng lúc, đôi bên đều hiểu rõ trong lòng.

Sắc mặt Hạ Ngưỡng thản nhiên, cô vẫn rất bình tĩnh khi bị vạch trần lớp mặt nạ xấu xí cuối cùng trong mối quan hệ giữa hai người. Có lẽ vì để chuyển ra khỏi nhà Đoàn Tiêu cô đã phải tốn rất nhiều sức lực.

“Có nhiều lúc, tôi ghét những đổi thay trong cuộc đời mình. Tôi từng nghĩ rằng mình có thể thỏa hiệp với một số bất công.” Hạ Ngưỡng mỉm cười, nói chậm rãi, “Nhưng hình như vẫn không chịu đựng được.”

Lâm Vọng không hiểu, nhưng dưới ánh đèn đường cậu ta mơ hồ thấy được vết đỏ bị tóc che khuất trên cổ cô, hệt như dấu ngón tay bóp vào.

Tim cậu giật thót.

Taxi đã chờ sẵn ở cửa, Lâm Vọng giúp cô bỏ vali lên xe.

Hạ Ngưỡng cầm túi xách của mình, bình tĩnh nói: “Chị đi đây, cảm ơn em đã giúp đỡ.”

“Đàn chị!” Lâm Vọng chặn cửa xe, cười với cô, “Ngày mai chị cũng ở Kinh Châu đúng không, đến dự tiệc sinh nhật của em được chứ?”

“Gửi địa chỉ cho chị nhé.”

Dù cô không chắc mình sẽ đến, nhưng vẫn tặng quà được.

Trên sàn đấu đã đổi hai lượt võ sĩ, tối nay mấy võ sĩ quyền anh thấy cậu ấm Đoạn trên sàn đấu thì đều có hơi không cam lòng khi phải lên chịu đòn.

Đoạn Tiêu c.ởi trần, mồ hôi trên lưng và cơ bắp đang chảy xuống theo những đường cong trên cơ thể thon gầy. Khuỷu tay và mắt cá chân có vết máu do bị trầy xước, vài chỗ bầm tím trên vai.

Khăn ướt lau máu bị ném vào thùng gỗ, nhuộm đỏ một vùng.

Anh súc miệng, cắn mở bao tay trên tay, quần băng trắng qua loa, rồi nhìn xuống phía dưới với vẻ mặt vô cảm: “Người tiếp theo.”

Không ai nhúc nhích, mấy võ sĩ đều nhìn nhau, không muốn lên chịu trận. Đánh mạnh thì sợ có chuyện, lại e ngại anh sẽ ra tay thật.

Nhưng đánh nhẹ thì không giữ nổi bát cơm này.

“Chơi tay không.” Lục Gia Trạch đang xem dưới võ đài, ném võ trái cây trong tay đi, “A Tiêu muốn đánh Muay Thái à?”

Huấn luyện viên đứng cạnh nhỏ giọng: “Tối nay cậu ấy lạ quá, cứ đánh tiếp thế này thì phải vào viện mất, hay anh khuyên cậu ấy chút đi?”

Lục Gia Trạch không biết nên khuyên thế nào.

Bình thường họ tập quyền anh cho vui, đàn ông mà, chủ yếu để có chỗ giải tỏa.

Nhưng giải tỏa thì giải tỏa, tổn hại sức khỏe thì không được.

Anh ấy đang loay hoay không biết tìm chủ đề gì để nói thì điện thoại của Đoạn Tiêu đổ chuông, màn hình hiện tên Hạ Ngưỡng.

Lục Gia Trạch gọi lớn bảo dừng lại: “Cậu nghe điện thoại đi, là cô em Hạ Ngưỡng nhà cậu đấy.”

Đoạn Tiêu liếc nhìn di động, không nhắc máy ngay nhưng cũng không có ý định đánh tiếp. Anh chậm rãi lau mồ hôi, khoác áo hoodie rồi bước xuống sàn đấu.

Chuông điện thoại vẫn reo, đến lúc anh mặc quần áo xong thì tắt hẳn.

Anh cầm điện thoại, vừa bước ra ngoài vừa nhấn gọi lại, cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

“Em sẽ không quay về. Anh nói với dì Vương đừng gọi điện cho em nữa.” Hạ Ngưỡng đứng ngoài ban công, giọng nói lẫn vào tiếng gió nghe có vẻ hơi yếu ớt, “Em để thẻ trên bàn, mặt khẩu là sinh nhật anh, em trả hết tiền nợ cho anh đấy.”

Đoạn Tiêu cup mắt, vài sợi tóc rối khẽ chạm vào xương mày lạnh lẽo của anh. Anh cười khẩy: “Em tưởng trả tiền cho anh là chúng ta chẳng nợ nần gì nhau nữa?”

Cô không lên tiếng.

Anh lấy hộp thuốc lá ra, dùng răng cắn một điếu, mí mắt hơi cup xuống: “Hạ Ngưỡng, em thích chơi tới phải không?”

“Em không chơi, em cũng không muốn chơi với anh nữa.”

“Đoạn Tiêu, lần này anh còn muốn dùng gì để uy hiếp em?” Giọng cô bình tĩnh như đang kể chuyện của người khác, vẻ mặt thản nhiên, “Hai năm rồi, anh còn muốn đi tìm tay nhiếp ảnh kia để minh oan cho La Lương Sâm sao?”

Hai năm rồi.

Tầng Tường vốn là một nhiếp ảnh gia tự do, đã cao chạy xa bay từ lâu.

Trong mắt Đoạn Tiêu hiện lên vẻ lạnh lùng vô cảm: “Em vẫn luôn đợi ngày này, đúng không?”

“Phải.” Cô mím môi, “Anh biết thì tốt.”

Cuộc gọi bị ngắt ngang không thương tiếc. Anh bước ra khỏi câu lạc bộ quyền anh, lấy chìa khóa xe ra, vừa ngẩng đầu đã thấy có người trước mặt.

Lâm Vọng hỏi thăm mấy ông anh mới biết Đoạn Tiêu đang chơi ở đây.

Ôm cây đợi thỏ một hồi, quả nhiên đã tóm được.

“Đàn anh, không phải anh định đi tìm chị ấy đấy chứ?”

Đoạn Tiêu ngậm điều thuốc, lời ra khỏi miệng không rõ ràng, lại chẳng thèm liếc nhìn người kia một cái: “Liên quan gì đến cậu.”

Anh vừa quay lưng, Lâm Vọng đã nhanh tay cầm gậy bóng chày vụt tới: “Đoạn Tiêu, anh hành xử giống con người được không?”

Đoạn Tiêu bị đánh vào sau gáy, loạng choạng vài bước, chống tay lên đầu xe. Như thể thấy chuyện này thú vị lắm, chẳng những anh không tức giận mà còn bật cười, tỉnh táo lại.

Anh túm cổ áo Lâm Vọng, hung hăng đâm thẳng vào mặt cậu ta: “Tôi nhìn cậu lâu lắm rồi.”

“Con mẹ nhà cậu, bớt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ của tôi đi.”

Bổ sung một ngoại truyện sau hôn nhân:

Hôm giao thừa, nhóm của Hứa Nghê hẹn nhau ra ngoại thành bắn pháo hoa, mua mấy xe để bắn cho đã. Bọn họ gửi tin nhắn vào nhóm chat.

【Hứa Nghê】: Hai vợ chồng cậu tới trước 8 giờ là được rồi, hôm nay tớ rảnh, đi chuẩn bị trước với A Kỳ và mấy đứa kia.

Hạ Ngưỡng vẫn chưa được nghỉ Đông, nhưng cũng áng chừng thời gian, nói mình có thể đến.

4 giờ rưỡi chiều, trời mùa Đông ở Kinh Châu đã tối sầm.

Ôn Vân Miểu được nghỉ nên về nhà nghỉ lễ, đang chải lông cho con mèo là lúc năm giờ rưỡi, miệng lẩm bẩm “Năm mới sờ đầu mèo, vạn sự không cần lo. Năm mới sờ lưng mèo, đại phúc lại đại quý. Năm mới sờ đuôi mèo, thuận buồm xuôi gió.”

“Công việc của em không thuận lợi ư?” Hạ Ngưỡng nghe mà thấy thú vị, “Coi nó như bùa may mắn?”

Ôn Vân Miểu lắc đầu: “Khá thuận lợi, em chỉ muốn lấy hên thôi. Sao chị chưa đi chơi?”

Hạ Ngưỡng chỉ vào điện thoại, bất đắc dĩ nói: “Đoạn Tiêu vẫn chưa xong việc, chị đoán anh ấy sẽ nổi giận.”

Ôn Vân Miểu nhú mày: “Mắc gì anh ấy nổi giận?”

Hạ Ngưỡng cười: “Vì anh ấy không nói lý lẽ.”

“...”

Hai mươi phút sau, Hạ Ngưỡng đến công ty tìm anh. Thư ký cho cô biết bọn họ đang họp tăng ca, cô ngồi ở vị trí bàn làm việc của văn phòng Tổng giám đốc, lắc lư trên chiếc ghế xoay của anh với vẻ chán chường.

Cửa mở, bước chân mạnh mẽ tiến vào. Rồi người đàn ông dừng bước khi nhìn thấy cô.

Trợ lý đang nơm nớp lo sợ đằng sau cũng thấy cô, lại thở phào nhẹ nhõm: “Đoạn tổng, mười phút sau chúng tôi sẽ đến báo cáo tiến độ.”

Cửa đóng lại, rèm cửa sổ cũng được kéo xuống.

Hạ Ngưỡng chống cằm lên bàn làm việc: “Đoạn tổng, bạn lắm hử?”

Đoạn Tiêu không ừ hử gì, chỉ cởi cúc áo vest rồi nới lỏng cà vạt, ngồi đối diện cô: “Đã bảo em đi trước rồi mà?”

“Nếu em đi, chắc anh sẽ ở đây hờn dỗi một mình mất.” Hạ Ngưỡng đẩy đĩa hoa quả đã gọt sẵn về phía anh, “Làm việc chăm chỉ vào, chúng ta đến trước 12 giờ cũng được, dù sao cũng đã hứa là sẽ đón giao thừa.”

Anh xem trọng ngày lễ, xem trọng mỗi buổi hẹn hò với cô, là một người khá chú trọng nghi thức. Nếu bỏ lỡ khoảnh khắc đón giao thừa cùng cô, chưa biết chừng anh sẽ ghim chuyện này suốt cả năm sau.

Đoạn Tiêu tiến tới ôm cô, để cô ngồi trên đùi mình, cọ nhẹ đôi môi mỏng vào gò má cô: “Muốn anh làm việc chăm chỉ thì em không nên đến.”

Hạ Ngưỡng bị anh xoa đầu thì chun mũi: “Gì anh cũng nói được hết á.”

Áng chừng thời gian, cũng đoán được họ sẽ không kịp đến lúc pháo hoa rực rỡ nhất.

Đoạn Tiêu đặt cằm lên xương bả vai cô, nhặt một quả cherry vừa ăn, vừa nói: “Pháo hoa có gì đẹp đâu, anh bắn cho em xem

suốt còn gì?”

Hạ Ngưỡng bị anh dạy hư, mới giây lát đã nghĩ lệch lạc: “Anh bi.ến th.ái thật í.”

Đầu óc anh nảy số nhanh hơn, chốc lát đã hiểu ra, nhìn cô cười ẩn ý.

Bấy giờ Hạ Ngưỡng mới biết mình nghĩ nhiều, đỏ mặt che mắt anh: “... Thôi được rồi, anh đừng nói nữa.”

Sao nửa đêm, anh lại đi họp.

Đúng lúc trong nhóm chat gửi video pháo hoa lên, chuyện trò ríu rít.

【Lục Gia Trạch】 : Tôi không hiểu, A Tiêu không đến, sao vợ A Tiêu cũng không đến?

【Tiêu】 : Phải có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Cậu không có vợ thì không hiểu được đâu.

Chương 30: Thăm tù – Anh là chó của em sao?

Đổi sang một chiếc giường khác, ngủ trong một căn nhà xa lạ, Hạ Ngưỡng ngủ không ngon giấc.

Sáng sớm lúc thức dậy, người chị ở phòng bên vẫn chưa đi làm, chị ấy còn hỏi cô có muốn cùng ăn sáng không.

Mùi thơm của mì trứng gà bay vào mũi cô.

Hạ Ngưỡng khó chịu cau mày, lịch sự từ chối: “Không cần đâu, cảm ơn chị.”

Trước khi vào bếp rửa nồi chị ấy nói thêm: “Đúng rồi, có phải em để quên điện thoại ở ban công và bật chế độ im lặng không? Vừa nãy chị nghe thấy nó cứ rung mãi.”

“Ồ, hình như lúc phơi quần áo em đã quên không mang vào.”

Hạ Ngưỡng ra ban công lấy điện thoại, đúng lúc có cuộc gọi đến, là Lục Gia Trạch gọi.

Cô vô thức ấn cúp máy, nhưng đối phương vẫn kiên trì gọi lại.

Hạ Ngưỡng mím môi, bực bội nghe máy, cô giành nói trước: “Nếu Đoạn Tiêu lại say rượu không về nhà thì không cần nói với tôi đâu, tôi sẽ không đi đón anh ấy đâu.”

“Ồi, sao cậu hung dữ thế?” Lục Gia Trạch rất ít khi nghe thấy cô nói chuyện lạnh lùng như vậy, anh ấy cười nói: “Yên tâm đi, lần này không say rượu. Nhờ phúc của cậu mà A Tiêu phải nhập viện rồi.”

Hạ Ngưỡng không hiểu: “Anh ấy bị gì?”

“Cái cậu đàn em quý hóa tên Lâm Vọng của cậu đã xách gậy bóng chày đến đánh cậu ấy một trận. Đánh người anh em của tôi tới mức chấn động não, cậu có muốn đến xem không?”

“Lâm Vọng đánh anh ấy?” Cô hơi choáng váng nắm lấy tay vịn lan can, gõ nhẹ hai cái: “Anh ấy có bị nặng lắm không?”

“Nặng chứ!” Lục Gia Trạch nhìn người anh em đang trưng ra vẻ mặt khó chịu trên giường bệnh, tiếp tục thêm mắm dặm muối: “Lúc tôi đến nơi thì máu me đã be bết cả đất làm tôi sợ muốn ngất luôn tại chỗ! Cậu đến thăm đi, lỡ sau này không gặp được nữa.”

“...”

Khóc lóc khoa trương quá rồi đấy.

Dựa theo những lần tiếp xúc trước đây, Hạ Ngưỡng biết anh ấy đang nói linh tinh.

Cô thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nhưng lại có chút bực bội: “Nếu bị nặng thế thật thì tìm bác sĩ đi, tìm tôi làm gì? Tôi đâu có biết chữa bệnh.”

Nói rồi, cô định cúp máy.

Lục Gia Trạch vội “Ê” mấy tiếng, gọi cô lại.

Đầu dây bên kia là người khác lên tiếng: “ ‘Người bạn’ kia của em đánh anh, vậy mà em mặc kệ hả?”

Giọng Đoàn Tiêu mang vẻ lạnh lùng, trầm thấp.

Nghe có vẻ tỉnh táo, hoàn toàn khác với tình trạng “Hấp hối thoi thóp” mà Lục Gia Trạch đã mô tả.

Hạ Ngưỡng im lặng chốc lát: “Đâu phải em bảo cậu ta đánh anh.”

Anh khẽ cười khẩy: “Được, anh sẽ kiện cậu ta, em chờ đi thăm tù đi.”

Điện thoại bị quăng ra xa một quãng nhỏ.

Nhưng không cúp máy.

Lục Gia Trạch lớn giọng cầu xin một cách giả trân: “Đừng kiện người ta mà, đường tương lai của đàn em kia đang rộng mở, nếu dính tiền án thì tiêu đời. Tội cố ý gây thương tích bị phạt bao lâu nhỉ? Ồ, không quá ba năm à... Vậy cũng được, với tình hình của cậu ta, nhiều lắm bóc lịch một năm rưỡi là được thả thôi.”

“...”

Hạ Ngưỡng hơi mệt mỏi nhắm mắt lại: “Anh ở bệnh viện nào?”

“Bây giờ em đang ở đâu?” Đoạn Tiêu uể oải lên tiếng: “Anh bảo Lục Gia Trạch đến đón em.”

“Anh cứ nói cho em biết địa chỉ của anh là được.”

Anh không nói lời nào và tắt máy sau vài giây. Anh chỉ kiên nhẫn đến đó thôi, chưa bao giờ lặp lại yêu cầu của mình lần thứ hai.

Hạ Ngưỡng nhìn chăm chăm vào màn hình tối đen, bất lực nhả tin cho Lục Gia Trạch.

【Cắm Tiêu】: Có thể đến ngã tư đường Phong Nghi Bắc đón tôi được không? Làm phiền cậu rồi.

Lúc Hạ Ngưỡng lên xe, Lục Gia Trạch vẫn đang quan sát khu vực xung quanh, lắc đầu: “Sao lại ở đây? Xa quá.”

“Tạm thời ở nhờ thôi.” Hạ Ngưỡng nói khẽ: “Tôi vẫn đang tìm nhà.”

“Hai người đúng thật là...” Lục Gia Trạch là người ngoài cuộc nên không nói nhiều, chỉ chép miệng mấy tiếng: “Tôi sẽ dừng ở quán bán đồ ăn sáng phía trước, cậu vào mua chút đồ đi.”

Hạ Ngưỡng quay đầu: “Cậu chưa ăn sáng à?”

Lục Gia Trạch cười hì hì: “Tôi ăn rồi. Cậu chưa ăn nhỉ? A Tiêu cũng chưa ăn.”

Đến cổng bệnh viện, Lục Gia Trạch cho cô biết số phòng bệnh ở khu nội trú, cũng không có ý định lên cùng.

Hạ Ngưỡng gọi anh ấy lại: “Vậy bây giờ Lâm Vọng đang ở đâu?”

“Bị tạm giam ở đồn cảnh sát rồi, tối qua ông chủ của câu lạc bộ quyền anh đã báo cảnh sát.” Lục Gia Trạch nghiêm túc hơn: “Hạ Ngưỡng, nếu A Tiêu thật lòng muốn kiện thì nhất định cậu ta sẽ phải vào tù. Camera an ninh ghi hình rõ ràng, cậu ta chưa nói mấy câu đã giáng người ta một gậy, thế chẳng phải tự tìm đường ăn cơm tù sao?”

Hạ Ngưỡng cup mắt, ủ rũ: “Tôi biết rồi.”

Lục Gia Trạch do dự: “Lát nữa cậu có định đi thăm thẳng nhóc kia không? Nói trước với cậu nhé, A Tiêu đánh trả được tính là tự vệ.”

Điều anh ấy không nói là: Cũng may trước đó đã có hai võ sĩ quyền anh luyện tập với Đoạn Tiêu, nếu không mặt mũi Lâm Vọng còn thê thảm hơn nữa.

Hạ Ngưỡng không hiểu gì, chỉ gật đầu.

Nhưng cô lại không hiểu lắm, tại sao anh ấy phải giải thích riêng chuyện này với cô.

Phòng bệnh của Đoạn Tiêu ở cuối hành lang, rất yên tĩnh. Không khí buổi sáng toàn mùi thuốc sát trùng, xen lẫn mùi thơm của bữa sáng do bệnh viện cung cấp.

Hạ Ngưỡng gõ cửa rồi đẩy cửa ra, thấy chỉ có một mình anh ở bên trong.

Đoạn Tiêu dựa vào đầu giường đọc sách, lạnh nhạt nhìn cô.

Anh mặc bộ quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng, trên mặt có hai vết bầm tím, đầu còn quấn băng trắng, lộ ra vài phần yếu đuối hiếm thấy.

“Lục Gia Trạch nói anh chưa ăn, em mang bữa sáng đến cho anh.”

Cô giữ vẻ mặt bình thản, liếc nhìn chiếc giường bệnh thông minh của anh rồi ấn nút hạ bàn ăn xuống, đặt bát cháo kê vẫn còn bốc khói nghi ngút lên đó.

Đoạn Tiêu nhìn đồ ăn trên bàn với vẻ chán ghét: “Em đến thăm bệnh nhân mà chỉ có vậy thôi sao?”

“Anh cũng được tính là bệnh nhân hả?” Hạ Ngưỡng không muốn tranh cãi với anh, cô khó khăn xé túi đựng thìa bằng một tay: “Em hỏi bác sĩ rồi, anh chỉ bị chấn động não nhẹ, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nằm một tuần là khỏi.”

“Nằm một tuần là khỏi?” Anh khẽ nhướn mày: “Em biết một ngày anh kiếm được bao nhiêu tiền không? Ai sẽ bồi thường tổn thất cho anh?”

Hạ Ngưỡng bình tĩnh nhìn vết tím bầm nơi khóe miệng anh: “Vậy anh muốn thế nào? Muốn em bồi thường tiền thay cậu ta à?”

“Chia tay với cậu ta đi.”

“Em chưa từng ở bên cậu ta.”

Đoạn Tiêu lạnh lùng: “Ý anh là làm bạn cũng không được, đừng liên lạc với cậu ta nữa.”

“Em kết bạn với ai thì liên quan gì đến anh?” Hạ Ngưỡng nhú mày: “Em đã nói chúng ta kết thúc rồi, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Lâm Vọng, anh cứ lôi cậu ta vào làm gì?”

“Là anh đi tìm cậu ta sao?”

“Có lẽ cậu ta đã hiểu lắm nhiều điều về anh.” Cô nhớ lại những lời Lâm Vọng nói tối qua, lại nở nụ cười mỉa mai: “Cũng không tính là hiểu lắm. Tóm lại em đã trả hết tiền cho anh rồi, em không có lý do gì phải nghe theo lời anh nữa.”

Đoạn Tiêu liếc cô, cười khẩy: “Em đến cầu xin người ta mà thái độ vậy à?”

“Cậu ta bắt bình thay em nên mới tới tìm anh. Em thật sự có lỗi với Lâm Vọng. Hôm nay là sinh nhật cậu ta, thế mà lại bị tạm giam.” Cô lấy điện thoại ra: “Nếu anh không hài lòng thì em sẽ hủy kết bạn với cậu ta, được chưa?”

Cô đang xóa bạn.

Đoạn Tiêu cũng chẳng nhàn rồi, anh thẳng tay giật túi đồ cao cấp trên tay cô.

Giọng anh ẩn chứa sự tức giận: “Em biết rõ cả việc hôm nay là sinh nhật cậu ta, lại còn mua quà nữa.”

Cô tiện tay mua quà trên đường đến bệnh viện, là một cây nến thơm. Bao bì rất đẹp, nhưng lúc này đã bị anh xé nát.

Hạ Ngưỡng tức giận, lao tới giành lại: “Trả cho em.”

Cô nhào tới, cúi thấp eo xuống.

Đoạn Tiêu thuận thế nắm cánh tay cô kéo về phía mình giống một đứa trẻ không được ăn kẹo liền làm nũng, hung dữ chất vấn: “Em đã tặng quà gì cho anh chưa? Đôi giày thể thao trao đổi ngang giá, hay chiếc cà vạt có qua có lại?”

Những món quà cô chủ động tặng anh đều là để trả ơn nghĩa.

Ngay từ đầu cô đã tính toán rõ ràng với anh, đãi ngộ còn thua cả một cậu nhóc đàn em bình thường.

Hạ Ngưỡng bị anh kéo xuống nửa quỳ trên mép giường, cô sợ làm đổ bát cháo trên bàn ăn nên không dám cử động mạnh: “Đừng vờ vịt nữa, anh quậy đủ chưa!”

Cô mặc một chiếc áo lông, vài sợi tóc buông lơ lửng bên dưới mái tóc buộc nửa đầu quấn lấy cổ thon thả, trên làn da trắng nõn còn lưu lại dấu vết anh để lại mấy ngày trước.

Đoạn Tiêu nhìn thấy, lông mi hơi run lên vì áy náy.

Nhưng anh vẫn không buông tay, vẫn nắm chặt cây nến thơm kia không chịu thả.

“Cậu ta đánh anh đau lắm.” Bàn tay đang nắm cánh tay cô dịch chuyển ra sau siết lấy eo cô, nửa ôm cô vào lòng. Anh vùi mặt vào ngực cô, lặp lại: “Hạ Ngưỡng, đừng cãi nhau với anh nữa, đầu anh đau lắm.”

Vì tư thế cúi người dựa vào cô này mà Hạ Ngưỡng nhìn thấy trên gáy anh có một chỗ dán băng gạc trắng.

So với vòng băng trắng không đau không ngứa trên đầu thì có thể thấy chỗ này đã được xử lý đặc biệt.

Nhưng chỉ dừng lại chưa đầy một giây, Hạ Ngưỡng đã cảm nhận được bàn tay anh đang luồn vào trong áo khoác, thừa dịp nắm eo cô.

Nhiệt độ lòng bàn tay áp sát, cảm giác da thịt tiếp xúc làm người ta run rẩy.

Đầu óc cô nóng lên, chuông báo động vang rền muốn tránh né: “Anh lại muốn làm gì đó?”

Còn chưa dứt lời, tiếng y tá vừa đẩy xe vừa trò chuyện đã vang lên trên hành lang, càng lúc càng đến gần cửa. Đoạn Tiêu lại thừa nước đục thả câu ôm sát eo cô, kéo cô đến gần rồi hôn từ gáy lên đến sau tai.

Hơi thở mập mờ nhẹ nhàng quần lấy, bàn tay tự học thành tài của anh thành thạo luồn vào quần áo của cô.

“Anh thật bệnh hoạn!”

Hạ Ngưỡng tức giận véo cánh tay anh, bái phục khi anh có thể hưng phấn mọi lúc mọi nơi.

Yết hầu anh rung khẽ, cười xấu xa: “Anh không bị bệnh thì vào bệnh viện làm gì, trong phòng bệnh không phải sẽ kích thích hơn sao?”

Giọng nói trầm thấp của chàng trai gần như không thể nghe thấy: “Lớn tiếng chút nữa, gọi y tá đến đây.”

Sức lực Hạ Ngưỡng không bằng anh, tay kia còn đang bị khâu vốn không vùng vẫy được chút nào. Cô ngồi im, cảm nhận bàn tay anh đang mân mê eo mình như đang hưởng thụ đường cong.

Cô nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa phòng bệnh mỗi lúc một gần nên căng thẳng tới mức vô thức run lên, thấp giọng

mắng: “Anh đừng sờ nữa được không hả? Bị điên rồi à! Bi.ến th.ái, đây là bệnh viện...”

“Lừa em thôi.” Đoạn Tiêu cười, không trêu chọc cô nữa mà rút tay về: “Anh đâu có bệnh thích khoe thân.”

Hạ Ngưỡng thật sự không muốn dây dưa mập mờ với anh nữa, dùng sức đẩy anh ra. Cô lùi về sau một khoảng xa, rồi đứng thẳng người: “Em hủy kết bạn với Lâm Vọng rồi, sau này sẽ không liên lạc với cậu ta nữa, anh hòa giải riêng với cậu ta được không?”

Đoạn Tiêu không trả lời, lười biếng ngả người ra sau: “Tối nay em có về không?”

Nghe xong câu này cô không nói gì mà đóng cửa đi thẳng, tránh anh như tránh cọp beo.

Có những chuyện có thể nhượng bộ, nhường nhịn vài bước, nhưng có những chuyện thì tuyệt đối không thể.

Cửa bị đóng lại cái “Rầm”.

Một lát sau, y tá đẩy xe thuốc tới mà không biết chuyện gì đang xảy ra. Sau khi gõ cửa, được đồng ý mới bước vào, y tá thấy Đoạn Tiêu đang ăn cháo hạt kê trong bát nhựa.

Thoạt nhìn là một suất ăn bình thường mua bên ngoài.

Đại thiếu gia này, hồi sáng sớm tinh mơ mới chê đồ ăn sáng cho phòng bệnh VIP của bệnh viện bọn họ dở tệ, ăn một miếng rồi thôi.

Y tá nhớ tới cô gái vừa ra khỏi phòng bệnh, hiểu đại khái: “Bạn gái đưa tới à? Ngươi cả rồi, tôi hâm nóng lại giúp anh nhé?”

Đoạn Tiêu đáp nhàn nhạt: “Không cần.”

Y tá treo chai nước biển lên, lại nghe anh lẩm bẩm trong họng, giọng nói thì trầm cực kỳ trầm thấp, “Không phải bạn gái tôi”.

Trước khi đến đồn cảnh sát gặp Lâm Vọng, Hạ Ngưỡng vẫn chưa hiểu ý của câu nói Lục Gia Trạch nói với cô trước lúc rời đi.

Tới khi thấy khuôn mặt của Lâm Vọng, có dùng bốn chữ “Bầm dập tím tái” để hình dung cũng không quá đáng.

Cậu ta không gọi điện cho người giám hộ, cũng không chịu nhận lỗi. Thiếu niên cứng đầu cứng cổ cứ thế bị nhốt vào phòng giam.

Hạ Ngưỡng nhíu mày, quan sát khuôn mặt cậu ta: “Em đi kiểm anh ấy làm gì?”

“Đàn chị, xin lỗi, đã gây phiền phức cho chị rồi.” Lâm Vọng cười nhưng lại thấy rất khó coi, vết thương căng ra đau đớn: “Nhưng em rất ngứa mắt cái bộ dạng đó của anh ấy.”

“Sau này đừng làm mấy chuyện hại người cũng chẳng lợi mình như thế nữa.” Hạ Ngưỡng không nỡ nặng lời khi thấy gương mặt này của cậu ta: “Sau khi làm thủ tục xong thì em có thể ra ngoài được rồi, Đoạn Tiêu sẽ không thật sự truy cứu em đâu.”

Dù gì cũng đã ở bên anh Hai năm, ít nhiều cô cũng hiểu được bản chất con người anh.

Lâm Vọng tức đến nổi giơ chân đạp ghế: “Anh ấy lại uy hiếp chị sao? Chị đừng lo cho em, cùng lắm thì em tìm bố em——”

Hạ Ngưỡng ngắt lời cậu ta: “Anh ấy không uy hiếp chị, em đánh người là sai đó.”

“Chị với Đoạn Tiêu, giống như em nghĩ... không ai chịu thiệt cả, là anh tình tôi nguyện.” Cô nói tiếp một cách tự ti: “Chị chính là người như thế đấy, em không cần thấy chị đáng thương.”

“Đàn chị, chị thiếu tiền lắm đúng không?” Lâm Vọng không muốn nghe cô tự hạ thấp mình, tha thiết nhìn cô: “Em có thể cho chị.”

Cậu ta ngây thơ non nớt đến mức không nhận ra rằng mình cũng đang sỉ nhục người khác bằng cách tương tự.

Hạ Ngưỡng khẽ thở dài từ tận đáy lòng: “Không cần đâu, em đừng xen vào chuyện giữa chị và anh ấy nữa. Chị có cách giải quyết của riêng mình.”

Cô đứng dậy: “Chúc mừng sinh nhật. Cảm ơn em, cũng xin lỗi em.”

Còn xin lỗi vì chuyện gì thì không cần nói rõ.

Để kết thúc mối quan hệ không thể chịu đựng nổi với Đoạn Tiêu, cô đã lên kế hoạch suốt Hai năm.

Cũng đã cân nhắc đến hậu quả về sau, nhưng chuyện của cô, cô tự lo được, không nên liên lụy đến người khác.

Người khác không hiểu được những ân oán giữa hai người suốt mấy năm qua.

Mấy ngày sau, Hạ Ngưỡng nghe tin từ Lục Gia Trạch rằng Đoạn Tiêu đã xuất viện, và quả thật anh không làm khó Lâm Vọng.

Tảng đá đè nặng trong lòng cô đã rơi xuống.

Cô có thể đoán được anh sẽ không làm khó Lâm Vọng, và cô đã đoán đúng. Điều đó cho thấy suy nghĩ của cô không sai, ít nhất cô đã có thể hiểu Đoạn Tiêu một chút.

Nỗi sợ hãi về anh bắt đầu từ năm lớp 12, từ chuyện của La Lương Sâm. Cho dù là vì năm đó anh thuận nước đẩy thuyền đuổi em trai ruột đi, hay nhân cơ hội để gài bẫy cô...

Cô vẫn không hiểu nổi, tại sao đồng trang lứa mà lòng dạ và thủ đoạn của Đoạn Tiêu lại thâm sâu đáng sợ đến vậy, nhẫn tâm với cả người nhà, dường như tất cả những gì anh làm đều chỉ vì tư lợi.

Người ta khen anh là thương nhân thiên bẩm, không gian không phải thương nhân.

Nhưng cô chỉ cảm thấy anh giống như một loài động vật máu lạnh, thật sự đáng sợ.

Mãi cho đến khi ở bên cạnh anh Hai năm, cô mới dần hiểu anh hơn một chút.

Nhưng suy tư về sự may mắn đó đã bị một tin nhắn của Diêm Đào – bác sĩ khoa Gan phá vỡ: 【Cô Hạ, ca phẫu thuật tháng 6 đã bị hủy bỏ.】

——“Là anh đúng không?”

Lúc Đoạn Tiêu nhận được điện thoại của cô, anh mới bước khỏi cửa thang máy của công ty và đang vẫy tay với một trong những trợ lý của Đoạn Tự.

Ném chìa khóa xe qua, anh hỏi với giọng lười biếng: “Là anh cái gì cơ?”

“Ca phẫu thuật ghép tạng của Miểu Miểu bị hủy bỏ là do anh đúng không?” Hạ Ngưỡng tức giận đến nổi lửa giận lấn át lý trí: “Em cứ tưởng ít nhất anh sẽ không quá đáng như vậy, anh thật sự vô sỉ!”

Bước chân Đoạn Tiêu chậm lại, nghe ra là chuyện gì anh bèn nói lỏng cổ áo. Vẻ mặt có chút chán chừ, tầm mắt nhìn vào màn tuyết đang rơi bên ngoài tòa nhà.

Một số ký ức năm xưa cũng trùng hợp với khoảnh khắc này.

“Con chó nhỏ của em trai là do con giết phải không?”

“Ông bị đột quy là do con cố ý đẩy ông xuống lầu phải không?”

“Có phải con rất hận nhà họ Đoạn, rất hận ta không?”

Câu trả lời của anh chưa bao giờ quan trọng, câu hỏi của bọn họ chính là một loại khẳng định.

Anh cười khẽ: “Ừ, là anh đấy. Em muốn sao nào?”

“Sẽ chết người đấy.” Hạ Ngưỡng gay gắt nói: “Em không phải thuật cho con bé bằng tiền của anh, anh đừng lấy Miểu Miểu ra đùa giỡn.”

Đoạn Tiêu phớt lờ câu hỏi của cô: “Con bé sống hay chết thì liên quan gì đến anh? Sao anh phải nghe lời em? Hạ Ngưỡng, anh là con chó của em sao?”

“Em nào có bản lĩnh đó.” Cô cảm thấy thật mỉa mai. Sau một lúc im lặng cô lại nhẹ giọng nói: “Em xin anh, xin anh nhẹ tay thôi.”

“VẬY em ở bên anh một ngày đi.”

*

Vở kịch nhỏ 《Một số ghi chép về chuyện yêu đương của Đoạn Tiêu trong học kỳ 1 năm nhất Đại học》

– Bao cao su năm nay có một loại vân vẩy rồng, em nói không thoải mái, cảm giác kỳ kỳ. Có bị dị ứng không...?

– Mỗi lần em hào hứng kể với tôi những chuyện vắn vớ, tôi đều không thể nào tập trung lắng nghe được.

Muốn hôn em.

– Tên con trai ngồi đối diện em trong thư viện thích em rồi ư? Muốn móc mắt cậu ta, nhưng lại cảm thấy cậu ta có mắt nhìn đầy chứ.

– Đang đàm phán hợp đồng ở Singapore, bảo em đợi tôi ở công viên nhỏ bên cạnh. Em chơi với mèo của người khác Hai tiếng đồng hồ, nói chuyện với tôi chưa đến Mười phút.

Chắc, không được bế nó.

– Đến Bern để họp cùng quý bà Đoàn, bị lệch múi giờ, nhắn tin mà em không trả lời. Hơi giận, cố ý điền địa chỉ email của em vào thông báo hóa đơn thẻ tín dụng của tôi để ngày nào em cũng xem ông đây tiêu tiền.

– Thấy một bộ quần áo, khoác lên người em chắc sẽ đẹp lắm.

– Bộ quần áo đó mặc lên người em chắc sẽ rất đẹp.

Mặc rồi, không để ý kỹ, tôi cưỡi quá nhanh.

– Sao lại ăn ít mì hơn hôm qua, tài nấu nướng của tôi kém vậy sao?

Hình như cổ họng em ấy bị khàn rồi.

Không nhắc thì hơn, sẽ bị em đánh.

Chương 31: Nuôi quen rồi – Không muốn chia tay

“Bài kiểm tra thực hành của đoàn múa được chia thành bốn phần, đó là kiểm tra kỹ năng cơ bản, biểu diễn biến tấu, múa mô phỏng và biểu diễn ngẫu hứng.”

Trong đoàn múa tỉnh Kinh Châu, giáo viên thực tập phụ trách nhóm thực tập sinh trong khóa huấn luyện mùa Đông tên là Lâu Tầm Phương. Cô ấy đang đứng trước mặt thực tập sinh, trên tay cầm một xấp tài liệu, phát cho mỗi người một tờ.

Hạ Ngưỡng nhận tờ giấy, vô thức đọc lớn: “Thông qua thực tập, rèn luyện và nâng cao kiến thức lý thuyết cơ bản, kỹ năng múa và khả năng biên đạo nhất định cho sinh viên?”

“Ôi cô nhầm, đó là tờ kế hoạch thực tập của cô!” Lâu Tầm Phương vội lấy lại tờ giấy.

Trong nhóm người phía sau, có người không kìm nén được mà bật cười thành tiếng trước sự hấp tấp của cô giáo.

Lâu Tầm Phương ra vẻ nghiêm túc: “Cười gì mà cười? Cô thực tập chưa tới một tháng, có chút nhầm lẫn là chuyện bình thường.”

Cô ấy cũng chỉ lớn hơn nhóm thực tập sinh ba tuổi thôi, nhưng Lâu Tầm Phương không học cấp ba và đại học. Cô ấy xuất thân là vũ công ba lê, từ hồi cấp hai đã được chọn vào đoàn múa, xét về kinh nghiệm chuyên môn thì đã là bậc tiền bối kỳ cựu.

Nếu muốn đi theo con đường nghệ thuật hãy học để trở thành một nghệ sĩ.

Vốn dĩ không nhìn bằng cấp, chỉ nhìn kinh nghiệm.

“Quy định vẫn như cũ nhé, nữ mặc áo tập bó sát, đi tất màu hồng và mang miếng đệm đầu gối. Nam mặc áo phong bó sát màu trắng và quần tất sáng màu.”

Nói rồi, Lâu Tâm Phương vỗ tay: “Vậy năm nay đến đây thôi, nghỉ Tết cũng phải luyện tập chăm chỉ đấy. Mừng 8 Tết quay lại đoàn bắt đầu sát hạch, chúc mọi người năm mới vui vẻ.”

Cả đám người không hẹn mà cùng đồng thanh: “Chúc cô năm mới vui vẻ! Tạm biệt cô!!”

Lâu Tâm Phương đang định đi, lại quay đầu gọi: “Hạ Ngưỡng, em qua đây một lát.”

Hạ Ngưỡng vẫn chưa tháo lưới bọc tóc trên đầu, thấy cô ấy đi thẳng ra cửa thì vội xốc túi xách lên, mang nguyên quả đầu còn búi đuổi theo.

Cô là thực tập sinh nhỏ tuổi nhất trong đoàn múa tỉnh, những người khác có trẻ tuổi thì cũng là đàn anh, đàn chị năm Ba năm Tư của học viện múa.

Cũng khó trách khi các thầy cô trong đoàn đều đặc biệt quan tâm, chú ý đến cô.

Lâu Tâm Phương bước chậm lại để đợi cô, nhỏ giọng: “Em có biết sáng nay em lại đến muộn không?”

“Xin lỗi cô, chỗ em ở hơi xa, sau Tết em sẽ chuyển tới chỗ gần hơn.”

“Em không ở trong đoàn múa à?”

Hạ Ngưỡng thật thà nói: “Lúc em đến báo cáo, chủ nhiệm Tôn nói đoàn múa không cung cấp chỗ ở cho thực tập sinh.”

“Hả? Đoàn múa của chúng ta có ký túc xá mà, tuy phải trả tiền nhưng rẻ hơn tiền thuê nhà bên ngoài gần một nửa đấy. Chắc bà ta cho người khác thuê lại để kiếm chác thêm rồi!” Lâu Tầm Phương thấy cô cụp mắt rũ mi thì vỗ nhẹ lên đầu cô, “Dù sao cô cũng đã nói với em rồi đấy, có ký túc xá, qua Tết quay lại đoàn thì múa em xem xét tự lo liệu nhé.”

Hạ Ngưỡng gật đầu: “Vâng, em cảm ơn cô.”

“Em cũng đừng thật thà quá, đừng quá coi trọng nhân viên ở đây. Tốt nghiệp xong chắc em không có ý định ở lại đây đâu nhỉ?”

Nói điều này hơi sớm, hỏi cô về kế hoạch tương lai thì cũng có hơi thiếu tế nhị.

Nhưng từ trước đến nay Hạ Ngưỡng luôn vụng về trong phương diện này, cô không biết tránh né câu hỏi kiểu này thế nào, đành trả lời thẳng thắn: “Nếu đậu phỏng vấn thì em vẫn muốn đến Đoàn ca múa kịch Trung Quốc.”

Đoàn ca múa kịch Trung Quốc là nhà hát nghệ thuật cấp quốc gia trực thuộc trung ương, cũng là điểm dừng chân tốt nhất cho sinh viên ngành múa.

Lâu Tầm Phương không bất ngờ khi Hạ Ngưỡng nói vậy, ưu thế của một người học trình diễn vũ đạo có hai điều: một là thành danh khi còn trẻ, hai là ngoại hình xuất sắc.

Hạ Ngưỡng đều chiếm cả.

Trông cô dịu dàng mềm mại, vóc dáng cân đối cũng rất tự tin. Nhưng không phải là kiểu tự tin phô trương ra ngoài, mà là khí chất trầm ổn, có nguyên tắc nhất quán của riêng mình và nội tâm không bị ảnh hưởng.

“Được, cứ cố gắng tập luyện.” Mới nói xong, Lâu Tầm Phương đột nhiên đổi giọng, “Mẹ kiếp! Xe ai đỗ sau xe tôi thế này? Đỗ xe kiểu gì mà ngang ngược quá thế, làm sao tôi lùi xe được đây?”

Hạ Ngưỡng ngược mắt lên thì thấy chiếc GT màu đen bạc quen thuộc.

Cô sững người, cô đã nói cho Đoàn Tiêu biết bây giờ mình đang ở đoàn múa tỉnh sao? Hình như chưa từng, sao anh biết được, lại điều tra cô hay gì?

Không kịp nghĩ nhiều, Hạ Ngưỡng liếc thấy có bóng người trong xe thì vội vàng đứng ra phải sạch quan hệ: “Cô ơi, để em lùi xe giúp cô nhé.”

“Em biết lái xe à?” Lâu Tầm Phương lấy chìa khóa xe ra, do dự, “Cô mới lấy bằng lái, thật tình không thành thạo lắm.”

Hạ Ngưỡng nhận chiếc chìa khóa xe MINI của cô ấy rồi ngồi vào ghế lái: “Em học lái xe từ năm nhất, kỹ năng lái cũng ổn ạ.”

Cô nói “Cũng ổn” là khiêm tốn.

Được một tay đua như Đoàn Tiêu đích thân kèm cặp, có lái xe lên đường đua cũng không thành vấn đề.

Lâu Tầm Phương vẫn lo lắng: “Em cẩn thận đừng va quệt, chiếc xe phía sau đắt lắm đấy... Đây, hình như có người ngồi trong xe đó thì phải?”

Lớp kính trong suốt trước xe phản chiếu ánh nắng ấm áp của buổi chiều mùa Đông nên không nhìn rõ lắm. Trong lúc cô ấy đang lăm bắm, Hạ Ngưỡng đã lùi xe ra ngoài.

“Cô ơi, xong rồi ạ.” Hạ Ngưỡng gọi cô ấy quay lại.

Lâu Tâm Phương không nhìn chiếc xe đó nữa, thoải mái lên xe mình, vẫy tay chào: “Cảm ơn nhé, tạm biệt.”

“Tạm biệt cô.”

Vừa dứt lời, chiếc GT vốn đứng bất động như núi chợt bấm còi về phía cô, tiếng còi inh ỏi làm người ta giật mình.

Hạ Ngưỡng đến trước chiếc xe đó, gương mặt vô cảm nhưng khí thế lại hùng hổ, cô đá một cú vào đầu xe tỏ ý bất mãn.

Tiếng còi lập ngừng lại, cửa sổ ghế lái được hạ xuống, một cái đầu thò ra. Là gương mặt một trợ lý xa lạ, chào hỏi với vẻ hơi ngượng ngùng: “Cô Hạ.”

“...”

Đoạn Tiêu ngồi ở hàng ghế sau mỉm cười, nhìn cô hậm hực bước tới kéo cửa xe phía sau ra.

Anh đang ngậm viên kẹo bạc hà bên má, đôi chân dài duỗi thẳng một cách tự nhiên không chút kiêng dè. Anh chống khuỷu tay lên tay vịn bên cạnh, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười đầy lôi cuốn.

Anh mặc một bộ vest suông đắt đỏ, vẻ ngoài phóng túng đẹp trai.

Nhưng Hạ Ngưỡng không hề bị anh dụ dỗ, cô lạnh lùng nói: “Em đã nói rồi, không đi cùng anh.”

Đoạn Tiêu làm như không nghe thấy: “Lên xe.”

Cô quay người định bỏ đi, cửa xe chưa kịp đóng đã nghe thấy anh ra lệnh bằng giọng điệu như thường: “Trợ lý Trình, tông vào đi.”

Trợ lý Trình kinh ngạc: “Hả? Tông người?”

Đoạn Tiêu tặc lưỡi bực bội: “Tông xe! Cô ấy đi qua xe nào thì tông chiếc xe đó.”

“...”

Nguyên dãy này đều là xe của các giáo viên trong đoàn múa, trong sân còn có các sinh viên thực tập khác đang đi về hướng này. Anh không sợ mất mặt xấu hổ, nhưng Hạ Ngưỡng còn phải tiếp tục học tập và làm việc ở đây.

Cô dừng bước, có một cơn tức giận ứ đọng trong lòng không thể phát tiết ra được, cảm giác bức bối khó chịu. Cô giận đùng đùng, đá vô cửa xe máy phát rồi ngồi vào ghế phụ.

Cố ý đẩy, có lên xe cũng không ngồi cùng anh.

Bấy giờ Đoạn Tiêu mới vui vẻ đóng cửa xe lại.

Chờ xe chạy, anh chậm rãi nói: “Hạ Ngưỡng, em có biết tại sao hồi cấp ba Mã Bằng lại sợ anh đến vậy không?”

Hạ Ngưỡng nhìn anh qua gương chiếu hậu, liếc anh một cái tỏ ý không vui.

Anh nhìn cô với vẻ mặt thản nhiên, khi nói câu này còn bật cười kiêu ngạo: “Bởi vì trước khi đánh cậu ta, anh đã sớm tung tin trước mấy ngày để cả trường đến xem.”

“...”

Đoạn Tiêu nhìn cô: “Cho nên, anh cần gì phải đợi em bỏ đi gần một tuần mới ra tay với Ôn Vân Miểu?”

Khi tức giận anh sẽ bộc phát ngay tại chỗ.

Cho dù ngày nào cũng tức giận, cũng sẽ không bao giờ kìm nén bản thân.

Người khác hao tổn năng lượng tinh thần, còn anh thì giữ chặt nó trong tâm. Cảm xúc rất ổn định, ổn định đến mức giận dữ và giải tỏa một cách triệt để.

Hạ Ngưỡng nghe anh giải thích như vậy, ngược lại có hơi thất vọng.

Nếu thật sự do anh gây khó dễ thì vẫn còn cơ hội. Nhưng nếu là do bên phía người hiến tạng xảy ra vấn đề mới dẫn đến việc phẫu thuật bị hủy bỏ thì lại phải chờ người phù hợp tiếp theo.

Sáng nay, cô đã giận đến mất hết lý trí lúc nhận được tin này.

Lại là cuối năm, bác sĩ Diêm đức cao vọng trọng của bệnh viện đang nghỉ lễ, đành đợi ông ấy quay lại sau Tết mới hỏi rõ được.

Hạ Ngưỡng đuối lý, nhưng không muốn xin lỗi anh, những chuyện anh có lỗi với cô còn ít sao?

Cô hỏi với giọng gượng gạo: “Anh đưa em đi đâu?”

Anh kiêu ngạo, nói: “Không muốn nói.”

Xe chạy về hướng sân bay, Hạ Ngưỡng phản ứng lại, quay đầu nói: “Em không đi công tác với anh đâu!”

“Vậy em trách oan anh thì tính sao?” Đoạn Tiêu chậm rãi buộc tội, “Em chưa rõ đầu đuôi đã mắng anh một tràng, anh chịu thiệt thòi quá rồi.”

“...”

Chuyến công tác này là do quý bà Đoạn phái anh đi, không thể từ chối.

Thật ra anh rất ít khi làm việc cho Đoạn thị, hồi năm nhất có tham gia nhiều cuộc thi khởi nghiệp của khoa Tài chính Thương

mại, anh đều cố tình tránh các công ty con dưới trướng Đoạn thị.

Nhưng trong nhà có công ty niêm yết nằm trong top Năm trăm toàn cầu, thân làm con sao chỉ lo thân mình.

Càng khỏi phải nói tới người tự mình cũng tạo ra thành tích như Đoạn Tiêu.

Anh mạnh hơn Đoạn Ngật Nhiên đang ăn không ngồi rồi ở Canada nhiều, suy cho cùng họ hàng bên ngoại cũng không bằng con trai ruột, trong lòng Đoạn Tự hiểu rõ.

Sau này khi bà ta nghỉ hưu, nếu không giao công ty cho người nhà quản lý thì phải giao cho hội đồng quản trị. Mấy chục năm sau, liệu còn treo biển hiệu họ “Đoạn” hay không thì cũng khó mà nói trước.

Suốt đường đi, Hạ Ngưỡng không tình nguyện nhưng cũng đành chịu.

Hộ chiếu ở trong tay Đoạn Tiêu nửa năm, visa cũng đã làm xong từ lâu.

Người nào đó lại biến đâu mất lúc ở phòng chờ VIP. Cô chỉ có thể ngồi ở bàn bên gần đó, ăn uống để giết thời gian.

Giữa chừng có một bạn nam đến bắt chuyện, cậu ta là một sinh viên giỏi đang thi cao học thì nhận được offer của một trường đại học thuộc khối Ivy League.

Cậu ta còn chưa sang Mỹ mà đã bắt đầu nói tiếng Anh xen kẽ tiếng Trung.

Hạ Ngưỡng kiên nhẫn nghe đối phương khoác lác nửa ngày, mới lịch sự hỏi: “Bỏ ra 150 vạn là mua được chương trình học này của trường cậu rồi đúng không?”

“...”

Nam sinh lộ vẻ lúng túng, không ngờ cô gái này lại biết quy tắc ngầm giữa các trung tâm du học. Nghe thấy thông báo chuyển bay, cậu ta vội vàng chuẩn đi.

Hạ Ngưỡng ngồi yên tại chỗ, bất giác nở nụ cười.

Đột nhiên cô phát hiện ra Đoạn Tiêu cũng khá có ích, ít nhất anh đã giúp cô biết cách vạch trần vẻ huyền bí cao siêu của những thứ tưởng chừng như rất đặc biệt.

Như trước đây, cô không biết tại sao Lục Gia Trạch có thể vào được Đại học Kinh Châu chỉ với thành tích thế kia.

Sau đó mới nghe nói anh ấy có hộ chiếu Hồng Kông, thi đấu hay thi tuyển sinh đều được cộng điểm... Cách này vừa hợp lý vừa hợp lệ, nhưng vì ít thông tin nên người bình thường không tiếp cận được.

Cô vẫn giữ gương mặt tươi cười cho tới lúc Đoạn Tiêu quay lại dẫn cô lên máy bay.

Hạ Ngưỡng không chú ý nghe thông báo xem điểm đến là nơi nào, cô qua cửa an ninh bằng lối đi đặc biệt, vé máy bay và hộ chiếu đều ở trong tay Đoạn Tiêu, chỉ biết là bay đến một thành phố nhỏ ở nước Ý.

Không có nhiều tuyến bay sang đó, trên máy bay cũng ít người.

Thậm chí trong hai dãy của khoang hạng nhất chỉ có hai người họ, tiếp viên hàng không phục vụ rất nhiệt tình, cơ trưởng còn đến chào hỏi hai người trước khi cất cánh.

Hạ Ngưỡng không muốn nói chuyện với anh, trước đây còn nợ tiền anh thì không còn cách nào khác. Giờ đã trả hết nợ nần rồi mà còn bị anh dắt theo, cô vô cùng bức bối.

Đương nhiên Đoạn Tiêu cũng biết cô khó chịu.

Trước đây cô giấu sự khó chịu trong lòng, bây giờ thể hiện ra thẳng mặt.

Hạ Ngưỡng vẫn mềm lòng, hồi cấp ba mềm lòng với anh, lên đại học bị anh uy hiếp cũng vẫn mềm lòng.

Nếu có lúc nào đó cô không mềm lòng, cũng không giữ thể diện nữa, thì sẽ không ở chung một phòng với anh một cách hòa thuận như vậy.

Đáng tiếc không thể làm người yêu, bọn họ càng không thể làm kẻ thù.

Nhưng Đoạn Tiêu không quan tâm những điều này, anh chỉ cần kết quả.

Ít nhất, quay đầu lại là gương mặt đang say ngủ của cô.

Chuyến bay dài 12 tiếng, đêm đã khuya, đèn trong khoang máy bay tối đi. Tối qua Hạ Ngưỡng ngủ không ngon, lại tập múa cả ngày ở đoàn nên càng mệt mỏi rã rời.

Thật ra có thể ngả ghế thành giường để ngủ, nhưng cô cũng ngủ rất say theo cách này.

Đoạn Tiêu gập chiếc máy tính đã mở cả đêm lại, xoa xoa huyết thái dương mệt mỏi, lại nghiêng người sang nhìn dáng say ngủ của cô.

Cô không đeo bịt mắt, chỉ đắp một chiếc chăn mỏng trên người, hai tay dưới chăn ôm lấy nhau.

Nhiệt độ trong khoang máy bay được thiết lập theo thân nhiệt con người, chiếc áo khoác dày trên cơ thể làm gương mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ.

Đoạn Tiêu cởi dây an toàn, dịch người sang, nâng mặt cô lên hôn. Lần nào anh cũng chỉ muốn hôn nhẹ chút thôi, nhưng khoảnh khắc ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô, anh đã không còn nhẹ nhàng được nữa.

Không nghi ngờ gì, Hạ Ngưỡng đã bị nụ hôn triền miên của anh đánh thức, chỉ là lệch múi giờ khiến cô choáng váng, cộng thêm buồn ngủ, cô vẫn chưa tỉnh táo lại từ trong cơn mơ.

Có lẽ do còn mơ màng nên cô tưởng là vẫn còn như trước đây, ngoan ngoãn hé mở đôi môi theo bản năng, vòng tay qua eo anh như đang phối hợp.

Đoạn Tiêu nở nụ cười, càng hôn sâu hơn.

Nuôi quen rồi.

Khi anh cười, cô khẽ giật mình, mí mắt cô run lên rồi mơ màng mở mắt ra. Hai đôi môi ướt át vẫn còn dán vào nhau, Hạ Ngưỡng ngơ ngác nhìn anh.

Hai giây sau, cô bình tĩnh mím chặt môi quay mặt đi ngủ tiếp, như thể vừa rồi vẫn chưa tỉnh ngủ.

Đoạn Tiêu càng bật cười thành tiếng, vạch trần cô: “Anh biết em đang giả bộ ngủ.”

“...”

Bàn tay giấu dưới chăn của Hạ Ngưỡng đang xấu hổ tự véo đùi mình, không chịu nhìn anh: “Anh nói chỉ ở bên anh một ngày thôi mà!”

Anh chậm rãi nói: “Vậy em nhảy xuống đi.”

“...” Cô bất mãn quay đầu đi, lạnh mặt nói, “Rốt cuộc khi nào em mới được về?”

“Xem tâm trạng anh đã.”

“Em phải về đón năm mới.” Hạ Ngưỡng cup mắt, thấp giọng, “Miếu Miếu được nghỉ rồi, em còn phải về Thân Thành cúng bái bố mẹ em.”

Cách giao thừa cũng chỉ còn một tuần, lúc này không có nhiều người xuất ngoại.

Chẳng biết Đoạn Tiêu có nghe lọt tai hay không, anh nắm ngón tay cô chơi đùa một cách lười biếng, nói: “Vậy em ngoan ngoãn một chút.”

Mục đích anh đến đây lần này là ghé đến một hòn đảo tư nhân ngoài khơi Sicily, anh đến bàn bạc với chủ đảo về nguồn tài nguyên khoáng sản cobalt ở đó.

Các vật liệu chế tạo từ hợp kim cobalt siêu bền và sản phẩm pin sạc của ngành hàng không vũ trụ thuộc Đoạn thị đều có liên quan mật thiết đến kim loại khan hiếm này.

Vì Đoạn Tiêu có công việc quan trọng phải làm nên phải đi trước.

Vì vậy sau khi Hạ Ngưỡng xuống máy bay, đã được trợ lý của công ty sắp xếp cho anh đưa đến khách sạn, làm thủ tục nhận phòng.

Kinh Châu đang trong mùa Đông giá rét nhưng nhiệt độ nơi đây lại đang là mùa Hè ấm áp.

Trợ lý được sắp xếp cho cô là một người Ý gốc Hoa, tên là Laura, biết nói tiếng Trung, khi đến còn tiện tay mua cho Hạ Ngưỡng mấy bộ váy ở địa phương.

Ngày hôm sau, ăn cơm trưa xong Laura lái xe đưa cô ra ngoài.

Đi ngang qua đoạn đường ven biển, cô thấy bên dưới có không ít người đang lướt sóng.

Hạ Ngưỡng nhớ Đoạn Tiêu cũng rất thích lướt sóng, không chỉ lướt sóng mà còn nhảy dù, chơi dù lượn, trượt tuyết, anh thích những hoạt động ngoài trời vừa kích thích vừa mạo hiểm.

Anh đã từng dẫn cô đi trượt tuyết, có lần cố ý chọn chỗ cao, dọa cô khóc thét.

Hạ Ngưỡng luôn ghét những điều “Không lường được”.

Nhưng Đoạn Tiêu thì không, anh thích thú tận hưởng cảm giác hồi hộp khi lang thang bên bờ vực sinh tử, làm adrenaline trong người tăng vọt.

Xe chạy được một lúc, cô không kìm được, hỏi: “Chúng ta đi đâu thế?”

Laura lái một chiếc xe mui trần cổ điển, liếc nhìn Hạ Ngưỡng qua khóe mắt. Cô ấy nói nếu cô không bôi kem chống nắng thì sẽ bị cháy da, bảo cô đội mũ vào trước: “Đi tìm Xiao, anh ấy vừa quay lại.”

Đoạn Tiêu không có tên riêng tiếng Anh, mỗi lần ra nước ngoài, bọn họ đều gọi anh như vậy.

Hạ Ngưỡng mím môi, cảm thấy hỏi câu này cũng vô ích, thậm chí cô còn không biết “Anh ấy vừa quay lại” là quay lại từ đâu.

Cô bật chuyển vùng xem bản đồ, địa điểm hiển thị trên đó là Piazza Casa Professa, 21, 90134 Palermo PA.

Một chuỗi tiếng Ý, vừa rồi suốt dọc đường cũng toàn là người nói tiếng Ý.

Cụ thể hơn thì không rõ, chỉ biết anh đang ở Palermo.

Xe dừng lại trước một công trình kiến trúc, bên ngoài không có gì đặc biệt, bên trong lại nguy nga. Kiến trúc châu Âu tuy đều mang màu sắc thời kỳ Phục Hưng nhưng đều rất huy hoàng tráng lệ.

Tòa nhà này vẫn có chút khác biệt, vừa bước vào đã cảm thấy đặc biệt trang trọng và đẹp đẽ.

Thấy linh mục cầm Kinh Thánh bước ra, Hạ Ngưỡng mới xác nhận đây là một nhà thờ.

Laura không vào trong, cô chỉ thấy vài cặp đôi lác đác bên trong.

Còn Đoạn Tiêu đang ngồi ở hàng ghế đầu, anh mặc một chiếc áo sơ mi hoa phong cách Hawaii.

Anh ăn mặc như thế trông càng giống tay chơi, vốn đã có ngũ quan sắc bén tuần tú, ở nước ngoài cũng không hề kém cạnh.

Hạ Ngưỡng không hiểu gì, đi tới bên cạnh kéo góc áo anh: “Anh làm gì ở đây?”

Đoạn Tiêu đứng dậy, làm động tác “Suýt” với cô rồi kéo cô đến bên cạnh.

Linh mục bắt đầu đọc kinh bằng tiếng Ý, ai nấy trong nhà thờ đều nghiêm túc lắng nghe, dù Hạ Ngưỡng không hiểu tín ngưỡng này cũng không tiện lên tiếng.

Nghi lễ kết thúc, có một cặp đôi người nước ngoài trông giống vợ chồng phát bánh quy trong giỏ nhỏ cho bọn họ.

Hạ Ngưỡng nhận lấy, cắn một miếng dưới ánh mắt mong đợi của đối phương. Mùi vị không tệ, vừa ăn là có thể cảm nhận được đây là đồ thủ công.

“Em có biết em đang ăn bánh gì không?” Đoạn Tiêu đứng bên cạnh mỉm cười, “Bánh cưới.”

Hạ Ngưỡng sững sốt: “Ý anh là sao?”

“Chúng ta vừa kết hôn.”

“...”

Đoạn Tiêu nhìn về mặt kính ngực của cô lại mỉm cười, giải thích một cách dễ hiểu: “Em không phát hiện ra vừa rồi trong nhà thờ mọi người đều có đôi có cặp sao? Phong tục sau khi kết hôn ở đây là đến nghe cha xứ cầu nguyện, cái em ăn chính là bánh cưới. Vừa rồi cặp vợ chồng kia chúc chúng ta tân hôn hạnh phúc.”

Tính đi tính lại, hơn Ba tháng nữa cô mới đủ 20 tuổi, vậy mà kết hôn ở đây rồi?

Sắc mặt Hạ Ngưỡng lạnh dần, xoay người đi ra ngoài.

Đoạn Tiêu sải bước đuổi theo: “Sao lại tức giận?”

Đi được một đoạn, cách khá xa nhà thờ.

Hạ Ngưỡng quay người lại, ném miếng bánh lên người anh: “Anh bị điên thật rồi, ai muốn kết hôn với anh? Rốt cuộc anh xem hôn nhân là chuyện tùy tiện đến mức nào, mà lại đưa em đến đây!”

“Anh.” Hiếm khi thấy anh chậm rãi như vậy, rũ mắt nhìn cô nói, “Anh không muốn chia tay.”

Cô nghe mà buồn cười: “Chúng ta chưa bao giờ có quan hệ yêu đương!”

“Vậy thì yêu đương đi.”

“Vì sao em phải yêu đương với loại người như anh, em tìm ai mà chẳng được, cần gì tìm anh?” Hạ Ngưỡng hỏi ngược lại không kiêng dè, càng nói càng không lựa lời, “Anh nên tìm người giống anh mà hẹn hò!”

Đoạn Tiêu im lặng nhìn cô chăm chăm, chờ cô nói hết câu rồi mới hỏi: “Người giống anh, là người thế nào?”

“Là loại người muốn tông xe ai thì tông, muốn đưa ai đi thì đưa!” Cô giận giữ nhìn anh, “Anh vẫn chưa hiểu sao? Em và anh không cùng một loại người. Anh đừng nói với em là anh thích em, Hai năm trước anh cũng nói vậy đấy, chữ thích của anh kinh khủng quá, tại sao anh thích em thì em phải ở bên anh?”

Nói đến cuối, giọng cô càng nhỏ dần, vì cảm nhận được khí áp của anh càng lúc càng thấp.

Đoạn Tiêu mở miệng: “Nói xong chưa?”

Hạ Ngưỡng thấy anh bình tĩnh đi về phía trước, cô không khỏi lùi về sau mấy bước, cát sỏi dưới chân phát ra tiếng ma sát ào ào.

Giọng anh lạnh nhạt thờ ơ: “Giấy chứng tử và hộ chiếu giả dễ làm lắm, em biến mất ở đây, ai biết được?”

Chương 32: Khóa trái – Thích chơi trò này lắm à?

Tiếng gió lùa vào bên tai, Hạ Ngưỡng kinh ngạc nhìn anh: “Anh có ý đồ này nên mới đưa em đến đây sao?”

Làm giấy chứng tử, để cô biến mất khỏi thế giới này.

Quyết định về quyền sống chết của một người đối với anh lại đơn giản và tùy tiện đến vậy.

Đoạn Tiêu cup mắt xuống, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn theo bước chân lùi lại của cô: “Anh đã nói rồi, đừng có lúc nào cũng chọc tức anh.”

Rốt cuộc là ai đang chọc tức ai? Hạ Ngưỡng trừng mắt nhìn anh, khóe mắt dần ửng đỏ.

Lại làm cô sợ rồi.

Giống như một con thỏ bị dọa sợ với đôi mắt đỏ hoe.

Đoạn Tiêu lơ đãng nhìn vào khuôn mặt cô, định cố gắng nói điều gì đó để cứu vãn nhưng ánh mắt của cô khi nhìn anh chăm chăm có chút hung dữ.

Khi cả hai rơi vào thế bế tắc thì Laura vừa lái xe đến và bấm còi. Cô ấy nhìn hai người họ mà không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, sau đó nói một câu khiến ngọn lửa tức giận ở đây bùng lên dữ dội hơn——

“Này, hai người tân hôn vui vẻ nhé! Chơi ở nhà thờ vui không? Cha xứ này giỏi lắm đấy, những cặp đôi mà ông ấy làm lễ kết hôn hầu như đều sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long.”

“...”

Bước chân của Đoạn Tiêu khựng lại.

Hạ Ngưỡng chuyển hướng cơn giận, cô quay người giận dữ chạy về phía chiếc xe: “Phiền chị xuống xe.”

Về bản chất Đoạn Tiêu vẫn là ông chủ của Laura, cô ấy liếc mắt nhìn anh, thấy anh không phản đối gì thì mới xuống xe: “Sao vậy?”

Hạ Ngưỡng không nói nhiều với cô ấy, cô leo lên xe, đánh lái quay đầu xe, không thèm ngoái đầu lại.

Trông cô có vẻ nhỏ bé yếu đuối nhưng khi lái xe lại rất nhanh và vững. Trên con đường quanh co tiếng ga xe rú lên ầm ầm, chỉ một lát sau đã không thấy bóng dáng chiếc xe đâu nữa.

Laura nhìn theo một lúc, thầm khen cô lái xe giỏi, sau đó quay lại hỏi: “Xiao, không cần tôi theo sao?”

Đoạn Tiêu bình tĩnh ngồi xuống, nhặt chiếc bánh cưới nhỏ trên mặt đất lên, nói một cách thờ ơ: “Cô ấy đã lớn như vậy rồi, sợ gì chứ.”

Hộ chiếu giấy tờ đều nằm trong tay anh, Hạ Ngưỡng lại chẳng quen biết ai ở đây. Nếu cô chạy đến đại sứ quán cầu cứu cũng sẽ bị anh dẫn về, ngoài khách sạn ra thì không có nơi nào khác để đi.

Laura là nhân viên lâu năm của công ty Đoạn thị ở hải ngoại, tết Trung thu năm ngoái cô ấy đã gặp Đoạn Tiêu qua cuộc họp video nên biết rõ thân phận và năng lực của anh.

Nhưng không ngờ lần gặp mặt trong chuyến công tác đầu tiên, cậu chủ nhà họ Đoạn lại dẫn theo một cô gái, thậm chí còn trực tiếp đưa cô đến nhà thờ nghe cha xứ giảng đạo.

Cô ấy không biết có nên hỏi nhiều hay không.

Dù sao thì cũng có khoảng cách tuổi tác, lại có sự khác biệt giữa hai thế hệ, Laura lớn hơn họ ít nhất mười tuổi.

Trong lúc đang do dự, cô ấy nhìn thấy Đoạn Tiêu đang ăn bánh quy, ngập ngừng hỏi: “Đã rơi xuống đất rồi, hay để tôi vào lấy thêm nhé?”

“Không sao đâu.” Anh dùng tay bẻ một miếng nhỏ cho vào miệng, nhai một cách vô vị: “Bánh cưới cũng chẳng có gì ngon cả, kết hôn cũng có gì hay đâu.”

“...”

Nhìn thế nào anh cũng không giống chưa kết hôn vì không muốn kết hôn.

Hạ Ngưỡng quả thật chỉ có thể quay về khách sạn.

Không biết có phải Đoạn Tiêu cố ý chọn một khách sạn nghỉ dưỡng hẻo lánh hay không, các nhân viên ở đây nói tiếng Anh cực kỳ tệ, với giọng điệu như bị lú lừ.

Nhưng những người đàn ông ở đây đều rất ngọt ngào, làm việc mà chẳng thấy một chút vẻ không vui nào.

Cô đi đến quầy bar ở tầng một gọi một ly nước táo.

Không lâu sau, Laura trở lại, mang theo một hộp pizza đóng gói, tìm một cái bàn và chia sẻ với cô: “Cô với Xiao cãi nhau rồi à?”

Hạ Ngưỡng buồn bã nói: “Tôi với anh ấy không phải như chị nghĩ đâu.”

Laura có vẻ không mấy để tâm ‘Ừ’ một tiếng, sau đó hỏi tiếp: “Cô quen biết Xiao được bao lâu rồi? Thực ra tôi cũng không biết nhiều về cậu ấy lắm, trụ sở chính nói thiếu gia sẽ đến hợp tác

với tôi về dự án... Tôi còn tưởng là một nhân vật quan trọng gì đó, không ngờ cậu ấy chỉ mới hai mươi tuổi.”

Cô ấy dường như không quan tâm đến câu trả lời của Hạ Ngưỡng mà giống như đang than thở về sắp sau giờ làm việc.

“Tôi không hiểu nổi. Lúc hai mươi tuổi, tôi đang ở La Mã vừa làm vừa học, vất vả tới nỗi chết đi sống lại. Còn cậu ấy lúc hai mươi tuổi, mẹ cậu ấy lại yên tâm giao cho cậu ấy một hợp đồng trị giá hàng tỷ đô để thử sức!”

Hạ Ngưỡng thuận miệng đáp: “Người tài giỏi thường bận rộn hơn thôi.”

“Đúng vậy, dù không muốn thừa nhận nhưng cậu ấy thực sự rất có năng lực. Năm ngoái tôi thấy cậu ấy nói tiếng Ý chỉ được tới mức giao tiếp cơ bản, lần này gặp lại đã không cần tôi phiên dịch nữa.” Laura suy đoán. “Chắc hẳn cậu ấy thường dành nhiều thời gian cho những việc này.”

“Đúng vậy.”

Đoạn Tiêu vừa thông minh lại vừa chăm chỉ.

Cộng thêm gia thế xuất chúng như vậy, ngay từ khi sinh ra đã là người chiến thắng.

Laura cảm thấy buồn cười trước sự chênh lệch rõ rệt này, nhưng cũng phải tâm phục khẩu phục: “Hôm nay tôi cũng xem như đã được mở mang tầm mắt, gia đình nhà họ Đoạn đúng là giỏi kiếm tiền ... Quả không hổ danh là con trai của Đoạn Tự. Đúng rồi, cô gặp mẹ của cậu ấy chưa? Chính là Đoạn tổng của tập đoàn Đoạn thị rất nổi tiếng trong giới người Hoa.”

Hạ Ngưỡng sững sờ, không biết nên nói là đã gặp hay chưa gặp.

Đã mấy năm trôi qua, Đoạn Tụ có lẽ đã quên cuộc gặp gỡ ngắn ngủi đó từ lâu.

Suy nghĩ ngập ngừng trong nửa phút của cô, trong mắt Laura chính là “Chưa từng gặp”, cô ấy không khỏi kinh ngạc: “Cậu ấy đưa cô đến nhà thờ kết hôn mà lại không đưa cô đi gặp mẹ cậu ấy sao?”

Hạ Ngưỡng cúi đầu, cười khổ: “Tôi chắc chắn không thể gặp mẹ anh ấy được.”

Chỉ riêng chuyện của La Lương Sâm cũng đủ khiến cô xấu hổ không ngẩng đầu lên được.

Laura không biết chuyện gì đã xảy ra giữa họ.

Nhưng nhìn cách hai người trẻ tuổi này đối xử với nhau, kết hợp với câu nói của Hạ Ngưỡng lúc nãy, cô ấy đoán chỉ có thể là vì ‘Môn đăng hộ đối’.

Cô ấy không khỏi thở dài: “Cô cũng không dễ dàng gì, những thiếu gia trong các gia tộc như vậy ngoài tình yêu ra thì chẳng biết khổ là gì. Khi yêu thì có thể sống chết vì nhau, sâu đậm và chân thành, nhưng ai biết được ngày nào đó họ sẽ thay lòng đổi dạ.”

Hạ Ngưỡng cắn ống hút, nhấp một ngụm nước trái cây, sắc mặt thản nhiên đồng ý: “Đúng vậy.”

Ngay cả trong tình yêu, anh cũng không cần phải chịu khổ.

Dù sao thì những gì muốn có anh sẽ tìm mọi cách để đạt được.

Khi Đoạn Tiêu trở lại, hầu hết các nhà hàng đã đóng cửa.

Nhưng nửa giờ trước, bên đài phun nước của khu nghỉ dưỡng đã tổ chức một bữa tiệc nhỏ. Du khách ở đây cùng nhau ra ngoài

chơi, hòa nhập với các nhân viên phục vụ sau giờ tan ca.

Bọt sâm panh và hương trái cây hòa quyện vào nhau, những người có màu da khác nhau tụ tập lại tạo thành vòng tròn, nhảy múa trong ánh hoàng hôn.

Trong sân vang lên tiếng nhạc sôi động, bầu không khí lan tỏa náo nhiệt và ồn ào, đến nỗi mọi người không muốn rời đi.

Hạ Ngưỡng không biết gì về độ cồn của rượu vang đỏ tự làm ở đây, cô chỉ uống vài ly đã hơi say.

Laura đỡ cô lên thang máy, tình cờ gặp Đoạn Tiêu đã quan sát họ từ lâu.

Anh cầm một chiếc áo khoác màu đen, vai rộng eo thon, dựa vào tường một cách thoải mái, mái tóc hơi rối buông xõa trên trán, một tay đút vào túi nhìn sang.

Chiều cao giống như một siêu mẫu thực sự rất thu hút, đến mức ngay cả những cô gái tóc vàng mắt xanh đi ngang qua cũng không khỏi nháy mắt đưa tình với anh.

Từ khi Laura làm việc cùng anh, cô ấy đã nhận thấy Đoạn Tiêu rất được phái nữ yêu thích.

Nhưng khí chất của chàng trai này quá mạnh mẽ, khác hẳn với những chàng trai đào hoa, anh mang một vẻ lạnh lùng tàn nhẫn không dễ nhận ra.

Tuy nhiên vào lúc này, ánh mắt trịch thượng của anh đã mất đi vẻ kiêu ngạo thường ngày, khuôn mặt dưới ánh đèn đêm trở nên mềm mại hơn một chút.

Laura vô thức chào trước: “Xiao.”

Còn Hạ Ngưỡng đang được dìu đi thì cúi đầu nhìn xuống mũi giày, đầu óc choáng váng nghe thấy câu này. Cô không nể mặt anh mà “Hừ” lạnh một tiếng, miệng lẩm bầm gì đó.

Đoạn Tiêu không nghe rõ cô nói gì nên tiến lại gần hơn.

“Cô Hạ nhảy rất đẹp!”

Laura không biết cô học chuyên ngành khiêu vũ, nói xong câu đó cô ấy đẩy cô gái về phía anh như vứt bỏ một củ khoai nóng bỏng tay vậy.

“Hai người vui vẻ nhé, tôi đi trước.”

Hạ Ngưỡng mặt đỏ tới tận mang tai, đột ngột bị thả ra nên không đứng vững, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Đoạn Tiêu tránh tay đang cầm điều thuốc cháy dở đi, tay còn lại nhanh chóng đỡ lấy eo của cô. Mắt anh tinh tường, dễ dàng nhận thấy có cái gì đó phồng lên trong túi áo sơ mi của cô.

Lấy ra xem mới phát hiện đó là những mẫu giấy nhỏ.

Trên đó là số điện thoại và tên của những gã tán tỉnh, toàn những người đàn ông nước ngoài, những gì họ viết đều giống nhau: Call me anytime*.

(*Call me anytime: Gọi cho tôi bất cứ lúc nào).

Chả trách người ta khen cô nhảy đẹp.

Chắc hẳn lúc này cô đã thu hút được không ít người theo đuổi.

“Chậc.”

Khói thuốc nhẹ nhàng bay lên, bao phủ lấy đôi mắt sắc sảo.

Anh hít một hơi thuốc thật sâu, hai má hơi hóp lại, ánh lửa bùng lên. Anh cười một cách khó hiểu rồi vo tròn mười mấy tờ giấy đó lại, sau khi dập tắt điếu thuốc thì ném tất cả vào thùng rác.

Sau đó, anh khó chịu bóp mạnh vào phần gáy trắng nõn của cô, lập tức để lại một vết đỏ: “Trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Hạ Ngưỡng đau đến mức buông tay anh ra, miệng vẫn lẩm bẩm.

Cúi đầu lại gần, anh mới nghe rõ là cô đang chửi: “Đồ xấu xa, quá đáng... Đoạn Tiêu là đồ khốn, đồ khốn!”

Đoạn Tiêu nghe thấy vậy thì bật cười, mạnh bạo hôn lên má cô: “Đoạn Tiêu xấu ở chỗ nào hả? Đoạn Tiêu là tốt nhất.”

Hạ Ngưỡng bị anh hôn dính đầy nước bọt, lại còn bị khói thuốc làm cho ngạt mũi, cô đẩy anh ra một cách khó chịu.

Nhưng không đẩy được mà bị kéo trở lại phòng.

Hạ Ngưỡng ở trong phòng tổng thống trên tầng cao nhất, là phòng tiêu chuẩn dành cho khách doanh nhân, có phòng khách, nhà bếp, ban công và phòng ngủ.

Mấy ngày trước cô ở đây một mình, nhưng tối nay khi cô quay lại, vali của Đoạn Tiêu đã được mang đến phòng của cô.

Lúc anh đi đun nước ấm, Hạ Ngưỡng tự mình vào phòng.

Khi quay lại tìm cô, anh phát hiện ra cô đã khóa trái cửa.

“Hạ Ngưỡng, mở cửa ra.” Giọng nói của Đoạn Tiêu vang lên bên ngoài, cùng với tiếng xoay tay nắm cửa.

Mặt của Hạ Ngưỡng vẫn còn đang ửng hồng vì say rượu, đầu óc vẫn còn tỉnh táo nhưng bước chân thì lảo đảo.

Cô ôm gối trượt xuống khỏi giường, ngồi trên tấm thảm cách đó không xa, nhìn chăm chăm vào cánh cửa trắng: “Khi nào thì em mới được về?”

Đoạn Tiêu ngừng xoay tay nắm cửa, nghe tiếng động nên đã đặt cốc nước lên trên bàn trà.

“Hộ chiếu của em đâu?”

Hạ Ngưỡng tiếp tục hỏi giống như đang tự nhủ khi say rượu, giọng nói mang theo tiếng nấc nghẹn.

“Anh định giam cầm em ở cái nơi quỷ quái này phải không? Em thật sự không chịu được anh nữa, có ai trên đời này sẵn lòng ở bên cạnh một người như anh không chứ? Anh đúng là có vấn đề, rốt cuộc em đã nợ anh cái gì mà anh lại đối xử với em như vậy? Anh đúng là... A!!!”

Một tiếng “Rầm” lớn vang lên, thô bạo cắt ngang lời nói của cô.

Cánh cửa đang đóng chặt bị đá tung ra, chiếc tay nắm cửa vẫn còn treo lỏng lẻo trên cửa.

Cô sợ hãi hét lên, co rúm lại ở mép giường. Mắt mở to nhìn chăm chăm vào cửa, những lời vừa nói lúc nãy đã quên sạch.

Đoạn Tiêu cởi giày để ngoài cửa, cúi đầu đi vào trong như không có chuyện gì xảy ra. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ngủ đầu giường, ánh sáng lạnh lẽo chiếu lên đường nét dưới cằm và cổ anh, đôi mắt anh tối sầm lại.

“Anh...” Hạ Ngưỡng lắp bắp lùi về phía sau. “Sao anh có thể...”

Đoạn Tiêu liếc nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu thẳm, bình tĩnh nói: “Anh đã bảo em mở cửa mà em không mở.”

Bây giờ không còn cánh cửa chắn giữa, cô im lặng hẳn.

“Mắc đi, sao không tiếp tục mắc nữa hả?” Anh tỏ vẻ muốn thanh toán nợ cũ, lạnh lùng bế cô từ thảm lên trên giường.

Chiếc giường mềm mại nảy lên khi Hạ Ngưỡng bị ném lên trên đó.

Cô hơi choáng váng, không còn vẻ ngông cuồng như vài phút trước, giống như một đứa trẻ đã làm sai. Cô khẽ ôm lấy cổ mình, vừa sợ hãi vừa luống cuống nắm chặt ga trải giường, không dám nhìn anh.

Thật là đáng yêu.

Đoạn Tiêu không nhịn được cười, đột ngột cúi xuống hôn lên môi cô.

Cô bắt đầu chống cự, đẩy anh ra nhưng anh dùng một tay kìm chặt cô lại, tùy ý hôn lấy hôn để. Hơi thở nóng rực bao trùm lấy cô, cảm giác tê dại lan tỏa theo đầu lưỡi của anh.

Vị rượu vang ngọt ngào khiến đầu óc Hạ Ngưỡng càng thêm choáng váng.

Mái tóc đen ngắn ở thái dương anh cọ vào ngực cô khiến cô ngứa ngáy khó chịu, dây kéo váy bị kéo xuống. Khi cô kịp phản ứng thì đã quá muộn, cô đạp loạn xạ vào eo anh.

Nhưng Đoạn Tiêu quá hiểu cô, không để ý đến sự vùng vẫy nhỏ nhặt của cô, anh nâng cả hai chân cô lên đặt lên vai mình, kiên nhẫn dỗ dành: “Bảo bối, em thật đẹp.”

“Anh... anh cắt đi!”

Gương mặt của cô gái lúc này đỏ bừng vì say rượu và ham muốn, thân thể mềm nhũn, đôi mắt phượng chứa đầy vẻ quyến rũ, thậm chí cả ánh mắt tức giận cũng khiến anh thở gấp.

Anh càng khen, cô càng mắng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Đoạn Tiêu lấy điện thoại ra khỏi túi. Anh ngắt cuộc gọi mà không nhìn xem ai gọi và đặt nó lên đầu giường, không có ý định giải quyết bất kỳ việc gì lúc này.

Tiếng chuông lại vang lên, Hạ Ngưỡng như bắt được phao cứu sinh quay đầu lại, nhìn thấy tên “Chu Tê Mạn” nhấp nháy trên màn hình sáng.

Cô vươn tay ra, nhưng Đoạn Tiêu đã kéo cô lại, anh ngậm lấy ngón tay cô cắn nhẹ: “Muốn làm gì?”

Giọng anh trầm khàn đến mức đáng sợ.

Hạ Ngưỡng sững sờ, mồ hôi trán chảy xuống cổ, đột nhiên bị anh lật người lại.

Cô nhân cơ hội này nhấn nút nghe.

Giọng nói của Chu Tê Mạn vang lên trong căn phòng yên tĩnh: “A Tiêu? Cậu vừa mới——”

Hạ Ngưỡng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó không nhận được mà hét lên, nước mắt không kìm được trào ra.

Cô dùng tay che miệng lại, giọng vẫn còn run rẩy vì tê dại.

Cô nghĩ có người gọi đến thì anh sẽ dừng lại. Nhưng Đoạn Tiêu, cái tên điên này, hoàn toàn không kiêng dè gì cả, lúc đắm chìm vào khoái cảm anh đã cắn vào xương bả vai cô.

Giọng nói của Chu Tê Mạn bên đầu dây bên kia quả nhiên bị cắt ngang.

Chu Tê Mạn đã từng trải qua vài mối tình, chắc chắn nhận ra âm thanh này là gì.

Cánh tay nổi gân xanh của anh vươn ra bấm nút ngắt cuộc gọi.

“Đừng đùa giỡn với anh bằng mấy trò khôn lỏi này.” Đoạn Tiêu bóp chặt cằm của cô, động tác không ngừng lại. Anh kìm nén thấp giọng cười, hỏi cô: “Em thích chơi trò này lắm à?”

Chương 33: Buông tay – Tình nhân chia tay rồi quay lại là điều bình thường

Quý mới thích chơi kiểu này chứ! !

Hạ Ngưỡng đã không còn thời gian để nghĩ xem người ở đầu dây bên kia sẽ nghĩ gì.

Cô tự lo cho bản thân, hít sâu vài hơi sau khi bình tĩnh lại, xấu hổ cắn mạnh vào mu bàn tay anh. Đoạn Tiêu làm mạnh bao nhiêu, cô lại cắn mạnh gấp mười lần, cắn đến khi có vị máu tanh mới chịu buông ra.

Trải nghiệm này không hề dễ chịu, cho dù họ có hợp nhau đến đâu, trong lúc cắn xé cũng sẽ có máu và mồ hôi hòa lẫn vào nhau.

Cuộc giằng co cuối cùng kết thúc như một trận chiến, vai và cổ của cả hai đều đầy dấu vết.

Đoạn Tiêu còn tệ hơn, trên cằm đầy những vết răng.

Nhưng sự chiếm hữu không bao giờ mệt mỏi vẫn luôn gây nghiện hơn sự đau đớn. Hương vị ngọt ngào pha lẫn mùi thuốc lá khiến cô gần như ngạt thở khi môi anh chạm vào.

Móng tay cô cào vào vai anh, kèm theo tiếng rên rỉ mềm mại, cơ bắp ở đó lập tức căng cứng, lộ rõ sự kích động.

Sau những thăng trầm dài dằng dặc, niềm vui trở thành kết thúc dịu dàng, như một lời an ủi.

“Anh làm vậy là có ý gì?” Vừa bước ra khỏi phòng tắm, men rượu của Hạ Ngưỡng dần tan biến, cô tức giận cắn vào bàn tay đầy vết thương của anh. “Em là đồ anh bỏ tiền ra mua sao!”

Anh mân mê vành tai đỏ ửng của cô, cười khẽ: “Anh đã tiêu tiền vào em rồi mà? Em không phải nên trả lại cho anh sao?”

Cô vô cùng tủi thân, không suy nghĩ mà cãi lại: “Anh ngay cả tiền cũng không chịu bỏ ra! Anh chỉ biết tìm cách bắt nạt em!”

“Đừng giả vờ đáng thương nữa.” Đoạn Tiêu nghe thấy giọng điệu nũng nịu của cô, lại muốn làm gì đó. Tiếng thở dài trầm thấp vang bên tai cô. “Anh cũng rất đáng thương đấy, em có cảm nhận được không?”

“Anh không đáng thương chút nào, anh có tất cả mọi thứ, nếu không có được thì anh sẽ tìm mọi cách để có được... Anh nghe em nói đi, đừng làm vậy nữa!”

Hạ Ngưỡng vừa xấu hổ vừa tức giận, cô khóc nức nở đẩy anh ra: “Em đã nói là em không thích anh, em ghét anh, ngay từ đầu em cũng không muốn ở bên anh! Anh bị điên rồi thì đi khám bác sĩ đi, đừng hại em nữa...”

Những lời mắng chửi hỗn loạn của cô bị anh nuốt trọn, anh muốn ôm cô ngủ.

Cô vùng vẫy, nhưng khi nghe thấy lời đe dọa rằng anh sẽ làm lại một lần nữa, cô cứng đờ người ra, không dám động đậy.

“Tim em đập nhanh quá, lần nào cũng giống như vừa chạy xong một cuộc đua dài vậy.” Đoạn Tiêu đặt tay lên ngực cô, cười khàn.

Hạ Ngưỡng vẫn còn thở gấp, nghe thấy lời anh nói lại càng tức giận.

Anh chẳng lẽ không biết mỗi lần làm như vậy tốn sức lắm sao? Cô tập nhảy cả ngày ở phòng tập còn không mệt mỗi bằng!

Hơi thở nóng rực phả vào vai cô, mang theo chút ngạt ngào: “Thích anh không được sao?”

Cô vừa định nói gì đó thì đã bị anh bịt chặt miệng. Đúng là muốn bịt tai trộm chuông, không nghe thấy thì coi như không có chuyện gì xảy ra.

Bàn tay anh che miệng cô, Đoạn Tiêu cắn nhẹ vào má cô, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô nhưng lời nói lại không hề dịu dàng: “Giọng em lúc rên là hay nhất, những lúc khác đừng nói gì cả.”

“...”

Câu nói này đổi lại một cú đá giận dữ của cô.

Khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, cô thấy một chiếc xe đẩy nhỏ bên cạnh giường với món mì Ý làm bữa sáng.

Đoạn Tiêu không còn ở đây.

Lúc này mới hơn 11 giờ, Hạ Ngưỡng dụi mắt, uống một ngụm nước, chán nản nhìn vết cắn trên đùi mình.

Cô không thể cứ chiều theo anh hết lần này đến lần khác như thế này được, ân tình giữa hai người không thể cứ trả bằng cách này.

Nói lý với anh cũng vô ích, vậy thì không cần nói nữa.

Khi lễ tân gọi điện đến, Hạ Ngưỡng đang lục tung vali của Đoạn Tiêu.

Ngoài quần áo và một số tập tài liệu không hiểu được, cô đã tìm kiếm mọi ngóc ngách nhưng vẫn không tìm thấy gì.

Cô bắt máy, chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng nói tiếng Trung từ đầu dây bên kia: “Hạ Ngưỡng?”

“Cậu là?”

“Em là Đoàn Ngật Nhiên.” Cậu ta đi thẳng vào vấn đề. “Hộ chiếu của chị đang ở chỗ của em, mười phút đủ không? Thu dọn đồ đạc rồi xuống dưới đi, em đợi chị ở sảnh.”

Đoàn Ngật Nhiên là do Đoàn Tự đưa đến.

Với lý do chính đáng là để cậu ta theo anh trai học hỏi kinh nghiệm của tầng lớp lãnh đạo.

Hè năm đó, cậu ta bị La Lương Sâm đưa đến Toronto và học thẳng chương trình dự bị. Vì tiếng Anh không tốt nên mất Hai năm mới tốt nghiệp, năm nay đã nhận được offer của trường Đại học Toronto, là tân sinh viên năm nhất.

Người ngoài không rõ mối quan hệ giữa cậu ta và Đoàn Tiêu, nên tưởng họ là anh em ruột thân thiết.

Vì vậy khi Laura đưa cậu ta xuống sân bay, cô ấy đã kể hết chuyện Đoàn Tiêu đưa Hạ Ngưỡng đến đây.

Cửa thang máy mở ra, đối diện chính là ghế sofa dành cho khách trong sảnh khách sạn.

Hạ Ngưỡng vừa nhìn lên đã bắt gặp ánh mắt của Đoàn Ngật Nhiên.

Cô vốn không mang nhiều đồ, chỉ đeo một chiếc ba lô nhỏ trên lưng. Gặp cậu ta, cô không biết nên nói gì cho phải. Dù sao việc cậu ta và La Lương Sâm bị Đoàn Tiêu gián tiếp đưa đến Canada, giống như bị lưu đày, cũng có phần “Góp sức” của cô.

La Lương Sâm thật đáng ghét, nhưng Đoàn Ngật Nhiên thì vô tội.

“Lâu rồi không gặp, Hạ Ngưỡng.”

Cậu ta không còn gọi cô là đàn chị như hồi cấp Ba nữa, giọng nói cũng trầm hơn nhiều so với lần đầu gặp mặt.

Hạ Ngưỡng miễn cưỡng nở nụ cười: “Lâu rồi không gặp, em cao lên nhiều rồi.”

“Cũng nên cao lên thôi, em đã 18 tuổi rồi mà.” Đoạn Ngật Nhiên đưa cho cô hộ chiếu và vé máy bay khứ hồi. “Đây là do em lấy từ văn phòng của anh trai em, chị chưa từng đến chi nhánh ở đây đúng không?”

Cô lắc đầu, nhận lấy: “Hóa ra anh ấy đang ở công ty.”

Đoạn Ngật Nhiên cup mắt nhìn cô: “Sao chị không hỏi em những chuyện khác?”

“Hỏi em sao lại biết chị ở đây, hay hỏi em có biết chuyện bố em...” Hạ Ngưỡng không nói hết câu, cô quan sát biểu cảm trên mặt cậu ta.

“Chị không cần phải thăm dò em, em biết hết rồi.” Đoạn Ngật Nhiên dẫn cô đi về phía cửa. “Đến sân bay trước đi, anh trai em về là sẽ không đi được nữa đâu.”

Khi nói “Biết hết rồi”, cậu ta ám chỉ những chuyện Hạ Ngưỡng đã làm trước đây.

Vào cuối năm đầu tiên ở Toronto, khi say rượu La Lương Sâm đã kể hết mọi chuyện. Từ mối tình đầu của ông ta, cho đến chuyện bị Hạ Ngưỡng nắm thóp bằng những chuyện cũ.

Trong mắt người nhà họ Đoạn, ông ta luôn là một quý ông thanh lịch, phẩm hạnh cao quý, chính vì vậy mà ông cụ nhà họ Đoạn mới đồng ý cho ông ta vào cửa nhà họ Đoạn.

Đoạn Ngật Nhiên không ngờ rằng người bố mà cậu ta luôn kính trọng lại có một quá khứ tồi tệ như vậy. Việc cả hai cha con họ bị

đẩy đến Canada cũng chỉ vì Đoạn Tự muốn mắt không thấy tai không nghe.

Đoạn Ngật Nhiên thẳng thắn nói: “Chị và dì Ôn Nga quá cố là họ hàng phải không? Em không trách chị, em cũng sẽ không nói với mẹ em.”

“Ôn Nga là dì ruột của chị, chị không ngờ mình lại liên lụy đến em.” Hạ Ngưỡng cúi đầu, lúng túng nắm chặt tay lại. “Chị cũng không biết anh trai em sẽ lợi dụng cơ hội này để đẩy em ra nước ngoài.”

“Thực ra đó không phải lỗi của anh trai em, là do bố em muốn kéo em đi cùng, nhưng cuối cùng cũng chẳng thay đổi được gì. Mẹ em đã quyết định ly hôn, sẽ không để cho bố em cứ níu kéo mãi nữa.”

Thời gian Hai năm ly thân không phải để làm lành.

Mà là vì trước khi kết hôn họ không ký thỏa thuận kết hôn nên việc phân chia tài sản rất phức tạp, cần thời gian để họ lấy lại từng chút một. Hơn nữa tin đồn ly hôn khi lan truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng người phụ nữ mạnh mẽ trong gia đình của Đoạn Tự, đồng thời cũng gián tiếp ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán.

Với cái đầu của La Lương Sâm, làm sao có thể đấu lại được người đứng đầu gia tộc họ Đoạn, người luôn đặt lợi ích lên hàng đầu.

Hạ Ngưỡng do dự hỏi: “La Lương Sâm... ừm, ý chị là bố em, bây giờ ông ta sao rồi?”

“Năm ngoái ông ta quen một nhóm người ở khu người Hoa, vốn định làm ăn nhưng lại nợ mấy chục triệu.” Đoạn Ngật Nhiên cười khẩy. “Ông ta còn học đánh bạc, nghiện c.ần s.a, mẹ em không cho phép em đến gần ông ta nữa.”

Mặc dù việc sử dụng một số loại m.a t.ú.y ở Canada là hợp pháp, nhưng Đoạn Tự sẽ không bao giờ cho phép con trai mình dính vào những thứ gây hại cho sức khỏe như vậy.

Hạ Ngưỡng nghe cậu ta kể lại.

Bỗng nhiên cô nhớ vào mùa hè năm lớp 12, Đoạn Tiêu đã nói với cô——

“Ông ta nghiện cờ bạc, tiếng xấu vang xa trong cộng đồng người Hoa, bị mọi người ghét bỏ, chạy đến nhà thờ mới có cái ăn. Em không hài lòng à?”

Thật không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Không biết nên nói Đoạn Tiêu thật tình tường, hay là anh đã lên kế hoạch từ trước.

Mặc dù cô không thương hại La Lương Sâm, nhưng lúc này cô vẫn cảm thấy rùng mình: “Tại sao em lại giúp chị? Em không nghĩ rằng bố mẹ em ly hôn có phần do chị sao? Chị và Đoạn Tiêu là một phe.”

“Quyết định ly hôn của bố mẹ em cuối cùng vẫn do mẹ em đưa ra, chị chỉ là ngọn lửa châm ngòi thôi.” Đoạn Ngật Nhiên cười khẩy, rồi lại phản bác cô. “Chị và anh trai em cũng không phải một phe đâu, tính cách chị hiền lành như vậy... chắc hẳn sẽ thấy anh trai em hơi đáng sợ đúng không? Giống như em cũng rất sợ anh ấy vậy.”

“Anh ấy không có tình cảm, thậm chí vô cảm với cả người nhà. Chị ở bên cạnh anh ấy, chỉ có thể là vì anh ấy ép buộc chị ở lại thôi.”

Câu nói khẳng định cuối cùng này được thốt ra, Hạ Ngưỡng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Em sợ anh ấy mà còn dám giúp chị sao?”

“Bởi vì em biết chị không muốn, anh trai em chỉ thích kiểu con gái như chị thôi. Tình đầu của anh ấy cũng giống như chị vậy, không biết chị đã từng gặp chưa?”

Đoạn Ngật Nhiên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tên là Chu Tê Mạn, chị rất giống chị ấy trước đây.”

“...”

Đây là lần thứ hai cô nghe thấy câu nói này, trong lòng Hạ Ngưỡng có chút dao động. Nhưng chỉ một lát sau, cô lại phủ nhận: “Chị không tin.”

Đoạn Ngật Nhiên không hiểu: “Em không có lý do gì để lừa chị, bạn bè của anh trai em đều nói như vậy.”

“Chị biết, chỉ là chị cảm thấy mọi người hiểu nhầm thôi. Cho dù Chu Tê Mạn là tình đầu của anh ấy cũng không liên quan gì đến chị.” Giọng điệu của Hạ Ngưỡng dịu dàng nhưng kiên quyết. “Chị không phải là người thay thế cho bất kỳ ai.”

Cô thà tin rằng Đoạn Tiêu không yêu ai chứ không thể tin anh lại chung tình đến mức tìm một người bạn giường giống hệt người yêu cũ để ở bên suốt hai năm.

Hơn nữa, tối qua anh còn làm những chuyện quá đáng như vậy trước mặt Chu Tê Mạn.

Có ai luôn nhớ về Bạch Nguyệt Quang mà lại có thể làm ra những chuyện như vậy được.

Đoạn Ngật Nhiên ghen lời, lẩm bẩm: “Chị nghĩ anh trai em thật lòng thích chị à?”

Hạ Ngưỡng quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Chính vì biết anh ấy có chút tình cảm với chị, nên chị mới dám đề nghị chia tay.”

“...”

Trong khoảng thời gian dài ban đầu của hợp đồng, Hạ Ngưỡng luôn nghĩ rằng Đoạn Tiêu chỉ vì tức giận khi cô chủ động chia tay nên mới cố giữ cô lại bên cạnh.

Dù sao không ai thích một người lại dùng cách nắm giữ nhược điểm của người ấy.

Vào mùa hè sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh không đe dọa sẽ kiện để đưa cô vào tù thì lại dùng tiền để cô nợ anh, anh làm mọi cách để đạt được mục đích của mình.

Anh từng nói nếu không yêu anh, thì hãy hận anh.

Nhưng sau hai năm, con người không phải gỗ đá, không phải cô không cảm nhận được sự quan tâm của anh đối với mình, cô cũng phần nào hiểu rằng có lẽ anh thật lòng thích cô.

Nhưng loại ‘Thích’ này đi kèm với sự chiếm hữu thất thường, ép buộc và đe dọa khiến người ta không khỏi sợ hãi.

Cô đã quá chán ghét những hành vi kiểm soát thái quá của anh, ghét việc phải dè chừng xem anh có tức giận mỗi khi cô tiếp xúc với người khác giới hay không. Ghét việc luôn nhớ lại mưu kế thâm sâu khi anh một mũi tên trúng hai đích, lợi dụng cô để hại cha dượng và em trai cùng cha khác mẹ, cũng ghét việc anh không ngừng đòi hỏi trên giường.

Cô đã nhận ra từ lâu rằng họ là hai con người hoàn toàn khác nhau, từ cách xử lý mọi việc đến quan niệm sống...

Nếu lúc đó Đoạn Tiêu không ép buộc cô thì có lẽ họ đã chia tay ngay sau khi tốt nghiệp cấp ba theo ý muốn của cô.

Thậm chí nếu bỏ qua tất cả những điều đó, việc cô bày mưu tính kế La Lương Sâm sau đó can thiệp vào cuộc hôn nhân của mẹ

anh cũng đủ để cô không thể hòa hợp với gia đình anh.

Chắc hẳn Đoạn Tiêu cũng hiểu điều này.

Đó là lý do tại sao anh có thể đưa cô đến nhà thờ ở đất nước xa lạ, nhưng lại không thể đưa cô về nhà, cũng không thể giới thiệu cô với mẹ anh.

Họ còn trẻ như vậy, chia tay sớm sẽ dễ dàng thích nghi hơn.

Anh sẽ không mất mát gì cả.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng chỉ có cô là người thua cuộc mà thôi.

Nếu Đoạn Tiêu thích cô thì những lời đe dọa lúc trước chỉ là nói suông. Hiểu rõ điều đó, cô còn gì phải lo lắng nữa?

Đoạn Ngật Nhiên không ngờ Hạ Ngưỡng lại đưa ra câu trả lời như vậy.

Cậu ta cảm thấy mình đã vượt ngàn dặm đến đây để gây chia rẽ, nhưng không những không thành mà lại còn rước thêm phiền phức vào người.

Đoạn Ngật Nhiên nhớ lại lần mình gặp họ ở sân bay vào kỳ nghỉ xuân năm ngoái.

Anh trai cậu ta không biết từ đâu về, nhưng đã dẫn theo Hạ Ngưỡng. Cô ngồi trên vali kéo chơi điện thoại, còn Đoạn Tiêu thì duỗi chân ra dùng mũi giày đẩy bánh xe của vali.

Một tay anh ôm eo cô, tay còn lại đang nghe điện thoại.

Khi họ hôn nhau, anh đưa ngón tay vào tóc cô, dù bị Hạ Ngưỡng lườm cũng vẫn mỉm cười, thậm chí còn cố ý làm rối tóc cô.

Đó là lần đầu tiên Đoạn Ngật Nhiên thấy anh trai mình như vậy.

Trước mặt Hạ Ngưỡng, anh trai của mình có những h.am mu.ốn bình thường của một người đàn ông, biết nịnh nọt, biết thể hiện sự trẻ con, hoàn toàn khác với khi ở nhà.

Có lẽ chính bản thân Đoạn Tiêu cũng không nhận ra trong mối quan hệ này, anh là người cần cô hơn.

Đoạn Ngật Nhiên bỗng nhiên cười lớn.

Đẩy người mình thích ra xa, đó là sở trường của Đoạn Tiêu.

Thì ra mâu thuẫn giữa họ đã đủ nhiều rồi, không cần cậu ta phải xen vào nữa.

Hạ Ngưỡng nhìn biểu cảm kỳ lạ trên gương mặt của chàng trai, nắm chặt tấm vé máy bay trên tay, khó hiểu hỏi: “Em cười cái gì vậy? Em sẽ không đổi ý chứ?”

“Không đâu.” Đoạn Ngật Nhiên nhìn ra phía sân bay trước mặt với ánh mắt xa xăm. “Em sẽ đưa chị đi, sau đó mọi chuyện tùy thuộc vào chị thì chị phải cố gắng mạnh mẽ lên. Anh trai em khi muốn có được thứ gì đó, sẽ không dễ dàng buông tay đâu.”

Xe dừng lại trước sân bay, Hạ Ngưỡng tạm biệt và cảm ơn cậu ta, rồi đi vào khu vực làm thủ tục.

Khi đang ngồi đợi ở phòng chờ, Đoạn Tiêu gọi điện đến. Anh không nhắc đến chuyện khác, chỉ hỏi một câu: “Tại sao em lại muốn đi?”

Hạ Ngưỡng đáp: “Em đã nói lý do rất nhiều lần rồi, chỉ là anh không bao giờ chịu nghe.”

Anh im lặng, đầu dây bên kia cô tiếp tục nói.

“Anh biết tính em mềm yếu, không muốn kết thù với ai, vậy mà anh luôn làm theo ý mình.” Hạ Ngưỡng đã quyết tâm, nói thẳng

ra hết: “Cả đời em chưa từng hận ai... chỉ có năm lớp 12 là ghét La Lương Sâm, lần duy nhất em làm sai để trả thù ông ta, cũng đã bị anh trừng phạt rồi.”

Ôn Vân Miếu mắc bệnh nặng trong khi La Lương Sâm bỏ vợ bỏ con nhưng vẫn sống sung sướng. Năm lớp 12, cô chỉ muốn cân bằng lại mọi thứ một chút, muốn có chút công bằng.

Giờ xem ra mục đích đã đạt được, nhưng cô lại bị kẹt lại hai năm.

“Em đã chán ngán anh rồi, đừng gọi cho em nữa.” Cô suy nghĩ một lúc, rồi bổ sung thêm một câu. “Đừng làm khó người vô tội, đừng ép em càng ghét anh hơn.”

Sau khi cúp máy, Hạ Ngưỡng nhìn số điện thoại của anh nửa phút, cuối cùng xóa bỏ dấu sao ở mục liên hệ quan trọng.

Cả kỳ nghỉ Đông, Đoàn Tiêu không về nước.

Cuộc sống của Hạ Ngưỡng trở nên yên bình hơn rất nhiều.

Còn Ôn Vân Miếu sau khi nghỉ Tết cũng quay lại trường để tập trung ôn thi đại học, học kỳ hai năm lớp 12 trôi qua rất nhanh, từng giây từng phút đều quý giá.

Giờ nghỉ trưa.

Tổ trưởng gọi cô ấy ra ngoài, nói là có người nhà cô ấy tìm.

Ôn Vân Miếu vừa rời đi, một số bạn học tỉnh giấc bắt đầu bàn tán: “Ai vậy? Chẳng phải cô ấy là trẻ mồ côi sao?”

Cả lớp học chung nhiều năm, ai cũng biết điều này.

Tổ trưởng cười nói: “Anh rể của cô ấy, đẹp trai trẻ trung lắm, ở công trường có một chiếc xe thể thao đó!”

“Oa, Ôn Vân Miếu giấu kỹ quá...”

Mọi người đều ngạc nhiên thốt lên.

Ôn Vân Miếu không hỏi nhiều vì cảm thấy rất bối rối. mấy năm nay, do gia đình nợ nần nên cô ấy đã cắt đứt quan hệ với họ hàng. Ngoài Hạ Ngưỡng ra cô ấy không còn người thân nào khác.

Hạ Ngưỡng sẽ không đến trường tìm cô ấy nếu không gọi điện hay nhắn tin trước.

Tòa nhà dạy học cấp ba nằm ở vị trí hẻo lánh nhất của trường, để đảm bảo yên tĩnh và không bị làm phiền. Ôn Vân Miếu xuống lầu, vừa nhìn thấy người đến tìm mình thì lập tức quay đầu định rời đi.

Đoạn Tiêu thông thả lên tiếng: “Nếu em dám đi thì anh sẽ tìm hiệu trưởng.”

“Dọa chị của em chưa đủ à?” Ôn Vân Miếu dừng bước, quay lại nhìn anh đầy giận dữ. “Còn muốn dọa em nữa?”

Anh nhún vai, tỏ ra không hề ngạc nhiên khi nghe cô ấy nói những lời này: “Anh đã dọa cả chị gái em rồi, còn sợ gì em nữa?”

“...”

Anh thật quá vô sỉ.

Ôn Vân Miếu bình tĩnh đi theo anh đến khu vực hành lang có hoa tử đằng. Anh tự nhiên chỉ vào băng ghế đá bên cạnh, ra hiệu bảo cô ấy ngồi xuống.

“Không cần.” Cô ấy nói ngắn gọn, vô cùng lạnh lùng, giọng nói cũng ít lấp bắp hơn trước nhiều, “Anh có gì muốn nói thì nói luôn đi.”

Đoạn Tiêu nhìn cô ấy, ánh mắt như nhìn một đứa trẻ đang nổi loạn, thở dài bất lực: “Tại sao lại nói với bác sĩ Diêm là không phẫu thuật?”

Việc hủy bỏ ca ghép tạng hoàn toàn không phải vì lý do khác mà là do chính Ôn Vân Miểu quyết định.

Bệnh viện đã gọi điện để yêu cầu bệnh nhân ký vào các giấy tờ khám sức khỏe, nhưng đúng hôm đó lại trùng hợp với ngày mà điện thoại của Hạ Ngưỡng bị Đoạn Tiêu làm hỏng, nên không ai nhận được cuộc gọi.

Trợ lý của bác sĩ Diêm đành phải gọi đến số điện thoại thứ hai mà cô đã cung cấp, tức là số của Ôn Vân Miểu.

Hôm đó cô ấy đã xin nghỉ nửa buổi sáng, đi xe buýt vào trung tâm thành phố. Chính từ miệng bác sĩ của cô ấy biết được rằng ca phẫu thuật gan của mình có liên quan đến sự ủy thác của Đoạn Tiêu.

Cô ấy nghĩ tới Hạ Ngưỡng ...

Hạ Ngưỡng từng nói với cô ấy rằng khi cô ấy tốt nghiệp sẽ có một món quà bất ngờ, có lẽ ca phẫu thuật này chính là món quà đó.

Vì vậy cô ấy đã từ chối điều kiện này, nhờ bác sĩ đừng nói cho Hạ Ngưỡng biết.

Ôn Vân Miểu lạnh lùng nhìn anh: “Em sẽ không để chị em, nợ anh thêm gì nữa.”

“Chị em chưa nói cho em biết à? Mẹ em trước khi mất đã mua cho em một bảo hiểm y tế, tiền phẫu thuật của em không phải của anh.” Đoạn Tiêu từ tốn nói hết câu. “Còn lý do bác sĩ Diêm nhắc đến anh chỉ đơn giản là vì nhà tài trợ trang thiết bị cho bệnh viện đó là công ty của nhà anh.”

Những lời thừa thãi, như tìm kiếm nguồn hiến tặng thì anh không muốn nhắc đến nữa.

Ôn Vân Miếu nửa tin nửa ngờ: “Thật sự, không liên quan gì đến anh sao?”

“Cho dù có liên quan thì sao? Anh đang hẹn hò với chị gái em. Quan tâm đến chuyện của em, có gì lạ sao?”

“Chị em nói, hai người không yêu nhau.”

Đoạn Tiêu không chút suy nghĩ, trả lời: “Cô ấy thì biết cái quái gì.”

“...”

Hai người đang hẹn hò, vậy mà cô lại không biết gì sao?

Anh nghe xem có hợp lý không?

Ôn Vân Miếu cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, cô ấy thất vọng ngồi sụp xuống: “Em, em không hiểu. Nhưng chị em nói, chị với anh, không phải là quan hệ yêu đương... Có phải anh, ép buộc chị ấy không?”

“Có, chính vì vậy nên cô ấy mới chia tay anh.” Đoạn Tiêu trả lời dứt khoát. “Giữa anh và chị em là chuyện tình cảm của bọn anh. Cặp đôi chia tay rồi quay lại là chuyện bình thường, sớm muộn gì bọn anh cũng sẽ quay lại với nhau. Nhưng nếu em không phẫu thuật, em sẽ phải chết đấy.”

“Em...”

“Anh sẽ sắp xếp với bác sĩ để em đi khám sức khỏe lại vào kỳ nghỉ, anh cũng sẽ không cho Hạ Ngưỡng biết chuyện em đã từ chối.” Anh đứng dậy, tay dứt vào túi. “Còn gì muốn hỏi nữa không?”

Ôn Vân Miếu ngoan ngoãn lắc đầu.

“Được, gặp lại em sau khi thi đại học.”

Anh vừa nói vừa định bước đi, Ôn Vân Miếu lại đuổi theo, ngượng ngùng nói: “Chị em từ trước đến nay luôn quen nói là không thích, từ nhỏ đã vậy rồi, tính cách không tranh giành gì cả... Ngoài nhảy múa ra, chị ấy chẳng biết làm gì. Học hành cũng không tốt, bạn bè cũng rất ít.”

“Nhóc nói lấp, rốt cuộc em muốn nói gì?” Đoạn Tiêu cúi đầu, không vui liếc nhìn cô ấy, “Không phải anh đã dạy em phải suy nghĩ kỹ trước khi nói rồi sao?”

Ôn Vân Miếu có chút lúng túng, lắp bắp nói: “Chị ấy không giỏi, chuyện yêu đương. Xung quanh cũng không có, bạn trai khác, anh hãy nhường nhịn chị ấy một chút.”

Anh vẫy tay, lười biếng để lại cho cô ấy một cái bóng lưng: “Biết rồi.”

Chương 34: Đưa ô – Không phải đã nghe lời em rồi sao

Một tuần sau khi trở lại trường, một người bạn cùng lớp cấp ba đã lâu không gặp đột nhiên liên lạc với Hạ Ngưỡng, đó là lớp trưởng lớp 12/1: Thiệu Kỳ Dục.

Cậu ấy học Kiến trúc, học kỳ sau sẽ chuyển tới Đại học Kinh Châu để trao đổi trong ba tháng, nên muốn đến tham quan khuôn viên trường trước.

Thiệu Kỳ Dục đang học ở trường đại học Nhân Dân, dù học chung một thành phố nhưng rất ít khi đến đây để chơi. Sau khi lục lại danh sách bạn bè, cuối cùng cậu ấy chọn Hạ Ngưỡng – người có mối quan hệ khá tốt với cậu ấy hồi cấp ba.

Hạ Ngưỡng cũng không liên lạc nhiều với các bạn học ban văn hóa hồi cấp ba.

Vì cô đã là học sinh khối Nghệ thuật từ lúc cấp hai, không ăn ở hay học chung với những bạn thi tốt nghiệp và thi đại học, tất nhiên sẽ không thân thiết với họ.

Huống hồ hồi đó sau khi thi Nghệ thuật xong, cô đã về lại trường chi nhánh để học tiếp các môn Văn hóa.

Nhưng Thiệu Kỳ Dục chủ động tìm cô, cậu ấy là một trong số ít những bạn học mà cô thường tiếp xúc khi đó.

Trước đây, lúc là học sinh mới đến thì Hạ Ngưỡng đã được lớp trưởng quan tâm chăm sóc nên cô không có lý do gì để từ chối.

Tan học, Hạ Ngưỡng vội vã đi đến cổng nhà ăn số ba nơi đã hẹn trước.

Thiệu Kỳ Dục mặc áo kẻ caro và quần jean, nhìn thấy cô chạy tới thì mỉm cười nhắc nhở: “Đi chậm thôi, trời vừa mưa xong, đường trơn đấy.”

“Xin lỗi, giảng viên của tôi cho kiểm tra đột xuất, nên tôi tới muộn.” Hạ Ngưỡng thở hỗn hển lấy hơi, dẫn cậu ấy vào trong, “Tôi dẫn cậu đi ăn cơm chiều trước đã, làm quen với căn tin ngon nhất trường học.”

Thiệu Kỳ Dục đẩy mắt kính: “Được, làm phiền cậu rồi. Căn tin này của các cậu chỉ thanh toán được bằng thẻ sinh viên trường thôi à? Chút nữa tôi chuyển tiền qua wechat cho cậu.”

“Không cần đâu.” Hạ Ngưỡng mỉm cười, dẫn cậu ấy đến quầy, “Đồ ăn ở đây rẻ lắm.”

Nam sinh gật đầu: “Vậy lần sau cậu đến trường tôi, tôi mời lại cậu.”

Cậu ấy vẫn như xưa, vẫn giọng điệu nhẹ nhàng và hiền lành như một người mẹ.

Cậu ấy dù có hơi lải nhải dong dài nhưng tốt tính, cũng không có gì lạ khi ngay từ năm lớp 10 cậu ấy đã là lựa chọn hàng đầu cho vị trí lớp trưởng trong mắt giáo viên chủ nhiệm.

Trừ việc chết danh “Về nhì vạn năm”, Thiệu Kỳ Dục chưa từng gặp chuyện lúng túng xấu hổ hay có khoảnh khắc nào tỏa sáng rực rỡ lúc còn là học sinh.

Ăn cơm xong, Hạ Ngưỡng dẫn cậu ấy đi đến sân vận động, khu ký túc xá, rồi đến học viện Kiến Trúc và Thư viện.

Cô không giỏi tìm chủ đề trò chuyện, nhưng Thiệu Kỳ Dục rất khéo léo trong giao tiếp nên không để bầu không khí trở nên kỳ lạ hay lạnh nhạt.

Từ những kỷ niệm thời cấp 3 đến kế hoạch học tập hiện tại, cách gợi chuyện của cậu ấy thông thái nhỏ nhả khiến người nghe như được tắm mình trong gió xuân.

“Lớp trưởng, cậu có muốn mượn sách không?” Vì vẫn đang ở thư viện nên cô nói rất nhỏ.

Thiệu Kỳ Dục đặt quyển Kiến trúc đại cương lại chỗ cũ, lắc đầu rồi mỉm cười: “Đã tốt nghiệp hai năm rồi, sao cậu vẫn còn gọi tôi là lớp trưởng?”

Hạ Ngưỡng mím môi, cũng nở nụ cười khách sáo: “Quen rồi, tôi thấy cậu chẳng khác gì hồi trung học cả.”

Thiệu Kỳ Dục đánh giá cô: “Thật ra cậu có hơi khác đấy.”

“Khác chỗ nào?”

Cậu ấy thật thà đáp: “Trông ung dung thoải mái hơn, cậu của hồi cấp ba hơi hơi há tiến về phía trước.”

Hạ Ngưỡng khựng lại, nghĩ thầm, hình như đúng vậy thật.

Hồi đó cô chưa thành niên nên phải sống nhờ nhà cô Hai, không thể dẫn Ôn Vân Miểu theo, cũng không tự do kinh tế, lại còn oán hận La Lương Sâm – người mà cô thường xuyên phải chạm mặt.

Mới chưa đầy hai năm mà cô đã có thể tự lập.

Cách đây một thời gian bác sĩ cũng đã sắp xếp lại ca phẫu thuật cho Miểu Miểu, dường như mọi chuyện đều đang thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp.

Khi rời khỏi thư viện, Thiệu Kỳ Dục nhìn đồng hồ: “Hôm nay đến đây thôi, cũng tham quan gần hết rồi.”

Trường rất rộng, ít nhất những nơi Thiệu Kỳ Dục chọn đều là những địa điểm tương đối quan trọng.

Chỉ một chuyến đi dạo cũng mất thời gian từ chiều tới khi trời tối. Đèn đường sáng lên, thư viện sắp đóng cửa, có không ít sinh viên đang cùng nhau quẹt thẻ ra ngoài.

Không biết từ lúc nào ngoài trời lại đổ trận mưa xuân, kèm theo vài tiếng sấm âm âm, mấy ngày nay tiết trời không được tốt.

Một nhóm người đứng trú mưa dưới mái hiên thư viện. Sáng nay vừa mới mưa, nhưng đến tối thì bất ngờ lại có thêm một cơn mưa nữa, trong màn đêm có thể thấy sương mù mờ mờ mông dầy đặc.

Có người trùm áo khoác lao ra ngoài, cũng có người gọi điện nhờ bạn cùng phòng hoặc người yêu mang ô đến.

Hạ Ngưỡng nhìn màn mưa, hơi lo lắng: “Lớp trưởng, cậu đi tàu điện ngầm về à? Muộn chút nữa chỉ sợ tàu điện ngầm sẽ ngừng chạy.”

“Đúng vậy đó.”

Nhưng Thiệu Kỳ Dục có đeo balo trên lưng, bên trong đựng máy tính và sách, nếu bị ướt sẽ rất phiền.

Hạ Ngưỡng nghĩ chắc phải nhờ Trang Tĩnh mang ô đến. Cô vừa lấy điện thoại ra thì đột nhiên có một chiếc ô được đưa đến trước mặt.

Kèm theo những tiếng ho nhẹ phía sau, như thể có những người đang quan sát và tò mò về cảnh tượng này.

Cô ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt của Đoàn Tiêu.

Anh đứng ngược sáng, dáng người cao lớn đỉnh đạc. Đã một thời gian không gặp, tóc chàng trai đã ngắn hơn, đường nét quai hàm góc cạnh vẫn gầy gò sắc bén, hai đầu chân mày khí phách hiên ngang.

Nhưng dường như đã nhiều ngày không ngon giấc, quầng thâm dưới mí mắt khiến anh trông có vẻ tiêu tụy.

Hạ Ngưỡng vô thức lùi lại, nhìn Thiệu Kỳ Dục đang ngờ vực bên cạnh. Cô muốn giải thích vài câu để phủi sạch quan hệ, lại cảm thấy đã sớm không cần phải làm vậy nữa.

Mặc dù nếu là bình thường thì chắc anh sẽ lại nổi giận.

Nhưng bây giờ Đoạn Tiêu chỉ nói: “Ô của em.”

Chiếc ô gấp này đúng là của cô thật.

Có lần đi chơi gặp trời mưa, cô mua ô còn anh trả tiền.

Không trách Hạ Ngưỡng cứ chần chừ mãi không dứt khoát được với anh, trong căn hộ của anh hiện tại vẫn còn chất đồ đạc của cô. Là đồ anh mua nhưng chỉ có cô mới dùng được.

Chiếc ô bị dúi mạnh vào tay cô, Hạ Ngưỡng do dự nhận lấy, nhỏ giọng lầm bầm: “Em đã nói rồi mà...”

“Anh biết.” Đoạn Tiêu hơi cúi đầu xuống để tương xứng với chiều cao của cô, nói khẽ, “Không phải đã nghe lời em rồi sao?”

Cô muốn kết thúc thì anh lập tức không níu kéo nữa. Hơn thế nữa anh cũng không gọi điện cho cô trong suốt kỳ nghỉ Đông.

Đám người đứng sau nhận ra Đoạn Tiêu thì đều vênh tai lên nghe ngóng.

Nhưng chỉ có hai người ngăm hiểu lẫn nhau trong đoạn đối thoại không đầu không đuôi này, người khác nghe được chỉ thấy mơ hồ.

Thiệu Kỳ Dục đứng cạnh cũng không ngờ ngác, lên tiếng chào hỏi: “Đoạn Tiêu, đã lâu không gặp.”

Đoạn Tiêu liếc cậu ấy một cái, khẽ gật đầu coi như đáp lại.

Anh luôn lạnh nhạt và thờ ơ với những người không quan trọng. Thiệu Kỳ Dục không quá để tâm đến thái độ này của anh, chỉ không khỏi tò mò về mối quan hệ giữa hai người họ.

Ánh mắt Đoạn Tiêu lại chậm rãi quay lại phía cô: “Không lạnh à?”

Chiều nay Hạ Ngưỡng vội vàng chạy đến nên vẫn mặc trang phục múa chình tề khi lên lớp.

Hôm nay cô mặc đồ luyện múa kiểu cổ điển màu trắng xanh thanh lịch, mặc ra ngoài cũng không lạc quẻ lại vừa đủ ấm trong tiết trời đầu xuân.

Nhưng mưa bụi bị gió thổi bay tới, rơi trên người vẫn hơi lạnh.

“Không lạnh, em đi trước đây.”

Hạ Ngưỡng không chắc bây giờ anh nói năng nhỏ nhẹ là muốn làm gì, chỉ trả lời qua loa.

Cô mở ô ra, không để ý đến anh mà quay đầu nhìn Thiệu Kỳ Dục: “Lớp trưởng, tôi đưa cậu đến ga tàu điện ngầm trước.”

Chiếc ô nhỏ, hai người phải dựa sát vào nhau mới không bị ướt.

Đoạn Tiêu hơi nheo mắt nhìn họ vai kề vai, đuôi mắt hẹp dài nhướng lên cố kiềm chế vẻ sắc bén và nóng giận trong mắt, rồi khẽ kéo khuỷu tay cô.

Hạ Ngưỡng lập tức dừng lại, cảnh giác trừng mắt nhìn sang: “Anh lại muốn làm gì?”

“Không làm gì cả.” Sắc mặt anh thoáng lạnh lùng, “Muốn hỏi em, đi nước Ý chơi không vui sao?”

Cô bữu môi, trả lời trái lương tâm: “Không vui.”

Đoạn Tiêu bình tĩnh, cụp hàng mi dài đen nhánh: “Chính em nói muốn trải qua mùa Hè.”

Cô nói thế khi nào...

Ồ, Hạ Ngưỡng chợt nhớ ra cô đã buột miệng nói vào sinh nhật năm ngoái của mình, “Mùa Đông ở Kinh Châu lạnh quá, giá mà có thể nghỉ Hè giữa mùa Đông thì hay biết mấy.”

Chỉ là câu nói băng quơ, gần như cô đã quên mất.

Cô cau mày phủ nhận: “Những lời em nói lúc đó đều không được tính.”

Anh cười, đôi môi mỏng cong lên nhợt nhạt: “Tất cả mọi thứ giữa hai ta, với anh luôn luôn là những điều quan trọng.”

Hai người bước vào màn mưa đi về phía trước.

Thiệu Kỳ Dục cao hơn cô nên ga lăng che ô, rồi không kìm được hỏi: “Cậu và Đoạn Tiêu... vẫn còn ở bên nhau à?”

Tiếng mưa rơi tí tách bên tai, Hạ Ngưỡng nghi hoặc: “Hả? Sao lại nói là ‘Vẫn còn’?”

Cô nhớ hồi cấp ba mình giấu kín lắm mà, bình thường có gặp mặt Đoạn Tiêu thì cũng gặp ở tòa nhà giảng dạy cạnh khu tập múa. Bọn họ không phải là kiểu dính nhau như sam, quấn quýt nhau trong lớp học.

Nói đúng hơn là do cô không thích quá thân mật ở nơi công cộng.

“Tôi đã gặp hai cậu ở ngoài trường mấy lần.” Thiệu Kỳ Dục ngượng ngùng gãi đầu, cậu ấy không rành mấy chuyện tám nhảm này cho lắm, “Tôi chỉ hơi bất ngờ thôi, không ngờ hai cậu

đã yêu nhau lâu đến vậy. Mấy cặp nổi tiếng ở trường cấp ba trước đây, vừa tốt nghiệp chưa lâu đã chia tay rồi. Thật ra cũng bình thường, lên đại học rồi thì vòng giao thiệp sẽ rộng hơn, quen biết càng nhiều người thì lựa chọn cũng nhiều hơn...”

Lẽ ra họ đã chia tay từ lâu.

Hạ Ngưỡng mím môi, trầm nghĩ.

Sau khi đưa Thiệu Kỳ Dục đến ga tàu điện ngầm, mưa càng lúc càng lớn.

Chiếc ô trong tay cô bị gió thổi suýt nữa không cầm được, vất vả lắm mới đến được dưới lầu ký túc xá, tóc cô cũng ướt nhem.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hạ Ngưỡng.

Cô có ô mà còn như vậy, nếu không có ô thì chẳng phải sẽ ướt hết người hay sao?

Thôi kệ, vì anh đã đưa ô cho cô rồi, mà anh lại có nhiều bạn bè thì chắc dễ tìm được người đưa ô thôi.

...

Về đến ký túc xá, vừa vào cửa đã thấy ấm áp hơn.

Ba cô bạn cùng phòng đang trò chuyện, tiếng riu rít hơi tạm dừng khi cô bước vào.

Trang Tĩnh nhìn mái tóc ướt sũng của cô: “Hạ Hạ, cậu đi tham quan trường cùng bạn học mà? Sao cầm ô rồi mà vẫn bị ướt thế này?”

Hạ Ngưỡng rót cốc nước ấm bên bình lọc nước, lạnh tới mức run lên: “Ngoài trời mưa to quá.”

“Cậu đi tắm mau lên, đừng để bị cảm lạnh.”

“Ừm, tớ biết rồi.”

Cô uống một ngụm nước, đang định đi lấy quần áo.

“Phải rồi Hạ Ngưỡng, tớ hỏi một câu được không?” Giang Hướng Hàm ngồi trên giường, trao đổi ánh mắt với cô bạn cùng phòng thứ tư, “Bọn tớ đang tám chuyện về Đoạn Tiêu, cậu không phiền chứ?”

Trang Tĩnh im lặng, chỉ cười hì hì xem kịch vui.

Hạ Ngưỡng giả vờ bình tĩnh: “Sao tớ lại cảm thấy phiền được?”

“Không phải anh ấy đang theo đuổi cậu à? Hay là... hai người đã ở bên nhau rồi?”

Một nhóm người rảnh rỗi đã phỏng đoán về vấn đề này từ cuối học kỳ trước, nhưng không nhận được câu trả lời thẳng thắn nào từ bất kỳ ai trong hai người.

Chủ yếu do bình thường Hạ Ngưỡng quá lạnh lùng, bạn bè quen biết bình thường không tiện hỏi thẳng cô. Về phía Đoạn Tiêu, cũng chẳng có mấy ai dám chặn đường anh để hỏi chuyện.

Hạ Ngưỡng lắc đầu, tránh nặng tìm nhẹ: “Chúng tớ không phải người yêu.”

Trang Tĩnh kể bên vỗ tay đôm đốp, cười đắc ý: “Tớ đã nói là đang theo đuổi rồi mà! Hai người nợ tớ bữa cơm, phải lần lượt mua bữa sáng cho tớ vào 8 giờ sáng ngày mai và ngày kia đấy nhé.”

Hai cô bạn cùng phòng đồng thanh kêu rên, nằm vật ra giường.

Hạ Ngưỡng giả vờ tức giận: “Các cậu dám đem tớ ra cá cược hả?”

Trang Tĩnh giơ tay: “Hạ Hạ, cậu nghe tớ giải thích! Không phải tớ khơi mào đâu!”

Giang Hướng Hàm đang hấp hối bỗng ngồi bật dậy, nói giọng yếu ớt: “Chuyện là... Không phải mùa hè năm nay là mùa tốt nghiệp à? Hơn nữa cũng sắp bắt đầu tuyển sinh sớm và cạnh tranh chiêu sinh rồi. Đoàn chị trong Ban tuyên truyền nói muốn quay một video tuyển sinh. Nam sinh được chọn là Đoàn Tiêu nổi tiếng của khoa Toán, còn bạn nữ được chọn là cậu.”

Hạ Ngưỡng vừa nghe thế thì vội vàng mở điện thoại.

Quả nhiên, cô đọc được tin nhắn Hội sinh viên trường gửi đến vào buổi chiều.

“Là Đoàn Tiêu đã chọn cậu đó.” Trang Tĩnh bổ sung, “Ban đầu có một số khoa đề cử ứng viên, nhưng không phải anh ấy là Hội trưởng Hội sinh viên nắm quyền trong tay à? Chính anh ấy đã chọn cậu!”

“Vậy là lúc này các cậu đang tám chuyện này à?”

Mọi người không hẹn mà đồng loạt gật đầu.

Sắc mặt Hạ Ngưỡng thản nhiên, không đáp lại nữa, cầm quần áo đi vào nhà tắm.

Mới vào được một lúc thì Trang Tĩnh đã gửi tin nhắn đến, kèm theo một đường link.

【Trang Tiểu Tĩnh】 : Hạ Hạ, thật ra lúc này bọn tớ đang nói về bài phỏng vấn Đoàn Tiêu đạt huy chương vàng cuộc thi thương mại, hahaha! Vì nội dung cuộc trò chuyện hơi nhạy cảm, nên ngại không dám nói thẳng với cậu.

Link được chuyển tiếp là một video, Hạ Ngưỡng nhìn nguồn tin, là một tờ báo tài chính địa phương của Kinh Châu, viết về chủ đề sinh viên đại học khởi nghiệp và thực hiện những dự án đầu tư mạo hiểm.

Đây là cuộc thi cấp quốc gia, cũng không có gì lạ khi họ làm một bài phỏng vấn riêng cho người chiến thắng.

Vừa mở lên, cô đã hồi hận.

Bởi vì Đoạn Tiêu mặc một bộ vest, dáng người cao gầy thẳng tắp. Trên gương mặt góc cạnh rõ ràng nét thanh xuân vẫn chưa phai nhạt, khi nhìn vào ống kính đôi mắt ấy vẫn luôn toát lên vẻ lạnh lùng cao ngạo không thể với tới.

Chiếc cà vạt kia quá chói mắt.

Là chiếc anh từng dùng để trói cô trên giường.

Phóng viên hỏi anh đủ thứ, từ kế hoạch viết luận văn, bài thuyết trình PowerPoint, giáo sư hướng dẫn, cho đến công ty hợp tác với trường là gì. Cuối cùng lại đào sâu về số tiền đầu tiên anh kiếm được khi làm dự án vào năm nhất đại học, đã dùng để làm gì.

Đoạn Tiêu nhìn ống kính, cất giọng tùy ý: “Mua một căn hộ nhỏ.”

“Để ở à? Hay để đầu tư?”

“Không phải đầu tư.” Anh tạm dừng rồi mỉm cười ẩn ý, hỏi một đồng trả lời một nẻo: “Để bản thân thỉnh thoảng vào ở.”

Rất nhiều bình luận nổi trên màn hình, gần như che kín màn hình:

【Nụ cười này của anh ấy ... Cá chắc là “Nhà vàng giấu người đẹp” rồi! Hahahaha, ai cũng hiểu mà.】

【Mua nhà từ sớm như vậy, chắc kiếm được nhiều tiền lắm! Bạn gái anh ấy cũng là sinh viên đại học à? Vậy nên, châm ngôn sống của anh chàng này là happy wife, happy life?】

【Để tôi phổ cập kiến thức cho mọi người về bạn học của tôi, anh chàng này không phải sinh viên đại học bình thường đâu, anh ấy là phú N đại, gia tộc nhiều đời có chức có quyền, đi nghe ngóng về cậu cả nhà họ Đoàn đi!】

【Thật nực cười, mị thấy chàng đẹp trai này trên hotsearch, lọt hố vì nhan sắc nhưng cũng thoát hố vì câu nói này của ảnh hu hu.】

【Sao ai cũng yêu sớm thế, trai đẹp bị người ta hốt hết rồi? Chừa trai xấu lại cho tôi thôi hả!】

【Đoạn thiếu gia thân thông quảng đại ơi, không cần lý do, cho tôi một căn nhà với!】

【Tôi là cái thá gì mà dám bình luận trong video phát biểu nhận giải của anh ấy chứ, mới phát hiện ra, công ty bố mẹ tôi đang làm việc thuộc quyền quản lý của nhà anh ấy!】

Không có gì đáng ngạc nhiên khi Đoàn Tiêu vừa lộ mặt đã gây sóng gió lớn đến vậy.

Dù Hạ Ngưỡng chưa bao giờ để ý đến những người trong giới của Đoàn Tiêu, nhưng ngày thường cũng nghe được một số cái tên nổi bật trong các bản tin.

Một đám sống buông thả, nhưng trải đời hơn chúng bạn đồng trang lứa, cũng trưởng thành sớm hơn. Không phải con của thương nhân giàu có thì cũng có gia thế quyền cao chức trọng.

Không mất mấy năm, họ đều đứng ở đỉnh kim tự tháp danh lợi, dù vào chốn thương trường hay theo nghiệp chính trị.

Đoạn Tiêu càng xuất sắc hơn, anh thừa hưởng máu thương nhân từ mẹ của mình.

Cô nhớ có lần đi đàm phán hợp đồng cùng bọn họ, khi Lục Gia Trạch say rượu đã nói: “Ai cũng có lúc gặp chuyện ngoài ý muốn, nhưng cậu ấy là Đoạn Tiêu.”

“Đúng xem kịch vui đã là gì, tên gian thương như cậu ấy không thừa dịp cháy nhà hôi của đã nhân từ lắm rồi.”

“Em hỏi cậu ấy xem, lúc ông của cậu ấy say rượu đã ‘Chủ động’ tặng cho cậu ấy bao nhiêu cổ phần của công ty con. Người lớn trong nhà Đoạn Tiêu đã chẳng dám nhậ nhệ trước mặt cậu ấy từ lâu rồi.”

Không phải anh bị chi phối bởi lòng tham, nhưng những thứ thuộc về anh thì anh phải có được tất cả.

“Có tham vọng” luôn là lời ca ngợi đối với Đoạn Tiêu.

Nhưng mà hình bóng Đoạn Tiêu đứng trong màn mưa lại hiện lên trước mắt cô.

Dường như hiếm khi anh hạ mình nói chuyện khiêm tốn với cô như đêm nay, hoàn toàn không giống anh.

Chương 35: Cửa lồng – giữ chặt được cô

【Trang Tiểu Tĩnh】: Lúc này tớ đã khẳng khẳng bao che cho cậu trước mặt họ, nói trong căn hộ anh ấy mua không giấu phụ nữ!

Hạ Ngưỡng: “...”

【Trang Tiểu Tĩnh】: Vì tớ luôn giữ bí mật kinh thiên động địa chuyện hai người chỉ là bạn giường, cậu thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tớ một chút được không?

Ở chung một ký túc xá mà nói mấy lời này sau lưng hai người bạn cùng phòng còn lại, cô cứ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hạ Ngưỡng gõ ba chữ: 【Cậu nói đi.】

【Trang Tiểu Tĩnh】: Theo như tớ phân tích, Đoạn Tiêu muốn chuyển lên chính thức rồi đúng không? Bây giờ khi mọi người nhắc tới hai người thì đều đoán rằng anh ấy đang theo đuổi cậu! Tớ không dám tưởng tượng nếu bọn họ biết hai người đã sớm thông đồng mờ ám với nhau thì phản ứng sẽ bùng nổ đến mức nào!!

【Cám Tiêu】: Thông đồng mờ ám với nhau? Nghe ô ế quá.

【Trang Tiểu Tĩnh】: Đừng để ý tiểu tiết, tớ kém văn mà... Vậy tớ đổi lại, giao dịch thầm kín, lén lút sau lưng, liếc mắt đưa tình, âm thầm vụng trộm, quan hệ bí mật?! Thế nào?

“...”

Mấy từ này cũng chả tốt đẹp gì.

Hạ Ngưỡng bắt lực tắt màn hình rồi cất điện thoại vào túi chống nước, tập trung tắm rửa.

Làn nước ẩm áp từ vòi hoa sen rơi xuống mặt, làm ướt toàn thân. Cô hơi khó chịu thở dài nhắm mắt lại.

Cô vẫn luôn không biết phải giải thích như thế nào về mối quan hệ giữa mình và Đoạn Tiêu với người khác.

Lâm Vọng đoán cô vì tiền, Trang Tĩnh cho rằng bọn họ là bạn tình. Mấy người hóng chuyện thì có người cho rằng hai người còn dây dưa mập mờ, có người lại nghĩ Đoạn Tiêu đang theo đuổi cô.

Khó mà tưởng tượng được nếu có một ngày, khi quan điểm của bọn họ xung đột nhau thì sẽ là cảnh tượng “Sự bùng nổ chưa từng có” đến mức nào.

Nhưng nghĩ đến đây Hạ Ngưỡng lại không kìm được mà mỉm cười. Cô nghĩ bọn họ không rồi hơi tới mức luôn chú ý đến chuyện vợ vẫn giữa cô và anh đâu.

Có lẽ Hạ Ngưỡng của trước năm 18 tuổi sẽ khát khao về chuyện yêu đương.

Nhưng sau khi gặp Đoạn Tiêu, cô không ngờ lịch sử tình trường căn cỗi của mình lại có thể trở nên phức tạp như vậy.

Rời xa anh, chính là rời xa những hỗn loạn này.

Quán bar luôn nhộn nhịp vào cuối tuần, nhưng phòng VIP trên lầu lại hiếm khi yên tĩnh như lúc này.

Lục Gia Trạch nhấp một ngụm rượu, tranh thủ hỏi: “A Tiêu, vẫn chưa giải quyết được chuyện gọi vốn à?”

Đoạn Tiêu vừa cúp điện thoại, anh gửi một tin nhắn đi, trả lời mà không ngẩng đầu lên: “Chưa, chạy hết rồi.”

Ngành Tài chính và Thị trường Chứng khoán đang trải qua một đợt khủng hoảng hiếm gặp trong 10 năm gần đây, các tổ chức đầu tư lớn đều thua lỗ. Doanh nghiệp lớn còn có khả năng cầm cự, nhưng những công ty nhỏ mới khởi nghiệp chỉ có thể trông chờ vào số mệnh.

Họ cũng không ngoại lệ, mới tuyển dụng hết nhân sự nòng cốt để thành lập phòng làm việc thì nhà đầu tư vừa đàm phán xong lại phá sản.

Trước đó, họ dựa vào kinh doanh trực tuyến để tích lũy vốn, giờ chuyển sang ngành công nghiệp quang điện lại phải đầu tư bước đầu.

Đoạn Tiêu làm ở khâu thượng nguồn* của chuỗi ngành này, tức là làm vật liệu silicon và silicon kim loại, phải giao thiệp với không ít công ty năng lượng và công ty khoa học kỹ thuật.

*(*Khâu thượng nguồn (upstream): trong một chuỗi công nghiệp hoặc chuỗi cung ứng là giai đoạn đầu tiên, nơi các nguyên liệu thô được khai thác hoặc sản xuất để phục vụ cho các khâu tiếp theo. Đây là phần nằm ở “đầu nguồn” của quá trình sản xuất. Ví dụ: Trong ngành dầu mỏ, khâu thượng nguồn bao gồm việc thăm dò và khai thác dầu thô. Trong ngành năng lượng mặt trời, khâu thượng nguồn có thể là sản xuất các tấm silicon hoặc nguyên liệu chế tạo pin mặt trời. Khâu này thường đòi hỏi đầu tư lớn và công nghệ cao, nhưng cũng là giai đoạn tạo ra nền tảng cho toàn bộ chuỗi giá trị.)*

Chưa kể đến việc mua mặt bằng, mua nguyên liệu, anh lại mới chiêu mộ được 10 máy nhân tài từ khoa Vật Lý và khoa Máy tính về dưới trướng mình.

Họ đều là sinh viên ưu tú của những trường đại học có tiếng trên toàn quốc, tiền lương mỗi tháng ít nhất phải bảy con số. Không thể bạc đãi bọn họ trong lúc cần đồng tâm hiệp lực.

Kế toán – Đường Chi Chiêu ngồi cạnh lên tiếng: “Thật ra tôi cảm thấy dự án khu công nghiệp ngoại ô Kinh Châu trước đó triển khai quá vội ... Phải tốn một khoản lớn cho việc giải tỏa và di dời, giờ còn phải tự bỏ tiền túi ra bù lỗ.”

Đoạn Tiêu lạnh lùng nói: “Không thể dừng công trình đó lại.”

“Dừng lại thì uống công chúng ta đi mời rượu nửa tháng trời, sao tôi có cảm giác gần đây mọi chuyện suôn sẻ quá, liệu có bị ai ‘chơi xấu’ không nhỉ?”

“Chúng ta cứ từ từ, thị trường trước mắt chưa ổn định, cứ để dự án này hoạt động rồi tính tiếp.”

“Anh Đoạn còn chơi golf với lão già bên xây dựng thành phố mấy ngày liền, đến cả mẹ anh ấy còn chưa được anh ấy phục vụ đến vậy hahaha!”

Lục Gia Trạch giả vờ tươi cười thoải mái, lại liếc mắt nhìn sang: “A Tiêu, cậ đủ tiền không đấy? Không đủ thì lấy từ thẻ của tôi.”

“Đủ.”

Đoạn Tiêu lười biếng dựa vào lưng ghế, rồi nhắm mắt lại.

Tối nay anh đã uống rượu, vẻ bất cần và lạnh lùng càng thêm rõ ràng. Mấy ngày làm việc căng thẳng lại phải cân bằng giữa việc học hành khiến anh cảm thấy mệt mỏi, anh hơi phiền muộn, tâm trạng bức bách không thể giải tỏa.

Anh lại cầm điện thoại lên mở khóa màn hình, nhấp vào khung trò chuyện được ghim trên đầu wechat. Gõ bàn phím nhưng cuối cùng vẫn không gửi tin nhắn đi.

Những người khác không nhận ra sự bất thường này của anh, trong lúc tán gẫu lại nhắc đến chuyện nam nữ. Không phải nói

muốn tìm người yêu thì cũng nói bạn gái giận dữ, không có thời gian hẹn hò.

“Anh Tiêu của tôi dạo này không phải cũng khá cô đơn sao? Hahaha, người không biết còn tưởng anh ấy độc thân quá.”

“Chị dâu đâu? Đã lâu không gặp, dạo này đang bận gì thế?”

“Đúng vậy. A Tiêu, đã một thời gian không có ai bầu bạn bên cậu rồi nhỉ, khó trách lại nóng tính vậy ha ha ha.”

“Nói thật nhé, dạo này bạn gái bạn ôn thi chẳng thèm để ý đến tôi, tôi phải tự xử đến khổ.”

“Con mẹ nó, tôi đây 21 tuổi rồi mà vẫn chưa được ăn mặn bao giờ!”

Mấy người trêu chọc nhau, anh một câu tôi một câu. Đều là đàn ông miền Bắc nên nói mấy chuyện này không biết ngượng, dần trở nên tăng lớp hạ lưu.

Qua ánh mắt, Lục Gia Trạch thấy lông mày Đoạn Tiêu nhíu chặt, lại thấy anh cố ý vút điện thoại ra xa nên cất tiếng trêu chọc: “Cậu muốn gọi cho ai?”

Đoạn Tiêu châm thuốc hút, không trả lời.

Bánh xe của bật lửa kêu một tiếng “Cạch”, một ngọn lửa màu cam bùng lên, chiếu sáng đường cong xương quai hàm của anh.

“Cô nàng Hạ Ngưỡng này không tệ, không điệu đà cũng không đỏng đảnh. Nhưng cô ấy cứng cổ lại bị cậu dùng tiền đè nén gần Hai năm... Cậu có thích cô ấy hay không cô ấy cũng sẽ rời đi.”

Lục Gia Trạch là người hiểu rõ chuyện của họ nhất trong nhóm.

Từ kỳ nghỉ hè Hai năm trước, lúc Đoạn Tiêu vay tiền anh.

Lục Gia Trạch cũng đã sớm nói với Đoạn Tiêu rằng hai người không hợp.

Tính cách hai người hoàn toàn trái ngược, tầng lớp gia đình khác biệt một trời một vực đã định sẵn quan niệm sống sẽ không giống nhau. Chưa kể Hạ Ngưỡng còn có vết nhơ không tốt hồi cấp ba .

Nếu quý bà Đoạn biết con trai mình giữ bên người kẻ đáng lẽ phải xử lý hơn hai năm trước, còn cung phụng như tiểu tử tông thì thật không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Họ nên chia tay từ sớm, dây dưa đến giờ mới dứt cũng xem như đã muộn.

Nhưng Đoạn Tiêu luôn làm theo ý mình, không quan tâm người khác nghĩ gì. Anh muốn người này thì sẽ nghĩ mọi cách để giữ người lại.

Thấy anh không trả lời, Lục Gia Trạch đập tắt điều thuốc trên tay anh: “Được rồi, mấy ngày nay cậu hút thuốc còn nhiều hơn tôi hút trong một tháng, áp lực lớn vậy sao?”

Trong đám người ngồi kia có kẻ không biết nhìn sắc mặt mà lên tiếng: “Anh Đoạn, anh cãi nhau với chị dâu à? Lần trước gặp chị ấy ở cổng trường, em có chào hỏi mà chị không thèm để ý đến em.”

“Cậu cũng vậy hả? Tôi cũng thế nè! Trước kia ít nhiều chị ấy còn lén cười với tôi, tôi còn tưởng vấn đề nằm ở mình chứ.”

Đoạn Tiêu cup hàng mi dài, cau mày nhìn sang với vài phần lạnh lùng: “Cô ấy chỉ không để ý tới các cậu thôi. Còn với tôi, cô ấy chỉ muốn thoát khỏi tôi càng nhanh càng tốt.”

“...”

Hiếm khi họ thấy anh bày ra vẻ mặt này nên đều nín cười và im bật.

Lục Gia Trạch càng thích thú khi nhổ râu trên miệng cạo, thấy anh đứng dậy thì hỏi đều: “A Tiêu đi đâu thế? Có ai ở nhà chờ cậu đâu, về làm gì?”

“Cút.”

Sắp tới đoàn múa có nhận một buổi biểu diễn trả phí, mấy ngày nay đều tập luyện đến khá muộn.

Đây không phải là nơi có tàu điện ngầm chạy thẳng đến trường, giữa chừng còn phải chuyển sang một chặng xe buýt, lúc Hạ Ngưỡng về thì đã lỡ chuyến xe cuối cùng.

Còn cách trường một đoạn đường không xa lắm.

Cô dứt khoát ăn tối ở gần đó và định đi bộ về.

Đi ngang qua khu phố sầm uất đúng vào dịp cuối tuần, có không ít cửa hàng mới khai trương đều tổ chức sự kiện vào ngày này, khắp nơi đông đúc tấp nập người qua lại.

Chính vào lúc này, Đoạn Tiêu xuất hiện trước mặt cô.

Nói đúng hơn, anh đang quay lưng về phía cô, anh vừa đưa một cô gái đến chiếc xe Minivan cao cấp* chờ đón bên đường.

*(*Xe Minivan cao cấp được hiểu là “Xe bảo mẫu” là cách dịch trực tiếp từ cụm từ “保姆车” (bǎomǔchē) trong tiếng Trung. Thực tế, “保姆车” thường chỉ loại xe van hoặc minivan cao cấp, được sử dụng để đưa đón nghệ sĩ, người nổi tiếng hoặc những người cần sự thoải mái và riêng tư trong quá trình di chuyển.)*

Trông diện mạo cô gái này hơi quen, hình như là sinh viên đã debut của Học viện Điện ảnh Bắc Kinh, nếu không phải mình

tin thì cũng là người nổi tiếng trên mạng.

Cô nàng nọ có vẻ kiêu kỳ, kéo vạt áo Đoạn Tiêu không cho anh đi, chắc đang làm nũng, miệng cứ nói huyền thuyên.

Rõ ràng Đoạn Tiêu không kiên nhẫn, anh luôn thiếu kiên nhẫn với hầu hết mọi người và mọi việc. Đôi bàn tay to lớn trực tiếp che mặt cô gái đẩy mạnh vào trong xe, rồi ra hiệu cho tài xế lái xe đi nhanh.

Họ tạm biệt nhau ở cửa xe.

Tóc mai của chàng trai đã ngắn hơn nhưng góc cạnh khuôn mặt vẫn sắc bén như cũ. Vì khuôn mặt luôn vô cảm nên trông anh có vẻ lạnh lùng hờ hững với tất cả mọi thứ xung quanh, nhưng tính công kích của đường nét trên gương mặt vẫn không hề giảm bớt.

Lúc này Hạ Ngưỡng mới nhận ra, quả thật họ đã không gặp nhau một thời gian.

Nhưng cô lại cảm thấy như vậy mới hợp lẽ thường, quỹ đạo cuộc sống của họ vốn không giống nhau.

Đối với anh nếu chỉ là bạn đại học bình thường thì có lẽ suốt bốn năm đại học chưa chắc đã có cơ hội nói chuyện với anh.

Mà sau lần Đoạn Tiêu nói sẽ nghe lời cô thì anh thật sự không gọi điện cho cô nữa.

Đôi khi Hạ Ngưỡng còn hoài nghi, có phải anh lại đang ủ mưu gì đó để đối phó với cô hay không. Trong lòng cô, về phương diện này anh đã xấu xa đến mức kỳ lạ, là kiểu người sẽ không trả tự do cho cô dễ dàng.

Cô giống con chim vừa sổ lồng, luôn muốn trốn thoát. Nhưng sau khi trốn thoát lại thấp thỏm bất an, ngoái đầu nhìn lại chiếc

lồng im lìm bất động kia với vẻ hoài nghi.

Tất nhiên chỉ ngoái đầu nhìn lại.

Sẽ không ngu ngốc đến mức bay trở về để xác nhận xem cửa lồng có mở thật hay không.

Hạ Ngưỡng không thể phán đoán mối quan hệ của hai người họ chỉ qua một cái liếc mắt, nên cô định vờ như không thấy, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Điện thoại rung lên, là tin nhắn Đoạn Tiêu gửi đến.

【Tiêu】 : Gặp rồi mà vẫn bỏ đi vậy sao?

Hạ Ngưỡng dừng bước, quay đầu lại.

Đoạn Tiêu giơ điện thoại trong tay lên, bước về phía cô: “Anh không gọi điện.”

Vì cô đã nói, đừng gọi điện cho cô nữa.

“Em chỉ đi ngang qua thôi.” Hạ Ngưỡng cố tỏ ra lạnh lùng, chột dạ bổ sung câu, “Thấy anh đang bận, nên em không cần thiết phải cố ý chào hỏi.”

Đoạn Tiêu phớt lờ vẻ lạnh nhạt của cô, chỉ chú ý đến chữ “Bận” trong lời cô, giải thích: “Người vừa này tên Đoạn Cận Tình, là họ hàng của anh.”

Đoạn Cận Tình là sinh viên năm hai của khoa Diễn xuất của Học viện Điện ảnh Bắc Kinh. Nhờ có gia đình hỗ trợ mà mấy năm trước đã đóng phim của không ít đạo diễn lớn, cũng là một tiểu minh tinh.

Cùng tuổi với bọn họ, nhưng đã lăn lộn trong giới giải trí khá lâu nên khí chất của sinh viên đã phai nhạt.

Nhưng Hạ Ngưỡng không đu idol, cũng không lăn lộn trong giới nào nên không rành về những minh tinh màn bạc.

Cô khẽ “Ồ” lên, thấy anh khách sáo thì không tiện tỏ vẻ lạnh lùng, bèn hỏi băng quơ: “Các anh đi chơi à?”

“Không phải. Ông của anh đi lạc, anh ra ngoài tìm một lúc.”

Vừa dứt lời, đã có người đột ngột xô tới, Hạ Ngưỡng đứng không vững nên ngã vào lòng anh.

Sau lưng là cửa hàng pop-up bán đồ lưu niệm game otome mới khai trương đang khuyến mãi, người ta chen chúc một hàng dài. Trong đám đông truyền đến tiếng “Xin lỗi” nhỏ xíu.

Quay đầu lại, cũng không thấy được ai là thủ phạm.

Hạ Ngưỡng vội đứng thẳng dậy, lại bị anh ôm vai, kéo về phía đường vắng người.

Dáng anh cao lớn thẳng tắp, vì chênh lệch chiều cao nên hoàn toàn có thể ôm trọn cô vào lòng. Cứ thế, cánh tay anh buông xuống trước ngực cô một cách tự nhiên, hơi đè nặng lên xương vai của cô.

Động tác này của Đoạn Tiêu quá thuần thực, thuần thực đến mức cô không kịp phản ứng.

Chờ đến khi tiếng ồn bên tai giảm dần, cô cúi đầu, thấy những ngón tay xương khớp rõ ràng của anh đang nắm cổ tay mình thì hơi mất tự nhiên: “Anh, anh buông ra đi.”

Đoạn Tiêu không nhúc nhích, cúi đầu nhìn với vẻ mặt khó đoán: “Gần đây phải thi đấu à?”

Gầy rồi, sờ vào toàn xương.

Cô luôn ăn rất ít mỗi khi có buổi biểu diễn lớn.

“Không thi đấu, buổi diễn thương mại của đoàn múa thôi.” Hạ Ngưỡng dùng sức rút tay ra, cố tình đánh tránh né, “Anh tìm được ông chưa?”

“Chưa.” Anh đáp hời hợt, “Họ vẫn đang tìm.”

“VẬY anh...”

“Liên quan gì đến anh? Đoàn Ngật Nhiên chưa kể em nghe về anh và ông à?” Anh rũ hàng mi dài, giọng nói trầm tĩnh, “Hai người rất thân mà.”

Cô với Đoàn Ngật Nhiên chỉ quen biết sơ sơ hồi cấp ba, biết mặt nhưng không quen thân. Thậm chí còn không có cách thức liên lạc của nhau trước lúc gặp ở Ý.

Nếu miễn cưỡng gọi là thân thiết, hình như cũng vì có Đoàn Tiêu.

Hạ Ngưỡng không muốn xen vào mối quan hệ anh em cùng mẹ khác cha của bọn họ. Có thể đoán được anh vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Đoàn Ngật Nhiên lén lấy hộ chiếu của cô và đưa cô ra sân bay.

Cô không cố ý nhắc lại chuyện cũ, chỉ thản nhiên nói: “Cậu ta có kể, nhưng theo em nhớ thì chẳng phải lời dễ nghe gì.”

Đoàn Tiêu đưa tay ra, vén lọn tóc bay đến bên miệng cô ra sau tai, bình tĩnh nói: “Nó nói gì?”

“...”

Hành động thân mật này của anh khiến Hạ Ngưỡng có cảm giác, trừ việc không tiếp tục sống ở nhà anh ra thì chẳng khác gì lúc hai người chung đụng bình thường cả.

Cô lùi về sau vài bước, lúng túng: “Em quên rồi.”

“Sao quên được.” Đoạn Tiêu nghiêng đầu nhìn cô, nhếch môi cười, “Nó nói anh đẩy ông xuống lầu chứ gì?”

Sao anh có thể vừa cười, vừa nói ra những lời này một cách thản nhiên vậy chứ.

Hạ Ngưỡng mím môi: “Em biết không phải anh.”

Anh đấu mắt với cô, như thể đang giằng co, rồi nhẹ giọng: “Em không biết, em đâu đứng về phía anh.”

Cô chọn phe hồi nào?

Hạ Ngưỡng khó hiểu: “Em... em đã gặp ông của anh một lần.”

Đoạn Tiêu im lặng nhìn cô.

Cô nói tiếp cho hết câu: “Năm lớp 12, có lần ông của anh cũng đi lạc và đã tới trường tìm anh, không biết anh còn nhớ không. Em gặp ông ở cổng trường, thấy số điện thoại trên ngực ông thì lập tức liên lạc với mẹ anh.”

“Sao lại nói là đến tìm anh?”

“Ông thấy đồng phục trên người em thì nói mình đến tìm cháu trai, chắc chắn không phải đến tìm Đoạn Ngật Nhiên đang học lớp 10.”

Không cần nói cũng biết đáp án, sao ông cụ có thể nhớ mãi không quên đứa cháu đã đẩy mình xuống lầu chứ.

Đoạn Tiêu hờ hững: “Cũng khó nói, đầu óc ông đã không còn minh mẫn nữa rồi.”

Hạ Ngưỡng ghen lời: “Ông của anh không minh mẫn thì anh cũng không minh mẫn luôn sao? Có đấy hay không, trong lòng anh tự biết.”

“Anh tự biết, vậy sao em lại tin anh?” Anh bị giọng điệu thẹn quá hóa giận của cô chọc cười, “Anh là kẻ tội ác tà trời cơ mà?”

Hạ Ngưỡng bất mãn: “Em chưa từng nói anh như vậy.”

Cô không phải kiểu người hình dung về anh như vậy.

Ngay cả khi nói chuyện riêng với Ôn Vân Miểu thân thiết nhất với cô thì cô cũng bênh vực anh.

Đoạn Tiêu khẽ “Ồ” một tiếng đầy vẻ lười biếng, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Hạ Ngưỡng quá quen với ánh mắt này, cứ như giây tiếp theo anh sẽ nhào tới hôn cô vậy. Cô né tránh ánh mắt nóng bỏng của anh: “Em về trường đây, hy vọng anh sớm tìm được ông.”

Anh không đáp lại, cứ nhìn cô như thế: “Hạ Ngưỡng, anh đói.”

“...”

Đoạn Tiêu xòe tay kéo ống tay áo cô, giọng nói không thể hiện bất kỳ một cảm xúc nào, như thể chỉ đang kể lại: “Đã một ngày rồi anh chưa ăn gì.”

Cô cạn lời, thở dài bất lực.

Anh mỉm cười đắc ý.

Thấy chưa, thảo nào Đoạn Tiêu có thể giữ chặt được cô.

Anh đã xấu xa như thế trong mắt cô, mà cô còn nói đỡ cho anh, sợ anh bị đói thật.

Cứ thế tạo thành một vòng luẩn quẩn, chút thiện ý cô cho đi đều bị anh tự dây dưa, chuyển hóa thành tình yêu.

Cửa hàng phở bên cạnh không đông khách lắm, Hạ Ngưỡng gọi món cho anh xong thì thấy anh đang ủ rũ nhìn cô lau bàn.

Ánh mắt không tập trung vào một chỗ nào, dường như chỉ đang ngẩn người.

Năm phút trước, chú Thành gửi tin nhắn báo rằng đã tìm thấy ông cụ Đoạn.

Bệnh Alzheimer của người khác là mất trí thật sự, nhưng bệnh Alzheimer của Đoạn Khâu Hoàng – một nhân vật kiệt xuất của thế hệ trước thì lại hoàn toàn khác biệt.

Bây giờ ông giống đứa trẻ bướng bỉnh, không nhớ ai, nói năng không rõ ràng. Nhưng lại có thể xoay mấy hộ lý như chong chóng, thỉnh thoảng lén ra ngoài.

Nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên, Hạ Ngưỡng mới nhận ra mình quên dặn không cho hành. Cô đẩy bát ra trước vài cm rồi lại kéo về trước mặt mình, vừa nhặt hành vừa hỏi: “Sao anh lại không ăn gì suốt một ngày trời?”

“Sáng thi, chiều bận việc công ty.”

Anh sẽ luôn không chú ý đến bản thân vào những lúc bận rộn

Trước đây có cô ở bên, anh phải chăm sóc dạ dày của cô nên thường phải dẫn cô đi ăn gì đó, vậy thì bản thân mới ăn uống điều độ.

Nhặt hành xong, Hạ Ngưỡng đẩy bát qua: “Đám Lục Gia Trạch không nhắc anh ăn cơm à?”

Đoạn Tiêu cầm đũa lên, thuận miệng đáp: “Họ rủ anh đi nhậu.”

Cô than thở: “Vậy đáng đời anh chịu đói, nhưng lúc này anh đi cùng cô bé họ hàng gì đó của anh mà?”

“Ai bảo bọn anh đi chung? Anh và cô ấy chỉ tình cờ gặp nhau.”
Đoạn Tiêu trầm giọng, “Anh đến tìm em.”

Hạ Ngưỡng sửng sốt: “Sao anh biết em sẽ ở đó?”

Anh ăn phở một cách từ tốn, chậm rãi trả lời: “Đó là con đường em phải đi lúc về nhà mà?”

Nhưng cô thường đi xe buýt... Sao anh lại tình cờ biết được hôm nay cô còn ở đây.

Xác định đúng địa điểm thì dễ thôi, nhưng trùng khớp cả về thời gian thì thật đáng ngờ.

Cô chưa kịp nghĩ kỹ thì đàn chị khóa trên trong Ban tuyên truyền đã gửi tin nhắn qua điện thoại cho cô, hẹn thời gian quay video quảng bá tuyển sinh.

【 Trưởng nhóm Ban tuyên truyền, Vạn Chân Nghi năm ba 】 :
Thứ Năm tuần này, vào giờ nghỉ trưa được không? Gặp nhau ở cổng phía Nam sân thể dục. Chủ tịch Đoàn không trả lời tin nhắn, nếu em liên lạc được với cậu ấy thì hỏi số đo vòng eo của cậu ấy nha. Chúng ta phải thống nhất vụ đồng phục.

Điện thoại của vị Chủ tịch Đoàn không trả lời tin nhắn đang đặt cạnh anh lúc này, cũng không sáng lên.

Hạ Ngưỡng biết chắc anh lại cài đặt chế độ không làm phiền, cô đưa màn hình sang: “Anh trả lời chị Vạn đi.”

Đoạn Tiêu cụp mắt, nói băng quơ: “Lẽ nào em không biết số đo vòng eo của anh?”

“Sao em biết được?”

Anh buông đũa, uống một ngụm nước rồi hỏi nghiêm túc: “Em đã đo rồi còn gì?”

“Em có đo đâu.”

Cô đâu rồi hơi mà đi đo ba vòng của anh.

Đoạn Tiêu liếm đôi môi mỏng căng mọng, ánh mắt gian tà di chuyển xuống thân dưới của cô. Anh nghiêng đầu, ngấm chân cô qua mép bàn.

Ánh mắt kia rõ ràng đang nói: Đo rồi đấy, dùng chân đo không ít lần.

Hạ Ngưỡng gần như hiểu ngay anh đang có ý nghĩ bậy bạ gì, cô đứng phăng dậy, vừa xấu hổ vừa tức giận: “Anh tự ăn đi.”

Cô vừa đứng lên thì đã có người vỗ nhẹ lên vai.

Người đứng sau vừa đến là một nam sinh trong đoàn múa, tên Tề Học Hải, là đàn anh năm ba của Học viện Múa Bắc Kinh lân cận.

Tề Học Hải không thấp, nhưng gầy gò, dáng vẻ cũng rất trung tính*.

*(*Trung tính: dáng vẻ ái nam ái nữ.)*

Thậm chí trước đây Hạ Ngưỡng còn tưởng rằng anh ấy và Đàm Sơn Tử có cùng xu hướng tính dục, cho đến khi đối phương liên tục xum xoe sẵn đón cô.

Rời xa Đoạn Tiêu, cuộc sống thường nhật của cô cũng chỉ là một nữ sinh viên đại học bình thường.

Giày trên chân không còn là kiểu dáng rõ ràng được thiết kế riêng cho cặp đôi, cũng sẽ không vô cớ thoảng mùi nước hoa

nam trên người. Khi rảnh rồi sẽ tụ tập với bạn bè đồng giới chứ không phải trèo lên ghế phụ của anh.

Tóm lại, cũng có nhiều vệ tinh vây quanh hơn.

“Không ngờ lại gặp em ở đây, vẫn chưa về hả?” Tề Học Hải thấy Đoạn Tiêu đối diện cô thì thăm dò, “Đây là bạn trai em à?”

Hạ Ngưỡng lắc đầu: “Chỉ là bạn cùng trường.”

Anh ấy yên tâm đưa cốc nước ép rau củ vừa mua cho cô: “Mấy ngày nay tập luyện vất vả lắm đúng không, thấy bạn ngày em chẳng ăn gì.”

“Không cần đâu.”

Hạ Ngưỡng xua tay từ chối, cảm thấy khoảnh khắc này quá vi diệu. Nhất là khi Đoạn Tiêu đang ngồi đó nhìn bọn họ.

Tề Học Hải lại đưa cây xúc xích nướng trên tay kia qua: “Vậy em ăn cái này không?”

“Cô ấy không uống nước ép rau củ, cũng không thích ăn rau, sợ chua sợ cay, dạ dày không khỏe, không ăn được xúc xích nướng ven đường 2 tệ một cây.” Rốt cuộc Đoạn Tiêu cũng chậm rãi lên tiếng, còn nhìn quả dưa trên tay nam sinh kia một cách kỳ thị, thuận mồm nói luôn, “Dị ứng với dưa, càng dị ứng với loại người... nghe không hiểu lời từ chối như anh.”

Tề Học Hải hơi sững sờ, ngơ ngác nhìn anh.

Anh chống cằm, hỏi với vẻ khá bức bối: “Còn cần tôi dạy anh à?”

“...”

Nói tới mức đối phương hết đường chống đỡ. Đoạn Tiêu thông thả quay sang nhìn cô, buột miệng nói: “Rau xà lách anh trồng không có ai ăn.”

Hạ Ngưỡng sống người, gương mặt lập tức đỏ bừng theo phản xạ có điều kiện.

Chương 36: Giúp đỡ người khác – Huống chi là cai em

Pavlov luôn rung chuông trước khi cho chú chó nhỏ của mình ăn.

Lúc đầu, khi nghe thấy tiếng chuông chó con không có phản ứng gì về việc ăn uống. Nhưng sau một khoảng thời gian, chỉ cần nghe thấy tiếng chuông chó con sẽ vô thức muốn ăn.

Kiến thức tâm lý này Hạ Ngưỡng đã nhớ từ hồi cấp hai.

Cô chỉ không ngờ mình lại trở thành “Chó con” của Đoạn Tiêu như vậy.

Mì trứng gà, rau xà lách, đều trở thành một trong những phản ứng bản năng của cô trong hai năm qua.

Những ám chỉ ẩn ý này.

Người ngoài không hiểu, chỉ có hai người họ biết nó đại diện cho điều gì.

Tề Học Hải phía bên kia vẫn còn đang trong tình huống lúng túng, muốn nói điều gì đó để cứu vãn lòng tự trọng của mình. Hạ Ngưỡng đã cầm túi xách lên, cúi đầu định rời đi.

Sự khó chịu của Đoạn Tiêu thể hiện rõ trên mặt, là sự khó chịu thật sự.

Sau khi trưởng thành anh chỉ quan tâm đến hai việc: Kiếm tiền nuôi Hạ Ngưỡng, yêu đương với Hạ Ngưỡng.

Nhưng gần đây sự nghiệp của anh không mấy thuận lợi, tình cảm cũng không vui vẻ.

Sự xuất hiện của Tề Học Hải ở đây, không đáng để anh ghen tuông, người này không đủ tư cách để làm t.ình địch của anh.

Điều khiến anh khó chịu là vì không hiểu tại sao bây giờ Hạ Ngưỡng còn phải đối phó với loại ruồi bọ tầm thường như vậy.

“Đi thôi, anh đưa em về trường.”

Đoạn Tiêu đứng dậy, nắm tay Hạ Ngưỡng đi ra ngoài.

Hành động của anh quá nhanh gọn dứt khoát, lại có vẻ rất tự nhiên.

Cho nên khi họ đi đến Tề Học Hải không nói được một lời nào, còn vô thức ngó ngán mà nghiêng người sang một bên, nhường ra một khoảng trống.

Ra khỏi trung tâm thương mại là phố đi bộ Shimao Plaza.

Dù là kỳ nghỉ thì lượng người qua lại vẫn không hề giảm, giờ lại còn là thời gian sau bữa tối, phía xa là những tòa nhà cao tầng lấp lánh ánh đèn đủ màu sắc.

Đầu tháng Tư nhiệt độ ở Kinh Châu đã tăng lên.

Nhưng chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm lớn, gió đêm thổi đến có chút lạnh.

Họ rất ít khi ở giữa biển người đông đúc trên những con phố, đi dạo một cách vô định rảnh rỗi như bây giờ.

Trước đây, những nơi Hạ Ngưỡng đi cùng anh thường không gặp phải những kẻ ngốc nghếch chạy đến tán tỉnh như Tề Học Hải.

Bởi vì Đoạn Tiêu luôn không thích những nơi đông người, đi chơi cũng được thôi, nhưng khắp nơi trên phố đều là người xa lạ.

Anh luôn thực hành triệt để lý thuyết về sản xuất không gian của Marx, sử dụng khoang hạng nhất giá cao, khu nghỉ dưỡng tư nhân, câu lạc bộ thành viên, dùng tiêu dùng cao cấp để mua sự yên tĩnh tách biệt.

Trong vòng tròn những cậu ấm cô chiêu giàu có ở Kinh Bắc, cơ bản ai cũng có một chút cảm giác ưu việt tự nhiên trong tiềm thức. Không còn cách nào khác vì từ đời ông cố của họ đã vô cùng giàu có, nên họ rất khó có thể cảm thấy tự ti rụt rè.

Đây cũng chính là lý do khiến Hạ Ngưỡng cảm thấy giữa họ luôn có một khoảng cách không thể thay đổi.

Cô rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm lấy tay mình, quay đầu lại nhìn anh: “Sao anh phải nói như vậy chứ? Sau khi về đoàn múa em còn phải tiếp tục gặp gỡ mọi người nữa.”

Đoạn Tiêu cao hơn cô, nhàn nhã liếc nhìn cô: “Em ngần ngại khi từ chối người khác, sao từ chối anh lại dứt khoát như vậy?”

Cô dừng lại: “Đừng nói linh tinh nữa, em đã đối xử với anh rất tốt rồi.”

Nếu thực sự dứt khoát như anh nói thì cô đã sớm quay đầu bỏ đi mà không ngoảnh lại. Nhưng Hạ Ngưỡng không phải là kiểu người dễ cắt đứt quan hệ theo kiểu cả đời không qua lại với ai đó, nên mới bị anh quẩn lầy không rời.

Anh đứng ngược sáng, vẻ mặt khó đoán. Nhưng rõ ràng là anh không vui, tâm trạng tốt xấu đều biểu hiện hết ra ngoài.

“Anh không cần đưa em về đâu.” Hạ Ngưỡng kéo dây đeo túi, quay người nói, “Chúng ta không cùng đường.”

Đoạn Tiêu nhìn cô ngó nghiêng xung quanh, lười biếng nói: “Anh về trường lấy đồ, tiện đường thôi. Em đang tìm gì vậy?”

Cô lẩm bẩm: “Tìm nhà vệ sinh.”

“Ở đó.”

Anh đặt tay lên mái tóc đen nhánh của cô, xoay cô sang hướng bên trái.

Hạ Ngưỡng nhú mào, đẩy bàn tay luôn dựa vào chên lệch chiều cao mà trêu chọc cô của anh ra: “Anh bỏ tay ra, em thấy rồi.”

Đoạn Tiêu cười khẽ: “Đưa túi đây.”

Cô do dự, giây tiếp theo anh đã trực tiếp cầm lấy túi của cô: “Đi đi, anh đợi em ở đây.”

Tối nay anh đã uống rượu, không lái xe. Huống hồ quãng đường đến trường ngắn như vậy, anh chắc chắn sẽ đi bộ về cùng cô.

Hạ Ngưỡng đã hạ thấp giới hạn của mình đối với anh đến mức chỉ cần anh không kéo cô đi ngủ nữa, không quay lại mối quan hệ vô vị trước đây nữa thì những thứ khác thì cô đều không quan tâm.

Cô không muốn dây dưa với anh về chuyện nhỏ nhặt này nữa nên đi về phía nhà vệ sinh.

Cũng giống như mọi thành phố khác, bên ngoài nhà vệ sinh nam không có mấy người xếp hàng, nhưng bên ngoài nhà vệ sinh nữ thì luôn có một hàng dài người xếp hàng.

Vì gần khu đại học nên hầu hết mọi người ở đây đều là người trẻ tuổi hoặc sinh viên.

Trong hai hàng người xếp hàng song song, cô gái bên cạnh đang nghe điện thoại. Có lẽ cô ấy không tìm được cảm xúc nên mới không quan tâm đến việc đang ở nơi công cộng.

Cô ấy ghen ngào, có vẻ như là yêu xa, đang bị chia tay: “Em chỉ bảo anh trả lời tin nhắn thôi, có khó lắm không?”

“Rốt cuộc là trả lời tin nhắn khó, hay là anh đang bận tán tỉnh các cô gái khác hả?”

“Anh không trả lời tin nhắn của em! Đã hai tuần rồi anh không trả lời em. Trước đây anh không như vậy, trước đây anh rất quan tâm em, anh còn nói sẽ yêu em mãi mãi...”

Có không ít người hóng chuyện đang lén lút nghe cô ấy nói.

Người phụ nữ phía sau thậm chí còn lắc đầu: “Gặp phải người không tốt rồi, đàn ông đều như vậy cả.”

Nói xong còn hất cằm về phía Hạ Ngưỡng, như muốn tìm kiếm sự tán thành của cô.

“...”

Hạ Ngưỡng ngượng ngừng mím môi.

Cô vốn dĩ không thể đồng cảm với những chuyện như vậy.

Không nói đến việc hai năm qua cô và Đoạn Tiêu có mối quan hệ hoàn toàn khác với những cặp đôi bình thường. Ngay cả khi coi đó là tình yêu, người đặt ra những câu hỏi như này cũng sẽ không phải là cô.

Nhưng Đoạn Tiêu sẽ không hỏi một cách thấp kém như vậy, mà anh sẽ dùng hành động để cảnh báo cô rằng mọi việc đều phải đặt anh lên hàng đầu.

Hàng người rất dài, qua vài phút cũng chỉ di chuyển thêm được một hai người.

Hạ Ngưỡng chờ khá lâu, buồn chán nhìn về phía quảng trường.

Mỗi ngày khi đi đến đoàn múa, cô đều mang theo chiếc túi vải đơn giản và thiết thực. Chiếc túi đeo vai có dây xích đẹp mắt không thể chứa bình giữ nhiệt, giày nháy thay thế, bánh quy và đồ ăn nhẹ để chống đói của cô.

Bây giờ chiếc túi vải đó đang ở trong tay Đoạn Tiêu.

Có lẽ anh nghi ngờ nếu cầm quai túi thì nó sẽ bị đứt, nên đành ôm cả chiếc túi bằng một tay.

Anh đứng một mình ở đó trông rất ngầu, vẻ mặt lạnh lùng. Anh dựa lưng vào bậc thang chơi điện thoại, nhưng chiếc túi vải của cô gái trong lòng lại tạo ra sự tương phản rất lớn.

Thực ra Đoạn Tiêu đang chơi điện thoại của cô, chứ không phải của anh. Cũng không xem những thứ khác, chỉ kiểm tra các ứng dụng mạng xã hội và số điện thoại để chắc chắn rằng anh chưa bị chặn.

Anh không muốn thấy dấu chấm than màu đỏ.

Cho nên mấy ngày nay anh đều không chủ động gọi điện cho cô, tin nhắn cũng chỉ mới nhắn thử một câu khi vừa gặp lại.

Anh vừa định cất điện thoại đi thì thấy wechat hiện thông báo. Là một môi giới nhà đất, hẹn cô cuối tuần của cuối tháng này đi xem nhà.

Hạ Ngưỡng không thiếu tiền tiêu. Bố mẹ cô tuy đã mất sớm nhưng tất cả số tiền họ tiết kiệm được đều đứng tên cô. Mặc dù là tiền gửi tiết kiệm nhưng mỗi năm cũng rút được kha khá.

Tiền thưởng thi đấu và tiền làm thêm của cô cũng đủ để trang trải chi phí sinh hoạt hàng ngày. Em gái Ôn Vân Miếu là học sinh giỏi, ở trường còn được trợ cấp cho học sinh nghèo nên cũng không cần cô phải lo lắng nhiều.

Vì vậy so với phần lớn những người đồng trang lứa đến từ gia đình bình thường cô có chút khác biệt.

Ngay cả khi không có Đoạn Tiêu nuôi, chỉ cần cô không đi những nơi xa hoa, với tư cách là một nữ sinh đại học bình thường, tiền tiêu vặt của cô cũng khá dư dả.

Nhưng thuê nhà để làm gì?

Đoạn Tiêu vượt lên trên, thấy môi giới chuyển tiếp một vài đường truy cập thông tin nhà ở, đều ở gần một bệnh viện.

Anh hiểu rồi, Ôn Vân Miếu sẽ phẫu thuật vào kỳ nghỉ hè.

Cô định đến đó để chăm sóc.

Điện thoại chưa tắt màn hình, Hạ Ngưỡng đã vội vã chạy trở lại, lòng rối bời, liên tục quay đầu nhìn lại.

Đoạn Tiêu bình tĩnh, nhét điện thoại vào túi cô: “Đang nhìn gì đấy?”

“Lúc này em gặp một ông chú, nhờ em đưa băng vệ sinh cho con gái ông ấy.” Hạ Ngưỡng không để ý đến động tác của anh, chỉ nhìn về phía con đường bên kia, do dự nói. “Lúc đó em vội vào nên không dừng lại, chỉ nghe thấy ông ấy lại nhờ một cô gái khác.”

Vừa hay cô gái được nhờ giúp chính là người vừa gọi điện thoại khóc lóc.

Cô ấn tượng sâu sắc với người này.

Đoạn Tiêu hơi cúi người xuống nghe cô nói, không hiểu: “Rồi sao nữa?”

“Anh chưa xem những video về bắt cóc trẻ em đang hot trên mạng à? Em cảm thấy hơi không ổn.”

Giọng nói của Hạ Ngưỡng ngày càng nhỏ dần, do dự vì không chắc chắn. Nhưng vẫn nhìn về phía đó, giây tiếp theo đột nhiên che miệng kêu lên, kéo vạt áo anh: “Anh xem cô gái đó có phải đang ở trong nhóm người kia không? Có phải cô ấy đang bị đưa đến chiếc xe bên đường không!”

Nói xong, cô vừa định bước đi thì bị Đoạn Tiêu kéo lại.

Trả chiếc túi lại cho cô, anh chạy về phía đó.

Trong khoảnh khắc đó, đầu óc Hạ Ngưỡng trống rỗng, không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra ngay trước mắt mình.

Nhìn thấy những người tuần tra mặc đồng phục, cô vội vã ôm túi chạy đến gọi họ lại.

Ngoài rìa của quảng trường vốn đã đông đúc, khắp nơi đều là những trở ngại do dòng người tạo ra.

Khi cô và đội tuần tra khu vực chạy đến nơi, chỉ thấy Đoạn Tiêu đang ngồi cạnh cô gái gọi điện thoại lúc này.

Cô gái khóc lớn hơn lúc bị chia tay nhiều.

Hạ Ngưỡng vội vàng chạy đến: “Chiếc xe đó đi rồi à?”

“Ừ, đi rồi.” Đoạn Tiêu quay người lại, bình tĩnh đọc biển số xe cho cảnh sát khu vực: “Chắc chắn là bọn bắt cóc, trong xe bao gồm cả tài xế có sáu người, nghe giọng là người ở vùng Đông Bắc...”

Một vài cảnh sát cùng nhau đỡ cô gái dậy, đưa đi lấy lời khai.

Không thể nói là tai họa từ trên trời rơi xuống, nhưng gặp phải chuyện này cũng đủ khiến người ta sợ hãi.

Sau khi đến đồn hợp tác với cảnh sát, trở về trường đã là chín giờ rưỡi tối.

Hạ Ngưỡng vô tình nhìn thấy tòa nhà ký túc xá của mình mới sững sờ quay đầu lại: “Sao anh cũng đi theo em tới đây?”

Đoạn Tiêu cup mắt xuống, dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào má cô: “Em mới phát hiện ra anh à? Cả đường đi đều ngăn ngor, em đang nghĩ gì vậy?”

Thực ra cô không đến gần chiếc xe đó, cũng không tiếp xúc gần với nhóm người kia, lý ra không nên sợ hãi như vậy, lại còn mặt mày thất thần như thế.

“Em...” Hạ Ngưỡng ngẩng đầu nhìn anh. “Lần sau anh đừng chạy một mình như vậy nữa. Họ có nhiều người lắm, rất nguy hiểm, lần này anh may mắn thôi.”

Mắt anh lười nhác khép hờ, đột nhiên cười: “Chỉ nghĩ đến chuyện này thôi à?”

“Anh đừng coi thường chuyện này.” Cô đột ngột nhe răng, mắt đỏ hoe, vội vàng nói lắp bắp. “Bố em vì giúp cảnh sát bắt tội phạm, bị đâm một nhát vào ngực... nếu không thì ông ấy sẽ không chết.”

Hạ Ngưỡng hiếm khi nhắc đến bố mẹ mình, nhưng điều đó không có nghĩa là bóng tối tuổi thơ đã bị xóa nhòa.

Cô sẽ không bao giờ quên ngày hôm đó.

Là đại diện của trường, cô được thầy cô dẫn đến cuộc thi múa cổ điển cho học sinh tiểu học ở thành phố bên cạnh và giành được giải nhất. Bố cô – tài xế lái xe đường dài, đặc biệt đổi ca làm với đồng nghiệp để đón cô về nhà bằng đường cao tốc.

Vì bố Hạ Ngưỡng lái xe tải nên ít có thời gian ở nhà. Đây là lần đầu tiên Hạ Ngưỡng ngồi trên chiếc xe của ông ấy, cả hai nói cười suốt cả quãng đường.

Cho đến khi họ bị yêu cầu dừng xe tại một trạm dừng chân phía trước, vì có cảnh sát đang điều tra vụ án.

Đó là một nhóm tội phạm trốn trại gần bốn năm, bị kết án tử hình vì tội cướp của g/i/ế/t người. Hôm đó, bố Hạ Ngưỡng không nên đạp ga chặn chiếc xe đó, cũng không nên xuống xe giúp đỡ để ngăn người đó lại.

Hạ Ngưỡng ngồi trên ghế phụ run rẩy, cô còn ôm một con gấu bông mà bố tặng, nhỏ giọng gọi “Bố, quay về đi”.

Tiếng còi xe cảnh sát đột ngột vang lên trong rừng, tiếng lốp xe ma sát khi phanh gấp. Ngực của bố Hạ Ngưỡng bị đâm một nhát dao, máu chảy đầm đìa.

Ai đó đã nổ súng, tiếng nổ vang lên đột ngột, một đàn chim hải âu giạt mình bay lên. Một trong những tên tội phạm bị khống chế trên đầu trùm một cái bao đen, tay bị còng lại vào cánh cửa xe.

Cánh cửa xe tải bị bố Hạ Ngưỡng khóa lại, Hạ Ngưỡng ôm con gấu bông khóc lóc trèo lên cửa sổ trước của xe. Trán áp vào kính, cô chỉ có thể nhìn thấy hình bóng bố mình ngã xuống đất, vũng máu lớn dần trên mặt đường nhựa.

Một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô, đó là một trong những tên tội phạm, hắn đã trốn vào rừng khi cảnh sát hỗ trợ đến.

Càng ngày càng nhiều cảnh sát đến vây quanh bố Hạ Ngưỡng, nhưng đã quá muộn. Cuối cùng, bố Hạ Ngưỡng qua đời vì mất máu quá nhiều, thành phố đã trao tặng gia đình ông ấy 20 vạn, truy tặng danh hiệu công dân tốt.

“Em không cho rằng giúp người là không tốt, nhưng, nhưng...” Hạ Ngưỡng không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi. Cô tức giận lau khô mắt. “Lần sau anh đừng làm vậy

nữa, nếu có chuyện gì xảy ra thì sao? Em cũng không quen biết cô ấy.”

Toàn xã hội dạy cô phải là một người tốt, chính trực, thấy chuyện bất bình phải dũng cảm giúp đỡ.

Vì vậy, cô cảm thấy nói những lời này thật xấu hổ nên nói lắp bắp.

“Em không quen biết cô ấy.” Hạ Ngưỡng hít mũi, lặp lại. “Em không quen biết cô ấy, sẽ không cảm thấy có lỗi lắm, nhưng em quen biết anh.”

Con đường trước ký túc xá vào buổi tối có khá nhiều người qua lại.

Tiếng nấc của cô đã nhỏ dần, nhưng với chiều cao và ngoại hình nổi bật của Đoạn Tiêu thì khó mà không thu hút ánh nhìn của người khác.

Cả hai nhìn riêng lẻ thì chẳng hợp nhau chút nào, nhưng khi đứng cạnh nhau lại có một bầu không khí hài hòa khó tả. Đó là bởi vì chàng trai đã kìm nén sự sắc sảo và hung dữ thường ngày.

Đoạn Tiêu kéo cô đến một góc tối, cúi người lau mặt cho cô, nhẹ nhàng nói: “Anh biết rồi, không phải em đã gọi cảnh sát đến cứu anh rồi sao?”

Hạ Ngưỡng lắc đầu: “Không phải, nếu như bọn họ có dao thì sao.”

Bình thường anh hiếm khi thấy cô khóc như vậy, cô luôn bình tĩnh và dũng cảm đến mức không giống một đứa trẻ mồ côi.

Ký ức về lần cuối cùng cô khóc trước mặt anh là hồi cấp ba, với sự e dè nửa thật nửa giả.

“Không khóc nữa, lần sau anh sẽ chú ý.” Đoạn Tiêu ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô. Hiếm hoi dịu dàng dỗ dành. “Anh ôm em, tối nay đừng có mơ thấy ác mộng.”

Cô đã bình tĩnh lại phần nào, nghe giọng điệu dỗ dành trẻ con của anh thì lại có chút ngại ngùng, cảm thấy cả người mình như chìm vào lòng anh. Cổ cô cũng cảm nhận được một cái đầu đen nhánh.

Một lúc lâu, cô không phân biệt được rốt cuộc là ai đang ôm ai.

Hạ Ngưỡng ủ rũ đẩy anh ra: “Được rồi.”

Đoạn Tiêu cúi đầu, vùi mặt vào cổ cô, vẫn cọ cọ như trước. Anh hít một hơi thật sâu, giọng khàn khàn: “Ôm thêm một chút nữa.”

Cơ thể ấm áp đã lâu mới lại được chạm vào nhau, cô đỏ mặt, lẩm bẩm: “Đã ôm lâu lắm rồi, sao anh còn làm vậy?”

“Anh đang cố gắng thay đổi mà, nhưng em phải cho anh thời gian.” Anh nói một cách rất đương nhiên, “Khi cai thuốc lá cũng không thể đột ngột bỏ được, hướng chỉ là cai em.”

Chương 37: Phim quảng bá – cho tôi mượn tán tỉnh một chút

Sau khi cô trở về ký túc xá, các bạn cùng phòng đều dừng mọi việc đang làm lại. Mỗi người cầm một miếng dưa hấu đã cắt sẵn, khoanh chân nhìn Hạ Ngưỡng.

Cô không hiểu chuyện gì, treo túi xách lên, cắm sạc điện thoại xong rồi mới quay lại: “Lần này tớ không mang theo đồ ăn vặt đâu.”

“Ai quan tâm cậu có mang đồ ăn vặt hay không!” Trang Tĩnh ho khan một tiếng, ánh mắt tràn đầy sự trêu chọc, “Lúc này bọn tớ từ dưới lầu lên, cậu vẫn chưa lên.”

Hai bạn cùng phòng còn lại cũng gật đầu đồng ý.

Họ mang vẻ mặt “Cậu đã bị bắt quả tang” đầy đắc ý.

Hạ Ngưỡng chợt nhận ra, lúc này ở dưới lầu cô đã bị Đoạn Tiêu ôm khá lâu. Các bạn cùng phòng đi qua đều có thể nhìn thấy, vậy chắc hẳn cũng đã bị không ít người nhìn thấy.

“Thế nào, thế nào, hai người thật sự thành đôi rồi à?”

“Theo đuổi từ học kỳ trước đến giờ, cậu cũng giỏi chịu đựng thật, đó là Đoạn Tiêu đấy! Nếu là tớ thì đã đầu hàng ngay từ ngày đầu tiên!”

“Vậy mới nói, cậu thì hiểu gì chứ? Cái này gọi là chiến thuật. Đàn ông là vậy, càng dễ có được thì càng không trân trọng! Mà này, cậu ấy có nên mời khách không?”

“Cơm của Đoạn Tiêu à, cậu dám ăn không hahaha!”

“Hạ Ngưỡng, cậu thoát ế rồi, còn chúng tớ thì sao? Những cô nàng xinh đẹp đáng thương, chẳng lẽ chỉ có thể chờ các em khóa dưới vào trường ư?”

“Hay là hỏi thử Đoạn Tiêu xem mấy cậu bạn cùng lớp đẹp trai của cậu ấy có ai độc thân không?”

Mấy người đang nói chuyện vui vẻ, Trang Tĩnh quay đầu lại: “Hạ Hạ, cậu nói xem nào!”

Hạ Ngưỡng đang định đi rửa bình giữ nhiệt, nghe vậy thì thần nhiên trả lời: “Các cậu nghĩ nhiều quá rồi, cậu ấy không theo đuổi tớ, chúng tớ cũng không có gì cả... chỉ coi nhau như bạn bè thôi.”

“...”

Tiếng nói chuyện bỗng dừng im bật, mấy người đều thất vọng.

Tiếng nước chảy róc rách, Hạ Ngưỡng vô thức chà rửa chiếc cốc. Cảm giác ấm áp trên da vẫn còn đó, câu nói ấy dường như vẫn còn văng vẳng bên tai.

Đoạn Tiêu nói anh đang thay đổi, anh đã thay đổi theo chiều hướng tốt hơn chưa? Liệu anh có thể chấp nhận không xem cô là của riêng nữa không? Có thể giữ một khoảng cách nhất định với cô được không?

Không biết tại sao mọi người lại nghĩ Đoạn Tiêu đang theo đuổi cô.

Cho dù là hồi cấp ba hay bây giờ, anh chưa từng theo đuổi ai cả.

Một cậu ấm mới hơn 20 tuổi, xuất thân từ gia đình giàu có, bản thân lại xuất sắc và sở hữu một gương mặt khiến người ta say đắm.

Tiền bạc, quyền lực, danh vọng, vẻ ngoài, sự ngưỡng mộ của người khác ... Những thứ mà người khác mơ ước, đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Anh muốn tình yêu của bạn, bạn phải cho anh tình yêu.

Nếu bạn không cho, anh sẽ tự mình cướp lấy và một khi đã có được rồi thì anh sẽ không cho ai động vào.

Dù đã xác định rằng Đoạn Tiêu có tình cảm với mình, nhưng Hạ Ngưỡng vẫn nghi ngờ về bản tính mạnh mẽ của anh.

Hai năm qua, cô đã quen với việc cam chịu, trở thành một người bạn giường ngoan ngoãn, đáp ứng mọi sở thích và yêu cầu kiểm soát bệnh hoạn của anh, chưa từng có kinh nghiệm trốn thoát khỏi anh.

Vì vậy, cô cũng không thể phân biệt được việc anh buông tay lúc này là giả tạo hay thật lòng muốn thay đổi.

Thứ Năm, sau khi ăn trưa xong Hạ Ngưỡng đến địa điểm đã hẹn trước với bộ phận tuyển truyền để quay phim quảng bá tuyển sinh.

Thầy Lưu – giáo viên phụ trách tuyển sinh cùng với một số thành viên hội sinh viên và một nhóm sinh viên khoa nhiếp ảnh đã có mặt để quay những cảnh thường ngày.

Mỗi năm có khoảng 3500 sinh viên mới đến ngôi trường danh tiếng nhất cả nước này, mỗi người đều là những tài năng xuất sắc vượt qua hàng ngàn đối thủ ở kỳ thi đại học đầy cạnh tranh.

Vì vậy, video quảng bá không thể chỉ là một vài bức ảnh khoe nhan sắc làm chiêu trò.

Họ đã chọn ra những đại diện từ các khoa như Y Học Cổ Truyền, Công Nghệ Thông Tin, Vật Lý, Kỹ Thuật,... để quay một loạt

video giới thiệu về từng ngành học.

Ở phía bên kia sân vận động, các nhóm đang quay những cảnh về sinh viên Thể Thao và sân điền kinh.

Đàn chị Vạn Chân Nghi vác máy quay đến, thở hổn hển nói: “Hạ Ngưỡng, nhóm tiếp theo là khoa Toán, chị gọi điện cho chủ tịch Đoàn mãi mà không được.”

Hạ Ngưỡng đã thay trang phục múa và cũng thử gọi nhưng không liên lạc được. Cô đành đề nghị: “Hay là chúng ta quay phần của khoa Múa trước đi?”

Bên kia chủ nhiệm Lưu đã cùng các sinh viên khác đi sang khoa Kỹ Thuật rồi, còn Vạn Chân Nghi ở đây cũng không thể trì hoãn tiến độ, phía sau còn phải quay phim quảng bá cho sinh viên tốt nghiệp nên đành phải làm như vậy.

Phòng tập múa lúc nghỉ trưa không có ai, Hạ Ngưỡng đang nhảy một điệu múa Kinh Hồng*.

(*” 惊鸿舞” (Vũ điệu Kinh Hồng) là một loại hình múa cổ trang của Trung Quốc, nổi tiếng với sự uyển chuyển, thanh thoát và quyến rũ. Cái tên “惊鸿” mang ý nghĩa “Chim hồng hạc kinh ngạc,” thường được dùng để miêu tả vẻ đẹp thoáng qua nhưng để lại ấn tượng sâu sắc, giống như bóng dáng của loài chim lớn vút qua bầu trời. Vũ điệu này thường gắn liền với những hình ảnh đẹp trong văn học cổ điển và các bộ phim cổ trang, thể hiện sự kết hợp hoàn hảo giữa nghệ thuật, trang phục và thần thái biểu diễn. Nó đòi hỏi người múa phải có kỹ thuật điêu luyện và cảm xúc sâu sắc để truyền tải tinh thần của bài múa.)

Tay áo bay phất phơ, trông rất mềm mại. Nhưng khi vung tay lên đánh trống lại sắc bén như một thanh kiếm.

Quay phim quảng bá khác với biểu diễn bình thường, ở đây phần “Diễn” chiếm tỷ lệ lớn hơn.

Phải quay cận cảnh, phải quay chi tiết.

Cần phải quay cận cảnh nét mặt, không có gì lạ khi các khoa đều chọn những sinh viên đại diện có ngoại hình tốt, hợp với ống kính.

“Khoan đã, cái tay áo đó đưa qua bên này một chút, góc này quay sẽ đẹp hơn!” Đàn anh sinh viên khoa Nhiếp Ảnh chỉ đạo.

“Đèn sáng hơn chút nữa.”

“Phải quay được mồ hôi, xịt chút nước khoáng lên mặt em ấy đi, tóc mái cũng xịt ẩm một chút. Này này, cẩn thận, đừng làm trôi lớp trang điểm.”

“...”

Các bạn sinh viên mang tấm phản quang tiến lại gần cô.

Dù không nhảy đúng cách, động tác cũng không chuẩn xác, nhưng Hạ Ngưỡng vẫn phải phối hợp vùng tay áo, đồng thời phải kiểm soát cường độ để không va vào máy quay.

Cảm giác như một diễn viên đóng thế trong các bộ phim, khó khăn hơn khi biểu diễn bình thường nhiều.

Một vài đàn em rảnh rỗi trong câu lạc bộ đứng xem ở bên cạnh, bình luận một cách thích thú:

“Hóa ra múa Kinh Hồng có thể uyển chuyển như vậy, vậy cái trước đây tôi xem trên tivi là gì?”

“Đẹp quá, chị ấy nhảy đẹp nhất trong khoa đấy.”

“Trước đây xem buổi biểu diễn của trường chỉ nhìn từ xa, giờ nhìn gần mới thấy khác. Nếu ở thời cổ đại, Hạ Ngưỡng nhất định là vũ nữ số một — Ôi chao!”

Vừa nói xong câu cuối cùng, cậu ta bị đá một cái vào khuỷu chân sau gối, trực tiếp quỵ xuống sàn gỗ của phòng tập.

Chàng trai tức giận định chửi bới, nhưng khi đứng dậy nhìn lại phía sau cậu ta lập tức im bặt: “Anh Đoạn, anh đến rồi, lúc này chị Vạn nói đang tìm anh.”

Đoạn Tiêu không kiên nhẫn, liếc cậu ta một cái: “Đừng chắn cửa.”

Mấy đàn em đang cầm nước khoáng để hỗ trợ vội vàng đứng thẳng người, chào hỏi lễ phép, nhường chỗ cho anh vào.

Video của Hạ Ngưỡng đã gần hoàn thành, máy quay đang xoay vòng 360 độ quanh eo cô.

Trong lúc xoay người giơ cao chân, cô vô tình nhìn thấy Đoạn Tiêu đang đứng khoanh tay dựa vào tường. Anh đứng cùng một chỗ với những người kia, chăm chú nhìn cô.

Cô bị phân tâm, suýt thì bị ngã.

Mười mấy vòng xoay liên tục của cô bị gián đoạn, may mắn là quay phim nói rằng đã xong rồi.

Hạ Ngưỡng đứng vững, lặng lẽ cúi đầu, thử cử động mắt cá chân bên trái. May mắn là vừa rồi không bị tẹo chân.

Múa trong nhiều năm.

Nếu vì quay một đoạn video mà bị bong gân thì thật nực cười.

Vạn Chân Nghi hô “Cắt” và bắt đầu đuổi những sinh viên đã quay xong ở các khoa khác nhưng vẫn ở lại xem náo nhiệt đi.

Nhìn thấy Đoạn Tiêu, cô ấy vội vàng đưa bộ đồng phục đã chuẩn bị sẵn: “Cậu mau vào thay đồ đi.”

Ở đây là phòng tập múa, mỗi tầng đều có một phòng thay đồ lớn.

“Hạ Ngưỡng, em cũng vào thay đồng phục đi! Hai em là gương mặt đại diện, lát nữa còn phải ra cổng trường chụp vài bức ảnh để đăng trên trang website chính thức của trường đại học Kinh Châu chúng ta. Tụi chị sẽ mang máy quay đến khoa Toán trước nhé.”

Vạn Chân Nghi giống như những người khác, mặc định cả hai là một cặp.

Nên cô ấy không hề nhắc Hạ Ngưỡng đợi Đoàn Tiêu thay đồ xong rồi hãy vào.

Phòng thay đồ có nhiều vách ngăn, chủ yếu là các bạn nữ học múa sử dụng. Vừa bước vào, mùi mồ hôi và đủ loại nước hoa hòa lẫn vào nhau.

Đây là lần đầu tiên Đoàn Tiêu vào đây, anh không vội vào thay đồ mà đợi cô đi theo, hỏi: “Thường em thay ở ngăn nào?”

Hạ Ngưỡng không hiểu ý anh, cô chỉ vào ngăn thứ ba tính từ cuối.

Chưa kịp đi đến chỗ ngăn thay đồ, Hạ Ngưỡng đã bị Đoàn Tiêu kéo ra ngoài, anh ung dung bước vào.

“...”

Cửa phòng thay đồ chỉ lộ ra một khoảng trống nhỏ phía dưới, còn phía trên gần chạm trần, rất cao.

Đứng bên ngoài, Hạ Ngưỡng không nhìn thấy gì cả, cô chỉ có thể nhắc nhở: “Cái móc treo đồ của em bị hỏng rồi, quên chưa thay.”

“Bộp” một tiếng, cái móc treo đồ hổng và áo khoác của anh đã rơi xuống đất, bên trong truyền ra tiếng “Chật” khó chịu của chàng trai.

Áo khoác được nhặt lên và quăng lên đỉnh cửa.

Cô bật cười, cầm lấy quần áo đi vào một ngăn khác, thuận miệng hỏi: “Sao giờ anh mới đến?”

“Bận, anh thấy em gọi điện nên gọi lại. Nhưng em không nghe máy.”

Giọng nói của Đoạn Tiêu trầm trầm, hơi khàn và đầy từ tính.

“Lúc đó em đang quay, làm sao nghe được.” Hạ Ngưỡng nghe ra sự khác lạ trong giọng nói của anh, hỏi: “Anh bị cảm à?”

Anh có vẻ mệt mỏi, lười biếng trả lời: “Có lẽ vậy.”

Anh có thể trạng rất tốt lại thường xuyên tập thể dục nên rất ít khi bị cảm. Mấy năm quen biết, hình như chưa từng thấy anh ốm, ngược lại người hay ốm là cô.

Cô ngăn người, nhẹ nhàng nói: “Vậy lát về nhớ đi mua thuốc.”

Không nghe thấy câu trả lời, Hạ Ngưỡng nhanh chóng mặc váy vào, mở cửa: “Anh đi rồi à...”

Lời nói vừa dứt, Đoạn Tiêu đang dựa vào cánh cửa ngăn cách quay đầu lại. Cánh mũi thon gọn của anh khi nghiêng đầu càng trở nên cao và thẳng, thần sắc cũng trở nên trầm tĩnh và lạnh lùng vì bệnh.

Anh rũ mắt, hàng mi đen dài che phủ đôi mắt sâu thẳm, yết hầu di chuyển lên xuống, “Chưa đi.”

Cô không ngờ anh lại đứng ngay cạnh cánh cửa ngăn cách, khi cô bất ngờ mở cửa ra lập tức đối diện với anh.

Hạ Ngưỡng lúng túng lùi ra sau một chút, rồi lại nghe thấy tiếng cười khẽ của anh.

Nhìn theo tầm mắt trêu chọc của anh, cô mới phát hiện ra khóa kéo bên hông váy của cô chưa kéo lên. Một mảng da nhỏ lộ ra ngoài để lộ đường cong của một bên áo ngực.

Đoạn Tiêu vươn tay ôm lấy eo cô, vòng tay qua người cô.

Anh không làm gì khác, chỉ cúi đầu xuống giúp cô kéo khóa lên, ngón tay vô tình chạm vào da thịt cô.

Ở một vị trí nhạy cảm như vậy, những ký ức thân mật về xúc giác cũng theo đó mà trỗi dậy.

Còn khoảng một tuần nữa là phương Bắc bước vào mùa Hè.

Trường học vào giờ nghỉ trưa vô cùng yên tĩnh, nhiệt độ ở Kinh Châu đã tăng lên, chưa kể ánh nắng bên ngoài lại càng chói chang.

Vai anh hơi cúi xuống, xương quai xanh trắng nõn lộ ra dưới mí mắt cô, anh đột ngột hỏi: “Điệu múa em vừa nhảy, có phải là điệu múa mà em thường tập lúc học cấp ba không?”

Điệu múa Kinh Hồng là điệu múa mà Hạ Ngưỡng đã biểu diễn trong kỳ thi tuyển sinh cấp Tỉnh.

Lúc đó cô luôn miệt mài tập luyện động tác đánh trống bằng tay áo, cứ như vậy suốt nhiều tháng liền.

Chàng thiếu niên vui vẻ đứng ngoài cửa xem, phía sau anh là những cây bồ đề xanh mướt, lá thưa, bóng cây in dài trên sàn nhà dưới ánh nắng.

Đã rất lâu rồi.

Qua câu hỏi này Hạ Ngưỡng mới nhận ra thời gian trôi qua thật nhanh, sắp đến năm thứ Tư rồi.

Cô đáp: “Ừ.”

Chiếc váy đặt may tạm bợ, chất lượng không được tốt lắm. Chiếc khóa kéo không mượt mà, phát ra tiếng kẹt kẹt từng đoạn một.

Cả hai đứng rất gần nhau.

Nhưng anh lại làm như không có chuyện gì, tập trung kéo khóa.

Hạ Ngưỡng không dám thở mạnh, cô vô thức nín thở, sau gáy bắt đầu hơi nóng lên dưới cái nắng buổi trưa. Cô nghe thấy chàng trai lại hỏi nhỏ một câu, hơi thở phả vào cổ cô.

Cô sực tỉnh: “Gì, gì cơ?”

“Anh hỏi quần áo anh thay ra để ở đâu?” Khóa kéo được kéo xong, Đoạn Tiêu đứng thẳng người, nhìn cô đầy vẻ nghiên cứu, “Em nóng à? Sao mặt đỏ bừng thế.”

Hạ Ngưỡng vội quay người lại, đi về phía tủ đồ của mình, lúng túng đáp: “Ừm, em tìm cho anh cái túi.”

Anh ung dung nhìn cô tìm đồ một cách bối rối, tầm mắt dừng lại ở đôi tai đỏ bừng của cô, khóe môi khẽ cong lên.

“Ngôn ngữ chung của vũ trụ là Toán học, trên khắp thế giới đều tồn tại đường parabol, hình chữ nhật và những vòng tròn trườ tượng cao cấp.”

“Toán học có thể làm được mọi thứ, bao hàm mọi thứ. Từ tính toán, hàng không vũ trụ, trí tuệ nhân tạo cho đến thẩm mỹ nghệ thuật... Lấy tôi làm ví dụ, tôi học chuyên ngành Toán Tài Chính.”

Địa điểm quay là phòng học số 3 của khoa Toán, Đoạn Tiêu đang viết phương trình trên bảng đen đồng thời nói lời thoại vào máy quay.

Giọng nói tự nhiên của anh rất hay, mang theo một chút lười biếng đặc trưng của giọng thủ đô.

Vạn Chân Nghi không muốn mời thêm bạn học khoa Phát thanh đến lồng tiếng nên quyết định để anh tự đọc.

Đến gần cuối phần này, Đoạn Tiêu đột nhiên nhíu mày, chỉ vào một chỗ: “Dòng thứ hai của dãy số Fibonacci viết sai rồi.”

Cả bảng đen đầy những công thức Toán học phức tạp, được chuẩn bị trước khi quay.

Vạn Chân Nghi bất lực đưa cho anh một viên phấn để anh tự sửa, tiện miệng bào chữa: “Đại ca ơi, tôi học Triết Học mà, Toán học kém một chút là chuyện bình thường. Cậu xem, ngoài các sinh viên khoa Toán ra thì còn ai biết đâu?”

Hạ Ngưỡng vẫn đang đứng đợi ở bên cạnh để đi đến cổng trường chụp bộ ảnh cuối cùng.

Là một sinh viên Nghệ thuật kém cỏi về Toán, cô đồng cảm sâu sắc với câu nói này nên gật đầu tán thành.

Đoạn Tiêu liếc mắt nhìn cô, trên mặt hiện rõ vẻ trêu chọc “Hết thuốc chữa”, thở dài: “Dạy uống công.”

“...”

Mấy ngày sau, đoạn quảng bá này được đăng tải và bất ngờ gây sốt.

Trong những bức ảnh, có một tấm ảnh đôi của Đoạn Tiêu và Hạ Ngưỡng được một vài blogger chuyên về nhan sắc chọn ra,

chỉnh sửa thành kiểu ảnh phim. Bức ảnh được đăng đúng vào thời điểm các bạn sinh viên sắp tốt nghiệp, khiến độ hot tăng lên đáng kể.

Chàng trai mặc áo sơ mi trắng, quần đen, cô gái mặc váy dài đến đầu gối phong cách thủy thủ. Nhìn qua đã thấy rõ vẻ đẹp tươi trẻ của tuổi học trò.

Có một bức ảnh chụp ở xà đơn trên sân thể thao, dưới bóng cây, cả hai cùng nâng một tấm bảng trắng, trên đó viết: 【Tôi đợi bạn ở đại học Kinh Châu】.

Bình luận trên mạng tràn ngập, có người tìm kiếm và tiết lộ thông tin về họ.

Thông tin về Đoạn Tiêu trên mạng chủ yếu bị khóa lại bằng nhiều từ khóa giới hạn, chỉ còn lại cụm từ sinh viên tài năng gây dựng sự nghiệp.

Nhưng thông tin về Hạ Ngưỡng thì rõ ràng hơn nhiều, vì cô đã tham gia cuộc thi múa toàn quốc và thường xuyên tiếp xúc với truyền thông.

Có người đã chuyển bài đăng này sang diễn đàn của trường để bàn tán.

【Các bạn đã thấy ảnh mới trên trang web chính thức chưa? Không cần mua xu hướng tìm kiếm mà độ nổi tiếng vẫn cao như vậy, đúng là thế giới của những người đẹp trai xinh gái!】

【Xếp thứ 8 trên hot search bảng giải trí đấy, còn nổi hơn cả thần tượng!】

【Không biết còn tưởng là cặp đôi ngôi sao mới nổi, đẹp đôi quá đi mất! Cả hai đứng cạnh nhau thật là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp!】

【Các cô gái cứ khen trước đi, tôi xin phép đi ngắm trai đẹp đây! Chết tiệt, Đoạn Tiêu đẹp trai đến mức phô trương luôn!】

【Từ năm Nhất đến năm Tư, không có đối thủ! Tôi chỉ là người qua đường, cửa nhà họ Đoạn mãi mãi bất khả xâm phạm!】

【Không muốn dính vào tiền của anh ấy thì cũng muốn dính vào gương mặt bạn trai này chút đã!!】

【Tôi biết mọi người chắc chắn sẽ vào diễn đàn xem, nhắn với Hạ Ngưỡng giúp tôi, cho tôi mượn anh ấy tán tỉnh một chút! Chưa từng tán tỉnh ai đẹp trai đến thế này bao giờ.】

Không hiểu sao, bình luận như này bắt đầu tràn ngập diễn đàn.

【Cho tôi mượn tán tỉnh một chút @Hạ Ngưỡng.】

【Cho tôi mượn tán tỉnh một chút @Hạ Ngưỡng.】

Dĩ nhiên là Hạ Ngưỡng không thể nào trả lời những bình luận kiểu này.

Nhưng khi cô đang xem bài đăng này trên điện thoại, các bạn cùng phòng đã cười lăn lộn bên cạnh, còn trêu chọc cô: “Cho mượn tán tỉnh một chút được không?”

Có lẽ vì thấy vui nên quản trị viên cũng không xóa những bình luận này.

Một lúc sau, Đoạn Tiêu, với tư cách là một trong những quản trị viên của diễn đàn trường, đã đăng một thông báo với ba chữ đỏ chói hiện lên trên trang: 【Không cho mượn.】

Thật là kiêu ngạo, không hề nể nang ai.

Ngay lập tức, các bình luận bên dưới cũng thay đổi phong cách.

【Thật keo kiệt @Đoạn Tiêu】

【Thật keo kiệt @Đoạn Tiêu】

Hạ Ngưỡng thấy rất thú vị, đây là lần đầu tiên cô thấy mọi người cùng nhau mắng anh như vậy. Cô cũng tiện tay đánh ba chữ đó vào để theo kịp mọi người.

Gửi xong bình luận cô mới nhận ra diễn đàn này không ẩn danh, mọi người đều đăng nhập bằng mã số sinh viên. Ngay lập tức, cô thấy bình luận có tên mình đã được đăng lên.

Nhiều bình luận như vậy chắc sẽ không ai để ý đến cô đâu nhỉ.

Cô cảm thấy lo lắng, mang tâm lý may rủi thoát ứng dụng.

Ngay lúc đó, cô nhìn thấy một chấm đỏ nhấp nháy trên ứng dụng wechat.

【Tiêu】 : Cần dạy dỗ?

Chương 38: Thuê phòng – Em thật xấu xa

Cô gửi ba chữ, anh cũng trả lời ba chữ. Mặt Hạ Ngưỡng đỏ bừng lên khi nghĩ đến những gì anh thường làm với ba chữ kia.

Sau câu nói đe dọa đó, Đoạn Tiêu gửi cho cô ảnh chụp màn hình một đoạn chat.

Hạ Ngưỡng phóng to hình ảnh ra mới thấy được tên của người kia.

Cô đã thầm nghĩ tại sao cô lại bị bắt quả tang nhanh thế được, hóa ra là tên nghiện mạng Lục Gia Trạch đã gửi cho anh.

Cô cố gắng đánh chữ để phản kháng.

【Cấm Tiêu】: Mọi người đều chửi anh mà, tại sao lại bắt mình em tính sổ?

【Tiêu】: Em nghĩ tại sao?

“Vì em là quả hồng mềm dễ bắt nạt thôi.”

Hạ Ngưỡng khẽ lẩm bẩm nhưng không trả lời.

Giây tiếp theo Đoạn Tiêu đã gọi video đến.

Lúc này cô vừa tắm xong, đang leo lên giường chuẩn bị ngủ, các bạn cùng phòng cũng đang nằm trên giường.

Nhưng đèn chưa tắt, mọi người vẫn đang chơi điện thoại.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Hạ Ngưỡng, ai cũng hiểu ngay là ai gọi.

Hạ Ngưỡng thấy không cần phải trốn xuống dưới giường hay chạy ra ban công để nghe điện thoại nữa. Cô ấn nút kết nối, mới

thấy hình ảnh mờ mờ ảo ảo bên kia, anh không lộ mặt.

Đã khuya rồi mà Đoạn Tiêu vẫn chưa về nhà.

Nhìn thấy khung cảnh chuồng ngựa, Hạ Ngưỡng tò mò hỏi: “Anh đang ở bãi tập cưỡi ngựa à? Đang xem con ngựa ‘Oai Oai’ sao?”

Bãi tập cưỡi ngựa là trang trại ngựa của gia đình Nhậm Hàng bạn anh, còn “Oai Oai” là con ngựa mà Đoạn Tiêu mua cho cô.

Mặc dù nói là ngựa của cô, nhưng Hạ Ngưỡng lại không thường xuyên đến thăm nó, lần cuối cùng cô cưỡi con ngựa này là vào đầu năm ngoái.

Thông thường, ngựa được nuôi dưỡng tại bãi tập cưỡi ngựa sẽ có những người chăm sóc ngựa chuyên nghiệp và bác sĩ thú y chăm sóc, cũng có huấn luyện viên chuyên nghiệp huấn luyện để duy trì trạng thái của ngựa.

Nó giống như một đứa con nuôi của cả hai tại bãi tập cưỡi ngựa, nhưng Hạ Ngưỡng lại là một người chủ thất trách, bởi vì tất cả các chi phí nuôi dưỡng, chăm sóc và huấn luyện đều do Đoạn Tiêu trả.

Đó là một con ngựa thuần chủng.

Màu nâu sẫm, vừa oai vệ vừa đẹp.

Đặt một cái tên dễ nhớ như vậy là vì lúc đầu Hạ Ngưỡng hơi sợ nó. Chân nó còn to hơn cả eo của cô, thân hình to lớn và khỏe mạnh.

Rõ ràng rất hợp với gu của Đoạn Tiêu, anh thích cảm giác điều khiển.

Lúc Hạ Ngưỡng tập cưỡi ngựa thường xuyên kéo nhầm dây cương, khiến mặt nó bị lệch đi.

Nên cứ gọi nó là Oai Oai*.

(*Oai Oai: có chữ Hán là ‘歪歪’ nghĩa là lệch, xéo xẹo)

“Ừm.” Đoạn Tiêu cuối cùng cũng lên tiếng, camera không còn rung nữa mà hướng thẳng về phía con ngựa. “Để anh cho em xem cái này hay lắm.”

Hình ảnh chuyển hướng, Hạ Ngưỡng che miệng kinh ngạc: “Nó sinh con rồi à?”

“Ừm.”

Cảnh sinh nở có phần hơi đẫm máu và đau đớn, mà Oai Oai lại có thân hình to lớn nên việc sinh con cũng rất khó khăn.

May mắn là Đoạn Tiêu gọi điện cho cô vào những phút cuối cùng, bác sĩ thú y đã bế ngựa con ra, kiểm tra xem chân có khỏe mạnh không.

Đó là một phiên bản thu nhỏ của “Oai Oai”.

Giữa đông cỏ khô, “Oai Oai” sau khi sinh đã đứng dậy một cách dũng cảm, liếm láp đứa con mới sinh của mình.

Bác sĩ thú y đang giúp nó vắt sữa.

“Mới sinh xong mà đã phải cho con bú rồi à?” Hạ Ngưỡng nhìn mà xót xa. “Nó có đau không?”

Vì mở loa ngoài nên bác sĩ thú y nghe thấy và trả lời: “Ngựa con phải bú sữa mẹ trong vòng một giờ.”

“Sao ngựa con lại đi loạn choạng vậy ạ?”

“Bây giờ nó vẫn chưa nhìn rõ được, chỉ có thể dựa vào Oai Oai dẫn đường thôi, phải đợi từ 3 đến 6 tháng sau mới có thể rời xa mẹ.” Bác sĩ thú y cười nói. “Cô Hạ có rảnh thì qua đây xem chúng nhé.”

Giọng của Nhậm Hàng vang lên từ bên cạnh: “Cậu đang gọi điện cho ai vậy? Hạ Ngưỡng à? Để tôi chào hỏi chút nào.”

Đoạn Tiêu khẽ tắc lưỡi, đưa điện thoại sát vào ngực: “Cút xa ra một chút, cứ nói như vậy là được rồi.”

“Không phải cậu bị bệnh nặng gì đó chứ, tự mình mở video rồi xem một mình.” Nhậm Hàng bị anh đẩy sang một bên, đứng đó mắng, “Tôi nhìn cô ấy một cái thì có sao đâu? Đã lâu lắm rồi không gặp!”

Trong lúc họ trò chuyện, camera càng lắc lư hơn.

Lúc đầu Hạ Ngưỡng cảm thấy không sao, nhưng ngay sau đó cô mới nhận ra mình đang mặc một chiếc váy ngủ rộng, cổ chữ V, lại còn đang nằm trên giường nghe điện thoại...

Cô chỉnh áo lại, ôm gối vào lòng chào hỏi: “Chào cậu, Nhậm Hàng.”

“Chào bé Hạ Ngưỡng.” Nhậm Hàng vẫn chưa nhìn thấy người, chỉ có thể lớn tiếng hỏi từ xa. “Khi nào cậu qua chơi? Tối nay cậu không tới thật là đáng tiếc, tôi với Đoạn Tiêu đã ngồi ở đây hơn hai mươi phút rồi.”

“Tôi—— để tôi suy nghĩ.”

Hạ Ngưỡng do dự giây lát, không biết phải nói gì.

Hình ảnh trên màn hình đã chuyển sang khuôn mặt của Đoạn Tiêu. Anh mặc áo khoác gió màu đen, khóa kéo được kéo lên tới cổ, làm nổi bật góc cạnh xương hàm sắc nét.

Bãi tập cưỡi ngựa nằm ở vùng ngoại ô, gió đêm rất lớn.

Anh bước ra khỏi chuồng ngựa, đến đoạn hành lang sáng đèn và hỏi cô: “Nghĩ kỹ chưa?”

Khi hỏi về kế hoạch thời gian của cô, anh nhấn mạnh rằng con ngựa không nhất thiết phải là của cô. Nhưng nó là một sinh vật sống, có tình cảm ràng buộc thì sẽ khác.

Hạ Ngưỡng rũ mắt xuống: “Nhưng dạo này em bận lắm, cuối tuần cũng không rảnh.”

“Em hãy đến xem nó trước khi nó bị bán đi.”

“Anh muốn bán con nào?”

“Tất nhiên là con nhỏ.”

Cô nhú mày: “Bán đi đâu?”

“Anh không biết, bãi tập cưỡi ngựa cần phải hoạt động, nếu có người đến mua thì nó sẽ được bán.” Đoạn Tiêu nói một cách bình thản. “Trừ khi người nào đó cũng muốn gửi ở đây.”

Cô hiểu lý do, nhưng vẫn cảm thấy hơi tàn nhẫn. Mà cũng không thể để Đoạn Tiêu mua luôn ngựa con, điều này hơi quá đáng.

Thoáng nghĩ, Hạ Ngưỡng mở lời: “Chiều Chủ Nhật tuần này em có thể đến được không?”

“Được.” Đoạn Tiêu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mờ ảo của cô sau tấm rèm giường qua màn hình điện thoại. Anh cố ý hỏi: “Cuối tuần này em bận gì thế?”

Cô cố ý không muốn nói: “Không liên quan đến anh.”

Anh dùng ngón trỏ gõ vào màn hình, chế nhạo: “Được rồi, đi ngủ đi.”

Nói xong cũng không đợi cô phản ứng mà trực tiếp cúp máy.

Hạ Ngưỡng nhìn chằm chằm vào khung chat trống trơn, phồng má, lại một lần nữa nghi ngờ không biết ai là người có vấn đề khi nói rằng Đoạn Tiêu đang theo đuổi cô.

Ai theo đuổi người khác mà lại không nói lời chúc ngủ ngon bao giờ.

Cuối tuần này Hạ Ngưỡng hẹn gặp môi giới để xem nhà, người môi giới đó chính là chủ nhiệm Tôn của vũ đoàn. Cô ấy rất quen thuộc với đường vành đai ba của thành phố, chuyên về việc cho thuê lại nhà.

Thứ Bảy, cô xem hết một ngày, đi tìm được ba bốn căn nhà cũ kỹ và nhỏ bé nhưng đều không ưng ý. Không phải vì môi trường quá tệ thì là vì không tiện đi lại.

Nếu cứ tiếp tục như này thì hiệu quả quá thấp, Hạ Ngưỡng đành phải tăng ngân sách thuê nhà.

Trước khi ra khỏi nhà vào Chủ Nhật, chủ nhiệm Tôn gửi cho cô một tin nhắn: 【Tiểu Hạ à, hôm nay sinh nhật cháu ngoại tôi. Bạn cũ của tôi sẽ dẫn cô đi xem nhà, cô cứ gọi ông ta là lão Nhạc là được.】

Hạ Ngưỡng đang trên tàu điện ngầm, trả lời hai chữ “Được rồi”.

Cô nhàm chán mở Weibo mà đã rất lâu không đăng nhập vào thì thấy số lượng người theo dõi vẫn tiếp tục tăng, đã gần 50 vạn người rồi.

Đó là tài khoản Weibo mà cô đã mở từ nhiều năm trước với sự giúp đỡ của thầy cô, tài khoản được xác thực là quán quân cuộc

thi khiêu vũ toàn quốc.

Bài đăng gần đây nhất là vào cuối năm ngoái khi cô chia sẻ lại danh sách người chiến thắng của giải thưởng Hoa Sen từ Weibo chính thức của cuộc thi.

Tài khoản ít hoạt động bỗng dưng tăng lượt theo dõi, tất cả là vì bộ ảnh gây sốt lần trước.

Đoạn Tiêu không có tài khoản mạng xã hội công khai nên không bị ảnh hưởng, những dân cư mạng muốn tìm hiểu thông tin về anh liền đổ xô đến đây.

Mở hộp tin nhắn riêng ra, toàn là những tin nhắn như “Vợ ơi” hoặc “Chị ơi, bạn cùng trường của chị có Weibo không”. Trong đó, còn xen kẽ một vài tin nhắn mời hợp tác thương mại.

Hạ Ngưỡng không ngờ rằng tài khoản Weibo đầy fan giả này lại có thể kiếm tiền, cô tò mò nhấn vào một tin nhắn trong số đó.

【Thương Vụ】 : Chào blogger, chúng tôi có một món đồ chơi rất thú vị muốn hợp tác với bạn. Nếu bạn quan tâm, hãy trả lời lại nhé. Bảng giá quảng cáo mềm sẽ trên 5 con số!

Hạ Ngưỡng bị lòng tham xúi giục, trả lời một câu: Món đồ chơi gì vậy?

【Thương Vụ】 : Có một điều kiện là bạn phải cùng bạn trai của mình hoàn thành việc quảng bá.

【Hạ Ngưỡng】 : Bạn trai của tôi?

【Thương Vụ】 : Chính là người đã chụp ảnh cùng bạn và gây sốt trên mạng đó ~ Nếu không phải bạn trai cũng không sao đâu, chỉ cần chụp một vài bức ảnh mang không khí tình tứ là được.

【Hạ Ngưỡng】 : ??

【Thương Vụ】 : Nội dung quảng cáo như sau: Đồ chơi đôi, tình cảm sâu đậm, bí mật nhỏ của chúng ta. Cảm nhận niềm vui khác biệt bằng cả trái tim.

Sau đó, đối phương phớt lờ những dấu hỏi của cô, gửi đến một vài hình ảnh.

Trong một loạt những thứ kỳ lạ đó, Hạ Ngưỡng chỉ nhận ra còng tay.

Nghi ngờ nghiên cứu quảng cáo và hình ảnh trong nửa phút, cô lập tức thoát khỏi Weibo, tắt màn hình, hoảng hốt nhìn quanh.

Trong tàu điện ngầm, mọi người đều bận rộn với việc của mình, không ai để ý đến phản ứng bất thường của cô.

Bản thân Hạ Ngưỡng cảm thấy xấu hổ đến nỗi muốn dùng ngón chân bám vào mặt đất, đó rõ ràng là quảng cáo đồ chơi tình dục người lớn.

Cô biết mà! Liên quan đến Đoạn Tiêu thì làm sao có chuyện tốt được!

Thôi vậy.

Số tiền này cô không kiếm được.

Đến địa điểm hẹn với môi giới, Hạ Ngưỡng không kết bạn với lão Nhạc, chủ nhiệm Tôn chỉ đưa số điện thoại cho cô.

Mấy phút sau, điện thoại đổ chuông, đầu dây bên kia là giọng nói lạ lẫm của lão Nhạc, nghe không rõ là người vùng nào, chỉ biết tiếng phổ thông không chuẩn.

“Cô Hạ à?” Người đàn ông cười sảng khoái, nói: “Tôi mặc áo ghi lê màu xanh, đang đứng đèn giao thông ở ngã tư.”

Cô đứng ở ngã tư đường đảo mắt tìm kiếm một vòng, rồi nhìn thấy người đàn ông như miêu tả. Chỉ có điều bên cạnh người đàn ông trung niên đó còn đứng thêm một người đàn ông khác, trông trẻ hơn nhiều.

Anh ta đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, vành mũ kéo thấp che gần hết mặt, chỉ lộ ra một chút phần râu ở cằm. Chiều cao chắc khoảng một mét tám, nhưng lưng hơi còng như thể không thẳng được.

Hai người đàn ông lạ mặt làm môi giới...

Hạ Ngưỡng hơi do dự: “Ông có dẫn theo người khác không ạ?”

“Ồ, có dẫn theo một học trò. Nhưng hôm nay cậu ấy không rảnh đi cùng tôi được, cậu ấy hẹn khách khác xem nhà.”

Nói rồi, người đàn ông bên cạnh ông ta nhìn quanh, ánh mắt dừng lại ở hướng của Hạ Ngưỡng.

Ánh nắng buổi trưa chói chang, cô không nhìn rõ mặt anh ta.

Ngay sau đó, người đàn ông đó vẫy một chiếc taxi rồi đi mất.

Lão Nhạc lại hỏi: “Cô ở đâu vậy?”

“Tôi... ở phía sau ông.”

Những căn nhà ở trung tâm thành phố, dù cũ kỹ vẫn có giá trị rất cao. Khu vực gần bệnh viện càng đắt đỏ hơn, nhà cũ, thiết bị lạc hậu.

Nhưng cây xanh ở đây rất tốt, khắp nơi là những cây hoàng đàn lớn với bóng mát dày đặc.

Lão Nhạc rất hòa đồng, khi nhìn thấy cô còn hơi ngạc nhiên: “Chủ nhiệm Tôn nói là một sinh viên đại học Kinh Châu, không ngờ lại xinh đẹp như vậy. Cô ở một mình à?”

Hạ Ngưỡng ngập ngừng một chút: “Không, ở với bạn cùng phòng.”

“Ở ghép à, nhưng cô yêu cầu phải có một phòng ngủ, một phòng khách, tức là ngủ chung rồi.” Lão Nhạc liếc nhìn về phía sau cô. “Bạn cùng phòng của cô chưa đến à?”

Cô bình tĩnh trả lời: “Bạn ấy đang làm việc gần đây, lát nữa sẽ đến đón tôi.”

Các căn hộ trong khu chung cư này nằm rải rác ở tầng 16 và tầng 9, chỉ là không ngờ vừa đến tầng 9 đã thấy cửa thang máy có chút trục trặc, mở ra mở vào mấy lần mới được.

Hạ Ngưỡng do dự nhìn vào thang máy phía sau.

Lão Nhạc còn lo lắng hơn cô, quay đầu lại giải thích: “Các khu chung cư cũ thường như vậy, thỉnh thoảng sẽ có một số vấn đề nhỏ, nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện gì nghiêm trọng cả.”

Hành lang không được chiếu sáng tốt, cả hành lang tối om. Không có chút hơi người nào, tiếng bước chân vang vọng, biểu tượng người đàn ông nhỏ xíu trên biển báo “Cửa thoát hiểm” phát ra ánh sáng xanh lè.

Lão Nhạc dẫn cô đi về phía trước, đến căn hộ số 914, lấy chùm chìa khóa ra mở cửa: “Cô vào xem đi.”

Căn hộ có một phòng ngủ, một phòng khách, một bếp và một nhà vệ sinh. Hướng căn hộ là phía Nam, bên trong sáng hơn hành lang rất nhiều.

Các căn nhà ở Kinh Châu đều như vậy, bên ngoài nhìn tường cũ kỹ, nhưng bên trong lại được trang trí khá đẹp.

“Không có vấn đề gì lớn, chỉ là cách âm không tốt lắm.” Lão Nhạc nói thẳng. “Nếu cô muốn nấu ăn thì chỉ có thể tìm căn hộ

chung cư có ga, mà lại muốn một phòng ngủ, một phòng khách thì chỉ có thể chọn loại căn hộ ngăn cách như thế này. Hơn nữa cô chỉ thuê có hai tháng, thời gian quá ngắn, chủ nhà nào cũng ngại cho thuê.”

Ông ta mở cửa phòng: “Vào xem thử xem được không?”

“Không có đèn ạ?”

Hạ Ngưỡng đứng ngoài cửa nhìn vào phòng ngủ tối om.

“Hết tiền điện rồi, nhưng nếu cô quyết định thuê thì chủ nhà sẽ thanh toán.” Ông ta vừa nói vừa định kéo cô vào.

Hạ Ngưỡng phản ứng mạnh mẽ tránh ra: “Không, không cần đâu, nhìn thế này tôi cũng thấy được rồi.”

“Cô bé sợ tối à?” lão Nhạc vẫn nhiệt tình, “Dùng điện thoại soi sáng đi.”

“Căn hộ này xem đến đây là được rồi.”

Hạ Ngưỡng cảm thấy không thoải mái, nói xong bèn vội vã bước ra ngoài. Điện thoại trong tay rung lên, cô vội vàng bắt máy.

Đoạn Tiêu ở đầu dây bên kia nói: “Em xong việc rồi à, anh bảo này...”

“Em đang ở khu chung cư Hoa Môn, tòa nhà 3, căn hộ 914, người môi giới dẫn em đến là Nhạc Sung Đức.”

Hạ Ngưỡng vội vàng ngắt lời anh, đi đến hành lang, tựa lưng vào tường, cảnh giác nhìn vào phòng nơi lão Nhạc đang đứng.

Đoạn Tiêu im lặng hai giây: “Biết rồi, hai phút nữa anh đến.”

“A, nhanh vậy sao?”

Cô cũng hơi ngạc nhiên, nhưng không hiểu sao cảm thấy hơi thở của mình bỗng nhiên được thả lỏng hơn.

Tiếng ga xe vang lên nhanh hơn cả câu trả lời của anh, anh nói nhỏ: “Đừng cúp máy.”

Lão Nhạc đi ra ngoài, cũng nghe thấy cô vừa nói chuyện với ai đó, bèn hỏi: “Là bạn cùng phòng của cô đến à?”

Hạ Ngưỡng mím môi: “Bạn tôi nói sắp đến rồi.”

Lão Nhạc dừng lại một chút, nhìn vào điện thoại vẫn còn kẹp trên tai cô: “Vậy chúng ta đi xem căn hộ ở tầng 16 trước hay ở đây đợi bạn cô?”

“Xuống dưới đợi đi.”

Hạ Ngưỡng ra hiệu cho ông ta đi trước.

Lão Nhạc ấn nút thang máy, quay đầu hỏi cô: “Không thích căn này à?”

Hạ Ngưỡng không trả lời trực tiếp mà cố tình kéo dài câu chuyện: “Ở đây có bao nhiêu hộ gia đình vậy?”

“Cả tòa nhà có 200 hộ, ít nhất có 100 căn cho thuê.”

“Trông có vẻ hơi vắng vẻ, không nhìn ra.”

“Hôm nay cuối tuần mà, mọi người đều đi chơi hết rồi.”

Vừa bước vào thang máy, cô tình cờ nghe thấy Đoạn Tiêu nói bên tai: “Anh đang ở dưới lầu rồi.”

Hạ Ngưỡng “Ừ” khẽ: “Chúng em đang xuống.”

...

Cho đến khi xuống dưới lầu, Hạ Ngưỡng vẫn cảm thấy có lẽ mình đã quá lo lắng, chỉ là linh cảm không tốt từ lúc lên tầng đã khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Lão Nhạc bên cạnh cũng không có vẻ gì là vui vẻ, cả buổi sáng coi như đi chơi không công.

“Bạn cùng phòng của cô là con trai sao?” Với giọng điệu chua ngoa của lão Nhạc vang lên bên cạnh.

Hạ Ngưỡng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đoạn Tiêu đang đứng cách đó vài mét.

Anh mặc một bộ vest, sơ mi trắng quần tây đen, dáng người cao lớn thẳng tắp dưới bóng cây xanh. Từ mái tóc chia ngôi ba bẫy có thể thấy hôm nay anh đã cố tình chải chuốt, cả người toát lên vẻ quý phái lại sắc sảo.

“Vậy tôi đi trước.” Hạ Ngưỡng nghiêng đầu. “Sau này tôi vẫn sẽ liên lạc với chủ nhiệm Tôn, hôm nay đã làm phiền ông rồi.”

Lão Nhạc không trả lời cô, chỉ hừ lạnh một tiếng trong mũi. Mới chỉ vài phút trước khi ở trên lầu còn đối xử với cô rất hòa nhã, bây giờ lại đột ngột thay đổi thái độ.

Giọng điệu của cô vừa nãy trong điện thoại, vội vã hoảng hốt thế kia, ai nghe cũng thấy không ổn, hướng chỉ là Đoạn Tiêu.

Lên xe rồi, Hạ Ngưỡng mới thả lỏng trái tim đang đập thành thịch, cài dây an toàn, nói: “Em đang đi tìm thuê nhà, anh vừa nãy ở gần đây à?”

“Ừm.” Đoạn Tiêu liếc qua gương chiếu hậu nhìn bóng lưng của lão Nhạc. “Chưa thuê được sao?”

“Em thấy căn nhà bên trong khá ổn, nhưng bên ngoài tối quá.” Hạ Ngưỡng cắn môi, vẻ mặt lưỡng lự, “Có phải em hiểu lầm

người trung gian kia rồi không..... Em cảm thấy ông ta hình như không phải người xấu.”

Đoạn Tiêu dùng tay đang rảnh xoa đầu cô, mái tóc xõa xuống bị anh xoa đến rối tung hết: “Loại chuyện này thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, sao lại đi xem nhà một mình?”

“Hôm qua không phải là ông ta, mà là chủ nhiệm hậu cần của đoàn múa em quen, em nghĩ người quen thì có sao đâu...”

Hạ Ngưỡng giải thích vắn tắt vài câu, rồi mở điện thoại nhắn tin cho chủ nhiệm Tôn.

Trong xe, điện thoại reo lên. Đoạn Tiêu liếc mắt nhìn màn hình hiển thị trên xe, không có ý định bắt máy, anh đánh lái ra khỏi cổng khu chung cư.

Hạ Ngưỡng vô thức giúp anh ấn nút nghe.

Anh đã không kịp ngăn cản.

Giọng mắng mỏ giận dữ của Đoạn Tự lập tức vang lên, bao trùm cả chiếc xe: “Đoạn Tiêu, con tưởng chuyện này là trò đùa à? Mẹ thấy xe con đã đến dưới lầu, bây giờ lại đi đâu mất rồi?”

“Con bình thường lơ là vô trách nhiệm cũng được thôi, nhưng hôm nay là tiếp đón ai mà con còn không rõ sao? Cần mẹ tát cho con vài cái con mới tỉnh ngộ à?”

“Một bàn toàn là các bậc trưởng bối đang đợi con, mà con không hề nói trước gì cả! Dáng vẻ chết tiệt này của con là sao đây, con muốn chọc mẹ nổi giận đúng không! Đừng có tưởng công ty nhỏ của con có chút thành tựu thì.....”

Giọng nói bị cắt ngang, là Đoạn Tiêu trực tiếp cúp máy.

Im lặng chưa được hai giây, điện thoại lại không ngừng reo lên.

Lần này, Hạ Ngưỡng không động đây.

Cô tiếp xúc với Đoạn Tụ rất ít, chỉ biết bà ta có tính tình nóng nảy. Mỗi khi anh về nhà là tâm trạng lại tồi tệ, hoặc là lại mang theo những vết thương vì bị đánh.

Hôm nay lần đầu tiên cô nghe thấy bà ta nổi giận, chỉ nghe thôi đã cảm thấy đáng sợ.

Hạ Ngưỡng lắp bắp: “Không nghe, không sao chứ?”

Đoạn Tiêu cười: “Em thật xấu xa, muốn nghe anh bị mắng lắm sao?”

“Không phải.”

Mặc dù anh đang đùa nhưng cô không thể nào thoải mái được.

Rõ ràng là cô đã làm chậm trễ công việc của anh.

Hạ Ngưỡng bối rối kéo góc áo: “Xin lỗi, em không biết anh đang bận, anh thả em ở ven đường được rồi.”

“Anh đi bây giờ thì cũng bị mắng thôi.” Đoạn Tiêu nói một cách thờ ơ, chỉ vào tủ đựng đồ trong xe: “Lần trước tiện tay mua.”

Cô mở ra thì thấy một chiếc túi đựng đồ trang sức, bên trong là chiếc móc treo quần áo trong phòng thay đồ. Anh vẫn luôn quên mang cho cô, cô cũng luôn quên mua món đồ nhỏ nhất này.

Hạ Ngưỡng nắm chặt túi, nói lời cảm ơn, nhìn đường rồi nghi ngờ: “Không đi đến trường đua ngựa nữa à?”

“Ở trường đua nói rằng Oai Oai đang trong giai đoạn trầm cảm sau sinh, thậm chí còn đá cả ngựa con.” Anh vẫn giữ vẻ mặt bình thường: “Một thời gian nữa hãy đi.”

“Trầm cảm sau sinh...” Hạ Ngưỡng khá xa lạ với từ này, nhưng vẫn tiếc nuối nói: “Thật tội nghiệp.”

Đoạn Tiêu khẽ lay động đôi mắt.

Một lát sau, anh nhẹ nhàng đáp: “Thật đáng thương.”

Hạ Ngưỡng im lặng một lúc, chờ tiếng chuông điện thoại ngừng lại mới hỏi: “Vậy anh đưa em đi đâu?”

“Đi ăn cơm.” Anh dừng lại một chút, nghiêng đầu. “Được không?”

“Được.”

Cô muốn nói là cô sẽ trả tiền.

Nhưng Đoạn Tiêu lại bổ sung: “Về căn hộ của anh ăn, được không?”

Chương 39: Móc chìa khóa – Em không ăn mì...

Hạ Ngưỡng đang do dự, điện thoại bên trong xe lại reo lên.

Đoạn Tiêu muốn tắt máy thì bị cô ngăn lại: “Anh dừng xe lại rồi thả em ở ngã tư phía trước, anh cứ đi làm việc của mình đi.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, không nói gì.

“Tối rồi đi ăn được không? Em tranh thủ thời gian này đi tìm nhà trọ.” Hạ Ngưỡng do dự một lúc, rồi nhỏ giọng bổ sung: “Em không ăn mì...”

Đoạn Tiêu bật cười thành tiếng, mở khóa cửa xe. Tay anh chống lên trán, khuỷu tay chống lên vô lăng nhìn cô: “Dì Vương nấu.”

“Ừm, vậy tối gặp.”

Hạ Ngưỡng không dám nhìn vào mắt anh nữa, cô quay đầu bước xuống xe. Đợi đến khi chiếc xe của anh khuất khỏi tầm mắt, cô mới thở phào nhẹ nhõm ngồi xỏm xuống đất.

Sao lại trở thành như vậy?

Nghĩ kỹ lại thì có vẻ hơi khác.

Nhưng quay về nơi mà trước đây cô muốn trốn thoát, cô lại cảm thấy rất phức tạp.

Chủ nhiệm Tôn vừa mới trao đổi với lão Nhạc xong và gửi cho cô một vài địa chỉ nhà mới, hẹn cô một giờ sau gặp nhau.

【Chủ nhiệm Tôn】: Lần này tôi sẽ đi cùng em, chờ tôi một tiếng nữa, chúng ta gặp nhau ở ngõ Nam.

【 Chủ nhiệm Tôn 】 : Có phải lão Nhạc lại nói linh tinh gì rồi không? Em với con gái ông ấy bằng tuổi nhau đấy, ông ấy chưa từng làm gì có lỗi cả, chỉ là miệng lưỡi hơi quá thôi.

Hạ Ngưỡng nhìn tin nhắn của cô ấy, quyết định cho cô ấy thêm một cơ hội nữa.

Tìm nhà không dễ, đặc biệt là với những yêu cầu, địa điểm và thời hạn thuê nhà của cô.

Cô đứng thẳng người lên, chuẩn bị đi đến ga tàu điện ngầm thì chợt cảm thấy như có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình.

Nhìn lại phía sau, cô thoáng nhìn thấy một chiếc xe máy điện nhỏ ở ngã tư đường đông đúc.

Người đàn ông đang lái chiếc xe đó chính là người đã đứng cùng lão Nhạc bên lề đường lúc này, là “Học trò” mà lão Nhạc nhắc đến. Anh ta vẫn đội chiếc mũ lưỡi trai đen, mặc chiếc áo phông rộng thùng thình và cũ kỹ, lưng hơi còng.

Khác với nửa giờ trước, lần này anh ta ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi vàng dưới ánh nắng nhìn về phía cô.

Hạ Ngưỡng hơi sững sờ khi nhìn rõ khuôn mặt của anh ta.

Đó là một khuôn mặt trông như bị lửa đốt, già hơn so với tuổi thật của anh ta rất nhiều, một vết sẹo lớn dưới mí mắt thu hút sự chú ý và trông rất dữ tợn, người bình thường nhìn thấy chắc chắn sẽ bị giật mình.

Hơn nữa, khi người đàn ông này nhìn chăm chăm cô, mí mắt hơi nhướng lên, khóe miệng nhếch lên một cách kỳ lạ. Ánh mắt đó thật dai dẳng, giống như con đĩa hút máu.

Tim cô đập thành thịch, không muốn tỏ ra sợ hãi nên cô nhanh chóng cúi đầu xuống nhìn bản đồ chỉ đường.

Qua một hai phút.

Hạ Ngưỡng liếc mắt nhìn về phía đó, nhưng không thấy người đàn ông đó nữa.

Lang thang cả một buổi chiều, lần này chủ nhiệm Tôn đã tìm được cho cô một căn nhà trông khá ổn. Tuy nhiên đây là sau khi Hạ Ngưỡng quyết định tăng gấp đôi ngân sách và kéo dài thời gian thuê nhà, mới tìm được một căn hộ như vậy.

Ban đầu cô chỉ định thuê trong hai tháng hè.

Nhưng nhiều chủ nhà cho rằng tiền ít việc nhiều, không mấy ai muốn cho thuê.

Hạ Ngưỡng suy nghĩ một lúc, bây giờ đã gần tháng Năm. Ôn Vân Miếu sẽ thi tốt nghiệp vào đầu tháng Sáu và có thể nhập viện phẫu thuật. Nếu phẫu thuật thành công, thì vào tháng Tám sẽ xuất viện.

Còn kỳ nghỉ hè của Đại học Kinh Châu thường bắt đầu từ cuối tháng Sáu. Nếu cô vẫn ở ký túc xá, thời gian về nhà không đều đặn, việc chăm sóc em gái cũng không tiện.

Hạ Ngưỡng quyết định thuê từ bây giờ, thuê trọn gói ba tháng, cũng coi như một quý.

Thuê thêm một tháng, quả nhiên lựa chọn nhà trọ cũng nhiều hơn.

Chủ nhà không đến mà chỉ gọi điện thoại xác nhận danh tính sinh viên Đại học Kinh Châu của cô, cũng không yêu cầu đặt cọc.

Cô ký hợp đồng trực tuyến với chủ nhà, cả hai cùng chụp ảnh chứng minh thư và bản sao giấy chứng nhận sở hữu nhà rồi hoàn tất thủ tục thuê nhà.

“Lần này em may mắn đấy, căn nhà của chủ nhà này mới mua chưa đầy một năm, trước giờ chưa cho ai thuê bao giờ.” Chủ nhiệm Tôn lấy tiền hoa hồng trung gian một tháng của cô, không quên khoe khoang. “Cũng chỉ vì tôi quen biết với anh ấy nên mới giúp em thuê được.”

Hạ ngưỡng cầm chìa khóa, quay đầu liếc nhìn lại.

Loại căn hộ một phòng dành cho thanh niên độc thân này khác với căn hộ chung cư, hầu hết cư dân đều là những người trẻ tuổi đi làm ở Kinh Châu, không có gia đình.

Mọi người làm việc ca đêm ca ngày, giờ giấc sinh hoạt không đồng đều.

Tuy nhiên, sau khi so sánh nhiều nơi, căn hộ này là lựa chọn tốt nhất.

Vừa tiễn chủ nhiệm Tôn đi không lâu, Đoạn Tiêu gọi điện thoại đến hỏi cô đang ở đâu.

“Căn hộ Kim Nghệ số 1?”

Anh đang ngồi trong văn phòng, nhú mào tìm kiếm vài từ này trên công cụ tìm kiếm, rồi nhìn vào các căn hộ đang được rao bán trên mạng.

Hạ Ngưỡng đi cả ngày, chưa ăn trưa nên đã rất mệt.

Cô đi về phía trạm xe buýt, gật đầu: “Anh làm xong việc chưa? Nếu anh bận thì lần sau...”

Đoạn Tiêu không vui ngắt lời cô: “Cái gì mà lần sau? Em dám bỏ rơi anh thử xem.”

“.....”

“Có một cuộc họp đột xuất, em đến công ty của anh chờ anh nha.”

Anh gửi vị trí, là trụ sở chính của tập đoàn Đoạn Thị. Mặc dù Đoạn Tiêu nói đã dặn dò mọi người để cô trực tiếp lên lầu, nhưng đến nơi Hạ Ngưỡng vẫn không dám vào.

Đùa à, cô chưa bao giờ đặt chân vào công ty nhỏ của anh, nói gì đến việc tự nhiên bước vào một tập đoàn lớn như vậy.

Dù không có khả năng gặp được Đoạn Tự, nhưng Hạ Ngưỡng vẫn muốn tránh xa một chút.

Cô nhìn thấy chiếc GT63s đã được độ lại nhiều lần của Đoạn Tiêu đỗ ở bãi đỗ xe ngoài trời trước quán cà phê.

Biển số xe có các số cuối là ngày sinh âm lịch của anh: 0115. Vì trùng vào ngày rằm tháng Giêng nên cả tên và ngày sinh của anh đều rất dễ nhớ, Hạ Ngưỡng đã nhớ từ hồi còn học cấp ba.

Cô cũng biết rõ những đồ vật thuộc về Đoạn Tiêu, dù là đồng hồ, giày hay bất kỳ vật dụng nào khác đều có những thiết kế riêng biệt rất đặc trưng.

Cô quyết định vào quán cà phê mua một phần bánh ngọt, ngồi cạnh cửa sổ kính sát đất chờ.

Khi đến đây đã mất khá nhiều thời gian, ăn hết 3/4 phần bánh mousse, cô nhận được tin nhắn của Đoạn Tiêu hỏi cô đang ở đâu.

【Cấm Tiêu】 : Đến chỗ xe của anh đi.

Lúc này cũng là giờ tan ca của những người làm việc 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều, ánh hoàng hôn buông xuống dọc theo những biển hiệu neon rực rỡ, những đường mây cháy rực tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp của thành phố sôi động.

Trong quán cà phê, ngoài mùi thơm của cà phê còn có tiếng va chạm của đá vào ly thủy tinh.

Thời tiết đang ấm lên, tuần sau là lập Hạ rồi.

Hạ Ngưỡng ăn hết miếng bánh cuối cùng rồi nhấp một ngụm nước. Cô nhìn thấy một nhóm người đang đi qua đường khi đèn giao thông chuyển sang màu xanh.

Ở khu vực cbd* này những người đi làm văn phòng đều phải mặc trang phục chỉnh tề, đồ vest, giày da và cặp tài liệu là trang phục tiêu chuẩn. Trong đám đông người trưởng thành bị công việc hút hết sức sống, dáng người Đoàn Tiêu cao thẳng, nổi bật hẳn lên.

(*cbd: cbd là viết tắt của Central Business District, nghĩa là Khu vực trung tâm kinh doanh. Đây là khu vực tập trung các tòa nhà văn phòng, trung tâm thương mại, ngân hàng và các doanh nghiệp lớn trong một thành phố, thường là khu vực sầm uất và phát triển nhất.)

Hôm nay anh cũng mặc vest, nhưng chiếc áo vest cao cấp đang bị anh vo tròn trong tay, cà vạt buông lỏng, cổ áo mở hờ hai cúc.

Khi anh bước đi, có thể mơ hồ nhìn thấy những đường nét cơ bắp ở phần ngực căng ra.

Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra anh là một sinh viên đại học trẻ tuổi.

Anh không mang bất cứ thứ gì từ công ty ra, trên cổ còn đeo một chiếc tai nghe màu trắng, toàn thân toát lên vẻ lười biếng

của một thiếu niên giàu có, hình ảnh của một cậu ấm nhà giàu ở thủ đô hiện lên rõ nét.

Trong khi những người khác mệt mỏi khi tan làm, anh lại có vẻ nhàn nhã và lười biếng như đang đi trình diễn thời trang, rõ ràng thuộc về một thế giới khác với những người xung quanh.

Hạ Ngưỡng chống cằm, nhìn anh đi về phía chiếc xe.

Dường như anh không hề phát hiện ra cô, anh trực tiếp mở cửa xe và ngồi vào trong.

Hai cô gái trang điểm xinh đẹp, đeo túi hiệu ngồi ở bàn phía trước tỏ ra rất hứng thú với anh. Họ nói chuyện với nhau một cách bình thường: “Cậu em này không tệ nha, chúng mình ngồi ở đây lâu như vậy rồi, mới thấy có mỗi cậu ấy là người thật sự đẹp trai!”

“Là Tiểu Bạch Kiềm hay là phú nhị đại vậy? Nhìn không giống người bình thường.”

“Chiếc xe của cậu ấy cũng khá ổn, không quá đắt đâu...Ồ tớ thấy trong xe cậu ấy có treo thứ gì kia! Thôi rồi, chắc là một phú nhị đại, còn có cả bạn gái nữa.”

Hạ Ngưỡng lơ đãng lắng nghe.

Nghe vậy, cô cũng quay sang nhìn chiếc móc khóa treo trên xe anh.

Màu hồng, rất nữ tính.

Lần đầu tiên anh đưa cô đến Thụy Sĩ, cô đã mua chiếc móc khóa đó trong một cửa hàng đồ thủ công.

Cô nhớ rằng lúc đó Đoạn Tiêu bị Đoạn Tự đưa đến Bern để mua lại một công ty tín dụng, cả kỳ nghỉ đều phải ở đó. Anh cảm thấy

cô đơn nên đã đưa cô đi cùng.

Đối với Hạ Ngưỡng, đó là một tuần vô cùng khó khăn, cô luôn lén lút, sợ bị mẹ anh phát hiện. Cho nên trước khi về nước cô đã mua một vài món quà lưu niệm ở sân bay, và cũng chọn hai chiếc móc khóa tinh xảo trong cửa hàng đồ thủ công.

Ban đầu cô định tặng một cái cho Ôn Vân Miểu, còn một cái là của cô. Nhưng về nhà cô lại làm mất một cái, cái còn lại bị Đoạn Tiêu ngang nhiên lấy treo lên xe.

Tuy nhiên Hạ ngưỡng không hề tiếc nuối, bởi vì sau đó cô đã tìm kiếm trên trang Taobao, phát hiện ra rằng chiếc móc khóa đó được sản xuất trong nước tại Nghĩa Ô, giá gốc chỉ có 9.9 tệ.

Có lẽ thứ đó chính là món đồ rẻ nhất trên xe của Đoạn Tiêu.

Điện thoại trong tay cô rung lên.

【Tiêu】: Em còn định ở đó nhìn anh bao lâu nữa?

“...”

Hóa ra anh đã nhìn thấy cô từ lâu.

Hạ Ngưỡng có chút lúng túng, cầm túi đứng dậy bước ra ngoài.

Lên xe, cô có thể cảm nhận được hai cô gái ngồi cạnh cửa sổ lúc này chắc chắn đang nhìn chằm chằm vào họ nên ra hiệu anh mau lái xe đi.

Đoạn Tiêu dường như không để ý đến điều đó, anh đạp ga nhập vào dòng xe, hỏi cô: “Đói bụng à?”

Hạ Ngưỡng: “Không đói, em vừa mới ăn rồi.”

Anh thờ ơ nói: “Không đói cũng phải đi ăn cùng anh.”

Anh có rất nhiều tật xấu khi ăn uống, nhất định phải có người ăn cùng, nếu không ăn một mình anh sẽ rất qua loa. Hạ Ngưỡng lẩm bẩm: “Em cũng đâu có nói là không đi cùng...”

Giờ cao điểm, đường hơi tắc.

Hạ Ngưỡng nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ, gương chiếu hậu phản chiếu khuôn mặt góc cạnh của anh.

Cô chợt nhận ra, hình như đây là lần đầu tiên cô đợi anh ở ngoài công ty, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy anh khi anh đang làm việc cho gia đình.

“Anh về công ty của mình cũng như thế này à?”

Đoạn Tiêu nhướn mày: “Ý em là sao?”

Hạ Ngưỡng: “Cứ... không thất cà vạt đảng hoàng.”

“Thường ngày anh lười mặc vest, hôm nay là vì có lãnh đạo trung ương đến.” Anh cười khẩy, lại nói lỏng cà vạt ra: “Anh như vậy có gì lạ đâu? Em chưa từng thấy sao?”

Hạ Ngưỡng đưa mắt nhìn anh từ trên xuống dưới: “Em không biết anh đi làm ở công ty nhà mình lại như vậy, khó trách mẹ anh nói anh cà lơ phất phơ.”

Giọng nói của cô mềm mại, lại còn thêm từ ngữ biểu cảm, rõ ràng là đang liên tưởng đến những lời mắng mỏ của Đoạn Tự mà cô nghe được vào buổi sáng.

Vừa muốn cười lại không dám cười, trong lòng cảm thấy hài hước, cô cố tình nói những lời trêu chọc.

Đoạn Tiêu bật điều hòa, nhặt chiếc áo vest trên bảng điều khiển ném lên chân trần của cô: “Đừng nói nữa, nói nữa là anh giận đấy.”

Hạ Ngưỡng cuối cùng cũng bật cười thành tiếng, dùng áo khoác của anh làm chăn: “Em ngủ một lát, đến nơi gọi em dậy.”

Vẫn đang bị kẹt xe, còn một đoạn đường nữa mới đến căn hộ.

Hôm nay cô đi xem nhà cả ngày, mệt quá nên ngủ rất nhanh.

Tiếng thở đều đều vang lên trong không gian yên tĩnh của chiếc xe, Đoạn Tiêu quay người kéo chiếc áo khoác đang tuột xuống bụng cô lên một chút.

Cô gái ngủ say sưa, đầu nghiêng sang một bên, đôi môi đỏ hồng hé mở. Vẻ mặt không phòng bị khi cô không mở mắt nhìn người khác thiếu đi sự lạnh lùng nhưng lại có chút ngây ngô, đáng yêu.

Đoạn Tiêu đưa ngón trỏ chạm nhẹ vào hàng mi cong vút của cô. Cô không có phản ứng gì, mí mắt chỉ hơi cử động nhẹ.

Quãng đường này không dài nhưng Hạ Ngưỡng vẫn mơ một giấc mơ ngắn ngủi.

Cô mơ về ngày bố Hạ mất, vẫn là con đường quanh co uốn lượn trong rừng sâu. Tiếng còi báo động, tiếng súng nổ, tiếng người kêu cứu và tiếng khóc trong xe.

Còn có đôi mắt chứa đầy nước mắt và oán hận nhìn cô chăm chăm từ xa.

Chương 40: Ác Mộng – Tôi cố ý bảo cô ấy nghe máy đấy

【Ngày 11 tháng 4 năm 2011, tại một khu biệt thự trên đường Duyên Giang, thành phố Tây Nguyên, đã xảy ra một vụ cướp của giết người. Toàn bộ gia đình năm người thì ba người tử vong, một người bị tàn tật và một người bị thương. Qua điều tra, các nghi phạm gồm có: Một người họ Tiêu, một người họ Vi và hai người họ Nhiếp... Bốn kẻ này trước đó đã mất tích, nghi ngờ đã bỏ trốn, cảnh sát đang nỗ lực truy bắt.】

【Ngày 5 tháng 9 năm 2015, đội chuyên án của Cục công an quận Nam Hối, thành phố Thân Thành đã bắt giữ được ba trong số bốn nghi phạm trên cao tốc ngoại ô tỉnh sau Bốn năm truy nã. Kẻ chủ mưu họ Tiêu và họ Vi với hành vi phạm tội nghiêm trọng, bản chất xấu xa, tình tiết tăng nặng, gây hậu quả nghiêm trọng đã bị tuyên án tử hình và thi hành án ngay lập tức. Đồng phạm họ Nhiếp bị tuyên án tử hình với thời gian thi hành án trong Bốn năm.】

【Nghi phạm họ Nhiếp còn lại đã trốn thoát trong quá trình truy bắt và chưa bị bắt giữ. Cảnh sát đã phát thông báo treo thưởng và yêu cầu phối hợp điều tra, nhưng đến nay vụ án vẫn chưa có tiến triển gì đáng kể.】

“Người lớn là Nhiếp Nhẫn, người nhỏ là Nhiếp Tiểu Trọng. Hai người này là anh em ruột, Nhiếp Tiểu Trọng là thành viên nhỏ tuổi nhất trong băng nhóm này, mới 21 tuổi.”

“Thông tin về chồng bà đã được cảnh sát phong tỏa, sẽ không có bất kỳ truyền thông nào quấy rầy gia đình bà trong quá trình phỏng vấn. Chúng tôi chân thành cảm ơn sự giúp đỡ của ông ấy, và mong bà giữ gìn sức khỏe.”

Đội trưởng Cục cảnh sát đưa bức ảnh của Nhiếp Tiểu Trọng cho mẹ Hạ. Sau khi nói vài lời an ủi và cảm ơn, ông ấy cùng những người khác rời đi.

Trong nhà vừa tổ chức xong tang lễ, bầu không khí ảm đạm, nặng nề.

Nửa tháng đó, mỗi ngày sau khi tan học về nhà, Hạ Ngưỡng đều nghe thấy mẹ của mình ngồi bên giường lẩm bẩm và hầu như không phản hồi khi cô nói chuyện, như thể bà ấy đã sinh bệnh.

Vào một tối thứ Sáu, khi cô tan học về thì trời đổ cơn mưa lớn.

Mẹ của Hạ Ngưỡng gọi cô ra bàn ăn, bà ấy đã nấu cho cô một bữa tối thịnh soạn.

Sau lễ tang của chồng, người phụ nữ đã lâu không trang điểm, nhưng đêm đó lại trang điểm vô cùng tinh tế.

Bà ấy mặc bộ trang phục mùa đất tiền nhất của mình, vuốt nhẹ lên đầu con gái: “Mặt khẩu thẻ ngân hàng mà mẹ dặn con đã nhớ chưa?”

Hạ Ngưỡng nuốt ngụm canh trong miệng, gật đầu: “Con nhớ rồi.”

“Số điện thoại của cô Hai, dì Hai và ông ngoại đều ở trong danh bạ, con đừng để mất.”

“Dạ.”

“Bố con là một người rất tốt, ông ấy không làm sai điều gì, chỉ là vận may kém một chút. Sau này, Hạ Hạ của mẹ cũng phải trở thành người chính trực, con biết không?”

“Dạ, con biết.” Hạ Ngưỡng khẽ thốt lên: “Mẹ ơi, con sợ lắm, tối qua con lại gặp ác mộng... Tối nay con có thể ngủ cùng mẹ

không?”

Người phụ nữ nhẹ nhàng từ chối: “Không ai có thể ở bên cạnh con mãi mãi. Con phải học cách mạnh mẽ, quên hết những gì con đã thấy hôm đó, đừng nghĩ về nó nữa.”

“Dạ...”

“Ăn no rồi thì đi tắm, rồi đi ngủ đi.” Người phụ nữ dịu dàng ôm cô một lần nữa: “Mẹ yêu con nhiều lắm.”

Hạ Ngưỡng bối rối trả lời, chỉ cảm nhận được một cảm giác ấm ướt trên cổ.

Tiếng sấm ngoài trời ngày càng lớn, vang vọng dưới bầu trời đen kịt. Cơn mưa giao mùa từ Hạ sang Thu kéo dài suốt cả đêm.

Sáng hôm sau, cô không thấy mẹ ở nhà nên ăn tạm cơm thừa tối qua để lót dạ.

Chiều tối, vài cảnh sát và người từ ủy ban cộng đồng đến nhà, báo tin dữ rằng mẹ cô đã nhảy xuống con sông nhân tạo tự vẫn.

Sau đó Hạ Ngưỡng chuyển đến Kinh Châu để tiếp tục việc học, cô sống một thời gian dài mà không nhớ về ngôi nhà ở thành phố Thân Thành, cũng không nhớ đến bố mẹ.

Cô không hiểu vì sao những người nói yêu cô lại muốn rời xa cô.

Sau khi lớn lên cô mới hiểu ra, mẹ cô yêu con gái, nhưng bà ấy yêu chồng hơn. Vì vậy bà ấy sẵn sàng bỏ rơi con gái để đi theo chồng.

Tất cả quá đổi hợp lý, hợp lý đến mức cô không tìm được lý do để oán hận ai.

“Hạ Ngưỡng, Hạ——”

Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, đánh thức cô dậy.

Hạ Ngưỡng khẽ rên rỉ, nhúu mày, từ từ mở đôi mắt mơ màng ra thì đối diện với một gương mặt ở ngay trước mắt. Thoát khỏi những mảnh ký ức chập chờn, cô trở về thực tại, vẫn còn chút ngẩn ngơ.

Đoạn Tiêu tháo dây an toàn trên người cô, ngón tay thô ráp lau đi giọt nước mắt đọng trên hàng mi của cô.

Anh khẽ cau mày: “Em đang khóc.”

Hạ Ngưỡng điều chỉnh lại tinh thần, ánh mắt vẫn còn chút trống rỗng: “Em mơ thấy bố mẹ, có hơi nhớ họ.”

Cô đã sớm tiếp xúc với bài học mất mát người thân nên khi lớn lên, hầu như cô không nhắc đến bố mẹ. Cô chỉ từng nói qua rằng họ đã mất từ khi cô học lớp Bảy.

Bảy năm trôi qua, nỗi đau mất bố mẹ từ lâu đã dần trở nên bình lặng theo thời gian. Mỗi cuối năm, cô chỉ về viếng họ với gương mặt bình thản, còn ngày thường cô không hề đặc biệt tưởng nhớ hay hoài niệm.

Có lẽ để an ủi cảm xúc của cô, giọng của Đoạn Tiêu trong đêm trở nên trầm ấm, xen chút dịu dàng: “Tại sao hôm nay em lại mơ thấy họ?”

“Không biết nữa.” Hạ Ngưỡng hơi đau đầu, cô rũ mắt lẩm bẩm: “Em muốn quên hết những chuyện đó đi... Em đói rồi, em muốn ăn no xong về đi ngủ.”

Hiếm khi nghe cô nói muốn ăn no, Đoạn Tiêu cong môi mỉm cười: “Ừm, xuống xe đi.”

Dì Vương vừa nấu xong bữa tối và rời đi, thức ăn đặt trên bàn vẫn còn nóng hổi.

Đã bốn hay năm tháng kể từ lần cuối cô trở về đây.

Hạ Ngưỡng cảm thấy có chút khó tả, một cảm giác kì lạ không nói thành lời.

Nhưng thực ra, nơi này không có gì thay đổi. Đôi dép của cô vẫn nằm trên giá ở cửa ra vào, chiếc kẹp tóc bỏ quên trên bàn cũng vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Lúc rời đi thế nào, bây giờ vẫn như vậy.

“Em ăn trước đi.” Đoạn Tiêu bước vào nhà, tháo cà vạt và đi vào phòng ngủ: “Anh đi tắm, ở bữa tiệc vừa rồi ám đầy mùi thuốc lá.”

“...”

Hoàn hảo, tình huống này càng thêm kỳ cục.

Hạ Ngưỡng đương nhiên không ăn trước, cô ngồi trên ghế sofa một lúc. Ban đầu cô định bật tivi để giết thời gian, nhưng lại cảm thấy điều đó quá kỳ quái, giống như đang trở về vai trò chủ nhân trong nhà.

Sau khi không còn là bạn giường, liệu họ vẫn có thể làm bạn bình thường như thế này sao?

Cô không có kinh nghiệm trong chuyện này. Tính cách của cô luôn nhu mì, điềm đạm, cũng vì thế mà quyền chủ động trong các mối quan hệ thường nằm trong tay đối phương.

Hạ Ngưỡng đứng dậy, ra ban công đón gió để tỉnh táo một chút.

Vô tình, cô nhìn thấy chậu rau xà lách đã khô héo. Có lẽ do thời tiết gần đây nóng hơn, không được tưới nước nên rau đã chết khô.

Đất khô nứt trong chậu đã xác nhận suy nghĩ đó.

Cô bỗng nhớ lại lần trước Đoạn Tiêu bảo rằng rau anh trồng không có ai ăn. Chết cả rồi thì đương nhiên không có ai ăn nữa.

Có vẻ như Đoạn Tiêu thật sự không có ý định tiếp tục phát triển mối quan hệ của họ như trước kia.

Nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra, Hạ Ngưỡng quay lại bàn ăn, cầm lấy bát và múc canh.

Bóng đèn trắng trên trần nhà bỗng nhấp nháy vài lần, phát ra những tiếng rít khó chịu. Sau hai tiếng “Xì xì” thì tắt hẳn.

Chỉ có bóng đèn trên bàn ăn là bị tắt.

Đoạn Tiêu vừa thay xong bộ đồ ở nhà bước ra, tóc anh vẫn còn hơi ướt, trên cổ vắt một chiếc khăn màu trắng. Anh nhìn về phía bàn ăn: “Bóng đèn hỏng à?”

“Ừm.” Hạ Ngưỡng đặt muống xuống, nhìn lên trần nhà hai giây rồi hỏi: “Có cái dự phòng không?”

“Chắc là không có đâu.”

Việc này không thường xảy ra, anh đi lục lọi trong hộp đồ lật vật, quả nhiên không tìm thấy. Khi anh đứng dậy quay lại, đã thấy bàn ăn sáng lên.

Cây nến thơm mà anh đã cướp lấy trong bệnh viện, lúc này đã phát huy công dụng. Ngọn lửa sáng rực, chiếu sáng một góc phòng.

Hạ Ngưỡng đặt chiếc bật lửa lại quây bếp, sau khi giải quyết xong vấn đề nhỏ này, cô vỗ tay: “Xong rồi, ăn thôi.”

Đoạn Tiêu bước tới, lập tức đưa tay dập tắt ngọn nến.

Ngón tay anh dường như không bị bỏng chút nào, bàn tay chống lên bàn ăn, anh cụp mắt xuống nhìn cô với vẻ nghiêm

túc: “Đừng thắp nến của anh, đốt hết rồi thì không còn nữa, em cũng đâu có tặng anh lần thứ hai.”

“Cái này cũng đâu phải em tặng anh!” Hạ Ngưỡng bắt mắt, ngược mắt lên trách móc: “Anh cướp lấy mà.”

Đoạn Tiêu nhún vai, cầm lấy cây nến: “Anh cướp thì nó là của anh, đem bát đĩa ra bàn trà trong phòng khách ăn.”

“...”

Hạ Ngưỡng cảm thấy phiền phức nhưng cũng không thể cãi lại anh.

Cô đứng dậy, vừa chuyển mấy món ăn vừa lẩm bẩm: “Cái tật xấu gì thế, nến để không thì tích bụi à? Cướp thì cứ cướp, lại còn bẻ cong sự thật thành quà của em tặng, Andersen còn chẳng giỏi bịa chuyện bằng anh...”

Đoạn Tiêu mở tủ lạnh lấy hai chai nước ép, đi theo sau cô, giọng nói mang vẻ cảnh cáo: “Gan em ngày càng lớn rồi đấy, tưởng anh điếc à?”

Hạ Ngưỡng là kiểu ăn của người thì miệng mềm, nghe anh nói là chột dạ im bật.

Vừa mới ngồi xuống ăn được một nửa, tiếng chuông cửa lại vang lên. Hạ Ngưỡng ngồi gần cửa, tưởng là nhân viên quản lý tòa nhà nên cô đứng dậy chạy ra xem màn hình ảnh camera ở cổng.

Nhưng người đứng ở ngoài lại là Chu Tê Mạn, cô ta kéo theo một chiếc vali và đeo một chiếc túi xách.

Hạ Ngưỡng sững người. Cô ta biết địa chỉ này từ bao giờ? Còn kéo theo vali, có vẻ tối nay định ở lại sao? Nhìn dáng vẻ thì dường như đây không phải lần đầu cô ta đến đây.

Thấy Hạ Ngưỡng mãi chưa phản ứng, Đoạn Tiêu đi tới: “Ai vậy?”

“Bạn của anh... Tự anh ra mở cửa đi.”

Hạ Ngưỡng lảng tránh ánh mắt anh, phân vân không biết có nên đi trước không.

Không ngờ Đoạn Tiêu lại trực tiếp mở cửa, khiến cô bị kẹt đứng giữa cửa và tường, không kịp tránh.

Đoạn Tiêu trên cao nhìn xuống cô ta: “Sao chị lại ở đây?”

Chu Tê Mạn vừa thấy anh liền muốn than vãn, cô ta ném túi xách vào ngực anh, vẻ mặt khổ sở: “Tôi tốt nghiệp rồi, vừa mới về nước. Người nhà đi du lịch cả rồi, Gia Trạch nói chỗ cậu có phòng trống, cho tôi vào ở tạm đi.”

Đoạn Tiêu đứng chắn ở cửa, không nhúc nhích, anh đặt chiếc túi xách trong tay lên vali của cô ta: “Không tiện. Nếu không muốn về nhà thì chị có thể ở khách sạn.”

“Có gì mà không tiện? Còn thế nữa thì tôi mách mẹ cậu đấy!”

“Vậy thì chị cứ đi tìm bà ấy, nhà cũ rộng rãi, có đầy phòng trống.”

Anh không hề bận tâm, nói rồi định đóng cửa lại.

Chu Tê Mạn tức tối, vội vàng đưa tay chặn cửa: “Cậu thật sự thay đổi rồi! A Tiêu, tôi chỉ mới về nước, không muốn ở một mình, chỉ ngủ nhờ một đêm thôi mà.”

“Căn hộ này không có phòng khách, không bằng chị qua nhà Tiểu Mai còn hợp lý hơn.”

Tiểu Mai là Mai Nhã Mạt, một cô gái cùng nhóm bạn chơi chung. Chu Tê Mạn nghe thấy vậy liền liếc nhìn chiếc túi xách của phụ nữ đặt trên kệ ở cửa ra vào.

“Cậu đang giấu phụ nữ à! Lại là cô gái Hạ Ngưỡng kia đúng không? Hồi nghỉ Đông cậu sang Ý, tôi có gọi cho cậu một lần, có phải cô ấy cố ý nghe máy không?”

Hạ Ngưỡng không ngờ chuyện này cũng liên quan đến cô, mà lúc này mối quan hệ giữa cô và Đoạn Tiêu cũng chẳng còn như trước nữa. Nhắc lại chuyện cũ chỉ làm cả hai thêm ngượng ngùng.

Đoạn Tiêu tỏ vẻ khó chịu: “Là tôi cố ý bảo cô ấy nghe máy đấy, và cũng chính tôi cúp máy.”

Chu Tô Mạn tức giận: “Sao... sao cậu lại làm vậy?”

“Vì lúc đó ông đây đang làm tì.nh, chị đã làm phiền chúng tôi.” Anh hết kiên nhẫn, mí mắt lười biếng rũ xuống, lời nói lưu manh: “Lần trước là vậy, lần này cũng thế.”

Nghe đến đây, Hạ Ngưỡng nhú mày, cô đá mạnh vào chân anh từ sau cánh cửa.

Cái gì mà “Lần này cũng thế” chứ!

Chương 41: Hỏa Hoạn – Lửa càng lúc càng lớn

Gót chân bị đá nhẹ, Đoạn Tiêu chỉ mỉm cười không để lộ cảm xúc, bình tĩnh tiếp tục đuổi người đi.

Cửa ra vào bị anh chặn kín, Chu Tê Mạn tức tối bất bình xách túi lên: “Được, mẹ nó đi thì đi!”

“Không tiễn.”

Sau khi đóng cửa, Đoạn Tiêu vừa quay lại thì lập tức nhận thêm một cú đá khác. Chưa kịp lên tiếng, anh đã thấy Hạ Ngưỡng tức giận đi lại chỗ bàn trà, tiếng dép lê vang lên “Loẹt quẹt” theo từng bước chân.

Cô ngồi xuống tiếp tục ăn, rũ mắt xuống mắng khẽ: “Lại bịa chuyện lung tung!”

Đoạn Tiêu khoan thai ngồi xuống đối diện cô, anh cầm đôi đũa lên và liếc nhìn cô: “Nếu anh không nói thế, chẳng phải cô ta sẽ vào thật à?”

“Cũng không phải không được.” Hạ Ngưỡng phồng má, ngẩng đầu lên: “Dù gì lát nữa em cũng đi mà.”

Anh nghiêng đầu, chậm rãi nói: “Nói tiếp đi, để xem lát nữa em có đi được không.”

“...”

Anh vừa dứt câu, cô gái đối diện lập tức ngoan ngoãn, còn cố gắng ăn thêm cơm, trông rất nghe lời.

Đoạn Tiêu nhìn dáng vẻ giả vờ ngoan ngoãn của cô, không khỏi cười khẽ rồi đưa tay xoa đầu cô.

Cô nhúu mày né tránh, lườm anh: “Anh mau ăn cơm đi!”

Anh định dừng lại, chợt hơi nhướng mày lên: “Hạ Ngưỡng, lúc này em ngủ trên xe anh, ngoài việc mơ thấy bố mẹ em, em còn mơ thấy gì khác không?”

Hạ Ngưỡng bung nước trái cây lên nhấp một ngụm: “Sao anh lại hỏi vậy?”

“Em có nói mớ vài câu, có vẻ như đang sợ hãi.”

Chỉ mơ thấy bố mẹ chắc không đến mức run rẩy. Đoạn Tiêu ngẫm nghĩ một lát, vẫn muốn hỏi cho rõ.

Hạ Ngưỡng ngáp ngừng vài giây rồi nói: “Ngoài nằm mơ thấy bố mẹ, em còn mơ thấy cảnh năm đó khi bố em giúp bắt tội phạm... Em thấy người đàn ông đâm bố em bị cảnh sát còng tay.”

Ngày đó, lúc ở quảng trường cô chỉ nói sơ vài câu với anh về chuyện này, nhưng không kể tỉ mỉ. Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến cô đau đớn đến mức khóc thảm thiết như vậy, chắc hẳn đó là một ký ức vô cùng bi thương.

Mắt Đoạn Tiêu thoáng lay động: “Em có mặt ở hiện trường sao?”

“Ừm, em ở trên xe tải của bố.” Cô hít sâu một hơi. “Xe tải rất cao, em leo lên kính chắn gió để tìm bố và chứng kiến bố nằm gục dưới đất.”

Mặc dù đã Bảy năm trôi qua, nhưng mỗi khi hồi tưởng lại, những ký ức cũ vẫn hiện rõ mồn một trước mắt cô. Hạ Ngưỡng ngạc nhiên vì nhận ra cô có thể nhớ rõ từng chi tiết khi kể lại chuyện cũ.

Ngày đến đồn cảnh sát, cô cũng đã mô tả ngoại hình của tên tội phạm bỏ trốn đó một cách chi tiết.

“Cảnh sát nói nhờ chiếc xe tải của bố em chặn ngang đường, cản trở xe của bọn chúng nên mới bắt được người.”

Mọi người xung quanh luôn nói Hạ Ngưỡng toát lên khí chất dịu dàng, ấm áp, luôn có một sức sống mãnh liệt hướng về phía trước.

Tính tình cô mềm mỏng, chỉ cần dùng chạm đến giới hạn của cô. Thậm chí đôi khi có thể nói cô là một người dễ thích nghi với hoàn cảnh.

Là bởi vì từ nhỏ đến lớn, cô luôn được bao bọc bởi một tình yêu đẹp đẽ và thuần khiết.

Bố mẹ cô yêu nhau. Bố mẹ cô yêu cô. Dù bố cô vì giúp đỡ bắt tội phạm mà gặp nạn, mẹ cô cũng chưa bao giờ dạy cô oán trách hay đắm chìm trong đau khổ.

Sau khi chuyển đến Kinh Châu, người em gái cùng cô sống nương tựa lẫn nhau cũng yêu thương cô hết mực.

Cuộc đời cô có phần thê thảm hơn những người cùng trang lứa, nhưng môi trường đó đã rèn giũa cô thành một người mạnh mẽ và kiên cường, luôn tự lập và vững vàng.

Cô đã sớm chấp nhận cuộc sống như vậy.

Không bao giờ học theo điều xấu, không bao giờ trở nên tồi tệ, cô mãi mãi là người tốt đẹp.

“... Chắc năm đó mẹ em cũng đã có một khoảng thời gian rất khó khăn. Cảnh sát sợ tên Nhiếp Tiểu Trọng trốn thoát sẽ trả thù chúng em nên đã nhiều lần khuyên mẹ em chuyển nhà, thậm chí còn xin trợ cấp tái định cư từ chính phủ.” Hạ Ngưỡng hồi tưởng lại và hiểu ra: “Nhưng mẹ em sao có thể đành lòng rời bỏ ngôi nhà đó.”

Đoạn Tiêu lặng lẽ nghe cô kể những chuyện này, anh im lặng hồi lâu.

Cơm đã ăn xong, câu chuyện cũng kết thúc. Lúc này Hạ Ngưỡng mới nhận ra anh vẫn đang nhìn cô. Cô ngượng ngùng xoa má: “Sao anh cứ nhìn em thế?”

Anh nhích lại gần, đột nhiên ôm lấy cô.

Hạ Ngưỡng ngơ ngác: “Em không buồn nữa đâu, anh không cần an ủi em.”

Cô cố đẩy anh ra nhưng lại bị ôm chặt hơn.

Cầm khẽ chạm vào mái tóc mềm mại của cô, Đoạn Tiêu nhẹ nhàng nói: “Vậy là năm lớp bảy em mới chuyển từ Thân Thành đến Kinh Châu à?”

“Đúng rồi.” Cô chậm rãi cười: “Nghĩ lại thì sau khi chuyển đến Kinh Châu, cuộc sống của em cũng khá tốt. Em vẫn tiếp tục được học nhảy, còn được vào trường trung học trực thuộc nữa... Ban đầu em còn nghĩ ba năm cấp ba chắc em phải học trường trung học kế bên thôi.”

Hồi đó từ cấp hai lên cấp ba phải dựa vào kết quả thi.

Ngôi trường cấp ba kế bên là một trường công lập hoàn toàn.

Bất kể là tuyển chuyên ngành hay tuyển Văn hóa, điều kiện đều chỉ tương đối tốt.

Còn Trường Trung học trực thuộc đại học Kinh Châu là một trường Công – Tư hợp tác tốt nhất thành phố, nhưng học phí thấp, nhiều học bổng và trợ cấp. Tuy nhiên, trường có yêu cầu cao về điểm văn hóa đối với học sinh Nghệ thuật.

Đúng ra, khi ấy Hạ Ngưỡng chỉ qua được môn chuyên ngành, còn môn Văn hóa chỉ vừa đủ điểm chuẩn, nên phải dựa vào thứ hạng tổng để xét tuyển và thật không ngờ là cô lại thật sự trúng tuyển.

“Hồi đó em là người cuối cùng được nhận vào trường, căng thẳng lắm, nên chỉ có thể cố gắng hơn các bạn khác.” Hạ Ngưỡng nói tới đây bỗng bật cười: “Cũng may sau đó em giành được Cúp Đào Lý, giáo viên hướng dẫn em cũng được hãnh diện đôi chút.”

Đoạn Tiêu nhẹ nhàng vỗ lưng cô: “Nếu học ở trường cấp ba kế bên đó, anh sẽ không gặp được em rồi.”

“Đúng nhỉ.”

Nếu không có chuyện xảy ra với bố cô, cô sẽ không một mình chuyển đến Kinh Châu sống với người thân, cũng sẽ không học cấp hai ở ngoại ô Kinh Châu. Sau đó sẽ không vào trường trung học trực thuộc, không chuyển về cơ sở chính của trường nơi anh đang học vì khuôn viên cũ đang được cải tạo, càng sẽ không gặp La Lương Sâm.

Có những sự việc như hiệu ứng cánh bướm.

Mọi mắt xích kết nối với nhau mới dẫn đến những chuyện hôm nay.

Hạ Ngưỡng khẽ chớp mắt: “Trễ rồi, em phải về thôi.”

“Ừm.”

Anh nói rồi buông cô ra, định đứng dậy.

“Anh không cần tiễn em đâu, chỗ này gần trường mà.” Cô kiên quyết đặt tay lên vai anh, đẩy anh ngồi xuống: “Em có thể tự đi tàu điện ngầm về.”

Đoạn Tiêu: “Muộn thế này rồi.”

Hạ Ngưỡng nhìn xuống anh: “Có gì đâu mà muộn? Tàu điện ngầm vẫn còn hoạt động mà.”

Huống chi vừa này người đuổi Chu Tê Mạn đi chẳng phải là anh sao? Khi ấy sao không nói “Muộn thế này” chứ.

“VẬY em đợi chút.”

Đoạn Tiêu đi vào phòng ngủ.

Một lát sau, anh quay lại với một con dao gấp quân đội của Thụy Sĩ. Lưỡi dao này dài chưa tới 10cm, hoa văn tinh tế, chuôi dao được chạm trổ công phu, có thể mang lên tàu điện ngầm.

Hạ Ngưỡng ngơ ngác nhìn anh đặt con dao vào tay cô: “Anh làm gì vậy?”

“Không phải em sắp chuyển nhà à? Ở một mình ít nhất cũng phải luôn mang theo thứ gì đó để phòng thân chứ.”

“Em đã mua chặn cửa và camera giám sát trực tuyến rồi.”

Anh bình thản đáp: “Chừng đó chưa đủ.”

“Nếu thật sự gặp kẻ xấu, chẳng lẽ em phải đâm chết hẳn luôn sao?” Hạ Ngưỡng nắm chặt con dao, đùa cợt: “VẬY thì em cũng phải ngồi tù đấy.”

Mặc dù không quá thích giả thuyết này, Đoạn Tiêu vẫn nghiêm túc trả lời: “Gặp phải thì cứ đâm. Anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ đứng ra gánh vác.”

Biểu cảm nghiêm túc của anh khiến Hạ Ngưỡng vô thức mỉm cười: “Em chỉ nói đùa thôi.”

“Anh không nói đùa.”

“...” Cô mím môi, bị anh dọa sợ: “Em đi đây.”

Buổi chiều thứ Bảy, Ôn Vân Miếu gọi video cho cô.

Lúc đó Hạ Ngưỡng đang đi trên cầu thang ở căn hộ mới, cô đã chuyển đến đây được hai ngày. Đến chỗ rẽ, cô hỏi: “Còn một tháng nữa là thi đại học rồi, em thấy thế nào?”

“Giữ tâm lý bình thường thôi, lần thi thử vừa rồi em được 679 điểm.”

Do thời gian học lớp 12 lộn xộn, đôi khi cũng có chút lo lắng nên trên trán Ôn Vân Miếu nổi vài nốt mụn.

“Em giỏi quá! Vậy là có thể vào đại học Thanh Hoa rồi, vào đại học Kinh Châu cũng được nữa.” Hạ Ngưỡng không tiếc lời khen ngợi. “Chị chưa bao giờ đạt điểm cao như vậy.”

Nhưng rõ ràng cô là quán quân toàn quốc về môn Múa cổ điển, chẳng có lý do gì phải bận tâm về điểm số cả.

Ôn Vân Miếu biết chị mình luôn khiêm tốn, bữu môi hỏi: “Vậy có giỏi hơn anh bạn giàu có kia của chị không?”

“Gì cơ?” Cô hiểu ra: “Em nói Đoạn Tiêu à? Anh ấy thi đại học... không đúng, anh ấy không tham gia thi đại học. Nhưng anh ấy cũng từng nói em rất giỏi đấy.”

Điểm thi đại học không phải là tất cả, Đoạn Tiêu cũng từng nói gia thế và điều kiện học tập từ nhỏ của anh đã quyết định điểm chuẩn của anh sẽ không thấp.

Còn việc Ôn Vân Miếu có thể thi tốt trong điều kiện sống như vậy, chính điều đó đã là điều vượt trội rồi.

Ôn Vân Miếu hừ khê: “Em nhất định phải giỏi hơn anh ấy, kiếm thật nhiều tiền rồi đập vào mặt anh ấy.”

Điều đó có lẽ rất khó, vì anh đâu chỉ dựa vào một đời nỗ lực của bản thân mà đạt được những thành tựu như bây giờ.

Hạ Ngưỡng không muốn đả kích ước mơ lớn lao của cô gái mười bảy tuổi, bèn mỉm cười ủng hộ: “Được rồi, em cố lên nhé.”

“Không phải chị đã chia tay với anh ấy rồi sao? Giờ lại làm lành rồi à?” Ôn Vân Miểu ghé sát vào màn hình. “Chị, anh ấy bảo hai người yêu đương, chia tay rồi lại làm lành là chuyện bình thường. Vậy hai người sẽ quay lại nữa ư?”

Ai yêu đương với anh chứ.

Hạ Ngưỡng nhú mày thâm trách: “Chưa làm lành gì cả, chị còn chưa nghĩ đến chuyện đó.”

“Chị có muốn quay lại không?”

Thật ra, yêu đương là việc ít quan trọng nhất trong cuộc sống của Hạ Ngưỡng lúc này, cô không thể thanh thoi không buồn không lo.

Bận rộn thực tập kiếm tiền, vừa lên năm ba lại phải suy nghĩ có nên học lên cao học không, hè này còn phải chăm sóc em gái sau phẫu thuật và tích lũy tiền học phí cho Ôn Vân Miểu vào đại học.

“Chị... không biết nữa, cảm giác lúc trước quen nhau cứ mơ hồ thế nào ấy.” Cô không kể quá chi tiết cho em gái, chỉ nói qua loa: “Với lại, chị và anh ấy có nhiều thứ không hợp, anh ấy cũng sẽ gặp người khác mà.”

Ôn Vân Miểu đưa ra gợi ý: “Vậy chị cũng nên thử quen thêm vài người nữa xem! Bạn cùng bàn của em mỗi học kỳ đổi ba bạn trai cơ đấy!”

“Haha thật sao?” Hạ Ngưỡng bị chọc cười. “Thế còn em?”

“Em không bao giờ để mắt đến đám con trai ở trường mình, vừa vô tri vừa ngu ngốc! Đợi vào đại học em mới tìm bạn trai!” Chuyển chủ đề lại, cô ấy nhắc: “À, chị ơi, em gọi để chúc mừng sinh nhật chị. Em chỉ có nửa ngày nghỉ phép thôi, tối nay về trường rồi là không được mang điện thoại nữa.”

“Được. Cảm ơn em. Tháng sau thi rồi, em cố lên nhé!”

“Vâng.”

Sau khi nói chuyện một lúc, cuộc gọi kết thúc.

Đúng lúc Hạ Ngưỡng đi đến cửa nhà, cô lấy chìa khóa ra mở cửa.

Tòa nhà này chỉ có cầu thang bộ, tầng cao nhất là tầng 11, Hạ Ngưỡng ở tầng 4. Căn hộ nhỏ, mỗi tầng có hơn 50 phòng, cách âm trong hành lang cũng không được tốt.

Có người gọi thợ đến dọn đồ trong cầu thang, tiếng va chạm của đồ đạc vang lên.

“Cậu cẩn thận chút, cái bàn trang điểm này đắt lắm đấy! Cậu ở đây làm kiếm được có 100 tệ phí dọn nhà, mà làm hư thì phải đền tôi 500 tệ đấy!”

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi sẽ cẩn thận.”

Một giọng khàn khàn, khúm núm đáp lại. Hạ Ngưỡng theo phản xạ nhìn sang, chỉ thấy bóng dáng gầy gò của một người đang cúi gập người khiêng thùng giấy to.

Cô quay người mở cửa bước vào, không nhận ra tầm mắt âm u của người kia đang hướng theo cô.

Ngày 5 tháng 5 là ngày Lập Hạ, cũng là sinh nhật của Hạ Ngưỡng.

Vài người bạn cùng phòng cũ luôn thân thiết với cô đã đưa cô đi ăn lẩu Haidilao mừng sinh nhật.

Sau khi ăn xong, mọi người còn bàn xem có nên đi hát karaoke không thì Đoạn Tiêu gọi tới, anh nói đang đợi trước cửa căn hộ của cô.

“Mọi người đi hát đi, tôi sẽ trả tiền.” Hạ Ngưỡng cầm điện thoại, ngại ngần đẩy các bạn lên xe, “Tối nay cảm ơn mọi người nhiều nhé.”

Trang Tĩnh ngồi ghế phụ, vịn cửa sổ xe mở lời trêu chọc: “Ơ ơ, vội đi kèo khác à?”

Hạ Ngưỡng đẩy đầu cô ấy vào xe rồi hô to: “Bác tài lái xe đi ạ!”

Trong ngày quan trọng này tất nhiên Đoạn Tiêu đến để mừng sinh nhật cô, anh còn mang theo một chiếc bánh đứng đợi trước cửa.

Ánh đèn dọc hành lang kéo dài cái bóng của anh.

Hạ Ngưỡng nhìn thấy xe của anh từ dưới lầu, khi bước lên bậc thang cuối cùng cô nháy một cái, đập lên vai của cái bóng của anh.

Trong đêm yên tĩnh, bốn mắt nhìn nhau.

Đoạn Tiêu mặc áo phông trắng quần đen, lười biếng tựa vào lan can nhìn sang. Anh cao ráo, đôi mắt nhìn người khác luôn khể cụp xuống, chân mày sắc bén anh tuấn, vẻ mặt hơi kiêu ngạo pha chút bất cần.

Hạ Ngưỡng bước lên vài bước, thản nhiên lấy chìa khóa ra mở cửa: “Không phải em đã nói tối nay em đi chơi sinh nhật với bạn cùng phòng rồi sao?”

Đoạn Tiêu tựa vào khung cửa nhìn cô: “Anh cũng nói anh sẽ đến mà.”

“Vậy anh đến là được rồi, sao phải mua bánh làm gì nữa.” Vừa nãy cô đã ăn bánh sinh nhật ở Haidilao rồi.

Anh cười hỏi một cách xấu xa: “Anh đến là được rồi sao?”

“... Em không có ý đó.”

Hạ Ngưỡng quay mặt đi, bật đèn trong nhà lên.

Căn hộ này có sẵn đồ đạc cơ bản nên cô không cần phải mua thêm gì nhiều. Sau khi không còn ở ký túc xá, sự thay đổi lớn nhất khi đến đây là Hạ Ngưỡng có thể thoải mái luyện tập nấu ăn.

Không nói đến chuyện khác, ít nhất cô cũng phải học cách nấu cháo để chăm sóc người bệnh.

Lần đầu Đoạn Tiêu đến chỗ của cô nhưng trông như đã rất quen thuộc. Anh ngồi xuống bàn nhỏ, mở hộp bánh ra rồi cắm từng cây nến vào.

Hạ Ngưỡng để điện thoại sạc trong phòng ngủ.

Khi cô bước ra thì thấy nến đã được thắp sáng.

“Có phải anh rất chấp niệm với sinh nhật không? Rõ ràng sinh nhật anh chẳng bao giờ ăn bánh, sao mỗi lần mừng sinh nhật em lại cứ phải mua bánh, em sẽ mập lên đó...”

Cô lẩm bẩm, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, phồng má thổi nến.

Đoạn Tiêu nhướn mày: “Ước rồi à?”

“Lúc này thôi nên với các bạn em ước rồi.” Hạ Ngưỡng lắc ngón tay. “Ước rồi thì không được ước lần hai, tham quá sẽ không linh đâu.”

Không cần nghĩ cũng biết ước nguyện của cô chắc chắn liên quan đến ca phẫu thuật của Ôn Vân Miếu vào mùa Hè này.

“VẬY theo em nói thì những điều ước của anh mỗi năm đều không linh nhỉ?”

“Anh có ước bao giờ đâu?” Cô nghĩ lại những lần sinh nhật cùng anh. “Sinh nhật năm ngoái, rõ ràng anh chỉ cùng nhóm Lục Gia Trạch tổ chức tiệc thâu đêm, đâu có đặt bánh.”

Cả đám uống đến say khướt, chỉ thắp một cây nến thơm tượng trưng, còn do cô giúp anh thổi nến.

Đoạn Tiêu chống cằm, nhìn cô cắt bánh, lơ đãng nói: “Năm nay có ước rồi.”

Sinh nhật anh rơi vào ngày rằm tháng Giêng, thường vào kỳ nghỉ Đông. Nhưng mùa Đông năm nay, cả hai đã chia tay rồi.

Lúc đó anh còn ở Ý.

Hôm đó Hạ Ngưỡng không lướt xem bất kỳ trạng thái nào của anh hay của Lục Gia Trạch trên mạng xã hội. Cô hơi lúng túng gãi lông mi: “Năm nay anh đón sinh nhật thế nào?”

“Anh đón sinh nhật một mình, tối thì đi ra bãi biển ngắm sao.” Đoạn Tiêu nói đầy ẩn ý: “Điện thoại để bên cạnh, cả đêm không nhận được lời chúc mừng sinh nhật nào.”

“Bạn bè của anh nhiều thế, sao có thể không có ai chúc mừng chứ...”

“Em đã chúc đâu?”

“Em...” Hạ Ngưỡng ngấp ngừng, đỏ mặt lí nhí: “Lúc đó em và anh đang cãi nhau. Đừng nhắc chuyện cũ, vốn dĩ là lỗi của anh.”

Đoạn Tiêu trầm ngâm gật đầu: “Là lỗi của anh, vậy bây giờ thì sao?”

Cô vừa cắn một quả cherry vừa thuận miệng hỏi: “Bây giờ cái gì cơ?”

Anh đưa tay cầm vào phần cuống cherry, đợi cô mở miệng ra, đôi mắt đen nhìn vào đôi môi đỏ của cô: “Bây giờ anh có tốt không?”

Hạ Ngưỡng nhìn anh chằm chằm, do dự không biết trả lời ra sao.

“Ở hành lang bên ngoài, cũng có thể nhìn thấy vì sao.” Đoạn Tiêu đột nhiên chuyển chủ đề, anh đưa tay chạm vào mặt cô, cười tinh nghịch: “Sinh nhật mà sạch sẽ thế này à? Giờ trông dễ nhìn hơn rồi đó.”

Trên mặt cô dính một lớp kem, mát mát lạnh lạnh.

Hạ Ngưỡng chẳng buồn trách anh lãng phí đồ ăn, bình tĩnh lại lập tức phản công: “Anh quá đáng thật! Hôm nay em chụp hình với bạn cùng phòng nên mới trang điểm đấy.”

Bạn cùng phòng đều biết không được chạm vào lớp trang điểm của cô.

Ai ngờ giữ gìn cả ngày, đến cuối lại bị anh phá hỏng.

Thấy đầu ngón tay cô phết một chút kem, Đoạn Tiêu chẳng buồn né tránh. Anh nắm lấy cổ tay cô, lười biếng nhìn cô: “Muốn bôi lên chỗ nào của anh?”

Khoảng cách quá gần, hơi ấm từ lòng bàn tay chạm vào làn da, không khí đột nhiên trở nên bối rối.

Anh có chân mày cao, gương mặt góc cạnh tinh tế, khi không biểu cảm có nét lạnh lùng. Nhưng lúc này, dưới ánh đèn ấm áp màu cam, vẻ ngoài ấy như được phủ thêm một bộ lọc ấm áp.

Lông mày rậm và đôi mắt sâu hút tạo cho người ta ảo giác về một tình yêu chân thành và sâu sắc.

Hạ Ngưỡng khẽ lùi lại rồi rút tay về, cô bất ngờ chạm nhẹ vào sống mũi anh rồi nhanh chóng rút lui, cảnh giác nhìn anh: “Hòa nhé.”

Đoạn Tiêu cười mỉa: “Nhóc nhát gan.”

“...”

Ăn xong bánh sinh nhật, Hạ Ngưỡng cất phần còn lại vào tủ lạnh.

Trên mặt cô vẫn còn lớp trang điểm đã bị lem, nhìn thấy chút kem vẫn còn dính trên sống mũi anh, cô đưa khăn ướt qua: “Anh lau đi, trên đường về chắc sẽ bị người khác nhìn thấy đấy.”

Đoạn Tiêu bắt chéo chân thoải mái ngồi đó, cảm hơi ngược lên: “Ai bôi lên thì người đó phải lau.”

Hạ Ngưỡng bĩu môi, lại gần lau cho anh. Thời gian lâu rồi nên lớp kem cũng đã hơi khô, khi ngón út của cô co lại thì vô tình chạm vào lông mi đang khẽ rung của anh.

“Chung cư này nhiều người lắm, buổi tối em ngủ có bị ồn không?”

“Phòng khách gần hành lang sẽ hơi ồn.” Cô thu tay về. “Nhưng đóng cửa phòng ngủ lại sẽ không nghe thấy gì nữa. Cũng muộn

rồi, anh nên về đi.”

Đoạn Tiêu đứng dậy: “Ừm, anh về đây. Đừng mở cửa cho người lạ.”

Anh cố ý dùng giọng điệu phụ huynh như trong truyện cổ tích thỏ con. Hạ Ngưỡng lườm anh: “Biết rồi.”

Cô mở cửa tiễn anh ra ngoài.

Nhìn theo bóng anh khuất dần ở góc hành lang, cô mới khép cửa lại.

Nhìn chiếc hộp bánh và những cây nến vẫn còn đặt trên bàn, cô khẽ lẩm bẩm: “Giờ như vậy cũng tốt.”

Câu trả lời đến muộn một chút, nhưng cuối cùng vẫn được nói ra vào khoảnh khắc này.

...

Sau một ngày bận rộn, cuối cùng cô cũng có chút thời gian cho riêng mình.

Hạ Ngưỡng trả lời vài tin nhắn chúc mừng sinh nhật, rồi đăng một bức ảnh chụp chung cùng bạn bè lên vòng bạn bè.

Vừa mới cho quần áo bẩn vào máy giặt, cô nghe thấy tiếng gõ cửa.

Đã mười mấy phút trôi qua rồi, chẳng lẽ Đoạn Tiêu quay lại à?

Trước khi ra mở cửa, Hạ Ngưỡng liếc nhìn qua sofa và bàn, thấy không có thứ gì bị bỏ quên.

Cô bước nhẹ lại, nhìn qua lỗ mắt mèo.

Kỳ lạ thay, hành lang trống trơn, không có ai cả.

Hạ Ngưỡng khựng lại, sống một mình nên cô không tránh khỏi cảm giác bất an.

Ngay sau đó tiếng la lớn vang lên từ hành lang: “Cháy rồi! Cháy rồi!” Hệ thống báo cháy cũng bắt đầu reo inh ỏi, chỉ không rõ là từ tầng trên hay tầng dưới.

Khói cay nồng len lỏi qua cửa sổ chui vào, rõ ràng ngọn lửa phát ra từ tòa nhà của cô. Cho dù tình hình thế nào, việc thoát hiểm vẫn là ưu tiên hàng đầu.

Hạ Ngưỡng hoàn hồn, vội vàng quay vào phòng ngủ lấy điện thoại và những vật dụng quan trọng rồi chạy ra ngoài.

Hành lang đầy tiếng bước chân vội vã, có người hỏi “Cháy ở đâu?” Giữa tiếng ồn ào hỗn loạn, mọi người đều hoảng hốt chạy xuống lầu.

Ngay khi Hạ Ngưỡng vừa mở cửa thì một bóng người đứng chặn trước mặt cô.

Dưới chiếc mũ lưỡi trai là một khuôn mặt méo mó. Anh ta cười nhếch miệng, để lộ hàm răng vàng khè: “Lâu rồi không gặp, cô lớn thật rồi.”

Người đàn ông gần như không cho Hạ Ngưỡng có thời gian phản ứng đã bịt miệng và mũi cô, kéo cô về phòng rồi lấy chân đá cửa đóng lại.

Trên con đường trung tâm thành phố lúc nửa đêm, dòng xe cộ vẫn tấp nập.

Xe cứu hỏa, xe cứu thương và xe dân dụng đang di chuyển ngược chiều nhau, tiếng còi báo động vang vọng khắp không gian.

Phía trước đã mở làn khăn cấp khiến con đường bình thường bị tắc nghẽn. Một đội cảnh sát giao thông đã đến để hỗ trợ tình hình và điều tiết giao thông bằng tay.

Trong xe không bật điều hòa, gió đêm mát lạnh nhưng vẫn có chút sự ngột ngạt của đêm mùa Hè, hướng chi còn có cả làn khói xe nóng hầm hập từ đuôi xe xếp thành hàng dài.

Cửa xe hạ xuống, có thể nghe rõ tiếng người nói chuyện trong mấy chiếc xe gần đó: “Chết tiệt, giờ này mà chỗ nào bị cháy vậy? Tôi có cảm giác ngủi được cả mùi khói đây.”

“Hoá ra là cậu đang hút thuốc à! Tôi cứ tưởng cháy ngay sau xe mình chứ.”

“Bên đó có bệnh viện mà, giờ bệnh viện nào cũng có bình cứu hoả rồi, sợ cái gì, một lúc nữa là dập tắt thôi.”

“Alo, mẹ ơi, mẹ và tiểu Bảo ngủ đi, con vẫn còn kẹt xe. Chắc lại cháy ở đâu đấy, xe cứu hỏa đang phải đi đường này.”

...

Đoạn Tiêu gác cánh tay lên cửa xe, gõ nhịp như để giết thời gian. Nhìn theo tuyến đường đi của mấy chiếc xe cứu hỏa, không hiểu sao anh lại cảm thấy một chút bất an.

Anh mở điện thoại ra, nhắn tin cho Hạ Ngưỡng.

【Tiêu】 : Ngày mai có tiết học tổng hợp, ngồi chung nhé?

Một phút trôi qua, vẫn không có phản hồi.

Đoạn Tiêu nhấn mở trang cá nhân của cô, thấy cô mới đăng một bài viết, tấm hình cuối cùng là chiếc bánh sinh nhật anh tặng.

Anh nhấn “Thích” bức ảnh, đúng lúc đó cửa sổ ghế phụ có người gõ.

Đoạn Tiêu hạ kính xe xuống, lịch sự gật đầu: “Anh Sùng, trùng hợp quá.”

Là Đội trưởng Đội Cảnh sát giao thông – Đàm Sùng.

Hôm nay anh ấy đang thay ca tuần tra, không ngờ lại gặp nhau ở đây.

Hai người vốn là bạn bè thân thiết trong gia tộc, gặp nhau bên ngoài đương nhiên phải dừng lại chào hỏi vài câu.

Đàm Sùng lớn hơn anh vài tuổi, anh ấy đưa cho anh một điều thuốc, mỉm cười nói: “Tôi thấy giống biển số xe của cậu, hoá ra không nhận nhầm. Cậu chưa tốt nghiệp mà, sao tối muộn lại chạy ra đây?”

Đoạn Tiêu nhận điều thuốc, liếc nhìn về phía sau: “Tôi đi tìm bạn, tối nay cháy ở đâu vậy?”

“À, hình như là bên đường khu hẻm Nam Môn. Các khu nhà liên kề nhau, hoả hoạn cũng phiền phức lắm.”

Sắc mặt Đoạn Tiêu hơi thay đổi: “Vị trí cụ thể là tòa nhà nào?”

“Chẳng lẽ cậu vừa từ đó ra sao?” Đàm Sùng thấy anh hỏi kỹ, bèn gọi một cảnh sát giao thông lại: “Vị trí cụ thể tòa nhà thì tôi không rõ, để hỏi xem.”

Trong lúc anh ấy hỏi, Đoạn Tiêu cúi đầu gọi điện nhưng không ai bắt máy, trong lòng càng thêm nặng trĩu.

Đàm Sùng quay lại, nói: “Hỏi rồi, là căn hộ Kim Nghệ số 1.”

“Anh.” Đoạn Tiêu để điện thoại đang chờ tín hiệu qua một bên, siết chặt quai hàm, quay đầu xe định quay lại: “Giúp tôi mở đường.”

Trong khu chung cư, tiếng chân người hỗn loạn vang lên, khói đặc cuộn cuộn, ngọn lửa càng lúc càng lớn.

Giữa cơn hỗn loạn, chẳng ai nghe được tiếng kêu cứu thảm thiết. Có người bị giẫm đạp trên hành lang, có người nhảy xuống từ ban công.

Đèn trong phòng của Hạ Ngưỡng vẫn sáng.

Cô bị trói chặt tay chân bằng dây ni lông, miệng bị dán băng keo.

Trong lúc vật lộn, trán cô bị đập mạnh chảy máu, gương mặt hằn dấu ngón tay, sưng phồng. Cô ngồi co rúm lại ở góc bàn, bộ dạng thảm thương.

Kẻ đối diện rõ ràng có chuẩn bị trước, bên ngoài đang hỗn loạn nhưng anh ta lại ung dung kéo một chiếc ghế ngồi trước mặt cô, châm một điếu thuốc: “Cô còn nhớ tôi không? Hôm đó tôi chỉ liếc một cái là biết mình không tìm sai người.”

Là Nhiếp Tiểu Trọng, một trong những tên tội phạm đã bỏ trốn năm đó.

Bảy năm đã trôi qua, anh ta đã gần ba mươi tuổi, nhưng gương mặt lại già cỗi như một kẻ trung niên, chẳng chịt những vết sẹo.

Thảo nào bao năm truy nã cũng không tìm được anh ta. Ai có thể ngờ rằng anh ta không trốn ở vùng thôn quê mà lại ẩn mình ngay giữa thành phố Kinh Châu rộng lớn này.

Những ngón tay của Hạ Ngưỡng bám vào lòng bàn tay, mắt mở to nhìn chăm chăm anh ta.

“Đúng rồi, chính là ánh mắt này! Năm đó cô lạnh lợi lắm, mặc váy công chúa nhỏ, khóc lóc quỳ trên xe gọi bố.” Nhiếp Tiểu Trọng hít một hơi sâu, nhả làn khói hôi thối vào mặt cô. “Cô

hận tôi, tôi cũng hận cô! Không vội đâu, tối nay chúng ta có nhiều thời gian lắm.”

Tội phạm là tội phạm vì chúng không có lòng trắc ẩn, càng đừng nói đến sự đồng cảm hay quan niệm đạo đức.

Kẻ sát nhân, vì bản chất tàn ác, tâm lý ngày càng méo mó nên mới coi người khác là vật vô tri vô giác để thỏa mãn những ham muốn độc ác của mình.

“Bố cô đã hại chết anh tôi, vậy mà cô vẫn sống yên ổn nhỉ. Đáng lẽ chúng tôi đã có thể trốn thoát...”

Anh ta cứ lải nhải về nhiều chuyện, từ vụ án xảy ra mười năm trước cho đến việc theo dõi cô suốt hơn một năm qua.

Mắt Hạ Ngưỡng đỏ ngầu, tầm nhìn dần mờ đi, tay cô loạng choạng với ra phía sau, mò được chiếc túi xách nằm vương vãi dưới sàn. Trong túi có con dao mà Đoạn Tiêu đã tặng cô.

“Biết sao tôi nhận ra cô không? Tôi thấy trên tivi đấy.” Anh ta cười gằn. “Nếu cô chỉ là người bình thường, ai mà tìm được cơ chứ! Ông trời đúng là đứng về phía tôi mà.”

Ánh mắt Nhiếp Tiểu Trọng liếc xuống chân cô, bất chợt anh ta giơ cao chiếc ghế: “Thích nhảy múa lắm phải không?”

Điện thoại bên chân Hạ Ngưỡng cứ reo liên hồi, trên màn hình hiện lên dòng ghi chú loạn xạ.

“Bạn trai của cô à? Hahaha tôi thấy cô lên xe cậu ấy không ít lần rồi! Cũng chẳng khác gì mấy đứa con gái khác, mới tí tuổi đầu đã đi quyến rũ người ta!”

Nhiếp Tiểu Trọng giơ ghế chuẩn bị đập xuống chân cô, rồi như nghĩ ra cách còn tàn nhẫn hơn, anh ta cúi người nhặt điện thoại

của cô lên: “Cô nói xem, bạn trai của cô mà thấy ảnh cô toàn thân đầy máu thế này thì sẽ ra sao nhỉ?”

Cô không nói được, nước mắt trào ra vì khói.

Bên ngoài, ngọn lửa không ngừng bùng lên, cháy lan tới sát căn phòng. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, khói đen cuộn cuộn mỗi lúc một nhiều, nhiệt độ trong phòng tăng cao hơn.

Nhiếp Tiểu Trọng không hề nóng nảy muốn thoát thân. Anh ta còn tóm lấy cô đập mạnh vào cạnh bàn, nhìn trán cô bị rách ra. Anh ta chụp mấy tấm ảnh, sau đó hứng thú xé toạc quần áo cô.

Tiếng cười khùng khục với âm thanh trầm đục. Ngọn lửa lan vào bức rèm cửa trong phòng ngủ, bắt đầu cháy lan ra.

—”Bùm!” vài tiếng nổ to rồi khoá cửa bị đập vỡ.

Nhiếp Tiểu Trọng khựng lại, khi anh ta định đứng dậy cầm con dao bên cạnh thì bắp chân đột nhiên bị đâm một nhát.

Sau tiếng kêu đau đớn của anh ta vang lên, cánh cửa bị đập bật tung ra.

Đoạn Tiêu cầm một cây khóa vô lăng trên tay, các khớp ngón tay và cổ tay anh rớm máu vì phải đập cửa quá nhiều. Anh không ngờ khi mở được cửa lại nhìn thấy được cảnh tượng kinh hoàng này.

Hạ Ngưỡng nằm cuộn tròn trên sàn, quần áo xộc xệch. Cô vẫn cầm chặt con dao gấp quân đội của Thuy Sĩ dính máu trong tay, lúc nhìn thấy anh thì mắt cô đã gần như nhắm lại, sắp ngất đi.

Cô bị đập đầu nhiều lần, có vẻ chỉ cố gắng cầm cự chờ đến khoảnh khắc này.

Thời gian như một cảnh phim tua chậm, mỗi một giây đều kéo dài và trôi qua cực kỳ chậm chạp.

Không rõ là máu hay nước mắt đã che mờ mắt cô, đau đớn lan khắp cơ thể khiến cô muốn gục ngã, ngay cả hô hấp cũng trở nên ngày càng khó khăn.

Trong cảnh tượng mờ mịt là dáng vẻ phần nộ và đầy sát khí của Đoạn Tiêu, cánh tay anh nổi đầy gân xanh vì dồn sức.

Nhiếp Tiểu Trọng bị anh tóm chặt, kéo lê vào phòng ngủ như một vật chết. Anh không muốn cô nhìn thấy cảnh tượng anh ra tay, nhưng cô có thể nghe thấy được những tiếng kêu thảm thiết.

Ngọn lửa càng ngày càng lớn.

Bên tai cô là tiếng còi báo động, tiếng kêu đau đớn và tiếng khóc nức nở.

Bệnh viện chìm trong sắc trắng, ngoài cửa phòng còn vang lên những tiếng nói chuyện vụn vặt.

Cổ họng hít quá nhiều khói nên khi mở mắt ra Hạ Ngưỡng cảm thấy rất khó chịu. Y tá thấy cô tỉnh lại thì vội vàng nhấn chuông đầu giường, rồi quay ra ngoài gọi: “Bệnh nhân tỉnh rồi.”

Vài người mặc cảnh phục bước vào, đứng đầu giường là một nữ cảnh sát, cất giọng nhẹ nhàng: “Chào em, bây giờ có thể nói chuyện được không?”

Hạ Ngưỡng mím môi, nước mắt trào ra.

“Mọi người ra ngoài trước đi.” Nữ cảnh sát ra hiệu cho mấy đồng nghiệp rồi ngồi xuống bên giường, đưa khăn giấy cho cô: “Em muốn nói gì thì cứ nói. Cứ từ từ thôi, em đã hít phải khá nhiều khói. Khi đội cứu hỏa tìm thấy em, em đã bất tỉnh rồi.”

Hạ Ngưỡng khó khăn nuốt khan, bật ra hai chữ: “Đoạn Tiêu...”

“Đoạn Tiêu? Là người bạn đã bế em ra ngoài đúng không?”

“Dạ, cậu ấy thế nào rồi?”

“Đừng lo. Cậu ấy không sao, chỉ là vẫn cần hợp tác điều tra.” Nữ cảnh sát dừng một chút rồi nói tiếp: “Vụ cháy này là do có người cố ý gây ra, hiện cảnh sát nghi ngờ kẻ tình nghi là Khấu Uy, tên cũ của anh ta là Nhiếp Tiểu Trọng. Tôi đã tìm hiểu mối liên hệ giữa em và anh ta... Sắc mặt em không tốt, có thể tiếp tục nghe không? Hay để tôi gọi bác sĩ giúp em?”

Hạ Ngưỡng sờ lên miếng băng gạc trên đầu, lắc đầu: “Chị cứ tiếp tục đi ạ.”

“Nhiếp Tiểu Trọng đã chết, thiết bị phòng cháy chữa cháy ở tòa nhà của các em có vấn đề, gây chậm trễ cho công tác cứu hộ, khiến ngọn lửa lan rộng, thiêu rụi gần nửa tòa nhà.” Nữ cảnh sát nói. “Vấn đề này sẽ do các chủ sở hữu và bên xây dựng giải quyết.”

“Điều tôi muốn nói là, pháp y xác nhận trên người Nhiếp Tiểu Trọng có nhiều vết thương do va đập, nguyên nhân tử vong là ngạt thở. Nhưng không thể chứng minh liệu anh ta chết vì không thể thoát ra khỏi đám cháy, hay là... có ai đó cố ý không để anh ta thoát ra.”

Nữ cảnh sát nói tiếp: “Lúc đó trong phòng chỉ có em, Đoạn Tiêu bạn em và Nhiếp Tiểu Trọng. Em hiểu ý tôi chứ?”

Lông mi Hạ Ngưỡng khẽ rung, cô hỏi ngược lại: “Nhiếp Tiểu Trọng không đáng chết sao?”

“Kết cục của tội phạm phải do cơ quan pháp luật quyết định, chứ không phải do bất cứ ai trong chúng ta tự ý ra tay.” Nữ cảnh

sát cầm bút ghi âm nói, “Em có thể kể lại chi tiết những gì đã xảy ra lúc đó được không?”

Từ khi Nhiếp Tiểu Trọng cố tình phóng hỏa đến khi xông vào bắt cóc và tra tấn cô, Hạ Ngưỡng kể lại rất mạch lạc.

Nhưng tới lúc Đoạn Tiêu đến cứu cô, thực ra ý thức của cô đã không còn tỉnh táo.

“Cậu ấy chỉ đá Nhiếp Tiểu Trọng ra xa, rồi bế tôi xuống tầng.” Hạ Ngưỡng rũ mắt xuống, “Những việc khác, cậu ấy không làm.”

Nữ cảnh sát nhìn cô với ánh mắt dò xét: “Em có thể nhìn thẳng vào mắt tôi nói như vậy không? Em đảm bảo lời mình nói hoàn toàn là sự thật chứ?”

Tay giấu trong chăn dần siết chặt, Hạ Ngưỡng nhìn thẳng vào mắt cô ấy: “Tôi đảm bảo. Các vết va đập trên người Nhiếp Tiểu Trọng là do anh ta kháng cự. Tôi đoán chắc Đoạn Tiêu cũng có vết thương, hơn nữa, chính tôi đã đâm Nhiếp Tiểu Trọng một nhát.”

“Vậy tại sao Nhiếp Tiểu Trọng lại ở trong phòng ngủ của em, còn dây trói trên người em lại ở phòng khách?” Nữ cảnh sát dẫn dắt: “Ngọn lửa bắt đầu từ căn phòng trống thứ hai phía bên trái trên tầng của em, rồi lan đến cửa sổ phòng ngủ. Ngọn lửa lớn nhất là ở đó, tại sao họ vẫn đi vào trong?”

Hạ Ngưỡng ho vài tiếng: “Chị cảnh sát, chị là người ngoài cuộc, tất nhiên biết được chỗ nào cháy lớn nhất. Nhưng lúc đó chúng tôi đang ở trong biển lửa, còn phân biệt được không?”

Nữ cảnh sát mím môi, giữ nét mặt bình thản.

“Chị nói có bằng chứng cho thấy có người cố tình không cho Nhiếp Tiểu Trọng thoát thân, bằng chứng đó đâu?” Hạ Ngưỡng

chậm rãi nói, nhưng mắt vẫn gắt gao nhìn cô ấy. “Bạn tôi cứu tôi ra đã rất khó khăn, lẽ nào còn có nghĩa vụ quay lại cứu một kẻ sát nhân?”

“Em đừng kích động, chúng tôi chỉ làm việc theo thủ tục.” Nữ cảnh sát đứng dậy: “Vậy ý em là Đoàn Tiêu không liên quan đến cái chết của Nhiếp Tiểu Trọng?”

“Không, các người nghi ngờ cậu ấy chỉ dựa trên phỏng đoán thôi à?” Hạ Ngưỡng lạnh lùng đáp. “Lý do Nhiếp Tiểu Trọng không thể thoát có thể là vì chân anh ta bị tôi đâm.”

“Nhưng mà...”

Câu nói của nữ cảnh sát đột ngột bị cắt ngang bởi một giọng nữ từ cửa phòng: “Cảnh sát Tất, tôi đã nói rồi, hãy làm việc với luật sư chúng tôi trước đã.”

Người bước vào là Đoàn Tự, đôi môi đỏ mọng, trang điểm tỉ mỉ nhưng vẫn không che được vẻ mệt mỏi.

Luật sư đi sau bước lên, ra hiệu cho nữ cảnh sát ra ngoài: “Thân chủ của tôi là nạn nhân, chúng tôi có quyền truy cứu trách nhiệm pháp lý đối với việc thẩm vấn của cảnh sát Tất.”

Mặt nữ cảnh sát khế biến sắc, cô ấy nở nụ cười gượng gạo rồi bước theo anh ta ra ngoài.

Chương 42: Xen vào – Nếu muốn trốn thì trốn cho kỹ

Cánh cửa phòng bệnh đã khép lại, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng luật sư đang trao đổi với cảnh sát vọng vào từ bên ngoài.

Hạ Ngưỡng vẫn luôn sợ phải đối mặt với Đoạn Tự, bất kể là trước kia hay bây giờ, cô đều ở thế yếu. Lòng bàn tay cô vẫn còn ướm mồ hôi vì căng thẳng khi trả lời câu hỏi vừa rồi.

Đoạn Tự nhìn cô từ trên xuống dưới: “Tuy đây là lần đầu chúng ta gặp nhau, nhưng chắc cháu biết tôi, đúng không?”

Lần đầu gặp mặt ở cổng trường vì ông cụ Đoạn trước đây vốn không có trong ký ức của Đoạn Tự, bà ta cũng không rảnh nhớ đến chuyện nhỏ nhặt đó.

Lúc này Hạ Ngưỡng cũng không nhắc tới.

Cô cúi đầu, không cử động cũng không lên tiếng

“Gặp tôi thấy chột dạ nên không dám nói chuyện à?” Đoạn Tự khoanh tay đứng bên giường bệnh, mỉm cười bình thản: “Hạ Ngưỡng, cháu đúng là có bản lĩnh thật. Hai năm trước chơi xỏ chồng cũ của tôi, hai năm sau lại đùa giỡn con trai tôi.”

Sắc mặt Hạ Ngưỡng tái nhợt, mặt cắt không còn giọt máu.

Nhắc lại chuyện cũ, bức màn sự thật bị vén lên, cô cảm thấy như mình vừa bị vả mặt ngay giữa phố.

“Tạm không nhắc đến chuyện chồng cũ của tôi, nói về con trai tôi đi.” Đoạn Tự tỏ ra nghiêm nghị: “Cảnh sát sẽ quay lại để tiếp tục lấy lời khai, vụ án này có nhiều nghi vấn nên đây là quy trình bắt buộc. Nhưng không có chứng cứ xác thực về cái chết

đó, cháu là nhân chứng duy nhất, chỉ cần cháu khẳng định A Tiêu không ra tay với Nhiếp Tiểu Trọng là được.”

Vụ hỏa hoạn lần này do Nhiếp Tiểu Trọng phóng hỏa.

Không ai biết liệu có phải anh ta muốn lợi dụng lúc hỗn loạn để thiêu chết Hạ Ngưỡng hay không.

Nhưng hiện tại tình thế đảo ngược, Nhiếp Tiểu Trọng lại chết ngạt trong trận hỏa hoạn. Khi lính cứu hỏa vào, bọn họ thấy anh ta bị tử quần áo đổ xuống đè lên nửa người, không thể cử động.

Cho dù tử quần áo bị sập và cửa phòng ngủ bị đóng là do tai nạn hỏa hoạn hay do con người gây ra thì đương nhiên cảnh sát vẫn sẽ nghi ngờ cái chết của anh ta có liên quan đến Đoạn Tiêu – Người đã phát sinh xung đột với anh ta.

Đáng tiếc lúc ấy Hạ Ngưỡng đã ngất đi, cô không biết chuyện gì đã xảy ra trong phòng ngủ.

Những gì cô vừa khai với cảnh sát chỉ là suy đoán của riêng cô, dù sao cô cũng là người duy nhất có thể mô tả được tình huống bên trong.

“Xin dì yên tâm.” Hạ Ngưỡng mím môi. “Cháu đã nói cái chết của Nhiếp Tiểu Trọng không liên quan đến Đoạn Tiêu.”

Đoạn Tự liếc nhìn cô: “Cháu tận mắt nhìn thấy à? Theo như cảnh sát vừa nói, có phải cháu đã ở phòng khách, còn họ vào phòng ngủ đúng không?”

Giả sử cô ngất đi sau khi Đoạn Tiêu bế cô lên, cô vẫn còn có thể nghe thấy động tĩnh ước tính thời điểm xảy ra sự việc bên trong.

Nhưng oái oăm thay, cô đã ngất đi ngay khi Đoạn Tiêu vào phòng.

Hạ Ngưỡng lặng lẽ lau mồ hôi tay lên chần: “Đúng, cháu nhìn thấy Nhiếp Tiểu Trọng bị đánh, rồi anh ta chạy trốn vào phòng ngủ bên cạnh. Sau đó lửa cháy quá lớn... Đoạn Tiêu nhanh chóng quay lại cứu cháu.”

Đoạn Tự không hề nhượng bộ: “Tốt nhất là cháu cũng nói như vậy với đám người ngoài kia.”

“Cháu biết rồi.” Hạ Ngưỡng ngược mắt: “Anh ấy... đang ở đâu ạ?”

“Ở phòng tạm giam một đêm, tôi đã cho người làm thủ tục bảo lãnh rồi.” Đoạn Tự vốn định rời đi, nhưng lại quay đầu nhìn cô: “Chuyện này ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến nó. Tôi đã xin cho nó một suất trao đổi du học, trong hai năm tới nó sẽ ra nước ngoài, tôi không muốn cháu liên lạc với nó nữa.”

Hạ Ngưỡng im lặng, đột nhiên hỏi: “Dì cũng từng nghi ngờ anh ấy sao? Giống như những người kia.”

“Tại sao cháu lại hỏi vậy?”

Cô khẽ vuốt tóc chần: “Vì cháu nhớ đến những gì anh ấy đã nói về chú chó bị mất tích của em trai, cả việc ông ngoại của anh ấy bị ngã cầu thang...”

Đoạn Tự cười lạnh: “Tôi nghĩ gì có quan trọng không? Cháu có biết không, nó là đứa con tôi hài lòng nhất! Nó và tôi giống nhau, đều là người vị kỷ, sao gặp cháu rồi lại trở nên như thế hả?”

“Hai năm trước vì cháu, nó từng giấu giếm tôi, còn nuôi cháu ở bên cạnh. Bây giờ nó lại vì cháu xông vào biển lửa, thậm chí còn giết người. Sau này nó sẽ còn làm đến mức nào vì cháu nữa đây?”

“Bạn nhỏ à, cháu hại người nhiều lắm đấy, chẳng có người mẹ nào muốn nhìn thấy con mình thành ra như vậy cả. Cháu hãy

hiếu cho tôi đi, đừng khiến nó bộc lộ những mặt tồi tệ nhất nữa!”

Mặt tồi tệ nhất... Vài từ này như một lời cảnh tỉnh Hạ Ngưỡng.

Cô muốn phản bác lại nhưng không thể nói thành lời.

Câu từ của Đoạn Tự sắc bén và châm chọc, như một lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim người khác.

Đây có lẽ là lần nói chuyện dài nhất mà một người luôn đứng trên cao như Đoạn Tự nói với một kẻ tầm thường. Bà ta bước trên đôi giày cao gót ra khỏi phòng, không muốn nán lại thêm một giây nào.

Chỉ vài phút sau, luật sư của Đoạn Thị nhanh chóng bước vào, nhẹ nhàng tiếp tục trò chuyện với Hạ Ngưỡng về diễn biến sự việc.

Đoạn Tiêu được đưa về nhà vào chiều tối hôm sau.

Từ khi rời khỏi Cục cảnh sát thì hai vệ sĩ từng thuộc lực lượng đặc nhiệm thủy quân lục chiến cứ theo sát anh từng bước. Nói một cách hoa mỹ là bảo vệ, nhưng thực chất là kiểm soát tự do và ép buộc anh phải ngoan ngoãn về nhà.

Trong phòng khách có một bể cá lớn dài tám mét, cao hai mét hai.

Dù không gian trữ nước rộng lớn, bên trong mô phỏng cảnh rừng nguyên sinh nhưng chỉ nuôi duy nhất một con cá Brontosaurus* có hoa văn như trăn.

*(*cá Brontosaurus: Loài cá Rồng Sấm này có đầu hơi dẹt, môi dày, thân hình rắn, vây lưng và vây bụng dài và rộng, vây hậu môn hình quạt. Chiều dài có thể lên tới hơn 1m.)*

Đoạn Tự thả vài con cá sống vào bể, nhàm chán nhìn con cá Brontosaurus tung tăng lao vào cắn xé con mồi. Chỉ vài phút sau, một con cá diếc nhỏ bị đớp vào đầu, từng chút một bị nuốt chửng.

Đoạn Tiêu bước vào, trông thấy thư ký Thích tay xách một thùng cá đứng bên cạnh với vẻ mặt xám xịt như vừa bị khiển trách.

Dì giúp việc định tiến lại giúp anh cởi giày, nhưng Đoạn Tự quay đầu nói: “Tôi chưa nói qua là mặc kệ nó đi à?”

Dì giúp việc bối rối đứng thẳng, thoáng nhìn bà chủ, không biết nên làm gì thì Đoạn Tiêu đã vỗ nhẹ lên vai bà ấy, ra hiệu cho bà ấy ra ngoài.

Đoạn Tự nhìn anh: “Bước lại đây tính sổ.”

Đoạn Tiêu liếc nhìn hai vệ sĩ bên cạnh, hỏi: “Mẹ không để họ đi sao? Chuyện nhà đừng để lộ ra ngoài chứ.”

“Họ đi rồi con sẽ ngoan ngoãn đứng đây chắc?”

Đoạn Tự gõ nhẹ vào bể cá, nhìn con cá Brontosaurus lao tới điên cuồng cắn vào thành bể như một con chó dại.

“Mẹ đến bệnh viện thăm cô ấy rồi. Cô ấy cũng không biết cái chết của Nhiếp Tiểu Trọng có liên quan gì đến con không.” Đoạn Tự khẽ cười: “Cô ấy còn nói với mẹ rằng cô ấy không thích con, là con ép buộc cô ấy... Con cũng như mẹ thôi, nuôi một con sói vô ơn?”

Sắc mặt Đoạn Tiêu không chút thay đổi, sâu trong mắt cũng không có một gợn sóng.

Đoạn Tự quay lại nhìn anh: “Buồn à? Không đáng đâu. Mẹ đã lo liệu thứ giới thiệu từ một vị giáo sư Harvard cho con. Con ra

nước ngoài học hai năm rồi về, cắt đứt hoàn toàn với cô gái đó đi.”

“Không đời nào.” Đoạn Tiêu khẽ nhíu mày. “Con không quan tâm cô ấy nói gì. Người mà con muốn, con sẽ không buông tay.”

“Con có bị ngu không? Người ta không có tình cảm với con!”

“Con biết cô ấy không yêu con từ ngày đầu tiên, mẹ tưởng con quan tâm đến chút tình cảm đó sao?” Đoạn Tiêu nói thẳng: “Mẹ có yêu bố không? Không yêu nhưng vẫn sống yên ổn qua hai mươi năm đấy thôi. Chỉ cần Hạ Ngưỡng ở bên con là đủ.”

Đoạn Tự buồn cười vì những lời nguy biện này của anh: “Cô ấy đã từng dính dáng đến La Lương Sâm, giờ lại dính đến con. Cái gì con cũng ăn được à?”

“La Lương Sâm là do con tự xử lý, ông ta chỉ là một kẻ không ra gì. Mẹ đừng vu oan cho cô ấy.”

“Được rồi, muốn bảo vệ chứ gì. Con nghĩ con có quyền lựa chọn sao?” Bà ta lấy khăn lụa lau tay, ném vào người anh: “Đứng xa ra, mùi khét trên người con bay qua đây rồi!”

“...”

Từ hiện trường vụ hoả hoạn đến khi bị áp giải vào sở cảnh sát, cả đêm bị tạm giam Đoạn Tiêu chưa tắm rửa, không có mùi gì mới là lạ.

“Nếu mẹ sớm biết cái ‘xử lý’ mà con nói với thư ký Thích là xử lý cô ấy, mẹ sẽ không nường tay với cô ấy như vậy đâu.”

“Đoạn Tiêu, con làm việc gì cũng vô cùng cẩn thận, thế mà gặp cô ấy lại để lại một đống rắc rối.”

“Hai năm trước, con đã làm ngược lại ý mẹ vì cô ấy, rồi còn biến thủ quỹ tín thác âm thầm giúp đỡ cô ấy. Cả dự án bất động sản mà con đang làm ở ngoại thành... Mọi việc diễn ra suôn sẻ như thế, con chưa từng nghĩ nó có vấn đề sao? Sắp giẫm lên đường dây cao thế, động chạm đến miếng cơm của người bên trên rồi!”

Nếu thật sự phải đối đầu với mẹ mình, Đoạn Tiêu biết chắc chắn anh sẽ thua.

Dù thành tích ở độ tuổi 18, 19 của anh xuất sắc đến đâu, dầu tự tin thế nào, nhưng bây giờ đây anh cũng buộc phải thừa nhận trong khoảnh khắc này anh hoàn toàn bất lực.

Chưa kể hiện tại người đang nắm quyền là Đoạn Tự, thậm chí bằng chứng Hạ Ngưỡng từng vu oan La Lương Sâm cũng nằm trong tay bà ta.

“Mẹ, con không muốn ra nước ngoài, cũng sẽ không cắt đứt với cô ấy.” Anh hơi cúi đầu, rũ mắt nhìn xuống sàn, “Về dự án bất động sản kia nếu mẹ giúp một tay thì mọi chuyện đều là chuyện nhỏ.”

“Xin mẹ? Xin mẹ thì phải cho thấy chút thành ý chứ. Con còn ở cùng với người từng làm khó gia đình mình, lại còn muốn mẹ chấp nhận cô ấy!” Đoạn Tự hít sâu một hơi: “A Tiêu, có phải con vẫn hận mẹ không?”

“Con không hận mẹ. Mẹ vẫn luôn nghĩ con không lớn lên bên mẹ, không thân thiết với mẹ nên là con hận mẹ.” Đoạn Tiêu cup mắt, nét mặt thờ ơ: “Nhưng con biết lúc đó mẹ bị bệnh, mẹ cũng không thể làm gì khác.”

Hiếm khi anh nói những lời yếu mềm như vậy, gần giống như một cuộc trò chuyện giữa mẹ và con. Nghe tưởng như nịnh nọt nhưng lại chứa đựng đôi chút tình cảm thật lòng.

Nhưng lại ở trong tình huống này.

Đoạn Tự bước lên, bực bội nắm lấy cổ áo anh: “Đoạn Tiêu, con đang sợ hãi phải không? Đường cùng rồi chứ gì? Con giống mẹ, chảy trong người dòng máu của mẹ, lại diễn trò trước mặt mẹ ruột!”

Thư ký Thích bên cạnh cũng run rẩy quan sát hai mẹ con.

Đoạn tổng, cứng mềm đều không ăn.

Đến con trai ruột cũng chẳng thể làm gì bà ta.

Lo lắng sau này không có ai chăm sóc, Đoạn Tự đã sớm đầu tư vào vài viện dưỡng lão.

“Đừng bắt mẹ lặp lại những lời vô ích. Phía cô ấy mẹ sẽ tự lo liệu.” Đoạn Tự chỉ về phía thang máy: “Còn con, mau cút lên lầu tắm rửa đi! Mấy ngày tới cứ ở nhà đợi email.”

Bà ta luôn cứng rắn, nói đến đây tức là không còn gì để thương lượng.

Hai vệ sĩ phía sau tiến tới, nếu anh không hợp tác sẽ lập tức bị áp giải đi.

Đoạn Tiêu thở dài bước về phía thang máy: “Không phải ngày xưa mẹ và bố cũng không được ai tán thành sao?”

Hồi lâu sau, bà ta đáp: “Vậy nên mẹ đáng lẽ đừng cố sức duy trì. Con muốn lặp lại vết xe đổ của mẹ sao?”

Anh cười chua chát: “Nếu vậy thì đã không có con.”

“Đừng đem mấy chiêu tình cảm bi lụy ra với mẹ!” Đoạn Tự lạnh lùng ngẩng đầu, nói những lời cuối cùng: “Đoạn Tiêu, mẹ còn phát hiện ra vài manh mối. Năm xưa, làm thế nào mà cô ấy vào được trường trung học trực thuộc?”

Đoạn Tiêu khẽ nghiêng răng, đường nét sắc sảo của gương mặt trẻ trung chìm trong bóng tối.

Nói đến đó, Đoạn Tự dừng lại rồi nhẹ giọng: “Con can thiệp vào cuộc đời cô ấy sớm như vậy, những chuyện tệ hại mà cô ấy gặp phải này, rốt cuộc là do ai đây?”

Vết thương của Hạ Ngưỡng không nghiêm trọng, nhiều nhất là bị đập vào trán. Cô phải ở lại bệnh viện theo dõi hai ngày, đồng thời cô đã xin nghỉ phép với giảng viên và đoàn múa.

Cô tìm trên tin tức ở Kinh Châu về vụ cháy chung cư, có một người chết và bảy người bị thương.

Người thiệt mạng được công bố là một tội phạm bị truy nã, chỉ có vài bình luận lác đác nói trời cao có mắt.

Những sự thật như bắt cóc, cố ý giết người sẽ khiến công chúng hoảng sợ nên tin tức không đề cập đến.

Do phát hiện vụ cháy sớm, phần lớn người dân đã kịp chạy thoát, bảy cư dân bị thương chủ yếu do giẫm đạp khi chạy xuống cầu thang.

Vì vậy, mọi sự chú ý đều đổ dồn vào việc lắp đặt hệ thống vòi cứu hỏa không hợp lý, công kích ban quản lý và yêu cầu đơn vị thi công, công ty bảo hiểm phải đưa ra lời giải thích.

Hoả hoạn đáng sợ và vô tình, nhưng chính sự thiếu thốn phương tiện chữa cháy mới là nguyên nhân gây tử vong. Suy cho cùng, điều này gắn bó chặt chẽ với cuộc sống của con người.

Luật sư của Đoạn thị cũng giải thích với Hạ Ngưỡng rằng Đoạn Tiêu sẽ không sao. Trên thực tế dù là ngộ sát, họ cũng có thể dựa vào Điều 20 trong Bộ Luật Hình sự về 《Phòng vệ chính đáng》 để biện hộ.

Căn hộ cô thuê đã bị thiêu rụi, chủ nhà nghe nói chung cư có vấn đề về thiết bị chữa cháy mới khiến ngọn lửa không được dập tắt kịp thời.

Ông ấy đã gửi lời an ủi và xin lỗi một cách nhân đạo đến Hạ Ngưỡng, hoàn lại tiền thuê nhà cho cô. Ông ấy cũng nói nếu cần thanh toán viện phí, công ty bảo hiểm của chung cư sẽ chi trả.

Hạ Ngưỡng không nhận, chỉ mặt dày lấy lại khoản tiền thuê đã đóng trước đó.

Nếu các cư dân biết chuyện này có liên quan đến cô thì cô thật sự chẳng còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

Chiều hôm sau, Hạ Ngưỡng làm thủ tục xuất viện.

Khoảnh khắc bước ra khỏi bệnh viện, cô thở dài một cách nặng nề.

Mọi chuyện đã kết thúc, sẽ không còn rắc rối gì nữa ... Những suy nghĩ cứ xoay vần trong đầu cô.

Lúc đứng lên lại, đầu óc Hạ Ngưỡng hơi choáng váng vì hạ đường huyết, cô chỉ thấy một bóng dáng lao nhanh về phía mình.

Chàng trai với khung xương mảnh khảnh nổi bật trong chiếc áo hoodie rộng thùng thình nhưng vẫn rất gọn gàng. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Đoạn Tiêu chưa từng chạy thể này, cảm giác như anh quay lại năm 18 tuổi, đầy khí phách và ngang ngược.

Hạ Ngưỡng nhìn anh chạy về phía mình, còn giơ tay ra với cô.

Bất giác cô nắm lấy tay anh, thế là bị anh kéo đi, như thể họ đang bỏ trốn cùng nhau, sau lưng là vệ sĩ đang đuổi theo.

Hạ Ngưỡng vừa xuất viện, làm sao chạy xa được, cô thở hổn hển muốn dừng lại: “Anh... anh đang làm gì thế?”

“Gặp em một lần khó quá.” Anh khom người ôm lấy cô, khẽ xoa đầu cô: “Có lẽ anh phải đi xa một thời gian, mẹ anh có nói với em không?”

Hai trái tim đập loạn nhịp liên kè nhau, cô không còn phân biệt được hơi thở ai đang ngày càng nặng nề hơn. Anh cúi đầu xuống, mái tóc ngắn ở hai bên thái dương khẽ chọc vào bờ vai và cổ cô.

Hạ Ngưỡng cup mắt: “Có nói rồi.”

Chưa kịp nói thêm gì mấy vệ sĩ phía sau đã đuổi tới, đoàn người trong những bộ đồ đen bao vây họ.

May thay ở đây không có nhiều người, nếu không chắc chắn sẽ rất nổi bật, dẫn đến bị người khác quay lại đưa lên mạng.

Đoạn Tiêu liếc nhìn phía sau, thấy hôm nay có thêm hai vệ sĩ nữa. Anh nhíu mày, ôm chặt người trong lòng hơn, khẽ chửi thầm: “Chết tiệt.”

Hạ Ngưỡng ngọt ngào nhưng không chống cự, chỉ hỏi: “Họ đến tìm anh phải không?”

“Phải.”

Mấy người trong nhóm vệ sĩ chẳng cần động thủ chỉ mời cả hai lên xe.

Đoạn Tiêu cúi đầu, kiểm tra vết thương trên trán của cô, sau khi chắc chắn mình không làm rách vết thương của cô mới yên tâm: “Em có thể xuất viện rồi à?”

“Có thể rồi.” Cô ngồi ngay ngắn lại, nhìn tài xế: “Anh ơi, chúng ta đang đi đâu thế?”

Đoạn Tiêu liếc mắt sang, ánh nhìn sắc lạnh bắn về phía vệ sĩ kiêm tài xế.

Tài xế vẫn tỏ ra vui vẻ, không hề sợ hãi, đáp: “Đến chỗ Đoạn tổng. Cô đừng lo, bà ấy chỉ có chút chuyện muốn căn dặn thôi.”

Hạ Ngưỡng gật đầu: “Vây cũng được.”

Đoạn Tiêu ghé sát vào cô, ghì giọng thì thầm: “Sao em lại gọi anh ta là anh?”

“Trông anh ấy lớn hơn chúng ta vài tuổi mà. Mà anh nhìn xem, em gọi xong thái độ người ta tốt hẳn.” Cô quay mặt, nhìn vết bầm trên mu bàn tay anh: “Chắc anh không như em, mới phải chịu khổ chứ gì?”

“...”

Đoạn Tiêu trừng mắt nhìn khuôn mặt mịn màng, khiến người ta giật điên của cô, tức tối nghiêng răng, đổi đề tài: “Lát nữa mẹ anh có nói gì thì em cũng đừng nghe, cứ làm ngược lại là được.”

“Em đoán được bà ta sẽ nói gì rồi.” Hạ Ngưỡng nghiêm túc đáp. “Nhưng em thấy bà ta nói đúng.”

“Đúng cái gì?”

“Anh nên ra nước ngoài học tiếp, sẽ có cuộc sống mới, đừng liên lạc với em nữa. Dù sao em cũng đã trả lại tiền cho anh rồi, hai năm qua cảm ơn anh.”

Giữa mày Đoạn Tiêu lạnh dần: “Em đừng tự tìm đường chết.”

“Em biết anh thích em.” Cô đối diện anh không chút e dè: “Đoạn Tiêu, em biết từ lâu rồi.”

Tuy sau kỳ nghỉ hè năm lớp 12, anh chưa từng thừa nhận tình cảm của mình.

Ý cô là, những lời đe nẹt và dọa dẫm của anh còn tác dụng gì nữa đâu? Cô không còn sợ nữa, chỉ cần nắm lấy điểm yếu là anh thích cô, tiếp theo đã đến lúc cô phản công.

Đoạn Tiêu rũ mi xuống, đôi mắt lạnh lùng đối diện với cô.

Xe dừng lại tại điểm đến.

Hạ Ngưỡng xuống xe, tốt bụng đứng đợi anh đi cùng.

Đây là một bảo tàng khoa học công nghệ AI chưa khai trương. Đoạn Tự vừa xử lý xong công việc, bà ta mặc bộ sườn xám phong cách dân tộc, ngồi uống trà trong khu vực đợi khách ở sảnh.

Thấy họ đến, Đoạn Tự đặt mạnh tách trà xuống: “A Tiêu. Mẹ đã nói rồi, đừng lãng phí thời gian và sự kiên nhẫn của mẹ nữa.”

Đoạn Tiêu im lặng ngồi xuống đối diện bà ta, ngả người ra sau một cách thản nhiên. Trên mặt anh mang theo vẻ phản nghịch, trong đôi mắt thờ ơ chứa đựng đôi chút bất cần.

Do tâm trạng không tốt, anh không nhìn thẳng vào ai.

Thư ký Thích lấy bản hợp đồng ra, đưa cây bút ký cho Hạ Ngưỡng: “Đây là hợp đồng nợ giữa A Tiêu và cô ký vào kỳ nghỉ hè hai năm trước. Cô đã trả tiền cho cậu ấy rồi, nhưng hai người chưa hoàn tất thủ tục pháp lý.”

“Chọn luật sư giỏi như vậy để giúp con soạn hợp đồng, nghĩ ra một đồng sơ hở.” Đoạn Tự chống cằm nhìn sang Đoạn Tiêu, rồi quay đầu nói: “Bạn nhỏ à, trước khi ký hợp đồng cũng phải đọc cho kỹ chứ, sao lại dám thỏa thuận với Đoạn Tiêu thế.”

Bản hợp đồng ấy là con bài cuối cùng mà Đoạn Tiêu giữ lại để dùng khi cần thiết.

Bề ngoài trông không có vấn đề gì, nhưng nếu để ý kỹ từng câu chữ thì số tiền ba trăm nghìn mà Hạ Ngưỡng đã trả vẫn hoàn toàn không đủ.

Anh đã tìm đến những luật sư hàng đầu, thủ đoạn này đã lan truyền trong giới từ lâu, chỉ có Hạ Ngưỡng bị che giấu suốt hai năm qua.

Hạ Ngưỡng thực sự không ngờ anh lại chuẩn bị chiêu này. Cô sống sờ nhìn Đoạn Tiêu, như muốn xác nhận sự thật.

Gương mặt anh lạnh như sương, nhìn cô bằng ánh nhìn lạnh lùng, không có lời bào chữa nào.

Anh vốn dĩ là loại người như vậy, vì mục đích sẵn sàng làm mọi cách. Huống chi hai năm trước anh đã tính đến việc giữ cô bên cạnh mình, chỉnh sửa hợp đồng theo hướng này cũng không phải điều bất ngờ.

Thư ký Thích nhắc nhở: “Cô chỉ cần ký ở đây, hợp đồng này sẽ vô hiệu. Cô có thể giữ lại bản này.”

Hạ Ngưỡng nhìn chỗ để tên của bên A: “Thế còn anh ấy không cần ký sao?”

Đoạn Tự mỉm cười: “Nó sẽ ký thôi.”

Hạ Ngưỡng đáp “Ồ,” đôi mi dài rủ xuống. Cô hơi cúi người, bờ vai mảnh khảnh khẽ khom xuống ký tên mình vào.

Cô đã hiểu rõ bản chất bệnh hoạn thực sự của anh. Cô vẫn luôn biết rằng hai người không cùng một thế giới.

Thế nên mùa hè hai năm trước họ phải chia tay, cả mùa hè này cũng vậy.

Ánh mắt nóng bỏng của Đoạn Tiêu dừng lại trên người cô, vài giây sau anh đột ngột lên tiếng: “Anh sẽ quay lại tìm em. Nếu muốn trốn thì trốn cho kỹ vào.”

Ngòi bút của Hạ Ngưỡng khựng lại trên tờ giấy, mực đọng thành một chấm tròn, nhưng cô không ngẩng lên.

“Anh thích em thì sao chứ?”

Giọng anh bình thản tiếp tục vang lên, không để ý đến ai khác.

“Em mà có bạn trai, anh sẽ phá. Em lấy người khác anh sẽ biến em thành góa phụ. Ngoại trừ quay về bên anh, cả đời này em đừng hòng sống yên ổn nổi một ngày.”

Chương 43: Về nước – Bi.ến thái

Ngày 8 tháng 6, kỳ thi đại học kết thúc với môn cuối cùng là môn Tiếng Anh.

Tại cổng trường ở thị trấn ngoại ô Kinh Châu, từng nhóm học sinh vừa thi xong lần lượt bước ra ngoài, vài phóng viên báo chí đang phỏng vấn phụ huynh và học sinh.

Ôn Vân Miếu xui xẻo bị chặn lại, micro chĩa vào tới tấp như súng trường, bao vây cô ấy.

“Bạn học, bạn học, bạn thấy đề thi đại học năm nay có khó không?”

“Bài luận Tiếng Anh lần này có phải là viết thư cho Lý Hoa không?”

“Cuối cùng cũng tốt nghiệp rồi, có điều gì bạn muốn chia sẻ với mọi người không?”

“Tâm trạng sau khi thi xong thế nào? Bạn đã có nguyện vọng vào trường nào chưa?”

Ôn Vân Miếu kéo khóa áo đồng phục lên đến tận cổ, che đi nửa khuôn mặt gầy gò của cô ấy. Đôi mắt dài hẹp khó chịu nhìn qua từng gương mặt phóng viên, không đáp lại lời nào.

May mắn thay, lúc này Hạ Ngưỡng nhìn thấy cô ấy nên nhanh chóng chen vào: “Xin lỗi nhé. Bạn học sinh nhà chúng tôi đang vội về ăn cơm, mọi người đi phỏng vấn người khác đi ạ.”

Cô nắm tay Ôn Vân Miếu kéo ra khỏi đám đông.

Đi qua hai con phố cách xa trường, rốt cuộc cũng bớt người và xe cộ.

Chưa kịp hỏi, Ôn Vân Miếu đã chủ động nói: “Chị! Em thi tốt lắm!”

Hạ Ngưỡng rất vui khi nghe thấy điều đó: “VẬ sao?”

“Dạ. Em thấy đề thi còn dễ hơn mấy bài kiểm tra mô phỏng trước đó nữa! Hóa ra thi đại học cũng chỉ như vậy.”

“Giỏi quá! Vậy tối nay chúng ta ăn mừng nhé.” Hạ Ngưỡng nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cô ấy bèn kéo cô ấy đi về phía chợ: “Chúng ta sẽ tổ chức một bữa ăn ngon để mừng em đã tốt nghiệp thành công.”

Đằng sau bỗng vang lên vài tiếng rú ga của động cơ xe thể thao, điều này rất hiếm thấy ở thị trấn ngoại ô. Có lẽ vì hôm nay là ngày kết thúc kỳ thi đại học, quả nhiên là một ngày sôi động nhất, thậm chí còn náo nhiệt hơn cả lễ mừng năm mới.

Hạ Ngưỡng không quay đầu lại, được Ôn Vân Miếu kéo vào trong lễ.

Chiếc Aston Martin từ phía sau tiến tới, đi song song bên cạnh họ, bóp còi mấy lần để thu hút sự chú ý của hai chị em.

Lúc này Hạ Ngưỡng mới quay lại nhìn.

Qua kính chắn gió, cô thấy một gương mặt quen thuộc, là Lục Gia Trạch.

Ngồi bên ghế phụ là bạn gái của anh ấy – Vu Tuyết Vũ. Cả hai có quen biết nhau nên Vu Tuyết Vũ lịch sự vẫy tay chào cô.

“Chị.” Ôn Vân Miếu thấy cô đứng im, bèn hỏi: “Chị quen à?”

Hạ Ngưỡng hoàn hồn, bảo cô ấy đi trước: “Là bạn học của chị. Em ra chỗ dì Liễu bán cá chọn hải sản trước, chị sẽ ra ngay.”

“Vâng!”

Chiếc xe dừng lại bên đường.

Vu Tuyết Vũ biết họ có chuyện cần nói nên không xuống xe.

Lục Gia Trạch đứng dưới tán cây, tay rút túi quần, nhìn cô từ trên xuống: “Lâu rồi không gặp.”

Đoạn Tiêu ra nước ngoài vào ngày 11 tháng 5.

Đương nhiên họ không có dịp gặp riêng nhau nữa.

Hạ Ngưỡng không nghĩ anh ấy lại nói mấy lời khách sáo này, cup mắt hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

“Đừng lo, tôi không theo dõi cậu. Tôi đâu phải A Tiêu.” Lục Gia Trạch cười nhạt, liếc nhìn khu công trường cách đây không xa: “Tôi đến để giám sát công trình, cậu nhìn thấy khu công nghiệp kia không?”

Vẻ mặt Hạ Ngưỡng thay đổi đôi chút: “Đó là của nhà cậu sao?”

Khu công nghiệp mới khai thác đó vừa bắt đầu xây dựng cách đây vài ngày, nhưng từ hai tuần trước đã hoàn tất khoản đền bù cho các hộ phải di dời.

Khu chung cư cũ của Ôn Vân Miểu cũng nằm trong diện này.

Họ đã nhận được một phần tiền bồi thường di dời và hiện đã chuyển vào nhà mới.

“Không phải của nhà tôi, dự án này là một trong những hạng mục trung gian trước đây A Tiêu thực hiện trong ngành công nghiệp quang điện.” Lục Vân Trạch nhún vai. “Cậu cũng biết là bây giờ cậu ấy không ở trong nước, nên đơn vị thi công thuộc tập đoàn Đoạn thị hiện đang tiếp quản. Còn tôi, đã đầu tư cổ phần thì tất nhiên phải đến xem.”

Trùng hợp thật, sao lại có thể trùng hợp xây khu công nghiệp ngay ở đây.

Vùng ngoại ô Kinh Châu này quả thật khá xa, mặc dù nằm ở ngoại ô của một thành phố lớn, nhưng thị trấn Cô Bắc mà Hạ Ngưỡng đang sống không bao giờ là sự lựa chọn tối ưu nhất.

Xét cho cùng, thị trấn lân cận có vị trí địa lý gần đường cao tốc và có nhiều tiềm năng tăng trưởng GDP hơn.

Dường như Lục Gia Trạch nhận ra cô đang nghĩ gì, thẳng thắn nói: “Về mặt kinh doanh thì đây chắc chắn là dự án có lợi nhuận nên mới thu hút được đầu tư. Nhưng cũng không thể nói A Tiêu hoàn toàn không có chút tâm tư nào.”

Hạ Ngưỡng siết chặt tay.

Lục Gia Trạch tiếp tục: “Cậu ấy đã phải uống đến nôn mửa ở mấy bữa tiệc rượu để đạt được thỏa thuận phá dỡ nhà cũ ở vùng ngoại ô Kinh Châu này. Đêm ký kết hợp đồng là ngày cậu thi đấu ở Thân Thành và giành giải thưởng.”

Đó cũng là ngày cô chuyển số tiền kia cho Đoạn Tiêu, ngậm tở ý sẽ ra đi.

Từ đầu đến cuối, đe dọa hay dụ dỗ đều là sự ép buộc của anh, yếu thế tạm thời buông tay cũng là một loại ép buộc khác.

“Thật ra tôi nghĩ nói mấy lời này cũng chẳng còn ý nghĩa gì.” Lục Gia Trạch mỉm cười: “Chúng ta đều biết cậu ấy đối xử tốt với cậu không phải để cậu ở lại bên cậu ấy. Dù hai người có bên nhau hay không, cậu ấy cũng vẫn tốt với cậu. Thế nên hai người chia tay là một kết thúc đẹp cho tất cả.”

Chỉ có Đoạn Tiêu không vui vẻ, còn Đoạn Tự, nhóm bạn của họ và kể cả Hạ Ngưỡng có vẻ đều khá hài lòng.

Những người trong vòng quan hệ của anh vốn dĩ từ đầu đã không xem trọng mối quan hệ của hai người họ.

Không phải vì những thứ như sự chênh lệch về thân phận.

Mà vì mọi người rất dễ dàng có một cô gái bên cạnh, nhưng chưa ai từng bỏ nhiều công sức như Đoạn Tiêu.

Rõ ràng anh là người có nhiều ưu thế nhất trong đám con trai, nhưng lại là người bị tổn thương nhất trong chuyện tình cảm.

Tưởng rằng đang nắm quyền kiểm soát, nhưng lần nào trái tim anh cũng bị dao động bởi Hạ Ngưỡng.

Lục Gia Trạch hiểu rõ, với những gì cô đã làm, nếu cô ở bên Đoạn Tiêu thì chỉ như một quả bom hẹn giờ.

Quả nhiên, khi chuyện giữa hai người âm ỉ đến mức Đoạn Tự ra mặt, “Quả bom” bùng nổ, đẩy họ vào cảnh tan vỡ.

Nói xong, không thấy cô gái đối diện có phản ứng gì.

Lục Gia Trạch tự cảm thấy mất mặt nên quay người lên xe rời đi.

Trong xe, tiếng nhạc nhộn nhịp vang lên, là một bài nhạc có nhịp trống sôi động. Lục Gia Trạch nhìn qua gương chiếu hậu, rồi đạp ga vang dội cả con phố cũ.

Vu Tuyết Vũ thấy anh ấy không vui, nhẹ nhàng hỏi: “Không nói chuyện được à?”

“Ban đầu anh muốn xem cô ấy có chút hối tiếc nào không, nhưng không ngờ cô ấy lại cứng rắn như vậy.”

“Không phải ai cũng giống các anh, vui buồn đều hiện hết lên mặt.” Cô ấy nhẹ nhàng nói: “Hơn nữa, tình yêu chính là mập mờ, dây dưa mà, còn người trong cuộc thì luôn mơ hồ.”

Lục Gia Trạch “Xuỳ” một tiếng: “Anh thấy tình cảm của hai người họ đã rách nát lắm rồi. Anh mừng cho A Tiêu nhà anh, cuối cùng cũng thoát khỏi một mối quan hệ vô vọng.”

“Em lại thấy họ rất hợp nhau đấy chứ.” Vu Tuyết Vũ chậm rãi nói: “Người không thể chịu đựng được một hạt cát trong mắt, cuối cùng cũng sẽ bị gió cát làm mờ mắt thôi.”

Ngày 23 tháng 6 là ngày công bố điểm thi đại học.

Trùng hợp thay, đó cũng là ngày Ôn Vân Miểu làm phẫu thuật.

Trước khi vào phòng mổ, Ôn Vân Miểu đã nhịn ăn uống suốt đêm và dậy rất sớm vào buổi sáng. Khi Hạ Ngưỡng đến, cô ấy đang chờ dẫn nhìn trần nhà một cách chán nản.

Ăn không nổi nên cô cũng không mang đồ ăn tối. Nhưng vì tuần tới có kỳ thi cuối kỳ, cô mang theo máy tính và định ngồi học bên ngoài phòng mổ.

“Có phải khoảng nửa tiếng nữa sẽ vào đúng không?”

Ôn Vân Miểu gật đầu: “Nửa tiếng nữa cũng là lúc có điểm thi, chị tra giúp em nhé.”

Hạ Ngưỡng giả vờ cười nhẹ nhàng: “Chị thấy hồi hộp quá.”

Ôn Vân Miểu an ủi: “Không cần hồi hộp đâu, hôm nay chị chắc chắn sẽ nhận được hai tin vui.”

Một là điểm thi đại học của cô ấy.

Một cái khác là kết quả phẫu thuật của cô ấy.

“À, đúng rồi chị, trợ lý của mẹ anh ấy đã tới thăm em.” Ôn Vân Miểu nhớ lại, nói: “Đoạn tổng là mẹ của anh ấy phải không?”

Hạ Ngưỡng thoáng kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy không có gì lạ: “Chỉ đến thăm em thôi sao?”

“Đúng lúc bác sĩ phụ trách chính cũng có mặt. Họ đã nói chuyện với nhau.” Ôn Vân Miếu bất chợt đổi chủ đề: “Mẹ anh ấy có tạt nước vào chị không?”

“Tạt nước gì?”

“Giống trên phim ấy.” Ôn Vân Miếu làm động tác vỗ bàn. “Tôi sẽ đưa cô năm nghìn tệ, hãy rời khỏi con trai tôi!”

Hạ Ngưỡng cười: “Không có, Đoạn tổng không cần làm mấy chuyện hạ đẳng ấy.”

Đừng nói đến đưa tiền, không bắt cô bồi thường chuyện La Lương Sâm đã là một ân huệ lớn rồi. Huống hồ con trai bà ta còn vào đồn cảnh sát, suýt dính líu đến một vụ án mạng vì cô.

Thấy cuối cùng cô cũng mỉm cười, Ôn Vân Miếu không đùa nữa, thở dài: “Em không muốn chị phải chịu ấm ức.”

Hạ Ngưỡng lắc đầu: “Chị không thấy ấm ức.”

Cùng lắm chỉ là nghe vài câu khó nghe, nhưng những lời Đoạn Tự nói đâu phải không có lý.

Ôn Vân Miếu ngừng một lúc rồi hỏi: “Em thấy anh ấy, cũng tạm được. Chị nghĩ sao?”

Cô ấy chỉ muốn biết suy nghĩ của Hạ Ngưỡng.

Mặc dù không rõ chuyện gì đã xảy ra giữa họ, nhưng cô ấy vẫn có thể nhận ra họ đã chia tay, thậm chí còn có cả sự can thiệp của gia đình.

Hạ Ngưỡng chỉnh lại chân cho cô ấy, nói: “Bây giờ trở về vị trí của mỗi người mới là đúng. Trước đây chị em mình vẫn sống

như vậy, đừng làm phiền người khác nữa.”

Đúng như Đoạn Tụ đã nói ——

Đừng luôn vì cô mà khiến Đoạn Tiêu phải lộ ra mặt tồi tệ nhất của anh.

Ôn Vân Miếu hiểu chị gái, cô chưa từng nói xấu sau lưng người khác.

Hạ Ngưỡng đôi khi quá hiền lành, luôn lấy thiện tâm đối đãi với người khác. Nếu người khác không đụng đến cô, cô sẽ không làm phật ý họ. Kể cả có bị tổn thương, cô cũng phải cân nhắc mới quyết định đáp trả.

Với tính cách nghiêm khắc với bản thân, khoan dung với người khác như vậy, ai đã tiếp xúc gần đều khó mà không thích cô.

Còn Đoạn Tiêu, tính khí anh nóng nảy, lại hung dữ.

Nhưng tính tình chị của cô ấy hiền lành, ăn nói nhẹ nhàng, rõ ràng bị anh đe dọa nhưng vẫn nhiều lần nói đỡ cho anh.

Hai người hoàn toàn trái ngược, quả thật không hợp.

Nghĩ đến đây, Ôn Vân Miếu nắm chặt bàn tay ấm áp của Hạ Ngưỡng, thầm thấy thương chị của mình. Không hợp mà vẫn ở bên nhau lâu vậy, dù có tình cảm cũng sẽ thấy mệt mỏi lắm nhỉ?

...

Tiếng ve râm ran khắp nơi.

Mùa Hè năm ấy nóng nực khác thường, cảnh báo nắng nóng liên tục.

Thư trúng tuyển vào đại học Thanh Hoa của Ôn Vân Miếu và sự thăm hỏi của thầy giáo phòng tuyển sinh đã mang đến chút

niềm vui hiếm hoi cho ngôi nhà nhỏ mà hai chị em nương tựa vào nhau.

Hai cô gái đã kiên cường cùng nhau vượt qua bao năm tháng, cuối cùng may mắn cũng mỉm cười với họ.

Đầu tháng Tư, bên kia bán cầu, ở Bắc Mỹ, mặt trời vừa ló dạng, ánh sáng ban mai len qua khe lá chiếu vào rèm cửa.

Cuộc gọi video một chiều qua Google hiện lên dưới dạng hình ảnh ảo, giọng của một người phụ nữ vang lên trong phòng.

“Giờ mẹ mới biết con tốt nghiệp sớm. Khi nào về nước?”

Mấy ngày nay Đoàn Tiêu đang nghỉ mát ở California, sáng sớm trời trong nắng ấm. Ở Trung Quốc là 4 giờ rưỡi sáng, giọng nói của Đoàn Tự còn pha chút tiếng ho nhẹ.

“Đừng tự làm một mình nữa, công ty nhỏ đó của con hiện giờ sống dở chết dở. Ngật Nhiên không có khả năng làm kinh doanh, khó mà làm nên chuyện, mẹ chỉ còn trông cậy vào một mình con thôi.”

Động tác mặc áo của Đoàn Tiêu hơi dừng lại, anh cười khẩy: “Con nhớ hồi bé mẹ nói nếu không đủ xuất sắc thì sẽ bị mẹ vứt bỏ.”

Đó là câu đầu tiên mà mẹ anh nói khi đón anh về nhà họ Đoàn vào năm anh 13 tuổi.

Lúc đó Đoàn Tự còn nói bà ta đã đông lạnh không ít trứng, Ngật Nhiên cũng ra đời theo cách đó, rằng bà ta có thể tạo ra những đứa con xuất sắc hơn bất cứ lúc nào.

Những lời đe dọa năm xưa từng nói với con trai, giờ lại thành boomerang rồi.

Sắc mặt Đoạn Tự thoáng tức giận xen lẫn xấu hổ: “Con dám uy hiếp mẹ sao? Con nghĩ hôm nay lông cánh của mình đủ cứng rồi à?”

“Không dám.” Đoạn Tiêu cười nhạt, anh đứng dậy rót một cốc nước, bình tĩnh nói: “Con sẽ về, nhưng không phải làm nhân viên trung cấp, con muốn vị trí điều hành.”

Đoạn Tự sững người, sau đó đáp: “Hai cậu của con sẽ không đồng ý, chưa kể anh họ A Vĩ của con còn hơn con 5 năm kinh nghiệm...”

“Mẹ nhầm rồi, Đoạn Vĩ lớn hơn con 5 tuổi. Nhưng từ năm 17 tuổi, dưới sự nuôi dưỡng có chủ đích của mẹ, con đã bắt đầu quen với công việc kinh doanh, hiểu biết về ngành nghề của gia đình, ai hơn ai chưa chắc đâu.”

Trong trường hợp này, trình độ học vấn không phải thước đo duy nhất.

Đoạn Tiêu đến Harvard không phải chỉ tập trung học tập, sau khi nhận được offer từ học viện thương mại Harvard. Lợi ích lớn nhất là gia nhập hội cựu sinh viên, kết nối với các lãnh đạo của nhiều lĩnh vực và hiệp hội doanh nghiệp.

Ngôi trường này mang lại cho anh những mối quan hệ tốt nhất thế giới và cánh cửa của sự thăng cấp.

“Dù có giỏi đến mấy, con cũng phải tuân thủ quy tắc.”

Đoạn thị có thể chiếm được một nửa thế lực ở thành phố Kinh Bắc là nhờ vào nỗ lực qua nhiều thế hệ, sản phẩm gia tộc phải dựa vào sự đoàn kết để vững mạnh.

“Anh ta có thể không dưới quyền,” giọng Đoạn Tiêu vẫn thản nhiên, “Nhưng con muốn phân quyền, mỗi người chọn một lĩnh vực. Hai năm nữa họp cổ đông sẽ bầu lại CEO.”

Đoạn Tự im lặng một lúc: “A Tiêu, họ là người trong nhà.”

Đoạn Tiêu hơi nghiêng đầu, cười nói: “Tự mẹ suy nghĩ, con cũng không nhất thiết phải trở về. Ngoài ra, mẹ cần giao Trợ lý Cừu cho con.”

Đoạn Tự đang suy nghĩ, nghe vậy lập tức nhú mày: “Sao con cứ nhắm vào thư ký của mẹ vậy?”

Rất biết chọn người, chọn đúng người xuất sắc nhất trong số đó.

“Phòng thư ký của mẹ có tám người.” Anh bình thản đáp: “Con lấy một người cũng chẳng có gì to tát mà.”

Cuộc trò chuyện đến đây xem như sắp kết thúc.

Đúng lúc chuông cửa vang lên. Ngôi nhà này là một căn biệt lập ở nông thôn mà anh đã mua ở California, tiếng chuông cửa đã vang đến cửa phòng trên lầu hai.

Đoạn Tiêu mở cửa, một cô gái tóc vàng mắt xanh mặc đồ bikini phong cách đi biển xuất hiện ở cầu thang.

Nhưng không giống như thường lệ, lần này cô gái không mặc gì ở phần trên. Với lại cô ấy có mái tóc dài xoăn màu vàng óng, làn da rám nắng khỏe mạnh, đường cong cơ thể săn chắc không chút mỡ thừa. Vóc dáng chuẩn “Tiểu Kim Kardashian*” với vòng hông căng tròn, ngực đầy đặn, vô cùng quyến rũ.

(*Kim Kardashian: là ngôi sao nổi tiếng ở Mỹ với vẻ ngoài quyến rũ.)

Khuôn mặt cô ấy là kiểu ngọt ngào của các cô gái Mỹ, điển hình là người được chọn vào đội cổ vũ.

“Morning, Xiao!”

Cô ấy nắm lấy áo khoác khoác lên vai, nhướn mày nhìn anh, trêu chọc.

Đoạn Tiêu thân nhiên dựa vào khung cửa, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt cười rạng rỡ của cô ấy: “Morning, Jessica, and if you don’t mind*...”

*(*Morning, Jessica, and if you don’t mind: Chào buổi sáng Jessica, và nếu bạn không phiền ...)*

Anh chỉ nói được một nửa, sau đó nhường chỗ cho cô ấy vào.

Màn hình video trong nhà đã chuyển thành chế độ hai chiều, khuôn mặt của Đoạn Tự đang ngồi trên ghế sofa hiện lên trên màn hình lớn và đang nhìn chăm chăm vào họ.

Jessica thấy vẻ mặt nghiêm nghị của phụ huynh châu Á, vội vàng mặc áo vào rồi lúng túng lên tiếng: “Hey Mom, aw~ I’m Jessica.”

Sau khi gọi “Mẹ”, cô ấy lại cảm thấy hơi hối hận.

Vẻ mặt của Đoạn Tự đã chuyển từ kiên nhẫn sang không kiên nhẫn, lịch sự gật đầu rồi quay sang Đoạn Tiêu: “Bạn gái mới?”

Thật ra bà ta không cần câu trả lời của anh, trước khi tắt cuộc gọi, bà ta nói thẳng: “Mẹ cũng không thích cô gái này.”

“...”

Trở trêu thay Jessica lại biết tiếng Trung. Sau khi nghe hiểu câu này, cô ấy lập tức nhìn anh với vẻ cay đắng: “Mẹ của anh không thích em.”

Đoạn Tiêu không mấy để tâm: “Bình thường thôi, người bà ta hài lòng vốn rất ít.”

Anh vào nhà, cho bữa sáng vào lò vi sóng để hâm nóng.

Jessica cũng bước theo vào, thấy chiếc vali lớn đặt ở cầu thang, lập tức sốt ruột: “Anh sắp đi rồi sao? Có quay lại không?”

“Đây là bất động sản của tôi, muốn về thì sẽ về.”

Máy pha cà phê khởi động kêu lên ầm ầm, trên điện thoại xuất hiện vài tin nhắn nhắc nhở chuyến bay buổi chiều và tin nhắn từ bạn bè.

” Xiao, trước khi về anh còn một cơ hội.” Jessica nhìn chăm chăm anh như ngăm ra ám hiệu: “Em đặc biệt bay đến California tìm anh, anh hiểu ý em mà.”

Đoạn Tiêu cười nhạt, từ chối thẳng thừng: “Không hứng thú.”

Jessica thất vọng, bĩu môi: “Anh là người châu Á khó tiếp cận nhất mà em từng gặp!”

Nhưng thật ra, cô ấy cũng là cô gái Mỹ dai dẳng nhất mà Đoạn Tiêu từng gặp.

Nói một cách công bằng, Jessica được nhiều người mến mộ hơn anh nhiều. Năm hai đại học, cô ấy đã là đội trưởng đội cổ vũ của học viện, những người theo đuổi cô ấy có thể xếp hàng từ Los Angeles đến San Francisco.

Ngay từ tuần đầu tiên khi anh vào trường, cô ấy đã ráo riết bám theo anh, yêu cầu theo dõi trên Instagram rồi mỗi ngày nhắn tin mời anh đi chơi.

Đội cổ vũ vốn luôn áp dụng quy định “No Asian” suốt hàng chục năm, nhưng lại chấp nhận đơn ứng tuyển của không ít cô gái châu Á khác cũng vì một câu “Thích người châu Á” của anh.

Dù trong thời gian này Jessica cũng hẹn hò với nhiều bạn trai.

Nhưng ai cũng nhận thấy người cô ấy ưng ý nhất vẫn là Đoạn Tiêu.

“Anh nói mình có bạn gái có phải là lừa em không?” Jessica vẫn không cam lòng: “Hay là, thực ra anh... không được?”

Đoạn Tiêu bình thản đáp: “Với cô thì đúng là không được.”

“...”

Vô cùng nhục nhã!

Jessica trừng mắt: “Bạn gái của anh dường như chưa bao giờ đến thăm anh, cũng không thấy anh gọi điện cho cô ấy.”

Anh không giải thích: “Đừng nhắc chuyện này nữa.”

“Tại sao?”

Muỗng chạm vào thành tách cà phê, Đoạn Tiêu dựa vào thành tủ, bỏ vài viên đá vào ly, bỗng cười khẽ: “Nói nhiều sẽ khiến tôi thêm nhớ cô ấy.”

Ngoại trừ hai tháng rưỡi Hè năm ngoái, cộng thêm nửa tháng Xuân năm nay, đã gần một năm chín tháng trôi qua.

Chiếc máy bay bay vào tầng mây, cần 13 tiếng nữa mới về đến quê hương.

Vào một chiều thứ Năm, cả phòng ký túc xá năm cuối đều có mặt đông đủ.

Mọi người đang viết luận văn tốt nghiệp, thỉnh thoảng trong phòng lại vang lên những tiếng than thở: “Học bù đầu đến nỗi không có thời gian treo cổ luôn á!”

Một lát sau, Trang Tĩnh vội vàng lao ra khỏi nhà vệ sinh, nhòai người tiếp tục cắm cúi viết.

Điện thoại vang lên tiếng chuông lạnh lạnh “Tinh”, là thông báo tin nhắn từ ngân hàng.

Nhìn tin nhắn vừa nhận thêm 2.000 tệ trong điện thoại, Hạ Ngưỡng dở khóc dở cười vừa cầm điện thoại lên gọi điện vừa bước ra ban công đóng cửa lại.

“Miếu Miếu, tiền dạy thêm của em thì em cứ để lại mà tiêu, đừng gửi cho chị nữa.”

Bên kia, Ôn Vân Miếu đang trên tàu điện ngầm, lắc đầu: “Đã nói rồi mà, em muốn nuôi chị.”

Hai năm qua, tình trạng nói lắp của cô ấy đã cải thiện đáng kể, có thể giao tiếp xã hội bình thường, nói chuyện cũng không còn lắp bắp nhiều, chỉ là vẫn còn hơi chậm.

“Chị có công việc mà.” Hạ Ngưỡng nói: “Mà chị cũng sắp tốt nghiệp rồi, sao lại phải để một sinh viên năm hai như em nuôi chị chứ?”

“Em mặc kệ!”

“... Thôi để chị giữ tiền giúp em, hy vọng số tiền ít ỏi này về sau sẽ có thể hữu dụng.”

Ôn Vân Miếu không đùa: “Sau này em sẽ kiếm được nhiều hơn nữa.”

Ngành của cô ấy liên quan đến Kỹ thuật, khác với người đã thành danh từ khi còn trẻ và sớm kiếm được tiền như Hạ Ngưỡng, cô ấy cần phải đi từ từ.

Hạ Ngưỡng mỉm cười gật đầu: “Biết rồi, sắp Ôn.”

Cuộc gọi kết thúc, cô nhìn đồng hồ rồi vào phòng thay đồ chuẩn bị ra ngoài, không quên nói với các bạn cùng phòng: “Tối nay tớ

không về ăn tối cùng mọi người đâu.”

“Ừm ~”

Mấy giọng nói yếu ớt vì bị bài luận hành hạ vang lên.

Một chiếc Cullinan dừng trước cổng câu lạc bộ cuối ngựa.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, rất thích hợp cho các hoạt động ngoài trời như cưỡi ngựa.

Không khí ở ngoại ô gần chân núi trong lành hơn hẳn, gió mang theo chút không khí se lạnh của cuối Xuân.

Vì hôm nay là buổi đi chơi riêng nên không cần mang theo tài xế.

Chung Cập Ngụy dừng xe rồi áy náy quay sang: “Thật xin lỗi cô nhé, tôi quên mất hôm nay có một buổi hẹn quan trọng, nên phải ghé qua đây trước.”

Cùng ở khu ngoại ô này, nghĩa trang cũng không xa trường đua ngựa mấy.

Vì đây là công việc không tiện từ chối, mà người cũng đã ngồi trên xe rồi nên họ đành phải ghé qua trước.

Người đàn ông hơn cô mười tuổi, câu từ luôn lịch thiệp không thể bắt bẻ gì.

Hạ Ngưỡng ôm một bó hoa cúc họa mi, dù biết rằng đến trang trại ngựa của Nhậm Hàng cũng chưa chắc gặp được Nhậm Hàng, nhưng cô vẫn ngập ngừng: “Anh Chung à, hay là tôi ngồi đợi anh trong xe nhé?”

“Chỉ là bạn làm ăn với nhau thôi, không chỉ mình tôi dẫn theo bạn nữ đâu.” Chung Cập Ngụy nhẹ nhàng trấn an cô. “Bỏ cô lại

đây tôi không yên tâm. Hơn nữa, cô đã bao giờ đến trang trại ngựa chưa? Xem như đi thử một lần cho biết.”

Anh ấy thoáng nhìn bộ đồ cô đang mặc, rồi mỉm cười nói: “Hạ Ngưỡng, tôi chắc chắn là cô sẽ rất đẹp khi mặc đồ cuối ngựa đây.”

Không từ chối được, Hạ Ngưỡng chỉ biết cười gượng gạo.

Xuống xe, mấy chiếc xe đậu trong bãi đậu xe cũng thu hút sự chú ý của cô.

Hạ Ngưỡng không rành lắm về xe cộ, nhưng cô cũng biết sơ qua các dòng phổ thông. Đối với siêu xe, cô chỉ nhớ tên vài chiếc từng được ngồi thử.

Mắt cô dừng lại trên một chiếc Bugatti Chiron màu đỏ đen trông có vẻ quen thuộc.

Chung Cập Ngụy vừa cài cúc áo vest vừa nhận ra ánh nhìn của cô: “Cô đang nhìn gì vậy?”

Hạ Ngưỡng chỉ vào chiếc Bugatti gắn kim cương đen, thành thật đáp: “Lần đầu tiên tôi thấy biển số màu đen ở khoảng cách gần như vậy.”

Quả thực, chiếc biển số này rất đặc biệt, nền đen, chữ trắng, viền trắng.

Biển số Kinh Châu A11111, trông quá đặc biệt rồi.

Chung Cập Ngụy hiểu ra, bèn dẫn cô vào bên trong, vừa đi vừa giải thích: “Đây là biển số xe dành cho doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, cũng có thể là xe bảo mật của đại sứ quán.”

Trang trại ngựa ở vùng ngoại ô Kinh Châu này là nơi ngựa hồ tàng long, bao gồm rất nhiều người có cả quyền và thế.

Trang trại của nhà Nhậm Hàng cũng là trang trại có nhiều ngựa tốt nhất, rất được lòng giới thượng lưu.

Phòng VIP nằm ở cuối hành lang tầng hai, lúc nhân viên đưa họ vào phòng thì bên trong đã có vài người ngồi sẵn.

Cửa sổ sát đất đón ánh sáng rất tốt, bên ngoài là phong cảnh núi non xanh mướt, ánh sáng dịu dàng chiếu lên tấm thảm.

Thấy cửa mở, vài người đứng dậy, cười lớn: “Sếp Chung, còn tưởng hôm nay anh không tới chứ.”

“Đúng vậy, mời anh mấy lần rồi, lần này từ chối nữa là không xong đâu.”

“Vả lại, hôm nay có bạn mới, đúng lúc giới thiệu làm quen luôn.”

Những người này đều là những doanh nhân trẻ và năng động, được tập hợp lại nhờ chính sách mới của chính phủ về ngành năng lượng mới và ngành quang điện.

Tất nhiên, Chung Cập Ngụy cũng không tính là lớn tuổi, trong nhóm này anh ấy được coi là vừa tầm.

Người lớn tuổi nhất là tổng giám đốc Hồng, còn người trẻ nhất có lẽ là “Người bạn mới” hôm nay.

“Đến trễ rồi, tôi xin tự phạt một ly.” Chung Cập Ngụy dẫn theo Hạ Ngưỡng bước vào, đi đến ghế sofa đối diện.

Trên thương trường, bạn đồng hành đi cùng dù là nam hay nữ mà không có danh phận chính thức thì chỉ được xem là trợ lý, thường không được giới thiệu nhiều.

Như những người đi cùng khác, Hạ Ngưỡng định vào ngồi yên lặng ở một góc, nhưng vừa bước vào phòng, cô đã trông thấy người ngồi phía ngoài cùng.

Cô sống lại, đứng tại cửa, sắc mặt hơi cứng đờ.

Đó là một gương mặt trẻ trung và vô cùng điển trai, đường nét hàm dưới càng nổi bật dưới ánh sáng mặt trời, nét mặt sắc sảo và góc cạnh làm lu mờ hết những người đàn ông khác trong phòng.

Dáng vẻ thiếu niên vẫn chưa hoàn toàn phai nhạt nhưng ánh mắt lạnh lùng, gần như không có chút hơi ấm nào vô hình chung càng làm tăng thêm nét trưởng thành cho anh.

Anh ăn mặc rất đơn giản, nhưng lại tạo ra cảm giác áp bức cực mạnh.

Ngón tay dài chậm chậm xoay ly rượu, đá trong ly va vào thành cốc, trông có vẻ hờ hững nhưng ánh mắt lại khóa chặt vào cô.

Trên mặt anh không hề có dấu hiệu của sự ngạc nhiên.

Đoạn Tiêu đã về nước rồi, anh ấy tốt nghiệp sớm vậy.

Hạ Ngưỡng đứng ngây ra, cho đến khi chiếc xe đẩy thức ăn phía sau không phát hiện cô đang đứng ở cửa, đâm thẳng vào cô.

Món canh đặt ở phía trước bị hất đổ một ít lên eo cô, làm bẩn chiếc áo khoác ngoài.

“Xin lỗi, thưa cô, tôi không thấy cô ở đây!”

Nhân viên phục vụ vừa rẽ được một nửa đã vô cùng hoảng sợ, vội vàng xin lỗi.

Cũng nhờ tình huống này, không ai chú ý đến bầu không khí khác thường này.

Chung Cập Ngụy đi phía trước đang chuẩn bị ngồi xuống, lúc này mới quay đầu lại: “Hạ Ngưỡng, cô không sao chứ?”

“Không sao.” Hạ Ngưỡng cup mắt: “Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một chút.”

Nhân viên phục vụ chỉ đường đến nhà vệ sinh cho cô, hành lang dần dần trở lại sự yên tĩnh.

Tiếng nước chảy róc rách từ vòi rửa tay, Hạ Ngưỡng lấy một ít xà phòng, chà tạm vào chỗ áo bị bẩn rồi dùng nước sạch rửa qua.

Đầu tháng Tư, nhiệt độ không thấp.

Nhưng quần áo mỏng, cảm giác ươn ướt dính vào người rất khó chịu.

Hạ Ngưỡng khom người rửa tay, cố ý kéo dài thời gian để có thêm chút thời gian suy nghĩ về người vừa nhìn thấy.

Nhưng tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần, dường như không hề định cho cô thời gian để thở. Cố nhân – không tính là xa cách quá lâu – gặp nhau, suy cho cùng hẳn phải có chút dao động.

“Em đang giả vờ không quen biết anh sao?”

Giọng Đoạn Tiêu trầm thấp vang lên từ phía sau cô, mang theo đôi chút mỉa mai.

Lông mi Hạ Ngưỡng khẽ run, cô tắt nước rồi quay lại.

Không ngờ anh đã đứng gần đến vậy, khiến cô bất giác lùi lại vài bước, lưng áp sát vào bồn rửa.

Áo đã ướt càng bám chặt vào áo phông bó sát bên trong làm nó cũng bị ướt.

“Sao lại đi theo người đàn ông đó đến đây, bạn trai mới của em hả?” Anh liên tục đặt câu hỏi, không chờ cô trả lời: “Hạ Ngưỡng, không nhớ anh đã nói gì à?”

Thái độ mạnh mẽ như vậy khiến Hạ Ngưỡng nhớ lại mùa Hè sau khi tốt nghiệp cấp ba năm đó, uy hiếp và ép buộc mới chính là bản tính của anh.

Cô từng ngây thơ nghĩ rằng anh đã thay đổi, nhưng lại bị bản hợp đồng đầy cam bẫy kia cảnh tỉnh.

Trước khi rời khỏi Đại học Kinh Châu, sự khoan dung và dịu dàng của anh chỉ là một mặt anh cố ý dựng nên, giờ thì anh chỉ đang về lại bản tính thật của mình thôi.

Thấy cô im lặng, Đoạn Tiêu bất ngờ siết lấy gáy cô, ép cô ngẩng lên nhìn mình.

“Anh làm gì vậy!”

Hạ Ngưỡng giật mình, định đẩy anh ra nhưng lại bị giữ chặt rồi một nụ hôn bất ngờ đáp xuống.

Cánh tay ôm ghì eo cô đến nổi gân, Đoạn Tiêu áp sát vào người cô, mặc kệ sự chống cự của cô. Vừa mút môi cô, anh vừa cắn nhẹ như đánh đòn phủ đầu.

Đôi môi vừa ẩm ướt vừa nóng bỏng áp sát, khiến hơi thở của cô rối loạn, cơn đau khi bị anh cắn làm cô khẽ rụt người. Bàn tay anh thuận thế di chuyển từ cằm cô xuống phần cổ trắng mịn.

Rời môi ra, anh nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, khẽ cười đầy thích thú: “Hay để anh làm người tình của em nhé. Tên kia trông già lắm, có thể khiến em thoải mái hơn anh sao?”

Tai Hạ Ngưỡng đỏ bừng, những lời lẽ táo bạo kia càng làm cô xấu hổ và phẫn nộ. Không kịp suy nghĩ, cô giơ tay cho anh một bạt tai.

Cái tát này quả thật không nhẹ, âm thanh vang lên trong nhà vệ sinh yên tĩnh.

Hơi thở của hai người dần dần chậm lại, khuôn mặt Đoạn Tiêu bình tĩnh, anh chỉ đưa lưỡi chạm vào phần má trong bị tát của mình.

Đây là lần đầu tiên cô đánh vào mặt anh, trước đây dù thế nào cô cũng chưa từng ra tay như vậy, thực sự đã quá căm tức rồi.

Cô nghĩ anh sẽ nổi giận nên sợ sệt khẽ lùi lại, nhưng không ngờ lại thấy anh nở một nụ cười phẩn khích.

“...”

Thế quái nào anh lại càng ngày càng trở nên bi.ến th.ái vậy.

Chương 44: Hình xăm – Rắn quấn quanh quả

Trong hành lang vọng lại những tiếng động khác.

Với thân phận hôm nay của Hạ Ngưỡng, nếu bị người khác nhìn thấy cô đang dây dưa với anh chắc chắn sẽ rất xấu hổ.

Cô cuống quýt tránh né anh, vội vàng đi về phía phòng bao, lướt qua Trợ lý Cừu – người mà cô đã gặp vài lần – nhưng không có ý định chào hỏi.

Đoạn Tiêu không cản lại, anh dùng đầu lưỡi khẽ liếm môi, hồi tưởng lại mùi vị mềm mại của đôi môi kia.

Chàng trai lùi về sau hai bước theo lực đẩy của cô, anh dựa vào tường, tay rút ra một gói thuốc Bá Lạc Môn từ trong túi quần.

Chàng trai rũ mắt xuống, khẽ cắn đầu điếu thuốc. Hạt nổ bạc hà bị cắn vỡ mang đến cảm giác mát lạnh lan tỏa trong khoang miệng.

Cùng với tiếng “Cạch” của bật lửa, ngọn lửa màu cam chiếu sáng cặp lông mày mỏng.

Làn khói trắng xanh bay lên, lơ lửng trong không khí.

Lúc nhìn thấy anh, bước chân Trợ lý Cừu khựng lại rồi quay đầu rời đi.

Một lúc sau, anh ấy quay lại với một túi đá y tế để chườm mặt cho anh.

Đoạn Tiêu tựa đầu vào tường, mắt nhắm hờ: “Người đàn ông đó là ai vậy?”

“Chung Cặp Ngụy?” Trợ lý Cừ thoáng nhìn về mặt thần nhiên của anh, cung cấp thông tin chi tiết mà anh ấy nắm được. “Là tổng giám đốc của Tập đoàn Quang Năng Tinh Chung, chuyên sản xuất băng đỡ và bộ biến tần. Hai năm trước, công ty phát triển không mấy thuận lợi. Cậu cũng biết mà, năm đó khủng hoảng tài chính xảy ra, nghe nói nợ nần chồng chất.”

Nhưng bây giờ đã có thể tham gia vào cuộc họp này, thực lực không cần phải nói nhiều. Chỉ trong chưa đầy hai năm, anh ấy đã gây dựng lại cơ nghiệp, quả thực là nhân tài.

Đoạn Tiêu phẩy ngón tay gạt tàn thuốc: “Quang Năng Tinh Chung, nghe quen quen.”

Trợ lý Cừ do dự đáp: “Nghe quen là phải, cậu từng đánh sập quỹ dự phòng của vị tổng giám đốc Chung này mà.”

“Ồ?”

“Lúc đó, cậu và công ty của anh ấy đều đang tranh giành sự ủng hộ của công ty cổ phần Nguyên Cổ.” Trợ lý Cừ cân nhắc lời, nói: “Bên kia cũng đã đến bước đường cùng nên lúc đó đã nhường ra 3 điểm để dành lấy lợi ích.”

Đoạn Tiêu không ấn tượng lắm, chỉ qua loa “Ờ” một tiếng.

Nhưng được nhắc lại như vậy, anh cũng mừng tượng được phần nào đã xảy ra chuyện gì.

Cả hai bên đều cần sự tài trợ từ công ty cổ phần này. Vì muốn giành được khoản đầu tư cứu công ty, Chung Cặp Ngụy không tiếc bán rẻ để phá hoại thị trường.

Khi đó, Đoạn Tiêu vẫn đang học năm hai đại học, tuổi trẻ bốc đồng, đương nhiên không để anh ấy toại nguyện.

Nhưng cả hai công ty khi đó đều đang đứng trên bờ vực, đấu đá đến mức tổn hại lẫn nhau, kết thúc không mấy tốt đẹp. Đối thủ sụp đổ, còn Đoàn Tiêu cũng thắng nhưng tự làm tổn thương mình không ít.

“Nói vậy, đây là kẻ thù cũ mà tôi từng xử lý.”

Trợ lý Cừu thoáng im lặng rồi nói: “Thương trường chỉ xem lợi ích, lần này là hợp tác. Hơn nữa, hiện tại cậu đang đại diện cho chuỗi sản nghiệp năng lượng mặt trời của Tập đoàn Đoàn thị.”

Ngay tuần đầu tiên về nước, Đoàn Tiêu đã thực hiện thương vụ mua lại công ty nhỏ của mình. Anh dùng Tập đoàn Đoàn thị cũ để thôn tóm công ty niêm yết và ngành nghề mà mình từng khởi nghiệp, chuyện này cũng hiếm thấy.

“Tên tổng giám đốc Chung này chắc hơn ba mươi rồi nhỉ.” Anh bất ngờ chuyển đề tài, cười nhạt nói, “Chưa kết hôn? Anh ta và Hạ Ngưỡng có quan hệ gì?”

“Chuyện này...”

“Chẳng lẽ là đang yêu đương?” Đoàn Tiêu tiếp tục tự lắm bầm, châm chọc hỏi lại: “Cô ấy nhìn người tệ đến vậy sao?”

Cảm giác xa lạ đối với Hạ Ngưỡng và cảm giác cô vượt ra khỏi tầm kiểm soát của anh khiến anh cảm thấy khó chịu.

Hàng mi anh nặng nề sụp xuống.

Mang theo sự bất định chìm vào bóng tối.

Thú thật, ngoại hình và tài sản của Chung Cập Ngụy đều không tệ. Tuổi tác càng khiến anh ấy toát lên sức hút của một quý ông trưởng thành, tính tình ổn định, điềm đạm, làm sao có thể nói anh ấy như vậy được.

Trợ lý Cừu khó xử, lúng túng đáp: “Xin lỗi, tôi vẫn chưa kịp điều tra về quan hệ cá nhân. Nửa tiếng sau tôi sẽ gửi toàn bộ thông tin của anh ấy vào hộp thư của cậu.”

“Ừ, đừng nhắc gì với mẹ tôi đây.”

“...”

Đoạn Tiêu ném lại túi đá, ngạo mạn đe dọa: “Lần tới còn để tôi phát hiện ăn cây táo rào cây sung, anh chuẩn bị mà chết đi.”

Sự ngạo mạn và lạnh lùng của anh vẫn chẳng hề thay đổi, dù còn trẻ nhưng trong nét tự do phóng khoáng có thêm sự chững chạc và tàn nhẫn.

Hai tuần đầu mới về tiếp quản công việc, quả thật Đoạn Tự từng dặn Trợ lý Cừu phải luôn để mắt đến anh.

Không ngờ anh lại biết.

Trợ lý Cừu rùng mình, bắt lấy túi đá, vội gật đầu: “Sẽ không có lần sau, tôi hiểu rõ nặng nhẹ mà.”

Đoạn Tiêu mãi chưa quay lại phòng bao, trợ lý của anh cũng không vào.

Trong phòng, mấy vị tổng giám đốc đang tán gẫu, nhân tiện giới thiệu qua về đối tác cho Chung Cập Ngụy vừa đến muộn.

“Trông cậu ấy trẻ quá nhỉ? Đây là tân tổng giám đốc của tập đoàn Đoạn thị, con trai trưởng của Đoạn Tự. Mới từ nước ngoài trở về chưa bao lâu mà đã lên nắm quyền, có thể đấu ngang với mấy người anh họ và mấy người cậu trong gia đình của cậu ấy.”

“Nhưng cậu ấy có vẻ nghiên cứu sâu về mảng quang điện, ít nhất cũng đã làm việc trong ngành này vài năm. Con trai mà Đoạn Tự đào tạo thì chỉ e là còn giỏi hơn cả bố mình.”

“Tôi từng để ý đến đường đi nước bước của cậu chủ nhà họ Đoàn này, nhưng không thể nhìn ra cậu ấy muốn làm gì. Vừa về nước đã cầm tiền đầu tư đi đầu cơ bất động sản và hợp đồng kỳ hạn, sau đó còn rót vốn vào mấy ngành giải trí, hộp đêm và phát triển phim ảnh.”

“Theo lý thì Đoàn thị chú trọng ngành công nghiệp nặng mới đúng, nhưng những gì cậu ấy làm lại thuộc về mảng công nghiệp nhẹ. Tiểu Tào, cậu và cậu ấy có vẻ trạc tuổi nhau, cậu có hiểu không?”

“Yo, người ta có năng lực hơn tôi nhiều, dù có dựa hơi gia đình tôi cũng chẳng bì được.”

“Đúng là hậu sinh khả úy.” Chung Cập Ngụy cười gật gù, nhìn sang Hạ Ngưỡng đang lơ đãng. “Nhắc mới nhớ, cậu chủ nhà họ Đoàn này cùng khóa với cô phải không, tôi nhớ cô cũng tốt nghiệp năm nay?”

Hạ Ngưỡng thoáng chần chừ, chưa kịp lên tiếng.

Tổng giám đốc Hồng bên cạnh lại bật cười to: “Nãy giờ quên hỏi, lão Chung, từ khi nào cậu cũng bắt đầu học cách dẫn theo một cô sinh viên đại học xinh đẹp bên mình vậy?”

Chung Cập Ngụy kịp thời chặn ý nghĩ của họ: “Đừng hiểu nhầm, chỉ là một người bạn nhỏ thôi.”

Nhưng dù có giải thích cũng chẳng ai tin, trong chốn thương trường ngập tràn xa hoa trụy lạc này, chuyện gì cũng có, những mối quan hệ nuôi tình nhân thế này càng phổ biến hơn.

Đám đàn ông chỉ cười ngầm hiểu với nhau, không nhắc lại nữa.

Đúng lúc này, phó quản lý của câu lạc bộ đến gõ cửa, báo rằng ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng cho buổi giải trí, mời họ sang phòng thay đồ ở sân cưỡi ngựa.

“Cậu sếp Đoạn kia đâu rồi?”

Phó quản lý đáp: “Cậu Đoạn vừa mới đi gặp bạn của ông chủ, hiện đã xuống dưới chờ rồi.”

Vừa dứt lời, mọi người đã hiểu ra vấn đề.

Xem ra cậu chủ họ Đoạn này là khách quen của trường đua ngựa.

Chung Cập Ngụy cảm thấy đã mời Hạ Ngưỡng đến đây thì cũng nên để cô thử, bèn thúc giục cô đi thay đồ cưới ngựa.

Dù không chơi vượt chướng ngại thì ít nhất phải cưới thử cho biết.

Cô đành miễn cưỡng đi theo nhân viên vào phòng thay đồ riêng.

Nhân viên này cũng tinh ý, không nói nhiều trước mặt người ngoài, chỉ im lặng lấy một bộ trang phục cưới ngựa mà cô từng gửi lại trước đó: “Cô Hạ, Oa Oa đã được dắt ra rồi.”

Hạ Ngưỡng nhú mày: “Tôi đâu nói sẽ cưới nó.”

“Dạ... Giám đốc đã chỉ thị như vậy.”

Giám đốc đã nghe ai mà dám tự ý hành động, không cần hỏi cũng biết.

Hạ Ngưỡng bước vào trong buồng thay đồ nhỏ, thay trang phục cưới ngựa rồi bước ra. Vừa vén màn, cô giật mình khi thấy một bóng người cao lớn đứng một bên, suýt nữa đã bị dọa.

Thấy anh có vẻ chưa chú ý, cô vội vã rút về sau tấm màn.

Đoạn Tiêu không mặc đồ cưới ngựa chuyên nghiệp, chỉ thay một đôi boots cao, đã cởi áo vest và sơ mi ra, thay bằng chiếc áo thun trắng.

Từ góc nhìn lên lút này, cô thấy rõ một phần hình xăm nhô lên từ hông trái của anh.

Hạ Ngưỡng từng thấy hình xăm này trong quyển sổ tay ký họa của anh, trông như tranh thủy mặc, nhưng ý nghĩa lại khó hiểu.

Đó là một bức “Rắn quấn quanh quả”

Hình xăm một bộ xương rắn màu đen quấn lấy một chùm nho xanh.

Cô từng hỏi anh ý nghĩa của hình này, câu trả lời của anh khiến cô cảm thấy mơ hồ.

“Em đã từng thấy một cây nho bị rắn quấn quanh chưa? Nó sẽ vô thức phát triển theo sự uốn lượn của con rắn và quả của nó sẽ mang dấu vết mà rắn từng trườn qua.”

Cô không hiểu lắm, nhưng từng khen tấm hình đó đẹp, vì đây là lần đầu cô thấy một ý tưởng thiết kế như vậy.

Không ngờ anh lại xăm hình đó lên người. Trước đây da anh không có hình xăm nào, chắc chỉ mới xăm trong hai năm qua.

Dưới hình xăm là các đường cơ rõ ràng, làn da có vẻ sẫm màu hơn. Anh rõ ràng đã rám nắng hơn khi còn ở trong nước.

Lâu ngày không gặp, họ đều đã thay đổi.

Điều không thay đổi chính là sự xấu xa của anh, có lẽ từ hai năm trước, khi cô và mẹ anh đứng cùng chiến tuyến, anh càng trở nên tồi tệ hơn.

Phòng thay đồ này thường chỉ có Đoạn Tiêu sử dụng, thảo nào nhân viên lại đưa cô vào đây. Hạ Ngưỡng hơi chán nản, không biết làm gì khác đành núp sau tấm rèm.

Cô mong anh ra ngoài trước, quả thật anh cũng chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, Đoạn Tiêu bất ngờ mỉm cười: “Đẹp không?”

“...”

Hạ Ngưỡng vô thức siết chặt tấm rèm, căng thẳng đứng im. Nơi bị cắn trên môi vẫn còn nhức nhối, nhắc nhở cô về những gì anh vừa làm với cô.

Đoạn Tiêu cũng không có ý định tiến lại gần.

Anh chỉ cười nhạt, giọng trầm thấp, vừa khiêu khích vừa như đang tuyên chiến: “Cứ từ từ, anh có đủ thời gian dành cho em.”

Mãi lâu sau Hạ Ngưỡng mới xuất hiện ở trường cưỡi ngựa, cô đứng phía sau nhóm người, cố gắng giảm bớt sự chú ý.

Đúng lúc cô nghe thấy mọi người đang trêu chọc về dấu tay trên mặt Đoạn Tiêu.

Dù đã chườm đá nhưng xem ra anh chưa từng bị đánh vào mặt như vậy bao giờ, ai nhìn cũng nhận ra là một dấu bàn tay.

“Đi gặp bạn mà nhỉ? Hahaha, cậu Đoạn à, bạn nào mà dám để lại dấu ấn trên gương mặt cậu vậy?”

“Cũng may chỉ có người nhà ở đây, người bạn đó thật không biết điều mà.”

Đoạn Tiêu thản nhiên đáp lại bằng một nụ cười: “Là đi gặp bạn gái.”

“Đang giận dữ cậu phải không?” Tổng giám đốc Hồng tiếp lời: “Không ngờ cậu Đoạn của chúng ta lại là người giàu tình cảm, chiều chuộng quá nhỉ.”

“Được nuôi kỹ đương nhiên là phải cưng chiều rồi.” Anh chẳng chút ngại ngần thừa nhận, còn thêm một câu: “Tôi sợ cô ấy bị đau tay.”

Hạ Ngưỡng đứng bên cạnh, thấy vô cùng khó chịu khi nghe những lời bịa đặt của anh, lòng bàn tay lại hơi tê dại. Lúc này cô đánh anh không hề nhẹ, thảo nào dấu vết còn rõ đến giờ.

“Chắc chắc chắc, vẫn là các cậu trẻ tuổi biết cách chiều bạn gái!”

Bọn họ vừa đùa vui xong thì thấy những người dẫn ngựa đã dắt ngựa đến.

Chung Cập Ngụy quay lại, mắt hiện lên vẻ tán thưởng: “Hạ Ngưỡng, tôi đã nói là cô mặc đồ cưỡi ngựa trông rất đẹp.”

Cô gái có vóc dáng mảnh mai và cao ráo, vừa có thân hình thon thả của một vũ công cổ điển, khiến những đường nét quyến rũ của cô càng nổi bật trong bộ trang phục cưỡi ngựa ôm sát.

Mái tóc dài đen thẳng buộc cao lên, được mũ đè thấp xuống, tăng thêm nét nữ tính cho bộ trang phục.

Ngay cả những vị tổng giám đốc đi cùng bạn gái cũng không khỏi nhìn cô nhiều hơn. Xét cho cùng, lòng yêu mến cái đẹp là điều tự nhiên của con người.

Bị những ánh mắt nhìn như thế có gai đâm vào lưng.

Dù được khen ngợi thế nào, Hạ Ngưỡng cũng chỉ gượng cười.

Chung Cập Ngụy cưỡi lên một con ngựa trắng, trấn an cô: “Không biết cưỡi cũng không sao, tôi sẽ đi chậm bên cạnh cô vài vòng.”

...”Xuýt.”

Bên cạnh truyền đến một tiếng cười khinh miệt.

“Sếp Chung.” Đoạn Tiêu không chút giấu giếm sự thù địch, chậm rãi nhìn anh ấy: “Là anh không biết cưỡi, hay cô ấy không biết?”

Chung Cặp Ngụy chỉ nghĩ thái độ này của anh là vì chuyện trước đây họ từng là đối thủ cạnh tranh. Anh ấy ung dung phớt lờ sự khiêu khích đó: “Sếp Đoạn có gì chỉ giáo?”

“Không rảnh chỉ giáo.” Đoạn Tiêu bất chợt quay đầu, nhàn nhã kéo con ngựa thuần chủng Anh bên cạnh qua: “Cô Hạ không biết cưỡi ngựa phải không? Tôi dạy em.”

“...”

Chung Cặp Ngụy không tùy tiện chen ngang, dường như đang cân nhắc xem Đoạn Tiêu có ý đồ gì.

Còn Hạ Ngưỡng nhìn Oa Oa bên cạnh anh, không liếc nhìn mà bước lên bàn đạp, leo lên ngựa, từ chối thẳng: “Không cần phiền đến anh.”

Cô đã quen thuộc với Oa Oa, người đi nước ngoài là Đoạn Tiêu còn cô vẫn ở trong nước. Dẫu sao cô cũng là chủ nhân thực sự của Oa Oa, lại thêm việc sau đó nó sinh ngựa con, cô đã đôi lần ghé thăm.

Cô vừa ngồi vững trên lưng ngựa, cổ chân đột nhiên bị nắm chặt.

Hạ Ngưỡng kinh ngạc trừng mắt nhìn anh.

Khóe môi Đoạn Tiêu hơi nhếch lên, tóc mái buông xuống tự nhiên, che bớt đôi mắt hẹp dài đen láy của anh. Anh nắm lấy chiếc bốt của cô, nhét nó vào bàn đạp: “Vậy cô Hạ cẩn thận nhé.”

Người chăm sóc ngựa dắt Oa Oa ra khỏi chuồng, tiến đến sân cưỡi ngựa.

Mấy người bạn gái của các vị tổng giám đốc trong sân nhanh chóng cưỡi ngựa tới bên cô, cũng không phải để trò chuyện. Chỉ

là họ biết quy tắc trong thương trường, không muốn cưỡi ngựa song song cùng các vị tổng giám đốc đang bàn chuyện làm ăn.

Hạ Ngưỡng bị họ dẫn theo về phía đường đua vượt chướng ngại vật, Hạ Ngưỡng không thể từ chối, đành thúc bụng ngựa, cưỡi đi.

Nhưng Oa Oa dường như phấn khích hơn cô.

Có lẽ vì đã lâu không được chơi đùa cùng cô, nó vừa bắt đầu đã phi rất nhanh, trực tiếp vượt qua nhóm người phía trước và lao vút đi.

Trong nhóm này, cô cưỡi con ngựa lớn nhất so với trọng lượng của mình, nhưng cũng là con ngựa chạy vững nhất. Tư thế cưỡi ngựa của cô không phải là ngồi sát vào yên, cho thấy cô rất biết cưỡi ngựa.

Trong suốt hành trình, cô điều khiển dây cương một cách khéo léo, vượt qua mấy rào cản dài.

Người mạnh mẽ, ngựa cũng không kém phần dũng mãnh.

Rất hiếm khi thấy được sự phối hợp tốt như vậy trong phần vượt rào.

Dù là người cưỡi ngựa chuyên nghiệp hay nhóm người ở xa, họ đều không khỏi vỗ tay tán thưởng.

Ấn tượng ban đầu của họ là Hạ Ngưỡng mảnh mai, yếu đuối và không biết cưỡi ngựa, không ngờ cô đã khiến mọi người ngạc nhiên bằng một màn biểu diễn ngoạn mục.

Đoạn Tiêu phía sau cũng ngắm nhìn một cách thích thú, ánh mắt lười biếng dõi theo từng chuyển động của cô. Anh biết chắc chắn không phải Hạ Ngưỡng cố tình khoe kỹ năng.

Chắc hẳn Oa Oa đang quá phấn khích, kéo cô chạy theo.

Trước đây, anh đã chăm sóc cho cô gái này tốt như vậy vì để chờ đến khoảnh khắc này, những người khác chỉ có thể ngược nhìn theo.

Chung Cập Ngụy hơi dăm chiêu, thầm ngạc nhiên, cưỡi ngựa tiến lên trước: “Sếp Đoạn, trùng hợp nhỉ, con ngựa của anh và của tôi cùng một giống.”

“Vậy sao? Tôi chọn ngẫu nhiên thôi.”

Đoạn Tiêu nhìn chăm chú về hướng trung tâm chướng ngại vật, không muốn tiếp lời anh ấy.

Nhưng Chung Cập Ngụy có ý muốn hòa giải với anh, lại tiến tới gần: “Sếp Đoạn, mấy năm trước chúng ta đã từng đối đầu, không ngờ vài năm sau lại có duyên hợp tác.”

“Không hẳn là duyên đâu, cùng trong một chuỗi sản xuất tất nhiên sẽ có lúc gặp gỡ.” Đoạn Tiêu không nhìn nữa, lười biếng nói: “Huống hồ có hợp tác được hay không, đó là chuyện của sau này.”

Trong sân vẫn còn một vị tổng giám đốc khác đang cạnh tranh với công ty của Chung Cập Ngụy về sản phẩm biến tần. Có đối thủ cạnh tranh đương nhiên sẽ có lựa chọn tốt hơn.

“Có lẽ sếp Đoạn vì chuyện cũ mà hiểu lầm tôi.” Chung Cập Ngụy không vòng vo, trực tiếp đưa ra điều kiện: “Hay là thế này, anh nói xem làm thế nào để xóa bỏ chuyện cũ?”

Gió trên núi thổi mạnh, ánh nắng giữa trưa có phần chói chang.

Đoạn Tiêu cầm dây cương đứng đối diện với anh ấy: “Tôi đưa ra yêu cầu gì anh cũng sẽ đồng ý à?”

Cuộc chiến thương trường năm đó quả thật do anh ấy mất bình tĩnh hạ thấp giá thành. Đầu tiên là thất đức, cuối cùng dẫn đến cả hai bên đều tổn thất.

Chung Cập Ngụy chân thành nói: “Chỉ cần nằm trong khả năng của tôi.”

“Tôi để ý đến cô bạn gái đi cùng anh.” Đuôi mắt Đoạn Tiêu hơi nhướng lên, ngạo mạn nhìn anh ấy: “Nhiệm vụ cô ấy cho tôi cũng được nhỉ?”

“...”

Chung Cập Ngụy sửng người, có cảm giác anh đang nói đùa.

Trẻ tuổi đúng là khác biệt, chưa từng có ai đặt ra điều kiện thế này khi bàn chuyện làm ăn với anh ấy.

Ở phía bên kia, Hạ Ngưỡng đã cười ngựa một vòng. Vài vị tổng giám đốc phía sau muốn tổ chức thi đấu, cô không thể chiếm đường đua nữa đành quay lại điểm xuất phát bên này.

Cô nhẹ nhàng kéo dây cương, Oa Oa dừng lại trước mặt hai người họ.

Chung Cập Ngụy ngập ngừng không tiến lên, suy nghĩ vẫn quần quanh giữa hai người họ.

Đoạn Tiêu cười ngựa tiến lại gần, nhìn về chú ngựa anh thuần chủng mà Hạ Ngưỡng đang cưỡi.

Dường như thấy nó quá nghịch ngợm, anh cúi xuống vỗ nhẹ lên đầu chú ngựa Oa Oa, dùng giọng như nói với trẻ con, dạy dỗ: “Ham chơi thế. Mẹ con thở hắt ra hắt ra thế kia mà không nghe thấy à?”

Chương 45: Gặp nhau cuối tuần – Chỉ có thể chơi với anh

Anh thốt ra câu này, quả thật đúng là “Ép ngựa quá đáng”.

Bị gọi tên, ngay cả hơi thở của Hạ Ngưỡng cũng vô thức nén lại, cổ đờn nén lồng ngực đang phập phồng kịch liệt của mình.

Mặt cô đỏ bừng, vội nhìn sang Chung Cập Ngụy mặt lạnh như băng bên cạnh, lắp bắp giải thích: “Không, không phải, anh Chung, tôi không phải mẹ của nó...”

Đồ thần kinh!

Cô có đẻ con ngựa nào đâu.

Trước đây anh cũng chưa từng gọi cô như vậy.

Đã nói đến nước này, mà còn không nhìn ra chút mờ ám giữa hai người họ.

Thì coi như Chung Cập Ngụy đã sống uống 30 mấy năm nay.

Mà kẻ đầu sỏ gây chuyện kia lại không có ý định giải thích sau khi thốt ra câu châm ngôn ly gián: “Không phải tổng giám đốc Chung muốn chơi một ván à? Vậy bắt đầu ngay đi.”

Vừa dứt lời, anh đã không cho đối phương cơ hội từ chối, lập tức vụt mạnh roi ngựa trên tay vào mông con ngựa của Chung Cập Ngụy.

“Bốp”, tiếng roi vang lên.

Cũng may Chung Cập Ngụy kịp thời nắm chặt dây cương, bắt lực lao về phía trước cùng con ngựa bị giật mình.

Hạ Ngưỡng sửng sốt, có hơi cuống cuồng: “Này Chung...”

“Em im miệng.”

Đoạn Tiêu liếc cô bằng ánh mắt sắc bén thiếu thiện chí. Anh nhẹ nhàng rút lại câu đó, rồi nhanh tay vung roi ngựa đuổi theo.

Ở khúc ngoặt đường đua, có một đám đông đang tụ tập trò chuyện thì đột nhiên có người bị hất văng khỏi lưng ngựa.

Ngựa được huấn luyện sẽ không dẫm đạp người trừ khi bất đắc dĩ, khách trên lưng ngựa đều đeo nịt gối và mang nón an toàn nên cũng yên tâm.

Người này ngựa đã quá quen với loại chuyện thế này nên chỉ huýt sáo, thấy không ai bị thương thì không đi qua đó.

Ngược lại, Hạ Ngưỡng bị mấy tiếng la hét đó dọa sợ, cô vội dầm bàn đạp đứng thẳng lên, mới thấy rõ hoá ra là một người trong nhóm của tổng giám đốc Hồng.

Lại nhìn về phía chướng ngại vật.

Mấy con ngựa đang rượt đuổi nhau trên đường đua, vó ngựa hất tung bụi đất vàng bay mịt mù theo gió, che khuất tầm nhìn phía xa.

Mãi cho đến những chướng ngại vật cuối cùng, Đoạn Tiêu đã vượt lên phía trước. Anh kéo dây cương, đột nhiên quay phắt lại.

Con ngựa Ferghana bên dưới anh nhìn Chung Cập Ngụy đang chạy về đích, khi đối phương đến gần nó bỗng dừng thực hiện động tác quỳ gối đầy tao nhã.

Ngựa của Chung Cập Ngụy theo sát phía sau, sắp sửa băng qua vạch đích.

Nhưng đúng lúc này, con ngựa của Đoạn Tiêu lại đuổi thẳng chân, nhảy vọt lên, phát ra tiếng hí vang dội đặc thẳng.

Loài động vật hoang dã to lớn này mang đến cảm giác sợ hãi cho người xem, vó trước tung lên, vô hình chung nghiền nát sĩ khí của đối phương.

Con ngựa cũng như chủ nhân trên lưng nó, hung hăng và ngạo nghễ.

Hạ Ngưỡng siết chặt dây cương trong tay, kinh hãi khi nhìn thấy độ cong hai chân trước của con ngựa dựng thẳng lên.

Cô không có hứng thú với môn cưỡi ngựa, học rồi cũng không cưỡi thường xuyên, càng đừng nói đến đua ngựa. Cô cũng không cho rằng Đoạn Tiêu thích môn này, nhưng anh thích cảm giác chinh phục và khoái cảm mà tốc độ mang đến.

Anh là một kẻ điên.

Vì chiều nay còn phải tới nghĩa trang nên Chung Cập Ngụy không tiếp tục ở lại chốn thị phi này nữa.

Lúc anh ấy đến tìm Hạ Ngưỡng – người đã rời đi từ trước, cô đang ở chuồng ngựa đút cà rốt cho Oa Oa ăn, mấy nhân viên chăm ngựa bên cạnh đang cười đùa và nói chuyện phiếm với cô.

Nắng ấm chan hòa chiếu lên vai cô khiến mái tóc đen dài cũng ánh lên màu hạt dẻ vàng óng, cánh tay thon gầy trắng nõn còn không lớn bằng cây cải xanh bên cạnh.

Điều đáng ngạc nhiên là con ngựa to lớn thế kia lại ngoan ngoãn trước mặt Hạ Ngưỡng, còn thè chiếc lưỡi dày liếm bàn tay cô.

Có thể thấy được cô gái này rất dễ làm người ta nảy sinh thiện cảm.

Dù sao đến cả ngựa cũng phải cúi đầu thuận phục.

Hạ Ngưỡng rửa tay xong, được người ta nhắc nhở mới quay đầu nhìn thấy anh ấy: “Anh Chung.”

Chung Cập Ngụy gật đầu: “Đi thôi.”

Bộ phận điều hành trường đua đằng sau đang bước vào giờ nghỉ trưa, đàn ngựa được đưa vào chuồng nghỉ ngơi dưỡng sức. Nhưng ngoài cửa dần xuất hiện không ít xe hơi, rõ ràng họ là những người đã đặt lịch trước, tới chơi vào buổi chiều.

Hạ Ngưỡng bước theo người đàn ông ra ngoài, mãi đến lúc lên xe vẫn thấy lòng thấp thỏm, thoáng ngẫm nghĩ cô chủ động mở lời xin lỗi: “Anh Chung, xin lỗi anh vì chuyện hôm nay.”

Chung Cập Ngụy đưa hộp bánh ngọt đã đóng gói cho cô, vừa lùi xe vừa hỏi: “Sao phải xin lỗi?”

“Tôi biết cưỡi ngựa, con Oa Oa kia cũng là ngựa của tôi. Lúc đầu tôi thật sự không biết phải giải thích thế nào... Không phải cố tình giấu giếm.”

Chung Cập Ngụy bình tĩnh gật đầu: “Vì có liên quan đến cậu chủ Đoạn kia à?”

“Phải.” Sợ anh ấy hiểu lầm, cô vội bổ sung: “Nhưng tôi đã không gặp anh ấy gần hai năm nay. Anh cũng biết đó, anh ấy vừa về nước không lâu.”

Hạ Ngưỡng biết nhất định đây là lần cuối cùng Chung Cập Ngụy dẫn cô đến mấy chỗ bàn chuyện làm ăn.

Xét cho cùng, bạn đồng hành nữ mình dẫn tới lại có quan hệ dây dưa không rõ ràng với người đại diện phía bên kia, khó tránh sẽ nghĩ liệu những bí mật thương nghiệp như báo giá dự án có bị tiết lộ hay không.

Cô nhớ trước đây khi đi đàm phán hợp đồng với Đoạn Tiêu, cô cũng từng gặp tình huống tương tự.

Nữ thư ký mới tốt nghiệp bên đối phương là một trong những người bạn gái cũ của Lục Gia Trạch, nên hôm đó cô ta đã làm âm ỉ rất khó coi ở sân bóng quần*.

*(*Bóng quần: hay squash là môn thể thao dùng vợt, có hai người chơi (đơn) hoặc bốn (đôi) trong một sân kín bốn bên với một quả bóng cao su nhỏ và rỗng. Người chơi phải luân phiên nhau thực hiện cú đánh bóng bằng vợt vào các khu vực hợp lệ trên bốn vách tường của sân thi đấu.)*

Nghĩ đến điều này, Hạ Ngưỡng liên tục nhấn mạnh rằng mình sẽ tránh gây hiểu lầm: “Tôi không biết hôm nay anh sẽ dẫn tôi tới đây, về sau sẽ không đến nữa.”

Chung Cập Ngụy thoáng dừng lại: “Hạ Ngưỡng, cô biết điều hơn tôi tưởng nhiều.”

Biết điều chính là biết đối nhân xử thế, hiểu nhiều biết rộng cũng là biểu hiện của người biết điều.

Anh ấy vốn tưởng Hạ Ngưỡng chỉ là một cô sinh viên khá xuất sắc, không ngờ cô và cậu cả nhà họ Đoạn đã có duyên nợ từ trước.

“Tôi mạo muội hỏi thêm một câu nhé, Đoạn Tiêu và cô...”

Hạ Ngưỡng cup mắt xuống: “Anh ấy là bạn trai cũ của tôi.”

Chung Cập Ngụy hiểu ra: “Thảo nào.”

Thảo nào lúc này Đoạn Tiêu lại làm anh ấy mất mặt một cách trắng trợn, hóa ra ngoài nợ cũ, anh ấy còn bị người ta đơn phương kết thù mới.

Người trẻ tuổi dễ kích động, nhanh chóng công khai bày tỏ sự bất mãn với anh ấy.

Xem ra, hợp đồng này chẳng thể thương thảo được rồi.

Còn phải đề phòng đối phương có chèn ép anh ấy vì tư thù cá nhân hay không.

“Hạ Ngưỡng.” Chung Cập Ngụy thở dài, mang theo đôi chút bùi ngùi của người từng trải: “Bạn trai cũ của cô khá khó nhằn đấy.”

Hạ Ngưỡng không hiểu những tranh chấp hợp tác trong chuyện làm ăn của họ, chỉ xem như anh ấy đang cảm khái cho tình cảnh sau này của mình.

Vừa nãy Đoạn Tiêu đã hùng hổ dọa người ra sao còn rành rành trước mắt.

Dám nói ra những lời lẽ dơ bẩn như muốn làm tình nhân của cô.

Cô “Dạ” tán thành, nhìn ra cửa sổ xe với nỗi lòng buồn bực, chẳng biết là đang cầu nguyện hay hoang mang.

Sau khi trở về từ nghĩa trang, quả nhiên Chung Cập Ngụy không liên lạc với cô nữa.

Vốn dĩ anh ấy chỉ là một trong số những nhà tài trợ của đoàn múa Tỉnh mà cô từng tham gia trước đây.

Nếu không phải cô con gái vừa qua đời không lâu của anh ấy – Chung Tử Dạng – là người hiến gan cho Ôn Vân Miểu thì họ đã không có cơ hội quen biết.

Mà Hạ Ngưỡng đã được tuyển vào thực tập tại Đoàn ca múa kịch Trung Quốc từ vài tháng trước, đã không còn làm việc và học tập tại đoàn múa Tỉnh nữa.

Chỉ cần kết thúc thời gian thực tập tại Đoàn ca múa kịch Trung Quốc, tham gia và vượt qua kỳ sát hạch nội bộ thì cô sẽ được vào biên chế, trở thành vũ công trẻ chính thức.

Gần đến mùa tốt nghiệp luôn là khoảng thời gian bận rộn.

Hạ Ngưỡng cũng không có thời gian nghĩ về chuyện khác.

Một tuần sau, cô nộp luận văn cho giảng viên hướng dẫn.

Sửa đi sửa lại bản thảo đầu tiên xong, luận văn lại bị trả về vì luận đề bị lệch hướng, cô tra cứu và sửa chữa nội dung đến gần như gục ngã.

Không chỉ riêng cô, mấy cô bạn cùng phòng còn lại cũng kêu trời than đất vì bài luận văn tốt nghiệp bị rút gọn từ mấy chục nghìn chữ xuống còn tám nghìn chữ.

Trang Tĩnh nhìn lời nhận xét quái gở dở dở ương ương của giảng viên hướng dẫn trên bản thảo luận văn gần nhất của mình, chua xót trào hai hàng lệ. Cô ấy nhìn về phía chiến hữu cuối cùng trong phòng ngủ: “Hạ Hạ, lần này cậu cũng được thông qua rồi à?”

Hạ Ngưỡng mệt mỏi gập máy tính lại: “Qua rồi, chỉ chờ bảo vệ luận văn thôi.”

Không những được thông qua luận văn, cô còn có thêm một nhiệm vụ.

Cô được thầy cô chỉ định là sinh viên ưu tú, phải đăng luận văn của mình lên diễn đàn khoa, làm thành quả trưng bày của sinh viên tốt nghiệp hạng ưu.

Nguyên văn lời giảng viên như sau: Em có kinh nghiệm thực tiễn và lý lịch phong phú nhất.

Hạ Ngưỡng nghe ra hàm ý của cô giáo: Ngoài giải thưởng các cuộc thi múa mà em từng đạt được, em còn làm thêm nhiều nhất. Cũng nổi tiếng nhất trong số những sinh viên cùng khoa. Cũng phải kể đến sự nỗ lực tích lũy và vận may của Hạ Ngưỡng trong những năm qua.

Từ kỳ nghỉ hè lớp 12 cô đã bắt đầu tìm đủ công việc bán thời gian để kiếm tiền tiêu vặt, cũng vào các đoàn phim nhỏ làm diễn viên đóng thế cảnh múa nhiều lần. Không ngờ cuối năm ngoái, nhờ một bộ phim cổ trang mạng bùng nổ mà cô vô tình nổi tiếng một thời gian.

Bộ phim mạng kinh phí thấp đó bỗng dưng nổi tiếng, thậm chí còn lãng xê vài diễn viên trẻ vô danh trong giới thành sao hạng A nổi đình nổi đám.

Cảnh múa Hạ Ngưỡng đóng thế cho nữ chính trở nên nổi tiếng, đoạn video múa đó cũng được cắt ra, lan truyền khắp nơi.

Lướt xem trên các nền tảng lớn vượt hơn 1 tỷ.

Điều nực cười là độ phổ biến này vượt xa các cuộc thi cô từng tham gia trước đây, ngay cả giải quán quân cuộc thi múa cổ điển toàn quốc cũng không nổi tiếng bằng cái danh “Diễn viên đóng thế múa số một trong web drama xx”.

Danh tiếng bay cao, kéo theo những lợi ích công việc.

Khi đó cô vẫn đang thực tập ở đoàn múa Tỉnh, có không ít công ty truyền thông săn tìm ngôi sao tiềm năng, đưa ra những khoản hợp đồng hậu hĩnh, đề nghị cơ hội hợp tác với cô.

Có tiền mà không kiếm là kẻ ngu đần, Hạ Ngưỡng không ngu.

Dưới sự giúp đỡ của thầy cô trong đoàn múa, Hạ Ngưỡng đã ký hợp đồng với một công ty có danh tiếng khá tốt trong số đó.

Nhờ vậy mà ký được vài hợp đồng quảng cáo và làm gương mặt đại diện cho nhân vật game.

Bắt đầu từ lúc này, cô kiếm được chút tiền, cũng quen thêm không ít bạn. Trong số đó có Đoạn Cận Tình, mối quan hệ giữa hai người cũng dần thân thiết.

Cô kết bạn với Đoạn Cận Tình cũng nhờ cơ duyên khi đóng bộ phim mạng kia. Nhưng khi ấy Hạ Ngưỡng không đóng thế cảnh múa cho Đoạn Cận Tình mà đóng thế cho đàn chị Diệp Nghiênn Nghiênn.

Hàng năm đều có công ty săn ngôi sao đến học viện múa chọn một số sinh viên nghệ thuật xinh đẹp ăn ảnh để đi đóng phim, Diệp Nghiênn Nghiênn là một trong số đó.

Cô ta là đàn chị cùng khoa với Hạ Ngưỡng, vốn đã chẳng ưa Hạ Ngưỡng vì nhiều lần xếp hạng thấp hơn cô trong các cuộc thi lớn. Vật đổi sao dời, cũng đến lượt Hạ Ngưỡng làm diễn viên múa thế cho cô ta.

Đó là một điệu múa phải thực hiện dưới nước.

Diệp Nghiênn Nghiênn đang trong kỳ ‘bà dì’, nói mình không múa được nên bảo đạo diễn đi tìm diễn viên đóng thế.

Khi đó Hạ Ngưỡng mới nhận phim, thù lao cũng thấp, phải bị cắt nhiều lần mới xong cảnh quay.

Không ngờ điệu múa dưới nước này lại được các fan của Diệp Nghiênn Nghiênn tung bốc là vừa kính nghiệp vừa chuyên nghiệp, khẳng khẳng cho rằng Diệp Nghiênn Nghiênn là sinh viên tài năng của khoa múa, đã tự múa cảnh này.

Mãi đến khi một tay săn ảnh của nam chính trong bộ phim đó tung ra một bức ảnh chụp nghiêng khuôn mặt Hạ Ngưỡng lúc đang mặc trang phục diễn.

Cứ tưởng chuyện này sẽ đổi chiều, nhưng Diệp Nghiên Nghiên lại đăng bài xin lỗi, nói mình bị bệnh, không giải thích kịp thời rằng điệu múa dưới nước đó là do một đàn em đóng thay, đồng thời hào phóng tag tài khoản Weibo của Hạ Ngưỡng vào.

Diệp Nghiên Nghiên có người nâng đỡ, đang dần nổi tiếng.

Nhóm fan kia xót xa cho thần tượng trắng thân và lương thiện của mình, mới đưa ra thuyết âm mưu rằng màn kịch này do Hạ Ngưỡng tự biên tự diễn, muốn nổi tiếng đến điên rồi.

Khoảng thời gian đó, Hạ Ngưỡng bị bôi đen thê thảm, không góc đầu lên nổi ở đoàn phim.

Nữ phụ Đoạn Cận Tình cũng đóng phim đó, thấy vậy không nhịn được bèn đăng bài chỉ thẳng mặt nữ chính Diệp Nghiên Nghiên, thẳng thừng nói: 【Đủ rồi đó, ai chả biết cô đóng cảnh lăn một vòng dưới bùn cũng phải tìm người đóng thế, ăn một bữa thôi cũng cần ba trợ lý đứng hầu. Trong ngành này có ai bị mù mà khen cô kính nghiệp đâu? Tám chục account marketing của cô đồng loạt đăng bài bôi đen người ta trong một đêm, bắt nạt người ta không phải người trong giới đúng không?】

Đoạn Cận Tình trẻ tuổi nhưng có thâm niên trong nghề, cũng có tiếng nói. Phim gì cô ấy cũng nhận, địa vị trong giới không hề thấp.

Người trong giới đều biết nhà Đoạn Cận Tình giàu có, hậu thuẫn vững chắc. Cô ấy không thiếu tiền tài lẫn mối quan hệ, đều chỉ xem tâm trạng của bản thân khi nhận phim và phát ngôn trước công chúng.

Bấy giờ mùi thuốc súng mới tan, sóng yên biển lặng.

Diệp Nghiên Nghiên và nhóm fan của cô ta biết mình đã đá phải tấm sắt nên im như thóc.

Còn Đoàn Cận Tình, vào ngày quay xong cảnh phim của mình, người trợ lý luôn bắt cần lại mang cho cô ấy một đôi dép lê bằng lông xù mới tinh.

Đoàn phim đề tài võ hiệp của họ quay trên núi, Đoàn Cận Tình lại vừa quay xong một cảnh đi chân trần trên con đường đầy sỏi đá, đôi dép này đến thật đúng lúc.

Trước khi cửa xe Minivan hạng sang đóng lại, Đoàn Cận Tình nhìn về phía Hạ Ngưỡng lén lút tặng dép xong không để lại tên, gọi to: “Này, cô kia!”

Hạ Ngưỡng ngơ ngác quay đầu, đôi mắt đen trắng mở to, giống một con vật vô hại đang hoảng loạn.

Hiếm khi Đoàn Cận Tình nở nụ cười: “Lên xe đi, cùng về thành phố.”

...

Trước kia không phải Hạ Ngưỡng biết mặt Đoàn Cận Tình qua màn ảnh, mà biết cô ấy qua Đoàn Tiêu.

Cô chỉ nhớ Đoàn Tiêu từng nói hai người họ là họ hàng, nhưng lại không biết là họ hàng thế nào.

Hạ Ngưỡng không có nhiều bạn, còn Đoàn Cận Tình – một cô tiểu thư nhà giàu chỉ thường đến công viên giải trí cùng chị bảo mẫu khi còn nhỏ – cũng thế. Vì thế, Hạ Ngưỡng không giấu cô ấy về mối quan hệ giữa cô và Đoàn Tiêu.

Có điều sự chú ý của Đoàn Cận Tình lại lệch hướng, sau khi nghe xong, đột nhiên cô ấy nghiêm túc hỏi: “Cậu biết vì sao Đoàn Tiêu lại lập lũng bọng tớ chỉ là họ hàng không?”

Hạ Ngưỡng lắc đầu.

Đoạn Cận Tình đắc ý vênh vác: “Nó sinh trước tớ vài tháng, nhưng xét về thứ bậc, thằng nhóc này phải gọi tớ bằng cô nhỏ đấy.”

“...”

Điện thoại rung lên vài lần, có tin nhắn mới.

【Đoạn Cận Tình】: Họ Hạ kia! Đêm nay là sinh nhật tớ, cậu lại quên rồi hả?

【Cấm Tiêu】: Không quên đâu, tớ sắp đến nơi rồi.

Quán bar mới khai trương ở trung tâm khu phố ngầm này tên là: 【Gặp nhau cuối tuần】.

Chỉ dành cho hội viên, kiểm tra khách vào rất nghiêm ngặt. Nhưng điều này không có nghĩa khách trong bar là quan to cao quý, chỉ vì quán này làm tốt khâu bảo mật mà thôi.

Xét cho cùng, gần như tất cả khách đến chơi đều là người nổi tiếng trên mạng, nên phải phòng ngừa nghiêm ngặt ống kính của paparazzi.

Hạ Ngưỡng gọi cho Đoạn Cận Tình ở cổng chính, rất nhanh đã có barkeeper đích thân ra đón cô vào trong.

DJ đang chơi nhạc trên sân khấu, phát bài 《Starboy》 sôi động. Đèn laser và đèn nhấp nháy đỏ đậm mờ ảo của sàn nhảy đồng thời chiếu xuống, quét qua quét lại trong đám đông.

Sàn nhảy chật kín người, trai gái say sưa nhảy múa trong tấu sắc, hôn nhau say đắm.

Đoạn Cận Tình là chủ party đã chơi một vòng, đang ngồi tám chuyện với bartender ở quầy bar thì bartender nhìn về phía cửa, nháy mắt với cô ấy: “Cuối cùng thiên thần nhỏ của cô cũng tới.”

Thiên thần nhỏ ý chỉ Hạ Ngưỡng, cô chỉ sinh sau Đoạn Cận Tình hơn nửa tháng, nhưng lại kém xa Đoạn Cận Tình trong chuyện hòa nhập như cá gặp nước với xã hội.

Đoạn Cận Tình ung dung nhìn về phía bóng người mảnh khảnh.

Phải nói rằng, Hạ Ngưỡng thật sự là cô gái càng giản dị càng đẹp nhất mà cô ấy từng gặp. Cô mặc một chiếc váy trắng dịu dàng xuất hiện ở nơi ăn uống linh đình này, dù không trang điểm cũng đủ khiến người ta ngỡ ngàng.

Thấy cuối cùng Hạ Ngưỡng cũng chú ý đến mình, mặt Đoạn Cận Tình lập tức đổi sắc, bất mãn càu nhàu: “Giờ này mới tới!”

Hạ Ngưỡng đưa món quà giấu sau lưng cho cô ấy rồi ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Xin lỗi nha, chúc mừng sinh nhật.”

Cô cố tình đến vào lúc này, đương nhiên là muốn tránh lúc sôi động nhất, vì những người trong giới của Đoạn Cận Tình đều chơi rất bạt mạng.

Đoạn Cận Tình nhận hộp quà: “Coi như cậu biết điều. Nặng đấy, là gì vậy?”

Hạ Ngưỡng thần thần bí bí: “Một hòm vàng.”

“Cậu đừng có mơ.” Đoạn Cận Tình liếc cô với vẻ chán ghét, “Chút tiền bé tẹo của cậu, lại dám mua vàng tặng tớ à?”

Hạ Ngưỡng không thường xuyên làm diễn viên đóng thế cảnh múa hay nhận hợp đồng quảng cáo.

Đóng thế còn đỡ, không cần lộ mặt tiếp xúc với truyền thông.

Nhưng nhận hợp đồng quảng cáo lại khác, làm gương mặt đại diện là việc đứng mũi chịu sào, lỗi mẹ đẻ lỗi con.

Công ty quản lý cho rằng cô vốn muốn theo con đường nghệ sĩ múa, dính líu đến lợi ích trong giới quá nhiều thì sẽ phản tác dụng, ảnh hưởng hình tượng.

Ngay cả bản thân cô, ngoài nghiêm túc trong chuyện múa thì vào những lúc khác tính tình đều nhạt nhẽo. Cũng nhấn mạnh nhiều lần rằng cô không muốn làm minh tinh, không muốn kiếm tiền từ fan.

“Đúng á, tớ kiếm không được nhiều lắm.” Hạ Ngưỡng cười ngại ngùng: “Nên tớ mua Lego đèn kéo quân mà cậu làm đại diện đó, ủng hộ việc làm ăn của cậu.”

Đoạn Cận Tình trưng vẻ mặt “Quả nhiên”, nhìn cô: “Lắp xong chưa đấy? Chưa lắp xong xuôi thì tớ chả thèm.”

Cô vội nói: “Lắp ráp rồi, tớ liều mạng nửa tháng đấy.”

“Cảm ơn.” Bây giờ Đoạn Cận Tình mới hài lòng, bảo người đem cất đi rồi đưa cho cô một ly rượu tự pha: “Thưởng cho cậu.”

Hạ Ngưỡng không phát hiện bartender đang âm thầm ra hiệu ngăn cản. Cô bung ly rượu lên, uống một hơi gần hết nửa ly, vẻ mặt lập tức trở nên khó tả.

“Là Vodka...”

Cô thè lưỡi “Phì phì” mấy tiếng, cố xua vị cay nồng vừa rồi.

Thấy dáng vẻ này của cô, Đoạn Cận Tình bật cười, tâm trạng cũng khá hơn nhiều, cô ấy đẩy ly nước đá trên bàn qua: “Uống đi, uống rồi thì lên lầu bắt gian với tớ.”

Hạ Ngưỡng suýt bị sặc khi nghe cô ấy nói vậy: “Khụ khụ, bắt gì cơ?”

“Người khác gửi cho tớ.” Cô ấy đưa đoạn chat ra, “Cậu xem đi.”

Trong ảnh là cảnh một nam một nữ đang hôn hít trong phòng VIP, tuy ánh sáng mờ ảo nhưng vẫn có thể nhận ra nam chính là Tĩnh Tu.

Tĩnh Tu – bạn trai của Đoạn Cận Tình – cũng là một nam minh tinh.

Đây là tin nhắn người khác gửi cho cô ấy năm phút trước.

Lén lút với nhân tình ngay trong bữa tiệc sinh nhật của bạn gái, lại còn ở ngay trên lầu, thật biết cách tìm kích thích.

Đoạn Cận Tình nhấp ngụm rượu: “Có lẽ do tớ xấu tính quá, tạo áp lực cho anh ta, đúng không?”

“Nếu xét về tính tình, hình như mấy người họ Đoạn nhà các cậu đều thế cả.” Hạ Ngưỡng nghiêm túc mà nói. “Nhưng đó không phải lý do để một người đàn ông ngoại tình.”

Bị lời nói đằng trước của cô chọc cười, Đoạn Cận Tình xoa tay: “Hạ Ngưỡng, cháu trai tớ đã khoan dung cậu tới mức nào vậy, mắng người ta mà không thốt ra một lời tục tĩu nào?”

Không nhắc cháu trai của cô ấy thì thôi.

Vừa nhắc tới, Hạ Ngưỡng lại buồn rầu.

Cô đã không gặp lại Đoạn Tiêu sau ngày trở về từ trường đua ngựa. Duy nhất chỉ có một lần, cô nghe bạn cùng phòng nói anh đến trường để tìm viện trưởng giải quyết chuyện học bạ.

Giờ nhớ lại mấy câu uy hiếp trước lúc anh đi mà cô còn chấn động. Huống hồ vừa gặp lại ở trường đua ngựa, đã có thể nhận ra anh vẫn chừng nào tạt này.

Uống cạn ly rượu, Đoạn Cận Tình đặt mạnh ly xuống, kéo tay cô lên lầu: “Lấy điện thoại ra, quay lại toàn bộ cảnh tớ đánh gã tồi

đó.”

“.....”

Hạ Ngưỡng im lặng mở bàn phím, trước tiên nhấn sẵn số điện thoại khẩn cấp của nhân viên bảo vệ ở lầu một.

Quán bar này vốn được xây dựng dưới lòng đất.

Tầng hai là phòng VIP, tất nhiên tầng ba là tầng trệt khách sạn.

Theo lời khách quen ở đây thì rất tiện cho “Tình một đêm”. Nhảy xong lên tầng trên uống rượu tâm sự, tâm sự xong lại lên tầng trên nữa “Vào phòng”.

Chủ kinh doanh sở hữu toàn bộ tòa nhà, cũng hiểu rõ sở thích của một bộ phận giới trẻ thành thị.

Đoạn Cận Tình hùng hổ tìm đến số phòng VIP kia, ra hiệu cho nhân viên tiếp rượu lui ra trước. Rồi cô ấy giơ chân đạp thẳng cửa phòng.

Tiếng trò chuyện bên trong lập tức im bật, mấy tên đàn ông ngẩn tò te nhìn ra cửa. Vừa thấy Đoạn Cận Tình, Lục Gia Trạch biết ngay lý do cô ấy đến đây, lắc đầu bất lực: “Tôi nói này, cô nhỏ à, số phòng là 21, không phải 12. Tôi đã cho người khóa cửa rồi, muộn tí nữa thì bọn họ xong việc mất.”

Đoạn Cận Tình trừng mắt nhìn anh ấy, quay đầu bỏ đi.

Đều quen mặt cả, Hạ Ngưỡng cũng đang định thừa dịp không ai chú ý để chuồn đi thì đột nhiên bị kéo tay lại.

... “Lại giả vờ không thấy anh?”

Đoạn Tiêu hơi nhúu mày, bình tĩnh nắm chặt tay cô.

Về nước bận rộn công việc, hôm nay khó khăn lắm Lục Gia Trạch mới tóm được lúc anh rảnh rỗi để tổ chức tiệc tẩy trần, không ngờ lại đụng mặt cô ở đây.

Ôm cây đợi thỏ, thật chẳng uống công.

Đoạn Cận Tình đã khuất xa nơi hành lang, tất nhiên mấy người trong phòng sẽ không giúp cô.

Hạ Ngưỡng bị giữ chặt, đứng yên tại chỗ. Chỉ cảm thấy giọng anh vừa dứt thì trái tim cô cũng đập mạnh.

Cô quay đầu né tránh ánh mắt anh, lại cất giọng lạnh nhạt: “Em không rảnh nói chuyện phiếm với anh.”

Đoạn Tiêu khẽ cười, lúc cúi người xuống chọt ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt trên người cô: “Vội đi đâu thế?”

“Cận Tình, cô ấy.....”

“Em lo cho cô ấy?” Đoạn Tiêu vòng tay qua vai cô, dùng tư thế nửa ôm nửa kéo đưa cô xuống lầu: “Chẳng bằng lo lắng cho chính em đi.”

Hôm nay anh ăn mặc thoải mái, tùy tiện xắn tay áo sơ mi lên, mấy cúc áo trước ngực bị kéo bung ra trong lúc cô giãy giụa. Áo càng thêm lỏng lẻo, mơ hồ để lộ đường nét cơ bắp săn chắc bên trong.

Cảnh tượng này thật sự quá phổ biến ở quán bar, huống hồ Đoạn Tiêu ăn mặc như vậy, rõ ràng không giàu cũng sang.

Hạ Ngưỡng chẳng ngờ anh càng ngày càng quá đáng, còn tưởng rằng ít nhất có thể nói chuyện bình thường vài câu. Cô không thoát được khỏi tay anh nên tức giận: “Anh bị điên rồi hả? Buông em ra!”

“VẬY NÓI XEM EM MUỐN ĐI ĐÂU?”

“Em về nhà.”

Anh khàn giọng: “Số 1401 chung cư Phạm Triệu?”

Nghe thấy địa chỉ căn hộ mà mình đang thuê, Hạ Ngưỡng lập tức im lặng, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, ngắc đầu nhìn anh: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Ở góc rẽ hành lang chẳng còn ai nữa.

Đoạn Tiêu xác định cô sẽ không chạy, mới thông thả cúi đầu ngắm kỹ khuôn mặt này, nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh không lặp lại lời vô nghĩa.”

Khí thế của anh càng thêm mạnh mẽ hơn hai năm trước, xương mày sắc bén lạnh lùng, tóc đen được cắt ngắn hơn một chút, ngũ quan càng có tính công kích.

Gương mặt với những đường nét trẻ trung sắc sảo ẩn hiện trong bóng tối mờ mờ, cảm xúc trong đôi đồng tử đen láy khiến người ta hoàn toàn không đoán được.

Cổ tay vẫn bị anh nắm chặt của Hạ Ngưỡng đã đỏ ửng lên, cô dịu giọng: “Đoạn Tiêu, em muốn nói chuyện tử tế với anh.”

Không giống trước kia nữa, cô không còn điểm yếu nào để anh uy hiếp.

Lẽ ra cô cũng không hề sợ bị anh uy hiếp, nhưng anh quả thật có hơi khác trước, vẻ hung hăng trong mắt chẳng những không giảm mà còn tăng lên theo năm tháng.

“Ai muốn nói chuyện tử tế với em?” Anh cười khẩy, hoàn toàn không nói lý lẽ. Cười nhạt, anh nâng cằm cô lên: “Hạ Ngưỡng, bây giờ em chỉ có thể chơi với anh, chờ anh chơi thông thả.”

Nếu anh muốn nói chuyện như thế thì cô không còn gì để nói nữa, nhưng khi cô chuẩn bị rời đi, lại bị kéo mạnh về.

“Em báo cảnh sát đấy.”

“Báo đi, số của Cục trưởng Liêu ở Tòa thị chính.” Đoạn Tiêu nhấn một dãy số, chìa tới trước mặt cô: “Cần anh gọi giúp em không?”

Hơi thở Hạ Ngưỡng dần trở nên nặng nề, cô quay sang cắn vào cánh tay cứng như thép của anh: “Đoạn Tiêu, đồ khốn nạn!”

“Ừm.” Anh tỏ vẻ như đã nghe đến nhàm tai, kéo cô đi với thái độ thờ ơ: “Em chỉ biết nói mấy câu này thôi.”

Chương 46: Nuôi mèo – 5 giờ rưỡi sáng

Đoạn Tiêu kéo cô ra ngoài, nếu không phải anh dọa sẽ vác cô đi thì Hạ Ngưỡng sẽ không ngoan ngoãn để bị anh ném vào trong xe như vậy.

Gầm siêu xe rất thấp, đột nhiên cô có cảm giác chìm xuống bèn vô thức nắm chặt lớp vải sa tanh bọc ghế.

Trong thoáng chốc, cô nhớ ra tại sao chiếc xe này lại quen thuộc đến thế.

Ngoài lần trông thấy ở trường đua ngựa hóa ra cô đã từng ngồi lên nó một lần. Nhưng lần này đã được thay một biển số xe màu đen khác.

Cả Kinh Châu chỉ có ba chiếc Bugatti Chiron, trong gara của Đoạn Tiêu có hai chiếc, chiếc còn lại anh cho anh họ anh mượn, vẫn chưa trả.

Lần trước khi cô ngồi chiếc xe này là lúc bị đâm vào đuôi xe trên cầu vượt.

Anh xuống xem thì thấy chính mẹ anh là người đâm vào đuôi xe.

Nhưng lần đó Hạ Ngưỡng cũng say rượu, cô biết uống nhưng tửu lượng không cao, thảo nào chẳng có ấn tượng gì.

Chờ cánh cửa kéo của ghế lái mở ra, Đoạn Tiêu ngồi vào thì thấy cô đang xoay người cố gắng mở cửa xe, anh mới kéo mạnh cô sang phía anh.

Suýt nữa Hạ Ngưỡng đã ngã vào người anh, khó khăn lắm cô mới giữ được thăng bằng, tức giận nói: “Anh đừng có mà quá đáng!”

“Rốt cuộc ai quá đáng, anh hay em?”

Anh nghiêng người về phía trước với vẻ mặt khó chịu, vượt qua bảng điều khiển trung tâm, nửa quỳ trên ghế để khống chế cô. Tay anh nắm lấy hai cổ tay trắng nõn đang vùng vẫy của cô, bắt chéo ra sau rồi ấn xuống lưng ghế.

Hạ Ngưỡng không thể cử động, tư thế khó xử này như thể đang ngồi chờ chết.

Đoạn Tiêu đang tính nợ cũ với cô: “Em nói muốn nói chuyện tử tế, anh chưa từng thử ư? Anh đã kiên nhẫn theo đuổi em, đổi lại được gì?”

Sau lần gặp nạn cô đã đứng về phía Đoạn Tự, dám coi mẹ anh như cộng rơm cứu mạng để có thể rời xa anh.

Đã thử rồi, vẫn quyết định chia tay.

Anh cúi đầu, chạm vầng trán ấm áp vào trán cô, giọng nói trầm thấp phả vào vành tai cô: “Hai năm qua không có anh, em sống rất thoải mái. Em có gọi điện cho anh lần nào không? Có nhớ đến anh dù chỉ một lần không?”

Lực nắm tay cô của anh càng lúc càng mạnh, hoàn toàn chẳng nề tình.

Hạ Ngưỡng sắp bật khóc vì đau, cô nhú mày nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt: “Em có nhớ anh.”

Cô đâu phải kẻ vô tâm, trải qua bao nhiêu chuyện đến vậy sao có thể không nhớ anh. Dù biết được từ Đoạn Tự về sự mưu tính của anh khi soạn thảo hợp đồng đó.....

Cô cũng đã nói rất nhiều lần rằng cô không trách anh, rất cảm ơn anh. Chỉ là họ không hợp nhau, mỗi người đi con đường riêng, sống cuộc sống của mình mới là điều đúng đắn.

Cứ hễ đụng đến chuyện của cô thì anh lại trở nên cực đoan và mất kiểm soát.

Đoạn Tụ không thích, cô cũng không thích.

Ngay khi Hạ Ngưỡng vừa thốt ra bốn từ đó, cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của người đang đè lên mình bỗng nín lại trong giây lát.

Đoạn Tiêu lạnh giọng: “Em nhớ anh?”

Hạ Ngưỡng không nhìn anh, chỉ cụp mắt trả lời thật lòng: “Nhớ, rất nhiều lần.” Nhưng chỉ giây tiếp theo, anh đã nghiêng rằng nghiêng lợi, nắm chiếc cằm nhỏ nhắn của cô nâng lên.

“Anh không tin, đồ xảo quyết máu lạnh...” Đoạn Tiêu nhìn chằm chằm vào đôi mắt ngấn lệ kia, dùng ngón tay thô ráp hung hăng xoa lên khoé mắt đã đỏ ửng vì đau đớn của cô: “Đồ dối trá.”

“Hạ Ngưỡng, bây giờ tốt nhất em nên tiết kiệm mấy lời ngon tiếng ngọt dối trá đó đi. Sau này phải làm theo ý anh, anh muốn gì phải được đó.”

Hạ Ngưỡng không hiểu.

Cô nói tổng cộng chưa tới mười từ, sao lại thành “Lời ngon tiếng ngọt dối trá” rồi?

Đoạn Tiêu nới lỏng tay và trở về ghế lái, ánh mắt dò xét đảo quanh khuôn mặt trắng như sứ của cô.

Hóa ra mùi rượu nồng nặc trong xe không xuất phát từ người cô.

Hạ Ngưỡng nhắm đôi mi ướn át lại, thở dài một hơi. Cô cũng hồ đồ rồi, nói chuyện với một người say thì có ích gì.

“Anh uống rượu rồi, đừng lái xe.”

Anh liếc nhìn sang: “Em cho rằng có người dám cản anh?”

Chỉ riêng biển số màu đen phía sau chiếc siêu xe này thôi cũng đủ để chạy băng băng khắp Kinh Châu mà không bị cản trở.

Hạ Ngưỡng mím môi, ngồi dậy rút chìa khóa xe của anh ra và nắm chặt trong lòng bàn tay: “Nhưng anh say rồi, anh muốn dẫn em đi chết sao? Muốn tự tử vì tình hả?”

Đoạn Tiêu nhìn cô chằm chằm một lúc: “Em nghĩ hay nhỉ.”

“.....”

Giăng co mãi không xong, một chiếc Lincoln phiên bản mở rộng đã nháy đèn xe về phía họ.

Chốc lát sau, Lục Gia Trạch thở hồng hộc ghé vào cửa sổ ghế phụ của chiếc siêu xe, cười nói: “Tưởng hai người đi rồi, A Tiêu, cậu không nên lái xe đâu. Con xe này gây chú ý quá, đừng tự chuốc thêm phiền phức, xuống xe đi, tôi đưa hai người về.”

Trong xe yên tĩnh, không có cả tiếng radio.

Tài xế tập trung lái xe, sau một hồi lâu, Lục Gia Trạch ngồi ghế phụ mới gửi tin nhắn cho Hạ Ngưỡng: 【Tối nay anh em tụ tập uống nhiều quá. Đừng khiêu khích cậu ấy, lẽ nào cậu không biết cái nết của cậu ấy lúc say?】

Nhưng Đoạn Tiêu không mất lý trí lúc say.

Anh chỉ trở nên trẻ con và ngang ngược hơn, lại còn vô lý và dính như sam.

Những tiếp xúc cơ thể hai năm trước còn in đậm trong tâm trí, tay kia của Hạ Ngưỡng bị anh nắm lấy hoàn toàn không thể thoát ra, cô cũng lười rút tay ra.

Cô cầm điện thoại chưa được một phút đã bị anh chất vấn: “Em lại nhắn tin với ai đấy? Chung Cặp Ngụy?”

“...”

Nói anh say rồi, nhưng lại khá tỉnh táo.

Thậm chí nhớ rõ cái tên của một người đàn ông không quan trọng bên cạnh cô.

Hạ Ngưỡng dừng dừng quay đi, cố ý nói: “Anh đoán xem, không phải anh đã điều tra em ngay khi vừa về nước sao?”

Dù sao anh sẽ không bao giờ sửa đổi, vẫn luôn làm theo ý mình.

Lục Gia Trạch ngồi đằng trước vội quay đầu lại, giờ điện thoại lên: “Tôi gửi đấy, tôi gửi đấy! A Tiêu, đưa cậu về đâu?”

Đoạn Tiêu liếc anh ấy rồi lại nhìn Hạ Ngưỡng.

Không cần nói cũng biết câu trả lời.

Bản đồ dẫn đường đến “Chung cư Phạm Triệu”, Hạ Ngưỡng nhú mày: “Tôi không muốn chứa chấp anh ấy.”

“Ai cần em chứa chấp?” Anh cất giọng mỉa mai, “Anh ở đó, số 1402.”

“.....”

Khu nhà Hạ Ngưỡng đang ở khá rộng, môi trường không tệ, hai hộ sống một lầu. Chung cư không gần trường học, nhưng gần Đoàn ca múa kịch Trung Quốc.

Vì tính tới việc Ôn Vân Miếu sẽ về nhà cuối tuần nên cô đã thuê một căn hộ có hai phòng ngủ và một phòng khách. Thuê dài hạn được ưu đãi nên cô dùng số tiền kiếm được từ quảng cáo đầu tiên thuê hẳn ba năm.

Vậy nên ý của anh là: Anh đã chuyển đến ở cạnh cô?

Hạ Ngưỡng nhìn Lục Gia Trạch với vẻ không thể tin nổi, muốn xác nhận với anh ấy xem lời này là thật hay đùa.

Nhìn vẻ mặt “Cậu không quản chuyện này à” của cô, Lục Gia Trạch chỉ biết gãi đầu, quay người lại: “À... gần đây cậu ấy có mua một căn hộ, đường sá chỗ đó thuận tiện mà.”

Hạ Ngưỡng nghe xong chỉ muốn bật cười, khẽ “Hừ” một tiếng.

Lục Gia Trạch cũng khá xấu hổ, lúc Đoạn Tiêu mới ra nước ngoài, vì bệnh vực người anh em của mình nên anh ấy đã nói với Hạ Ngưỡng rất nhiều chuyện không đầu.

Nhưng bây giờ phát hiện ra chuyện giữa hai người họ, người ngoài cuộc thực sự không có quyền phán xét ai đúng ai sai.

Đoạn Tiêu sẽ không để bản thân thiệt thòi, cũng không chịu chút áy náy nào.

Mỗi lần anh bức ép Hạ Ngưỡng, đều là những chuyện vượt quá khả năng chịu đựng của người bình thường, cũng coi như một hình thức “Đòi lại” khác của anh.

Hình như, cũng chỉ người có tính tình mềm mỏng như Hạ Ngưỡng mới chấp nhận được người như Đoạn Tiêu.

Xe dừng dưới lầu chung cư, bảo vệ phải đăng ký trước khi cho xe lạ vào.

Lục Gia Trạch không muốn mất công bèn thả đôi tình nhân vùng vằng giận dỗi nhau ngoài cổng lớn, sau đó vẫy tay tạm biệt.

Đoạn Tiêu sống ở đây thật, nhưng chỉ mới chuyển đến hôm nay.

Anh còn không mang theo thẻ ra vào, nói gì đến chuyện đăng ký nhận dạng khuôn mặt.

Hạ Ngưỡng đưa anh lên thang máy, đến tận cửa nhà mà vẫn nghi ngờ có phải anh đang lừa mình không, sau đó cô thấy quả nhiên cửa nhà 1402 bên cạnh không đóng.

Bên cạnh cửa còn đặt một chiếc lồng hình thù kỳ quái.

Không nhìn rõ bên trong, nhưng có thể biết đó là một sinh vật sống và có thể cảm nhận được hơi thở của nó lúc đến gần.

Trên tầng này chỉ có hai nhà của họ, cô lập tức sợ hãi, trốn sau lưng anh: “Thứ... thứ gì thế kia?”

Thấy cô sợ hãi nắm chặt cánh tay mình, Đoạn Tiêu hơi nhướng mày, uể oải nói: “Em hỏi anh à?”

Hạ Ngưỡng bực bội: “Là thứ ở trước cửa nhà anh!”

Dường như ngẫm nghĩ một lúc, anh mới trả lời: “À, mèo.”

Vừa nói Đoạn Tiêu vừa tiến lên mở lồng. Quả nhiên có một con mèo chân ngắn màu xanh trắng, vô cùng mũm mĩm đáng yêu.

Cái đầu mềm mại của con mèo không nhúc nhích, chỉ mở đôi mắt to tròn xinh đẹp nhìn họ. Chiếc lưỡi hồng hào thè ra một đoạn dài, lệch sang bên.

Điều kỳ lạ là con mèo này không hề hoạt bát, cũng không kêu, nó cứ ngây ra đó.

Nó cũng không thân cận với chủ nhân của mình là Đoạn Tiêu, thậm chí còn trưng ra vẻ mặt cực kỳ khó chịu.

“...”

Chẳng lẽ Đoạn Tiêu quá đáng đến mức ngay cả thú cưng cũng có thái độ này với anh sao?

Hạ Ngưỡng khó hiểu: “Anh nuôi con mèo... bị liệt nửa người hả?”

Đoạn Tiêu bất mãn nhìn cô: “Em nói chuyện kiểu gì thế? Nó chưa hết thuốc mê thôi.”

Nhưng anh cũng không có ý định quan tâm đến con mèo này, cứ thế đi thẳng vào nhà.

Hạ Ngưỡng ngồi xổm xuống, quan sát con mèo với vẻ nghi ngờ, rồi thấy mấy tờ giấy kẹp ở tay cầm của chiếc lồng mèo.

Một tờ là lời nhắn của trợ lý gửi đến anh: 【Sếp Đoạn, thuốc mê sẽ kéo dài 24 tiếng, tôi đã đón nó về giúp anh rồi. Dì giúp việc cũng đã đến dọn dẹp nhà cửa, chìa khóa để trên bàn ăn. Lát nữa tôi sẽ gửi lại tin nhắn này cho anh qua điện thoại.】

Tờ còn lại là hóa đơn phẫu thuật.

Trên đó ghi rằng con mèo này... Hoá ra hôm nay nó bị thiến.

Hạ Ngưỡng nhìn con mèo bằng ánh mắt thương cảm.

Thảo nào nó lại nhìn Đoạn Tiêu chằm chằm với vẻ tuyệt vọng như vậy, hóa ra là vì chủ nhân khiến nó không còn bản lĩnh nữa.

Hồi năm nhất đại học, bạn cùng phòng Giang Hướng Hàm cũng từng nuôi một con mèo đực trong ký túc xá.

Khi đưa nó đi làm phẫu thuật triệt sản, bác sĩ nói các cô phải phối hợp diễn một màn kịch, ra vẻ không nỡ để nó bị cắt “Hai quả trứng”, nếu không sẽ bị nó ghi hận.

Rõ ràng Đoạn Tiêu đã không diễn trò.

Nói không chừng anh còn hả hê khi đưa nó lên bàn mổ, anh sẽ làm những chuyện như thế đấy.

Nhưng so với những điều này, Hạ Ngưỡng lại hơi bất ngờ hơn khi biết anh nuôi mèo.

Trên đơn phẫu thuật có ghi thời gian gây mê.

Nửa tiếng nữa thuốc mê trong con mèo sẽ hết tác dụng.

“Cơn đau sẽ chóng qua thôi, mày cố lên nhé.” Hạ Ngưỡng ngồi xổm trước cửa, nhỏ giọng an ủi con mèo: “Nhiều con mèo cả đời chẳng có lấy một đứa con.”

Cô nhặt tờ giấy thứ ba lên, là những lưu ý sau khi triệt sản cho mèo.

Điều đầu tiên là cần phải đeo vòng cổ chống li.ếm cho nó sau khi thuốc mê hết tác dụng, tránh để nó li.ếm vết thương.

Hạ Ngưỡng thoáng nhìn người chủ vô trách nhiệm trong nhà, đành phải xách lồng mèo vào giúp anh. Lúc xách lên cô mới cảm thấy...

Con mèo này được nuôi quá béo.

Đoạn Tiêu đã nằm nghiêng trên sofa phòng khách, trên bàn trà có chai nước khoáng anh đã uống hai ngụm.

Có lẽ anh say rồi nên gác tay lên trán để che mắt. Anh không nhúc nhích, không biết đã ngủ hay chưa.

Bước vào căn phòng này, Hạ Ngưỡng có cảm xúc lạ lẫm khó tả.

Phong cách trang trí và đồ nội thất ở đây quá quen thuộc, gần như giống hệt căn hộ anh mua gần trường trước đây.

Thậm chí trên ban công vẫn có trồng một chậu rau xà lách xanh mướt như cũ.

Tầm mắt Hạ Ngưỡng dừng lại trên màu xanh bắt mắt đó. Cho đến mãi một lúc lâu sau, cô mới hơi mất tự nhiên dời mắt đi.

Cô không tiếp tục quan sát căn hộ mới của anh nữa. Tìm thấy hộp cát vệ sinh cho mèo và vòng cổ chống li.ếm đặt ở ban công thì cô cẩn thận bế con mèo ra, đeo vòng cổ vào cho nó.

Rồi đổ cát vệ sinh vào chậu, đặt nó lên tấm thảm lông đã trải sẵn.

Màn đêm yên tĩnh, gió đêm trên ban công khẽ thổi vào khiến rèm cửa lay động.

Đoạn Tiêu mở mắt, chậm rãi nhìn cô gái đang quỳ một chân trên sàn ngắm mèo cách đó không xa, khẽ gọi: “Hạ.”

Tiếng gọi này quá dịu dàng, bao bọc cùng men say và sự tĩnh lặng giữa đêm khuya, tựa như trong giấc mơ.

Thế nên Hạ Ngưỡng do dự một lúc mới quay lại nhìn anh với vẻ kinh ngạc.

Vừa nhìn qua đã phát hiện quả nhiên nét dịu dàng vừa rồi chỉ là ảo giác của cô, rõ ràng anh đang nhìn con mèo dưới tay cô.

Hạ Ngưỡng hơi xấu hổ, khẽ nhéo dái tai đã đỏ ửng do tự mình đa tình, hắng giọng: “Không phải tên của nó là ‘Năm Giờ Rưỡi’ à?”

Trên tờ đơn phẫu thuật vừa rồi có ghi tên thú cưng.

“Tên chính xác của nó là ‘Hạ.’” Như cảm thấy lời giải thích của mình là thừa thãi, anh lại nói bằng giọng điệu khó chịu: “Mèo của anh, anh muốn gọi gì thì gọi.”

Hạ Ngưỡng không chấp thái độ vui giận bất thường của anh, lại nhỏ giọng hỏi: “Vậy tại sao biệt danh của nó lại là ‘Năm Giờ Rưỡi?’”

Con mèo dưới tay khẽ động đậy, đang cố gắng đứng lên.

Thế là cô bị phân tâm mất mười mấy giây, sau đó mới nhận ra Đoạn Tiêu vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô.

Hạ Ngưỡng tưởng anh ngủ rồi nên nhìn về phía sofa lần nữa, đúng lúc chạm phải đôi mắt đen láy đang nhìn cô chằm chằm.

Ánh đèn sáng rực trên trần nhà chiếu thẳng vào trong mắt.

Đoạn Tiêu đưa tay lên, lười biếng che đi.

Trong ánh sáng đan xen, đôi môi anh mỏng manh mà ấm áp, nhìn cô nói: “Vì không ngủ được.”

Trong những ngày tháng một mình ở Mỹ.

Mất ngủ đến năm giờ rưỡi sáng, anh luôn nhớ cô rất nhiều.

Chương 47: Chiếc nhẫn – Ép họ dừng lại

Lúc Đoạn Tiêu vào phòng tắm, đúng lúc họ hàng của anh là Đoạn Cận Tình gửi tới một đoạn video.

Lúc này Hạ Ngưỡng mới nhớ ra cô đã bỏ rơi người bạn này trên đường đi đánh ghen, mặc dù ở buổi tiệc đều là người của cô ấy, không cần lo lắng.

Nhưng người nhà họ Đoạn luôn rất thích làm lớn chuyện. Huống chi lần này lại là chuyện quá đáng như vậy, tính cách Đoạn Cận Tình trước giờ luôn kiêu ngạo, dám cầm súng cô ấy thì chắc chắn cô ấy sẽ làm lớn chuyện lên rất khó coi.

Cô lo lắng, sợ hãi bấm mở video.

Trong cảnh quay lắc lư có âm thanh giận giữ đập vỡ chai rượu. Có tiếng phụ nữ hét chói tai, còn Tỉnh Tu quỳ dưới đất khóc lóc cầu xin tha thứ.

Ngoài khung hình, còn có tiếng cười ồn ào khoái trá của Lục Gia Trạch – người chỉ đứng ngoài xem kịch hay mà không can thiệp.

Khuôn mặt cô gái bên cạnh chỉ được lướt qua trong giây lát.

Hạ Ngưỡng vốn không quen biết nhiều minh tinh, ngoại trừ cảm giác thấy khá quen thì cô không nhận ra đó là ai.

“Anh ta nói mình chỉ đang chơi trò “Đại mạo hiểm*”, quả thực trong phòng VIP còn có một cô gái khác.”

(*Đại mạo hiểm: 大冒险) (dà mào xiǎn) trong tiếng Trung có nghĩa là “Trò chơi mạo hiểm” hoặc “Trò chơi dám làm”, thường được chơi trong các buổi tiệc hoặc nhóm bạn bè. Trong trò chơi này, người chơi sẽ phải thực hiện các thử thách hoặc hành động mà họ không muốn làm, và nếu không làm thì sẽ phải chịu hình

phạt. Tùy vào ngữ cảnh, “大冒险” có thể ám chỉ các trò chơi khác nhau, nhưng nhìn chung, nó liên quan đến việc thử thách bản thân hoặc thực hiện điều gì đó mạo hiểm.)

Đoạn Cận Tình gọi điện thoại tới, trong giọng nói vẫn còn lộ rõ sự tức giận: “Nhưng ai biết chỉ hôn thôi hay đã lên giường? Trước mặt mọi người còn dám hôn hít, ai biết sau lưng còn làm những chuyện gì!”

“Cậu bớt giận đi, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật cậu...” Hạ Ngưỡng ôn tồn hỏi: “Vậy bây giờ thế nào rồi?”

“Tớ về nhà rồi. Anh ta bị tớ đánh cho mặt mũi bầm dập, bây giờ đang đi theo phía sau xe tớ.” Đoạn Cận Tình cười khẩy: “Muốn tớ nghĩ bọn họ trong sạch à, nhìn tớ giống bị ngu lắm hả? Đàn ông ấy à, phải bị treo lên tường thì mới thành thật được!”

Trong ấn tượng của Hạ Ngưỡng, hình như hai người họ đã yêu nhau hơn một năm, là Tĩnh Tu chủ động theo đuổi. Là duyên phận anh ta hạ mình thành tâm cầu được, nhưng lại không biết quý trọng.

Tĩnh Tu ra mắt ở Hàn Quốc, sau khi về nước đi theo con đường thần tượng, ngoài ca hát nhảy múa còn đóng phim thần tượng.

Anh ta có gần chục triệu fan nữ nên chưa bao giờ công khai chuyện tình cảm. Dù đã bị chụp lén vài lần, nhưng đều giả ngơ lấp liếm cho qua chuyện.

Trong ngành giải trí, Đoạn Cận Tình được xem là diễn viên trẻ phái thực lực, hoàn toàn khác biệt với giới thần tượng.

Không ai có thể nghĩ rằng bạn gái của Tĩnh Tu chính là cô ấy.

Hạ Ngưỡng cảm thấy tiếc thay cho cô ấy.

Tính cách Đoạn Cận Tình hơi kiêu ngạo thật, nhưng cô ấy chưa từng can thiệp vào sự nghiệp của bạn trai.

Nghĩ đến đây, cô an ủi: “Đừng buồn quá.”

Bên kia im lặng một lúc, giọng điệu khinh thường của cô gái vang lên: “Tớ đâu rảnh buồn phiền vì thứ đàn ông tồi tệ đó! Người tiếp theo sẽ đẹp trai hơn! À phải rồi, cậu thế nào?”

“Tớ thì sao?”

“Lục Gia Trạch bảo cậu bị cháu trai tớ bắt cóc sao!” Đoạn Cận Tình cao giọng nói với vẻ khó tin. “Nó say rồi à! Chuyện trẻ trâu vậy mà cũng làm ra được? Thiệt tình tớ không biết lúc yêu đương thì nó sẽ hành xử thế này đây, nó biết yêu không vậy? Không biết cách yêu thì đừng có chiếm bồn cầu mà không thải.”

Hạ Ngưỡng nhíu mày: “Cậu nói gì vậy hả, ai là bồn cầu...”

“Hahaha tớ ít đọc sách mà! Cậu phải tha thứ cho vốn từ nghèo nàn của tớ chứ!” Tâm trạng Đoạn Cận Tình tốt hơn đôi chút, lại buông lời châm chọc: “Khuyên nó đổi tên đi, đừng lấy tên Đoạn Tiêu nữa, mà hãy gọi là Đoạn Thổ Phỉ.”

Hiếm có ai dám mắng anh như vậy. Cho nên Hạ Ngưỡng cũng bật cười vì cách dùng từ của cô ấy, mặt mày tươi tắn hẳn.

Đoạn Cận Tình trở lại chủ đề chính: “Nói thật đi, cần tớ giúp cậu thoát khỏi nó không?”

Cuối cùng con mèo tê liệt kia đã tỉnh táo trở lại, nó chẳng hề sợ người lạ mà cứ cào góc váy Hạ Ngưỡng.

Vòng cổ chống li.ếm đeo quanh cổ quá lỏng nên nó vừa động dậy đã bị lệch, làm đầu cũng nghiêng nghiêng.

Cô nửa ngồi xổm xuống, đặt điện thoại lên bàn trà, vừa giúp mèo điều chỉnh vòng cổ chống liếm vừa thuận miệng hỏi: “Cậu có thể giúp tớ thế nào?”

“Tớ gửi số điện thoại của mẹ nó cho cậu nhé!” Đoạn Cận Tình đắc ý, “Cậu không biết đấy thôi, người lớn nhà bọn tớ rất thích bắt bẻ khuyết điểm của đám con cháu lúc ăn cơm tân niên, nhưng không ai trong nhà dám trêu vào nó cả... Cả Kinh Châu này, chỉ có mẹ nó mới trị được nó.”

“Tớ...”

Hạ Ngưỡng buông con mèo ra, đang định cầm điện thoại, nhưng bàn tay phía sau đã nhanh hơn cô một bước.

Đoạn Tiêu chỉ quần chiếc khăn tắm, còn chưa lau khô tóc nên vài giọt nước nhỏ xuống. Không biết anh đã ra ngoài từ lúc nào và nghe được bao lâu.

Sắc mặt anh lạnh lùng, nói với người ở đầu dây điện thoại bên kia nhưng đôi mắt đen láy sâu thẳm lại nhìn cô chăm chăm.

Giọng anh lạnh như băng: “Đoạn Cận Tình, nếu cô còn can thiệp vào việc của người khác, thì cháu sẽ khiến cô phải kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp.”

Bên kia sững sờ, gần như cúp điện thoại ngay lập tức.

Anh đột nhiên xuất hiện từ đằng sau làm Hạ Ngưỡng sợ tới mức không kịp phản ứng, cô lúng túng vươn tay ra: “Điện thoại của em.”

Đoạn Tiêu nhìn cô dò xét, đột nhiên mỉm cười: “Em thật sự cho rằng mẹ anh có tác dụng?”

Cô gần như câm nín: “Em không hề nghĩ vậy.”

Năm ấy lúc rời đi, anh còn dám buông ra những lời uy hiếp đó trước mặt Đoạn Tự, nghĩ lại quả thật anh chẳng kiêng dè gì.

Sau này Lục Gia Trạch cũng từng nói với cô, sở dĩ Đoạn Tiêu ngoan ngoãn ra nước ngoài là vì thời cơ và nguy cơ cùng ập đến.

Ngày ấy công ty dính vào dự án bất động sản vượt quá giới hạn, Đoạn Tự lại lấy chuyện cô vu khống La Lương Sâm ra để uy hiếp.

Nhưng bây giờ anh đã về Đoạn thị nhậm chức, thậm chí đã có ý định tiếp quản sản nghiệp gia đình, Đoạn Tự không thể làm căng với người thừa kế của mình nữa.

Mỗi bước đi của anh từ trước đến nay luôn nhìn xa trông rộng, suy nghĩ thấu đáo.

Điện thoại bị ném lên sofa bên cạnh, Đoạn Tiêu không nói một lời, nhặt chiếc khăn kẻ bên lên lau khô tóc.

Giữa hai người yên tĩnh đến mức hơi lúng túng, mà dường như chỉ mình Hạ Ngưỡng xấu hổ.

Dù sao anh cũng mới từ phòng tắm ra, đang để trần nửa thân trên. Những giọt nước chưa lau khô uồn lượn xuống dưới theo đường nét cơ bắp săn chắc, toát lên vẻ mờ ám khó tả giữa đêm khuya.

Hạ Ngưỡng đỏ mặt nhặt điện thoại lên, đứng dậy: “Em đi đây.”

Không định chờ câu trả lời của anh, nhưng cô vừa nhắc chân thì con Năm Giờ Rưỡi đã kêu “Meo” một tiếng đầy kích động, cũng cào móng vuốt tới.

Đoạn Tiêu dừng động tác, liếc nó và cất giọng cảnh cáo: “Ngũ công công.”

Hạ Ngưỡng: “...”

Sao lại đặt biệt danh này cho mèo chứ, anh thật xấu xa.

Trong khoé mắt cạn kiệt linh hồn của Năm Giờ Rưỡi lại hiện lên vẻ tuyệt vọng vì bị giẫm trúng chỗ đau, cùng sự phẫn nộ đầy bất lực. Nó cụp đuôi quay đầu đi, không thèm nhìn người chủ ác độc lấy một lần.

Hạ Ngưỡng đá nhẹ, không hất nó ra được, bèn do dự: “Hình như nó không muốn ở cùng anh?”

Đoạn Tiêu cười lạnh: “Trong căn nhà này, người không muốn ở cùng anh thật đúng là không ít.”

Hạ Ngưỡng tự động lược bỏ lời lẽ lạnh lùng của anh, suy đoán: “... Có thể vì nó biết anh đưa nó đi triệt sản, trước đây em từng nghe bác sĩ nói mèo sẽ hận chủ một thời gian.”

Đoạn Tiêu mặc kệ nguyện vọng của một con mèo, anh thẳng tay tóm gáy con Năm Giờ Rưỡi một cách thô bạo rồi ném nó lên sofa.

Con mèo còn hơi loạng choạng, co tứ chi run rẩy nằm úp sấp ở đó. Nó hơi sợ chủ, lại thấy khó chịu về chuyện mình bị ép trở thành “Ngũ công công”.

Hạ Ngưỡng thấy vậy cũng không nói gì, chỉ đi đến cửa, con mèo kia lại kêu “Meo” và đuổi theo cô.

Cô chưa bao giờ đủ sức chống cự trước những con vật bé nhỏ vừa đáng thương vừa đáng yêu thế này.

Ngồi xổm xuống, cô khẽ sờ cảm nó an ủi.

Đoạn Tiêu ngồi xuống sofa, nheo đôi mắt hẹp dài nhìn một người một mèo kia: “Thích cô ấy thế à, vậy đi đi.”

Bỗng chốc Hạ Ngưỡng không phân biệt được câu này anh nói với ai, chậm chạp vài giây mới hiểu ý anh: “Em được dẫn nó đi thật à? Ngày mai em sẽ mang sang đây trả anh.”

Dù sao mèo không được ăn gì trong vòng 12 tiếng sau phẫu thuật, thế nên Năm Giờ Rưỡi không cần mang gì theo qua chỗ cô.

Nhà họ ở gần nhau, mượn mèo chơi quả thật rất tiện.

Đoạn Tiêu lười phản ứng trước những lời vô nghĩa của cô.

Cô biết anh đồng ý, bèn ôm mèo đứng dậy. Trước khi đi còn liếc nhìn Melatonin và thuốc ngủ trên bàn, nhắc nhở anh: “Tối nay anh uống rượu rồi, đừng uống thuốc trước khi ngủ.”

Cửa đóng lại, trong phòng càng trở nên yên tĩnh.

Đoạn Tiêu thoáng nhìn về phía đó.

Không cần phải uống thuốc nữa, có lẽ đêm nay anh sẽ ngủ rất ngon.

Sáng hôm sau, Hạ Ngưỡng đang ngủ nướng.

Tối qua cô chơi đùa với Năm Giờ Rưỡi rất lâu, gần sáng mới lên giường.

Trước đây cô cũng từng nghĩ đến việc nuôi mèo, nhưng tiếc là ở ký túc xá không tiện. Cô thích những con vật lông xù, đi trên đường gặp bé mèo nào đáng yêu đều sẽ vu.ốt ve một chút.

Nhưng Đoạn Tiêu không thích mèo, anh hay xét nét, lại còn mắc bệnh sạch sẽ, không thích cô chơi với mèo hoang bên đường.

Cho nên lúc thấy con mèo Anh lông ngắn mà anh nuôi, cô có cảm giác rất vi diệu. Cho nên cô tin nhất định Năm Giờ Rưỡi có “Điểm hơn mèo” nào đó thì mới được anh thương.

Quả nhiên đúng vậy.

Mới sáng sớm, Năm Giờ Rưỡi đã cho cô một bất ngờ rất lớn.

Hạ Ngưỡng vừa thức dậy, rửa mặt xong đi ra phòng khách gọi mèo, kết quả lại thấy nó đang ngồi xõm trên bàn trà chỗ bàn phím máy tính.

Máy tính ở trạng thái chờ cả đêm, cũng không cài mặt khẩu.

Mèo con nghịch ngợm ấn loạn xạ, gõ một đồng ký tự, còn gửi cho những người bạn trong danh sách trò chuyện gần đây.

Wechat của Đoạn Tiêu vẫn được ghim trên cùng trong danh sách.

Nhưng hai năm nay cả hai đều ngậm hiếu, không nói chuyện với nhau lần nào.

Gần hai năm, nói dài cũng không dài, rất nhiều thứ không cần phải thay đổi. Nhưng nói ngắn cũng không ngắn, vòng giao thiệp và trạng thái cá nhân của hai người đã sớm khác xưa.

Tin nhắn được gửi đi lúc này là một chuỗi các chữ cái lộn xộn.

【Cấm Tiêu】: xyxhnnsbdma.

【Cấm Tiêu】: dxnjsbdcjdbdbsl.

【Cấm Tiêu】: nlsmsnhnh.

Trong khi Hạ Ngưỡng còn đứng yên tại chỗ và sững sờ, con mèo đã ấn liên hồi cứ như nó biết chữ, mượn máy tính của cô để trút giận lên chủ nhân.

Cô vội vàng ôm lấy con mèo, thấy bên kia hiện lên dòng chữ “Đối phương đang nhập”.

【Tiêu】 : ?

【Tiêu】 : Năm Giờ Rưỡi, đừng động vào đồ của cô ấy.

Hình như cảm thấy nói câu này ra có vẻ thừa.

Một giây sau, anh lại thu hồi câu đó.

Anh có thể nhanh chóng biết được là do Năm Giờ Rưỡi gửi, xem ra con mèo này đã phạm tội nhiều lần, thảo nào kinh nghiệm phong phú thế.

Hơn nữa sau khi nghịch ngợm, dường như Năm Giờ Rưỡi biết mình đã làm sai nên nó dụi nhẹ cái mũi hồng hồng nhỏ xíu vào cánh tay cô, cảm giác mềm mại mát lạnh.

Thật biết lợi dụng vẻ ngoài đáng yêu của mình để làm nũng.

Bé mèo có lỗi gì đâu.

Người sai là mình, vì đã quên cất máy tính.

Hạ Ngưỡng bắt lực xoa đầu nó, ngồi xồm bên cạnh bàn trà gỗ chữ giải thích cho từng người một: 【Xin lỗi nhé, không phải tớ gửi đâu, con mèo giẫm phải bàn phím máy tính.】

【Cậu nuôi mèo hả? Mèo gì thế, cho tớ hít hà tí đi! Có muốn cho phối giống với mèo nhà tớ không? Làm thông gia nhé!】

【Chị, chị ở trường hay ở chung cư, sao lại có con mèo dám động vào máy tính của chị thế?】

【Tớ biết ngay là cậu không nổi điên bất chợt mà, chỉ có tớ lên cơn sau khi nhậu say thôi.】

May mà những người trong danh sách trò chuyện gần đây đều là người quen, cười cho qua là được.

Cuối cùng quay lại chỗ Đoạn Tiêu.

Cô chỉ nói: 【Trả mèo lại cho anh nhé? Chắc nó đói rồi.】

【Tiêu】 : Anh không có nhà.

【Tiêu】 : Giờ này em mới dậy?

Hạ Ngưỡng nhìn đồng hồ, vậy mà đã 10 giờ rưỡi. Ngay sau đó cô lại nhìn tin nhắn của anh với vẻ bất mãn, cô không có tiết học, sao lại không thể dậy giờ này?

Anh phải đi làm, không lẽ chướng mắt người ta ngủ nướng?

【Cấm Tiêu】 : Vậy phải làm sao? Em đi mua một túi thức ăn cho mèo nhé, nó hay ăn của nhãn hiệu nào?

【Tiêu】 : Cửa không khóa, tự vào đi.

“...”

Người này đúng là vô tâm quá thể.

Tuy an ninh ở đây cũng không tệ, một tầng chỉ có hai hộ nên chẳng có ai khác đến, nhưng khó tránh có lúc không may.

Hạ Ngưỡng dứt khoát ôm mèo đứng dậy, đi sang nhà anh.

【Cấm Tiêu】 : Chiều nay em cũng phải ra ngoài, hay là anh chuẩn bị sẵn thức ăn với nước cho mèo rồi khóa cửa luôn nhé? Sợ Năm Giờ Rưỡi chạy lung tung.

【Tiêu】 : Tưới nước.

【Cấm Tiêu】 : Tưới nước gì cơ?

【Tiêu】 : Rau xà lách trên ban công, tối qua không nhìn thấy sao?

“...”

Sao có cảm giác bị anh quấy rầy, nhưng lại bất lực không nổi giận được nhỉ.

Ăn cơm trưa xong, Hạ Ngưỡng đến trường một chuyến.

Vì sắp tốt nghiệp nên tiết học cô tham gia là một tiết hướng dẫn tìm việc làm cho sinh viên sau đại học. Nhưng với cô, nó không giúp ích nhiều.

Thực ra cơ hội việc làm của ngành Vũ Đạo khá rộng.

Có thể đến các trung tâm dạy múa làm giáo viên, thi lấy chứng chỉ Sư phạm rồi đến trường học chính quy làm thầy cô giáo, học lên cao học để nghiên cứu về Lý luận Vũ đạo, làm diễn viên đóng thế cảnh múa, vào các đoàn múa lớn, vân vân.

Nhưng việc kiếm tiền nhiều nhất vẫn là những công việc liên quan đến giới giải trí.

Trong thời đại kiếm tiền nhờ lưu lượng, diễn viên đóng thế cảnh múa không kiếm được nhiều tiền, nhưng những người tài được mời tham gia các chương trình về Vũ đạo với tư cách cố vấn thì mức lương không hề thấp.

Trừ một số bậc thầy về vũ đạo, các chương trình tạp kỹ mới cũng rất cần những gương mặt trẻ trung xinh đẹp để thu hút khán giả trẻ tuổi.

Tuy nhiên ngành này cũng có sự cạnh tranh rất lớn.

Cũng có không ít những nữ minh tinh xuất thân là sinh viên múa như Diệp Nghiên Nghiên, ra mắt bằng cách đóng phim mạng.

Còn ngồi trong giảng đường đông đúc này, người có thể đứng đầu nhóm múa lại có chút danh tiếng trong ngành thường xuyên được các chương trình tạp kỹ về Vũ đạo mời đến, chính là Hạ Ngưỡng.

Điều này cũng không có gì lạ.

Cô đã là người nổi bật trong số các sinh viên múa toàn quốc.

Nếu ngay cả cô cũng không thể phát triển tốt, vậy không cần nói đến những người khác.

Đang nổi tiếng, Hạ Ngưỡng khó tránh khỏi việc bị giảng viên coi là tấm gương điển hình, may mà không yêu cầu cô đứng lên phát biểu vài câu.

Hạ Ngưỡng như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, cuối cùng cũng đợi được đến lúc tan học.

Trong điện thoại, Chung Cập Ngụy gửi tin nhắn tới.

Anh ấy nói xe đã đợi cô trước cổng trường, cũng chuẩn bị xong lễ phục. Với mong muốn tối nay Hạ Ngưỡng tham gia một buổi dạ tiệc từ thiện cùng anh ấy.

Mối duyên với Chung Cập Ngụy bắt đầu từ ca phẫu thuật ghép gan của Ôn Vân Miểu, lúc ấy cô con gái sáu tuổi của anh ấy mắc bệnh nặng, đã ở giai đoạn cuối không thể chữa trị.

Người vợ đã ly hôn nhiều năm của Chung Cập Ngụy là một nghệ sĩ múa, cô bé nhớ mãi không quên người mẹ không muốn về thăm mình kia.

Trời xui đất khiến, anh ấy tìm đến Hạ Ngưỡng của Học viện Vũ Đạo. Anh ấy nhờ cậy cô hãy thay mẹ của con gái anh múa cho cô bé một điệu trước khi cô bé qua đời.

Sau đó không ngờ hai người lại gặp nhau trong một hoạt động từ thiện.

Công ty của anh ấy đã có chút khởi sắc trong vòng hai năm nay.

Làm từ thiện là một trong những cách để nâng cao hình ảnh của doanh nghiệp.

Hôm đó là lần đầu tiên Chung Cập Ngụy dẫn nhiếp ảnh gia đến trại trẻ mồ côi. Ban đầu chỉ định quay góp xong sẽ tiện thể đến thăm bọn trẻ, chụp vài bức ảnh, không ngờ lại gặp Hạ Ngưỡng.

Hạ Ngưỡng biết đến Chúng chỉ tư vấn tâm lý vào cuối học kỳ năm ba đại học, lúc đó cô mới biết ngành học của mình có thuật ngữ mang tên “Liệu pháp khiêu vũ”.

Trong viện mồ côi có rất nhiều đứa trẻ bị trầm cảm khép kín, liệu pháp khiêu vũ có thể giúp các em chữa lành những căn bệnh tâm lý này.

Chung Cập Ngụy thấy họ có duyên với nhau, nên quyết định tài trợ lâu dài cho dự án từ thiện của viện mồ côi đó.

Buổi dạ tiệc tối nay cũng không ngoại lệ.

Do chính công ty của Chung Cập Ngụy và nhà đấu giá đồng tổ chức.

Có phóng viên ở đó, đương nhiên sẽ có phần phỏng vấn.

Thay vì tìm những cô bạn đồng hành có bề ngoài hào nhoáng nhưng đốt đặc cán mai, chỉ bằng tìm Hạ Ngưỡng.

Cô đã làm tình nguyện viên trị liệu bằng múa miễn phí ở trại trẻ mồ côi đó hơn một năm, cũng thân với khá nhiều bé.

Để khiến nhiều người quan tâm hơn đến sức khỏe tâm lý của trẻ em trong viện mồ côi và sự nghiệp từ thiện, đương nhiên Hạ

Ngưỡng không có lý do gì từ chối.

Quy mô của buổi đấu giá từ thiện này không lớn, nhưng được tổ chức tại khách sạn hạng sang đầu tiên được khai trương ở Kinh Châu. Địa chỉ gần khu vực Đại sứ quán, cũng nằm ngay khu thương mại trung tâm CBD.

Tiệc tối sau buổi đấu giá được dời đến sảnh phụ của khách sạn, Hạ Ngưỡng vừa đọc xong bản thảo do thư ký chuẩn bị trước rất nhiều máy quay của phóng viên, còn tự phát biểu thêm vài câu.

Khi không còn bị người khác nhìn chăm chăm nữa, cô mới bắt giác nhận ra mình đang căng thẳng.

Bữa tiệc dần đến hồi kết.

Chung Cập Ngụy cũng không cần tiếp tục cụng ly chúc mừng giữa đám đông.

Anh ấy bung một ly champagne đến chúc mừng: “Cũng không phải lần đầu tiên đối mặt với ống kính, tôi từng xem quảng cáo cô đóng, sao tối nay lại căng thẳng thế?”

Hạ Ngưỡng nhận lấy ly rượu: “Lúc múa tôi sẽ không để ý đến ống kính, nhưng lần này khác chứ, làm gì có ai quay cận mặt với độ nét cao như vậy đâu.”

“Lúc múa, cái đẹp chính là động tác cơ thể.” Chung Cập Ngụy nhìn cô, không tiếc lời khen ngợi: “Đêm nay cái đẹp chính là con người cô. Tôi không nói quá đâu, cô là người đẹp nhất ở đây.”

Câu này không sai, cô mặc một chiếc váy ngắn tua rua hở lưng màu tím nho, sợi dây chuyền Sautoir sau gáy càng làm nổi bật đường cong sống lưng.

Cô cao gầy, dáng người mảnh mai, gương mặt thanh tú, dù lộ da hơi nhiều cũng không hề phản cảm.

Vẫn còn nét ngây thơ sinh viên, ngược lại càng toát lên vẻ quyến rũ khó nắm bắt.

Hạ Ngưỡng không phải là người coi trọng vẻ bề ngoài, cô không có yêu cầu gì về mặt này với bản thân, cả với người khác cũng vậy.

Nên khi được khen ngợi thẳng thắn như vậy, cô chỉ mỉm cười lịch sự.

“Anh Chung khách sáo rồi, mỗi quý cô trong buổi dạ tiệc tối nay đều vô cùng xinh đẹp, hơn nữa đều rất có khí chất.”

“Mỗi người một vẻ.” Chung Cập Ngụy lấy một thứ từ trong túi, ra hiệu cho cô chìa tay: “Vừa rồi lúc xem đấu giá món đồ này, thấy cô cứ nhìn chăm chăm, hẳn là rất thích.”

Nằm gọn giữa lòng bàn tay cô là một chiếc nhẫn vàng, một vòng hoa cúc nhỏ được chạm khắc tinh xảo quanh viền nhẫn, nhỏ nhắn xinh xắn.

Những món đồ được đem ra đấu giá ở đây đều do các vị khách mời tự nguyện quyên góp, chất liệu của chiếc nhẫn này không đắt tiền, nhưng người tạo ra nó là một nhà thiết kế đã qua đời của một thương hiệu cao cấp.

Không ít người có tiền đều cố ý sưu tầm các tác phẩm thủ công của ông ấy.

Chiếc nhẫn này là tác phẩm ông ấy chế tác hoàn toàn thủ công, bên trong ẩn chứa một câu chuyện tình lãng mạn, cả thế giới chỉ có duy nhất một chiếc này.

“Nghe nói, nguồn cảm hứng của nhà thiết kế đến từ mối tình đầu mà ông ấy đã chờ đợi 27 năm mới gặp lại.”

Chung Cập Ngụy nói xong, bảo cô đeo thử.

“Tôi không thể nhận cái này, nhìn thêm vài lần chỉ vì tò mò thôi.” Hạ Ngưỡng muốn trả lại chiếc nhẫn. “Tôi không thích đeo trang sức, hơn nữa anh tặng nhẫn cho tôi cũng không thích hợp lắm.”

Chung Cập Ngụy cười nhạt: “Đúng vậy thật, nếu tôi theo đuổi cô thì có hơi lớn tuổi rồi nhỉ?”

Hạ Ngưỡng chột sảng sốt: “Hả?”

“Hạ Ngưỡng, cô rất đáng yêu, vừa thẳng thắn vừa dịu dàng.” Chung Cập Ngụy mỉm cười nhìn cô, “Tôi chưa tiếp xúc với nhiều cô gái bằng tuổi cô, không biết phải làm gì để lấy lòng cả. Cũng rất sợ sau khi thổ lộ tình cảm mà bị từ chối, cô sẽ xa cách với tôi. Bây giờ cô hãy nói cho tôi biết, cô sẽ giữ khoảng cách với tôi sao?”

Anh ấy nho nhã và dịu dàng đến mức chẳng nhìn ra sai sót nào, có sự điềm tĩnh ung dung do tuổi tác mang lại, là một quý ông đúng mực.

Hạ Ngưỡng không ngờ người mà cô luôn kính trọng lại nói ra những lời này với cô.

Cô vuốt ve chiếc nhẫn bằng đầu ngón tay, thành thật trả lời: “Tôi sẽ cố gắng hết sức để không tỏ ra xa lạ, dù gì sau này tôi và anh cũng không có nhiều cơ hội gặp nhau.”

Chung Cập Ngụy biết cô đang tỏ ý từ chối, nhưng anh ấy không hề khó chịu, ngược lại còn kiên nhẫn hỏi cô: “Hạ Ngưỡng, cô thích kiểu người như thế nào?”

Lần trước bị hỏi câu này, hình như là lúc mới vào đại học.

Thiếu nữ tuổi 17, 18 nhiều mơ mộng. Bạn bè trong phòng ký túc xá thường trò chuyện về chủ đề này, cô nhớ câu trả lời của mình khi đó cũng giống hết hồi cấp 3.

Phải rộng lượng và dịu dàng, cô thích người khác phải có tính tình điềm đạm.

Thật ra ngoại trừ việc Chung Cập Ngụy hơi lớn tuổi hơn cô, tính cách của anh ấy cũng không khác mấy so với hình mẫu lý tưởng của cô.

Nhưng cũng chính vào khoảnh khắc này, Hạ Ngưỡng mới phát hiện rằng đâu phải lúc nào cũng chọn người ấy dựa trên những tiêu chuẩn mình đặt ra.

Mà là sau khi người ấy xuất hiện, tiêu chuẩn sẽ lặng lẽ đổi thay.

“Khó trả lời lắm sao?” Thấy cô mãi không nói gì, trong đầu Chung Cập Ngụy chợt hiện lên bóng dáng bạn trai cũ của cô. “Nếu là kiểu người như bạn trai cũ của cô... vậy thì tôi hoàn toàn khác với cậu ấy.”

Cho dù có trở về độ tuổi của Đoạn Tiêu, Chung Cập Ngụy cũng không có sự kiêu ngạo khảng khái như anh.

Núi cao còn núi khác cao hơn, đâu phải ai sinh ra cũng ở vạch đích. Không có gia thế hiển hách và năng lực hơn người thì rất khó có được sự tự tin và bản lĩnh.

Bất ngờ nghe anh ấy nhắc đến bạn trai cũ, Hạ Ngưỡng cắn môi, trả chiếc nhẫn lại: “Nếu thích rồi thì sẽ không phân biệt kiểu người mà chỉ quan tâm người đó. Chiếc nhẫn này quá quý giá, cảm ơn anh.”

“Cứ giữ lấy đi.” Chung Cập Ngụy cười bất lực, cầm ly rượu người phục vụ vừa bưng qua cùng vào ly cô. “Lỡ mua rồi, lẽ nào cô muốn tôi đeo?”

Tặng đồ cho con gái rồi lại lấy về, không phải là tác phong của anh ấy.

Hạ Ngưỡng nắm chặt chiếc nhẫn, do dự chưa quyết định, chợt bị một đoàn người đi ngang qua đại sảnh thu hút sự chú ý.

Tầng trên của khách sạn này có sân vườn ngắm cảnh về đêm nổi tiếng nhất thành phố và phục vụ ẩm thực đạt chuẩn năm sao, có khá nhiều người đến đây bàn chuyện làm ăn.

Nhưng không ngờ lại tình cờ gặp Đoạn Tiêu ở đây.

Trong nhóm của anh có mấy người là cậu ấm nhà giàu có tiếng ở Kinh Châu mà cô đã từng gặp, chiếc xe chuyên dụng của quan chức chính phủ còn đang được đỗ ngoài cửa.

Hạ Ngưỡng ngơ ngác nhìn về phía ấy, Đoạn Tiêu mặc một bộ vest đen cao cấp, vuốt ngược tóc mái ra sau để lộ gương mặt cực kỳ anh tuấn và khí phách. Kèm với sự ngông cuồng kiêu ngạo của tuổi trẻ được che đậy bởi lớp mặt nạ chín chắn và đúng mực, đã giảm đi phần nào vẻ bất cần đời trước đây.

Quản lý đại sảnh dẫn một hàng phục vụ mặc đồng phục chỉnh tề vội bước lên tiếp đón.

Đoạn Tiêu đi về phía thang máy, có vẻ như đang làm chủ tiệc đón khách.

Vài người đàn ông trung niên bên cạnh chuyện trò. Đột nhiên, anh quay đầu nhìn về phía sảnh phụ vẫn đang náo nhiệt của khách sạn.

Anh đang dẫn đầu đám đông, dừng lại chưa đến hai giây.

Nhưng ánh mắt lạnh lùng và đầy áp lực kia đã tập kích đến, hướng thẳng về phía Hạ Ngưỡng đang đứng sững sờ.

Nhiều người trong sảnh phụ nhìn theo nhóm họ đi khuất, không khỏi bàn tán xôn xao.

“Người đó là cậu chủ nhà họ Đoàn? Hai năm trước, lúc cậu ấy đi cùng Đoàn Tự ra ngoài xã giao, tôi đã thấy cậu ấy không tầm thường, đúng là rồng phượng trong loài người.”

“Đã lâu không gặp, tôi vừa liếc cái đã nhận ra.”

“Trông đẹp trai thế, đừng nói anh nhìn là nhận ra ngay, tôi chỉ nhìn thoáng đường nét từ xa thì đã thấy quen mặt!”

“Gần đây cậu ấy đang đầu tư vào thị trường sơ cấp, anh không đọc báo Kinh tế Tài chính à?”

“Đọc rồi, hình như đang làm pro-rata (Đầu tư theo tỷ lệ đồng đều), biết làm ăn phết! Máy dự án cậu ấy đảm nhận đầu tư đều rất tuyệt, chưa biết chừng sẽ là xu hướng của năm nay đấy.”

...

Tiếng ong ong bên tai vang lên không ngớt, tay Hạ Ngưỡng vẫn đang nắm chặt chiếc nhẫn vàng lấp lánh, cô vội bỏ xuống, cúi đầu nhấp ngụm rượu.

“Đợi khi kết thúc, tôi đưa cô về.” Sợ cô từ chối, Chung Cập Ngụy lại nói. “Vừa rồi còn bảo cô đừng xa cách với tôi, tôi tự biết chừng mực.”

Hạ Ngưỡng thở dài không rõ nguyên do: “Cảm ơn anh.”

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Hạ Ngưỡng vào phòng vệ sinh thay lại quần áo của mình, gỡ nhẹ chỗ eo bị cắn đỏ.

Váy lễ phục vẫn chưa cắt mác, dù sao vẫn có thể trả lại.

Cô lén bỏ chiếc nhẫn vào túi đựng lễ phục, đưa lại cho thư ký của Chung Cập Ngụy.

Sau khi khách khứa rời đi, tài xế của Chung Cập Ngụy lái xe đến cửa khách sạn đón họ.

Xe vừa lên cầu vượt, tài xế đã quay đầu nhìn kính chiếu hậu liên tục, cuối cùng không khỏi nói: “Sếp, hình như chiếc xe phía sau cứ bám theo chúng ta.”

Đâu phải tài xế chưa từng trải qua những lần tai nạn xe do bị gây hấn ác ý, sợ lần này đối thủ cạnh tranh trên thương trường lại đến gây chuyện nên vô cùng cảnh giác.

Nhưng sau khi thấy rõ kiểu dáng của chiếc xe đó, anh ấy lại không thể tưởng tượng nổi, ai đời lại lái xe thể thao đi chơi trò bám đuôi.

Nghe vậy, Hạ Ngưỡng cũng nhìn ra sau, khoảng cách giữa hai xe rất gần, chỉ nhìn thoáng qua cô đã có thể nhìn rõ biển số chiếc xe Pagani kia.

Chiếc xe rất lạ, nhưng dãy số trên biển số kia lại không hề xa lạ.

Cô ngồi thẳng dậy, siết chặt ngón tay, lăm bắm với vẻ không chắc chắn: “Hình như là anh ấy...”

“Cậu sếp Đoạn này vẫn chưa từ bỏ ý định kia sao? Chia tay rồi mà làm mấy chuyện mất mặt vậy.” Chung Cập Ngụy khẽ nhếch môi, rồi dặn dò: “Tiểu Lưu, thử xem có thể cắt đuôi cậu ấy không.”

Nghe Chung Cập Ngụy nói vậy, Hạ Ngưỡng càng bất an.

Tốc độ xe nhanh đến mức gần như không nhìn rõ cột đèn đường, chỉ có thể thoáng thấy những tia sáng vàng cam nối liền một dải. Kính thủy tinh cũng dần mờ ảo, thì ra bên ngoài đang mưa.

Trong khoảnh khắc, một bóng đen vụt qua sát sườn xe.

Vừa xuống khỏi cầu vượt, chiếc xe chở họ đã đột ngột phanh gấp, bánh xe ma sát với mặt đường nhựa tạo ra tiếng “Ken két”

chối tai.

Hai người ngồi hàng ghế sau đều bất ngờ lao về trước do quán tính, rồi lại bị dây an toàn kéo giật về.

Hạ Ngưỡng vô thức đưa tay chống lên lưng ghế trước, hơi thở gấp gáp, tim suýt ngừng đập vì cú phanh gấp này.

Tài xế cũng giật mình, vội xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi sếp.”

Qua kính chắn gió có cần gạt nước đang hoạt động, chiếc Pagani vừa nãy còn ở phía sau giờ đã chắn ngang con đường trước mặt, thậm chí ngược lại còn đổi hướng.

Người ngồi vị trí lái ẩn mình nửa tối nửa sáng, chẳng thể thấy bất kỳ cảm xúc nào trên gương mặt.

Đoạn Tiêu không hề bấm còi, chỉ im lặng dùng tốc độ tuyệt đối ép xe họ dừng lại.

Cơn mưa đêm vẫn tầm tã, không to nhưng dai dẳng.

Nước mưa phản chiếu ảnh ngược lạnh lẽo vỡ vụn trên mặt đường, phía sau xe là bóng tối vô tận, rộng lớn và huyền bí.

Tiếng động cơ của chiếc xe trước mặt vẫn đang gầm rú, đèn xe sáng rực chiếu nơi này sáng lóa.

Dường như nếu không đợi được người trên xe xuống thì sẽ không chịu bỏ qua.

“Nếu cô không muốn xuống thì cứ ngồi đây.” Chung Cập Ngụy trấn an. “Không lẽ cậu ấy dám tông vào xe này thật?”

Sắc mặt Hạ Ngưỡng hơi trắng bệch, cô cởi dây an toàn: “Cảm ơn anh, làm phiền anh rồi. Anh đi trước đi, tôi tự giải quyết được.”

Chung Cập Ngụy nhìn bóng lưng gầy yếu của cô, lắc đầu.

Khi xe của họ chuyển hướng rồi đi, chiếc Pagani đằng trước không còn chắn đường nữa.

Hạ Ngưỡng xuống xe, đi về phía đó, đi ngang qua chiếc xe cũng vờ như không thấy.

Cô không lên xe, chỉ đi dưới cơn mưa, bước dọc mép quốc lộ về phía trước.

Chủ nhân của chiếc Pagani phía sau cũng không có ý định dừng lại, cứ chầm chậm lăn bánh bên cạnh cô gái.

Như thể đang cạnh tranh với sự kiên nhẫn của cô, đến khi cô nghĩ thông suốt rồi tự mình lên xe.

Chương 48: Chơi bài – Cầm giả vờ không quen biết

Chỉ ba phút sau cơn mưa đã dần nặng hạt, chiếc xe phía sau lập tức bấm còi inh ỏi một cách thiếu kiên nhẫn. Cơn mưa như trút nước không át được tiếng gầm rú của chiếc siêu xe, càng không át được tiếng còi ầm ỹ.

Tai Hạ Ngưỡng đau nhói vì tiếng ồn.

Trở trêu thay, lúc này trên đường không có nhiều xe cộ, không ai dừng lại, cũng không ai ngăn cản hành vi điên rồ của anh.

Cô quay người lại, nhìn anh qua màn mưa mờ ảo dưới cần gạt nước.

Sắc mặt Đoạn Tiêu tối sầm không khác gì bầu trời lúc này. Anh hơi nhíu mày, hàm dưới và cổ tạo thành đường cong mượt mà, gương mặt sắc sảo chìm trong màn đêm.

Đôi mắt đen thẫm khiến người ta khó lòng đoán được anh sẽ làm gì vào giây tiếp theo.

Sau đó, cửa ghế phụ bị anh đạp mở bung ra.

Hạ Ngưỡng nắm chặt quai đeo xích của túi xách, nước mưa theo hàng mi chảy xuống gò má, cuối cùng cô vẫn đành bất lực bước lên xe.

Cô thắt dây an toàn, vài giọt nước từ tóc nhỏ xuống, một chiếc chăn điều hòa được phủ lên người cô.

Vừa mới dầm mưa không lâu, quần áo còn ẩm ướt dính sát vào da.

Sắp vào hè, Hạ Ngưỡng chỉ mặc quần short jean cạp cao và áo nỉ rộng mùa xuân.

Nhiệt độ trong xe khá thấp, cô lạnh đến run người, bất mãn lên tiếng: “Thật sự em không hiểu rốt cuộc anh muốn làm gì, anh ấy chỉ tiện đường đưa em về thôi... Lần nào anh cũng phải làm thế này à?”

Người bên cạnh không nói một lời, đạp mạnh chân ga, tiếng động cơ gầm rú hòa cùng tiếng gió rít gào.

Hạ Ngưỡng khẽ quay sang liếc nhìn anh.

Anh vẫn mặc bộ vest đỏ, cà vạt đã bị kéo lỏng, tay áo được xắn lên đến khuỷu tay.

Trên gương mặt hồ hững kia đã hiện rõ bốn từ “Hung thần ác sát”.

Lúc này cô mới phát hiện anh đang đi sai đường nên nhú mày: “Anh lại muốn đưa em đi đâu? Em không muốn đi, em muốn về ngủ.”

Cuối cùng Đoạn Tiêu cũng liếc nhìn cô: “Đi cùng người khác thì được, đi cùng anh thì không?”

“Anh không thấy đó là buổi dạ tiệc từ thiện à?” Hạ Ngưỡng cắn môi, “Tóm lại, anh không vui vì em ở cạnh anh Chung... hay không vui vì hai năm nay em có thời gian rảnh của riêng mình, quen những người đàn ông khác và làm những chuyện anh không biết?”

Anh Chung, lại là anh Chung.

Ánh mắt Đoạn Tiêu càng lạnh lẽo, anh siết chặt tay lái đến mức nổi đầy gân xanh.

Xe chạy vào khu biệt thự trong trung tâm thành phố, Hạ Ngưỡng hoàn toàn không có ấn tượng gì với nơi này.

Họ dừng xe trước cổng vườn một căn biệt thự hai tầng kiểu Tây xinh xắn. Đoạn Tiêu nắm cổ tay dắt cô xuống xe, ném chìa khóa cho quản gia đang chờ trước cửa.

Quản gia liếc nhìn Hạ Ngưỡng đang bắt lực đứng sau anh, cung kính cúi đầu làm động tác mời: “Họ đều đang chờ ngài ở phòng khách tầng một.”

Vừa vào nhà, đã thấy chiếc đồng hồ quả lắc lớn cao gần hai mét đặt giữa phòng khách, trông rất cổ kính trang nghiêm.

Bên cạnh còn có một bức tượng đá không rõ được lấy nguyên mẫu từ ai, trông giống một nhân vật trong số những nguyên lão từng lập được chiến công trong những ngày đầu kiến quốc.

Đèn chùm trên trần biệt thự rất lớn, dù treo cao nhưng cũng đủ soi sáng cả tầng dưới.

Quanh bàn chơi bài ở phòng khách có khoảng bảy đến tám người, cả nam lẫn nữ.

Trong số đó Hạ Ngưỡng chỉ quen biết sơ Nhậm Hàng, còn những người còn lại là đám “Thái tử gia” đã xuất hiện cùng Đoạn Tiêu ở khách sạn ban nãy.

Về phần các cô gái, có một người là nữ minh tinh hạng hai trong showbiz, hai người còn lại trông giống hot girl mạng đã qua phẫu thuật thẩm mỹ.

Nhưng lúc này những cậu ấm đó đều không mặc vest, thậm chí có người chỉ mặc áo choàng tắm, lười biếng rít xì gà, ngồi trên ghế tựa kiểu thái sư bên cạnh.

Nhậm Hàng thấy hai người thì vẫy tay: “A Tiêu, cậu đến muộn quá, Tiểu Diễn sắp thua đến mức chỉ còn mỗi quần sịp rồi, giờ mới đến thì vớt vát gì nữa.”

“Quần sịp gì chú! Hàng Tử, miệng lưỡi cậu phóng đại quá, không phải chỉ thua có bảy toà nhà thôi sao?” Lương Diễn vừa nói vừa rút bài. “Vẫn chưa phá kỷ lục của tôi đâu.”

“Anh Đoạn đói không, dì giúp việc đang làm cua trong bếp.”

“Cậu tránh ra đi, không biết dọn đĩa hoa quả trên bàn ra à? Cầm túi xuống trước đi.”

Trong lúc họ cãi nhau, Đoạn Tiêu không hề lên tiếng.

Chủ vị trên cùng của bàn chơi bài vẫn để trống, anh mạnh tay kéo Hạ Ngưỡng đến ngồi đó, còn anh ngồi sang một bên.

Cũng không có ý định mở miệng giới thiệu cô với những người không quen biết khác.

Thấy bầu không khí giữa họ, mọi người cũng đoán được có chút không vui nên không ai nói gì. Họ im lặng nhìn nhau rồi tiếp tục rút bài chia bài, nói nói cười cười như không có gì xảy ra.

Họ chơi bài poker kiểu Texas, đặt cược rất mạnh tay.

Tối thiểu cũng phải từ bảy con số trở lên, tiền trong mắt những người này cũng chỉ là một loại tiền tệ lưu thông trong giới của họ, vút đi rồi sẽ kiếm lại được bằng vận tốc ánh sáng.

Hạ Ngưỡng ngồi ở ghế chủ vị.

Đương nhiên cô là người chơi thay.

Lúc trước cô đã được Đoạn Tiêu dạy chơi nên cũng biết chơi. Nhưng nghe giọng điệu của họ không giống như đang chơi bài

bình thường, động một ván là bay cả chục triệu, cô không khỏi khiếp đảm.

Cô nàng mặc váy khoét ngực ngồi cạnh Nhậm Hàng an ủi cô: “Không sao đâu, cô cứ mạnh dạn lên, dù sao người trả tiền cũng không phải cô.”

Hạ Ngưỡng nhìn cô ta, sau đó mới nhận ra Nhậm Hàng lại đổi bạn gái. Hình như lần này là một siêu mẫu quốc tế, mặt dài, dáng người cao gầy.

Cô lườm Đoạn Tiêu đang chơi điện thoại mà không thèm để ý đến ai bên cạnh. Anh không quan tâm đến cô, lại ném cô vào giữa đám người phức tạp này.

Hạ Ngưỡng không giỏi giao tiếp, càng cảm thấy lạc lõng.

Chơi một mạch đến rạng sáng, nhưng những người này vừa hút xì gà vừa uống rượu mạnh nên vẫn rất tỉnh táo, dường như đã quen với những cuộc vui như hôm nay, thức trắng đêm là chuyện thường tình.

Cũng có thể họ đang ăn mừng tối nay đã đàm phán thành công, nên cực kỳ phấn khích.

Hạ Ngưỡng âm thầm uống vài ly để tỉnh táo, rồi nhìn số chip trên bàn.

Chơi poker là một cuộc đấu trí trá hình, phải có trạng thái tốt.

Không nghi ngờ gì nữa, trạng thái đêm nay của cô rất tệ.

Nhậm Hàng là người chơi nhiệt tình nhất trên bàn, thắng ba nhà, được một bàn đầy chiến lợi phẩm.

Hai cô gái cạnh bàn đã đi WC, nên tiếng líu ríu bên tai tạm dừng vài phút.

Cô quay người nhìn Đoạn Tiêu, khẽ xoa lên gương mặt mệt mỏi tê dại của mình. Cuối cùng không nường mắt nổi nữa, cô mới khẽ nói: “Em buồn ngủ rồi.”

Đoạn Tiêu đang ngậm quả anh đào trong miệng, tựa khuỷu tay lên tay vịn sofa, chống trán đáp thờ ơ: “Anh không buồn ngủ.”

“...”

Hạ Ngưỡng sẽ không bao giờ làm mất mặt anh trước nhiều người như vậy, nên cô chỉ đành đứng dậy và nói: “Vậy anh chơi thay em một lát, em muốn đi vệ sinh.”

Đúng lúc dì giúp việc mang bữa khuya hải sản đã nấu xong đến, đặt lên bàn con. Nghe vậy, dì dẫn cô lên nhà vệ sinh trong một phòng ngủ ở tầng hai.

Chờ cô vừa đi khỏi, đám người kia sôi nổi hẳn lên.

Nhậm Hàng ném một quả nho sang: “A Tiêu, hai người làm gì thế? Ngồi kế bên mà không nhắc cô ấy một tiếng, tối nay thua kha khá đấy.”

“Không phải chứ, nói vậy hoá ra vẫn còn dính nhau à? Thấy hai người không nói năng gì, còn tưởng không biết nhau chứ.”

“Tiêu gia, cậu đừng ghim trong lòng rồi tính sổ sau với tôi nhé, tôi tưởng cậu muốn chinh cô ấy nên mới tăng cược theo.”

“Vừa nãy tôi cũng dìm cô ấy vài ván, thấy cô ấy buồn ngủ đến đờ đẫn, hết chú thỏ con.”

“Cứ dụi mãi đến đỏ cả mắt luôn, trông cũng tội nghiệp hahaha...”

Vừa dứt lời, một quả đào đã bay tới.

Bên kia cười hì hì né tránh, giơ tay làm động tác đầu hàng: “Anh trai, tôi thật tình không có ý gì khác, sao tôi dám nhớ thương người phụ nữ của anh cơ chứ!”

Đoạn Tiêu liếc sang, vẻ mặt khó chịu: “Dập thuốc đi, hút cái thứ gì vậy.”

Thành phần trong xì gà rất phức tạp, nhất là họ còn thích cho thêm một ít thuốc dẫn vào hút cùng, khói thuốc mù mịt cả góc phòng.

“Có hút bậy bạ gì đâu.”

Chàng trai kia áp ứng, vội dập tắt điếu thuốc vì chột dạ.

Ở phòng dành cho khách phía bên kia.

Hạ Ngưỡng rửa mặt xong vẫn thấy buồn ngủ, còn bị khói xì gà dưới lầu làm choáng váng đầu óc.

Chắc chắn Đoạn Tiêu đang cố tình làm tiêu hao tinh thần của cô.

Cô ngồi xồm ở cửa, trượt người xuống theo cánh cửa rồi chống cằm ngồi trên thảm. Thật lòng cô không muốn xuống chơi bài nữa, chỉ muốn lên giường ngủ một giấc.

Lại nghe tiếng cười nói của hai cô gái phòng bên.

Hình như họ đang dặm lại lớp trang điểm, bặm son môi phát ra tiếng bậm báp.

“Cậu ám Đoạn kia dẫn theo cô bạn chán ngắt đến đây chơi, chắc tối nay thua mấy chục triệu rồi ấy nhỉ?”

“Lương Diễm từng nói muốn có chiếc du thuyền Lamborghini của anh ấy, biết đâu sắp giành được thật hahaha!”

“Rốt cuộc hai người đó có quan hệ gì... Lần đầu trong đời tôi thấy có cô bạn chơi chung không biết điều vậy đấy. Cô dám đối xử với vị bên cạnh mình như thế không?”

“Liên quan quái gì tới tôi! Ai thêm quan tâm họ có quan hệ gì, cô thích thì tự đi mà hỏi.”

Hai giọng nữ đi đến hành lang, thoáng thấy Hạ Ngưỡng đang chống tay buồn ngủ ở cửa phòng bên cạnh thì đều giật mình.

Hạ Ngưỡng chống tay mượn lực đứng dậy, thấp giọng trả lời hai cô gái kia: “Tôi và anh ấy không quen nhau lắm, lâu lắm rồi mới đi chơi cùng.”

Lời này không hề giả dối, đã chia tay thì sẽ trở thành người lạ.

Sau khi chia tay, lẽ ra nên trở về cuộc sống riêng của nhau, như vậy mới tốt cho cả hai.

Nhưng Đoạn Tiêu chưa bao giờ cân nhắc xem liệu họ có phải người chung lối hay không.

Không chung lối, anh sẽ lập tức kéo cô về bên cạnh anh.

Hai người kia thấy cô như thấy ma, không dám hó hé.

Họ đi lướt qua cô, vội rẽ xuống cầu thang. Bước chân đồng loạt dừng lại vì sợ hãi, nhìn người đàn ông đang đứng trên bậc cầu thang.

Khi Hạ Ngưỡng quay lại, Đoạn Tiêu đang ngồi chơi ở vị trí cũ của cô.

Túi xách cô cũng biến mất, trên ghế bên cạnh có thêm một chiếc chăn. Nhìn số chip trước mặt anh đang dần dần thẳng lại, cô đoán anh còn muốn chơi thêm một lúc.

Cô lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh anh, ăn vài quả dâu tây.

Khi kim đồng hồ chỉ 3 giờ sáng, cuối cùng họ cũng nghỉ ngơi. Dì giúp việc – đã chợp mắt được một lúc – tới dẫn khách đến nghỉ ngơi ở những căn phòng được thu xếp sẵn.

Đoạn Tiêu nhìn Hạ Ngưỡng đang ngủ gục trên người anh, đưa tay đỡ đầu cô.

Lúc anh bế cô lên, Hạ Ngưỡng ngủ không thoải mái nên quơ tay gạt đi khiến ly rượu cô uống dở trên bàn đổ lên tay anh.

Cô gái đi phía sau thấy vậy vội chạy đến định lau giúp.

Anh đưa mắt ra hiệu ngăn lại, lắc đầu rồi bế Hạ Ngưỡng lên lầu.

Dì giúp việc luôn dọn phòng lớn nhất cho Đoạn Tiêu, ở cuối hành lang nên sẽ không bị khách đi qua đi lại làm phiền.

Cần nhắc đến việc Hạ Ngưỡng đã ngủ, sau khi thu xếp xong, bà chỉ bật một ngọn đèn tường mờ ảo.

Nhưng anh vừa đặt Hạ Ngưỡng lên giường, cô đã tỉnh lại.

Không phải tỉnh dậy một cách tự nhiên mà là bị hôn đến mức thức giấc.

Đoạn Tiêu hôn rất mạnh bạo, bắt đầu từ khuôn mặt non nớt của cô. Xúc cảm trên đôi môi xa cách đã lâu càng ấm áp và mềm mại hơn khi cô không phản kháng.

Tay anh siết cầm cô, khiến cô phải hé môi rồi đưa đầu lưỡi vào.

Âm thanh của nụ hôn triền miên nhuộm màu tình dục dường như rõ ràng hơn trong căn phòng ngủ yên tĩnh.

Nửa thân trên của Hạ Ngưỡng bị đè đến khó thở, cô vốn đang buồn ngủ.

Trong cơn mơ màng, cô mở hé mắt, muốn tránh đi. Ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên tay anh, cô vừa ảm ức vừa khó chịu nhăn mũi rồi xoay người.

Hơn nửa ly rượu đổ vào tay anh, còn nhiều hơn số cô uống.

Thấy cô vẫn mơ màng không chịu mở mắt, Đoạn Tiêu ôm mặt cô lên. Anh nhét ngón tay dài vào miệng cô, đè lên chiếc lưỡi trơn mềm, trầm giọng: “Ai làm đổ nhỉ? Li.ếm sạch đi.”

“Uhm...”

Hạ Ngưỡng bị đè chặt, cả người mềm nhũn không còn sức lực.

Đầu lưỡi cô vốn dĩ không hề chuyển động.

Là hai ngón tay anh đang nghịch ngợm, khuấy đảo tạo ra âm thanh như tiếng nước.

Sau khi bị thấm ướt hoàn toàn, Đoạn Tiêu mới rút tay ra, lấy giấy lau nước dãi nơi khõe môi cô, rồi lại cúi đầu hôn lên đó.

Hạ Ngưỡng mở mắt nhìn anh, lông mi vẫn còn dính chặt vào mí mắt, cô nghiêng mặt đi, mười ngón tay bị anh đan chặt: “Anh... anh lại muốn làm vậy thật ư?”

Hơi thở cô dồn dập, toàn thân nóng rực.

“Anh không nói muốn làm, nhưng chẳng phải em nói nhớ anh sao?” Đoạn Tiêu nhìn cô chăm chú bằng đôi mắt đen láy, kéo quần cô xuống: “Để anh xem thử em nhớ anh thế nào.”

“Đoạn Tiêu, tay anh!” Hạ Ngưỡng không kìm được mà vịn vẹo thắt lưng né tránh, nhận ra nơi đây vẫn là nhà người khác thì vội vàng che miệng lại: “Đừng li.ếm, đừng...”

Cô cắn chặt môi, vừa hổ thẹn vừa xin tha, tay kia nắm chặt góc gối.

Đã lâu lắm rồi không có những cảm xúc mãnh liệt nhường này, thật quá hoang đường. Hạ Ngưỡng hoàn toàn mất phương hướng vì anh, cô nghiêng đầu vùi mặt vào chăn, cố kìm nén tiếng rên rĩ.

Không rõ bây giờ là mấy giờ, chỉ có cảm giác cả thế giới đều đang ngủ say.

Cô lại không ngủ được, bị anh ghì chặt hôn mút vào gáy và vành tai, toàn thân nóng bừng, nghe anh khàn giọng uy hiếp xen lẫn dụ dỗ: “Chúng ta không chia tay.”

“Nói đi, không chia tay.”

“Cấm giả vờ không quen biết.”

“Anh Chung gì đó... thử gọi một tiếng nữa xem.”

“Cứ làm anh giận, ai mới hư đây?”

Anh lúc nào cũng nói nhiều khi dạy dỗ cô.

Cô không tiếp thu liền bị véo cho đau điếng. Hơi thở nóng rực phả vào gáy làm cô ngứa ngáy, lại không thể tránh né.

Hành hạ cô gần hết đêm, anh mới bế cô vào phòng tắm. Sau cùng Hạ Ngưỡng hoàn toàn quên mất mình đã thiếp đi thế nào.

Hôm sau cô bị một cú điện thoại đánh thức, một cánh tay gân guốc lướt qua bờ vai trần trụi của cô ấn tắt máy.

Hạ Ngưỡng nằm nghiêng, bị anh ôm chặt từ phía sau như bạch tuộc, không động dậy nổi, nóng toát mồ hôi.

Cô có thể cảm nhận được anh đang vùi mặt vào cổ cô, hơi thở đều đều.

Sau khi sấy khô quần áo của họ, dì giúp việc mang đến phòng khách nhỏ bên ngoài rồi gõ cửa phòng ngủ.

Không nghe động tĩnh gì, dì lại nhẹ nhàng rời đi, đóng cửa phòng khách nhỏ lại.

Lúc này, phản ứng buổi sáng của anh càng trở nên rõ ràng.

Hạ Ngưỡng nhớ lại cảnh tượng mê loạn và lầm lờ đêm qua, vội đẩy anh ra, chống khuỷu tay lên ngực anh: “Em vào nhà vệ sinh...”

Đoạn Tiêu buông tay ra, cô quần khăn tắm đi ra ngoài. Sau khi mặc quần áo xong, cô nhìn quanh tìm túi xách để xem giờ trên điện thoại.

Thế mà đã hơn 11 giờ rồi.

Ở nhà người ta mà ngủ đến tận 11 giờ, quá mất mặt.

Hạ Ngưỡng bước vào phòng, cầm quần áo của anh vào: “Anh dậy đi, em phải về rồi.”

Đoạn Tiêu đưa tay kéo cô ngã lên người anh, giọng nói đượm vẻ mệt mỏi nhưng trong mắt sáng trong: “Không thấy à?”

Cô bị ép phải nửa nằm xuống, đè lên người anh, khó hiểu hỏi: “Thấy gì?”

Anh nắm tay trái cô, bóp nhẹ ngón áp út: “Không sao, sau này lúc đeo nhẫn sẽ thấy được thôi.”

Hạ Ngưỡng do dự nhìn một bên ngón tay mình, trên đó có thêm một hình xăm chữ: DX.

Cô sửng sốt, tức giận đánh anh: “Anh bị điên à!”

Đoạn Tiêu để mặc cho cô đánh, còn khẽ cười, đưa ngón tay anh ra cho cô xem: “Anh cũng có.”

Hình như sợ cô đau, trên ngón tay cô chỉ có hai chữ cái. Nhưng trên ngón áp út của anh lại là một từ “Ngưỡng” hoàn chỉnh.

Chương 49: Nghiệt duyên – Cô nắm tay tên ác ma tồi tệ nhất

Ở bên anh lâu như vậy, đã sớm quen với việc những vật anh sở hữu đều có ấn ký 'DX' này. Nhưng cô chưa từng nghĩ tới, một ngày nào đó bản thân cũng bị anh đánh dấu.

Hạ Ngưỡng thật sự rất tức giận, cô nhìn anh chăm chăm bằng đôi mắt đỏ hoe: “Anh có hiểu được rằng em là con người chứ không phải vật sở hữu của anh không? Em không thuộc về anh!”

“Em là của anh.” Đoạn Tiêu bế cô lên giường, ép cô ngồi lên người mình. Anh ngang ngược nắm cổ tay cô kéo lại gần. “Tối qua anh thấy em cầm nhẫn của anh ta.”

Nhẫn của anh ta——

Ý anh là chiếc nhẫn mà Chung Cập Ngụy tặng cô.

Không ngờ lại trùng hợp đến thế.

Lúc anh vào khách sạn, cô vẫn đang cầm chiếc nhẫn mà Chung Cập Ngụy đưa cho cô trên tay.

Hạ Ngưỡng có cảm giác ảm ức vì hết đường chối cãi, cảm thấy thật vô lý: “Đó là vật phẩm đấu giá, hơn nữa em đã trả lại cho anh ấy rồi.”

Đoạn Tiêu hoàn toàn không để tâm đến mấy lời cô giải thích, bàn tay ấm áp của anh nắm lấy gáy cô, giữ chặt mạch máu, lại uy hiếp bằng giọng hững hờ: “Em có biết là không thể tùy tiện nhận nhẫn không?”

“Lần này chỉ là ngón áp út.” Giọng nói của chàng trai trầm thấp khàn khàn, đầu ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve, mang

theo hơi lạnh: “Em có thể tiếp tục phạm sai lầm, dù sao vẫn còn mấy ngón tay sạch sẽ.”

Tại sao lại chọn ngón áp út mang ý nghĩa kết hôn?

Có lẽ do... ma xui quỷ khiến.

Rõ ràng mấy năm trước đã bị cô từ chối một lần ở Ý, vậy mà vẫn muốn.

Anh biết rõ cô sẽ sợ, nhưng vẫn buông lời đe dọa với vẻ lười biếng: “Xăm hết tay cũng không sao, trên người em còn nhiều chỗ trống.”

Hạ Ngưỡng bị anh khống chế như đeo gông không thể động đây, càng khó chịu hơn khi nghe anh thì thầm mấy lời b.ệnh ho.ạn bên tai. Nước mắt cô rơi lã chã, thấm ướt cả chăn bên dưới.

“Sao lúc nào anh cũng vậy...” Mũi cô đỏ ửng, ” Em thật sự rất ghét anh như thế.”

Đoạn Tiêu kéo cô đến gần mặt anh, cúi xuống lau nước mắt cho cô: “Em có thể ghét anh, lẽ nào anh không thể ghét em?”

Anh khẽ hôn lên gò má đắm nước mắt của cô, lẩm bẩm vô nghĩa: “Anh cũng ghét việc em cứ nhìn người khác, anh thua kém lão già đó chỗ nào.”

Hạ Ngưỡng đang cắn chặt môi đến sắp rách da, anh vươn tay tách ra. Tối qua tuy không làm đến cùng, nhưng trên người cô vẫn hằn những dấu vết do anh cố tình để lại.

Cầm bị anh nắm chặt, cô tức giận: “Anh đừng nói năng bậy bạ, em và anh ấy chẳng có gì cả!”

“Nhưng anh ta thích em, anh không mù.” Đoạn Tiêu tỏ ra vô cùng thấu tình đạt lý, thậm chí còn nhếch môi cười: “Không sao,

anh ta sẽ sớm biết được cái giá phải trả khi dám để ý đến người của anh.”

Sức đẩy anh ra của Hạ Ngưỡng hóa thành hư không, cô sục sục mũi, suy xét về mức độ đáng tin của câu nói này.

Một lúc sau, cô khẽ lên tiếng: “Đừng lôi người khác vào chuyện này, em xin anh đấy.”

Hình như anh mãi mãi không hiểu, việc không muốn quay lại với anh là quyết định sau khi suy nghĩ kỹ càng của chính cô, không liên quan đến người khác.

Trước đây là vậy, bây giờ cũng vậy.

Lông mi cô vẫn còn đọng nước mắt, gương mặt trắng bệch.

Đoạn Tiêu vuốt mái tóc lòa xòa trên trán cô gái, thản nhiên chậm rãi gằn từng chữ: “Cầu xin anh vì anh ta?”

Nhóm Nhậm Hàng vừa quay lại từ hồ bơi ở hoa viên đằng sau, chợt nghe thấy tiếng bước chân lộp bộp trên cầu thang, thậm chí sà cũng không át được tiếng động đầy cáu kỉnh này.

Mọi người nhìn về phía đó, thoáng thấy bóng lưng Hạ Ngưỡng đang nổi giận hùng hùng đi ra ngoài.

Cô gái vừa thức dậy, còn chưa kịp chải tóc.

Cũng may mái tóc đen dài vốn dĩ rất mượt mà, lại chưa từng uốn nhuộm, buông xõa tự nhiên sau vai, chỉ có vài sợi tóc con trên đỉnh đầu là dựng đứng.

Không biết tối qua đã bị giày vò thế nào.

Ngủ đến tận giờ này mới xuống lầu, bước đi còn hơi loạng choạng.

Đoạn Tiêu thông thả bước xuống cầu thang từ phía sau, nháy mắt ra hiệu với quản gia ở cửa.

Quản gia lập tức đuổi theo, vừa đi vừa gọi tài xế chuẩn bị xe.

Mấy cô gái tối qua ở dinh thự đều đã bị đưa đi, chỉ còn lại cánh đàn ông.

Nhậm Hàng đến gần vài bước: “Ừ, có thể chộc cô em Hạ Ngưỡng giận tới mức này, cậu có bản lĩnh gớm.”

“A Tiêu, anh... không sao chứ?” Lương Diễm đi sau chỉ vào mấy vết cào trên cổ anh, kinh ngạc không thôi: “Hàng Tử, mau gọi dì giúp việc lấy thuốc đến đây!”

Đều là đàn ông nên có thể đoán được những vết thương này do đâu mà ra, họ vừa kinh ngạc vừa liên tưởng đến dáng vẻ mềm mại yếu đuối của Hạ Ngưỡng.

Đoạn Tiêu thông thả bước về phía phòng ăn: “Không cần.”

Đúng lúc dì giúp việc bưng một chiếc sọt từ trên lầu xuống, trên tấm chăn là chiếc máy xăm hãng ba vỏ sò.

Nhậm Hàng liếc sang, nhận ra đó là một trong những chiếc máy xăm ở phòng chứa đồ của mình: “Cán đen à, vẫn còn mực.”

“Vậy là dùng rồi còn gì! Anh lại xăm nữa hả? Lần này xăm chỗ nào?” Lương Diễm chạy tới, không thấy hình xăm trên những vùng da lộ ra của Đoạn Tiêu. Lại ngó xuống thân dưới của anh, “Cũng chỉ có anh và Hàng Tử không sợ đau thôi, đừng nói là xăm ở chỗ không tiện xem đấy nhé... haha.”

Đoạn Tiêu đang ăn canh, không thèm ngẩng đầu lên: “Cút.”

Cận Tử Phồn nhặt được một chiếc bút quen mắt trong sọt, mở nắp bút ra: “Không phải chiếc bút này là quà tôi tặng cậu sao?”

Nhậm Hàng gật đầu: “Toàn tặng mấy thứ vô dụng, A Tiêu không lấy ra thì cũng để bám bụi trong kho thôi.”

Lương Diễn tò mò, vừa nói vừa cầm lấy, vẽ vài đường trên mu bàn tay: “Cây bút này thế nào, cậu tặng Hàng Tử món đồ rẻ tiền vậy à?”

Một cây bút đánh dấu màu đen bình thường.

“Đồ rẻ tiền? Đây là thứ tốt năm trước tôi làm ra trong phòng thí nghiệm đấy.” Cận Tử Phồn nhìn Lương Diễn với vẻ vui sướng khi người gặp hoạ: “Cậu cứ vẽ tiếp đi, một tháng sau mới rửa sạch được.”

Nói lời này không phải để dọa dẫm, nó vốn chỉ là sản phẩm lỗi được nghiên cứu ra trong phòng thí nghiệm hóa học.

Muốn lau sạch cũng có cách, nhưng phải tốn không ít công sức vào việc cân bằng thuốc thử.

Không mua được loại thuốc thử này trên thị trường.

Vẽ lên da rồi thì phải đợi một tháng mới hoàn toàn biến mất.

“Tôi thua cậu luôn, cậu lại chế ra mấy thứ tà đạo gì vậy!” Lương Diễn sợ hãi ném bút lại vào sọt quần áo, cố gắng chà xát mu bàn tay nhưng vết mực vẫn không mờ đi, “Không phải chứ, anh Đoạn, anh lấy cây bút này ra làm gì?”

“Lấy ra còn có thể làm gì nữa?” Nhậm Hàng xem kịch vui, bình luận, “Có người luyện tiếu đấy, không nở ra tay.”

Trong lúc họ nói cười, Đoạn Tiêu đã ăn xong bữa sáng lúc giữa trưa.

Anh đứng dậy ném khăn ăn sang một bên: “Tối nay chú Cố mời cơm, cả nhà Gia Trạch cũng sẽ đến.”

Vừa dứt lời, sắc mặt cả đám đều sụp đổ.

Quân đội, Chính trị, Thương mại, Y học, Luật pháp, năm con đường, đường nào cũng có thể thông thiên.

Nhưng những người lớn tuổi trong giới muốn mời khách, lại chọn bọn họ – những người trẻ trong giới kinh doanh mở công ty, điều này đối với nhóm người này mà nói chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Có lẽ vì mấy hạng mục hợp tác làm ăn chung gần đây đang phát triển khá mạnh, mạng lưới lợi ích cũng mở rộng. Khi người ta để ý đến việc công ty này và công ty kia kết hợp với nhau, chắc chắn sẽ bị nhắc nhở.

Mấy gia tộc lớn của họ cành lá sum suê, gốc rễ vững chắc, không chỉ bám rễ ở mỗi đất Kinh Châu.

Vinh cùng vinh, nhục cùng nhục, một người bị tổn hại thì sẽ kéo theo những người còn lại.

Mà trong đám bạn đồng lứa, Đoạn Tiêu là người kém nhất trong việc lấy lòng các bậc cha chú.

Tính anh nóng nảy, chẳng nói được câu nào dễ nghe trên bàn rượu. Có thể làm sếp không phải vì tuổi tác mà do có năng lực vượt trội.

Tính tình Đoạn Tiêu rất giống Đoạn Tự, giỏi thao túng thị trường chẳng chút chùn tay, nhưng anh cực đoan hơn mẹ mình.

Có lẽ do không lớn lên bên họ từ nhỏ, nên đường lối của anh có phần hoang dã. Anh thường đi sát lẫn ranh đỏ, lại không nghe lời quản thúc.

Mười mấy tuổi đi đấu thầu dự án đã bắt đầu biết dùng mưu mô thủ đoạn, bàn về thương trường khốc liệt mà như chỉ đang ganh

đua với bạn đồng niên, chăm chăm giội chết cây phát tài của đối thủ.

Những thủ đoạn cực đoan của anh thường làm các bậc cha chú lo lắng.

Tội phạm Kinh tế Tài chính không phải là ít, họ còn từng nghĩ nếu sau này muốn gặp anh thì sẽ phải tới nhà tù Tần Thành ở ngoại ô Kinh Châu.

Đó là nơi chuyên giam giữ những tội phạm cấp độ một ở Kinh Châu.

Nhưng mấy năm nay anh đã trưởng thành hơn, ít nhất cũng đáng tin hơn so với những gì họ nghĩ.

Với Đoạn Tiêu, bữa cơm này là một ‘Bữa tiệc Hồng Môn yến’ không đi không được, dù sao anh cũng là người dẫn đầu đám con cháu.

Lời lẽ của những người quyền cao chức trọng thường là dao giấu trong bông, không mận không nhát quả trách, rồi nói bóng gió ám chỉ bắt anh phải đưa ra lời cam đoan phải giữ gìn bốn phận.

Bữa cơm kết thúc, Đoạn Tiêu ở lại đến cuối cùng.

Cửa phòng bao vẫn mở, nhân viên phục vụ vốn định đến dọn bàn.

Nhưng thấy anh vẫn ngồi trên ghế thì vội nhẹ nhàng lùi bước ra ngoài, không dám nói gì vì sợ làm phiền khách quý.

Thế nhưng một lúc sau, vẫn có người không biết điều tới gần.

Đèn chùm lưu ly trong phòng bao vẫn sáng, Đoạn Tiêu nằm im trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, hai chân dài bắt chéo gác lên góc bàn.

Anh mặc bộ đồ thể thao màu đen khá thoải mái, khóa kéo chạm vào đường xương hàm sắc nét. Tóc mái rủ xuống, đôi mắt nhắm nghiền làm anh bớt đi vài phần lạnh lùng vô tình.

“Sếp... Sếp Đoạn.” Văn Tuyền khẽ gọi anh: “Anh say rồi sao?”

Thực ra tuổi tác hai người cũng gần bằng nhau, đều mới ngoài 20.

Nhưng những người đã ở vị trí cao lâu dài, dù ở bên ngoài, từ cả thân phận lẫn khí thế vẫn luôn dễ dàng tạo cho người khác cảm giác uy quyền mà không cần phải tức giận.

Huống hồ ngũ quan của anh vốn đã rất hung dữ.

Cô ấy không khỏi có chút kính trọng anh.

Hơi thở đều đặn của Đoạn Tiêu hơi khựng lại, anh mở mắt nhìn cô ấy.

Trong khoảng lặng kéo dài vài giây này, có lẽ anh đang cố nhớ xem người này là ai.

Dưới ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh, cô gái có hơi căng thẳng: “Tôi tên Văn Tuyền, trước đây anh và sếp Lục từng giúp tôi một lần ở đoàn phim... Chính là lúc phó đạo diễn kia đưa thẻ phòng cho tôi.”

Hình như có chút ấn tượng, cô ấy là diễn viên nhỏ đã bị công ty truyền thông của Lục Gia Trạch hủy hợp đồng.

Còn về việc tại sao lại xen vào chuyện của người khác mà giúp cô ấy, có lẽ do lúc đó tâm trạng anh đang tốt, cũng có thể chỉ vì gương mặt này của cô ấy.

Đoạn Tiêu nhìn cô ấy chằm chằm một lúc.

Từ từ khẳng định, là vì gương mặt.

“Chuyện gì?”

“Công ty chúng tôi liên hoan, vừa nãy thấy xe của anh ở dưới lầu, lại nghe nhân viên phục vụ nói trên lầu có khách quý, nên tôi nghĩ có lẽ anh đang ở đây. Lần trước gặp anh vội quá, chưa kịp cảm ơn.” Văn Tuyền mỉm cười, nhìn mí mắt ngà say của anh, “Anh uống nhiều thật đấy, sao không dẫn trợ lý theo?”

Thật ra không nhất thiết phải uống rượu trong bữa cơm này, các bậc cha chú đều thích dưỡng sinh bằng Đông y và Dược lý, nhưng Đoàn Tiêu cố tình uống nhiều thêm mấy ly.

Họ thấy anh say khướt sẽ không tiện giảng đạo thêm.

“Tiệc gia đình, không tiện.”

Lời ít ý nhiều, anh đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Văn Tuyền vội đuổi theo: “Sếp Đoàn, anh quên cầm điện thoại!”

“Cảm ơn.” Đoàn Tiêu nhận lấy, cup mắt liếc cô ấy: “Biết lái xe không?”

Cô ấy sững sờ trong giây lát rồi vội vàng gật đầu: “Biết!”

Nhưng cô ấy nhớ rõ anh lái một chiếc Bugatti, Văn Tuyền chưa từng lái thử siêu xe.

Nhưng không biết Đoàn Tiêu lại nghĩ gì mà phẩy tay, bước về phía trước: “Thôi, không làm phiền.”

Cũng không phải do tự anh lái đến.

Thậm chí có thể anh còn không biết phải tìm chìa khóa ở đâu.

Dù anh đã gọi tài xế lái thuê, nhưng Văn Tuyền vẫn đuổi theo. Cô ấy vừa tế nhị vừa ngượng ngịu, tỏ vẻ lo lắng khi thấy anh uống nhiều.

Hai người đứng ở bãi đậu xe.

Văn Tuyền lặng lẽ quan sát góc nghiêng của anh, lấy hết can đảm hỏi: “Sếp Đoạn, hình nền điện thoại của anh là bạn gái anh à? Vừa nãy tôi vô tình nhìn thấy.”

Hỏi xong, cô ấy lập tức cất giọng nịnh nọt: “Xinh đẹp thật đấy.”

Đoạn Tiêu nở nụ cười hiếm hoi trong đêm nay, tán thành: “Đẹp thật.”

Thấy tâm trạng anh có vẻ khá hơn.

Văn Tuyền cũng thở phào, không còn căng thẳng nữa.

“Cũng là nghệ sĩ chung ngành với tôi sao?” Cô ấy mỉm cười: “Trông có hơi quen.”

Thật ra Văn Tuyền muốn nói, cô ấy thấy vẻ ngoài của hai người khá giống nhau.

Đoạn Tiêu châm điếu thuốc: “Không tính là nghệ sĩ, cô ấy không thích ống kính.”

Không thể tránh khỏi những đòi hỏi của công việc, nhưng tính Hạ Ngưỡng vốn thế. Cô là kiểu người lạnh lùng tự tìm niềm vui, rất ghét truyền thông và giao tiếp trên mạng xã hội.

Cô hơi sợ giao tiếp xã hội, không muốn bị người lạ bình phẩm.

Hình nền Hạ Ngưỡng trên điện thoại là do anh chụp.

Là một ngày hồi năm nhất đại học, cô vui mặt vào hai tay, ngồi trong phòng học trống cạnh bên chờ anh tan lớp. Vì buồn ngủ nên cô nhắm mắt, không phát hiện ra anh đã ngồi đối diện nhìn cô chằm chằm mấy phút.

“Chắc tình cảm của hai người tốt lắm... Quen nhau lâu rồi đúng không, có vẻ như là bạn cùng trường ạ.”

Vốn dĩ Văn Tuyền còn muốn hỏi thêm vài chi tiết.

Nhưng trời không chiều lòng người, lúc này tài xế lái thuê đã đến.

Trợ lý Cừu tìm gấp cho anh một người lái xe thuê, có hơi lăm lờ.

Tài xế cứ lăm nhăm suốt đường đi, lại lái xe rất chậm, hình như rất sợ làm xước chiếc siêu xe này.

“Ông chủ, đến nơi rồi.” Tài xế dừng xe ở vạch đỗ xe bên ngoài, nhìn người đàn ông trẻ tuổi ngồi ghế phụ, tắt máy: “Tôi xin phép về trước, chúc anh vui vẻ.”

Đoạn Tiêu gật đầu.

Anh hạ cửa kính xuống, gió đêm mùa hè thổi vào trong xe.

Từ hướng này có thể nhìn thấy khu chung cư hướng Nam ở cách đó không xa. Anh chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, nhắm mắt đếm số tầng, sau đó dừng lại ở một căn hộ có đèn ban công đang sáng.

Tầng 14, thật quá xa.

Cả bóng người mờ ảo cũng không nhìn rõ.

Thật ra nghĩ lại, những ký ức về Hạ Ngưỡng trong anh đã quá lâu, cũng quá cũ rồi.

Phải bắt đầu kể từ câu chuyện cuộc đời Đoạn Tự.

...

Chuyện tình của bố mẹ Đoạn Tiêu là câu chuyện phổ biến về tiểu thư nhà giàu và chàng trai nghèo – một tình yêu không được gia đình chấp thuận – nhưng ông cụ Đoạn lại yêu thương đứa con gái nhỏ của mình nhất.

Con gái thích nên người làm bố cũng không có cách nào.

Nhưng sau khi hai người kết hôn, sự chênh lệch về mọi mặt đồng nghĩa với việc phải dung hoà nhiều thứ.

Người chồng nghèo không giúp được gì, lại phải nghe không ít lời bóng gió xa gần trong những buổi họp mặt gia tộc, càng khó phải nói đến những lời đàm tiếu sau lưng.

Bố của Đoạn Tiêu không được kỳ vọng sẽ đảm đương gia nghiệp, ông ít học, vì hoàn cảnh gia đình khó khăn nên từ nhỏ đã phải sống nhờ cơm người khác.

Sau này đổi thân phận đi lính, được chọn ra tiền tuyến cũng không cần đến văn chương chữ nghĩa, xuất ngũ rồi mới gặp được Đoạn Tự.

Vợ mang thai.

Để đỡ đần cho vợ, ông quyết định đi học.

Sự thật chứng minh, làm những chuyện vượt quá khả năng sẽ luôn gặp trắc trở, ông trời cũng cảnh báo từ sớm rằng con người không nên làm trái ý trời.

Ngày Đoạn Tự sinh nở không được suôn sẻ, bác sĩ nói ngôi thai bị ngược.

Khi bố của Đoạn Tiêu biết chuyện này, trên đường gấp gáp về nhà đã bị tai nạn xe hơi, chết ngay tại chỗ.

Không về nhà vào ngày quan trọng, cũng không liên lạc được. Ông cụ Đoạn có giấu giếm thế nào cũng không giấu nổi, hoá táng thi thể rồi, cũng phải tổ chức tang lễ.

Đoạn Tự biết tin này trong thời gian ở cũ, bà ta tự nhốt mình trong phòng suốt hai ngày trời, không đến nghĩa trang nhìn mặt chồng lần cuối.

Bà ta phát bệnh lúc con trai được năm tháng tuổi.

Cũng may đêm đó chuyên gia phục hồi chức năng đến kịp thời, nếu không Đoạn Tiêu còn đang quẩn tã đã bị mẹ ruột bóp cổ chết.

Chúng trầm cảm sau sinh tiềm ẩn ở mức độ trung bình, dần trở nên nghiêm trọng sau sự ra đi của chồng.

Cứ thế, Đoạn Tiêu bị tách khỏi vòng tay mẹ, được vú nuôi chăm sóc ở một căn nhà khác, đến gần 2 tuổi mới được về nhà.

Lý do đưa anh về là vì Đoạn Tự chủ động nói mình nhớ con.

Khi ấy Đoạn Tự đã có khả năng tự gánh vác sự nghiệp. Bà ta còn tìm một ông chồng mới vô dụng nhưng đủ ngoan ngoãn ở cạnh mình, chính là La Lương Sâm.

Người đàn ông này có học vấn tốt, ngoại hình cũng được, tuy hơi nghèo nhưng thân phận trong sạch.

Tình cảm của hai người trông có vẻ rất thâm thiết, Đoạn Tự còn định ra nước ngoài chỉ một khoản tiền để sinh thêm một đứa con.

Lúc đó người trong nhà đều nghĩ Đoạn Tự có thể bước qua quá khứ là tốt nhất.

Ai cũng cho rằng bà ta đã ổn, đến cả ông cụ cũng cảm thấy con gái mình đang dần tốt lên. Chỉ có Đoạn Tiêu, từ nhỏ đã luôn thắc mắc——

Tại sao mẹ anh luôn nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ sau lưng mọi người.

Buồn bã oán giận, hối hận rồi bời, mâu thuẫn đau khổ... Tóm lại, dường như không có tình yêu thương, không giống ánh mắt mà những người mẹ bình thường dành cho con của mình.

Bà ta chưa bao giờ nhìn em trai Đoạn Ngật Nhiên như vậy.

Bạo lực lạnh mà Đoạn Tự dành cho Đoạn Tiêu dần tăng lên thành bạo lực thể xác.

Bà ta nhốt đứa con năm sáu tuổi của mình trong gara cả một đêm, ném anh ra ven đường khi lên cơn thịnh nộ, véo cánh tay non nớt của anh đến bầm tím, động một tí là ném vật nặng vào người anh...

Khi ông cụ Đoạn phát hiện ra trên người anh luôn có vết thương, thậm chí đã đổi bảo mẫu nhiều lần.

Đoạn Tiêu chưa bao giờ mách ông.

Thật ra trẻ con dễ cảm nhận nhất sự yêu ghét mà người khác dành cho chúng, nhưng chúng càng hiểu rõ hơn người đó là mẹ mình.

Không phải cha mẹ nào cũng thương con.

Nhưng khi còn bé, chẳng đứa trẻ nào ngoại lệ, chúng chỉ biết yêu thương người đã cho mình sinh mệnh.

Đến đêm giao thừa năm ấy, Đoạn Tự say rượu, ôm một quyển đăng ký kết hôn đã cũ trong phòng.

Nửa đêm, Đoạn Tiêu đang sốt cao gõ cửa phòng bà ta cầu cứu.

Người đàn bà không vội gọi bác sĩ, chỉ nhìn anh cười khẩy, như thể cơn nghiện bệnh lại tái phát: “Đều tại mày.”

Cuối cùng cậu nhóc đang sốt cao đến mọi người cũng hỏi: “Sao lại trách con?”

“Mày muốn biết à?” Đoạn Tự mở tủ quần áo ra, bảo anh chui vào: “Mày vào trong đó đợi đi, lát nữa tao sẽ quay lại tìm mày.”

Đợi đến khi bà ta tỉnh rượu, Đoạn Tiêu đã hôn mê bất tỉnh trong tủ quần áo vì sốt cao và thiếu oxy.

Đêm ấy anh được đưa vào phòng cấp cứu, nằm ở đó nửa tháng.

Sau cùng, ông cụ Đoạn phải đối mặt với chuyện con gái mình chưa khỏi bệnh cũ.

“Con hận nó, con luôn hận nó, hể thấy nó là con lại nhớ tới A Khuyết...” Đoạn Tự khóc lóc thảm thiết: “Nhưng nó ngoan quá, ngày nào cũng leo đèo theo sau con gọi mẹ. Con đánh nó, nó cũng chưa bao giờ biết phản kháng lại con.”

Vì vậy vào năm thứ sáu, Đoạn Tiêu lại bị ông mình đưa đi.

Lần này anh được đưa đến thị trấn Cô Bắc ở ngoại ô Kinh Châu, ở nhà một chiến hữu cũ của ông.

Khi ấy, con trai của người chiến hữu kia là Bí thư Huyện ủy địa phương, đương nhiên sẽ đối xử tử tế với đứa cháu trai của bạn cũ của bố mình.

Nhưng với con của người khác, lại do cấp trên gửi đến.

Dù cho ăn ngon mặc đẹp tới đâu, cũng không thể vượt quyền dạy dỗ thay.

Khi họ kịp nhận ra thì Đoạn Tiêu đã trở thành trùm trường ở nơi đó.

Thị trấn Cô Bắc nằm gần vùng nông thôn, học sinh địa phương cũng khá phức tạp. Mới đầu năm lớp 7, Đoạn Tiêu đã bị kiểm chuyện liên tục.

Ngày thường anh vốn sống khép kín, không kết bè kết phái cũng chẳng theo phe nào, ai cũng biết anh là một cậu ấm nhà giàu kiêu ngạo.

Một số học sinh cá biệt lớp 8, lớp 9 thích gây sự với những người như vậy, muốn moi tiền tiêu vặt từ anh.

Hôm đó vừa tan tiết tự học buổi tối.

Bốn nam sinh đuổi đánh anh trong ngõ nhỏ.

Bạo lực học đường ở độ tuổi này càng đáng sợ hơn.

Ương ngạnh không ai dạy dỗ, mở miệng nói những lời tục tũn chửi thề, bỏ học đánh nhau, hút thuốc uống rượu, ngủ lang trái phép trong những quán bida và tiệm net...

Dẫu sao thì ba chữ “Vị thành niên” luôn là lá chắn bảo vệ cho những hành vi ngông cuồng, thậm chí là phạm tội của chúng.

Một số người còn thích nhận mấy tên du côn du đảng ngoài xã hội làm đại ca, những kẻ lớn xác đê hèn nhất lại là sự tồn tại ngẫu nhất trong mắt đám thiếu niên này.

Đêm mưa hoang vắng là lúc dễ nảy sinh bạo lực tâm tối nhất.

Trong con hẻm vang lên tiếng chửi rủa, tiếng kêu đau đớn khi bị đâm đá, tiếng chai thủy tinh đập vào tường vỡ vụn làm lũ mèo hoang hoảng sợ bỏ chạy.

Mấy đứa kia không ngờ một nam sinh lại đánh đám giỏi vậy, như thể không biết đau, cũng chẳng sợ chết.

Tên đứng gần Đoạn Tiêu nhất bị anh đá ngã một lần nữa, tạm thời ngừng chiến, tất cả đều kiệt sức ngã xuống đất, nước mưa cuốn trôi máu tươi.

Một tên đứng từ xa vẫn còn ăn nói ngông cuồng, không ngừng chửi bới, rõ ràng cơn đau thể xác không giúp cậu ta học được cách nhận thua.

Muốn cậu ta im miệng, Đoạn Tiêu bực dọc đứng dậy, nắm chặt mảnh thủy tinh vỡ sắc nhọn trong tay.

Anh tàn nhẫn với bản thân mình bao nhiêu, thì càng độc ác với kẻ khác bấy nhiêu.

Và một giọng nữ trẻ non nớt đã cắt ngang sự hỗn loạn.

Cô bé hét lớn: “Chú cảnh sát ơi, bọn họ ở đây nè”!

Vốn dĩ không có cảnh sát nào đến kịp lúc như vậy trong trấn nhỏ này. Ông chú bán tạp hoá đã giả làm cảnh sát, bấm mấy tiếng còi xe.

Mọi người đều thờ ơ lo cho bản thân, ai lại rảnh rỗi xen vào chuyện đám trẻ ranh đánh nhau chứ, người ta còn lười tới xem.

Nhưng mấy nam sinh kia vẫn vội dúi nhau chạy trốn khỏi con hẻm bằng lối khác.

Mưa vẫn rơi, đây là lần đầu tiên Đoạn Tiêu bị thương nặng trên mặt và người đến vậy. Mắt trái sưng húp tới nỗi không thấy khe hở, gần như biến dạng.

Anh dựa vào tường từ từ trượt xuống, nửa ngối xồm trên mặt đất, hơi khom lưng.

Cho đến khi cảm nhận được những hạt mưa rơi trên gáy đột nhiên ngừng lại.

Trước mắt Đoạn Tiêu xuất hiện một đôi giày vải cao cổ màu trắng, chiếc váy kẻ caro hoa nhí dài đến mắt cá chân.

Anh ngược mắt lên, thấy Hạ Ngưỡng đang cầm chiếc ô dài trong suốt.

Anh đã thắng trong cuộc ẩu đả.

Nhưng cô lại tưởng anh là người bị đánh thảm nhất.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài trước đã.” Hạ Ngưỡng không nhìn rõ mặt anh, nhưng cô ngửi thấy mùi máu tanh. Cô đưa tay kéo cổ tay anh dậy, nhỏ giọng nói với vẻ lo lắng: “Lỡ bọn họ quay lại thì tiêu đời.”

Thiếu niên vừa đứng dậy, cô mới nhận ra anh rất cao.

Cô gắng sức giơ cao chiếc ô, nghiêng về phía anh, lại áp úng tìm chủ đề để nói: “Cậu là học sinh trong thị trấn à, tôi cũng vậy, vừa chuyển trường đến đây.”

Đoạn Tiêu bị cô kéo ra khỏi con hẻm.

Anh không nói một lời, hất cánh tay đẩy thiện ý của cô ra, cũng không núp dưới chiếc ô nhỏ của cô, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Mười phút sau mưa mới tạnh.

Nhưng Đoạn Tiêu phát hiện cô gái này vẫn cứ đi theo anh, anh đi chậm về phía cầu vượt, cô vẫn luôn theo sau.

Thấy cuối cùng anh cũng dừng bước, cô mới mạnh dạn đuổi theo, giọng hơi run rẩy: “Cậu không về nhà sao? Mặt cậu toàn máu... Nếu ngã từ đây xuống sẽ đau lắm.”

Đoạn Tiêu hiểu ra.

Cô tưởng anh nghĩ quần định nhảy cầu tự tử, nên mới đi theo anh suốt đoạn đường.

“Giờ tôi phải về rồi, nếu không người nhà tôi sẽ lo lắng, cho cậu ăn cái này nè.”

Có ánh đèn đường chiếu lên đỉnh đầu, rõ ràng cô sợ vẻ ngoài máu me be bét của anh. Cô nhét gói rong biển vào tay anh, vừa chạy về vừa nói: “Làm ơn đừng chết!”

“...”

Thật ngốc nghếch, thật ngây thơ, cũng thật nhất gan.

Trong một đám côn đồ, cô lại dắt tay tên ác ma tồi tệ nhất.

Không phải anh muốn tự sát, mà là muốn giết người.

Nhưng sự xuất hiện của cô, rốt cuộc đã cứu được tên suýt bị anh kết liễu kia, hay đã cứu lấy anh?

Đoạn Tiêu xòe hai bàn tay ra.

Một tay là mảnh thủy tinh dính máu.

Một tay là gói rong biển cô đưa.

Anh nghỉ ở nhà ba ngày mới quay lại trường.

Trường học trong thị trấn có chưa đến một nghìn học sinh, rất dễ gặp được cô.

Họ không học cùng lớp, thậm chí còn cách nhau hai tầng lầu. Cô ở tầng một của khối lớp 7, còn lớp chọn của anh ở tầng ba, chỉ có mỗi lần ra sân thể dục hoặc đi vệ sinh thì anh mới đi ngang lớp học của cô.

Nhưng cô xinh đẹp, lại là học sinh học múa mới chuyển trường.

Cứ về lớp là nghe người ta bàn tán về gương mặt mới này.

Đoạn Tiêu bắt đầu vô thức đi theo cô, quan sát cô.

Rồi phát hiện ra một ngày bình thường của cô rất nhàm chán, đến lớp, đến căn tin rồi về nhà.

Có rất nhiều người theo đuổi cô, cô cũng từ chối rất nhiều người. Nhưng cô rất được yêu thích, như một nữ thần bé nhỏ yên tĩnh và dịu ngoan, nên không ai cố tình làm khó hay ép buộc cô.

Cô hay ăn này ăn nọ, hình như rất dễ bị đói. Ăn trong giờ học, ăn lúc tan trường, nhưng lần nào cũng ăn rất ít.

Người gầy gầy, rất trắng trẻo.

Lúc múa thì ra nhiều mồ hôi, lúc khởi động vai thì đau đến độ xương kêu răng rắc, vậy mà vẫn vui cười, còn hay ngủ gật sau đồng sách vở vào mỗi giờ học Toán.

Thậm chí anh còn từng được giao sửa bài thi Vật Lý của cô.

Cô ngốc thật, ngốc hơn anh tưởng tượng.

Tổng điểm bài thi là 60, vậy mà cô chỉ thi được 17 điểm.

Học hành thế đấy, có thi đậu cấp 3 không đây?

Một tuần sau, nhà họ Đoạn cử người đến đón anh về.

Dẫu sao anh cũng đã lớn rồi.

Anh không đến làm phiền cô, cũng không cho cô biết tên mình.

Dù sao, có duyên ắt sẽ gặp lại.

Nhưng họ thật sự không có duyên.

Một người ở thị trấn vùng ngoại ô Kinh Châu, một người ở trung tâm thành phố.

Họ không gặp lại nhau suốt ba năm cấp 2.

Cho đến kỳ nghỉ hè khi sắp lên lớp 10, anh tình cờ thấy cô trên tivi, cô tham gia cuộc thi và giành giải nhất.

Đó là một cuộc thi múa cấp Tỉnh.

Cô là đại diện đứng đầu phần thi múa cổ điển của thành phố Kinh Châu.

Kết quả thi chuyển cấp đã có, nhưng các trường Trung học phổ thông vẫn chưa công bố điểm chuẩn, tuy nhiên, chắc chắn Đoạn Tiêu sẽ vào học tại trường Trung học phổ thông trực thuộc do nhà anh đầu tư.

Anh đi ngang thư phòng của bố dượng.

Máy tính không tắt, La Lương Sâm vừa nhậm chức ở Trường trung học phổ thông trực thuộc Đại học Kinh Châu, đang cân nhắc danh sách học sinh nhập học năm nay.

Đoạn Tiêu lướt chuột xem, thấy điểm chuẩn của ban Nghệ Thuật. Quả nhiên trong số những ứng cử viên vừa đủ điểm văn hóa có tên của Hạ Ngưỡng, cô xếp khá xa phía sau.

Biết ngay mà, trình độ 17 điểm văn hoá của cô sẽ kéo chân cô lại.

Trường trung học phổ thông trực thuộc Đại học Kinh Châu chỉ cần những học sinh giỏi nhất, muốn nhận nhóm người này hay không thì tùy thuộc vào quyết định của ban quản lý.

Vậy thì cứ nhận một người đi.

Anh vươn tay, thêm tên cô vào dòng cuối cùng.

Thật ra có nhận cô thì họ cũng không gặp được nhau.

Khuôn viên dạy học của ban Nghệ Thuật cách khá xa khuôn viên chính.

Hết học kỳ 2 năm lớp 11, Đoàn Tự đã tìm cho anh một trung tâm tư vấn du học, nhưng hai người có bất đồng về việc chọn trường.

Đoàn Tự cảm thấy anh có thể thử vào Harvard hay Stanford.

Nhưng bình thường anh hay luyện giọng Anh – Anh, anh lại muốn học ở Cambridge hơn ở Mỹ.

Lúc này, một tin tức truyền đến—— khuôn viên giảng dạy của ban Nghệ Thuật được trùng tu toàn diện, sẽ chuyển học sinh đến khuôn viên chính.

Hôm đó Đoàn Tự đến phòng anh, nói bà ta đồng ý cho anh sang nước Anh học trước.

Đoàn Tiêu nhìn thông báo trường cấp 3 gửi đến trong điện thoại, từ chối sự thỏa hiệp hiếm thấy của mẹ: “Con không muốn đi đâu cả, chỉ muốn ở lại trong nước.”

Sau đó gặp lại Hạ Ngưỡng, quả nhiên cô không thay đổi nhiều, chỉ cao hơn hồi cấp 2, cũng có vẻ hướng nội hơn.

Vốn tưởng rằng cuối cùng cũng có duyên gặp gỡ.

Hóa ra là nghiệt duyên, còn phải dựa vào anh cưỡng cầu.

Cô chỉ đồng cảm với những kẻ yếu đuối bất tài. Nhưng phải làm sao đây? Ngay cả thiếu niên đáng thương trong đêm mưa hôm đó cũng chỉ là ảo giác của cô.

Không thích cậu ấm Đoạn cao cao tại thượng.

Càng không thích con chó hoang hung dữ, đã đánh nhau đập chai rượu kia.

Từ đầu đến cuối, dù anh là người thế nào thì cũng không nằm trong tiêu chuẩn mà cô sẽ thích.

Có một khoảng thời gian Đoạn Tiêu rất ghét cách Đoạn Tự nuôi dạy anh. Vì áy náy và vì tình mẫu tử đến muộn, bà ta luôn sắp xếp cho anh con đường gần nhất và tốt nhất, dựa theo dã tâm của kẻ mạnh.

Nhưng anh lại áp dụng cách làm này lên Hạ Ngưỡng một cách vô thức và tồi tệ hơn.

Anh dành ra mấy năm, nuôi một cô bạn gái vừa lòng anh ở mọi mặt.

Chẳng có ai hợp khẩu vị anh hơn Hạ Ngưỡng, sau khi tốt nghiệp cấp 3, nói anh nuôi cô cũng không quá đáng.

Anh cứ tưởng Hạ Ngưỡng đang đi theo con đường anh đã vạch ra.

Nhưng giờ đây anh dần phát hiện, dây leo nho đã sớm mọc lên rồi, thú quán theo quỹ đạo sinh trưởng của nó là một con rắn.

Từ đầu đến cuối, chỉ có mình cô là người luôn kiên trì với mục tiêu và lý tưởng ban đầu.

Người thay đổi phương hướng cuộc đời vô nghĩa của mình vì cô nhiều lần, đó chính là Đoạn Tiêu.

Đèn bên phải tầng 14 của khu chung cư tắt hẳn, màn đêm càng tĩnh mịch.

Người đàn ông nhìn bạn công tối đen như mực kia, đột nhiên cười phá lên, bờ vai rộng run run, để làm người ta rùng mình trong đêm vắng.

Nếu đã như vậy, thì em phải tiếp tục cứu rồi anh.

Nghiệt duyên cũng là duyên.

Chương 50: Không hợp – Không hành anh chết thì tôi không bỏ qua

Tối qua cô nhận được tin nhắn của trưởng đoàn múa trong nhóm chat trước khi ngủ, nói hôm nay phải tổng duyệt thêm hai lần trước buổi biểu diễn chính thức.

Buổi biểu diễn được nhắc đến ở đây là vở kịch múa theo phong cách dân tộc mới, tên là 《Lý Thanh Chiếu》, do Ban Tuyên giáo Thành ủy Kinh Châu ủy quyền và chỉ định Đoàn ca múa kịch Trung Quốc biểu diễn.

Năm nay là kỷ niệm 942 năm ngày sinh của Lý Thanh Chiếu – nữ thi sĩ tài hoa bậc nhất thời xưa, đồng thời cũng trùng với Hội nghị Ngoại giao Quốc tế được tổ chức tại Kinh Châu.

Ngoài việc được phát sóng trên các đài truyền hình lớn, trên khán đài cũng sẽ có các vị khách nước ngoài được mời đến xem.

Đây là nhiệm vụ do Ban Văn nghệ của Đài Truyền hình Trung ương giao phó.

Đoàn múa cổ điển vốn có vai trò và trách nhiệm tuyên truyền văn hóa truyền thống của đất nước, cả đoàn đã tập luyện cho vở diễn gần bốn tháng trời.

Hạ Ngưỡng cố tình đặt báo thức để thức dậy từ sớm tinh mơ.

Đúng lúc cô đang tập giãn cơ ngoài ban công thì Ôn Vân Miếu gọi video tới: “Chị, quà sinh nhật em mua cho chị đã đến rồi á! Chị xem thử người ta có để trước cửa nhà không?”

“Ừm, nhưng không phải thứ Bảy tuần này mới là sinh nhật chị sao?” Cô bước vào phòng tắm, vừa đánh răng vừa nói: “Em không đến mừng sinh nhật cùng chị à?”

Ở đầu dây bên kia, Ôn Vân Miếu sửng sốt: “Chị chưa tỉnh ngủ hả? Chính miệng chị nói với em là thứ Bảy tuần này chị phải vào đoàn phim, phải ở lại vùng núi ít nhất một tuần mà.”

Hạ Ngưỡng như bừng tỉnh giữa cơn mơ: “À, đúng rồi nhỉ.....”

Ôn Vân Miếu nhìn thấu vẻ ảo não của cô: “Đừng nói với em là chị chưa soạn hành lý để đi xa đấy nhé?”

Súc miệng xong, Hạ Ngưỡng vừa lấy sữa rửa mặt ra tay trong sự phiền muộn vừa nói: “Dạo này chị bận quá. Tuần trước phải bảo vệ luận văn rồi sửa luận văn, vở kịch múa hoành tráng kia lại chính thức công diễn vào tối nay.”

Ôn Vân Miếu tức tối: “Thế mà chị còn qua đêm bên ngoài!”

Cô ngẫm nghĩ, chỉ có hôm đến dinh thự nhà Nhậm Hàng là cô không về căn hộ mà thôi. Cô khựng lại: “Em..... đến đây khi nào?”

“Không chỉ đến nhà, em còn biết có người chuyển vào căn hộ đối diện nhà chị!” Ôn Vân Miếu nhìn vẻ mặt chị gái, nói một cách khéo léo: “Em gặp dì giúp việc đến cho mèo ăn, nên đã hỏi tên chủ nhà.”

Hạ Ngưỡng đoán được cô ấy đang nghĩ gì, thản nhiên lau khô mặt.

“Chị ơi, chị chuyển nhà đi.” Ôn Vân Miếu giúp cô nghĩ cách, “Tháng sau em có tiền thưởng từ cuộc thi rồi, em sẽ gửi cho chị.”

“Chị không thấy phiền lòng, cũng không cần phải thay đổi tình trạng cuộc sống của mình vì người khác.” Hạ Ngưỡng mím môi, “Em đừng lo, chị đi ăn sáng đây.”

Ánh mắt Ôn Vân Miếu u sầu: “Vâng, chúc chị biểu diễn thành công.”

Thật ra khuyên chị gái chuyển nhà không phải là ý định ban đầu của Ôn Vân Miếu. Dù sao cô ấy cũng có phần biết ơn Đoạn Tiêu, hơn nữa Hạ Ngưỡng cũng thường dạy cô ấy đừng làm kẻ vong ân bội nghĩa.

Nhưng cô ấy có thể cảm nhận được Hạ Ngưỡng thật sự không muốn quay lại với anh.

Ôn Vân Miếu vốn chậm chạp trong chuyện tình cảm, trước kia cô ấy đã từng hỏi Hạ Ngưỡng “Có thích Đoạn Tiêu không?”. Hạ Ngưỡng nói không thích, nên cô ấy chưa bao giờ nghĩ đến việc giữa hai người họ còn có một mối quan hệ khác.

Sau đó phát hiện hai người ngủ chung một phòng, Hạ Ngưỡng nói họ không phải đang yêu đương.

Cô ấy cũng kiên định tin tưởng, mãi đến sau này Đoạn Tiêu lại đến tìm cô ấy, nói hai người đang yêu nhau.

Có đôi lúc Ôn Vân Miếu nghi ngờ, rốt cuộc người chậm chạp là cô ấy hay là Hạ Ngưỡng?

Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như Hạ Ngưỡng không trả lời câu hỏi “Có thích hay không” nữa. Miệng nói không muốn tái hợp, nhưng cô đã thôi nhắc lại hai từ “Không thích”.

Cô chỉ nói “Không hợp”.

Sau khi ăn một bát cháo yến mạch và nước ép trái cây tươi, Hạ Ngưỡng đổ trà hoa vào ly giữ nhiệt, sắp xếp mọi thứ trong túi xách rồi chuẩn bị ra ngoài.

Vừa mở cửa, cô đã thấy cửa phòng đối diện cũng đang mở.

Nhưng rõ ràng Đoạn Tiêu còn dậy sớm hơn cô, lúc này người đang thay cát cho mèo trong nhà là dì Vương.

Xoay người lại thấy cô, dì Vương mỉm cười: “Cô Hạ, thảo nào tôi thấy tự dung A Tiêu chuyển chỗ ở.”

Hạ Ngưỡng khó xử, mỉm cười gượng gạo.

Người ngoài không biết rõ chuyện giữa hai người.

Hai người chia tay đã gần hai năm, thoát cái đã lần lượt tốt nghiệp đi làm, dì Vương chỉ cho rằng trước đó Đoạn Tiêu phải ra nước ngoài hoàn thành chuyện học.

Lúc Hạ Ngưỡng ngượng ngừng định đi, con Năm Giờ Rưỡi đã chạy “Vù” tới, cọ cái đầu nhỏ màu xám trắng vào mắt cá chân cô.

Cô hơi bất ngờ, ngồi xổm xuống nựng cầm nó.

Bé mèo lập tức ngẩng cao đầu thoải mái, cọ trái cọ phải, cọ lông lên ống quần cô. Còn lăn lộn trên sàn nhà khoe bụng.

“Con mèo này biết nhận người quá... chỉ bám lấy A Tiêu và cô thôi.” Dì Vương lau tay, nói: “Tôi lấy cần câu mèo trên nó, mà nó không thèm để ý đến tôi.”

“Vậy ạ? Cháu cũng thấy lạ.”

Hạ Ngưỡng cũng không quen Năm Giờ Rưỡi, nhưng nó vừa thấy cô thì đã bám dính lấy cô.

Chắc bởi vì cô là người đầu tiên chăm nó sau khi nó bị thiến, và không cười nhạo chuyện nó là thái giám.

Dì Vương yên tâm về cô, thấy Hạ Ngưỡng đang chơi với mèo thì xách giỏ đi luôn. Hôm nay bà ấy chỉ đến đưa canh đã hầm xong để trong tủ lạnh, hâm nóng là có thể dùng.

Trước lúc đi, bà ấy còn dặn cô nhớ khóa cửa giúp.

“...”

Hạ Ngưỡng bắt lực thở dài, gõ nhẹ vào đầu con mèo đang liếm ngón tay mình.

Năm Giờ Rưỡi không hiểu sao mình bị đánh, nó ngơ mắt mấy giây. Rồi nhìn cô đầy tủi thân bằng đôi mắt to tròn long lanh, muốn tới gần liếm tiếp.

Hạ Ngưỡng giơ tay lên né nó, lẩm bẩm: “Sao thú gì mà cũng ăn thế? Trên ngón tay tao có kem che khuyết điểm đấy.”

Dùng kem che khuyết điểm để che đi hình xăm chữ trên ngón áp út.

Không đúng, nói đúng ra thì đó chỉ là vết Đoạn Tiêu dùng bút vẽ lên. Anh cố tình dọa cô, làm cô tưởng đó là hình xăm.

Cô không biết gì về hình xăm, cũng không thích.

Cô luôn cảm thấy đó chính là hình phạt quyên thích* thời xưa, cũng chính là khắc chữ. Chích mực lên người, cả đời khó mà rửa sạch, sao lại có người ham mê thứ này.

*(*quyên thích: “黔刺” là một loại hình phạt xưa, thường dùng để chỉ việc khắc dấu lên mặt để đánh dấu tội nhân.)*

Do đó, ban đầu cô tưởng Đoạn Tiêu đã xăm cho cô thật.

Nhưng về sau cô chợt nghĩ, dù có buồn ngủ đến mấy thì không thể nào có người chích kim lên tay mà cô không biết. Vả lại sau khi nhìn kỹ, cô cũng không thấy có mực thấm vào da.

Nhưng lạ thay, cô rửa sao cũng không sạch.

Dùng đủ loại xà phòng rửa tay, chà xát đến tróc da cũng chỉ nhạt màu một ít, không biết đây là loại bút gì.

May mà vị trí vẽ khá kín đáo, diện tích cũng không lớn.

Hạ Ngưỡng có buổi biểu diễn quan trọng, nhiều máy quay chĩa vào quay cận cảnh, khó tránh sẽ bị quay trúng, nên chỉ có thể che đi che lại nhiều lần bằng kem che khuyết điểm.

Bên ngoài nơi biểu diễn treo một tấm pano, trên pano là bóng lưng một cô gái mảnh mai mặc áo trắng, bên cạnh viết ba chữ to “Lý Thanh Chiếu”. Cũng là tên của ba diễn viên chính được viết lần lượt bên dưới: Ngũ Tân Dịch, Lâu Tầm Phương, Hạ Ngưỡng.

Trưởng đoàn Đoàn ca múa kịch Trung Quốc là nhà giám chế Nghệ thuật nổi tiếng trong nước, đồng thời cũng là nhà sản xuất của vở kịch múa này. Các thành viên trong đoàn đều thân thiết gọi bà ấy là lão Diên.

Sau khi các diễn viên chính và diễn viên quần chúng đều đến đông đủ, bà ấy yêu cầu bộ phận âm thanh và ánh sáng sân khấu vào vị trí.

Kịch bản được chia làm ba phần, các cảnh trong vở kịch lần lượt là: Chiều tà bên bến nước, con thuyền nhỏ lạc vào đầm sen giữa trời chạng vạng, trong bài 《Nhu Mộng Lệnh》.

Trong bài 《Hạ Nhật Tuyệt Cú》 thể hiện lòng yêu nước nhiệt thành và ý chí đền đáp nợ nước được Lý Thanh Chiếu bày tỏ qua câu “Sống làm người hào kiệt chết làm ma anh hùng.”

Cảnh cuối là đoạn trong bài 《Nhất Tiễn Mai》, thể hiện Lý Thanh Chiếu vẫn ngẩng cao đầu kiêu hãnh trong cõi đời long đong trôi nổi, lưu danh ngàn đời, hương thơm còn mãi. Bài múa khắc họa tính cách độc lập của người phụ nữ và sự tự do đầy chất thơ trong cuộc sống.

Hạ Ngưỡng múa điệu đầu tiên: 《Nhu Mộng Lệnh》. Với cô là người trẻ nhất trong ba vũ công chính, vừa hay phù hợp với vai diễn thiếu nữ xinh đẹp lạnh lợ này.

Còn Lâu Tầm Phương sẽ múa hai điệu sau cùng đàn anh Ngũ Tân Dịch – người đóng vai người chồng Triệu Minh Thành.

“Hạ Ngưỡng, em ăn cơm trưa chưa?”

Một giọng nam gọi cô, là Ngũ Tân Dịch.

Anh ấy là nam vũ công chính trẻ tuổi nhất trong đoàn hiện tại, nhưng cũng đã 33 tuổi rồi.

Tuy còn trẻ nhưng anh ấy đã đạt được những thành tựu vô cùng vẻ vang: Giải thưởng của Ủy ban Công đoàn Giáo dục, Khoa học, Văn hóa, Y tế và Thể thao Trung Quốc; Giải Bạch Ngọc Lan về Nghệ thuật Biểu diễn Sân khấu và giải thưởng về Nghệ thuật và Văn hoá Trung Quốc do Chính phủ trao tặng.

Khiến các đàn em phải ngưỡng mộ.

Hạ Ngưỡng ngạc nhiên khi anh ấy gọi cô lại, vội xua tay: “Cảm ơn đàn anh. Tôi không ăn đâu ạ, lúc này tôi đã ăn nửa thanh năng lượng ngũ cốc.”

“Em có thể tăng thêm ít cân.” Ngũ Tân Dịch nhìn lướt qua tỷ lệ vòng eo của cô, nói: “Hơi gầy, như Tầm Phương là vừa đẹp.”

Hạ Ngưỡng nào dám so sánh mình với cô giáo: “Cô giáo Lâu vận dụng lực tốt hơn tôi nhiều, tôi chỉ có thể dùng dáng người mảnh mai để bù đắp thiếu sót thôi ạ.”

“Nếu em mà còn thiếu sót, thì cả nước được mấy người hoàn hảo.” Ngũ Tân Dịch cười, lại thắc mắc: “Nhưng sao em cứ gọi cô ấy là cô giáo thế?”

Lâu Tầm Phương bưng chậu nước đi ngang, giải thích: “Vì trước đây tôi từng làm giáo viên thực tập ở Đoàn múa tỉnh, vừa khéo dạy em ấy... Hạ Ngưỡng, em nên đổi cách gọi đi. Gọi anh Tân là

đàn anh, thế mà gọi cô là cô giáo, muốn gây thù chuốc oán cho cô à? Còn nhỏ mà khôn ngoan quá.”

Hạ Ngưỡng vội nhận sai: “Đâu có, em xin lỗi cô nhiều. Tại gọi một năm rồi nên quen miệng.”

Ngũ Tân Dịch ghé sát, cúi đầu bảo cô đừng lo lắng: “Tính tình Tâm Phương thế đấy, cố ý trêu em thôi.”

Đợi Lưu Tâm Phương đi xa, Hạ Ngưỡng mới nhỏ giọng đáp: “Tôi biết, tôi đang phối hợp với cô ấy mà.”

“Hahahaha, em thú vị thật!”

Cứ thế tập dợt đến tận chiều, từng người một vào phòng hóa trang để làm tóc và trang điểm.

Sáu giờ tối, khán đài dần chật kín người.

Các nhiếp ảnh gia và phóng viên mang theo máy ảnh đến vị trí của mình.

Hạ Ngưỡng là người mở màn, có thể nói rằng điệu múa này không khó, chỉ cần thể hiện cảm xúc hoạt bát vui tươi rất bản năng của một người thiếu nữ đang du ngoạn bên dòng suối.

Nhóm vũ công phụ họa mặc trang phục múa mùa xuân xanh biếc.

Còn cô mặc bộ màu hồng, búi tóc dịu dàng nữ tính vấn gọn sau đầu, cố định bằng chiếc trâm ngọc trai.

Âm nhạc vui tươi dần vang lên, hòa cùng tiếng đình đình đang đang.

Hạ Ngưỡng vươn vai, thò đầu ra từ trên thuyền gỗ, hai tay chống cằm, mỉm cười tinh nghịch nhìn quang cảnh mới lạ xung quanh.

Các vũ công lần lượt lên sân khấu và tập trung trước hồ sen, có người đưa đạo cụ là hoa sen và chiếc ô giấy dầu cho cô.

Mưa gột rửa sen hồng, chim oanh hót vang mùa xuân, hoa rơi nước chảy. Đèn sân khấu dõi theo bóng dáng yếu điệu thướt tha. Cô uốn lưng xoay ô cực kỳ vững vàng, đến cả đuôi tôm cũng không hề rung động.

Theo ánh đèn tối dần, phong nền màu xanh ngọc bích của sóng nước mênh mông đã chuyển sang mây đen giăng kín, tiếng nhạc trở nên dồn dập, tiếng mưa rơi tí tách.

Hạ Ngưỡng rút hoa sen và ô, nhìn trái nhìn phải, dùng động tác hình thể để biểu đạt trạng thái suy tư.

Ngay sau đó, cô ôm tập thơ trên thuyền gỗ, kéo váy lên. Bước những bước nhỏ chạy nhanh vào sâu đầm sen, tà áo như gặp gió lạnh, dải lụa bay phấp phới.

Mưa trên sân khấu kết thành những dòng châu sa, nhóm vũ công phụ họa đồng loạt bung ô che chắn.

Người bước ra từ trong ô là Lâu Tầm Phương, những vũ công cầm ô cũng lần lượt rời khỏi sân khấu, thay nhóm mới vào.

.....

Hạ Ngưỡng vừa xuống sân khấu, lão Diên ở hậu trường đã ôm chầm cô: “Tốt lắm, hiệu quả còn tốt hơn cả lúc tập.”

Hạ Ngưỡng cong mắt mỉm cười: “Mong đàn anh, đàn chị cũng thuận lợi.”

Vừa dứt lời, Ngũ Tân Dịch ở bên kia đã chạy đến kéo cô: “Đàn chị của em không ổn rồi, em mau đi tìm chuyên gia trang điểm để thay quần áo và làm tóc đi.”

Biến cố đến quá đột ngột, cô ngơ ngác: “Ý anh là sao?”

Lão Diên cũng vội vàng nhìn lên sân khấu, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường: “Sao thế?”

“Anh diễn với cô ấy nhiều, lẽ nào không biết? Cô ấy đang chịu đựng cơn đau, cũng yếu sức hơn rồi.” Ngũ Tân Dịch sắp phải lên sân khấu diễn chung, trước khi đi còn dặn dò: “Vở 《Nhất Tiễn Mai》 sẽ đổi thành em biểu diễn.”

Nghe vậy, lão Diên nhìn cô suy tư.

Hầu hết các cảnh trong 《Nhất Tiễn Mai》 đều miêu tả cuộc sống của Lý Thanh Chiếu vào những năm cuối đời.

Nhiều động tác có độ khó cao, yêu cầu về cảm xúc cũng phong phú và sâu sắc hơn, hơn nữa nếu xét về thâm niên thì Hạ Ngưỡng không đủ tư cách múa liên tiếp hai cảnh.

Lão Diên vừa nghĩ đến người thay thế trong đoàn, vừa hỏi cô: “Em múa được không?”

Đây không phải lần đầu Hạ Ngưỡng cứu nguy, nhưng cứu nguy một tiết mục lớn như vậy thì có hơi sợ hãi: “Cô... chọn được người nào thay thế không ạ?”

“Hai đàn chị của em, Nhược Tử và Ban Nguyệt.” Lão Diên định đi gọi người, nhưng vẫn phải phân tích suy xét: “Đã lâu rồi Nhược Tử không lên sân khấu, vậy chọn Ban Nguyệt đi.”

“Lão Diên, em quen bài hơn đàn chị Ban Nguyệt ạ.” Cô bình tĩnh lại: “Luận văn của em viết về Lý Thanh Chiếu, điệu múa cuối cùng khi em thi cuối kỳ cũng là 《Nhất Tiễn Mai》, những ngày qua em cũng luyện tập chung.”

“Vậy em lên đi, tự cân nhắc cho kỹ.”

Múa đẹp, đương nhiên tương lai xán lạn.

Nếu múa không đẹp thì công lao của điệu múa mở màn vừa rồi sẽ bị gạt bỏ.

Còn năm phút nữa điệu múa trên sân khấu sẽ kết thúc. Hạ Ngưỡng phải đi thay trang phục và làm tóc, không rảnh bận tâm tới hậu quả.

Ra sao thì ra, cứ múa xong rồi tính.

Sấm chớp ùng ùng, hương sen đỏ còn vương trên đệm ngọc mùa thu. Trong màn thứ ba của vở kịch, Hạ Ngưỡng mặc một bộ trang phục múa màu trắng bước lên bục cao.

Cô chưa tập điệu múa này với Ngũ Tân Dịch trước. Chỉ có thể liên tục quan sát ánh mắt và những động tác hình thể tinh vi của anh ấy, để di chuyển và diễn tiếp cảnh sau.

Đây là lần Hạ Ngưỡng cảm thấy cô múa tệ và thiếu tự tin nhất từ trước đến nay, gần đến cuối tiết mục mới nắm bắt được tinh hoa, dần trở nên tốt hơn.

Ngũ Tân Dịch đóng vai chồng, cùng cô âm dương cách biệt, phải rời sân khấu trước.

Hình ảnh cuối cùng, những bông tuyết trắng tinh rơi xuống sân khấu. Hạ Ngưỡng thể hiện dáng vẻ say khướt, lúi lại giữa nhóm vũ công bằng một động tác nhào lộn.

Cảnh tượng dừng lại ở khoảnh khắc này.

Hai giây sau, đèn sân khấu tắt hẳn.

Trước khi bế mạc, hai vị tổng đạo diễn, nhà soạn nhạc, nhà thiết kế Mỹ thuật sân khấu, kỹ thuật viên ánh sáng, nhà thiết kế trang phục tạo hình và những nhân viên hậu trường khác cùng

bước lên sân khấu. Tất cả cúi đầu, đón nhận những tràng pháo tay vang dội.

Thấy mấy vị khách ngoại quốc cấp cao chụp ảnh và khen ngợi mình, cả đoàn múa và tổ giám chế mới nở nụ cười tươi rói.

Lồng ngực Hạ Ngưỡng hãy còn nghẹt thở, lên không được, xuống không xong.

Mãi đến khi Ngũ Tân Dịch hỏi khẽ bên tai cô: “Múa sai hai lần, lần đầu do hồi hộp, lần thứ hai là vì sao?”

Cô cắn môi: “Có nước trên sàn, giày múa bị trơn.”

Ngũ Tân Dịch cười khẽ, xoa dịu sự lo lắng của cô: “Cứu lắm, cứu nguy mà múa được vậy thì đã rất tốt rồi. Đàn chị của em bị viêm ruột thừa cấp tính, gắng gượng xem em diễn xong mới nhập viện.”

Phóng viên vẫn đang chụp ảnh, Hạ Ngưỡng không để lộ biểu cảm quá khoa trương: “Vậy cô ấy sao rồi?”

“Chắc giờ cô ấy đang nằm trên giường bệnh, chờ bác sĩ sắp xếp phẫu thuật rồi.” Có vẻ tâm trạng của Ngũ Tân Dịch khá tốt, xoa đầu cô gái: “Cô ấy nói cảm ơn em đã giúp đỡ.”

Dù mọi người trong đoàn đều nói Hạ Ngưỡng cứu nguy kịp thời, nhưng bản thân cô biết rõ mình chưa đạt đến trình độ cao nhất, cũng may sau này còn có chuyến lưu diễn để sửa chữa sai lầm.

Vừa thay quần áo ra về, một chiếc xe Minivan hạng sang ở cửa đã bấm còi gọi cô.

Cô nhìn sang, là Chung Cập Ngụy.

Anh ấy là nhà tài trợ của Quỹ Phát triển Trung tâm Khiêu vũ Quốc tế Kinh Châu, tối nay được mời ngồi ở hàng ghế đầu xem

cô biểu diễn.

Chung Cặp Ngụy đã uống rượu, đuôi mắt hơi đỏ lên: “Hình như cô không vui?”

“Vừa rồi tôi biểu diễn không tốt lắm, thấy hơi tự trách.” Hạ Ngưỡng thở dài: “Có vẻ anh Chung cũng không vui?”

Chung Cặp Ngụy nhìn cô, cười hòa nhã: “Đúng thế, hôm nay chúng ta đều xui xẻo như nhau.”

Bốn tiếng trước, Chung Cặp Ngụy nhận được vốn đầu tư từ công ty dẫn đầu ngành sản xuất bộ biến tần ở khu vực Châu Á – Thái Bình Dương. Vốn định ký hợp đồng mua lại Hồng Hưng, thì không ngờ lại có khách không mời mà đến.

Thôn tính trong kinh doanh là chuyện thường tình. Hồng Hưng và tập đoàn Quang Năng Tinh Chung đều ở vành ngoài của ngành công nghiệp quang điện, đôi bên đã sớm có mâu thuẫn.

Chung Cặp Ngụy được nắm quyền, đương nhiên muốn nhân cơ hội này sáp nhập những doanh nghiệp nhỏ hơn mình.

Trong phòng họp, mọi người đã đến đông đủ, nhưng tổng giám đốc Hồng vẫn luôn im hơi lặng tiếng mấy ngày nay lại đột nhiên cứng rắn: “Chờ chút.”

Chung Cặp Ngụy khó hiểu: “Ông còn vật lộn gì nữa?”

Vừa dứt lời, cửa phòng họp bị đẩy ra.

Đoạn Tiêu dẫn theo luật sư và trợ lý chậm rãi bước vào.

Anh không lên tiếng, luật sư bên cạnh lập tức trình ra bản sao có công chứng giấy chứng nhận chuyển nhượng cổ phần: “Chào tổng giám đốc Chung, Đoạn thị đã trở thành cổ đông lớn của

Hồng Hưng vào mấy ngày trước. Trước khi ông mua lại, xin hãy đọc hết hai văn bản sáp nhập cổ phần này.”

Đoạn Tiêu ung dung ngồi vào chủ vị, liếc nhìn sắc mặt đang trở nên nghiêm trọng của họ bằng ánh mắt hững hờ.

Luật sư bên cạnh đang phân tích các điều khoản, Chung Cập Ngụy nhú mào: “Tổng giám đốc Đoạn, cậu thật sự tăng giá để mua cổ phần của Hồng Hưng?”

Bấy giờ tổng giám đốc Hồng mới lên tiếng: “Không, chúng tôi giao dịch với giá cổ phiếu ban đầu. Lão Chung à, cũng tại anh không làm ăn đường hoàng ngay từ đầu. Dù sao cũng bán, sao tôi phải bán cho anh mà không bán cho Đoạn thị chứ?”

Trước đây còn ngồi ăn cơm cùng nhau.

Giờ đã trở mặt thành thù vì chữ “lợi”.

Chung Cập Ngụy nhìn thẳng vào kẻ chủ mưu, không hiểu nổi: “Một miếng thịt thối, tổng giám đốc Đoạn cũng có hứng thú đến tranh cướp?”

“Cũng không có lợi nhuận gì nhiều, vậy nên mời anh trong vòng 5 phút quyết định xem có ký hợp đồng hay không.” Đoạn Tiêu nhìn đồng hồ, ý cười không chạm đáy mắt: “Đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Bản hợp đồng của anh chỉ cho Chung Cập Ngụy hai lựa chọn.

Đoạn thị mua lại Hồng Hưng, Chung Cập Ngụy chỉ có thể làm cổ đông hạng hai của Hồng Hưng với cổ phần hiện có, đứng dưới trướng Đoạn thị, coi như có lợi ích chung.

Ngược lại, nếu Chung Cập Ngụy nhất quyết đối đầu với Đoạn Tiêu. Chỉ cần tin tức lộ ra ngoài thì giá cổ phiếu của công ty anh

ấy nhất định sẽ có biến động, cũng ảnh hưởng đến các hạng mục đầu thầu.

Không chỉ thế, rất có thể anh ấy sẽ bị công ty khu vực Châu Á – Thái Bình Dương kia thanh tra vì chuyện này, mất trắng khoản đầu tư về sau.

Tất nhiên, có đánh cược thì sẽ có khả năng thua cuộc.

Trên bàn cược, ngoài người chia bài ra thì không ai có thể đảm bảo mình sẽ toàn mạng rút lui.

Nếu Hội đồng quản trị của Đoàn thị họp bàn và phủ quyết đề xuất này của Đoàn Tiêu, ngoài việc nộp đơn xin thanh lý tài sản đứng tên mình, Đoàn Tiêu sẽ phải gánh trên vai khoản nợ tối thiểu 2.400 triệu nhân dân tệ trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Anh là con bạc nông cuồng, lấy toàn bộ tài sản ra để đối đầu với khí thế “Không hành anh chết thì tôi không bỏ qua”, xem thử Chung Cập Ngụy có dám đánh cược với anh hay không.

Bầu không khí trong phòng họp trở nên ngột ngạt, thị trường chứng khoán trăm tỷ đang ngàn cân treo sợi tóc, ánh mắt hai người đàn ông đối diện nhau qua chiếc bàn họp dài.

Những suy đoán trong đầu Chung Cập Ngụy dần thành hình: “Không lẽ cậu làm vậy vì thù oán cá nhân?”

“Tôi là thương nhân, là loại thà đổ sữa hư xuống cống cũng không đem đi quyên góp.” Đoàn Tiêu lười biếng chống tay lên trán, lại chậm rãi bổ sung: “Nhưng tình cờ tôi lại là một người đàn ông có thù tất báo.”

Rất lâu sau, Chung Cập Ngụy mới nở nụ cười, ra quyết định khôn ngoan và chính xác: “Tổng giám đốc Đoàn, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Đúng là phế vật, chỉ với chút gan dạ này mà đòi xúng với cô sao?

Rốt cuộc có thể lấy cái gì để so với anh.

Đoạn Tiêu liếc sang, cười chế nhạo: “Hoan nghênh sếp Chung đến làm việc dưới trướng tôi.”

Chương 51: Phát sốt – Đi vào phòng ngủ của cô

Hôm nay, sau khi hoàn tất thương vụ mua lại, Đoạn Tiêu chắc chắn đã bị Hội đồng quản trị chỉ trích thậm tệ.

Ngay sau đó Đoạn Tự kéo anh vào văn phòng riêng, cửa còn chưa đóng bà ta đã mắng anh trước mặt các nhân viên cấp cao suốt nửa giờ.

Nhưng bà ta hiểu rằng những lời nói đó chẳng có mấy tác dụng.

Làm theo ý mình, chấp mê bất ngộ, đó dường như đã là bản năng của Đoạn Tiêu.

“Mẹ không nhớ từ khi nào con lại chịu lãng phí công sức vào những việc chẳng ai cảm kích như thế! Đừng làm những chuyện vô nghĩa nữa, đừng gây thù chuốc oán khắp nơi!”

“Đây là điều mẹ đã dạy con từ năm năm trước rồi, phải không? Càng lớn càng thụt lùi là sao? Con nghĩ đây chỉ là vấn đề của Quang Năng Tinh Chung thôi à?”

Đoạn Tự đóng cửa lại, kéo rèm chắn sáng rồi hạ giọng trách mắng: “Đoạn thị là một doanh nghiệp lớn đã có trăm năm tuổi, con cần phải là một doanh nhân có danh tiếng tốt, không phải một người khiến người khác e sợ! Con có biết những hành động tùy tiện của con sẽ gây ảnh hưởng tiêu cực ra sao đối với những công ty nhỏ hơn không?”

Là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn mà lại đưa ra quyết định một cách tùy ý như thế, không hề quan tâm đến các nguyên tắc ngầm giữa các doanh nghiệp, khiến các công ty cùng quy mô với Quang Năng Tinh Chung không khỏi lo lắng.

Không có tín nhiệm từ thị trường, đừng nói đến tín nhiệm từ người dân.

Đoạn Tiêu ngồi trên ghế không nói tiếng nào, đôi mắt hờ hững sụp xuống, cũng chẳng rõ là anh có nghe hay không.

“Từ khi nào mà con lại thân thiết với công ty của Hồng Hưng vậy? Còn mua với giá cổ phiếu ban đầu, cậu tổng giám đốc Chung trẻ tuổi kia gần như đã ép giá xuống còn một nửa rồi!” Đoạn Tự bình tĩnh hơn một chút, nhấp một ngụm trà: “Nếu con không đi theo lối thường thì đừng ép mẹ phải điều tra xem con đang giở trò quỷ gì.”

Lúc này Đoạn Tiêu mới ngẩng lên, nở một nụ cười chế giễu: “Con thật sự không thích bị uy hiếp chút nào đâu, phu nhân Đoạn à, sao mẹ cứ nghĩ con mãi dừng lại ở hai năm trước thế.”

Nghe giọng điệu vô lại ruồng bỏ tổ tông của anh, lửa giận của Đoạn Tự lại bùng lên.

Nhưng lần này bà ta không đập phá đồ đạc nữa, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt vừa khó chịu vừa khó xử.

Càng có tuổi, người ta lại càng dễ hồi tưởng lại những sai lầm ngày xưa. Nếu đứa trẻ này được nuôi nấng bên cạnh mình từ nhỏ, nếu ngày ấy mình không đối xử với nó như vậy, liệu có phải mọi chuyện sẽ khác đi chẳng?

Đoạn Tiêu rất không thích đồ dành phụ nữ, nhất là khi đó lại là mẹ anh.

Hạ Ngưỡng sẽ không cần anh đồ dành.

Giữa hai người họ, thường là Hạ Ngưỡng sẽ đồ dành anh.

Nể tình ruột thịt, Đoạn Tiêu ngồi thẳng lên, thái độ khá tốt: “Hai năm trước công ty của con và Quang Năng Tinh Chung có mâu

thuần trong công việc, bị đối phương chơi xỏ rất nặng, mẹ không tin thì cứ hỏi Trợ lý Cừu.”

Đoạn Tự nghi ngờ: “Chuyện hai năm trước mà con còn nhớ đến bây giờ?”

Anh đáp “Ừm” một tiếng đầy lý lẽ với ngữ điệu thờ ơ: “Con không phải là người nuốt nhục chịu thiệt thòi.”

“Dù cho có là thù riêng, nhưng tổng bộ của ngành quang điện của khu vực Châu Á – Thái Bình Dương mới vừa đầu tư vào Tỉnh Chung.” Đoạn Tự cau mày: “Con có nghĩ đến rủi ro lớn cỡ nào không?”

“Nghĩ chứ, nhưng cẩn thận quá thì có ích gì?” Đoạn Tiêu chỉ vào bản hợp đồng trước mặt: “Đạt được mục đích là đủ rồi.”

Đoạn Tự đau đầu, day day thái dương: “Dù sao đi nữa, con cũng không thể cứ tiếp tục thế này. Phải tiết chế lại.”

“Khoản danh mục Portfolio này con rành hơn mẹ, về quang điện con cũng đã nghiên cứu vài năm rồi.” Đoạn Tiêu cầm hợp đồng đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài: “Mẹ cứ để con làm là được.”

Tuy nhiên chuyện này quả thật đã làm chậm trễ lịch trình của anh.

Hôm nay anh phải đi khảo sát khu vực mới của khu công nghiệp, có một cuộc phỏng vấn với tạp chí tài chính, buổi tối lại còn một cuộc họp quốc tế lịch múi giờ.

Lúc Lục Gia Trạch gọi điện đến, đúng lúc anh vừa tan làm.

Anh ấy đã kéo anh đến quán bar của nhà anh ấy để thư giãn.

Ông chủ đứng đằng sau quán bar [Gặp Nhau Cuối Tuần] thực ra chính là Lục Gia Trạch.

Gia đình anh ấy sở hữu một số ngành kinh doanh về giải trí, bao gồm cả truyền thông và điện ảnh. Bản thân anh ấy điều hành công ty Giải trí Văn hoá Gia Ngu, sở hữu kha khá ngôi sao nổi tiếng vừa ra mắt đã nổi đình nổi đám.

Không ai biết ông chủ của [Gặp Nhau Cuối Tuần] lại chính là tổng giám đốc của Gia Ngu. Dù sao thì mọi người thật sự chỉ nghĩ rằng quán bar này là địa điểm chuyên dụng cho người trong giới.

Chẳng ai ngờ rằng các nhân viên quan hệ công chúng của Gia Ngu đã thu thập được không ít tin tức nóng về chuyện tình cảm, tình một đêm của các nghệ sĩ đối thủ ngay tại đây.

Hôm nay Chu Tô Mạn cũng có mặt, còn dẫn theo ban nhạc của cô ta tới biểu diễn vài bài.

Đoạn Tiêu vẫn dựa trên sofa khu VIP ngủ suốt từ lúc đến tới giờ. Trông anh có vẻ rất mệt mỏi lại như đang phiền muộn điều gì đó.

Nhậm Hàng cũng vừa xong việc và ngồi xuống gọi một ly Mojito. Anh ấy nhìn về phía khu VIP, hỏi một câu rất bỉ ổi: “Anh Tiêu của tôi sao lại NetEase Cloud* rồi. Mới có mấy giờ mà!”

(*NetEase Cloud: “网抑云” là một cách chơi chữ của “网易云音乐” (NetEase Cloud Music), một nền tảng nghe nhạc trực tuyến của Trung Quốc, nơi nhiều người chia sẻ cảm xúc u sầu, buồn bã khi nghe nhạc. “网抑云” ám chỉ trạng thái “u sầu trên NetEase”, như cách mà nhiều người thường nói đùa về việc chìm vào cảm giác buồn bã khi nghe nhạc trên đó.)

“Nhớ vợ rồi chứ gì.” Lục Gia Trạch trêu chọc hỏi: “Ê, mấy hôm trước gặp tiểu Diễn, nói A Tiêu dẫn Hạ Ngưỡng về nhà cũ của cậu rồi?”

“Ừm, còn ở lại nhà tôi một đêm. Giờ hai người này là sao đây? Muốn đây đưa triển miên đến mức tính chuyện kết hôn à?”

“Ai mà biết chứ, ồ, mà chị Tê Mạn của tôi vẫn ở đây này.” Lục Gia Trạch quay đầu lại: “Xin lỗi chị nhé, bọn tôi nói chuyện này chị không phiền chứ?”

Chu Tê Mạn: “Ý gì đây?”

“Chỉ là trước đây bọn tôi cứ nghĩ cô em Hạ Ngưỡng kia có liên quan đến chị, nhưng giờ nhìn lại thì chẳng phải vậy chút nào.”

Đám con trai khi nhìn nhận về người phụ nữ của anh em thường chỉ có hai cách gọi: kính trọng sẽ gọi là chị dâu, em dâu.

Nhưng nếu chỉ là đùa giỡn, thường là ngay cả cách liên lạc riêng tư cũng chẳng có.

Về điểm này, thực ra Đoạn Tiêu đã đưa ra câu trả lời cho họ từ lâu.

Chỉ là nhóm họ không nghĩ rằng hai người sẽ yêu nhau lâu đến vậy.

Đoạn Tiêu thích một người sẽ thể hiện rất rõ ràng, nhìn cách anh nhìn Hạ Ngưỡng là thấy. Anh làm gì cũng có mục đích, chỉ riêng tình yêu với Hạ Ngưỡng là không bao giờ mong cầu cô đáp lại.

Năm ngoái, Lục Gia Trạch từng hỏi anh một câu, tại sao lại là Hạ Ngưỡng.

Khi đó Đoạn Tiêu chỉ cười, nói rằng không còn cách nào khác, cả đời này chỉ gặp được một người như vậy, nhìn người khác đều không có cảm giác ấy.

Lấy “Cảm giác” làm tiêu chuẩn thật sự mẹ nó quá khó hiểu.

Điều đó có nghĩa là: Có những người chẳng cần làm gì cũng đã là người chiến thắng.

“Chị Tê, đừng buồn nữa. Không chỉ chị mất đi anh Tiêu của chúng ta, mà tụi này cũng mất luôn một đại tướng trong chốn phong hoa tuyết nguyệt rồi!”

Chu Tề Mạn lập tức nổi đóa: “Tôi buồn cái gì chứ! Rảnh lắm à? Trông tôi giống trò hề lắm sao?”

Hai năm trước, nếu Hạ Ngưỡng có mặt ở đây, dù thế nào cô ta cũng sẽ nói vài câu. Nhưng giờ đã hai năm trôi qua, chủ đề quanh Đoạn Tiêu vẫn là Hạ Ngưỡng... Điều đó đủ nói rõ rất nhiều thứ.

Đa số những cậu ấm trong giới này thay bạn gái nhanh như thay áo. Không ngờ ở đây cũng có thể trúng xổ số kiểu như vậy, lại trúng được kiểu người si tình như Đoạn Tiêu.

Cô ta đâu phải người thiếu suy nghĩ, sao có thể lại tự chạy đến làm người hoà giải cho họ nữa.

Ánh mắt cô ta đảo qua một vòng, lại thấy bức: “Này, kia là ai vậy?”

Lục Gia Trạch nhìn sang, nheo mắt lại: “Hình như tên Văn Tuyên.”

Gần đây Văn Tuyên chuyển công ty, được dẫn dắt bởi một quản lý hàng đầu mới trở lại làng giải trí. Bước tiến của cô ấy rất mạnh, vừa nhận một vai trong phim cổ trang thần tượng.

Trong ánh đèn mờ ảo, khi nhìn thấy Đoạn Tiêu, cô ấy vô cùng bất ngờ.

Gặp lại lần thứ hai rồi, chẳng phải là duyên phận sao?

Đoạn Tiêu rút điện thoại ra nhắn tin cho tài xế, có thể nhận thấy rõ ràng ánh mắt nhìn chăm chú từ bên cạnh, lông mi anh vẫn cụp xuống: “Nhìn cái gì?”

“Anh rất đẹp trai ạ.” Văn Tuyền mỉm cười chân thành, “Chỉ là hơi lạnh lùng, nhưng là người đàn ông đẹp nhất tôi từng gặp.”

Những lời thế này, Đoạn Tiêu không biết đã nghe bao nhiêu lần từ nhỏ đến lớn.

Nghe đến đó, anh thiếu kiên nhẫn liếc nhìn cô ấy rồi hừ khê: “Tôi đã nói với cô rằng tôi không thích người khác nhìn chăm chăm vào tôi chưa?”

Đường nét gương mặt người đàn ông ẩn hiện trong tranh tối tranh sáng, khiến người khác nhận ra việc mạo phạm anh hóa ra lại dễ dàng đến thế.

Vốn dĩ anh đã toát lên vẻ lạnh lùng và xa cách, khiến người khác cảm thấy khó gần. Những lời lẽ lạnh lùng như vậy càng làm người ta cảm thấy sợ hãi.

“Xin lỗi.” Văn Tuyền lập tức cúi đầu, siết chặt tay, hỏi: “Anh trông không khỏe lắm. Trợ lý của anh đâu rồi? Hay là... gọi bạn gái anh tới đón?”

Đoạn Tiêu khựng lại, lạnh nhạt trả lời: “Cô ấy sẽ không tới.”

“Bạn gái anh hả?” Văn Tuyền ngạc nhiên, “Tại sao cô ấy không tới ạ?”

Anh đứng dậy chuẩn bị rời đi, trong giọng nói thoáng vẻ bực bội vì bị chạm trúng nỗi đau: “Cô ấy không thích tôi lắm.”

“... Hả?”

Chuyện làm ăn, Hạ Ngưỡng không hiểu lắm.

Nhưng tối nay Chung Cập Ngụy đã uống rượu, có lẽ anh ấy muốn giải tỏa, hoặc chỉ đơn giản muốn tìm ai đó để tâm sự nên đã chia sẻ với cô không ít chuyện.

Từ người vợ trước bạc tình đến cô con gái tội nghiệp đã mất của anh.

“Chỉ toàn nói về tôi, nói xem tối nay cô không vui chuyện gì?” Xe vẫn chạy, Chung Cập Ngụy quay sang hỏi: “Tôi không có chuyên môn đâu, nhưng tôi thấy màn biểu diễn của cô rất xuất sắc. Là các đàn anh, đàn chị trong đoàn nói cô hả?”

“Không phải, thật ra tiết mục màn ba không phải do tôi nhảy, là do đàn chị của tôi đột ngột bị viêm ruột thừa phải nhập viện. Tôi lên thay, bất kể nhảy tốt hay xấu, các anh chị cũng sẽ không trách tôi.”

“Vậy chắc là tự cô suy nghĩ quá nhiều rồi. Cô rất giống tôi 10 năm trước.” Chung Cập Ngụy nhớ lại bản thân mình từng rất cố chấp, “Trong một cuộc thi hùng biện ở đại học, đội của tôi thua. Tôi cứ mãi tự bắt lỗi bản thân, rồi bị sự tự ti và dằn vặt nhấn chìm.”

Hạ Ngưỡng phồng má: “Tôi hiểu cảm giác đó, nhưng so với anh thì tôi còn kém xa.”

Từ nhỏ đến lớn, cô thực sự chỉ giỏi mỗi việc nhảy múa.

Việc học của cô rất kém, từ Trung học đã bị người khác gọi sau lưng là “Bình hoa”, thậm chí có người còn cố tình đến trước mặt cô nói điều đó.

“Cô quá khiêm tốn rồi, và học ở Đại học Kinh Châu đấy thôi.”

“Nhưng cũng là nhờ múa mới được vào mà. Nếu việc duy nhất tôi biết làm mà tôi còn không thể làm tốt nhất trong khả năng

của mình...” Cô gái nhỏ thở dài buồn bã, “Tôi cũng chẳng biết mình còn có thể sống bằng thứ gì nữa.”

Chung Cập Ngụy bật cười: “Cô dễ dàng bỏ qua những điểm mạnh khác của mình. Chẳng phải cô còn lấy được chứng chỉ tâm lý học sao? Cho dù có một ngày không nháy nữa, cô vẫn có thể nghiên cứu cách xoa dịu lòng người đấy chứ?”

Hạ Ngưỡng nhăn mũi: “Nhưng tôi cũng không phải là người biết ăn nói.”

“Không phải cứ biết nói mới gọi là ‘Biết ăn nói’. Hạ Ngưỡng, ở cô có một loại khí chất làm người khác cảm thấy tĩnh lặng, yên bình. Khả năng lắng nghe và đồng cảm cũng là thế mạnh của cô. Những điều tôi nói tối nay, tôi chưa từng chia sẻ với ai khác.”

Chung Cập Ngụy suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có lẽ là do tính tình cô rất dễ chịu nên tôi mới cởi mở như vậy. Bản chất tính cách của cô là mềm mỏng, tinh tế.”

Được khen, cô hơi ngượng ngùng, nói: “Anh Chung cũng là người rất giỏi ăn nói, tôi thấy tâm trạng của mình tốt hơn nhiều rồi.”

Chung Cập Ngụy mỉm cười: “Có thể giúp cô bớt phiền muộn là vinh hạnh của tôi.”

Cuộc trò chuyện vui vẻ đêm nay chỉ dừng lại khi xe dừng trước tòa chung cư.

Hạ Ngưỡng cảm ơn và chào tạm biệt anh ấy.

Sức hút của người đàn ông lớn tuổi có lẽ nằm ở chỗ dù có bị từ chối, anh ấy vẫn có thể xử lý cảm xúc và mối quan hệ một cách khéo léo.

Anh ấy luôn điềm tĩnh, như thể không bao giờ để lộ vẻ thất vọng trước mặt người khác.

Hạ Ngưỡng nghĩ lại những đạo lý đã trò chuyện trên xe, quẹt thẻ và lên lầu.

Khi cửa thang máy vừa mở, cô suýt nữa bị dọa sợ bởi người đang nằm trước cửa.

Khi đến gần, cô nhận ra đó là Đoạn Tiêu.

Hình như anh tìm nhầm cửa, lại tựa vào khung cửa nhà cô mà ngủ. Người luôn nhạy cảm thể này, vậy mà lại chẳng hề bị tiếng bước chân của cô đánh thức.

Hạ Ngưỡng ngồi xuống, chọc chọc anh: “Này, tại sao anh lại ngủ trước cửa nhà em thế?”

Anh không phản ứng gì, nhưng cổ anh hơi đỏ ửng.

Uống rượu à? Hôm nay cô mặc váy ngắn, chỉ có thể nửa quỳ trên đất, cúi xuống ngửi thử, nhưng không ngửi thấy mùi rượu.

Ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm vào đôi mắt vừa mở ra của anh, chỉ cách nhau gang tấc.

Không biết Đoạn Tiêu tỉnh dậy từ lúc nào, hàng mi dài khẽ chớp, đột nhiên anh đưa tay nắm lấy cổ tay cô, kéo lại gần.

Hạ Ngưỡng không kịp phản ứng nên ngã lên người anh, vùng vẫy muốn đứng dậy: “Sao người anh lại nóng thế này? Bị sốt sao?”

“Lúc ở cùng với anh, em đều rất chán ghét sao?”

Đoạn Tiêu dang rộng đôi chân dài, một duỗi một co, nhốt cô vào trước người mình.

Hơi thở của anh nóng bỏng, quả nhiên chỉ có bị bệnh mới có thể nói ra những lời kỳ quái thế này: “Họ đều rất thích anh, tại sao em lại chẳng thích chút nào?”

“... Họ là ai?”

Hạ Ngưỡng không hiểu gì, nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng.

Nhưng anh lại như người sắp lịm đi, không nói thêm gì nữa.

Có vẻ như sắp nhắm mắt ngủ nữa.

“Anh đừng ngủ ở đây nữa, đi bệnh viện đi.” Cô nói như đàn gảy tai trâu nên đưa tay chạm vào trán anh: “Thôi thì về phòng cũng được, em sẽ đo nhiệt độ cho anh.”

Anh cao lớn như thế, sức lực nhỏ bé của cô hoàn toàn không thể lay động nổi anh.

Hạ Ngưỡng trước tiên mở cửa nhà mình, ném túi vào trong. Cô đang thở hổn hển vì kéo anh thì điện thoại trong túi lại reo lên.

Là Chung Cập Ngụy, người vừa đi chưa xa mà đã quay lại: “Cô để quên giày mùa rồi, tôi mang lên nhé?”

“Phiền anh lên đây giúp tôi với, thật sự cần anh giúp một chút... ở tầng 14 toà A.” Hạ Ngưỡng mừng như gặp cứu tinh, đáp không kịp chờ: “Anh đưa điện thoại cho bảo vệ, tôi sẽ nói với họ.”

Hành lang dùng đèn cảm ứng, không có động tĩnh sẽ tắt. May mà Hạ Ngưỡng đã bật đèn trong nhà, ánh sáng hắt ra cửa.

Cô vào phòng vội vã tìm nhiệt kế, đo thử ở cổ, trán và cổ tay của anh.

“39 độ 42.” Hạ Ngưỡng bối rối nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh, lắm bầm: “Bình thường khỏe như trâu, sao mà sốt lại cao đến thế.”

“Đã sốt mà không tìm bác sĩ, ở trước cửa nhà em làm gì? Lỡ hôm nay em về trễ thì sao? Anh không biết gọi điện thoại à?”

Cô nói với giọng sốt ruột, mắt đỏ lên, rồi đánh nhẹ vào cánh tay anh: “Anh dậy đi!”

Cú đánh này quả nhiên làm anh tỉnh lại.

Đoạn Tiêu dựa lưng vào tường, hơi thở nặng nề và gấp gáp, đôi mắt tối đen khó lường. Cổ dài nóng rực ngửa ra, sau hai giây bỗng đưa tay giữ lấy gáy cô.

Hạ Ngưỡng không ngờ anh sốt vậy mà vẫn còn mạnh đến thế, cô không đề phòng nên bị anh kéo xuống, ép sát vào người.

Môi mềm chạm nhau, cô suýt nữa đập vào sống mũi cao của anh.

Người bị sốt toàn thân đều rất nóng, đôi môi lại khô.

Đầu óc Đoạn Tiêu mơ màng, dường như đang mượn môi cô để hút lấy độ ẩm, khát khao cuồn lấy đầu lưỡi mềm mại của cô, chiếm đoạt từng chút dưỡng khí.

“Em...”

Câu nói chưa kịp thành lời đã bị anh nuốt chửng.

Tiếng “Ting” của thang máy vang lên.

Hạ Ngưỡng chợt nhớ ra người cô vừa gọi đến, cảm giác mơ mơ hồ hồ như bị lây nhiệt độ từ anh, vội vàng dón hết sức đẩy anh ra.

Kết quả là lúc này Đoạn Tiêu lại trở nên yếu đuối rồi.

Bị cô đẩy mạnh về phía sau, đầu anh đập vào tường, phát ra tiếng rên đau đớn.

Hạ Ngưỡng hoảng hốt, vội vàng đỡ lấy anh, đưa tay xoa nhẹ sau gáy: “Có đau không... em xin lỗi, em xin lỗi.”

Đèn cảm ứng bật sáng khi người đàn ông từ thang máy bước ra.

Chung Cập Ngụy cầm đôi giày mùa của cô, ngạc nhiên nhìn cảnh tượng cô đang ôm đầu Đoàn Tiêu: “Hạ Ngưỡng? Hai người đang làm gì vậy?”

“Anh Chung, có thể giúp tôi kéo anh ấy vào trong không? Anh ấy đang sốt cao.”

Hạ Ngưỡng ngồi quỳ trên sàn, vẻ mặt tuyệt vọng cầu cứu anh ấy, trông như vừa bị một bệnh nhân làm khổ đến rối tung lên.

Chung Cập Ngụy: “...”

Trong tủ thuốc gia đình có sẵn thuốc hạ sốt và bột hạ sốt, Hạ Ngưỡng đi đun nước, lại tìm khăn ướt để chườm mát.

Cô bận luôn tay luôn chân, gần như quên mất Chung Cập Ngụy đang đứng đó.

Sofa của Hạ Ngưỡng nhỏ, Đoàn Tiêu cao gần 1m90 nên anh phải nằm nghiêng và co người, trông rất khó chịu.

“Sao cậu ấy lại ở trước cửa nhà cô?”

Hạ Ngưỡng đang xem hạn sử dụng của thuốc hạ sốt, ngập ngừng một lát rồi nói thẳng: “Anh ấy sống ở căn hộ bên cạnh, tôi cũng không biết tại sao lại nằm trước cửa nhà tôi nữa, chắc là sốt đến lú lẫn, nhầm số phòng rồi.”

Chung Cập Ngụy liếc nhìn cửa đối diện: “Hay để tôi đưa cậu ấy về nhà, tối nay cô ở một mình cũng không tiện.”

“Nhưng tôi không biết mật mã nhà anh ấy.” Cô cắn môi, đứng dậy, trầm ngâm nói: “Để tôi thử xem có mở được không.”

Nói rồi, Hạ Ngưỡng ra ngoài, ngồi xổm xuống trước cửa nhà anh thử từng mật mã.

Lúc này Chung Cập Ngụy mới cúi xuống nhìn người đàn ông trên sofa: “Thanh niên bây giờ, vừa tự làm khổ mình vừa làm phiền người khác.”

Cơn sốt quả là đang thiêu đốt, Đoạn Tiêu vừa đau đầu vừa gắng gượng mở mắt nhìn anh ấy.

Chung Cập Ngụy bắt lực lắc đầu, giọng mang theo chút thương hại, từ trên cao nhìn xuống: “Cuối cùng cũng chỉ là trò trẻ con. Tôi dễ dàng dành cả buổi tối cùng cô ấy, lại còn trò chuyện vui vẻ. Cậu chỉ biết gây phiền phức cho người khác thôi sao?”

Từ chỗ đàm phán trên thương trường, cuộc đối đầu giờ trở thành sự cạnh tranh giữa hai người đàn ông.

Đáng tiếc, Đoạn Tiêu lại đang trong bộ dạng ốm yếu, rõ ràng là ở thế bất lợi. Anh nghe mà khó chịu, nếu không phải đang yếu không đứng vững, anh thật sự muốn cho ông chú ồn ào này một cú đấm.

Đoạn Tiêu dùng khuỷu tay tì vào lưng ghế sofa, loạng choạng đứng dậy.

Bên kia, Hạ Ngưỡng vừa gọi: “Anh Chung, tôi mở được cửa nhà anh ấy rồi.”

Khi quay lại, cô thấy Chung Cập Ngụy ngồi trên sofa, trong tư thế như thể vừa bị đẩy ngã xuống.

Còn Đoạn Tiêu, lúc này còn nằm trên sofa giờ đang đi thẳng một mạch vào phòng ngủ của cô.

Phòng ngủ của cô!

Hạ Ngưỡng mở to mắt: “Đợi đã, anh đi nhầm phòng rồi!”

Chương 52: Đèn Ngủ Người Tuyết – Xuống Khỏi Người Em

Chờ đợi là điều không thể, Đoạn Tiêu bước những bước dài đi thẳng vào phòng.

Đây là căn phòng hoàn toàn thuộc về Hạ Ngưỡng, mang mùi vị nữ tính, hương hoa dành dành đặc trưng thanh tao lan tỏa từ đèn tinh dầu.

Phòng này lớn hơn căn phòng nhỏ trước đó mà cô từng ở trong khu chung cư ngoại ô Kinh Châu nhiều.

Cũng đẹp hơn, đồ đạc riêng tư cũng nhiều hơn.

Đoạn Tiêu không hề có chút lịch sự nào của một người khách mới đến.

Trong cơn sốt mơ màng, anh đá giày ra, vùi mình vào chiếc chăn màu hồng mềm mại của cô. Mùi hương này khiến anh thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhưng chiếc điện thoại trong túi anh vẫn đang reo.

Dù đã bật chế độ im lặng, nó vẫn liên tục rung lên.

Ở bên kia, sau khi Hạ Ngưỡng mở cửa con mèo Năm Giờ Rưỡi lại hưng phấn nhảy lên. Cô bắt lực giúp xúc phân mèo, đổ đầy nước cho nó, rồi mới đóng cửa căn hộ lại.

Vừa bước vào phòng mình, cô đã thấy anh nằm trên giường cô, còn đắp chăn cẩn thận không chút khách khí.

Một người đàn ông cao lớn và mạnh mẽ như vậy lại đang nằm trong chiếc chăn hồng nhạt của cô, tạo ra một sự đối lập đầy thú vị.

Khăn ướt cô đắp cho anh trước đó cũng không biết đã bị anh vứt đi đâu mất.

“Anh đang sốt toát mồ hôi, sao lại nằm lên giường của em?” Hạ Ngưỡng nhìn anh với vẻ không hài lòng, ngồi xuống mép giường, hạ nhiệt độ điều hòa thấp hơn một chút rồi đẩy nhẹ vai anh: “Có phải có người gọi điện thoại cho anh không?”

Cuối cùng, một tiếng “Ừm” nhẹ phát ra từ trong chăn.

Hạ Ngưỡng lo anh nằm úp thế này sẽ khó thở, định xoay anh nằm thẳng lại. Vừa cố dịch người anh, cô vừa hỏi: “Vậy anh... có cần nghe máy không?”

Đoạn Tiêu thuận theo lực tay cô mà xoay người, nắm lấy cánh tay cô kéo xuống, nheo mắt nhìn cô: “Là công việc.”

Cô chống tay lên mép giường mới không dè lên người anh, thắc mắc: “Giờ này vẫn phải làm việc sao? Họ không tan làm à?”

Thông thường, nếu bận đến tối khuya, chỉ có thể là những công việc ở các quốc gia có múi giờ khác nhau.

Hiếm hoi lắm anh mới giở chút tính trẻ con, rút điện thoại ra, ngắt cuộc gọi và úp nó xuống cạnh giường, lẩm bẩm: “Mệt.”

Bàn tay nóng rực vì phát sốt của anh lướt dọc theo cánh tay cô, yếu ớt trượt xuống và nhẹ nhàng giữ lấy cổ tay nhỏ nhắn của cô.

Tối nay, Hạ Ngưỡng đã nghe hai người đàn ông than thở về sự mệt mỏi vì công việc. Cả hai đều chẳng phải nhân viên văn phòng thông thường mà đều là những người quản lý công ty.

Tất nhiên cô có thể đoán được Đoạn Tiêu đang bận rộn thế nào.

Suy cho cùng, một người mạnh mẽ như anh cũng có ngày bệnh thành như vậy.

“Anh nên nói chuyện với anh Chung đi, chắc chắn hai người sẽ có nhiều tiếng nói chung. Hôm nay anh ấy cũng thấy mệt vì công việc đấy.”

Đoạn Tiêu: “...”

Quý mới có tiếng nói chung với anh ta.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ, Chung Cập Ngụy vừa được nhắc đến đã đứng ngoài cửa: “Hạ Ngưỡng, nước sôi rồi.”

“Vâng, ra ngay đây.”

Cô vừa định đứng dậy lại bị Đoạn Tiêu kéo giữ lại.

Hạ Ngưỡng suýt nữa loạng choạng: “Anh buông tay ra, để em đi pha thuốc cho anh.”

Đoạn Tiêu mím môi vài lần, giọng cực nhỏ.

“Anh nói gì cơ?”

Cô phải cúi gập hơn để nghe, ngay khoảnh khắc đó, đôi tai cô cũng đỏ bừng lên khi hơi thở nóng bỏng của anh phả qua.

Từ góc nhìn của Chung Cập Ngụy, hai người này không giống như những gì Hạ Ngưỡng nói rằng đã chia tay từ lâu. Mà trông như người yêu đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt nhưng vẫn giận dỗi vẩn vơ khi cãi vã.

Cậu sếp Đoạn này đúng là nực cười thật.

Ban ngày mang anh ấy ra để xả giận, đến tối lại chạy sang nhà người yêu cũ giả vờ đáng thương.

...

“Anh thấy khó chịu quá, muốn làm với em.” Đoạn Tiêu khẽ xoa ngón tay lên mu bàn tay cô, di chuyển vòng tròn, cử chỉ vừa như ve vãn vừa như trêu đùa, cười đắc ý: “Anh ta định cứ đứng đấy nhìn mãi sao?”

Còn một người vẫn đang đứng ở cửa, Hạ Ngưỡng nghe thế bỗng khựng lại, mặt đỏ bừng.

Cô sợ một giây nữa, anh sẽ làm ra chuyện điên rồ.

Ngay lập tức, cô vội vàng hất tay anh ra.

Như thế vừa bị cái gì cắn trúng, Hạ Ngưỡng bật dậy, không dám liếc nhìn người nằm trên giường, vội vã rời khỏi phòng.

Chung Cập Ngụy đứng cách đó một khoảng nên không nghe thấy những lời tào bạo của anh. Anh ấy đi theo sau, nhìn thấy bóng lưng hoảng hốt của Hạ Ngưỡng, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Không... không có gì.” Hạ Ngưỡng mím môi, lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Anh Chung, tối nay làm phiền anh quá. Hay anh về đi ạ?”

“Cậu ấy như thế này, ổn chứ?” Chung Cập Ngụy nhiệt tình đáp: “Tôi có thể giúp cô đưa cậu ấy về căn hộ của cậu ấy.”

Cô hơi khó xử: “Thôi vậy, giờ anh ấy tỉnh rồi. Nếu cứ làm phiền, anh ấy sẽ nổi giận đấy ạ.”

Chiếc muỗng sứ nhẹ nhàng khuấy đều, không khí phảng phất mùi đắng của thuốc Tây. Cô dừng tay một chút, bỏ thêm nửa viên đường phèn vào trong bát thuốc.

Chung Cập Ngụy quan sát cô một lát, thở dài: “Không phải ai cô cũng nhường nhịn như thế đúng không?”

Hạ Ngưỡng khẽ cup mắt, hồi lâu sau mới nói ra lý do mình kiên nhẫn: “Anh ấy đang bệnh. Trước đây khi tôi sốt, anh ấy cũng đã chăm sóc tôi rất chu đáo.”

“Được rồi, cô tự xem mà làm vậy.”

Chung Cập Ngụy không tiếp tục mặt dày ở lại, nói vài câu xã giao rồi rời đi.

Thuốc trong bát đã nguội bớt, đã có thể uống được.

Hạ Ngưỡng bung vào phòng, chưa đến gần giường đã lên tiếng: “Anh đừng có giả trò nữa. Không thì tối nay em mặc kệ anh, để anh sốt đến ngu người luôn đấy.”

Chỗ chăn phồng lên không đáp lời, Đoạn Tiêu lại ngủ thiếp đi, chỉ là trong giấc mơ anh vẫn mím môi, lẩm bẩm như đang gọi ai đó.

Anh không biết mình sẽ mơ về đêm giao thừa năm sáu tuổi.

Anh từng bị sốt cao, tìm đến Đoạn Tự để cầu cứu, nhưng bà ta say xỉn, ác ý nhốt anh trong tủ quần áo. Không gian kín mít, oxy càng lúc càng cạn, còn nhiệt độ trên người anh lại càng lúc càng tăng cao.

“Mẹ, đừng nhốt con...”

Hạ Ngưỡng khựng lại, đặt bát thuốc lên tủ đầu giường, cầm khăn ướt lau mồ hôi trên trán anh.

Nhìn đôi mắt nhắm nghiền của anh, cô nhú mày hỏi: “Anh đang nói gì thế?”

Lúc đầu, Hạ Ngưỡng còn tưởng anh lại bày trò đùa cô, nhưng khi ghé sát và lắng nghe cô mới nhận ra có điều không ổn. Nhiệt độ trên người anh lại tăng lên, miệng lẩm bẩm không ngừng.

“Xin lỗi... Con sẽ không bệnh nữa...”

“Tủ quần áo tối lắm, đừng nhốt con.”

Từ bé Đoạn Tiêu đã hiếm khi tỏ ra yếu đuối, kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn nói cho anh biết rằng mềm yếu chỉ là vô dụng.

Anh tưởng rằng mình đã sớm quên đi những khoảnh khắc này. Những ký ức mà anh đã vứt lại trong tuổi thơ không bao giờ ngoái lại nhìn, lại như những sợi dây tảo tử thần đeo bám cuốn chặt lấy anh.

Qua từng lời lảm bảm dứt đoạn, Hạ Ngưỡng mơ hồ đoán: “Lúc anh bệnh... mẹ anh còn nhốt anh vào tủ quần áo sao?”

Người đang chìm trong cơn mơ không cách nào trả lời câu hỏi của cô.

Đoạn Tiêu hầu như chưa từng nói với cô về lý do anh không thích về nhà, cũng không bao giờ đề cập đến ân oán giữa anh và những người lớn trong gia đình.

Ngoài việc biết rằng họ không thân thiết, Hạ Ngưỡng không rõ gì thêm.

Anh luôn tỏ ra mạnh mẽ, chẳng điều gì có thể làm anh tổn thương, hiếm lắm mới thấy anh yếu đuối mong manh như thế này.

Cô nắm lấy bàn tay nóng ấm của anh lay nhẹ, muốn đánh thức anh: “Đoạn Tiêu, anh đừng mơ thấy ác mộng nữa.”

Người vốn dĩ rất hiếm khi ngã bệnh khi sốt cao chẳng khác nào núi đổ.

Suốt cả đêm Hạ Ngưỡng ngồi bên cạnh giường, tỉnh thoảng tỉnh dậy đo nhiệt độ, thay khăn để hạ nhiệt cho anh. May mắn là

sau khi uống thuốc, nhiệt độ có vẻ đã giảm bớt.

Nhưng mãi đến gần sáng, Đoạn Tiêu mới trở lại nhiệt độ bình thường.

Ban đầu, Hạ Ngưỡng chỉ ngủ bên mép giường.

Nhưng sau đó do quá mệt, trong phòng lại mở điều hòa nên cô vô thức chui vào chăn, ngủ say như chết.

Khi Đoạn Tiêu mở mắt, anh cảm thấy cánh tay bị một cái đầu mềm mại gối lên đến tê rần.

Anh cúi xuống, nhìn thấy gò má cô gái phúng phính vì nằm nghiêng. Gương mặt mềm mại, đôi môi hé mở, đang ngủ ngon lành.

Cô vốn dĩ ngủ rất không yên, luôn thích ôm lấy thứ gì đó, vào lúc này nửa người cô đã chen sang phía anh.

Anh âm thầm mỉm cười, xoay người lại rồi tiện thể ép cô lại chỗ của mình.

Hơi thở đều đều của anh phả vào cổ khiến cô ngứa ngáy, Hạ Ngưỡng rụt vai lại, tỉnh giấc.

Tối qua cô quên kéo rèm, ánh sáng bên ngoài chiếu vào sàn nhà khiến căn phòng không hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Cô mơ màng mở mắt, mới nhận ra mình bị một người đàn ông ép chặt không chừa một kẽ hở.

Chuyện này khác gì bị bóng đè đâu chứ?

“Anh thật quá đáng.” Cô lẩm bẩm, mắt còn ngái ngủ chưa hoàn toàn mở ra, lằm bằm trách móc: “Bảo sao em ngủ không yên... Đây là giường của em, anh khỏi bệnh rồi thì về đi!”

Đoạn Tiêu cười khúc khích bên cổ cô, giọng ồm ồm: “Nhưng anh vẫn còn đau đầu mà.”

“Anh giả vờ chứ gì, đã cả đêm rồi, sốt hạ từ lâu rồi còn gì.”

“Hạ Ngưỡng, em có lương tâm không? Ai vừa hạ sốt là khỏe ngay được?”

“Em đây!”

Cô vừa mệt mỏi vừa bực bội vì ngủ không ngon, người còn chẳng có sức.

“Đó là vì lần nào em cũng chẳng chịu uống thuốc gì cả.” Anh nói năng hùng hồn đầy lí lẽ: “Tối qua em cho anh uống bao nhiêu viên hạ sốt, chẳng lẽ em không nhớ?”

Hạ Ngưỡng lẩm bẩm: “Em sợ anh không hạ được sốt, mà uống thuốc thì sao chứ?”

Anh bóp nhẹ gáy cô, động tác như khi vuốt ve một con mèo, lười biếng nói: “Thuốc có nhiều tác dụng phụ, sẽ gây chóng mặt.”

Thôi được rồi, coi như cô thiếu hiểu biết.

Sau vài phút yên lặng, Hạ Ngưỡng điều chỉnh lại tâm trạng, đẩy anh: “Mấy giờ rồi? Em muốn đi ăn sáng, đói quá.”

Đoạn Tiêu nhìn quanh tìm điện thoại, thấy nó ngay trên đầu cô bèn với lấy xem giờ: “7 giờ 30.”

Vậy là cô chỉ mới ngủ được hơn ba tiếng.

Toàn thân Hạ Ngưỡng cần được vươn vai, nhưng bỗng cảm nhận thấy điều gì đó. Giọng cô lạnh xuống, gằn từng chữ: “Anh, xích ra khỏi người em ngay lập tức.”

Anh có bờ vai rộng và dáng người rắn rỏi, lại nằm ép vào cô, thật khó để không khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Đoạn Tiêu đáp lại, không nhúc nhích: “Để anh từ từ.”

“...”

Ngực cô phập phồng, thậm chí mắt dầy vô sỉ, nhưng cũng cố gắng chuyển sự chú ý sang chuyện khác, cô lên tiếng hỏi: “Anh có biết đêm qua anh đã gọi em là gì trong mơ không?”

“Ừm?”

“Anh gọi em là... mẹ đấy.”

Đoạn Tiêu sững lại, giây tiếp theo bàn tay lớn của anh ôm lấy eo cô, nửa nhéo nửa cù: “Em đúng thật là dám nói nhỉ.”

Hạ Ngưỡng bị anh cù đến phát ngứa, giãy giụa vài cái cũng không thoát ra được, đành phải cầu xin: “Không phải... em đâu có bịa, là anh tự nói trong lúc mơ mà!”

“Anh còn nói gì nữa?”

Anh vẫn còn nhớ loáng thoáng về giấc mơ hỗn loạn tối qua.

Nụ cười trên môi Hạ Ngưỡng cũng dần thu lại: “Anh nói mơ lung tung, em cũng không biết anh gọi cái gì.”

Anh trầm ngâm không nói gì, khuỷu tay chống lên cạnh gối, như đang lơ đãng suy nghĩ.

Thừa cơ hội này, Hạ Ngưỡng nhanh chóng chui khỏi người anh, cô nhảy xuống giường, đôi chân chạm xuống sàn phát ra tiếng “Bộp” nho nhỏ.

Đoạn Tiêu vẫn nằm dài trên giường, chống cằm nhìn cô với vẻ thông dong.

Hạ Ngưỡng nhặt con gấu bông bị anh đá xuống đất, đặt nó trở lại giường, lảng tránh ánh nhìn của anh: “Anh ra mồ hôi cả đêm, mau về nhà mình đi.”

Lúc này, cô mới có thời gian sửa soạn lại bản thân, cô lấy quần áo trong tủ ra và bước vào phòng tắm trong phòng ngủ.

Vài giây sau, như vừa nghĩ đến điều gì, tiếng khóa cửa “Cành cách” vang lên sau cánh cửa.

Đoạn Tiêu nhìn cánh cửa, mím môi cười: “Hạ Ngưỡng, em thực sự nghĩ cái khóa lỏng lẻo đó có thể ngăn được anh sao?”

“...”

Hạ Ngưỡng bất giác nhớ lại lần anh từng đá hỏng một cánh cửa đang khóa.

Bị khiêu khích đến tức giận, cô mở cửa ra, trừng mắt nhìn anh: “Anh đừng có lấy oán trả ân!”

Nói xong lại sợ anh đáp trả, cô đóng cửa ngay lập tức.

Anh mỉm cười, cổ hơi nghiêng, một tay đặt lên đầu gối đang co lại, tay còn lại cầm điện thoại, lướt qua danh sách cuộc gọi nhớ và những email chưa đọc trong hộp thư.

Âm thanh nước chảy vọng ra từ phòng tắm. Đoạn Tiêu vốn còn kĩ tính hơn cả cô, có lẽ cũng thấy khó chịu vì mùi đêm qua trên người mình, anh vén chăn lên định đi về.

Nhưng trước khi rời đi, anh liếc qua bộ ga giường màu hồng vô cùng đáng yêu của cô, rồi kéo phăng cả chăn gối và vỏ gối thấm đẫm mồ hôi xuống.

Đoạn Tiêu còn cầm con gấu bông dài một mét kia lên ngắm nghía, tay anh mạnh đến mức gấu bông gần như bị bóp lõm.

Trong mắt anh lộ rõ vẻ khó chịu, như đang nói “Mày chính là cái kẻ đã chiếm chỗ của tao suốt hai năm trời”.

Sau khi sắp xếp xong, mắt anh vô tình lướt qua một món đồ quen thuộc nằm khuất ở góc tủ đầu giường.

Đó là chiếc cốc thủy tinh đựng trong hộp nhựa trong suốt, bên trong là mô hình người tuyết tích hợp đèn ngủ.

Lớp tuyết mà anh nặn phủ ngoài người tuyết năm lớp 12 đó đã sớm tan chảy từ lâu.

Đoạn Tiêu không rõ anh đã nhìn chằm chằm vào chiếc cốc ấy bao lâu.

Mãi đến khi cánh cửa phòng tắm được mở, Hạ Ngưỡng bước ra và ngạc nhiên khi thấy anh vẫn còn ở đó: “Sao anh...”

Câu nói im bật ngay lúc anh quay mặt lại, Hạ Ngưỡng ngáng đầu, nhìn thấy đôi mắt hơi đỏ của anh, cô khó tin hỏi: “Anh... anh sắp khóc đấy à?”

Đoạn Tiêu im lặng, không nói một lời, nhặt điện thoại lên rồi bỗng nhiên đi ra ngoài.

“?”

Hạ Ngưỡng đứng đó, ngơ ngác nhìn cánh cửa phòng còn chưa kịp đóng.

Chương 53: Xin lỗi – Anh đã làm sai một việc

Mặc dù không rõ Đoạn Tiêu lại gặp chuyện gì, nhưng khi thấy Năm Giờ Rưỡi lén lén lút lút chạy vào phòng khách, Hạ Ngưỡng lập tức biết ngay anh lại quên đóng cửa.

“Hôm nay dì Vương không tới sao?” Cô đang nấu cháo trong bếp, vừa nói chuyện với chú mèo đang quần quanh chân quần mình vừa tự lẩm bẩm: “À, suýt quên, hôm nay là thứ Sáu.”

Cho đến khi ăn sáng xong cô vẫn không thấy ai từ căn nhà đối diện đi ra ngoài tìm mèo.

Hình ảnh đôi mắt đỏ hoe của Đoạn Tiêu vừa rồi cứ hiện lên trong đầu cô một cách khó hiểu.

Lạ thật, anh đã hạ sốt từ lâu rồi chẳng lẽ vẫn còn thấy khó chịu? Hay là... lại nhớ tới cơn ác mộng tối qua?

Hạ Ngưỡng nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi.

Sau khi ăn xong, cô múc một phần cháo nắm lớn, bung đến trước cửa nhà đối diện.

Nhưng trong phòng khách của Đoạn Tiêu không có ai, còn cửa phòng ngủ lại đóng kín.

Cô đành đặt bát cháo lên bàn đảo bếp, thay nước và thức ăn mới cho mèo, sau đó thoáng nhìn sang chậu rau xà lách đang héo rũ trên ban công.

Sau một hồi phân vân...

Cô vẫn đi qua tưới nước cho nó.

Phía cửa phòng anh vẫn im lặng không có động tĩnh gì, Hạ Ngưỡng chân chừ đi tới trước cửa.

Lý trí nói cô nên dừng lại ở đây.

Anh đã hết sốt, cô cũng đã giúp chăm sóc mèo và rau của anh.

Không thể lúc nào cũng đối xử tốt với Đoạn Tiêu như thế này.

Đã là người yêu cũ thì nên giữ một khoảng cách nhất định, huống chi anh vốn là người rất hay được voi đòi tiên.

Đến hôm nay họ vẫn dây dưa không dứt, phần lớn cũng là vì cô. Chẳng hạn như quá mềm lòng, đối với anh mãi chẳng thể nào tàn nhẫn được.

Nghĩ đến đây, Hạ Ngưỡng hạ bàn tay đang chạm vào cánh cửa xuống.

Cô muốn gõ cửa nhưng cũng muốn quay người rời đi, phân vân mãi thì cánh cửa bất ngờ mở ra.

Trước mặt cô là một bức tường người, anh vừa tắm xong còn đang mặc một bộ đồ ở nhà rộng rãi thoải mái, mái tóc còn hơi ướt.

Hương bạc hà nhẹ nhàng thanh mát phủ vào mặt cô cùng với cái lạnh của buổi sáng.

Hạ Ngưỡng lúng túng thả tay xuống, không dám ngẩng đầu lên.

Tầm mắt cô rơi đúng vào hai sợi dây rút ở chiếc quần thể thao xám của anh, vô thức bật ra một câu: "... Em chỉ muốn hỏi anh có ăn cháo không? Em nấu hơi nhiều."

Đoạn Tiêu rũ hàng mi đen dài xuống, nhìn cô không trả lời mà hỏi ngược lại: "Em đang nhìn gì thế?"

Lúc đó cô mới chợt nhận ra quả thật vị trí đó dễ gây hiểu lầm, vội ngẩng mặt lên: “Không nhìn gì cả!”

Hiếm khi không trêu chọc cô, anh bước tới gần thêm hai bước với đôi mắt đen láy: “Anh thấy em đã thu dọn hành lý, định đi đâu à?”

Chiều cao áp đảo tạo nên cảm giác áp bức gần kề.

Giọng nói không nóng không lạnh của anh lúc nào cũng khiến Hạ Ngưỡng cảm thấy đầy nguy hiểm.

“Em không chạy đâu.” Cô gần như vô thức phủ nhận ngay, vội vàng giải thích, “Em phải vào đoàn phim, cảnh quay ở trên núi. Em có sáng tác một bài múa được cấp quyền cho một bộ phim chiếu mạng, phải đến để hướng dẫn cho diễn viên.”

Hạ Ngưỡng phản ứng nhanh chóng như vậy cũng là do cô đã quen với cách anh tạo áp lực.

Dù sao, mỗi khi anh cảm thấy cô sắp rời đi, hành động tiếp theo của anh luôn mất kiểm soát, khiến cô không chịu nổi hậu quả của việc chống lại anh.

Đoạn Tiêu mím môi, bỗng nhiên cúi người ôm lấy cô, càng trông như hoàn toàn chán nản. Một tay anh ôm eo cô, tay còn lại lười biếng buông thõng xuống.

“Anh đã làm sai một việc.” Giọng anh khàn khàn, đầy vẻ thất vọng: “Xin lỗi em.”

Từ trước đến nay Đoạn Tiêu vẫn luôn nghĩ, dù những năm qua anh đã từng bước ép buộc cô như thế nào đi nữa thì cũng chẳng sao.

Dẫu sao cô cũng không hề có chút tình cảm nào với anh.

Hồi còn học Trung học cô đồng ý quen anh, có thể là để trả đũa La Lương Sâm.

Sau này, cô cũng vì bất đắc dĩ mới nhận sự giúp đỡ, lúc nào cũng nghĩ đến việc trả hết nợ để có thể rời xa anh. Vậy tại sao anh phải chiều theo ý cô chia tay trong êm đẹp?

Nhưng cô lại giữ chiếc đèn ngủ người tuyết chẳng có gì đặc biệt kia suốt gần ấy năm.

Có lẽ anh thực sự đã bỏ qua rất nhiều thứ, từ mùa hè sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh đã một mực cố chấp hành động theo ý mình và mắc sai lầm đến mức vô lý.

Giọng nói của anh khàn khàn, nghe có vẻ rất buồn, anh ôm cô thật chặt và lặp lại: “Xin lỗi em.”

Hạ Ngưỡng không hiểu sao lại cảm thấy tim mình thất lại, bỗng dưng cô cảm thấy xót xa: “Tại sao lại phải nói xin lỗi... Anh trước giờ sẽ không xin lỗi em.”

Huống hồ, hôm nay anh còn chịu thừa nhận mình sai. Tính anh luôn kiêu ngạo, không phải dạng người dễ dàng hối hận.

Hạ Ngưỡng không hiểu rốt cuộc hôm nay những lời này của anh có ý nghĩa gì, chỉ mơ hồ cảm thấy không thoải mái.

Đúng lúc này, có gõ cửa vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

Đoạn Cận Tình tháo khẩu trang xuống, chẳng có chút tinh tế nào, tựa vào cửa nhìn họ, cất giọng trêu chọc: “Làm phiền cháu trai và cháu dâu đang mặn nồng tình cảm của tôi một chút nhé. Cửa nhà hàng xóm chưa đóng, xin hỏi có thể nhờ cháu tìm xem cô ấy đi đâu rồi không?”

Đoạn Cận Tình thở dài, tiếp tục nói: “Cô ấy trông rất xinh đẹp, chỉ là hơi ngây ngô, lành vết thương rồi lại quên đau, rất dễ bị bắt nạt, mất đi thì tiếc lắm đấy.”

“...”

Hạ Ngưỡng nghe ra giọng điệu cố ý trêu chọc của bạn mình, cô hậm hực đẩy nhẹ anh một cái, nói nhỏ: “Em bảo anh rồi, đừng lúc nào cũng quên đóng cửa.”

Đoạn Tiêu buông tay, thu lại vẻ yếu ớt vừa rồi, nhìn qua với vẻ mặt vô cảm.

Anh có đôi lông mày cao và thẳng, ánh nhìn sắc bén như lưỡi dao.

Trước ánh mắt uy hiếp này, Đoạn Cận Tình buộc phải đứng thẳng hơn một chút, yếu ớt nói: “Hạ Ngưỡng, cậu có thể bảo cháu trai tớ đừng nhìn tớ chằm chằm được không? Mặc dù tớ biết hôm nay tớ trông rất đẹp.”

Hạ Ngưỡng nghe vậy chỉ ngơ ngác “Ồ” khẽ.

“Thôi, nhìn là biết cậu là một người sợ chồng rồi.” Đoạn Cận Tình tức tối nói: “Nhưng tớ đến để than thở, không phải để chịu khổ!”

Đoạn Tiêu hoàn toàn chẳng thèm để ý đến cô ấy, anh cúi người bế con Năm Giờ Rưỡi đang ôm lấy chân Hạ Ngưỡng rồi đi về phía bàn ăn cháo.

Hạ Ngưỡng lúng túng vuốt lại mái tóc bị rối, đi đến ghế sofa: “Cậu sao vậy?”

Đoạn Cận Tình thản nhiên quăng túi xuống bàn trà, bỗng nhiên òa khóc: “Cậu chẳng hề quan tâm đến tớ chút nào... Tớ bị đám ngu ngốc trên mạng mắng đến thê thảm, gọi cho cậu mà cậu

không nghe máy. Cậu, cái đồ trọng sắc khinh bạn, còn ở đây tái hợp với chồng cũ của cậu...”

Đoạn Tiêu tặc lưỡi, ngắt lời cô ấy ngay: “Đoạn Cận Tình, ra ngoài mà khóc.”

Cô ấy lập tức im lặng, bĩu môi. Sau đó, cô ấy đột nhiên quay đầu nói: “Cháu không có chút đồng cảm nào à! Cháu không thấy cô thực sự đang khóc sao?”

Anh nhếch mép cười nhạt: “Không muốn thấy.”

Đoạn Cận Tình tức giận, mắng: “Dù gì thì chúng ta cũng cùng họ Đoạn mà sao cháu lại vô tình đến thế, cháu còn là con người không? Sao cô lại có họ hàng như cháu chứ! Hèn gì mỗi năm Tết cô đến nhà cháu ăn cơm đều không thấy ngon miệng!”

Đoạn Tiêu lạnh lùng nhìn cô ấy: “VẬY ĐỔI HỌ KHÁC ĐI, NĂM SAU KHỎI ĐẾN.”

“...”

Hạ Ngưỡng chết lặng.

Cô nghi ngờ tự hỏi liệu người nhà họ Đoạn đều tuân theo nguyên lý “Cùng họ sẽ khắc nhau” à.

Cô vội vàng xua tay: “Đừng cãi nhau nữa. Tối qua anh ấy sốt cao, bây giờ vẫn còn khó chịu, cậu qua chỗ tớ đi.”

Hạ Ngưỡng vừa nói vừa kéo Đoạn Cận Tình đứng dậy.

Đúng lúc ấy lại nghe thấy tiếng thìa va vào miệng bát kêu leng keng từ phía bàn ăn.

Đoạn Tiêu nhìn bóng lưng cô chưa bước ra khỏi cửa, lạnh lùng hỏi: “Tại sao em không đứng về phía anh?”

“...”

Người vừa ôm cô xin lỗi lúc này biến đâu mất rồi?

Sao anh lại trở về tính cách cứng nhắc này vậy. Hạ Ngưỡng khựng lại, nhỏ giọng thì thầm: “Anh đừng có vô lý như vậy.”

Đoạn Cận Tình thật sự cảm thấy uất ức vô cùng, vừa vào phòng đã ôm lấy gối sofa, khóc lóc đến choáng váng mặt mày, dùng hết nửa hộp giấy để lau mũi.

“Chẳng trách cậu diễn cảnh khóc trong phim lại đạt đến vậy.” Hạ Ngưỡng vỗ nhẹ lên lưng đang thở không ra hơi của cô bạn, cảm thán: “Nước mắt của cậu như chảy mãi không hết vậy.”

Đoạn Cận Tình sụt sịt mũi, hỏi: “Có phải cậu đang châm chọc tớ không?”

“Sao thế được, tớ chỉ đang nghĩ cậu khóc sưng mắt như thế không sợ ảnh hưởng sao? Máy ngày tới có lịch quay không?”

“Cậu chẳng bao giờ đọc tin tức trong làng giải trí cả.” Đoạn Cận Tình ném điện thoại cho cô: “Tự xem trên Weibo đi.”

Hạ Ngưỡng cầm lấy, liếc qua bảng hotsearch: “Có chuyện gì vậy?”

“Cậu... À, chắc mẹ tớ đã tìm người xóa từ khóa rồi, vậy cậu xem thử hộp thư của tớ đi, cẩn thận kẻo thấy cảnh nhức mắt đấy.”

Hạ Ngưỡng khó hiểu: “Cậu đang nói gì vậy?”

Hộp thư riêng tư của người nổi tiếng đều xếp tin nhắn của những người không theo dõi vào mục “Người chưa theo dõi”, muốn xem thì phải mở lần lượt từng tin nhắn một để xác nhận thì mới có thể xem được.

Hạ Ngưỡng chọn ngẫu nhiên một tin nhắn đỏ để mở.

Một loạt từ ngữ lăng mạ hiện lên ngay trước mắt.

Cô nhú mày, dựa theo cách hành văn của người này lắp ghép ra các từ khóa như: thiên long nhân*, nhân thượng nhân**.

(*thiên long nhân: “天龙人” (Thiên Long nhân) là một thuật ngữ phổ biến trong manga và anime “One Piece” của Eiichiro Oda. Trong “One Piece”, “天龙人” ám chỉ những người thuộc tầng lớp quý tộc tối cao, có quyền lực to lớn và sống trong sự xa hoa, đặc biệt là những người có liên quan đến Chính phủ Thế giới. Họ được coi là những “Con cháu của trời”, với quyền lực và đặc quyền vượt trội. Những người này thường tỏ ra kiêu ngạo, độc ác và không quan tâm đến những người khác. Tầng lớp này được đại diện là những người sống ở những đảo riêng biệt, có sự bảo vệ nghiêm ngặt và thường xuyên sử dụng người khác như công cụ. Ngoài “One Piece”, “天龙人” có thể được dùng trong các cuộc trò chuyện hoặc văn hóa đại chúng để chỉ những người có địa vị xã hội cực kỳ cao, hoặc những người quá kiêu ngạo và coi thường những người xung quanh.)

(**nhân thượng nhân: “人上人” (nhân thượng nhân) là một thuật ngữ trong tiếng Trung, thường dùng để chỉ những người vượt trội, có địa vị cao trong xã hội hoặc có thành tựu xuất sắc. Đây là cách nói ẩn dụ, dùng để miêu tả những người có khả năng, quyền lực, và địa vị vượt trội so với những người khác.)

Dù không theo đuổi ngôi sao nào nhưng cô cũng biết rằng các fandom trên các nền tảng mạng xã hội thường sử dụng viết tắt để tránh bị kiểm duyệt. Cô thử tìm kiếm ba chữ “djq*” và quả nhiên có video và bài đăng chia sẻ về đầu đuôi câu chuyện.

(*djq: là viết tắt tên pinyin của Đoạn Cận Tình)

Sự việc này có liên quan đến bạn trai cũ của Đoạn Cận Tình, kẻ đã ngoại tình.

Đoạn video ghi lại cảnh Đoạn Cận Tình đánh anh ta trong phòng bao ở quán bar đã bị phát tán. Lúc đầu, Đoạn Cận Tình không bận tâm về chuyện này.

Trước đây, cô ấy chủ yếu hoạt động trong giới phim ảnh quốc tế, mới chỉ bước vào tầm mắt công chúng trong nước từ khi đóng phim trực tuyến vài năm gần đây. Việc sợ bị lộ chuyện yêu đương vốn chưa bao giờ là điều cô ấy lo ngại.

Cho đến tối qua, trong một sự kiện thương hiệu, một phóng viên đã hỏi trực tiếp trong lúc livestream: “Có phải cô cũng đã ra tay với một cô gái khác không?”

“Ý của anh là con tiểu tam ấy?” Đoạn Cận Tình thẳng thắn đáp lại: “Tôi không tát cô ta, tôi chỉ tát Tỉnh Tu hai cái. Nếu tôi đánh cô ta thật, chắc chắn tôi sẽ nói cho các người biết.”

Cô ấy trả lời với vẻ kiêu ngạo nhưng rất tự nhiên, đúng với phong cách xưa nay của cô ấy.

Tuy nhiên, cô gái bị ám chỉ là kẻ thứ ba trong video lại không lộ mặt. Cư dân mạng tò mò đoán danh tính và lần ra là nữ diễn viên tuyến ba của một bộ phim chiếu mạng: Tiêu An Tiệp

Bên phía Tỉnh Tu giữ im lặng, không đưa ra bất kỳ phản hồi nào.

Tiêu An Tiệp lại đưa ra tuyên bố rằng đây chỉ là hiểu lầm, đồng thời ám chỉ Đoạn Cận Tình “Không nên quá coi trọng đàn ông”. Mượn cơ hội này để thu hút thiện cảm từ người xem, trong một đêm cô ta đã tăng thêm ba triệu lượt theo dõi.

Thế nhưng Đoạn Cận Tình lại chỉ có trong tay một bức ảnh do Lục Gia Trạch gửi, lại còn mờ đến nỗi không rõ mặt cô gái trong ảnh, không thể dùng làm bằng chứng để vạch trần cặp đôi gian phu dâm phụ này.

Kết quả là, trong mắt cư dân mạng, họ chỉ thấy mỗi video Đoàn Cận Tình đánh Tỉnh Tu trong phòng bao.

Những từ ngữ cay nghiệt như “Tính khí tệ”, “Dựa vào quyền thế ức hiếp người khác” đều liên tục xuất hiện.

Khi mặc định rằng họ không cùng một đẳng cấp, cư dân mạng càng khắt khe hơn với Đoàn Cận Tình, thậm chí gia thế nổi bật của cô ấy cũng bị đào ra để chế giễu.

“Công ty của An Tiệp nhà chúng ta vô dụng quá, làm sao so nổi với đại tiểu thư Kinh Châu chứ, mua nhiều tài khoản marketing để tham chiến như vậy cơ mà?”

“Tin hot nè, ai cũng biết sau lưng djq có kim chủ, nhưng lại không rõ là ai đúng không? Cô ta khởi nghiệp bằng phim của một đạo diễn quốc tế bởi vì công ty của cô ta là Giải Trí Tân Dục đấy.”

“Và cổ đông lớn nhất sau Giải Trí Tân Dục là một thành viên chính trong hội đồng quản trị Tập đoàn Đoàn thị ở Kinh Châu – chính là Đoàn Thiên, cũng tức là bố của cô ta!”

“Tập đoàn Đoàn thị ở Kinh Châu chắc hẳn cần giới thiệu thêm rồi nhỉ, trong giới ai mà dám đối đầu với tiểu thư hoàng gia quý tộc djq này?”

“Vậy mới nói, mấy năm nay cô ta cứ nổi nóng chẳng ai dám đụng. Cả nhà mình ơi, nhanh nhanh bảo vệ bé An Tiệp đáng thương nhà chúng ta đi nào!”

“Không phải ai cũng để mắt đến bạn trai idol của chị đâu, ăn tiền của fan mà còn dám yêu đương. Chị giàu lắm mà, sao không mang anh ta về nuôi ở nhà? Hay là vì muốn công khai mình là chị dâu nên mới giở trò này vậy.”

...

“Bố tớ vốn không đồng ý cho tớ đóng phim, mấy năm trước tớ phải năn nỉ mãi ông ấy mới chịu để yên. Nhưng tối qua ông ấy xem tin tức nóng trên mạng xong nổi trận lôi đình, đến nỗi quản lý của tớ cũng không dám nhận điện thoại của tớ.”

Đoạn Cận Tình nói, nước mắt lại lãnh dãi. “Tớ chỉ yêu đương rồi bị lừa dối, giờ còn bị bạo lực mạng. Tớ sắp tức chết rồi.”

Hạ Ngưỡng nghe mà quặn lòng: “Tin tức trên mạng thay đổi nhanh lắm, qua đợt này liệu có khá hơn không?”

“Nhưng bố tớ sẽ không dễ nguôi giận đâu.” Đoạn Cận Tình che mí mắt, xoa nhẹ: “Ông ấy đã ra lệnh phong tỏa tên tớ trên khắp mạng rồi. Có khi không bao lâu nữa, tớ sẽ biến mất hoàn toàn trên internet, và rồi sẽ không thể nhận thêm vai diễn nào nữa.”

Hạ Ngưỡng cũng không biết phải làm gì, chỉ thở dài.

Từ cửa vang lên một tiếng chầm chọc: “Cầu xin cháu đi, có khi cháu sẽ rộng lượng mà giúp cô.”

Chương 54: Cúi Đầu – Em Không Quan Tâm Anh nữa Sao?

Bị nghe lén này giờ, Đoạn Cận Tình then quá hóa giận nói: “Sao cậu không đóng cửa chứ? Hai người phu xướng phụ tùy định đùa cợt tớ phải không?”

“Không có đâu.” Hạ Ngưỡng cau mày, chỉ vào con mèo nhỏ dưới sàn: “Bởi vì... mèo của anh ấy cứ thích sang chơi với tớ.”

“...”

Đoạn Tiêu không để ý đến họ, anh cầm bát đã rửa sạch tự nhiên đi vào trong bếp. Sau khi loay hoay một lúc, anh cầm ly nước ngồi xuống bàn trà.

Năm Giờ Rưỡi đi theo phía sau.

Nó do dự giữa anh và Hạ Ngưỡng một lúc, cuối cùng nhảy lên đùi anh.

Đoạn Tiêu ngả người nằm dài trên sofa, như thể anh chính là chủ nhân căn nhà. Tay chống đầu nằm một bên, dáng vẻ nhàn nhã thoải mái.

Trên mặt anh không còn chút dấu vết nào của dáng vẻ mệt mỏi đêm qua.

Anh vừa vuốt ve mèo vừa trêu chọc, giọng khích bác: “Đoạn Cận Tình, cô nói xem, khóc lóc thế này có xấu hổ không?”

Đoạn Cận Tình không nói lời nào, quay sang nhìn bạn thân: “Trên đời chỉ còn mỗi tên đàn ông này thôi sao?”

Cô ấy quả thật chẳng màng đến sự khó xử của người khác.

Hạ Ngưỡng khẽ đẩy khuôn mặt cô ấy trở lại, nhẹ giọng: “Đừng nói bừa, chúng tớ không như cậu nghĩ đâu. Cậu lo xử lý chuyện của cậu trước đi.”

“Cháu thật sự sẽ giúp cô sao?” Đoạn Cận Tình nghi ngờ nhìn anh, “Cô không có tiền trả cho cháu đâu. Ít nhất thì... số tiền ít ỏi trong tài khoản của cô bây giờ chắc cũng chẳng lọt vào mắt cháu.”

Cô ấy nói như vậy là vì hồi nhỏ, con rắn yêu thích mà cô ấy nuôi trèo lên cây rồi bị mắc vào dây đèn nháy.

Đoạn Tiêu nói có thể giúp, nhưng trước khi cứu rắn, anh đã đòi hết số tiền lì xì cả năm của cô ấy.

Việc này khiến Đoạn Cận Tình luôn đặc biệt cảnh giác với bất kỳ sự giúp đỡ nào từ phía anh.

Đoạn Tiêu chẳng muốn phí lời, anh đi thẳng vào vấn đề: “Bố của cô tức giận vì chuyện gì?”

“Còn vì gì nữa? Cả mạng xã hội lan truyền thông tin về thân phận của ông ấy và chuyện cô là ái nữ của hoàng tộc, nên đã làm ông ấy mất mặt! Đúng là bực mình với đám người không có não này!”

“Sai rồi. Anh trai cô đang tham gia bầu cử nghị viên, người duy nhất bị ảnh hưởng là anh trai cô.” Đoạn Tiêu nhướn mày, “Cô có nói với gia đình về chuyện yêu đương không?”

Đoạn Cận Tình đáp ứng: “Chưa, ai lại đi kể chuyện yêu đương cho gia đình nghe chứ. Cháu biết rõ họ thích xen vào chuyện của chúng ta đến mức nào mà. Nhỡ họ lại giống mẹ cháu, dùng gậy chia rẽ uyên ương thì sao?”

“...”

Ngồi bên cạnh, Hạ Ngưỡng cảm thấy vô cùng khó xử, mặt cô đỏ bừng, cúi đầu chăm chú nghịch ngón tay, cố gắng phớt lờ cuộc đối thoại.

Nếu không bị Đoạn Cận Tình kéo đến đây, cô thật sự muốn tránh càng xa càng tốt.

“Cô sao vậy, nói vào chuyện chính, đừng lạc đề.” Đoạn Tiêu liếc nhìn cô ấy, điềm tĩnh tiếp tục: “Gã bồ cũ bội bạc của cô, ngoài vụ đánh anh ta, cô còn làm gì khác không?”

Đoạn Cận Tình vội vàng lắc đầu, ngồi nghiêm chỉnh, tỏ vẻ ngoan ngoãn: “Không, cô đâu có làm mấy chuyện bắt nạt người ta như trên mạng nói, cô cũng không bảo gia đình xử anh ta.”

Đoạn Tiêu cười khế: “Ngốc nghếch. Bồ cô cấm cô đóng phim, không phải ông ấy đã âm thầm đầu tư vào công ty của cô để giúp cô đứng vững sao? Ông ấy tức là vì cô quá yếu đuối.”

Đoạn Cận Tình không phục: “Chỉ có cháu là mạnh, cháu tưởng ai cũng như cháu chắc.”

“Sao không xử anh ta?” Đoạn Tiêu cố gắng kiên nhẫn hỏi, “Anh ta có chụp hình không?”

“Chụp hình gì? Mấy bức chụp chung đều là cô chủ động chụp thôi. Anh ta bảo không thích selfie, chắc chỉ có vài tấm.”

Anh day day huyết thái dương: “Ý cháu là ảnh giường chiếu.”

“Đương nhiên là không có! Cô với anh ta mới yêu nhau hơn một năm, lại gặp nhau chẳng được mấy lần. Ít nhất trong 8 tháng đầu cô còn ở phim trường quay phim, lấy đâu ra chuyện ngủ với anh ta.” Đoạn Cận Tình vừa nhận ra ý của anh, liền bùng nổ, giận dữ nói: “Sao cháu lại nghĩ đến chuyện đó? Cháu có sở thích chụp kiểu ảnh như vậy à!”

Nói xong, cô ấy khiếp sợ nhìn Hạ Ngưỡng đang ngồi một bên.

“...”

Anh còn chưa kịp mở lời, Hạ Ngưỡng đã đứng phắt dậy, cô chỉ muốn chạy trốn khỏi chỗ này ngay lập tức: “Tớ... Tớ vào phòng thu dọn hành lý trước, còn vài thứ chưa dọn xong.”

Đoạn Cận Tình ngơ ngác nắm lấy tay áo cô nhưng không giữ lại được.

Sau vài giây im lặng, đợi khi cửa phòng đóng lại, Đoạn Cận Tình mới hạ giọng hỏi: “Cậu ấy giận hay ngại vậy?”

Đoạn Tiêu nhếch môi: “Cả hai.”

Quay lại chuyện chính, anh gọi điện cho Lục Gia Trạch, bảo trợ lý của anh ấy sắp xếp cho bộ phận quan hệ công chúng liên hệ với công ty Giải Trí Tân Dục.

Công ty mà Đoạn Cận Tình đang đầu quân vốn đã không còn nhiều cơ hội phát triển, nếu không có bố cô ấy đầu tư thì họ đã chẳng giữ cô ấy đến giờ.

Bố cô ấy vốn cũng chẳng quan tâm lắm đến những hợp đồng phim nhỏ lẻ mà cô ấy ký.

“Cháu định chuyển cô sang công ty của Lục Gia Trạch à?” Đoạn Cận Tình lưỡng lự, “Không ổn đâu. Nếu các bác biết sẽ cho rằng cô cháu ta tự tung tự tác đấy.”

Đoạn Tiêu nhướn mày: “Chuyển đi không phải là cô, mà là tên bạn trai cũ của cô và nữ minh tinh đã ‘Dìm cô xuống’ đó.”

“...”

Đây chẳng phải tin xấu gì quá lớn, cùng lắm chỉ là một cơn sóng nhỏ.

Nếu họ muốn nổi tiếng, vậy thì cứ để họ được toại nguyện mà gắn kết với nhau. Đã rơi vào tay anh, muốn trừng trị thế nào chẳng phải từ từ đều có cách à.

“Thời gian này cô hãy tạm dừng hết các hoạt động thương mại, đi cùng quản lý mới làm vài việc cho thiên hạ xem. Trước đây chẳng phải cô đã tài trợ cho các bé gái phải bỏ học ở Tây Tạng sao?”

Đoạn Cận Tình bĩu môi: “Cô không làm để cho người ta xem đâu, năm ngoái cô còn đích thân đến Tây Tạng thăm ba đứa bé ấy. Chúng nó học giỏi lắm.”

“Việc từ thiện mà không ai nhìn thấy thì có làm cả đời cũng chẳng nghĩa lý gì.” Anh luôn lạnh lùng, sắc bén nói, “Đã bỏ tiền ra thì phải để người ta biết.”

Sử dụng những chiêu trò tiếp thị cơ bản nhất, sớm muộn gì dư luận cũng sẽ đảo chiều.

“Nhà họ Đoạn không có người nhu nhược, ai cũng phải là hạng nhất trong lĩnh vực của mình. Cô thực sự khiến bố cô cảm thấy mất mặt đấy.” Làm xong những gì cần làm, Đoạn Tiêu giấu cợt chẳng chút kiêng dè: “Chúc mừng, năm nay nhà mình lại có chuyện vui để nghe trong bữa cơm tất niên rồi.”

Chẳng cần nghĩ cũng biết cả gia đình sẽ thay phiên nhau dạy bảo cô ấy thế nào.

Nhưng ít ra lần này cô ấy không còn phải một mình gánh hết mọi chuyện. Tâm trạng của Đoạn Cận Tình cũng dễ chịu hơn, mặc kệ lời giấu cợt của anh: “Cô buồn lắm đó, cháu không thể an ủi cô chút nào sao?”

Nhắc đến an ủi, cơn giận của anh lại dâng lên nên cười lạnh: “Nhờ quản lý của cô sắp xếp cho cô học khóa nâng cao EQ đi. Đừng xuất hiện vào lúc không nên nữa.”

Nghe ra ý mĩa mai, Đoạn Cận Tình miễn cưỡng nói: “Nhưng chuyện của cô gấp hơn việc yêu đương của hai đứa chứ!”

“Không ai sẽ mãi mãi xoay quanh cô. Chút chuyện nhỏ thế này cô cũng không tự mình giải quyết nổi, lớn chừng này rồi cơ mà?” Cuối cùng, Đoạn Tiêu nghiêm túc nhắc nhở: “Bên cạnh cô có ai vô dụng như thế đâu? Nhìn Hạ Ngưỡng đi.”

Lời nói của anh khó nghe và gây tổn thương nhưng không sai chút nào.

Dù Đoạn Cận Tình có đủ mọi điều kiện ưu việt, vào nghề đã lâu cũng đạt được không ít thành tích, nhưng vẫn bị xoay vòng vòng trong những thị phi tình cảm.

Không biết nên nói cô ấy quá ngây thơ hay ngu ngốc.

Người ở bên cạnh cô ấy – Hạ Ngưỡng, tuy không có bất kỳ sự hậu thuẫn nào nhưng trong lĩnh vực võ đạo của mình, cô chưa từng bị đả kích đến mức phải từ bỏ hoặc khóc lóc khắp nơi.

Một người trưởng thành đúng nghĩa sẽ không bao giờ dùng nước mắt để đối diện với vấn đề.

“Cháu đừng lấy tiêu chuẩn của bạn gái cháu mà đòi hỏi ở cô. Hạ Ngưỡng đủ tự lập là vì cậu ấy không có ai chống lưng, đã quen sống như vậy rồi. Nhưng cô thì khác!” Đoạn Cận Tình âm ỉ nói, “Ban đầu mọi người chẳng ai quan tâm đến cô, còn không giúp cô nữa.”

“Phải dứt cơm tận miệng thì cô mới chịu ăn à?” Đoạn Tiêu lườm cô ấy, sắc mặt sa sầm đầy cảnh báo: “Hay là phải dạy cô cả cách nhai nữa?”

“...”

Dường như chỉ khi có Hạ Ngưỡng ở đây, anh mới không lạnh lùng đến mức vô tình như vậy.

“Thôi được rồi, không cãi nữa... Là lỗi của cô, được chưa? Lần sau cô sẽ suy nghĩ kỹ.” Đoạn Cận Tình nhận thua, rồi lập tức lớn tiếng gọi cứu viện: “Hạ! Hạ Hạ, nếu cậu còn không ra đây thì có khi chẳng còn gặp lại tớ nữa đâu.”

Cô ấy vừa cầu cứu xong.

Đoạn Tiêu lập tức ném con mèo từ trên đùi xuống, đứng dậy đá nhẹ nó ý bảo đi đến cửa phòng.

Hạ Ngưỡng vừa mở cửa, con mèo Năm Giờ Rưỡi đã nhảy bổ vào chân cô. Con mèo này rất hiếm khi nhiệt tình như vậy, cô cúi xuống, cười ôm lấy nó.

Cô chưa kịp bước ra, chỉ cảm thấy một bóng dáng cao lớn áp sát ngay trước mặt.

Cô vừa ngược mắt lên, Đoạn Tiêu đã đẩy cô lùi vào trong phòng. Một người đàn ông cao lớn là thế, cách cả con mèo cô đang ôm mà ép sát người cô.

Bên ngoài, Đoạn Cận Tình lấy lại chút khí thế, nói vọng vào từ phòng khách: “Này cháu trai, có thể đừng thần nhiên tán tỉnh trước mặt người lớn không? Đã thế lại còn là bạn thân của cô cháu đấy——”

Chưa kịp nói hết câu, cửa phòng đã bị anh đóng sầm lại, con mèo bị thả ra ngoài.

Đoạn Cận Tình và con mèo cùng nhìn nhau, cả hai lập tức im bật.

Trong phòng, rèm cửa vừa được kéo lại, chiếc vali đã xếp sẵn của Hạ Ngưỡng đặt ngay bên cạnh. Căn phòng tối mờ, anh cũng

không có ý định bật đèn.

Hạ Ngưỡng không rõ anh vào đây để làm gì, cô nhú mào vì khoảng cách quá gần: “Hai người nói chuyện xong rồi à?”

Đoạn Tiêu cúi đầu, rũ mắt nhìn cô: “Bao giờ em đi?”

“Ý anh là vào đoàn phim hả? Sáng mai em sẽ đến công ty của họ cùng đi xe công ty.”

Anh tỏ vẻ không hài lòng với lịch trình này: “Sáng mai?”

“Ừm.” Hạ Ngưỡng ngạc nhiên nhìn anh: “Anh muốn nói gì với em à? Không thể ra ngoài nói sao?”

Ánh mắt Đoạn Tiêu bình tĩnh nhưng lại mãnh liệt, anh đặt câu hỏi ngược lại: “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

“Không có, từ sáng đến giờ anh cứ kỳ lạ thế nào ấy.” Anh đứng gần như vậy khiến cô ngắc đầu mãi cũng hỏi: “Có phải anh thấy khó chịu ở đâu không?”

“Không có.”

Hạ Ngưỡng ngẫm nghĩ: “Vậy tại sao tự dưng anh lại nói xin lỗi em? Vì chuyện này sao?”

Cô giơ tay, chỉ vào ngón tay từng bị anh lừa là đã xăm hình. Thực ra dưới góc nhìn của cô điều đó khó có thể xảy ra, vì Đoạn Tiêu đã làm nhiều việc quá đáng với cô.

So với vài năm trước, kể cả thời gian gần đây anh vẫn không ngừng ép buộc và uy hiếp cô thì một hình xăm không đáng để anh phải đặc biệt xin lỗi.

“Phải rồi, cái này làm sao để tẩy đi hoàn toàn? Em thấy nó nhạt dần mỗi ngày một chút.” Nghĩ đến cảnh mình bị anh lừa hôm

đó, cô vẫn không khỏi dở khóc dở cười: “Anh đúng là nhạt nhẽo thật.”

“Anh lười đến chỗ Nhậm Hàng lấy thuốc tẩy, đến cuối tháng sẽ phai hết thôi.”

“Được thôi.” Hạ Ngưỡng không ý kiến gì, còn tốt bụng nói thêm: “Em chấp nhận lời xin lỗi của anh.”

Đoạn Tiêu bình thản nhìn cô: “Anh xin lỗi rồi là có thể được tha thứ sao?”

“Có lẽ vậy...” Cô nhìn anh không chắc chắn: “Ai cũng đều phải có cơ hội để sửa đổi mà.”

“Dù cho là đã xăm thật, em cũng không phớt lờ anh phải không?”

Dù ban đầu cô nghĩ rằng đó là hình xăm thật thì cô cũng chỉ giận dữ đánh anh một cái, như thế cô luôn cam chịu mọi thứ.

Anh đối xử với cô ra sao, cô cũng không bận lòng.

“Em đối với ai cũng tốt vậy sao?”

Hơi thở anh gần đến mức cô có thể cảm nhận được, đường viền quai hàm chìm trong bóng tối, yết hầu của anh khẽ chuyển động.

“Người khác bị ốm, em cũng sẽ chăm sóc như tối qua sao? Sáng ra em cũng nấu súp cháo cho họ ăn? Đối với mèo của người khác, em cũng tốt như vậy à?”

Hạ Ngưỡng bị anh áp sát vào cánh cửa, cô mơ hồ cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh đang đặt trên vai cô, lại như có một sức mạnh vô hình đang bao trùm.

Cô không hiểu hết những câu hỏi của anh, ngơ ngác đáp: “Nhưng đối với bạn bè xung quanh, em đều vậy mà, đây chẳng phải là việc gì quá đặc biệt.”

“Anh không muốn.”

“Anh không muốn giống như bao người khác. Em không thể đối xử với anh và mọi người như nhau.” Đoạn Tiêu cúi đầu, giọng trầm ấm: “Nếu không, anh sẽ không phân biệt được.”

“Anh muốn phân biệt điều gì?” Hạ Ngưỡng khó hiểu nhìn anh, bỗng như nghĩ ra điều gì: “Anh phải là... không phải anh lại đang tự đề cao bản thân rồi. Bên cạnh em chẳng ai phiền phức như anh đâu.”

Anh khẽ cười, đầu ngón tay lướt nhẹ lên má cô: “Ừm, anh phiền phức nhất.”

Bộ dạng bị mắng mà vẫn lấy làm tự hào.

Hạ Ngưỡng cảm thấy thật phí lời, cô giận dỗi gạt tay anh ra, nhưng anh lại thích thú véo nhẹ má cô.

Trước khi cô nhăn mũi nổi giận, Đoạn Tiêu thì thầm bên tai cô một câu: “Đèn ngủ người tuyết mà người khác tặng, em cũng sẽ giữ lâu như thế sao?”

Lời nói ấy như sét đánh ngang tai, Hạ Ngưỡng sửng sờ, mắt chuyển hướng về chiếc đèn trên kệ đầu giường của mình.

Anh nhìn thấy thứ đó, nên mới có thái độ khác thường như vậy sao?

Hạ Ngưỡng mím chặt môi, một lúc sau mới nói: “Cái đó là lúc chuyển nhà, Miểu Miểu đã mang theo qua đây.”

Lời giải thích này thật ra rất thiếu thuyết phục.

Giải thích được lý do tại sao nó ở đó, nhưng không giải thích được vì sao cô vẫn giữ nó.

Từ khi 18 tuổi đến nay, cô đã có 4 năm để vứt bỏ chiếc đèn người tuyết trong chiếc cốc thủy tinh này.

Quả nhiên, Đoạn Tiêu tiếp tục gắng hỏi: “Vậy tại sao em vẫn giữ nó?”

“Ở đây em không có phòng chứa đồ, cũng đã lâu em không dọn dẹp phòng. Trước đây nhiều thứ vẫn luôn ở đó, nhưng điều này không có ý nghĩa gì cả.”

Anh đổi cách hỏi: “Khi nhận nó, có phải em đã rất thích anh không?”

Nghe đến đây, Hạ Ngưỡng siết chặt tay, nhìn anh với ánh mắt nóng bừng: “Anh đang chế giễu em sao? Tại sao em lại thích một người cưỡng ép em chứ?”

Lại phải nhắc đến những chuyện này, trách anh vì những việc sai trái đã gây ra trong quá khứ.

Mái tóc của Đoạn Tiêu rủ xuống, che một phần đôi mắt dài đen láy, anh mím đôi môi mỏng: “Em đã nói mà, xin lỗi là sẽ được tha thứ.”

“Nhưng anh xin lỗi vì điều gì? Anh có cần phải xin lỗi không?” Khóe mắt cô hơi đỏ, rưng rưng: “Hai năm đó chúng ta chỉ là giao dịch. Anh bỏ tiền ra, em cũng đã trả lại cho anh rồi.”

“Giữa chúng ta có tình cảm.”

“Không có! Đừng lấy một chiếc cốc cũ nát ra làm cớ.” Hạ Ngưỡng khó khăn nói: “Em đã nghiêm túc chia tay với anh, là anh hết lần này đến lần khác ngựa quen đường cũ, chẳng chịu dừng lại... Vừa rồi em còn thấy tin nhắn của anh Chung.”

Sắc mặt Đoạn Tiêu lạnh dần: “Anh ta lại tố cáo với em à?”

Nghe câu nói vô tình thừa nhận của anh, cô lập tức hiểu ra mọi việc đều có liên quan đến anh.

Hạ Ngưỡng trừng mắt nhìn anh: “Anh Chung chỉ hẹn em tối nay đi xem kịch múa thôi!”

Nguyên văn lời của Chung Cập Nguy là mấy hôm nay bận rộn, muốn hẹn gặp cô như tối qua, trò chuyện thư giãn một chút.

Từ khi bắt đầu sự nghiệp, hiếm khi anh ấy căng thẳng như vậy. Anh ấy có nhắc đến việc gần đây bị cướp mất dự án, còn liên tục bị chèn ép.

Về đối thủ cạnh tranh đột ngột xuất hiện này, làm gì có chuyện trùng hợp đến thế.

“Em biết em không hiểu về chuyện kinh doanh của các anh, nhưng dường như mỗi lần có việc liên quan đến em, anh đều trở nên không bình thường. Khi thì uy hiếp em, khi thì uy hiếp cả những người bên cạnh em!”

Đoạn Tiêu cụp mi, không biện hộ cũng chẳng biết phải biện hộ thế nào.

Anh im lặng nhìn giọt nước mắt sắp rơi ở khóe mắt cô, sau đó nhẹ nhàng co ngón tay, khẽ chạm vào khóe mắt ấy.

“Không ai nghĩ chúng ta bên nhau là phù hợp, ngay cả em cũng thấy không hợp.” Cô gạt tay anh ra, nhấn mạnh lần nữa: “Em luôn cảm thấy không hợp, anh có thể nghiêm túc lắng nghe những gì em nói được không?”

Đoạn Tiêu khẽ nói: “Anh sẽ thay đổi.”

“Anh sẽ không thay đổi đâu, em nói với anh bao nhiêu lần rồi.”
Hạ Ngưỡng hít sâu một hơi, giọng nói dần bình tĩnh lại: “Dù anh có thay đổi cũng chỉ là giả vờ thôi.”

“Vậy em không quan tâm đến anh nữa sao?”

“Hả?” Giọng anh dịu lại, vươn tay nâng cằm cô lên, anh tiến sát lại hỏi với vẻ mập mờ: “Hạ Ngưỡng, em không quan tâm đến anh nữa sao?”

Kẻ vốn chưa từng cúi đầu thì không nên cúi đầu.

Nếu không sẽ dễ dàng đánh lừa tâm trí người khác.

Cô không muốn phân tích xem anh đang chơi trò gì nữa, cô muốn quay đầu đi nhưng bị anh ép vào cánh cửa, không thể nhúc nhích.

Gương mặt đẹp trai của anh tiến lại gần, Hạ Ngưỡng giận dữ, giãy giụa đá đầu gối vào chân anh: “Anh vừa mới nói là sẽ thay đổi đấy!”

Đoạn Tiêu dừng lại, bất ngờ đổi chủ đề: “Mai em vào đoàn, hôm nay chắc rất rảnh.”

“Ý anh là gì?”

Anh giữ đầu cô tựa vào ngực mình, sau đó đột ngột đâm mạnh lên cửa.

Một tiếng “Bụp” vang lên, kèm theo đó là tiếng hét bên ngoài: “Á! Tai tôi!”

Đoạn Cận Tình – đang áp sát cửa nghe lén – che miệng hô đau chậm nửa nhịp, vô cùng lúng túng.

Cửa bật mở, Hạ Ngưỡng không ngờ lại có người đang nghe lén, mặt cô lộ vẻ ngượng ngùng, nhìn cô ấy lo lắng hỏi: “Cậu không

sao chứ?”

“Không sao.” Đoạn Cận Tình nghiêng rằng, uể oải đáp. “Hai người ở trong lâu như vậy... tớ chỉ lo hai người sẽ đánh nhau thôi.”

Đoạn Tiêu buông tay, bắt lực liếc cô ấy một cái rồi đẩy Hạ Ngưỡng lên phía trước: “Cho cô mượn cô ấy một ngày.”

Câu này anh nói với Đoạn Cận Tình.

Hạ Ngưỡng đoán chắc anh biết Đoạn Cận Tình không có nhiều bạn bè, muốn cô đưa cô ấy đi giải khuây, nên do dự hỏi: “Nhưng em biết dẫn cô ấy đi đâu chơi đây?”

Lát nữa Đoạn Tiêu phải quay lại công ty, nghe vậy anh nghiêng đầu nhìn cô: “Đi xem kịch múa đi, đi cùng anh Chung ấy.”

“...”

Chương 55: Cây cầu phúc – Người đàn ông không đứng đắn

【Cẩm Tiêu】 : Em đưa cô ấy đến Chùa Lạt Ma rồi.

【Tiêu】 : Sao không xem kịch múa? Giờ anh Chung không có thời gian à?

Hạ Ngưỡng cau mày, nghe giọng điệu của anh cứ như anh Chung thân quen với anh lắm.

Trước đó, anh không cho cô gọi hai từ này, thế mà hôm nay lại gọi như nghiên vậy.

【Cẩm Tiêu】 : Đúng vậy, anh ấy phải đi làm. Nhờ phúc của anh nên rất bận rộn đấy.

【Tiêu】 : Anh cũng có thể khiến anh ta không còn việc mà làm.

(Tin nhắn đã được đối phương thu hồi)

Hạ Ngưỡng: “...”

【Tiêu】 : Sau đầu hơi đau.

【Tiêu】 : Rất đau.

【Cẩm Tiêu】 : Hôm qua anh bị đập trúng đầu, hay là đi chụp X-quang đi?

【Tiêu】 : Sao lại bị đập trúng đầu?

【Cẩm Tiêu】 : Tự anh đập đấy.

【Tiêu】 : Thật sao? Thế tại sao miệng cũng hơi đau, cứ như bị gì đó cắn ấy.

“...”

Hạ Ngưỡng nghi ngờ anh còn nhớ chuyện tối qua, có khi lại đang trêu chọc cô nên cô quyết định không nhả tiếp nữa.

Vừa định tắt màn hình, cô giật mình khi thấy đầu ai đó ngó qua nhìn lén.

“Sao cậu lại nhìn lén nữa!”

Hạ Ngưỡng đẩy nhẹ mặt cô ấy ra.

Đoạn Cận Tình nhích lại gần, tò mò nói: “Chỉ cho tớ đi, sao nó nói câu nào với cậu cũng như đang như làm nũng vậy!”

Hạ Ngưỡng nghe vậy thì bật cười: “Làm gì có, cụm từ đó không hề liên quan đến anh ấy luôn đấy.”

“Do cậu chưa nghe thấy cách nó nói chuyện với tớ thôi! Làm phiền cậu so sánh giùm đi, thái độ hoàn toàn trái ngược đó!” Đoạn Cận Tình tức giận nói: “Cậu biết không, lúc tớ đứng nghe lén ngoài cửa phòng cậu, tớ muốn ghi âm lại giọng nói của nó lắm đấy, để đến bữa cơm tất niên mang ra cho cả nhà cùng nghe! Vậy thì họ sẽ không còn cười nhạo tớ nữa.”

“Cái anh này.” Đoạn Cận Tình lắc đầu: “Bên ngoài là cá mập, ở trước mặt vợ lại làm kẻ nịnh bợ hèn mọn!”

Nhà họ Đoạn rất đông người, không phải ai cũng có tên trong gia phả.

Ví dụ như cô ấy và Đoạn Tiêu cùng tuổi, nhưng khoảng cách thế hệ lại rất lớn là vì có những bậc cha chú phong lưu đến mức ngoài 70 tuổi vẫn có con.

Tuy Đoạn Cận Tình hay chọc ghẹo người cháu trai này, nhưng phần lớn thời gian lại xem anh như một người anh trai.

Cũng có thể thấy rằng mặc dù Đoạn Tiêu hơi lạnh lùng, nhưng anh sẽ không đến mức thấy cô ấy chết mà không cứu.

Hạ Ngưỡng bước lên bậc thang, không biết đáp lại những lời nói luyên thuyên của cô ấy thế nào.

Đoạn Cận Tình ở ngoài một mình vốn không có cảm giác an toàn, cô ấy vội vã chạy theo tiếp tục buôn chuyện: “Hạ Hạ, cậu thực sự không thích nó hả? Là vì mấy năm trước thằng nhóc đã dọa dẫm cậu à?”

Sợ cô lại nói dối, Đoạn Cận Tình bổ sung thêm: “Chúng ta gần đến cửa chùa rồi, đừng nói dối trước Phật Tổ nhé.”

“...”

Hạ Ngưỡng im lặng một lúc, rồi chậm rãi nói: “Tớ vốn dĩ không phải người không chịu đựng được khổ cực.”

Lúc học Trung học, bố mẹ cô lần lượt qua đời, một mình cô đã cố gắng vượt qua, thậm chí còn nhận lấy trách nhiệm chăm sóc Ôn Vân Miếu từ tay người dì quá cố.

Cô đã từng múa rất nghiêm túc và đầy hy vọng về tương lai.

Nhưng từ khi chuyển đến trường Trung học trực thuộc và gặp Đoạn Tiêu, nhiều thứ bắt đầu rẽ theo một hướng khác.

Chút vết thương trên mu bàn chân thì có đáng gì, da dày có thực sự yếu ớt đến thế không? Đâu phải thân phận cao sang gì mà lại mắc phải loại bệnh tiểu thư, từ bao giờ lại được chiều chuộng đến mức một ngày không uống nước ấm là không thấy thoải mái?

Những đêm mưa gió cô vẫn có thể ngủ một mình cũng như trước đây không mua được đồ diễn tốt, vẫn mặc đồ thuê mà giành quán quân cơ mà...

Thật ra trong lòng cô luôn hiểu, chỉ là không dám thừa nhận mà thôi. Cứ khẳng khẳng giữ ý nghĩ rằng chính anh đã ép buộc cô, ít nhất trước mặt anh thì cô vẫn còn có chút tự trọng.

Nhưng trong hai năm mà cô coi là một cuộc giao dịch ấy, thật sự chỉ là giao dịch thôi sao?

Anh đâu nhất thiết phải yêu cô, anh cũng có thể chỉ cần chi tiền.

Nhưng một khi cô thừa nhận cô đã sớm yêu anh thì sẽ thấy rõ khoảng cách chênh lệch như trời và vực giữa hai người, khiến cô trở nên thật đáng thương.

Bước đầu tiên khi thích một người, hóa ra lại là cảm nhận vị đắng chát của nó.

Hạ Ngưỡng rũ mắt xuống: “Tớ đã thôi không trách anh ấy vì đã ép buộc tớ ở bên cạnh suốt hai năm ấy từ rất lâu rồi. Anh ấy đôi khi rất tệ, nhưng cũng nhiều khi rất tốt.”

Ban đầu, cô trả hết 300 ngàn và rời đi vì muốn cắt đứt mối quan hệ mờ ám vốn chỉ gắn kết bằng khoản nợ đó giữa hai người.

Chứ không phải là muốn hoàn toàn muốn đoạn tuyệt không còn qua lại.

Nhưng cô không ngờ sau đó lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy, hoả hoạn, cái chết của Nhiếp Tiểu Trọng trong đám cháy và những món nợ cũ với mẹ của Đoạn Tiêu cũng bị khơi lại...

Mọi thứ đều xảy ra quá bất ngờ.

Trong mối quan hệ với Đoạn Tiêu, cô chưa bao giờ có khả năng phản kháng, cũng chẳng thể thay đổi được gì, cô chỉ còn một cách duy nhất là buông tay.

Đó đã là bước tốt nhất mà cô có thể làm được.

Đoạn Tự thay cô chọn việc chia tay, Đoạn Tiêu thay cô chọn cách ở lại bên nhau.

Nhưng chưa bao giờ cô được nắm giữ quyền chủ động.

“Tớ thích anh ấy.” Hạ Ngưỡng quay đầu, chậm rãi nói, “Nhưng mọi người không thể vì biết tớ thích anh ấy mà bỏ qua mong muốn của tớ. Ít nhất cũng phải cho tớ một chút quyền để được lựa chọn chứ.”

Bình thường, cô chưa từng để lộ cảm xúc này ra ngoài.

Bề ngoài nhìn bình thản, nhưng hóa ra trong lòng cô cũng từng dậy sóng và dâng trào biết bao nỗi đau.

Đôi mắt Hạ Ngưỡng đã khiến Đoạn Cận Tình bị lay động, trái tim nhói lên, khiến cô ấy bất giác không nỡ tiếp tục truy hỏi.

Có lẽ Đoạn Tiêu cũng hiểu điều này.

Vì vậy anh mới sẵn lòng nhượng bộ, chứ không tiếp tục cưỡng cầu.

Dù Hạ Ngưỡng có đắn đo, suy tư hay gạt anh ra, tất cả đều là những quyền tự do mà cô có thể sử dụng trong khi được anh yêu thương.

...

Chùa Lạt Ma là ngôi chùa nổi tiếng tại Kinh Châu, khách hành hương từ khắp mọi miền khi đến thành phố này đều nhất định ghé qua thắp một nén nhang.

Có người còn mang theo chứng minh thư và thẻ ngân hàng để cúng bái, sợ rằng thần linh nhận nhầm người.

Nơi đây hương khói dày đặc, lời cầu nguyện cũng rất linh nghiệm.

Vào chùa phải cởi mũ, Hạ Ngưỡng lo Đoạn Cận Tình bị người ta nhận ra nên bảo cô ấy xõa tóc xuống, đeo kính râm và khẩu trang kín mít.

“Nếu dạo này cậu không có nguyện vọng gì đặc biệt thì cứ để dành, lần sau lại đến cầu nguyện. Phật Tổ lúc nào cũng đặc biệt ưu ái nguyện vọng đầu tiên của người mới.” Đoạn Cận Tình nghiêm túc nói, “Cả hai chúng ta đều là lần đầu đến đây, cậu hiểu ý tớ chứ?”

Hạ Ngưỡng gật đầu, không nhận nhang. Nhìn cô ấy thấp nhang, cô không hiểu hỏi: “Vậy cậu muốn cầu nguyện sao?”

“Tất nhiên rồi, tớ xảy ra chuyện lớn như vậy mà. Tớ đóng phim ít nhất cũng đã 10 năm, tuy không phải là tiểu hoa đán đình đám, nhưng đây là lần đầu tiên tớ bị mắng thậm tệ như vậy!”

Đoạn Cận Tình vừa nhận được ba nén nhang, nhẹ nhàng quạt tay để tắt lửa trên nhang.

Hạ Ngưỡng nhìn cô ấy giơ nén nhang, đi về phía điện Vĩnh Hữu, nơi cầu bình an và hóa giải tai ương, thắc mắc: “Cậu định cầu nguyện gì? Trừ khử tiểu nhân à?”

Đoạn Cận Tình đứng nghiêm trang trước cửa điện, nhếch môi cười khinh bỉ: “Tớ muốn cặp gian phu dâm phụ đó chết không có – ưm, ưm! Hạ Ngưỡng, cậu bịt miệng tớ làm gì?”

“Đây là ngôi chùa chính quy đấy, không phải đài phun nước ở La Mã đâu! Cậu nói năng cho văn minh một chút được không?”

Những lời cầu nguyện như vậy, thần linh mà để ý đến cô ấy mới là lạ.

Nếu thần linh thực sự linh thiêng, chắc cũng chỉ thấy bị xúc phạm mà thôi.

Hạ Ngưỡng thấy thật buồn cười, cô vội vàng kéo cô ấy về phía điện Pháp Luân để cầu sự nghiệp: “Cậu gặp khó khăn trong công việc thì hãy cầu xin cho sự nghiệp suôn sẻ, không còn kẻ xấu cản trở đường tài lộc của mình nữa.”

Đoạn Cận Tình hơi tiếc vì chưa kịp cầu mong điều ước xấu xa lúc này, cô ấy đành đi theo vào điện, miệng vẫn lầm bầm: “Thế thì chẳng thú vị chút nào, tớ đâu có thiếu tiền.”

“...”

Sau khi dâng hương, họ dạo quanh chùa một lúc. Đúng giờ trưa nên họ còn thử món mì chay trong chùa.

Ở các góc chùa có những quầy hàng bán vòng tay đã được khai quang.

Hạ Ngưỡng dừng lại lựa vài món, thấy chất liệu và thiết kế đều rất bình thường. Nhưng vừa nhìn qua giá, mỗi món cũng gần 600 tệ.

Cô hơi nhăn mũi, lảng lảng đặt xuống.

Nhìn sang bên cạnh, vì tò mò Đoạn Cận Tình đã đeo tay trái năm chuỗi, tay phải ba chuỗi. Trông chẳng khác nào một đại gia ngốc nghếch thích tiêu xài hoang phí.

Thanh toán xong, Đoạn Cận Tình quay lại, giơ tay lên khoe: “Tàn hương lưu ly đấy! Đẹp không? Cậu chọn một cái đi.”

Hạ Ngưỡng xua tay từ chối: “Tớ không cần đâu, tớ không thích đeo trang sức.”

Thực tế thì Đoạn Cận Tình mua nhiều phụ kiện rẻ tiền như vậy cũng chỉ vì thấy mới lạ nhất thời. Về nhà chắc chắn sẽ bị bỏ quên trong kho cho bám bụi.

Khi sắp rời đi, họ thấy bên ngoài ngôi chùa có một cây bồ đề treo đầy những dải lụa đỏ. Khác với những cây khác, cây này trông vô cùng gọn gàng, sạch sẽ.

Đi vòng quanh cây, họ thấy một tình nguyện viên của chùa đang gỡ từng dải lụa đỏ có chữ viết trên đó xuống.

Đoạn Cận Tình không khỏi thắc mắc: “Sao anh lại gỡ dây cầu nguyện của khách thập phương xuống vậy?”

“Thật ngại quá, cô hiểu nhầm rồi. Cây này từ lâu đã có biển thông báo là không treo dây cầu nguyện của khách thập phương.” Tình nguyện viên ngừng tay, chỉ vào cây bên cạnh: “Tôi sẽ treo những dây cầu nguyện có chữ này sang những cây khác.”

Lúc này Hạ Ngưỡng mới thấy ở gốc cây có treo một tấm biển gỗ.

Trên đó viết: Cây cầu phúc cá nhân, xin đừng chiếm dụng.

Cô ngạc nhiên: “Cả cây cầu nguyện trong chùa cũng có thể là của riêng sao?”

Tình nguyện viên mỉm cười: “Có một vị thí chủ đã cúng dường nhiều pho tượng Phật bằng vàng và mua lại cây này để cầu phúc cho người bạn đời của mình.”

“Mới lạ thật, hóa ra còn có cách như vậy?” Đoạn Cận Tình tò mò hỏi: “Người này tin vào thần Phật đến vậy, chắc là thường xuyên đến lễ bái hả?”

“Không phải đâu, tôi nghe sư trụ trì nói người ấy chỉ đến một lần.”

Vì ở Chùa Lạt Ma có một truyền thuyết rất nổi tiếng: Nén hương đầu tiên rất linh nghiệm. Nếu nguyện vọng không thành, những lần sau không cần quay lại.

Người đời vì Phật đắp tượng, còn người ấy vì yêu nên tin thần.

Người đó chỉ đến một lần, có lẽ là lần đầu và cũng là lần cuối, biết đâu người đó lại là người không tin vào thần Phật.

Trước khi rời đi, Hạ Ngưỡng ngoái nhìn lại cây bồ đề ấy một lần nữa.

Trên cây treo đầy những dải lụa đỏ không viết chữ.

Giống như cầu rồi mà cũng như chưa cầu.

Bữa tối được tổ chức tại nhà của Đoạn Cận Tình.

Họ đến thẳng biệt thự nhà cô ấy ở Tây Sơn.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa khu biệt thự và dinh thự là biệt thự nằm gần với núi rừng và hồ tự nhiên, trông có vẻ yên tĩnh hơn nhiều.

Đây không phải lần đầu Hạ Ngưỡng đến nhà Đoạn Cận Tình, trước đây cô cũng đã ghé qua hai lần.

Ấn tượng lớn nhất về nơi này chính là những chiếc xe điện mini của Đoạn Cận Tình. Từ ban công, khu vườn đến phòng ăn... gần như chỗ nào cũng đỗ một chiếc xe điện kiểu dáng khác nhau của cô ấy.

Theo lời một trong các dì giúp việc nhà cô ấy: “Tiểu Cận Tình là bé công chúa sâu lười không thích đi bộ.”

“Ăn bò bít tết nhé? Mẹ tớ vừa đổi đầu bếp mới người Pháp, nấu ăn khá ngon đấy.”

Đoạn Cận Tình vừa nói, vừa bảo dì giúp việc xuống hầm rượu lấy một chai rượu vang quý ra: “Mẹ tớ chắc đi Hồng Kông chơi rồi, còn bố tớ sẽ không về sớm vậy đâu. May mà có cậu ở đây! Có người cùng tớ ăn tối hôm nay.”

Không rõ trong phòng khách dưới tầng hầm có ai không.

Đoạn Cận Tình đi theo dì giúp việc xuống dưới.

Hạ Ngưỡng bị cô ấy bỏ lại một mình trong vườn hoa phía Nnam. Đang đi dạo loanh quanh, cô bất chợt thấy một con rắn vua* màu đen khổng lồ đang quấn thành từng vòng trong ngôi nhà trên cây, say sưa ăn một chú chuột con.

*(*rắn vua: King Snake Là loài non-venomous (Không tạo ra nọc độc). Chúng xuất từ từ phía Tây Hoa Kỳ và Miền Bắc Mexico. Đây là loài rắn dễ chăm sóc và nhiều các biến thể màu sắc.)*

Đây là con rắn vua đen mà Đoạn Cận Tình đã nuôi suốt 10 năm, toàn thân đen tuyền, nhưng cô ấy lại đặt cho nó một cái tên hoàn toàn trái ngược: Tiểu Bạch.

Hạ Ngưỡng luôn sợ rắn, huống hồ còn phải nhìn thấy cảnh tượng sấn mồi kinh hoàng như vậy.

Và lại ngay trên đầu mình.

Cô run rẩy gọi người quản gia đang cắt cỏ ở đằng xa: “Chú Hầu... tại sao Tiểu Bạch lại ở đây? Lần trước chẳng phải nuôi ở vườn hoa phía sau sao?”

“Ồ, cháu thấy vỏ cây trước mặt chứ?” Người quản gia nhiệt tình giải thích: “Ông nhà đặc biệt cho người đặt vỏ cây Bắc Mỹ từ quê hương của Tiểu Bạch về, rồi ghép lên cây này để nó có môi trường dưỡng già lý tưởng.”

Nói xong, người quản gia bật máy cắt cỏ và đi xa dần.

Tiếng máy âm âm át mất tiếng kêu cứu của Hạ Ngưỡng.

Cô ở ngay dưới mắt con rắn, gần đến mức nguy hiểm.

Con rắn đen vừa nuốt trọn một con chuột con, bụng phình lên và nó đang nhìn chăm chăm vào cô. Đôi mắt lạnh lẽo của loài bò sát không có chút hơi ấm nào.

Mặc dù ai cũng bảo rắn nuôi làm thú cưng thường không có tính tấn công, nhưng con rắn của Đoạn Cận Tình được nuôi trong môi trường mô phỏng tự nhiên từ nhỏ, rằng cũng chưa bị nhốt.

Con rắn được nuôi lâu năm, dài hơn một mét, bề ngang còn to hơn cả cánh tay cô, từ lâu đã chẳng còn sợ người.

Sau lưng Hạ Ngưỡng là góc tường, lúc này cô chỉ đi đến đây để núp dưới bóng cây tránh nắng chiều, không ngờ lại tự đặt mình vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nếu muốn rời đi, cô sẽ phải đi ngang qua ngay dưới chỗ con rắn.

Cô sợ rằng chỉ cần cô vừa động đây, nó sẽ có hành động tiếp theo. Cô sợ hãi đến nỗi đứng yên không dám cử động, giọng như muốn khóc: “Cận Tình...”

Phía bên trái vang lên một tiếng cười chậm rãi: “Đang bị phạt đứng à?”

Là giọng của Đoạn Tiêu.

Tiếc là cô không dám quay đầu nhìn.

Hôm nay nhóm bạn của anh tổ chức một buổi tụ tập xe Koenigsegg* trên con đường núi gần đây. Sau buổi gặp mặt, anh tiện đường ghé qua nhà Đoạn Cận Tình để lấy hai chai rượu.

*(*Koenigsegg là một thương hiệu xe hơi Thụy Điển nổi tiếng với việc sản xuất các mẫu xe thể thao siêu sang và siêu nhanh.)*

Không ngờ Đoạn Cận Tình lại đưa Hạ Ngưỡng về đây.

Anh bước chậm chậm đến bên cô, ngắm nhìn gương mặt hoảng hốt của cô một cách điềm tĩnh.

Đoạn Tiêu vừa tan làm đã đến buổi tụ họp, anh vẫn còn mặc bộ đồ công sở, quần đen áo sơ mi trắng, cà vạt buộc hờ hững trước cổ.

Trên tay anh còn cầm chiếc áo khoác vest, sợi dây bạc trên túi áo khoác ngoài đập vào mu bàn tay nổi gân xanh của anh.

Dường như không hiểu, anh nhướn mày hỏi: “Sao em vẫn còn sợ rắn thế?”

Hạ Ngưỡng tức giận bởi giọng điệu thản nhiên của anh, bực bội phản bác: “Lòng can đảm của con người không phải chỉ qua vài năm là lớn lên được đâu.”

Đúng lúc này, con rắn vua đen vươn đầu ra phía trước, thè cái lưỡi màu hồng tươi ra, lập tức ngăn chặn khí thế của cô.

Hạ Ngưỡng lập tức im lặng, mặt cứng đờ, nghiêng chặt răng, nói ra từng chữ một cách khó khăn: “Cứu em, cứu em... chân em mềm nhũn rồi.”

Cô rất biết điều, thấy tình hình không ổn lập tức dịu giọng xuống.

Đoạn Tiêu dần nở nụ cười, anh đặt tay lên sau eo cô, chạm nhẹ rồi nhận xét: “Còn đứng thẳng được đấy chứ.”

“...”

Hạ Ngưỡng cảm thấy cực kỳ bất công, anh đi qua đi lại thế nào cũng không sao. Vậy mà Tiểu Bạch chẳng thèm chớp mắt, cứ nhìn chăm chăm vào cô.

“Anh có thể làm nó phân tâm một chút được không?”

Khuôn mặt của Đoạn Tiêu gần như áp sát ngay trước mặt cô, hàng lông mi dài rủ xuống, anh bật cười: “Sao chuyển hướng được đây? Anh đứng ở giữa rồi mà nó vẫn dán mắt vào em.”

Con rắn vua đen bị bàn tay của Đoạn Tiêu chặn tầm nhìn, nó lập tức nhồm người lên, lúc lắc như muốn tiến tới, mắt vẫn không rời khỏi Hạ Ngưỡng.

Hạ Ngưỡng tái mặt: “Anh bảo nó nhìn sang chỗ khác được không? Em sắp đứng không nổi rồi.”

Đoạn Tiêu thừa nước đục thả câu: “Vậy thì em hôn anh một cái.”

“Gì cơ?”

Cô không thể tin vào tai mình.

Hàng mi dài của anh khẽ nhướng lên, khóe mắt hơi cong, giọng điệu đầy vẻ trêu chọc: “Hôn anh một cái, anh sẽ đuổi nó đi cho em.”

“...”

“Sao? Có làm không? Không thì anh đi đây.” Đoạn Tiêu liếc qua đồng hồ trên tay, buông một câu như đang đàm phán làm ăn: “Các công nhân sắp tan làm, mà Đoạn Cận Tình vẫn đang ở trong hầm rượu.”

Nói rồi, anh làm bộ xoay người bước đi.

Hạ Ngưỡng run rẩy hét lên với anh: “Anh... chốt kèo.”

Cô vừa dứt lời, Đoạn Tiêu không khỏi bật cười.

Hiển nhiên anh không muốn chạm vào con rắn nên nhặt một cành cây khô, dùng đầu cây khều khều cái đầu nhọn của Tiểu Bạch: “Đừng nhìn nữa. Cô ấy là của tao.”

“...”

Hạ Ngưỡng cố nhin cơn tức, nhúu mày nói: “Anh làm vậy chọc giận nó thì sao?”

Thấy con rắn không còn nhìn mình, cô lập tức di chuyển một bước. Nhưng chỉ vừa dịch một chút, Tiểu Bạch lại quay đầu lại.

Cô thật sự bị nó nhìn đến lạnh toát cả người.

Cô muốn liều mình chạy một mạch qua dưới ổ của nó, nhưng lại sợ nó sẽ nhân cơ hội lao xuống quẩn quanh cổ cô.

Chỉ nghĩ đến thôi đã rợn tóc gáy.

Ngay giây sau, Đoạn Tiêu mất kiên nhẫn, gõ mạnh lên đầu con rắn vài cái: “Nói đừng nhìn nữa mà, còn nhìn, tưởng ông đây tốt tính lắm hả?”

“...”

Con rắn có vẻ cũng bị đánh cho hết nói nổi.

Vốn đang tỏ ra hung hăng, giờ Tiểu Bạch bị gõ liên tục lại rút đầu lại, từ từ cuộn người vào trong góc nhà trên cây, cuối cùng đuôi cũng thu vào hết.

Hạ Ngưỡng đang định nhanh chóng kéo anh rời đi thì chợt nghe thấy một tiếng hét vang lên từ xa——

Đoạn Cận Tình gào thét xé lòng: “A a a a! Sao hai người lại hành hạ Tiểu Bạch đáng yêu của tớ!”

“...”

Bữa tối đã được chuẩn bị xong trên bàn ăn, món khai vị và món chính được bày biện cùng nhau, bao gồm nấm hầm, bò bít tết và súp ngêu.

Vừa nãy Đoạn Tiêu đã ăn ở buổi họp xe, giờ chỉ ngồi bên cạnh giúp mở rượu vang.

Hạ Ngưỡng cúi đầu ăn súp, cách bàn ăn dài, cô nhỏ giọng nói: “Có gì mà đáng yêu chứ? Lúc nãy nó cứ nhìn chăm chăm tới suốt.”

Đoạn Cận Tình ôm giở đựng rần trong lòng, nhìn thú cưng của mình đầy xót xa: “Đó là vì lần nào cậu thấy Tiểu Bạch cũng trốn thật xa, nó tò mò về cậu đấy!”

Hạ Ngưỡng mím môi, thấy con rắn này thật vô lý: “Tớ đâu thích nó, sao nó lại phải tò mò về tớ chứ.”

Đoạn Tiêu dùng ngón tay dài tỉ nhẹ lên má, thông thả nhìn cô.

Giọng điệu đầy uất ức của cô nghe mới đáng thương làm sao. Nếu không phải vì vẻ ngây thơ ấy, anh còn tưởng cô đang nói bóng nói gió.

Suốt bữa ăn, Hạ Ngưỡng một mực không chịu khuất phục, dù Đoạn Cận Tình có khen ngợi và giới thiệu Tiểu Bạch hay thế nào, cô vẫn kiên quyết không chịu chạm vào con rắn.

Giữa chừng, bố của Đoạn Cận Tình về nhà.

Nhưng hai bố con họ vẫn còn đang căng thẳng, nên sau khi vào nhà, chỉ nhờ dì giúp việc qua lại giữa phòng ăn và phòng khách để truyền lời.

Một câu của Đoạn Thiên: “Con có thể đừng ôm cái con dài ngoằng ghê tởm ấy lúc ăn không?”

Và một câu đáp trả của Đoạn Cận Tình: “Con mời bạn đến chơi, giữ thể diện cho con đi, đừng cần nhần nữa.”

Sau đó chẳng ai để ý đến ai.

Chỉ có Đoạn Tiêu bị gọi vào phòng khách để trò chuyện cùng người lớn một lúc.

Trời dần tối, khắp khu biệt thự trên núi bắt đầu sáng đèn.

Đoạn Cận Tình ăn hết quả việt quất cuối cùng trong đĩa trái cây, hỏi: “Tớ bảo tài xế đưa cậu về, hay cậu muốn đi cùng cháu trai tớ?”

Vì khu biệt thự này gần như không có xe ngoài ra vào, nên mỗi lần Hạ Ngưỡng đến đều là tài xế đưa đón.

Nhưng hôm nay Đoạn Tiêu đang ở đây, có thể tiện đường đưa cô về nên cô cũng không muốn phiền tài xế.

Nghe câu trả lời của cô, Đoạn Cận Tình cũng đoán được ý: “Thực ra không phải tớ muốn hỏi cậu đâu, mà là Đoạn Tiêu bảo tớ giữ cậu lại. Ông ngoại nó đến rồi.”

“Ông ngoại của anh ấy?”

“Ừm, năm nay ông chuyển đến viện dưỡng lão trong núi, cũng gần đây thôi. Có vẻ lại lén trốn khỏi hộ lý chạy xuống đây, rồi bị bắt lại.”

Hạ Ngưỡng không xa lạ gì với ông cụ Đoạn.

Thời đại học, cô hay đi cùng Đoạn Tiêu nên từng gặp ông cụ vài lần.

Vì mắc bệnh Alzheimer, ông cụ cũng có những khoảnh khắc tỉnh táo như người bình thường. Nhưng phần lớn thời gian thì ông cụ giống như một đứa trẻ nghịch ngợm và không nghe lời ai.

Sau khi ăn xong món tráng miệng, Hạ Ngưỡng chuẩn bị ra về thì Đoạn Tiêu bảo cô đợi ở cửa. Khi cô đứng đợi bên ngoài, người

đến lại là Trợ lý Cừu.

Cúi xuống nhìn vào cửa kính xe, Hạ Ngưỡng hỏi: “Trợ lý Cừu, anh đến đón tôi à?”

“Không phải, tôi chỉ đến giúp sếp Đoạn đón ông cụ về chỗ Đoạn tổng thôi. Cô Hạ đợi lát nữa đi xe của sếp Đoạn nhé.”

“Thì ra anh còn là trợ lý sinh hoạt nữa à.” Nghĩ một lát, cô hỏi: “Một chút vụ mà làm hai việc, anh không thấy vất vả sao ạ?”

Đoạn Tiêu cùng với người chăm sóc đã đưa ông cụ ra đến cửa.

Trợ lý Cừu xuống xe, mở cửa xe rồi nghiêm túc trả lời: “Không đâu, giảm bớt lo lắng cho sếp là trách nhiệm của mỗi trợ lý.”

Hạ Ngưỡng im lặng một lúc, thành thật nói: “Anh có thể nói tiếng người được không?”

Trợ lý Cừu nhìn cô một cái, cong môi cười: “Sếp Đoạn trả lương cao lắm, tôi từ chối không nổi.”

“...”

Nghe càng không giống tiếng người.

Mặc dù đang là tháng Năm ở Kinh Châu, nhưng không khí trong núi vẫn se lạnh.

Ông cụ mặc chiếc áo khoác dày, cùng người chăm sóc ngồi vào ghế sau, đột nhiên chỉ vào Đoạn Tiêu gọi lớn: “Cháu dâu.”

Đoạn Tiêu đút hai tay vào túi quần, đứng bên cạnh cửa xe, ánh mắt sâu thẳm khó đoán. Anh lười biếng nghiêng đầu, nhìn Hạ Ngưỡng phía sau: “Ông nói cô ấy sao?”

“Cháu dâu, cháu dâu.”

Ông cụ vui vẻ gọi thêm mấy tiếng, vẫy tay về phía cô.

Hạ Ngưỡng hơi bất ngờ, ít nhất đã hai năm họ không gặp nhau, không ngờ ông cụ vẫn nhớ cô.

Cô chân chừ bước tới, ngoan ngoãn gọi: “Ông ạ.”

Đầu óc ông cụ vẫn chưa minh mẫn, nói lung tung với cô vài câu: “Ngô năm nay ngọt không? Lần sau nhớ cùng A Tiêu đến thăm ông nhé.”

“Nó phải về nhà rồi, làm xong bài tập chưa đấy.”

“Ông mua cho cháu chiếc vòng tay vàng nhỏ... cháu dâu năm nay lại cao thêm rồi.”

“Kết hôn chưa? A Tiêu có dẫn cháu đi ăn bánh ngọt không?”

Những câu nói không mạch lạc này là điều thường thấy ở người mắc Alzheimer.

Chỉ có Hạ Ngưỡng mới có đủ kiên nhẫn cúi nửa người vào xe như vậy, dù cho hai người hỏi đáp hoàn toàn không hề ăn khớp gì với nhau.

Miễn là ông cụ vẫn hỏi, cô sẽ trả lời.

Vài phút sau Đoạn Tiêu kéo cô lại, rồi ra hiệu trợ lý đóng cửa xe: “Được rồi, đi đi.”

Xe lăn bánh, họ cũng chuẩn bị rời khỏi.

Đoạn Cận Tình vẫy tay tạm biệt từ ban công.

Hôm nay, Đoạn Tiêu lái chiếc Koenigsegg, bộ sưu tập xe thể thao của anh trong hai năm qua đã nhiều gấp đôi trước đó, cứ vài ngày anh lại đổi xe.

Tiếng động cơ rền vang trên đoạn đường núi vắng bóng xe cộ, chạy rất thoải mái.

Hạ Ngưỡng cảm thấy tâm trạng anh đột nhiên không tốt lắm, ngập ngừng lên tiếng: “Tối nay trông ông khá minh mẫn, trước kia ông luôn có vẻ không có tinh thần gì cả.”

Đoạn Tiêu nhàn nhạt nói: “Có thể là cận kề cuối đời, hồi quang phản chiếu đấy.”

Cô hơi sửng sốt, nhìn vào đường nét bình thản ở gương mặt nghiêng của anh. Khẽ lắc đầu, cô nhìn xuống nói: “Không đâu, đừng nghĩ linh tinh.”

Sáng thứ Bảy, sau hai tiếng ngồi trên chuyến xe buýt đường dài, cuối cùng Hạ Ngưỡng cũng cùng đoàn phim 《Tử Dạ Ca》 đến căn cứ nghỉ ngơi giữa núi.

Cô là cố vấn vũ đạo, được phân vào nhóm chỉ đạo võ thuật.

Người biết múa thường cũng biết một chút võ thuật.

Đây không hẳn là võ thuật thực thụ.

Mà chỉ cần động tác lên hình đạt yêu cầu là được.

Đường đi quanh co gồ ghề khiến Hạ Ngưỡng say xe đến mức không chịu nổi. May thay, có một bạn nam dạy võ đi cùng khá chu đáo, mấy lần giúp cô tìm thuốc say xe.

Quá trình quay của bộ phim chiếu mạng này không diễn ra theo thứ tự từng cảnh trong kịch bản.

Lần này, bối cảnh quay ở trong núi, là một địa điểm mượn tạm. Họ đã phải điều chỉnh lịch trình của tất cả các diễn viên chính mới có thể đến đây sớm như vậy.

Hạ Ngưỡng được ủy quyền biên đạo điệu múa từng giúp cô giành giải thưởng Hoa Sen: 《Đợi Chờ》.

Sau khi cô có chút danh tiếng trong ngành này, quản lý của cô đã không nhận thêm bất kỳ vai thể thao vũ đạo nào trong các bộ phim chiếu mạng kinh phí thấp nữa, thay vào đó đã nhận cho cô hai chương trình thực tế về nhảy múa.

Chẳng qua bản thân cô vẫn đang cân nhắc.

Dù sao về còn phải chuẩn bị cho bài phát biểu tại lễ tốt nghiệp.

“Tử Dạ Ca” là một bộ phim võ thuật chiếu mạng kể về nữ chính xuất thân giang hồ, trong một lần tình cờ đã cứu được vị hoàng tử bị ám hại. Sau đó, nàng dẫn chàng cùng luyện võ rồi trở về hoàng cung để giành lại ngôi vị.

Khi khung cảnh cây xanh và nhà ở được dựng lên trong trang viên, họ bắt đầu quay cảnh võ thuật đầu tiên.

Hạ Ngưỡng và nhóm chỉ đạo võ thuật ngồi dưới chiếc dù lớn tránh nắng, nóng đến mức đuối sức, ai nấy đều nheo mắt nhìn ra xa.

“Cô giáo Tiểu Hạ.” Người quản lý hiện trường cầm sổ ghi chú đến, xác nhận lại lịch trình với cô: “6 giờ 30 chiều nay, lúc mặt trời sắp lặn nữ chính sẽ quay cảnh này. Cô có thể hỗ trợ theo dõi giúp được không?”

Hạ Ngưỡng đứng lên, phủi sạch bàn tay dính bẩn của mình: “Được ạ.”

Nữ chính của phim tên là Văn Tuyên, trạc tuổi cô. Trước đây chưa nổi tiếng, nhưng gần đây nhờ đóng một quảng cáo cùng một nam minh tinh đình đám nên được chú ý hơn.

Văn Tuyền trông khá nghiêm túc và chăm chỉ, nhưng trong đoàn phim nhỏ này thì không ai có kiểu cách ngôi sao cả.

Hạ Ngưỡng vừa đến thì trợ lý của Văn Tuyền nhanh chóng đưa cho cô một chai nước.

Lúc đó, Văn Tuyền đang luyện tập với một diễn viên đóng vai sư phụ của mình. Thấy Hạ Ngưỡng đứng quan sát khá lâu, Văn Tuyền cười hỏi: “Cô giáo Hạ, đến nghiêm thu ạ?”

“Điệu múa này tôi không chỉnh sửa gì nhiều, cũng chỉ hướng dẫn cô mấy lần trong phòng tập thôi. Nhưng vừa rồi xem cô luyện tập, tôi thấy cô đã bỏ không ít công sức vào.”

Hạ Ngưỡng vừa sửa lại vài tư thế cúi người cho cô ấy, vừa nhắc nhở: “Khi treo dây cáp, động tác này cần tiết chế lại một chút để bảo vệ eo.... Diễn viên nữ ở đoàn phim trước không nghe lời tôi, cuối cùng bị trật eo.”

Văn Tuyền tự thử lại vài lần, nhìn theo động tác của Hạ Ngưỡng.

Khác với trang phục cổ trang của Văn Tuyền, Hạ Ngưỡng mặc đồ bình thường, một chiếc áo chống nắng có mũ trùm đầu dài đến đùi, bên dưới phối với đôi boots cao đến đầu gối.

Làn da trắng mịn, gương mặt tươi tắn, trông cô rất linh hoạt.

Mặc dù tính cách khá trầm, nhưng với lợi thế tuổi trẻ, cô vẫn mang vẻ ngoài của một cô gái trẻ trung và rạng rỡ.

Nhờ tập múa thường xuyên, cơ bụng của cô luôn săn chắc. Chiếc áo ngắn bên trong được phối hợp khéo léo, khoe vừa đủ dáng người thanh mảnh nhưng không gây guộc.

Văn Tuyền chăm chú quan sát một lúc rồi hỏi: “Cô cũng từng múa khi đang treo dây cáp à?”

“Tất nhiên rồi.” Hạ Ngưỡng không ngại chia sẻ, “Chưa nói đến việc làm người đóng thế trước đây. Những khi có buổi biểu diễn trên sân khấu lớn, tôi cũng phải dùng dây cáp khá nhiều... Tôi từng ngã nhiều lần rồi, nên cô nhất định phải nghe kinh nghiệm của tôi.”

Văn Tuyền cười nói: “Còn trẻ mà đã là ngôi sao mới của làng múa, thật đáng nể.”

“Không thể nói thế được, nếu vài năm nữa tôi vẫn không vươn xa thì sẽ lỡ mất giai đoạn tốt nhất của một vũ công.” Hạ Ngưỡng trầm ngâm, như thể đang cố gắng an ủi người khác, “Mỗi ngành nghề đều có thời điểm nở rộ riêng. Tôi tin cô sẽ có ngày nổi tiếng.”

Cô không có vẻ gì là kiêu ngạo của người trẻ tuổi sớm thành danh.

Dường như, đó chỉ là một câu nói bình thường.

Văn Tuyền mỉm cười, tiếp tục tập luyện.

Nửa giờ sau, cả đoàn nghỉ giải lao.

Buổi trưa Hạ Ngưỡng cảm thấy buồn ngủ nên đứng dậy đi dạo một chút. Khu vực mà đoàn phim đang quay ở trong núi quá nhỏ, cô cũng không thể đi lung tung được.

Chẳng bao lâu sau Văn Tuyền tiến lại gần, hỏi: “Cô giáo, cô đang nhìn gì vậy?”

Hạ Ngưỡng hiếm khi gặp một nữ diễn viên chính trong đoàn phim lại phụ thuộc vào mình đến vậy. Cô không biết có phải là cảm giác của mình sai hay không, nhưng có vẻ như cô gái trước mặt rất thích nhìn chăm chăm vào cô.

Cảm giác vừa như đang quan sát, vừa như tò mò.

Cô quay đầu lại, bình thần chỉ tay vào phía trước: “Lần đầu tiên tôi thấy nho màu hồng.”

Văn Tuyên liếc nhìn, cười đáp: “Đó không phải là nho đâu, nó là một loại cây thuộc họ nho tên là Ô Liêm lông mềm, Cayratia.”

Hạ Ngưỡng ngơ ngác: “Cay... gì cơ?”

“Đó là tên khoa học của nó.” Văn Tuyên bổ sung thêm, “Trước khi vào giới giải trí, tôi từng học sinh vật.”

Ngạc nhiên trước điều này, Hạ Ngưỡng hỏi tiếp: “Vậy cái này có ăn được không?”

“Không được đâu. Nhìn đẹp thế này là biết ngay nó có độc rồi. Quả Ô Liêm lông mềm này chứa nhiều tinh thể oxalat canxi, đừng nói là ăn chỉ cần nước quả này dính vào da thôi cũng sẽ gây ngứa ngáy, thậm chí đau rát.”

Hạ Ngưỡng gật đầu, ngưỡng mộ nói: “Cô biết nhiều thật đấy.”

“Tôi cứ nghĩ cô sẽ biết nhiều về nó hơn chứ.” Văn Tuyên nói với nét mặt bình thản, “Vì hình xăm của sếp Đoạn là loài cây này mà.”

Hình xăm “Rắn quấn quanh quả”.

Hóa ra, thứ mà xương rắn quấn quanh không phải là nho, mà là quả Ô Liêm lông mềm.

Sắc mặt Hạ Ngưỡng khựng lại một chút: “Tại sao...”

“Hy vọng cô không để tâm, trước đây tôi từng xem ảnh của cô trên điện thoại của sếp Đoạn. Khi lần đầu nhìn thấy cô, tôi đã nhận ra ngay lập tức.”

“Tôi đang hỏi, tại sao cô lại nhìn thấy được hình xăm của anh ấy?”

“Trước đây tôi từng là nghệ sĩ dưới trướng Gia Ngu. Có lần sếp Đoạn và sếp Lục cùng đến phòng tập của công ty, tôi vô tình thấy thôi.” Văn Tuyền quay mặt sang, hơi khó xử hỏi: “Nói như vậy, cô sẽ không hiểu nhầm chứ?”

Hạ Ngưỡng rời mắt khỏi quả Ô Liêm, lắc đầu: “Không hiểu nhầm đâu.”

Hiểu nhầm cô ấy làm gì chứ, đáng trách là Đoạn Tiêu – cái người không đứng đắn cởi áo khoe thân ở ngoài kia.

Chương 56: Được yêu thương – Anh hôn rất mãnh liệt

Tín hiệu ở vùng núi khá yếu, khi Hạ Ngưỡng bật điện thoại lên để chụp ảnh mới thấy những tin nhắn bị trễ từ sáng nay giờ mới nhận được.

【Tiêu】 : Mấy giờ em rảnh?

【Miểu Miểu】 : Chị ơi, sinh nhật vui vẻ! Về em bù bánh cho chị nhé. [Chuyển khoản 1315.]

【Cận Tình】 : Quà chờ cậu về lấy nha! Bực ghê, không thể tổ chức tiệc cho cậu, cậu trên khe núi đó thế nào rồi?

【Ký túc xá nhỏ hoà thuận】 : Sinh nhật vui vẻ x3

【Đàm Sơn Tử】 : Sinh nhật vui vẻ, Ngưỡng bảo bối, khi nào ra ngoài chơi đây?

【Đoàn múa Quách Tâm】 : Sinh nhật vui vẻ ~

...

Ngoài tin nhắn đã ghim, Hạ Ngưỡng trả lời từng người một.

Quay đầu lại, cô thấy Văn Tuyền vẫn đang nhìn mình. Cô ngạc nhiên hỏi: “Còn chuyện gì à? Chẳng phải cô đi luyện múa sao?”

Văn Tuyền nở nụ cười nhạt: “Tôi tưởng cô sẽ tò mò sao tôi và sếp Đoàn quen nhau chứ.”

“Mỗi người đều có vòng quan hệ và công việc riêng, nếu phải biết hết thì cũng mệt lắm đấy.” Hạ Ngưỡng nhún vai, “Hơn nữa, cô đã nói cô từng là nghệ sĩ dưới trướng Lục Gia Trạch, hai người trò chuyện cũng là bình thường.”

“Vây cô giáo, tôi có thể cạnh tranh công bằng với cô không?” Văn Tuyền không nhìn biểu cảm của cô, vươn tay chạm nhẹ vào nhánh cây với những quả mọng mềm mại bên cạnh, khẽ nói: “Tôi thực sự rất thích sắp Đoạn.”

“Không thể.”

“Hả?”

“Cô muốn theo đuổi anh ấy thì tự đi mà theo đuổi, còn nếu cô muốn thể hiện sự thẳng thắn của mình thì mới đến hỏi ý kiến của tôi.” Hạ Ngưỡng nói: “Tôi chỉ có thể trả lời là không thể.”

Văn Tuyền rõ ràng hơi bất ngờ: “Cô không cảm thấy như vậy có chút... đạo đức giả sao?”

“Tôi không thấy vậy. Cô hỏi tôi, tôi cũng đã trả lời thẳng thắn rồi.”

“Vớ lại, cô lấy gì để cạnh tranh công bằng với tôi?” Hạ Ngưỡng ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Chỉ cần tôi liếc mắt với người đàn ông khác là anh ấy sẽ phát điên, cô nghĩ giữa chúng ta thực sự có công bằng sao?”

“Không công bằng với cô không phải là tôi, mà là anh ấy.”

Văn Tuyền ngây người tại chỗ.

Cô nói những lời này thật sự rất ngạo mạn.

Mãi sau này, Văn Tuyền mới nhận ra đó không phải là sự ngạo mạn mà là sự tự tin khi được yêu thương.

Trước đây Hạ Ngưỡng chỉ có sự tự tin trên sân khấu.

Không biết từ khi nào cô lại có thêm sự tự tin ấy trong tình yêu.

Văn Tuyền tức giận nói: “Cô rất tự tin vào tình cảm của hai người.”

“Tôi và anh ấy quen nhau lâu hơn cô tưởng. Anh ấy đối với những người muốn theo đuổi tôi thì không từ thủ đoạn, còn tôi luôn không để ý đến những người theo đuổi anh ấy.”

“...”

Nói đến đây, Hạ Ngưỡng nhíu mày: “Cô muốn theo đuổi một người đàn ông ưu tú là điều bình thường. Nhưng mấy ngày nay cô luôn âm thầm quan sát tôi, bây giờ lại đến hỏi trực tiếp, cô muốn tôi trả lời như thế nào đây?”

“Đừng căng thẳng, tôi chỉ nói vậy thôi.” Văn Tuyền khẽ siết chặt tay, giữ cho mình tỉnh táo: “Sếp Đoàn từng nói cô không mấy thích anh ấy, tôi thấy rất tiếc, vì có thể thấy rõ anh ấy rất thích cô.”

Một cảm giác khó chịu chợt dâng lên trong lòng Hạ Ngưỡng.

Anh chưa bao giờ nói với cô những điều như thế.

Không mấy thích anh... nhưng sau khi biết cô luôn giữ chiếc đèn ngủ hình người tuyết kia, liệu anh còn nghĩ vậy không?

Cô quay người định rời đi: “Cô có thời gian rảnh để thăm dò tình cảm của chúng tôi, chỉ bằng luyện tập thêm vài lần.”

Đúng lúc đó, phó đạo diễn bảo người đến gọi họ chuẩn bị quay cảnh tiếp theo.

Hạ Ngưỡng đành dừng bước, quay đầu nhìn Văn Tuyền với vẻ khó xử, nhíu mày giải thích thêm: “Tôi sẽ không giở trò với cô trong công việc, tốt nhất cô cũng đừng làm vậy.”

Cô giáo này, cũng đáng yêu đấy chứ.

Văn Tuyền không nhin được cười, gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Cảnh quay của nữ chính kéo dài đến tận sau bữa tối vẫn chưa xong, trong đó có hai cảnh hành động được đặt ở vài cảnh quay cuối.

Làm người hướng dẫn biên đạo múa cho Văn Tuyền.

Hạ Ngưỡng chỉ có thể chịu đói, đứng một bên quan sát cùng nhóm đạo diễn điều chỉnh máy quay.

Không biết có phải do cả ngày làm việc quá sức hay không mà Văn Tuyền vẫn chưa thể thực hiện được động tác nhào lộn 360 độ và vung tay áo trong rừng.

Đoàn phim có sẵn diễn viên đóng thế, dù sao phim chiếu mạng kinh phí nhỏ cũng không đủ mời một người như Hạ Ngưỡng với mức thù lao cao này.

Đạo diễn cũng đã nhiều lần đề nghị dùng diễn viên đóng thế, nhưng Văn Tuyền không đồng ý.

Trong lúc nghỉ giải lao năm phút, Hạ Ngưỡng tiến lại gần trao đổi với cô ấy.

“Mỗi lần tôi đều chỉ thiếu một chút nữa là có thể hoàn thành động tác, tôi có thể cảm nhận được.” Văn Tuyền nghiêng rằng: “Nhưng đến lúc xoay lần cuối, tôi vẫn không thể nào hoàn thành.”

“Động tác này vốn dĩ đã rất khó, cô cứ đặt trọng tâm ở eo và bụng thì lại dễ làm lệch trọng tâm. Cố gắng dùng lực ở cánh tay để hỗ trợ.”

Hạ Ngưỡng nhìn cảnh ngoài sân, thấy gió lớn, bèn lo lắng nói: “Còn nữa, cô không còn nhiều thời gian đâu. Đạo diễn bảo tôi đến khuyên cô nên dùng người đóng thế. Nếu cô liên tục không

qua nỗi cảnh này, tôi nghĩ tốt nhất là nên dùng người đóng thế, mấy người phụ trách dây cáp cũng mệt lắm rồi, an toàn là quan trọng nhất.”

Văn Tuyền cúi đầu, lau mồ hôi: “Ừm.”

Nói xong những gì cần nói, Hạ Ngưỡng quay về chỗ máy quay, tiếp tục trao đổi với đạo diễn.

Đèn lớn lại sáng lên, vài cảnh quay được lặp đi lặp lại.

Khi đạo diễn đang kiểm chế cơn nóng giận chuẩn bị nổi mống, dường như ông trời không phụ lòng người, cuối cùng cảnh quay cũng thành công.

Hạ Ngưỡng dẫn đầu vỗ tay, sau đó các thành viên khác trong đoàn phim cũng hưởng ứng vỗ tay, sau tiếng đập bảng hoàn thành cảnh quay, mọi người hô vang khẩu hiệu “Kết thúc công việc, đi ăn thôi!”

“Mọi người nghe này, tối nay trực tiếp qua nông trại ăn nhé! Cô Văn mời đấy...”

Cách khu vực đoàn phim 10 km có một khu nông trại và nhà hàng nông thôn, đi đi về về mất khoảng một giờ. Suất cơm hộp mà mọi người ăn được vận chuyển từ đó, mỗi lần mang tới đều đã nguội hết.

Văn Tuyền cũng biết tối nay mình làm mất thời gian của đoàn phim, nên đặc biệt bỏ tiền ra mời mọi người một bữa để cảm ơn.

“Cô giáo Tiểu Hạ, đạo diễn bảo cô đi cùng xe với họ.” Phó đạo diễn chỉ vào chiếc xe đằng sau ông ấy, “Cô bị say xe phải không? Chiếc đó rộng hơn.”

Hạ Ngưỡng hơi do dự: “Được rồi, cảm ơn.”

Trong chiếc xe của đạo diễn và biên kịch toàn là những người trẻ, làm phim chiếu mạng cần bắt kịp xu hướng truyền thông chính thống, nên họ luôn cập nhật mạng xã hội. Thấy Hạ Ngưỡng đi đến, họ vui vẻ chào hỏi cô.

Nhưng Hạ Ngưỡng vừa bước vào xe thì tiếng gầm động cơ của một chiếc siêu xe cách đó không xa khiến cô dừng lại.

Ven đường có một chiếc Lamborghini trắng đã lạng lẽ đỗ ở đó, không rõ đã đỗ ở đó bao lâu. Chỉ khi thấy cô từ trong lều đi ra, xe mới khởi động.

Trong xe không bật đèn, chỉ có ánh sáng xanh đậm từ đèn viền bên trong cửa xe. Cửa sổ hạ xuống, tiếng nhạc sôi động bên trong truyền ra:

Bottles in a bucket full of ice,

Better make room, vroom, hear the Lambo.

better believe that I'm a sniper,

You know I'm 'bout to take you from your man though.

...

Hai chiếc xe cách nhau không xa, giữa khu rừng núi yên tĩnh này, cảnh tượng ấy thật khó để không thu hút sự chú ý của mọi người.

Biên kịch vỗ vai cô: “Cô giáo Tiểu Hạ, điện thoại cô đổ chuông kìa, xe kia là bạn của cô à?”

“Wow, đuôi xe Lamborghini rực cháy chờ đợi luôn, cô giáo Hạ đỉnh quá!”

“Ơ, Văn Tuyền sao lại chạy qua đó rồi... là người cô ấy quen sao?”

Mọi người thi nhau bàn tán không ngớt

Hạ Ngưỡng nhìn tên người gọi trên màn hình điện thoại, ấn cúp máy rồi quay người lại.

Nhìn thấy Văn Tuyền đứng cạnh cửa xe, chìa ra một vị trí nhỏ.

Đoạn Tiêu mặc bộ đồ màu đen gọn gàng, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng, không chút biểu cảm. Cỗ tay anh tì lên cửa sổ xe, chiếc điện thoại sáng màn hình vẫy nhẹ về phía cô.

Giống như thể đang hỏi tại sao cô không nghe máy?

Anh nghiêng đầu, liếc mắt nhìn biên kịch đứng sát cạnh cô, nhưng không nói gì.

Hạ Ngưỡng nói một câu với mọi người trên xe rồi bước xuống, chạy nhanh qua đó. Đúng lúc ấy, Văn Tuyền cũng chậm rãi bước về.

Hai người lướt qua nhau, nhưng chẳng ai chào hỏi ai.

Trong xe, mọi người đóng cửa và cửa sổ lại rồi bắt đầu bàn tán sôi nổi về Hạ Ngưỡng – người vừa rời đi: “Cô giáo Tiểu Hạ này có quan hệ không tồi nhỉ, cậu chủ nhà nào của Kinh Châu vậy? Người còn đẹp hơn cả xe!”

“Các cậu không biết à? Là người nhà họ Đoạn đấy! Tôi từng nghe một ngôi sao nhỏ tám chuyện vài câu, bảo hai người họ đã hẹn hò từ lâu rồi.”

“Thật không đấy? Trên phim trường cô ấy còn chẳng xem điện thoại, trông đâu giống đang yêu đương?”

“Chắc yêu lâu rồi, đã qua thời kỳ nồng nhiệt, ha ha.”

“Nhưng tôi có nghe nói hai người họ khá ổn định. Đoạn Cận Tình còn bị cánh săn ảnh chụp được vài lần đi gặp cô ấy ở những

buổi tụ họp riêng tư. Thế chẳng phải là ra mắt gia đình rồi sao!”

“Cậu ấy đi cùng hướng với chúng ta này, chắc cũng đến nông trại.”

Trong xe, câu chuyện cứ thế rôm rả không dứt.

Phía trước, chiếc Lamborghini đã vượt qua hàng chục khúc cua không hề chậm lại, chạy băng băng trên đường núi vốn là thế mạnh của loại xe này. Trong xe, tiếng nhạc đã được vặn nhỏ xuống.

Hạ Ngưỡng tựa lưng vào ghế, ngăn người một lát rồi hỏi: “Lúc này Văn Tuyền nói gì với anh?”

“Hỏi anh đi đâu, nói muốn đi nhờ xe.” Giọng điệu anh lười biếng, không để tâm lắm, “Anh nói xe của anh không có chỗ cho người phụ nữ khác ngồi.”

“Là vì hôm nay anh đi xe chỉ có hai chỗ ngồi à?”

“...”

Lời nói mang theo gai nhọn khó hiểu.

Đoạn Tiêu suy nghĩ một lúc, thấy mấy ngày nay anh đâu làm gì chọc giận cô.

Anh giảm tốc độ, từ từ vòng qua khúc cua cuối cùng rồi đỗ xe trên bãi đất trống trước nông trại. Trong suốt thời gian đó, anh không nói gì, như thể đang chăm chú suy nghĩ điều gì đó.

Một lúc sau, Đoạn Tiêu chống tay vào cằm, khuỷu tay tựa lên vô lăng, nhìn cô và hỏi: “Cô ta nói gì với em?”

“Không nói gì cả.”

Hạ Ngưỡng tháo dây an toàn, ấn nút mở cửa bên cạnh nhưng cửa không mở.

Cô quay đầu lại.

Đoạn Tiêu ném chiếc chìa khóa cơ sang cho cô: “Hết pin rồi, phải mở bằng tay.”

“...”

Hạ Ngưỡng mở khóa cửa, định bước xuống xe thì nghe thấy Đoạn Tiêu ở sau lưng bực bội nói: “Anh có lòng giúp cô ta, sao cô ta lại hại anh thế chứ?”

Suốt dọc đường cô vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, nhưng rồi không nhịn được cười, cô vội vàng đưa tay che miệng lại mới giấu được khóe môi đang cong lên.

Cô ngồi lại vào ghế, từ trong túi lấy ra mấy quả ô liem lông mềm được bọc trong giấy, đưa cho anh: “Cô ấy hại anh thế nào? Cô ấy còn nhiệt tình nói với em là anh thích thứ này cơ mà.”

Hai quả nhỏ màu hồng dưới ánh đèn đêm trông càng thêm lấp lánh.

Đoạn Tiêu liếc qua một cách hồ hững rồi đặt sang bên, kéo tay cô lại dưới ánh đèn để xem xét.

“Không dính đâu, em dùng kéo cắt đó.” Hạ Ngưỡng rút tay lại, đổi chủ đề, “Sao anh lại đến đây?”

“Công ty tổ chức buổi họp mặt cho các lãnh đạo, chọn khu nghỉ dưỡng trong núi này.”

Cô nhìn sang phía vài căn biệt thự ba tầng nằm giữa rừng núi, sáng đèn rực rỡ: “Nhiều người lắm không?”

“Một nhóm lão già hói đầu thôi.”

“...”

Anh lại bổ sung thêm: “Nhưng Lục Gia Trạch và Hằng Tử cũng ở đây, họ từ thành phố bên cạnh sang, vừa đến chiều nay.”

Nơi này cũng là ranh giới giữa Kinh Châu và thành phố lân cận, xem ra không xa.

“Anh đón em đến là để đón sinh nhật với em à?” Hạ Ngưỡng lưỡng lự: “Nhưng lát nữa đoàn phim của em cũng đến nông trại, nếu em đi cùng anh liệu có sao không?”

“Đoàn phim của em có gần hai trăm người, em quen hết à?” Đoàn Tiêu bước xuống xe, kéo tay cô đi về phía trước, “Có thể gọi những ai khá thân với em qua ăn bánh.”

Nhưng Hạ Ngưỡng chỉ lưu số một vài người, cũng không ở đoàn phim lâu dài.

Hơn nữa cho dù cô có quen biết thì nhóm Lục Gia Trạch cũng không biết.

Khu nông trại này xây dựng theo mô hình du lịch nông thôn, về bản chất là một dự án cao cấp được chính quyền ngoại thành hỗ trợ.

Con đường lát đá dẫn đến những khu vườn trà và rừng trúc xanh mát. Nằm trên đỉnh núi là một khu nghỉ dưỡng nông trại được bao quanh bởi bức tường đất và vài biệt thự tọa lạc ngay trung tâm.

Ban ngày, nếu tầm nhìn tốt còn có thể thấy những chú thỏ hoang chạy nhảy trên đường lên núi.

Đoàn lãnh đạo tham gia buổi họp mặt phần lớn đều đã lớn tuổi. Ban ngày họ đã mệt lử vì hái trái cây và leo núi. Vào thời điểm này, họ đã ăn tối sớm và đang đi ngủ.

Khi cả hai đi tới, thấy Nhậm Hàng đang chuẩn bị nướng thịt ngoài sân.

Từ xa, Lục Gia Trạch lớn tiếng chào họ.

Thấy cô gái đang nằm trên ghế tre, Hạ Ngưỡng vui mừng đến mức vội vung tay anh ra, chạy tới ngay: “Hứa Nghê, cậu cũng ở đây à? Tốt nghiệp rồi sao?”

Đoạn Tiêu túm lấy phía sau cổ áo của cô, kéo lại: “Không thấy người ta đang bệnh hả? Sức đề kháng em yếu nhất mà còn xông tới.”

“...”

Anh như đang xách một chú gà con, khiến Hạ Ngưỡng không thoải mái bèn hất tay anh ra.

“Hi, chúc mừng sinh nhật! Tớ bị cảm lạnh rồi.” Hứa Nghê kéo chặt tấm chăn, liếc anh một cái, yếu ớt nói: “Tớ vừa tốt nghiệp cách đây mấy ngày, định tới chơi với mọi người, ai ngờ trời tối ở đây lại lạnh thế... Hạ, lấy cho tớ một cốc trà nóng đi.”

Đoạn Tiêu không mấy vui vẻ lườm cô ấy.

Lúc nào cũng sai bảo người của anh.

Chỉ có Hạ Ngưỡng là ngốc nghếch, không nghĩ ngợi mà đã lập tức đi rót trà cho người ta.

Hứa Nghê lười để ý đến ánh mắt ganh tị của anh, rút hết sạch túi giấy bên cạnh để xì mũi.

Đầu nặng trĩu choáng váng, bên chân còn có một cái bếp nhỏ đun nước pha trà.

“Cậu không thể gom mấy tờ giấy lại à, có thấy dơ dáy không hả?” Lục Gia Trạch ghét bỏ, “Nhắc chân ra nào, tôi thêm than.”

Lục Gia Trạch và Hứa Nghê là cặp đôi oan gia, mỗi khi gặp mặt lại đôi co vài câu. Hôm nay Hứa Nghê đuối sức, nếu không chắc hẳn đã đấu tay đôi với anh ấy rồi.

Nhậm Hàng vẫy tay, ra hiệu rằng có rau và xiên thịt nướng sẵn ở đây.

Họ không phải lần đầu tụ tập ngoài trời.

Ai cũng hiểu rõ khẩu vị của nhau nên phối hợp rất ăn ý.

Khi nhân viên nông trại đẩy bánh sinh nhật ra, Hứa Nghê ngồi tựa vào chiếc bàn chơi bài, đeo khẩu trang, giọng mũi rất nặng: “Các cậu không chơi bài à? Nhặt nhẽo thế.”

Lục Gia Trạch nhìn xung quanh một cách tò mò: “Đêm hôm sao ở nông trại này lại nghe tiếng vịt kêu quàng quạc ở đâu thế nhỉ?”

“Chó Lục cậu cút đi.”

“Nghe thấy chưa, vẫn đang quạc quạc đấy?”

“Đi chết đi.”

“Tớ chơi, Tớ chơi.”

Hạ Ngưỡng định đứng lên thì bị một lực từ phía sau ấn cô ngồi xuống.

Đoạn Tiêu nhìn thấy cô cau mày lườm anh, chỉ biết thở dài: “Cắt bánh trước đã.”

Cảm giác nghi thức của anh không biết xuất phát từ đâu, nhưng dường như đối với những “Cột mốc quan trọng” trong cuộc đời của Hạ Ngưỡng, anh có một sự quan tâm sâu sắc đến mức khó lý giải.

Sinh nhật nhất định phải mua bánh, đặt giải phải đi ăn mừng, hoặc mua gì đó để kỷ niệm... Ngay cả Oa Oa cũng được anh tặng nhân dịp lần đầu tiên cô đứng nhất trong kỳ thi lý thuyết.

Hạ Ngưỡng phối hợp qua loa, chẳng biết ước gì nên chỉ nói một câu: “Thế giới hòa bình, mọi người bình an khỏe mạnh” rồi lao ngay đến bàn chơi bài.

Cô là tay chơi bài lão luyện, sau khi xáo bài còn biết cắt bài.

Mới đầu Đoạn Tiêu là người dạy cô, nhưng sau đó cô luyện đến mức thuần thục, từ xòe bài đến chia bài đều thành thạo hơn cả anh.

Họ chơi “Trò chơi của Vua”.

Hứa Nghê vừa rút được lá Át bích đã phấn khích, lại chỉ vào Lục Gia Trạch: “Điểm danh! Cậu quỳ xuống dập đầu với tôi một cái.”

Lục Gia Trạch mắng: “Cậu có gian lận không đấy, sao lần nào cũng rút được lá khiến tôi uống rượu phạt vậy.”

Nhậm Hàng ngồi ở giữa, mỉm cười rót rượu: “Tôi cũng chơi chung nữa.”

“Tôi rút được ‘Đi dạo ba khu vườn!’” Hạ Ngưỡng suy nghĩ: “Nói một từ liên quan đến sân khấu nhé, từ của tôi là múa cổ điển.”

Hứa Nghê: “Ba lê.”

Nhậm Hàng: “Tango.”

Lục Gia Trạch: “Hạ Ngưỡng.”

Hứa Nghê: “Cái này cũng tính à?”

“Sao lại không tính?” Lục Gia Trạch uống khá nhiều, hét lên: “Hạ Ngưỡng có liên quan đến sân khấu không nào?”

“Thôi được rồi.”

Đoạn Tiêu: “《Đợi》.”

Mọi người đều ngơ ngác: “Cái gì thế?”

Hạ Ngưỡng giơ tay: “Là bài nhạc múa tự sáng tác của tôi đây. Đến lượt tôi rồi, múa khổng tước.”

“Cậu định liệt kê hết các loại múa luôn à? Rumba.”

“Valse.”

“Đèn sân khấu.”

“《Thái Vĩ》.”

Nhậm Hàng bóp trán: “A Tiêu này, sao lần nào cậu cũng chọn cái chẳng giống bọn tôi thế, tôi còn chẳng hiểu cậu nói gì.”

“《Thải Vi》 là điệu múa tôi diễn lúc chào đón tân sinh viên năm hai, Lục Gia Trạch cũng xem rồi đấy!” Hạ Ngưỡng nhăn mũi tiếp tục, “Nhưng chắc chắn cậu ấy không nhớ rồi. Múa dân tộc.”

“...”

Cuối cùng, chỉ còn lại Đoạn Tiêu đấu với cô.

Chỉ còn hai người đọ với nhau cũng chẳng thú vị gì, Hạ Ngưỡng nhanh chóng kết thúc vòng này và chuyển sang rút bài vòng tiếp theo.

Nhưng hôm nay cô thật sự rất may mắn, “buff” sinh nhật tràn đầy, vừa rút đã trúng ngay lá bài Vua.

Người rút được lá bài Vua có quyền chỉ định bất kỳ ai trong số những người chơi để thực hiện một yêu cầu nào đó.

Thông thường, đây là lúc để bày trò trêu chọc nhau.

Hạ Ngưỡng không quen trêu chọc người khác, cũng sợ lãng phí lá bài Vua.

Hứa Nghê đảo mắt, định gợi ý cho cô, nhưng bị Lục Gia Trạch kéo lại với ánh mắt cảnh cáo “Đừng có gây rối”.

“Trời sắp mưa rồi, chơi nốt ván này rồi nghỉ thôi.” Hạ Ngưỡng chống cằm, nhìn quanh một lượt rồi dừng lại ở Đoạn Tiêu bên cạnh: “Là anh đó.”

Đoạn Tiêu thả lỏng dựa vào ghế, nhìn cô đầy thách thức: “Muốn anh làm gì?”

Anh vẫn còn giữ một lá bài quyền lực, chính là lá kim bài miễn tử.

Có thể tùy ý sử dụng để không phải thực hiện yêu cầu.

Hạ Ngưỡng chỉ tay lên đám mây u ám trên đầu: “Anh hát đi. Hát bài hợp với thời tiết, 《Nghe thấy tiếng mưa rơi》.”

Lời vừa dứt, cơn mưa đã bắt đầu rơi.

Hứa Nghê quán chặt chần, lấy từ căn nhà gỗ phía sau ra một cây đàn guitar: “Nhanh lên, lúc mưa chưa lớn, tôi sẽ đệm nhạc cho cậu.”

Lục Gia Trạch mở điện thoại, bật nhạc nền và lời bài hát, cười títt mắt đưa tới: “Nào, hãy thỏa mãn mong ước sinh nhật của em gái Ngưỡng Ngưỡng của chúng ta.”

Nhậm Hàng cầm đĩa gỗ vào bát, bắt đầu bài hát: “Chuồn chuồn lưu luyến bên rào trúc, trong bình pha lê đơm đầy một bình cây nhỏ.”

“Màu xanh tuổi trẻ thật tươi sáng, song cửa sổ phản chiếu ánh dương,

Tựa như có tâm tình muốn bày tỏ. ...

...

Tình yêu thủy chung của thuở niên thiếu, anh nghe thấy tiếng mưa rơi,

Nhớ em mấp máy môi nói lời yêu.

Hạnh phúc cũng có thể bình yên là thế, anh đáp lại mỗi chút đều cẩn thận

Cuối cùng anh cũng nghe thấy tiếng mưa rơi, thế giới của anh vì thế cũng chợt tỉnh giấc.*”

*(*dựa theo bản vietsup bài [Nghe tiếng mưa rơi] – Luân Tang, trang ‘Mê Mụi’ trên youtube.)*

Ngoài trời mưa đã nặng hạt.

Cuối cùng không biết yêu cầu này có được xem là hoàn thành không.

Đoạn Tiêu thực sự đã hát, chất giọng trầm ấm và rõ ràng của anh hoàn toàn xứng đáng với những câu hát tình ca này. Anh cúi đầu, đôi mắt đen dài hơi híp lại, trông vừa lạnh lùng lại vừa đa tình.

Nhưng cuối cùng, mọi người cũng tham gia vào thành một màn hoà ca.

Tất cả cùng ngân nga điệp khúc, vừa hát vừa chạy vào nhà tránh mưa.

Hứa Nghê đang bị cảm nên về phòng trên lầu để nghỉ ngơi trước.

Hạ Ngưỡng ở lại giúp dọn dẹp lò than và dụng cụ pha trà ngoài sân, nên cả người ướt đầm khi bước vào nhà. Đến bậc thang gỗ, một chiếc khăn trắng ấm áp được choàng lên đầu cô rồi nhẹ nhàng lau khô những lọn tóc ướt.

Đoạn Tiêu cúi đầu xuống, lùa phần tóc mái ướt đầm của mình ra sau, để lộ đôi lông mày sắc nét và vẻ anh tuấn của gò má. Anh cao lớn, vai rộng chân dài, tựa như đang che giấu cô trong góc khuất này.

Dưới ánh đèn vàng mờ của căn nhà.

Bóng của hai người khẽ lay động theo cơn gió thổi vào.

Nghe thấy tiếng hát vọng từ phòng tắm của Lục Gia Trạch ở tầng trên, âm thanh của Nhậm Hàng đang đun sữa nóng, tiếng bước chân vang lên lộc cộc, còn có tiếng của Hứa Nghê đang ngáp.

Những âm thanh từ các phòng đều rõ ràng, cho thấy âm thanh cách âm của ngôi nhà homestay này thật tệ. Nhưng góc nhỏ này lại vô cùng yên tĩnh.

Tóc của Hạ Ngưỡng bị anh chà xát đến mức muốn bùng nổ, mặt bị n.ấn b.óp liên tục.

Cô bĩu môi, nửa khép hờ mắt, kêu ca: “Nhẹ tay một chút, mặt em đau.”

Anh nhẹ tay hơn, đột nhiên hỏi: “Quả Ô Liêm vừa hái về là để cho anh ăn đúng không?”

“Cái đó không phải không ăn được sao?” Hạ Ngưỡng ngăn ra. “Văn Tuyền nói với em mà.”

Đoạn Tiêu dựa vai vào tường, môi mỏng của anh khẽ động: “Không ăn được. Nhưng nó đẹp quá, biết là không nên lại gần, nhưng có lúc cũng thật khó kiềm chế.”

Hạ Ngưỡng chăm chú lắng nghe, cảm thấy tóc mình lại bị bàn tay anh xoa một lần nữa, ngơ ngác nhìn anh: “Anh có uống nhiều không vậy?”

“Không, em cứ không nhớ được tử lượng của anh.” Anh cười thoải mái. Cúi đầu, phần cổ trắng trẻo của anh đắm chìm trong màn đêm. “Cũng không nhớ những điều anh đã nói, chưa bao giờ để ý đến những việc của anh, càng đừng nói là để ý quả Ô Liêm là cái gì.”

“Anh đang tính sổ với em à?”

“Anh đang xác nhận tâm ý.” Anh nói. “Anh đang xác nhận tâm ý của em.”

Bởi vì trước đây chỉ xác nhận lòng mình, lần này anh muốn đợi cô xác nhận.

Gò má Hạ Ngưỡng hơi ửng đỏ.

Đột nhiên cảm thấy tim mình đập mạnh vài cái.

Đoạn Tiêu cúi người xuống, đôi môi mềm mại khẽ mím lại: “Hôm nay em có vẻ đang giận bởi vì một người không quan trọng, điều này có lợi cho anh.”

“Em...” Cô cố gắng phản bác: “Bây giờ em không giận nữa.”

“Vậy em rất ngoan, vốn dĩ không cần phải giận.”

Hạ Ngưỡng dường như bị mê hoặc bởi đêm tối dịu dàng này.

Tiếng mưa rơi lách tách bên tai cô, trước mắt là đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Sau khi phát hiện ra đèn ngủ hình người tuyết của cô, mặc dù Hạ Ngưỡng phủ nhận rất nhiều điều nhưng anh thực sự không còn như trước, chỉ dựa vào ý nghĩ của mình nữa.

Anh không hỏi, không ép buộc.

Thậm chí còn không nhắc đến việc có nên quay lại với nhau hay không.

Hạ Ngưỡng nhón chân, đưa tay vuốt tóc anh: “Anh cũng rất ngoan.”

Cô vừa chạm nhẹ một cái thì Đoạn Tiêu đã tiến sát thêm một bước: “Nhưng sau 10 giây nữa, anh vẫn sẽ hôn em.”

Hạ Ngưỡng ngạc nhiên dừng lại, rút tay về.

“Quên rồi sao?” Cơ thể anh gần gũi, hơi ấm như được phóng đại gấp bội, im lặng nhưng đầy mãnh liệt: “Ở biệt thự Tây Sơn, em nợ anh.”

Anh mượn gió bẻ măng để đòi lại nụ hôn.

Cô lúng túng mở miệng: “Em không quên...”

Đoạn Tiêu lại nhắc nhở: “Đừng chơi xấu nhé, là em chủ động hôn anh.”

“...”

Kim giây trên tường sắp nhích sang 12 giờ đêm trong 3 giây.

Hạ Ngưỡng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng chạm vào môi anh rồi chuẩn bị rút lại. Nhưng một bàn tay lớn đã giữ chặt sau gáy cô, không cho phép cô lùi lại.

Anh đáp trả bằng cách nâng gáy cô nâng lên cao hơn một chút, ép môi mỏng của anh dán chặt vào nhau, nói: “Thè lưỡi ra.”

Một nụ hôn chính thức rơi xuống, cảm giác mềm mại và ấm nóng khiến hơi thở cô gấp gáp, tay cô nắm chặt vạt áo anh mới giữ cho đôi chân mình không mềm đi.

Ở tầng trên, Lục Gia Trạch hỏi: “Sao bọn A Tiêu vẫn chưa lên nhỉ?”

Nghe thấy câu hỏi đó, hàng mi dài của Hạ Ngưỡng căng thẳng khẽ rung lên, lướt qua sống mũi anh. Lo sợ họ sẽ xuống tìm, cô cố gắng vùng vẫy trong giây lát.

Đoạn Tiêu như không nghe thấy gì, vẫn giữ chặt đầu lưỡi ẩm ướt của cô không buông.

Anh hôn rất mãnh liệt.

Đón sinh nhật cô, nhưng hình như là anh nhận được quà.

Chương 57: Vạch Trần – Cố ý che giấu

Tối qua chơi quá khuya, đến nỗi chuông báo thức mà Hạ Ngưỡng cài vang đến hai lần cũng không làm cô tỉnh dậy. Cuối cùng, một cuộc gọi và tiếng sấm nổ đùng đùng cùng lúc vang lên mới đánh thức cô khỏi giấc ngủ.

Cơn mưa từ đêm qua đến bây giờ vẫn chưa ngớt.

Hạ Ngưỡng tỉnh dậy trong trạng thái mơ màng, cô bật dậy ngồi thẳng như cá chép nhảy khỏi nước, hoảng hốt kêu lên: “Thôi xong rồi!”

Trên chiếc giường bên cạnh, Hứa Nghê đã thức dậy từ lâu và đang nằm lướt điện thoại, bình tĩnh nhìn cô: “Sao thế?”

“Có phải tớ ngủ quên rồi không?” Cô ôm đầu tóc rối bù, dụi mắt cho tỉnh táo, “Chiều nay đoàn phim còn có cảnh quay nữa mà.”

Hứa Nghê mỉm cười: “Ai không biết lại cho rằng cậu mới là người đóng phim đấy, tớ đã tắt chuông báo thức giúp cậu. Vội gì chứ? Ngoài kia đang có bão đấy. Lúc tớ xuống lầu uống nước thì nhìn thấy mấy người trong đoàn phim của cậu còn đang ra ngoài chơi, chắc bọn họ vẫn ở lại nông trại.”

Hạ Ngưỡng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô cầm điện thoại trên bàn cạnh giường lên.

Thông báo đầu tiên đập vào mắt cô là cảnh báo bão.

【 Trung tâm Khí tượng Kinh Châu phát đi tín hiệu cảnh báo mưa lớn màu cam vào lúc 7 giờ 25 ngày 6. Theo chuyên gia dự báo khí tượng của Trung tâm Khí tượng Kinh Châu, bão “Xila” đã đổ bộ sớm vào vùng ven biển Tấn Giang vào chiều ngày 5. Trong ba ngày tới, tàn dư của bão “Xila” sẽ di chuyển ngược lên phía Bắc, gây mưa lớn đến rất lớn ở thành phố Kinh Châu. 】

Hạ Ngưỡng lại hỏi thêm: “Họ đi chưa?”

“Sáng nay chồng của cậu cho Lục Cầu và Hàng Tử mượn chiếc Lamborghini, hai người đó đã về thành phố lân cận rồi.” Hứa Nghê nói, “Nhưng không phải cậu ấy đang dẫn đoàn cấp cao của công ty đi họp mặt sao? Cả cái ‘Đoàn du lịch trung niên’ đó đều đưa gia đình đi cùng, không chơi hết hai ba ngày thì làm sao về được? Đến lúc đó, tớ sẽ đi cùng họ.”

“Ồ. Vậy à.”

“Tớ đi xuống tầng gọi chủ quán đem bữa sáng lên cho cậu. Tớ ăn bên ngoài rồi nên cũng không biết đồ ăn ở homestay này thế nào.”

Hạ Ngưỡng gật đầu: “Ừm, cảm ơn cậu.”

Bên ngoài vẫn mưa dai dẳng không ngừng, khiến cả khu rừng cũng phủ một lớp sương trắng xóa.

Do thời tiết bất ngờ thay đổi, tiến độ làm việc cũng bị hoãn lại.

Trong nhóm chat của đoàn phim, thông báo hoãn công việc vừa được gửi cách đây không lâu. Những người đi ăn ở đây tối qua đã quay về căn cứ của đoàn phim, nhưng một số người khác vẫn còn lưu lại ở nông trại.

Cần phải đợi xem mưa chiều nay có giảm không mới có thể xác định liệu công việc có tiếp tục được không.

Sau khi Hạ Ngưỡng trả lời một câu “Đã nhận” trong nhóm chat, sau đó cô mới nhìn thấy mấy tin nhắn thoại dài vài chục giây mà Đoàn Cận Tình đã gửi cho cô.

Cô vừa bấm nghe vừa chuyển thành văn bản.

[Cậu ở trên núi không nghe được điện thoại của tớ à? Vốn định chia sẻ niềm vui với cậu đấy! Cậu có biết không? Ông trời có mắt, không uống công lần trước tớ đến ngôi chùa kia dâng hản số tiền cúng dường bằng năm con số. Quả nhiên, Bồ Tát đứng về phía Đoàn Cận Tình tớ đây!]

[Con nhỏ tiểu tam kia bây giờ đang gây gổ với Tĩnh Tu, chắc là do có xung đột lợi ích, hahaha! Cô ta đã tung hết tin nhắn hai người lén lút trò chuyện ra ngoài, còn nói là Tĩnh Tu dụ dỗ cô ta! Và tớ, người ngoài, đã trở thành mối tình đầu đáng thương, vô tội, chẳng liên quan gì đến cái đồng hồ độn của làng giải trí ~]

[Kịch vui còn chưa hết đâu, bạn trai ngoài ngành của con nhỏ tiểu tam đó lại tiếp tục tung thêm bằng chứng để dập hai người họ! Tớ vui quá đi mất! Sao cậu còn chưa trả lời tớ vậy? Mau đến đây cùng cười với tớ đi!]

Hạ Ngưỡng chống cằm, không nhìn được bật cười vì giọng điệu kể chuyện của Đoàn Cận Tình. Cô trả lời bằng một biểu cảm cười.

Ngay sau đó, điện thoại đổ chuông.

Là một đàn chị cùng học viện – Đàm Thư Ngưng gọi đến, vừa bắt máy vào ngay chủ đề: “Sao mãi không trả lời chị vậy, việc chị nhờ, em suy nghĩ thế nào rồi?”

Đàm Thư Ngưng muốn Hạ Ngưỡng làm phù dâu trong lễ cưới của cô ấy vào cuối tháng Năm.

“Em tội đáng muôn chết, hai ngày nay em theo đoàn phim lên núi nên quên không trả lời chị.” Hạ Ngưỡng áy náy nói, “Em đã hỏi đoàn múa rồi, họ có thể cho em nghỉ một ngày.”

“Được rồi, vậy em gửi lại số đo cho chị nhé. Mà này, em được bảo đảm học thẳng lên nghiên cứu sau đại học rồi phải không?”

“Đúng rồi, học kỳ trước cô giáo Ngỗi cho em một suất.”

“Cũng dễ đoán thôi mà, em ở khoa chúng ta đúng là miếng bánh ngon được nhiều người để ý. Cô Ngỗi Mẫn Vận dạy em bao lâu nay, chắc chắn sẽ tranh thủ cho em trước rồi.” Đàm Thu Ngưng giả vờ thở dài: “Nhưng chị có một người bạn tốt cũng vừa tốt nghiệp dưới trướng cô ấy. Chị chỉ có thể nói, chúc em may mắn nhé!”

“Là sao ạ?”

“Cô Ngỗi đã nói gì với em?”

“Cô ấy bảo là ít môn học, ít bài tập, chỉ cần luyện múa như trước đây là được. Cô ấy còn nói không có bằng thạc sĩ thì ra đời sẽ thiệt thòi, những bậc thầy trong ngành này, nhiều người còn học lên tiến sĩ cơ.”

“Haha, ít bài tập?” Đàm Thu Ngưng cười khúc khích, “Bạn chị đã năm cuối nghiên cứu sinh mà vẫn phải tập động tác như đá tử kim quan, nhảy xoay mây, treo người, lộn nhào qua vai, nhảy nguyên bảo, giữ thăng bằng eo ... Cái này mà ít hả? Em coi như là bị cô ấy lừa lên thuyền cướp rồi.”

Hạ Ngưỡng nghe mà đầu óc quay cuồng, cô bước ra khỏi phòng ngủ đi đến phòng khách rót nước: “Đàn chị, chị nói vậy em bắt đầu thấy hối hận vì đã nhận lời cô ấy rồi.”

Ban đầu, có không ít giáo sư muốn Hạ Ngưỡng vào đội mình.

Tưởng rằng chọn cô Ngỗi Mẫn Vận sẽ dễ dàng hơn vì đã quen biết, nhưng nghe đến đây, lòng cô lại dâng lên một nỗi lo lắng phức tạp.

“Thế này đã là gì?” Đàm Thu Ngưng cười không ngớt, tiếp tục châm chọc: “Em đừng nhìn vào các yêu cầu kỹ thuật nhiều như vậy, bài luận cô ấy muốn em viết cũng không ít đâu.”

Hạ Ngưỡng chưa bắt đầu mà đã tuyệt vọng, nhõng nhẽo: “A... cứu em, đừng cười trên nỗi đau của người khác nữa.”

Vừa ngắt điện thoại, cô đã nghe thấy tiếng huýt sáo đầy phong trần vang lên ở đầu cầu thang. Từ xa, Hứa Nghê xách theo hộp thức ăn bằng gỗ đi lên, búng tay một cái rồi nói lớn: “A Tiêu, thân hình không tệ nha!”

“Sáng nay cậu đi ra từ phòng nào thế?” Đoạn Tiêu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn cô ấy, “Không phải tôi đã bảo cậu bị cảm thì đừng ngủ chung phòng với cô ấy rồi cơ mà?”

“Tối qua trời sấm chớp là Hạ Ngưỡng tự nói muốn ngủ cùng tôi đấy chứ!” Hứa Nghê lườm cái người trọng sắc khinh bạn này, lập tức đi đến tố cáo: “Hạ Ngưỡng, mau xem ông chồng lẳng lơ của cậu kìa... Sáng sớm mưa rả rích mà còn đi ngâm suối nước nóng ngoài trời, chắc là muốn khoe với người ta mình chịu lạnh tốt thế nào đấy!”

“...”

Hứa Nghê không rõ tình trạng hợp tan giữa họ, cũng chẳng ai rảnh để kể cho cô ấy nghe.

Hạ Ngưỡng vẫn đang trả lời tin nhắn, cô liếc nhìn qua phía cầu thang một cái.

Đoạn Tiêu bước lên lầu, hai tay đút vào túi áo tắm rộng thùng thình, hiển nhiên vừa mới tắm xong. Phía dưới anh mặc một chiếc quần dài màu đen rộng rãi thoải mái.

Áo choàng tắm kiểu Nhật trên người anh không được mặc đàng hoàng, phần chéo áo tạo thành hình chữ V, để lộ cơ ngực rắn chắc vô cùng quyến rũ và gợi cảm.

Những giọt nước chảy xuống, mơ hồ lộ ra những đường xăm của vết xăm trên hông trái, cực kỳ thu hút.

Thấy cô nhìn qua, anh khẽ nghiêng đầu.

Hạ Ngưỡng vô cảm lướt qua một cái, nói với Hứa Nghê: “Anh ấy đúng là rất thích để người khác ngắm nhìn.”

Hứa Nghê cười phá lên rồi đi vào phòng.

Vốn dĩ Đoạn Tiêu định vào phòng rồi, nhưng nghe cô nói thế anh lại dừng bước. Anh quay lại, vươn cánh tay dài kéo cô lại gần, dẫn cô ra phía lan can ban công.

Tay anh vẫn còn ướt nước mưa, vòng qua sau gáy cô, lạnh đến mức cô phải co người lại.

Hạ Ngưỡng vô thức nghiêng người về phía lan can, giữ khoảng cách với anh: “Anh làm gì vậy?”

“Sao lại nói anh thích để người ta ngắm?” Đoạn Tiêu cúi người xuống, chống hai tay lên lan can phía sau cô, vây cô vào trước ngực mình: “Em vừa nhắc anh đấy.”

Cô vừa mới dậy, tóc buộc hờ thành đuôi ngựa thấp. Cô vẫn chưa mặc nội y, chiếc áo phông trên người lại mỏng, tay cầm điện thoại chỉ biết ôm lấy ngực cảnh giác nhìn anh.

Dường như anh không để ý đến động tác nhỏ của cô, băn khoăn hỏi: “Diễn viên nữ trong đoàn phim của em có vấn đề gì vậy, làm sao biết được hình xăm của anh là quả ô liêm?”

Hạ Ngưỡng dừng dừng đáp: “Tự hỏi bản thân anh ấy, lúc nào cũng cởi áo bừa bãi bên ngoài như một tên cuồng khoe thân.”

“...”

Chưa đầy hai giây, anh đã nhanh chóng quay lại vấn đề, bình tĩnh đáp: “Không thể nào, anh chưa bao giờ cởi áo trước mặt cô ta cả.”

Cô nhắc nhở đầy thiện ý: “Sếp Đoạn à, phòng gym của công ty Lục Gia Trạch không phải là chốn riêng tư đâu nhé!”

Nghe xong, Đoạn Tiêu đầy thích thú, nhướn mày hỏi: “Em vừa gọi anh là gì?”

“...”

Thần kinh.

Cô vừa định lách qua cánh tay anh để ra ngoài thì nghe thấy có người gọi cô từ ngoài sân.

Trong khuôn viên nông trại có nhiều nhà nghỉ, căn này khá riêng tư, bên dưới là một quán trà, phải đặt trước mới vào được.

Họ đang ở tầng hai, cách tám màn mưa dày đặc.

Từ bức tường thấp của sân nhìn ra, phía đối diện là một khoảng lan can trống trải.

... “Cô giáo Tiểu Hạ!”

Là mấy nữ biên kịch trong đoàn phim, một nhóm nhỏ ba, bốn người cùng nhau đi dạo ngắm mưa trong nông trại.

Hạ Ngưỡng khựng lại, miễn cưỡng quay người lại.

Người ta sẽ thấy cô vừa thức dậy, được Đoạn Tiêu trong bộ áo choàng tắm ôm trọn trong vòng tay.

Bất cứ ai thấy cảnh này đều sẽ suy đoán mối quan hệ của họ.

Đoạn Tiêu đúng là đồ hư hỏng, cô nhìn anh ra hiệu bảo anh rời đi trước.

Nhưng anh lại cố tình chậm rãi giơ tay chào nhóm người bên dưới một cách lịch sự, xong mới chịu ung dung bước vào phòng.

Hạ Ngưỡng nghi ngờ, chắc chắn anh không thấy Văn Tuyền cũng nằm trong số những người đó.

Cô hơi xấu hổ tựa vào lan can, cố tránh ánh mắt của Văn Tuyền, mỉm cười: “Chào buổi sáng mọi người!”

“Chào buổi sáng! Cô có cần lấy đồ không? Đúng lúc nhóm phó đạo diễn đang định về lại khu quay phim, cô nhắn tin bảo họ mang hành lý cho cô qua đây cũng được đấy.”

Vốn dĩ họ dự định tới nông trại ăn cơm.

Nếu mưa không ngớt, tự bỏ tiền ở lại đây cũng không thành vấn đề.

Giống như các diễn viên chính và nhóm đạo diễn, biên kịch của bộ phim này đều sẽ ở lại nhà nghỉ này, thay vì ở trong ký túc xá tạm thời.

Mưa vẫn không ngớt, mọi người đều phải nói to hơn để nghe rõ nhau.

Cô vẫn đang mặc bộ đồ hôm qua, giờ gặp mưa lại thêm khí lạnh nên cô nhanh chóng đáp “Được” rồi xoa xoa cánh tay lạnh buốt: “Cảm ơn, tôi sẽ gửi tin nhắn ngay.”

Vừa dứt lời, một chiếc áo khoác bóng chày màu trắng của nam phủ lên vai cô.

Quấn lấy cô vào trong.

Đoạn Tiêu ở sau lưng cô, giờ anh đã thay áo T-shirt và quần dài, cúi đầu sát vào tai cô nói khẽ: “Bị lộ rồi, cô giáo Tiểu Hạ của anh.”

“...”

Hạ Ngưỡng cảm thấy chắc chắn anh cố tình làm thế.

“Ôi trời, tối qua nghe người bên nhóm khác nói Hạ Ngưỡng được một công tử vô cùng có khí chất trong giới ở Kinh Châu đến đón! Tôi còn cho rằng là phú nhị đại nào đó, không ngờ lại đẹp trai như vậy!”

“Đáng người đó... trời ơi, cứ như tiên nam hạ phàm! Đáng tiếc là đi nhanh quá, nếu không nói là phú nhị đại thì tôi còn tưởng là idol nào mới ra mắt ấy chứ.”

Các cô biên kịch trẻ đều bàn tán sôi nổi về cảnh vừa chứng kiến.

“Nhìn trẻ trung, xứng đôi thật, đúng là trai xinh gái đẹp là phải đi cùng nhau! Nhưng không biết là ai theo đuổi ai nhỉ?”

Nghe thế, Văn Tuyền đi phía sau, giương ô lên và xen vào: “Nhất định là anh ấy theo đuổi cô giáo Hạ Ngưỡng rồi.”

“Tại sao?”

“Người như anh ấy, chẳng thiếu thứ gì, tài năng và ngoại hình đều nổi bật, có gì chưa từng trải qua chứ?” Văn Tuyền cười khổ: “Chỉ cần đứng trước mặt anh ấy, chút ngưỡng mộ hay rung động trong lòng đều sẽ phôi bày không sót, rồi sẽ bị từ chối không một chút luyến tiếc.”

Bản thân cô ấy không phải chính là minh chứng rõ ràng nhất sao?

Ngay từ lần đầu tiên, cô ấy đã rung động, đến lần thứ hai khi chỉ vừa bộc lộ chút quan tâm thì rõ ràng hay ngầm hiểu cũng đã bị thông báo trái tim anh đã có người khác.

Sự hào phóng của Đoạn Tiêu dành cho cô ấy.

Thậm chí có lẽ chỉ vì cô ấy mang đôi chút diện mạo tương đồng với Hạ Ngưỡng.

Văn Tuyền thở dài đầy bình thản, làm ra vẻ không có gì: “Vậy nên, chỉ cần là người anh ấy thích thì không có lý do gì để kiêu chể. Dĩ nhiên cũng không đến lượt cô gái đó mở lời tỏ tình.”

“Nói có lý thật đấy... nhưng sao cô lại mang vẻ thất vọng thế! Với điều kiện tuyệt vời như người đẹp của chúng ta, sợ gì không tìm được người tốt hơn chứ?”

“Hahaha.”

Cơn mưa không biết kéo dài bao lâu do ảnh hưởng của bão, khiến bầu trời mãi âm u.

Lúc đầu, người ta còn thấy thú vị ngắm mưa, cảm nhận cảnh đẹp “Mưa đêm trên núi, trăm dòng suối từ tán cây chảy xuống”.

Nhưng người hiện đại sống trong thành phố lâu, gặp thời tiết như vậy ở núi rừng cũng không tránh khỏi cảm giác bí bách, uể oải.

Mãi đến ba giờ chiều.

Sau khi chớp mắt một lúc, Hạ Ngưỡng tỉnh dậy thì nhận ra đèn trên tầng đã tắt.

Xuống lầu, cô mới nghe chủ homestay giải thích rằng mưa lớn gây lũ quét, làm sạt lở một phần sườn núi, khiến đường dây điện ở đây bị chèn đứt, người của đội điện lực đang khẩn trương sửa chữa.

Lúc này, điện thoại của cô cũng hết pin, khiến tâm trạng càng thêm sốt ruột.

Một lát sau, một nhân viên phục vụ hối hả chạy đến: “Khách ở phòng số 1 có ở đây không? Có một chú trong công ty của họ bị cao huyết áp đột ngột! Ông ấy đang ở sân sau.”

“Đang tìm Đoạn Tiêu à?” Từ trên cầu thang, Hứa Nghê vẫy tay, chạy xuống nói: “Ông của cậu ấy vừa được thông báo trong tình trạng nguy kịch, nên cậu ấy đã rời đi khoảng mười phút trước rồi.”

Ngay sau đó, một nữ trợ lý ở sân sau bảo mọi người khiêng bệnh nhân ra ngoài trước.

Người đàn ông trung niên trông như đang khó thở, thở dốc từng tiếng nặng nề.

Bên cạnh là vợ ông ấy, lo lắng đến nổi bật khóc.

Vừa gọi điện liên hệ trực thăng cấp cứu 120, nữ trợ lý vừa hỏi chủ homestay: “Sân bay trực thăng gần nhất là ở đâu? Nếu lái xe thì mất bao lâu?”

“Ở phía Bắc thị trấn, đi nhanh nhất cũng phải mất nửa tiếng, vì đường núi nhiều khúc cua. Mọi người có cần xe không?” Chủ homestay chỉ vào hai chiếc xe của nhà mình trong sân: “Sáng nay vợ tôi đi thành phố lấy hàng, giờ chỉ còn một chiếc ba bánh và một chiếc bán tải thôi.”

Khi đến đây, đoàn người đi bằng xe bus tầm trung và minibus của công ty, đương nhiên không nhanh bằng xe riêng.

“Mọi người cho chúng tôi đi nhờ, chở chúng tôi ra khỏi đây với!”

Một nhóm quản lý trung niên chen nhau lại gần, thường ngày vẫn là những người ăn mặc chỉnh tề, lịch sự trong công ty.

Nhưng có lẽ họ đã bị lũ quét và bão trên núi làm hoảng sợ.

Sợ rằng nếu giờ không đi thì sẽ không còn cơ hội ra khỏi đây nữa.

Sắc mặt Hứa Nghê tối sầm, hét lên với họ: “Ồn ào cái gì? Các ông sợ chết ở đây à! Không biết phân biệt nặng nhẹ sao?”

Nữ trợ lý phải ở lại trấn an những quản lý này, lo sợ nếu cô ấy cũng đi những người này sẽ lại xúi giục tài xế lái xe đi ngay lập tức.

Lũ quét vừa xảy ra, còn chưa ai rõ tình trạng đường xá ra sao.

Trước đây Hứa Nghê ở Hồng Kông khá lâu, nên quen lái xe vô lăng phải.

Nghĩ đến điều này, Hạ Ngưỡng buộc tóc lên, bước tới nói: “Tôi không biết lái xe ba bánh, chú có thể đưa chìa khóa xe bán tải cho tôi không?”

“Ừm, chỉ là chiếc bán tải này để lâu không dùng...”

Nhưng lúc này ông chủ không thể vì keo kiệt mà từ chối được.

Trong khi tìm chìa khóa, ông ấy dẫn một cậu bé khoảng bảy, tám tuổi ra: “Nhà cậu nhóc này ở ngay gần bãi đáp trực thăng, có thể dẫn đường cho mọi người.”

Trợ lý gọi người hỗ trợ khiêng bệnh nhân nằm thẳng ở băng ghế sau.

Vợ của ông ấy ngồi vào xe, từ từ kìm nén tiếng khóc.

Hạ Ngưỡng nhìn bà ấy qua gương chiếu hậu, hỏi: “Thưa bà, bà có mang thuốc theo không?”

Người phụ nữ lắc đầu: “Uống thuốc khẩn cấp rồi, nhưng lần này không hiểu sao lại không có tác dụng.”

Hạ Ngưỡng vặn chìa khóa xe, trấn an: “Không sao đâu, tôi sẽ chạy nhanh. Bà nhớ bám chắc vào và giữ chặt ông nhà nhé.”

“Nào cậu bé, lên ghế lái phụ đi.” Hứa Nghê dẫn cậu bé ngồi vào chỗ và dặn: “Em chỉ đường về nhà cho chị này nhé.”

Hạ Ngưỡng quay qua nhìn cậu nhóc, cố gắng nở một nụ cười thân thiện: “Khi nào chú này lên được máy bay rồi, chị sẽ đưa em về nhà.”

Lần đầu thấy đông người tụ tập quanh mình như vậy, cậu nhóc hơi căng thẳng nhưng vẫn gật đầu.

Lúc này Hứa Nghê gõ cửa xe: “Hạ Ngưỡng, giữ liên lạc nha! Đi đường cẩn thận.”

“Ừm.” Cô nhìn sang trợ lý: “Chị cũng nhớ thúc giục bên phía trực thăng giúp nhé.”

Trời đã dần tối, không gian trong trang trại lại trở về vẻ yên tĩnh.

Mưa cũng dần tạnh vào lúc chiều tối, nhưng đường phố vẫn ngập nước khá nhiều. Mùa hè vừa đến, muỗi cũng bắt đầu xuất hiện nhiều hơn.

Trang trại nông thôn mang nét đẹp hoang sơ tuyệt vời, hầu hết thời gian như một tiên cảnh thanh bình.

Nhưng bây giờ lại giống như một hòn đảo bị cô lập vì thiên tai.

Mặc dù ở yên trong nhà nghỉ sẽ không gặp phải nguy hiểm tiềm ẩn nào.

Nhưng nhóm lãnh đạo cấp cao vẫn cứ phàn nàn rằng họ bị đau đầu, chóng mặt và đủ thứ bệnh do sợ hãi. Cả buổi chiều họ cứ đi tới đi lui trong sân.

Đoạn Tiêu lái chiếc Land Rover mà Lục Gia Trạch để lại cho anh.

Lúc anh quay trở lại, Hứa Nghê giật mình: “Cậu chưa đi à?”

“Cầu bị lũ cuốn sập rồi, đang sửa. Hôm nay xe không đi được.” Đoạn Tiêu nhìn qua vai cô ấy hỏi: “Tôi vừa nhận tin nhắn của trợ lý Thôi, Hạ Ngưỡng đã về chưa?”

“Bên bệnh viện nói đã tiếp nhận vị CIO bên công ty anh và kịp thời đưa vào phòng bệnh rồi. Cả đi lẫn về mất tầm một giờ... theo lý thì Hạ Ngưỡng đã về tới rồi.”

Hứa Nghê vẫn đang cố gọi điện thoại.

Điện thoại không kết nối được, cô ấy bất giác không dám nhìn thẳng vào Đoạn Tiêu.

“Cô ấy lái loại xe gì?” Anh nhìn lướt qua khoảng trống ở lối vào sân, hỏi: “Là chiếc bán tải màu xanh lá đó à?”

“Phải.” Sắc mặt Hứa Nghê cũng không tốt hơn, “Tôi đang liên lạc với đội bảo vệ rừng và chính quyền địa phương...”

Đoạn Tiêu không còn kiên nhẫn nghe hết câu, anh quay người trở lại xe, mở điện thoại lên: “Cậu tiếp tục liên lạc cấp cứu, tôi sẽ gửi vị trí sau.”

Hứa Nghê vội gọi với theo: “Dẫn theo người địa phương đi! Sao cậu chắc chắn là sẽ tìm thấy được ——”

Lời cô ấy hoàn toàn không lọt vào tai anh.

Chỉ còn lại dấu vết của khói xe hòa vào trong gió.

Chiếc xe lao nhanh, liên tục quẹo trái rồi quẹo phải để chạy xuống con đường núi, lối rẽ cũng vô cùng nhiều.

Mưa đã ngừng, nhưng mỗi cơn gió thổi qua làm những giọt nước đọng trên lá thông dày đặc lại rơi ào ạt.

Đoạn Tiêu nhìn thấy trên bản đồ, tín hiệu của một điểm khác đã biến mất, sắc mặt anh càng lạnh lùng hơn, tay anh vô thức siết

chặt vô lăng.

Anh ấy lái xe thẳng tiến theo con đường đó trong đêm.

Đèn xe sáng rực, Đoàn Tiêu lái chậm rãi.

Anh mơ hồ thấy một chiếc xe bán tải màu xanh ở ven đường.

Nhưng tình trạng của chiếc xe đó không tốt lắm, phần đầu xe đâm thẳng vào một cái cây, nắp capô đang bốc khói.

Mùi xăng hăng nồng tràn ngập xung quanh, như đang ngấm cảnh báo anh nơi đây đã xảy ra chuyện nguy hiểm như thế nào. Sự im lặng rợn người cũng như đang khiêu khích rằng anh đã đến quá muộn.

Tiếng thở dồn dập của Đoàn Tiêu trên suốt chặng đường dừng lại đột ngột vào khoảnh khắc này.

Tay anh run lên khi mở cửa xe.

Cảm giác bị bóp nghẹt ở lồng ngực như thế này, lần gần nhất là khi Nhiếp Tiểu Trọng xuất hiện ở căn hộ của Hạ Ngưỡng vào đêm hôm đó.

Cánh rừng im lìm đến nỗi có thể nghe rõ tiếng tim anh đập thành thịch trong lồng ngực.

Đôi mắt Đoàn Tiêu đỏ ngầu, những giọt mồ hôi lạnh túa ra, không biết từ khi nào đã thấm ướt trán. Anh cầm điện thoại, bật đèn pin lên soi ánh sáng vào trong xe qua cửa sổ, ôm lấy chút hy vọng mong manh.

Anh chưa bao giờ sợ thua, ngoại trừ lần này.

Ngoài dự liệu là...

Trong xe trống không, chẳng có ai ở đó.

Giống như vừa được cứu sống sau thảm họa, anh tạm thời thờ phào nhẹ nhõm.

Mưa đã ngớt được gần hai giờ.

Đoạn Tiêu lại lái xe đi, vừa đi vừa điên cuồng bấm còi, âm thanh vang dội khắp rừng núi.

Anh chậm rãi lái xe về phía trước, như thể sợ nhìn nhầm.

Cần gạt nước quét thêm một lượt, qua lớp kính trước, hiện ra một bóng trắng đang lao đảo tiến về phía xe.

Cái bóng yếu ớt vẫy tay ra hiệu về phía anh.

Giữa đêm tối, trông như một nữ quỷ đòi mạng.

Hạ Ngưỡng vẫn mặc chiếc áo khoác bóng chày trắng anh đã khoác cho cô vào buổi sáng. Thân hình nhỏ bé của cô lọt thỏm trong chiếc áo rộng, kéo khóa lên đến tận cổ, co rúm lại để cố giữ ấm.

Tóc cô ướt đầm vì mưa, nhưng gió đêm trong rừng đã hong khô đi phần nào.

Mặt cô tái xanh như thể bị đông cứng vậy.

Thấy anh xuống xe, cô hít một hơi, rồi hà hơi vào lòng bàn tay, điềm tĩnh nói: “Là anh đến à? Em nghe thấy tiếng xe đoán là có người rồi.”

Đôi mắt Đoạn Tiêu đỏ hoe.

Từng giọt nước mưa nhỏ xuống từ mái tóc, chảy qua hàng lông mày, trông giống như nước mắt.

Giọng anh khó kiểm soát, khản đặc và thô ráp: “Anh thấy chiếc bán tải em lái đâm vào phía trước.”

“À, em về đến đây thì đi nhầm mất hai, ba ngã rẽ, cũng quên mất đã lái bao xa. Phan xe của chiếc bán tải đó bị hỏng, không phanh nổi.” Cô sụt sịt hít mũi: “Em muốn dừng lại, nên chỉ có cách nhấn phanh và đâm thẳng vào một cái cây... rồi nắp capô bắt đầu bốc khói, em sợ nó nổ.”

Đầu óc Hạ Ngưỡng còn đang hỗn loạn, lời nói cũng không liên mạch.

Cô muốn giải thích cho anh nghe về những chuyện kinh hoàng vừa trải qua trong hơn một giờ ngắn ngủi.

Nhưng lại giống như một đứa trẻ.

Đang kể khổ với người thân thiết nhất, hy vọng nhận được chút an ủi.

“Vì vậy, em xuống xe và đi xa một chút, không dám đi sâu vào đường núi. Chỉ dám đi dọc theo con đường này về phía có đèn sáng. Hình như phía đó còn có một thị trấn.”

Thực ra, mọi quyết định của cô đều đúng.

Nhưng vừa nói xong, bỗng nhiên hai chân Hạ Ngưỡng mềm nhũn, từ từ ngồi xuống đất.

Có vẻ như cô bắt đầu nhận thức rõ hơn sự nguy hiểm và hoảng loạn mà mình đã trải qua. Nói xong, cuối cùng Hạ Ngưỡng không kìm được nữa, nước mắt lăn dài trên mặt và khóc nức nở: “Xin lỗi, Đoạn Tiêu... em sợ quá.”

Đoạn Tiêu bước nhanh tới, quỳ xuống ôm cô vào lòng.

Sau một khoảnh khắc sụp đổ, lúc này anh mới cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình trở lại. Anh nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, đặt một nụ hôn lên mái tóc cô.

Giống như đang vừa an ủi cô, vừa tự trấn an mình: “Đừng sợ, đừng sợ, em đã làm rất tốt.”

Không chỉ có cô là người hoảng hốt và lo sợ.

“Điện thoại của em cũng hết pin rồi huhuhuhu, tin nhắn chưa gửi đi được... rồi còn rơi xuống hố bên dưới đường! Em sợ có rắn, anh có thể nhặt giúp em được không?”

Vừa khóc, cô vừa đưa cây gậy lớn mà mình đã cầm này giờ cho anh.

Đoạn Tiêu: “...”

Anh tìm được điện thoại của cô, đặt vào xe để sạc pin.

Nhưng chiếc xe này đã chạy suốt cả ngày, giờ hết xăng, đành phải chờ xe cứu hộ và đội tìm kiếm đến đưa họ về.

May mắn thay, trong xe vẫn còn nước và đồ ăn nhẹ do Lục Gia Trạch và bọn họ đã mua trước đó, vẫn còn tín hiệu, có thể liên lạc với Hứa Nghi ở homestay, nên tạm thời không phải lo lắng.

Hạ Ngưỡng ăn một chút, ôm đầu gối ngồi trên ghế phụ, đắp chăn và giữ ấm bản thân.

Khi tâm trí dần tỉnh táo lại, cô quay sang anh, tò mò hỏi: “Nhưng thật lạ, làm sao anh biết em đi trên con đường này? Chính em còn không nhớ mình đã đi nhầm bao nhiêu ngã rẽ.”

Đoạn Tiêu đưa cô chai nước, giúp cô gỡ mấy lọn tóc ướt còn dính trên cổ, rồi trả lời thản nhiên: “May mắn thôi, đoán mò đấy.”

Hạ Ngưỡng nhấp vài ngụm nước, rồi cắn môi: “Thật không? Trùng hợp quá nhỉ.”

Rõ ràng không tin.

Hơn nữa, điều này thực sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Đoạn Tiêu quay đầu đi, không nói gì nữa. Cánh tay rắn chắc của anh lười nhác tựa lên vô lăng. Nhưng những ngón tay lạng lẽ siết chặt khiến gân xanh nổi lên cuộn cuộn trên cánh tay.

Mắt anh hướng về vùng núi tối đen phía trước, bất ngờ chuyển chủ đề hỏi: “Em nghĩ có khi nào có gấu không?”

“Làm gì có chuyện đó? Núi ở đây đều đã được Cục Du lịch phát triển rồi, cùng lắm chỉ có lợn rừng và rắn thôi.”

Im lặng một lúc, Hạ Ngưỡng nhận ra Đoạn Tiêu đang cố ý lảng tránh câu hỏi: “Đoạn Tiêu, sao anh không trả lời em?”

Anh nghiêng chặt hàm, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Nhưng ánh sáng trong xe lại phản chiếu hình bóng của cả hai lên cửa kính, cho thấy rõ nét mặt của anh.

“Anh đang giấu em chuyện gì à?” Hạ Ngưỡng kéo nhẹ áo anh, bắt anh phải quay lại đối mặt với cô, hỏi lại lần nữa: “Sao anh có thể tìm thấy em nhanh đến vậy?”

Đoạn Tiêu rũ mắt, nhìn thẳng vào cô.

Anh mặc một chiếc áo phong đen đơn giản, vai rộng và thẳng. Tóc ngắn buông xõa che một phần trán, lông mi cụp xuống. Trong hai năm qua, đường nét trên gương mặt của anh trở nên sắc nét và sâu sắc hơn.

Nhưng khi đối diện với cô, vẫn phảng phất nét bướng bỉnh của một chàng trai chưa hoàn toàn trưởng thành.

Hạ Ngưỡng mím môi, hơi bực bội: “Anh đang bạo lực lạnh với em à?”

Anh đột nhiên mở lời: “Em đã hai năm không đổi điện thoại.”

Cô khựng lại, nhìn về phía chiếc điện thoại đang sạc pin.

Đó là chiếc điện thoại mà anh tặng cô sau khi họ cãi nhau vì Lâm Vọng, anh đã đập vỡ chiếc điện thoại cũ của cô.

Hạ Ngưỡng không thể tin nổi: “Anh đã cài...”

“Đúng vậy.”

“Vào kỳ nghỉ Thu, kỳ nghỉ Đông năm đầu tiên sau khi anh ra nước ngoài, kể cả kỳ nghỉ Xuân năm nay, anh đều về nước.” Anh chăm chú nhìn đôi mày đang nhíu lại của cô, yết hầu chuyển động nhẹ, rồi tiếp tục nói: “Anh đều trở về tìm em.”

Giọng nói trầm lặng của anh vang lên trong xe.

Dù hành động đó có phần điên cuồng và ám ảnh, nhưng trong giọng nói của anh chẳng hề có chút hối hận hay áy náy nào.

Đoạn Tiêu nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm: “Em nghĩ em đã thoát khỏi anh, nhưng thực ra em luôn ở trong tầm mắt anh.”

Cô có vẻ hơi luống cuống, ngoảnh mặt đi, không muốn nhìn anh nữa. Sau một lúc ngẩn ngơ, cô bình tĩnh cúi đầu nhìn xuống đầu gối mình.

Bên trong xe tĩnh lặng, cửa kính khép kín.

Hạ Ngưỡng nuốt khan: “Còn gì nữa không?”

Còn gì anh chưa nói với cô không?

Chương 58: Cuộc trò chuyện – Cô ấy đã can thiệp vào cuộc đời của con trước

Cuộc đối chất này giống như một cuộc thành thật giữa các cặp đôi.

Nhưng điều họ thẳng thắn với nhau không phải về người yêu cũ, mà là “Tiền án” của anh.

Đoạn Tiêu đã không còn quan tâm liệu cô có thất vọng, sợ hãi, hay lại một lần nữa trốn tránh mà muốn rời đi, vì dù sao kết quả cũng như nhau.

Chỉ là tái diễn vòng luẩn quẩn của những năm qua mà thôi.

Anh quay đầu tựa lưng vào ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ xe nơi cơn mưa lại bắt đầu rơi, anh thẳng thắn tiếp tục nói với khuôn mặt bình thản: “Mỗi lần anh nói sẽ thay đổi, thật ra đều là giả vờ thôi. Anh không thể thay đổi được.”

Ha.m muốn chiếm hữu lệch lạc, sự ám ảnh bệnh hoạn và khao khát kiểm soát đều là bẩm sinh. Cho dù sau này có che giấu thể nào để tỏ ra bình thường thì khi đạt được điều mình muốn, bản chất cuồng dại đó cũng sẽ lộ ra.

“Em nói chia tay cũng chẳng có tác dụng với anh đâu.” Anh nhếch môi tự giễu, “Em dường như vẫn không tin rằng anh sẽ không bao giờ buông tay.”

Hạ Ngưỡng siết chặt tay, ngắt lời anh: “Nếu tối nay em thật sự chết trong chiếc xe bán tải đó, anh sẽ làm gì?”

Đoạn Tiêu ngừng lại, nhớ đến cảnh tượng khi anh nhìn thấy chiếc xe bán tải đó. Nếu như cô thực sự ở trong xe, đối với anh đó đã là cảm giác tuyệt vọng đến cùng cực.

“Đừng đưa ra giả thiết như vậy.”

Cô cố chấp hỏi: “Anh cũng sẽ chết cùng em sao?”

Anh không trả lời.

Nhưng sự im lặng dường như đã nói lên câu trả lời của anh.

“Mẹ em cũng giống vậy.” Hạ Ngưỡng thở dài mệt mỏi, “Nhưng em rất ghét kiểu... cảm xúc ‘Không sao nói rõ được’ như thế này của các người. Tình yêu lúc nào cũng như vậy sao?”

Sự yên tĩnh trong xe bị phá vỡ, từng giọt mưa lộp độp rơi trên kính xe.

Có vài con côn trùng bay về phía ánh sáng trong xe, cô đưa tay áp vào cửa kính, giữ lại một con bướm đêm, rồi chậm rãi nói: “Thật ra em từng đoán được anh đã trở về nước để tìm em.”

Đoạn Tiêu quay sang nhìn cô, rõ ràng cũng kinh ngạc.

Cô thoáng thấy ánh mắt anh đang hướng về phía mình, nhưng không quay lại, nói tiếp: “Năm ngoái vào sinh nhật em, em tập múa ở đoàn múa đến rất muộn mới về. Khi ấy, em ghé vào quán mì gần trường ăn một bát mì. Là anh làm đúng không?”

Anh khẽ nhúm mày.

“Có phải rất ngạc nhiên không? Anh nghĩ rằng không cho rau xà lách vào thì em sẽ không nhận ra à?” Hạ Ngưỡng mỉm cười, “Bát mì đó không có gừng, nhưng lại có vị của gừng.”

Cô không thích ăn gừng, nhưng trong những quán mì bên ngoài, để tăng thêm hương vị, nhiều bát mì đều có gừng băm nhuyễn. Mà cô lại thuộc kiểu người chỉ cần cần phải một miếng gừng thôi cũng thấy khó chịu, nhưng lại thích mùi gừng một cách khó hiểu.

Vì thế, sau khi Đoạn Tiêu biết được thói quen này của cô, mỗi lần nấu mì anh thường cho vài lát gừng vào nấu chung.

Sau khi nấu xong, anh lại vớt hết gừng ra, chỉ để lại hương vị của gừng trong nước dùng.

“Em nghĩ chẳng có ông chủ quán mì nào lại đặc biệt vớt gừng ra giúp em đâu.”

Giống như, chỉ có cô mới chịu khó nhặt hành tỏi ra giúp anh.

Trước đây, khi chưa xác định được cảm xúc của mình dành cho anh là gì, Hạ Ngưỡng chỉ muốn kết thúc mối quan hệ đó.

Nhưng sau khi hiểu rõ lòng mình, cô vẫn quyết định chia tay. Bởi vì cô suy nghĩ thấu đáo hơn và thực tế hơn.

Không phải ai cũng có thể chọn người mình thích, có người chỉ muốn chọn người phù hợp.

Cô vốn là kiểu người thuộc về sau.

Nhưng dưới sự ép buộc của anh mới chọn về đầu.

Đoạn Tiêu không ngắt lời lời bộc bạch của cô, chỉ yên lặng lắng nghe.

Cô thẳng thắn nói: “Cách anh từng ở bên em, bất cứ ai cũng không thể chịu nổi.”

Môi anh hơi cử động, nhưng không thể nói gì.

Hạ Ngưỡng khẽ thở dài, cắn nhẹ môi: “Đôi khi em cũng tự hỏi... giới hạn của em dành cho anh rốt cuộc là ở đâu.”

Mưa ngày càng nặng hạt, sấm chớp rền vang.

“Hai năm trước, chuyện Nhiếp Tiểu Trọng bị chết ngạt trong đám cháy, em đã nói với cảnh sát rằng anh không làm gì cả, em cũng nói vậy với mẹ anh. Nhưng thực ra em hoàn toàn không biết anh cuối cùng có làm hay không...”

“Em luôn không dám hỏi anh, cũng không dám đề cập đến chuyện đó. Nếu thật sự là anh cố tình không để anh ta thoát ra, em không biết phải đối diện với anh thế nào.”

“Nếu ngày đó anh không đến, con dao anh đưa em sẽ không chỉ đâm vào chân anh ta.” Cô siết chặt gấu áo, “Em thà rằng... chính em giết anh ta. Cũng không muốn cái chết của anh ta có liên quan gì đến anh.”

Hai năm nay, cô thường mơ thấy cơn ác mộng này.

Mơ thấy cảnh tượng đêm đó.

Ngọn lửa lớn, khói đen cuộn cuộn, đầu óc quay cuồng, máu dính trên tay và cảnh Đoàn Tiêu kéo Nhiếp Tiểu Trọng vào phòng ngủ mà cô không nhìn thấy.

Cô cũng thường mơ thấy lời Đoàn Tự nói khi khuyên cô chia tay với Đoàn Tiêu—— “Đừng khiến nó bộc lộ những mặt tối tệ nhất nữa.”

Anh yêu cô, luôn có thể chăm sóc cô tốt hơn.

Nhưng những gì cô mang đến cho anh dường như chỉ là những điều không thể chấp nhận.

Khi nhận ra sự không tương xứng này khiến cô cảm thấy ghệt thở.

Cô đã lớn lên như vậy, những điều có thể chắc chắn vốn không nhiều. Thường thiếu can đảm trong hầu hết mọi chuyện, hướng chỉ là yêu một người.

“—— Lời mẹ anh nói với em thật sự là một cáo buộc rất nghiêm trọng.”

Nhớ lại những chuyện đã qua, Hạ Ngưỡng hít sâu một hơi: “Nếu ở bên anh mà mọi thứ đều trở nên tồi tệ, vậy thì em sẽ cảm thấy bản thân cũng là một người tồi tệ.”

Cô khó khăn quay đầu nhìn anh, mắt đỏ hoe, giọng nói đã mang theo tiếng nức nở không thể kìm nén: “Nhưng một mối quan hệ tốt đẹp, không phải như vậy.”

Đoạn Tiêu chưa bao giờ biết rằng cô vẫn luôn canh cánh về những chuyện xảy ra năm đó.

Ngay cả cảnh sát cũng không tìm được chứng cứ nào để chứng minh cái chết của Nhiếp Tiểu Trọng có liên quan đến anh. Dù cho là anh làm đi nữa, việc nhắc lại bây giờ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đoạn Tiêu thản nhiên lên tiếng: “Nếu cái chết của Nhiếp Tiểu Trọng là do anh gây ra thì sao chứ? Anh ta muốn giết em, lẽ nào anh không thể làm gì sao?”

Nghe câu trả lời của anh, trái tim Hạ Ngưỡng như bị thắt lại.

Cô vừa nức nở vừa thì thầm: “Không phải là anh, không phải đâu! Anh đừng nói nữa... đừng nói nữa mà.”

Anh cứ thế yên lặng nhìn cô khóc, lại có một cảm giác kỳ lạ khó hiểu.

Mười năm trước, giữa đám lưu manh kia, cô đã hiểu lầm anh là người đáng thương nhất. Mười năm sau, anh lại ép cô phải đối diện với mặt đen tối nhất của mình.

Có lẽ bản chất thật sự của anh vốn dĩ là như vậy.

Dù cho anh cố tình khiến Nhiếp Tiểu Trọng chết trong đám cháy đó, cô cũng chẳng nợ anh điều gì.

Dù sao thì từ 10i năm trước, cô đã từng ngăn cản anh một lần rồi.

“Khi còn nhỏ, anh từng bị gia đình gửi đi hai lần, lần thứ hai trở về là lúc anh 13 tuổi. Con chó mà Đoạn Ngật Nhiên nuôi đã cắn anh, chỉ vài ngày sau con chó ấy không còn xuất hiện nữa. Vậy nên họ mặc định là anh đã giết nó.”

Nhưng thực tế là vì Đoạn Ngật Nhiên không biết dạy dỗ con chó đó, sau khi cắn anh, nó còn cắn cả hàng xóm.

Ngày hôm đó, người hàng xóm đã tháo vòng cổ của nó và lén gọi đội bắt chó trong thành phố đến và bắt nó như một con chó hoang.

“... Nhưng thực sự cũng không thể nói là chuyện này hoàn toàn không liên quan đến anh.” Đoạn Tiêu cười nhạt, thờ ơ nói, “Khoảng thời gian đó, Đoạn Ngật Nhiên gần như phát điên lên vì tìm con chó, còn anh đứng ngoài cuộc lại không hé môi một lời.”

Ngoài ra còn có sự hiểu lầm trong gia đình về anh và ông ngoại.

Chỉ vì khi tan học về sớm, Đoạn Tiêu là người đầu tiên phát hiện ông cụ ngã xỉu trên cầu thang.

Dì bảo mẫu nói rằng nhìn thấy anh đang lạnh lùng đứng bên cạnh.

Nhưng lúc đó anh đã đưa ông cụ từ trên cầu thang xuống, đặt nằm ngửa trên thảm và gọi xe cấp cứu.

“Việc Nhiếp Tiểu Trọng không thoát khỏi đám cháy không liên quan gì đến anh. Anh không cần phải lừa em.” Đoạn Tiêu đưa

tay lên, dùng ngón cái lau nước mắt nơi khóe mắt cô, “Nhưng thật lòng mà nói, nếu hôm đó không phải là một sự cố ngoài ý muốn, có lẽ anh cũng sẽ đích thân ra tay.”

Cô sẽ không bao giờ hiểu được, tại khoảnh khắc anh nhìn thấy mạng sống của cô bị đe dọa, trong lòng Đoạn Tiêu dâng lên một nỗi hận thù và ác ý đối với Nhiếp Tiểu Trọng mạnh mẽ đến thế nào.

Vậy nên dù cô có tin anh làm hay không làm, với anh điều đó cũng chẳng còn quan trọng.

Nhưng điều này đối với Hạ Ngưỡng lại khác.

Cô như vừa được thở phào nhẹ nhõm, gạt tay anh đang chạm vào mặt mình ra, dần ngưng nức nở, bực bội nói: “Tại sao anh cứ thích làm em sợ vậy!”

Anh vô tâm đáp: “Anh vốn đâu phải người tốt.”

Hạ Ngưỡng kéo khăn giấy che mặt, giọng nghèn nghẹn: “Nhưng người quân tử chỉ xét hành động, không xét tấm lòng, xét tấm lòng thì trên đời này chẳng có ai là hoàn hảo.”

Ý nghĩ xấu thì ai mà chẳng có.

Nhưng không phải ai cũng thực sự hành động.

“Ngày qua ngày chỉ toàn đọc mấy thứ vớ vẩn này à?” Bầu không khí vừa dịu đi đôi chút, anh lại mở miệng trêu chọc: “Thảo nào luận văn tốt nghiệp của em bị thầy trả lại để sửa tới 5 lần.”

“...”

Cô lập tức đỏ mặt vì giận, thậm chí còn lắp bắp vài câu: “Sao anh cũng biết cả chuyện này! Anh có cài thứ gì vào máy tính của em không hả?”

Đoạn Tiêu liếc cô như đang nhìn kẻ ngốc: “Anh có quay lại trường, nghe các giáo sư tán gẫu thôi.”

“...”

Hạ Ngưỡng chán nản, lẩm bẩm nhỏ: “Thật là thiếu đạo đức sư phạm, thế mà còn chọn em làm đại diện sinh viên xuất sắc lên phát biểu. Thế này khác gì qua cầu rút ván, sau lưng lại cùng các thầy cô cười nhạo em——”

Cô vừa dứt lời, anh đột ngột ôm lấy eo cô, kéo cô từ ghế phụ sang ngồi lên đùi mình.

Bị bất ngờ đặt ngồi lên đùi anh, Hạ Ngưỡng ngây ra: “Anh...”

Đoạn Tiêu không nói gì, cảm xúc có phần nặng nề. Anh siết chặt cô vào lòng, cảm tựa lên đôi vai ấm áp của cô, vùi đầu vào đó và hít sâu một hơi.

Như thế đang bày tỏ sự may mắn vì mất đi rồi lại tìm thấy.

Tối nay thực sự đã khiến anh hoảng sợ không ít, anh khẽ thì thầm: “Cũng may là em không sao.”

Mùi mưa ẩm ướt trên người hòa lẫn với hương gỗ lạnh lạnh của anh, Hạ Ngưỡng ngây người trong vài giây, hàng mi dài thấm ướt nước mắt giờ đang yếu ớt rũ xuống mi mắt.

Đi bộ cả buổi làm cô chẳng còn sức để đẩy anh ra, nhớ ra điều gì đó, cô khẽ hỏi: “À, ông ngoại anh thế nào rồi? Sao anh không về?”

“Cầu bị sập, đang sửa.” Anh nhìn chiếc điện thoại im lìm không báo gì, giọng không chút cảm xúc, “Không có tin tức thì xem như là tin tốt.”

Để tiết kiệm pin chờ cứu hộ, họ không bật điều hòa. Hai người ôm nhau như vậy ít nhiều cũng ấm hơn.

Một lúc sau, Hạ Ngưỡng nhẹ giọng gọi anh: “Đoạn Tiêu.”

“Ừhm?” Anh ngẩng lên và nhìn cô từ trên xuống dưới: “Em thấy chỗ nào không khỏe à?”

Cô chậm rãi lắc đầu, có chút băng khuâng hỏi: “Không, chiếc xe bán tải của ông chủ homestay chắc không rẻ nhỉ? Em mới kiếm được chút tiền thôi.”

“...”

Đoạn Tiêu ôm cô khẽ thở dài.

Không biết nói gì, cảm thấy đau đầu.

Chẳng bao lâu sau, từ xa vang lên tiếng còi xe và tiếng người, ánh đèn pin chói lóa chiếu thẳng về phía họ.

Là người của đội cứu hộ đến.

Trận mưa lớn này đã ảnh hưởng không nhỏ đến khu vực núi.

Sau khi Đoạn Tiêu và Hạ Ngưỡng trở lại homestay, điện đã được khôi phục nhưng mưa vẫn chưa ngừng.

Người dân ở đây sống trên vùng cao, nên lũ quét không ảnh hưởng đến an toàn của họ, nên rất nhiều người trong thị trấn đã ra góp sức sửa cầu.

Đến ngày thứ ba thì cầu sửa xong, mưa cũng ngừng vào buổi sáng hôm đó.

Sáng sớm, Hạ Ngưỡng nhận được tin nhắn trong nhóm của đoàn làm phim thông báo chuẩn bị quay lại làm việc.

Cô vừa ngồi dậy trên giường thì nghe thấy tiếng Hứa Nghê ở dưới lầu gấp gáp gọi cô: “Hạ Ngưỡng, dậy mau, ra mà xem a a a! Chồng cậu gãy chân rồi!!”

Hạ Ngưỡng ngơ ngác, chậm rãi suy nghĩ về những gì cô ấy đang nói.

Ồ, Đoạn Tiêu bị gãy chân.

Vừa đặt chân xuống giường, khoảnh khắc gót chân chạm đất, thông tin mới hoàn toàn ngấm vào đầu cô.

Cái gì!

Đoạn Tiêu bị gãy chân rồi?!

Đợi đến khi Hạ Ngưỡng chạy từ trên cầu thang xuống.

Đã nhìn thấy Hứa Nghê đang đứng trong sân, bịt tai và lớn tiếng kêu lên: “Tôi không nghe, tôi không nghe! Tôi đâu biết là cậu bị gãy xương chứ? Tôi chỉ thấy có người dìu cậu vào thôi! Tôi còn đang lo cho hạnh phúc nửa đời sau của Hạ Ngưỡng nữa này!”

“...”

Đoạn Tiêu ngồi ở ghế sau, chân dài bắt chéo, đặt trên chỗ tựa chân của ghế trước. Anh dựa vào ghế khoanh hai tay lại nhìn chằm chằm cô ấy với vẻ khó chịu.

Nghe thấy tiếng động trên cầu thang, anh liếc qua, nhìn đến chân của Hạ ngưỡng thì cau mày hỏi: “Sao em không mang giày?”

Sàn nhà của homestay lát gỗ, bên ngoài là đá trơn nhẵn, không hẳn là cán chân, nhưng sau trận mưa thì ướt và lạnh.

Hạ Ngưỡng quấn một chiếc áo khoác trên người, còn chưa cài nút, chỉ nắm chặt vạt áo phía trước.

Cô dụi mắt rồi nhìn xuống hai chân anh: “Anh bị sao thế?”

Trong sân có mấy người đàn ông, trong đó có đội trưởng đội cứu hộ đã cứu họ tối hôm trước.

Anh ấy nói giọng địa phương miền Bắc, giải thích: “Người yêu cô lái xe chở chúng tôi sửa cầu xong trở về, trên đường gặp phải đứa nhỏ búống bình kia! Thằng bé giận dữ mẹ, trèo lên cây rồi rơi xuống, may mà được cậu ấy đỡ.”

Hạ Ngưỡng nhìn về phía đứa nhỏ mà đội trưởng chỉ, nhận ra đó là một gương mặt quen thuộc, ngạc nhiên hỏi: “Có phải em là cậu bé chỉ đường cho chị hôm trước không?”

Cậu bé biết mình gây họa, rụt rè trốn sau lưng đội trưởng.

“Chỉ vì đỡ một cậu nhóc mà lại ngã đến gãy chân?” Hứa Nghe chen vào, giơ một ngón tay lên lắc qua lắc lại, “Tiêu à, cậu không được rồi.”

Đoạn Tiêu liếc cô ấy một cái.

“Cây đó cao thực sự rất cao! Mặt đất thì không bằng phẳng.” Đội trưởng vội vàng nói thêm: “Thằng bé cũng nặng nữa, cả người đè lên tiểu Đoạn...”

Hạ Ngưỡng bước đến gần anh, hỏi: “Bị chân nào?”

Anh kéo tay cô đặt lên đầu gối trái của mình: “Chỗ này.”

Cô không dám dùng lực, chỉ hỏi: “Đau lắm không? Có bị chấn thương gì ở cơ hay xương không?”

“Phần dưới đầu gối bị tê hết rồi.”

Vừa trả lời, Đoạn Tiêu vừa cài cúc áo khoác của cô lại cho ngay ngắn.

“Vậy thì nghiêm trọng rồi. Mau đến bệnh viện đi, để lâu như vậy.” Hạ Ngưỡng rút tay lại, muốn tìm chìa khóa xe của anh.

Hứa Nghê đứng cạnh đưa chìa khóa xe cho cô rồi lên ghế sau: “Đi đến bãi đáp hôm trước ấy, trợ lý đã gọi điện rồi, bệnh viện sẽ phái máy bay cứu hộ tới ngay.”

Hạ Ngưỡng vội vàng vào nhà thay giày.

Khi ra lại, cô nhìn cậu bé đứng bơ vơ trước cửa: “Em lại đây, chị tiện đường đưa em về luôn.”

Hứa Nghê ở phía sau cười lớn: “Thằng bé này đúng là biết lừa người, tính toán hẳn hoi để được đi nhờ về nhà chứ gì.”

Vốn dĩ đến chiều nay, tập đoàn Đoạn thị đã sắp xếp xe trung chuyển đón các cấp cao rồi đi.

Nhưng Đoạn Tiêu phải trở về trước nửa ngày vì chấn thương ở chân, chỉ để trợ lý ở lại lo liệu công việc.

Lần này Hứa Nghê cũng sẽ cùng máy bay trực thăng về lại trung tâm thành phố, vali cũng đã được mang xuống.

“Lát nữa em phải về lại trường quay, đoàn phim hôm nay làm việc lại rồi.” Hạ Ngưỡng nhìn anh qua gương chiếu hậu, “Lúc về em đưa chìa khóa xe cho trợ lý Thôi nhé?”

Đoạn Tiêu ngược mắt lên: “Vậy em đừng đưa anh đi, gọi trợ lý Thôi qua đây.”

“Tại sao?”

“Nếu em về mà lại lạc đường, anh biết đi đâu tìm em?”

Hạ Ngưỡng hơi xấu hổ: “Sẽ không đâu, trước lạ sau quen. Hơn nữa, hôm trước là vì mưa to, trời tối om mà xe lại hỏng.”

Đoạn Tiêu không nghe, gọi to ra ngoài cửa xe: “Trợ lý Thôi!”

Hạ Ngưỡng ấn nút cảm ứng đóng cửa sổ xe lại, không đợi trợ lý Thôi đến mà lái xe đi ngay, bẻ lái và tiến ra đường lớn.

Sắc mặt anh sa sầm: “Hạ Ngưỡng, anh bị thương ở chân thôi, chứ đâu có phế.”

“Vậy thì sao nào, anh muốn đánh em sao?”

“...”

Hứa Nghê và cậu bé ở bên cạnh chẳng dám nói một lời, im lặng thu nhỏ cảm giác tồn tại, lặng lẽ xem cuộc đấu khẩu của cặp vợ chồng.

Hạ Ngưỡng đập ga, lại nhỏ giọng nói anh: “Em đã nói rồi, bây giờ trời không mưa lại còn là ban ngày, em chắc chắn sẽ về an toàn. Trợ lý Thôi cũng là con gái, lớn hơn em không bao nhiêu, lại còn chưa quen đường như em nữa.”

Đoạn Tiêu cười lạnh: “Sao không nói mấy câu đó lúc em khóc trong rừng một mình hôm trước?”

“Chẳng phải anh biết rõ nhất em sẽ không bị lạc sao?” Cô cao giọng, mang chút then quá hóa giận: “Em còn mang theo điện thoại mà.”

Câu này ngầm nhắc nhở anh về việc đã cài định vị vào điện thoại của cô.

Chỉ có hai người họ mới hiểu được.

Bầu không khí trong xe bỗng trầm lặng hẳn. Hứa Nghê nhìn qua nhìn lại hai người với đôi mắt tò mò.

Chẳng hiểu sao lần này Hạ Ngưỡng lại tức giận đến thế.

Còn Đoạn Tiêu cũng không nói thêm gì, như thể biết mình sai, chỉ lặng lẽ dùng điện thoại chụp lại mấy ngã rẽ dễ bị nhầm trên đường.

Đến nơi, anh gửi những bức ảnh đó cho cô.

Vì chân bị thương nên anh không thể di chuyển nhiều, đội y tế đã chuẩn bị sẵn cáng để đưa anh lên trực thăng. Trước khi lên máy bay, Đoạn Tiêu nhìn cô, vẫy tay bảo cô lại gần.

Cánh quạt của máy bay trực thăng đang quay.

Gió quá lớn khiến không thể nghe rõ người khác nói gì.

Hạ Ngưỡng đành tiến đến, cúi xuống bên cạnh cáng và ghé tai vào gần anh.

“Không cần đưa chìa khóa xe cho trợ lý Thôi, em tự lái đi.” Đoạn Tiêu dặn xong, lại khẽ chạm vào phía sau tai cô, giọng khàn khàn: “Đừng không trả lời tin nhắn của anh.”

Tai Hạ Ngưỡng đỏ ửng, cô đứng dậy đáp mơ hồ: “... Được.”

Sau khi trở về, Đoạn Tiêu đi chụp X-quang chân bị thương. Không lâu sau, anh thấy tin nhắn của Hạ Ngưỡng.

【Cẩm Tiêu】 : Em đã đến đoàn phim, chân anh sao rồi?

Đoạn Tiêu trực tiếp gọi lại: “Gãy xương rồi, phải bó bột, anh cần ở lại viện theo dõi một tuần. Bác sĩ nói có vẻ khá nặng. Khi nào em về?”

“Em chắc phải hai, ba ngày nữa,” Có lẽ vì làm việc, giọng cô có vẻ mệt mỏi, uể oải: “Tiến độ của đoàn phim bị trì hoãn mất mấy hôm vì cơn bão.”

Đoạn Tiêu không nói gì.

Hạ Ngưỡng nhảy cảm hỏi: “Anh sao thế?”

“Không sao cả.” Giọng anh lãnh đạm. “Chỉ là lần đầu bị thương ở chân, tự chăm sóc bản thân một mình cũng hơi bất tiện.”

“Không tìm được hộ lý sao? Với lại anh cũng chỉ bị thương ở một chân thôi mà...”

“Không được, anh không thích người lạ đụng vào mình.”

“Biết rồi.” Cô suy nghĩ một chút, nói: “Em sẽ cố gắng về sớm.”

“Được rồi.”

Hai từ này anh nói ra như thể đầy miễn cưỡng.

“... Tôi nhớ lời tôi nói là ‘Cậu bị căng cơ bắp chân, bên trong bị tụ máu, tạm thời cần phải nằm viện theo dõi một tuần’ mà”

Bác sĩ chỉnh hình của anh ngồi đối diện bàn làm việc, nghe nội dung cuộc gọi vừa rồi, hoài nghi hỏi: “Sao qua miệng cậu lại thành ra—— gãy xương, còn phải bó bột vậy?”

Bác sĩ nói xong thì nhìn chân anh, không hề có vấn đề gì.

Đoạn Tiêu không biểu lộ cảm xúc nào sau khi nói dối, dùng ánh mắt lạnh lùng như bảo “Anh đừng lo chuyện của tôi” nhìn bác sĩ.

“Để tán gái mà không từ thủ đoạn nào, tôi phục thật đấy.” Bác sĩ dựa lưng vào ghế, lại hỏi: “Cậu đã đi thăm ông ngoại của mình chưa?”

Đoạn Tiêu nhìn xuống, đáp nhẹ nhàng: “Tôi không phải bác sĩ, thăm cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

...

Tại một tầng khác của bệnh viện này, ông ngoại của anh đã được chuyển vào phòng ICU sau nhiều lần nhận thông báo nguy kịch.

Bác sĩ điều trị cho biết tình hình lần này không lạc quan, chỉ yêu cầu người nhà chuẩn bị tốt tâm lý.

Từ sau lần bị đột quỵ thì sức khỏe của ông cụ đã suy giảm đáng kể, không còn như trước. Thực ra, ông cụ đã qua cửa tử nhiều lần, nhưng cuối cùng cũng không chống chọi nổi nữa.

Trong suốt một ngày, họ hàng nhà họ Đoạn có không ít người tới thăm.

Nhưng họ cũng không thể vào trong phòng bệnh, chỉ có thể tận tình hoặc ra vẻ, nhìn vào trong qua cửa sổ kính.

Đến tối, khi Đoạn Tiêu tới, anh thấy Đoạn Tự vẫn đang đi giày cao gót mang khi đi làm, ngồi trên sàn nhà.

Hôm nay bà ta có hai cuộc phỏng vấn nên trang điểm rất tỉ mỉ, ăn mặc trang nhã. Nhưng bất cứ liệu pháp thẩm mỹ nào cũng không thể che giấu sự mệt mỏi và nỗi lo lắng trên gương mặt bà ta lúc này.

Ông cụ nằm trong phòng bệnh không còn có thể chỉ huy mọi việc, ngay cả những cuộc trò chuyện vui vẻ bình thường cũng không thể làm được, chỉ còn cơ thể bị gấn đầy các loại ống.

Khi ông cụ khỏe, Đoạn Tự vẫn còn có nơi nương tựa.

Giờ ông cụ ngã xuống, bà ta hoàn toàn không còn người thân thiết nhất bên cạnh.

Đoạn Tiêu đặt hộp thức ăn giữ nhiệt lên ghế bên cạnh, nhẹ nhàng đưa tay đỡ bà ta đứng dậy: “Dì đã nấu canh, ít nhất mẹ cũng nên ăn một chút đi.”

Đoạn Tự ngồi lên ghế, nhắm mắt lại: “Ngật Nhiên sẽ về nhà vào ngày mai. Nó được nghỉ hè, nhớ bảo người đi đón nó.”

“Ừm.”

“Mẹ nghe nói dạo này con lại đi quấy rầy cái cô Hạ Ngưỡng đó.” Bà ta chạm nhẹ vào mặt đồng hồ Patek Philippe trên tay trái, xoay đi xoay lại. “Rốt cuộc có phải con đang cố tình chống đối mẹ, hay là không cam lòng khi một cô gái không thích mình?”

Đoạn Tiêu nhìn bà ta: “Mẹ thật sự cần phải can thiệp vào chuyện tình cảm của con sao?”

Đoạn Tự phản bác: “Trong cái vòng tròn ở Kinh Châu có nhiều cô gái tốt như vậy, sao con không thể đổi người khác? Con biết rõ mẹ ghét những người nhiều mưu kế và không đi đúng đường như thế!”

Đối với Đoạn Tự, ấn tượng của bà ta về Hạ Ngưỡng phần lớn là về sự việc của La Lương Sâm. Dù La Lương Sâm không ra gì, nhưng những gì Hạ Ngưỡng đã làm sao có thể nói là lương thiện được.

Chưa kể đến mỗi khi Đoạn Tiêu gặp cô, anh đều làm ra đủ loại hành vi nổi loạn.

Đoạn Tự chắc chắn không thể chấp nhận loại con gái như vậy.

“Nhiều mưu kế...” Anh thì thầm vài chữ, dường như thấy thật buồn cười, “Chỉ vì muốn đòi lại công bằng cho người thân mà làm sai một chuyện đó. Trong khi chưa rõ bản thân có thích con hay không, lại bị buộc phải ở bên con gần hai năm. Thế này mà gọi là nhiều mưu kế?”

Đoạn Tự nhú mày, nhìn anh với vẻ không vui.

“Mẹ cũng biết là con theo đuổi cô ấy mà.” Đoạn Tiêu chầm biếm, “Con đã theo đuổi nhiều năm như vậy, sao mẹ vẫn nghĩ là do cô ấy nhiều mưu kế?”

Đoạn Tự lạnh lùng nói: “Con bị một cô gái làm cho mê muội, còn nói như vậy!”

Thực ra, hai mẹ con họ rất hiếm khi ngồi lại nói về chuyện riêng tư lúc rảnh rỗi. Nói chính xác là chưa bao giờ.

Đoạn Tiêu không ở bên cạnh mẹ từ khi còn nhỏ, nhất là ở độ tuổi 5, 6 tuổi là độ tuổi bắt đầu có ký ức. Khi được đón về nhà anh đã là một đứa trẻ lớn, không phải kiểu người sẽ trò chuyện với mẹ.

Càng đừng nói, Đoạn Tự cũng luôn mang hình ảnh người mẹ nghiêm khắc.

“Con còn nhớ khi học lớp một ở thị trấn Cô Bắc, con thường xuyên đánh nhau.”

Đoạn Tự hơi ngạc nhiên, đây là lần đầu bà ta nghe anh nhắc đến quá khứ.

Đoạn Tiêu nhìn về phía cửa kính phòng ICU, ánh mắt không thật sự tập trung: “Cảnh sát và trường học đều không gọi được phụ huynh, cũng không có ai quản giáo con. Có lần, con đánh nhau với ba, bốn người.”

“Đám người đó thật phiền phức, con bị quấy nhiễu đến mức còn từng nghĩ đến sẽ phạm tội giết người...”

“—— Đoạn Tiêu!”

Đoạn Tự kịp thời nhắc anh dừng lại, nghiêm mặt nói: “Đừng nói bậy, con là con trai của Đoạn Tự mẹ, không giống với những loại cặn bã, chống đối xã hội đó.”

Anh chỉ cười khẩy, cúi thấp xuống.

Nhìn xem, cả mẹ ruột anh cũng không thể chấp nhận một Đoạn Tiêu như vậy.

“Mẹ không phải đã hỏi con tại sao phải can thiệp vào cuộc sống của Hạ Ngưỡng sớm như vậy sao? Bởi vì chính cô ấy đã can thiệp vào cuộc đời của con trước.”

Đoạn Tiêu nghiêm túc nói: “Nếu như đời này không phải cô ấy, con cũng sẽ không có ai khác.”

Chương 59: Hoa cưới – Tình cảm rõ ràng

Những cảnh quay trong rừng núi của đoàn phim 《Tử Dạ Ca》 kéo dài đến cuối tháng Năm, nhưng quản lý của Hạ Ngưỡng đã giúp cô sắp xếp lại lịch trình làm việc.

Bên đoàn múa cũng sắp tới kỳ lưu diễn định kỳ, hơn nữa cô còn phải chuẩn bị cho lễ tốt nghiệp. Vì vậy vào ngày cuối cùng của tuần này, cô đã cùng một nhóm người trong đoàn phim trở về trước.

Mặc dù Đoạn Tiêu bảo với cô rằng anh phải nhập viện một tuần.

Nhưng đợi đến khi Hạ Ngưỡng về đến nhà, theo lý mà nói thì cũng là ngày cuối cùng anh nằm viện.

【Cám Tiêu】: Xe của anh để trong gara à? Em đã rửa sạch và đổ đầy xăng rồi.

【Tiêu】: Là xe của Lục Gia Trạch, em cứ để ở đâu cũng được. Em mới về à?

【Cám Tiêu】: Ừm, em vừa về đến nhà. Anh vẫn còn nằm viện hả? Chân sao rồi?

【Tiêu】: Cắt cụt rồi.

“...”

Nhìn dòng chữ đầy oán trách của anh, Hạ Ngưỡng chẳng biết nên trả lời thế nào.

Cửa thang máy mở ra, cô vừa bước ra ngoài thì nhìn thấy mấy nhân viên mặc vest đồng phục đứng trước cửa căn hộ.

Chỉ là họ đang đứng ở trước cửa căn hộ của Đoạn Tiêu.

Có vẻ như đang đợi ai đó, bên cạnh còn có hai kệ treo đầy quần áo cao cấp được thiết riêng.

Ban đầu Hạ Ngưỡng định đi thẳng vào nhà, nhưng lại tò mò hỏi: “Mọi người đứng ở đây làm gì vậy?”

“Thật ngại quá, chúng tôi đến để giao quần áo. Xin hỏi cô có quen với chủ nhà này không?” Một nhân viên bán hàng bước tới, chỉ vào chiếc bảng tên của hãng thời trang cao cấp trên ngực với cô: “Tôi đã gọi điện thoại nhưng không ai nghe máy.”

Cô nhận ra ngay, đây là thương hiệu xa xỉ mà Đoạn Tiêu hay mặc.

Hãng này mỗi năm chỉ ra mắt 8 mẫu trang phục mới, năm nay đã sắp trôi qua được nửa năm, cũng đến lúc gửi mấy bộ thời trang cao cấp theo mùa và đồ thiết kế riêng đến.

Còn về việc không thể liên lạc qua điện thoại.

Chắc là họ đã gọi vào số của trợ lý.

“Quen biết, để tôi mở cửa cho mọi người, mọi người có thể đẩy đồ vào trong.” Vừa nhập mật khẩu, Hạ Ngưỡng vừa hỏi: “Có cả đồ nữ à?”

“Đúng vậy, trước đây tôi đã trao đổi với trợ lý Thôi, tất cả đồ nữ đã được cất hết mất.”

Nói xong, họ đẩy hai kệ quần áo vào phòng khách: “Quý cô, xin hỏi để ở đây được chứ?”

“Được, làm phiền rồi.”

Sau khi bốn người họ rời đi, Hạ Ngưỡng nhìn vào những bộ trang phục trong tủ đựng chống bụi.

Căn hộ này chỉ bằng một nửa căn hộ ở Phiếm Hải trước kia, nên hai kệ quần áo để ở đây trông hơi chật chội.

Tiếng người vừa im ắng được một lúc thì Năm Giờ Rưỡi mới thò đầu ra khỏi hộp cát mèo, nhìn về phía cô. Chỉ một giây sau, nó lao vọt tới, uất ức cọ vào chân cô liên tục.

Mặc dù trong nhà có máy tự động cho mèo ăn, dì Vương cũng qua đây ba, bốn lần mỗi tuần.

Nhưng không có ai vuốt ve con mèo, nó sẽ chỉ cảm thấy cô đơn.

Hạ Ngưỡng chơi đùa với nó một lúc, sợ rằng móng vuốt tinh nghịch của nó sẽ làm rách túi chống bụi, vì vậy cô nghĩ nên đưa đồng quần áo này vào phòng ngủ trước.

Cũng tiện tay nhắn tin nói cho Đoàn Tiêu một câu.

【Cám Tiêu】 : Họ vừa mang mẫu trang phục mới mùa Xuân Hè năm nay tới, em giúp anh để vào phòng ngủ rồi nhé.

Nhắn xong, Hạ Ngưỡng mới đẩy kệ quần áo vào trong. Còn chưa đóng cửa đã bị bức tường đối diện giường ngủ làm cho giật mình kinh ngạc.

Trên bức tường đó dán đầy áp phích lớn nhỏ, đều là những áp phích biểu diễn cá nhân của cô trong đoàn múa.

Trong đó có một tấm đặc biệt lớn được treo ở chính giữa.

Cửa tủ quần áo của Đoàn Tiêu không đóng. Cho dù đổi nơi ở, nhưng anh vẫn giữ thói quen dồn đồ của mình vào một bên và để dành ra phần lớn không gian trong tủ quần áo.

Cô ngẩng nhìn căn phòng ngủ này, từ sự ngạc nhiên thoáng hiện trong mắt dần chuyển thành cảm giác bất lực. Dường như ở chỗ của Đoàn Tiêu, rất nhiều thứ đều có thể trở nên hợp lý.

Hạ Ngưỡng bỗng cảm thấy mệt mỏi.

Sau khi cố gắng chống đối, thay đổi, phớt lờ nhưng cuối cùng lại vẫn quay về điểm xuất phát.

Cô ngồi xuống mép giường, tựa vào đầu giường, nhìn về phía tấm áp phích khiêu vũ từ góc độ này.

Đây là bức ảnh đầu tiên của cô sau khi được nhận chính thức vào Đoàn ca múa kịch Trung Quốc và đảm nhận vai múa chính.

Trong ảnh, Hạ Ngưỡng mặc bộ trang phục múa cổ điển giản dị nhất, đứng ở trung tâm sân khấu, thực hiện động tác xoay người trên mũi chân mà cô giỏi nhất.

Chẳng phải nói với cô là không có sao?

Tại sao còn có thể bị cô phát hiện được nhiều bí mật như vậy.

Điện thoại của Đoạn Tiêu gọi tới ngay sau đó, có lẽ là anh đã nhìn thấy tin nhắn cô gửi.

“Đang ở trong phòng ngủ của anh à?”

Hạ Ngưỡng nghe tiếng thở hơi gấp gáp của anh, yên lặng một lát, chân thành hỏi: “Anh là fan cuồng của em hả?”

“...”

Anh im lặng, Hạ Ngưỡng cảm thấy hơi buồn cười: “Đến em còn không tự luyến như vậy, lại còn dán đầy áp phích khiêu vũ khắp phòng ngủ.”

“Cái áp phích này làm mặt em trông to quá, ánh sáng cũng tối, chĩnh ảnh cũng kỳ nữa.” Cô nhỏ giọng lầm bầm: “Thật sự rất xấu.”

Đoạn Tiêu mỉm cười, đổi chủ đề sang chuyện khác: “Anh vẫn còn ở bệnh viện.”

“Chân chưa khỏi à?”

Cô cau mày, rõ ràng không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

“Ừm.” Anh thở dài uể oải. “Vốn dĩ anh cũng chỉ có ưu điểm là ‘đẹp trai, sống tốt, giàu có, không lãng nhăng’, bây giờ không ngờ chân cũng bị hỏng rồi.”

“...”

Hạ Ngưỡng nhẹ nhàng phồng má, bỏ qua lời tự khen gián tiếp của anh: “Thật không đấy, chẳng phải bảo bó bột là xong rồi sao?”

“Em cũng đâu có lo lắng cho anh.”

“Nghe giọng điệu của anh giống như đang đùa vậy.” Cô mím môi: “Phải rồi, ngày kia em sẽ đi dự đám cưới của đàn chị, anh có đi không?”

Đàm Thư Ngưng sắp kết hôn với Đường Chi Chiêu – người học khoa Tài Chính cùng trường. Ban đầu đám cưới dự kiến sẽ tổ chức vào cuối tháng Năm, nhưng vì phát sinh vấn đề với việc đặt trước địa điểm tổ chức lễ cưới, chỉ có thể tổ chức hôn lễ sớm hơn.

Sự thay đổi này khiến nhiều người có chút bất ngờ.

Ngay cả Hạ Ngưỡng – người được chọn làm phù dâu, cũng thấy may mắn vì vừa kịp từ trong núi trở về và vẫn có thể xin nghỉ phép ở bên phía đoàn múa.

Trước đây chú rể Đường Chi Chiêu cùng Đoạn Tiêu mở công ty, suốt năm ba và năm tư đại học anh ấy đã giúp anh duy trì công

ty nhỏ ở trong nước. Hiện giờ anh ấy đã nhậm chức ở tập đoàn Đoạn thị sau khi tốt nghiệp.

Đoạn Tiêu gật đầu: “Anh sẽ đi, anh đã nhận được thiệp mời rồi.”

“Được, vậy em cúp máy trước nhé.” Không thấy đáp lại, Hạ Ngưỡng lại giải thích thêm: “Em muốn về nhà để tắm rửa, ở trong rừng lâu quá, quần áo em sắp bốc mùi rồi.”

“Đi đi.”

Phía bên kia, Đoạn Tiêu quả thực vẫn còn ở bệnh viện.

Chân anh đã khỏi từ lâu, chẳng qua là nhân lúc đến thăm ông cụ ở phòng ICU, Đoạn Tự đã sắp xếp cho anh gặp bác sĩ nổi tiếng của khoa tâm lý tại bệnh viện này.

Bác sĩ là một người đàn ông trung niên gần 40 tuổi, lịch hẹn khám của ông ấy rất khó đặt.

Ban đầu, bác sĩ cho rằng một bệnh nhân trẻ tuổi tài cao như Đoạn Tiêu có thể chỉ mắc chứng lo âu hoặc trải qua giai đoạn hưng cảm do tốc độ cuộc sống quá nhanh.

Những bệnh nhân kiểu này không hiếm và có nhiều khả năng xảy ra ở những thiên tài.

Nhưng không ngờ sau khi xem xong tất cả bảng câu hỏi và kết quả kiểm tra sức khỏe của người thanh niên này, bác sĩ nhận ra anh có trạng thái của bệnh rối loạn nhân cách phụ thuộc*.

*(*rối loạn nhân cách phụ thuộc: (Dependent Personality Disorder – DPD). Những người mắc rối loạn nhân cách phụ thuộc thường có sự phụ thuộc quá mức vào người khác, lo lắng về việc bị bỏ rơi, và thiếu sự tự tin trong các quyết định cá nhân.)*

Người thanh niên đứng ở cửa có dáng người rất cao, ngũ quan sắc nét lạnh lùng khi không biểu lộ cảm xúc, giống như tính cách của một người sống tiêu dao tự tại, không bận tâm bất cứ điều gì.

Thực sự không thể nhìn ra chỗ sâu thẳm bên trong anh là một người như vậy.

Nhìn anh cúp máy và bước vào phòng, bác sĩ hỏi: “Vừa rồi là đang gọi điện với cô gái đó à?”

Đoạn Tiêu “Ừ” khẽ rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông ấy, đôi chân dài duỗi ra một cách thoải mái: “Lại nhìn ra tật xấu gì của tôi à?”

“...”

“Tôi là bác sĩ, không phải thầy bói.” Bác sĩ đẩy gọng kính, tế nhị khuyên: “Cậu có thể bớt chút thời gian nghe lời mẹ cậu đến đây một chuyến, tôi cảm thấy cậu cũng muốn thay đổi. Sao không thử bắt đầu từ tình yêu lành mạnh, bình thường?”

“Một tình yêu lành mạnh, bình thường. Tôi không bình thường sao?”

Bác sĩ khó xử nói thẳng: “Nếu cậu bình thường thì còn tìm đến tôi làm gì?”

“Bà ta quả thật cứ mắng tôi bị bệnh thần kinh và bảo tôi đi gặp bác sĩ.” Đoạn Tiêu nhướng mày, bật cười: “Nhưng bác sĩ, ông nói chuyện với tôi chẳng phải cũng vì tôi có tiền sao?”

Bác sĩ: “...”

“Cậu yên tâm, cũng vì cậu thật sự bị bệnh.”

Đám cưới của Đàm Thư Ngưng được tổ chức tại một nhà máy rượu Ý ở ngoại ô Kinh Châu, nơi này lúc nào cũng đông khách. Phong cách lãng mạn của vùng quê, mang đậm nét tự do của Tuscany*.

*(*Tuscany là một phong cách thiết kế lấy cảm hứng từ vùng Tuscany của Ý. Phong cách này nổi tiếng với vẻ đẹp mộc mạc, ấm áp và cổ điển, thường thấy ở các biệt thự và nhà vườn trong khu vực.)*

Khi Hạ Ngưỡng đến nơi thì vẫn còn sớm, khách mời chưa đến nhiều.

Hoa tươi, chỗ ngồi và thảm đỏ đều đã được chuẩn bị sẵn và chính chú rể là Đường Chi Chiêu đứng đón khách ở cửa.

Vì mối quan hệ với Đoạn Tiêu.

Họ đã quen biết nhau từ lâu, nhưng không thân thiết.

Lúc này, Đường Chi Chiêu cũng chỉ mỉm cười nói lời chào mừng với cô. Vì cô là đại diện phù dâu phía nhà gái nên cô cũng không ở lại lâu ngoài cửa.

Lúc này ở trong phòng cô dâu có khá đông họ hàng của nhà gái, tiếng cười nói rộn rã vui vẻ.

Đàm Thư Ngưng đã mặc chiếc váy cưới đuôi cá dài màu trắng, đang được làm tóc.

“Đàn chị, chúc chị tân hôn vui vẻ.” Hạ Ngưỡng bước nhỏ lên trước chào hỏi, nhìn vào cô gái nhỏ nhắn trong gương mà không kìm được khen ngợi: “Thật là xinh đẹp.”

“Em đến rồi, cũng may hôm nay có em đến. Bạn thân khác của chị ở bên Úc, không mua được vé để về hôm nay.” Đàm Thư Ngưng nắm tay cô, lắc nhẹ: “Nếu không có em, chị chỉ còn bốn phù dâu thôi! Số này thật không may mắn!”

Cô mỉm cười: “Đàn chị, chị... có phải đang hồi hộp không?”

Cả chuyên gia trang điểm cũng nhận ra: “Cô dâu nào cũng thế thôi, từ khi thức dậy là cô ấy đã rất hồi hộp rồi.”

“Ôi, lần đầu chị kết hôn mà!” Đàm Thu Ngưng cũng bị chọc đến ngượng ngùng, “Chị lại nói nhiều rồi, thôi vậy chị không nói nữa... Em qua chỗ Chân Nghi tìm váy để thay nhé, lát nữa chuyên viên trang điểm phù dâu sẽ làm tóc cho em. Hôm nay chắc chị sẽ rất bận, không chăm sóc em chu đáo được, đừng để bụng nhé!”

Hạ Ngưỡng trấn an cô ấy: “Không sao đâu, vậy em đi trước đây.”

Trong đội phù dâu bao gồm cả Hạ Ngưỡng là có tổng cộng năm cô gái.

Trong số những người đó, cô chỉ quen một người là đàn chị ở Đại học Kinh Châu.

Chính là Vạn Chân Nghi – người của ban tuyên truyền hội học sinh trường trước đây.

Váy phù dâu đã được may theo số đo mà các phù dâu gửi trước đó, là kiểu váy kẻ caro màu trắng ngà thanh nhã.

Sau khi thay đồ xong, Hạ Ngưỡng cầm túi lên: “Đàn chị Vạn, đưa phong bì cho chị phải không ạ?”

“Phải.” Hôm nay Vạn Chân Nghi đảm nhận việc thu phong bì cho cô dâu, nhận phong bì rồi ghi tên vào, còn thắc mắc: “Nhưng sao nhà em lại gửi hai phần thế?”

“Nhà em?”

“Đoạn Tiêu đã gửi một món quà cưới lớn cho chú rể rồi, chẳng qua cậu ấy chưa đến.”

Hạ Ngưỡng ngơ ngác, gãi đầu: “Phần này của em là của bên cô dâu mà.”

“Được rồi, em vẫn khách sáo quá.” Vạn Chân Nghi cười, quay sang vẫy tay gọi: “Vency, làm phiền dẫn phù dâu cuối cùng của chúng ta đi trang điểm.”

Hạ Ngưỡng không thường xuyên tham dự hôn lễ, họ hàng của nhà cô vốn không nhiều. Từ khi bố mẹ qua đời thì càng ít người đặc biệt gọi cô – một cô gái mồ côi đến dự.

Vì vậy, cô xem như đang trà trộn vào nhóm phù dâu, vừa xem náo nhiệt vừa đi tham quan.

Xét theo mức độ thân thiết, quả thực cũng không có việc gì đến lượt cô làm.

Đến 9 giờ 30 sáng, giờ lành của hôm nay.

Toàn bộ khách mời dần dần yên tĩnh, người tổ chức lễ cưới bắt đầu cho phát nhạc. Cô dâu khoác tay bố mình bước qua cổng vòm làm từ hoa tươi, chính thức tiến vào lễ đường.

Ngay sau phần phát biểu của các họ hàng, đã đến lúc tung hoa cưới. Các phù dâu và những cô gái chưa kết hôn từ các dãy ghế đều đến để xin vận may.

Đàm Thư Ngưng quay lưng lại, tung bó hoa màu hồng phấn ra sau.

Mấy cô gái đều vươn tay ra bắt, nhưng như bị ma xui quỷ khiến, bó hoa đó bị đẩy qua lại vài lần rồi cuối cùng rơi thẳng vào trong tay của Hạ Ngưỡng.

“Tuyệt vời, chẳng tốn chút công sức nào mà cũng được.”

“Woo hoo! Chúc mừng nha ~ chúc mừng ~”

“Hahaha, Hạ Ngưỡng bắt được à? Vậy người tiếp theo là cậu đó, chuyện tốt sắp đến rồi.”

“Chúc mừng nha, người anh em! Chờ uống rượu mừng của cậu nhé, đặt trước một bàn!”

Tiếng ồn xung quanh vốn dĩ đã náo nhiệt, lúc Hạ Ngưỡng lấy được hoa cưới lại nghe tiếng mọi người bên dưới rộn ràng chọc ghẹo.

Tiếng reo hò trong đám đông luôn hăng hái, nhưng những lời mọi người nói đều không sao hiểu rõ được.

Cô nhìn xuống dưới, mới phát hiện ra Đoạn Tiêu đã đến từ lúc nào. Trước đó anh không có mặt, chỗ ngồi cũng trống, cứ tưởng anh không đến cơ.

Chàng trai đang mặc bộ vest satin với phong cách kín đáo, không quá nổi bật nhưng vẫn cuốn hút. Chiếc mũi thẳng và đôi môi mỏng, cùng với vài lọn tóc hơi dài rủ xuống trán, che khuất một phần đôi mắt sắc sảo hẹp dài.

Trong ngày vui hân hoan, gương mặt anh dường như bớt đi vài phần ngông nghênh thường thấy, cả người toát ra nét ung dung và cao quý.

Nhóm phù rể và các bạn học đứng bên cạnh chú rể đều trêu ghẹo anh, họ đẩy vai anh, rõ ràng đều cho rằng Hạ Ngưỡng giành được hoa cưới thì người vui nhất hẳn là anh.

Vậy nên gần như mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh.

Đoạn Tiêu không lên tiếng, dáng người cao ráo đứng lặng lẽ bên cạnh đám đông, lông mày thanh tú và khôi ngô. Hai tay anh đút vào túi quần một cách thoải mái, ánh mắt anh lười biếng nhìn về phía cô.

Đôi môi mỏng mềm mại của anh khẽ cong lên thành một nụ cười đầy ẩn ý.

Thật khó để Hạ Ngưỡng không mỉm cười theo trong hoàn cảnh này.

Ngay sau đó, cô ôm bó hoa cùng nhóm phù dâu xuống sân khấu. Đột nhiên có một câu nói thoáng qua bên tai cô: “Thật ngạc nhiên, hai người vẫn còn ở bên nhau.”

Cô ngược lên, nhìn thấy khuôn mặt của Chân Đông Nhi.

Chỉ là bây giờ sớm đã không còn ánh mắt oán giận như trước kia nữa, mà thay vào đó là một vẻ bình thản khó diễn tả.

Cả bốn năm đại học sắp trôi qua, hàng mi của Hạ Ngưỡng khẽ run: “Phải.”

Vẫn còn đang bên nhau.

Làm một trong những phù dâu, nhiệm vụ duy nhất của Hạ Ngưỡng hôm nay là theo cô dâu đi mời rượu từng bàn.

Tửu lượng của cô cũng khá, mấy năm nay lại chăm sóc dạ dày rất tốt.

Nhưng đến bàn thứ năm thì chú rể đã qua thay cô, nói rằng người nhà đang chờ cô.

Hạ Ngưỡng nhìn sang chỗ mình ngồi, thấy Đoạn Tiêu ngồi ngay bên cạnh.

Cô chỉ đành bước đến, ngồi xuống bên cạnh anh: “Hôm nay em là phù dâu, chính là phải giúp cô dâu uống rượu chứ, nếu không thì em chẳng làm được gì cả.”

“Uống thêm nữa là say đấy.” Đoạn Tiêu nhìn gương mặt đã bắt đầu đỏ lên của cô, đẩy ly nước ấm trước mặt về phía cô, “Uống

say trong hôn lễ của người khác, làm trò cười cho thiên hạ thì làm sao?”

Cô thản nhiên trả lời: “Không phải anh vẫn ở đây sao?”

Đoạn Tiêu quay mặt qua nhìn cô, lúc cô ngại ngùng định tránh đi thì anh giơ tay, đầu ngón tay nhẹ chạm lên chấm nâu trên má cô: “Đây là gì vậy?”

“Đây là kiểu trang điểm tàn nhang.” Hạ Ngưỡng bị biểu cảm của anh chọc cười, nhấp một ngụm nước ấm, “Đừng làm nhòe của em, chuyên viên trang điểm vẽ rất lâu mới xong đấy.”

Anh thu tay lại, không cho cô cơ hội ăn vạ, rồi nhắc: “Chú Trào có gửi em một hộp trà, để ở chỗ anh.”

“Ai vậy?”

“Là ông chú mà em đã cứu khi ông ấy bị tăng huyết áp ở nông trại ấy.” Đoạn Tiêu bình thản nói: “Ông ấy là CIO của tập đoàn Đoạn thị.”

Hạ Ngưỡng quay lại nhìn anh: “CIO là gì vậy?”

Cô đã uống rượu, đầu óc có phần lơ mơ.

Suy nghĩ cũng chậm lại, đôi mắt trong veo trông có vẻ ngốc nghếch.

Đoạn Tiêu khẽ cười, kiên nhẫn giải thích: “Chief Innovation Officer*, lãnh đạo bộ phận hoạch định sáng tạo”

(**Giám đốc Sáng tạo*)

“À, không cần cảm ơn em đâu... Em không thích trà, em cũng đâu phải cụ già.” Mặt cô đỏ bừng, nhìn lên sân khấu, lại hỏi: “Ông ngoại anh sao rồi?”

“Không tốt, nhưng đến tuổi này cũng là điều khó tránh.”

Hạ Ngưỡng đáp lại bằng vẻ trầm ngâm.

Yên tĩnh chưa được ba giây, cô bất ngờ đứng bật dậy.

Đoạn Tiêu nhẹ nhàng đỡ lấy eo để cô ổn định lại, bình tĩnh hỏi: “Say rồi, định làm chuyện mất mặt à?”

Cô chép miệng hai cái, lắc đầu: “Không phải, em muốn đi vệ sinh.”

Anh vẫy tay gọi một nữ phục vụ đi ngang qua: “Làm phiền, dẫn cô ấy đến nhà vệ sinh giúp tôi.”

“Không cần đâu, em tự đi được.” Hạ Ngưỡng cầm túi đeo lên vai, đưa điện thoại của mình cho anh. Đôi mắt lạnh lùng đen trắng rõ ràng, nghiêm túc nói với anh: “Khi nào muốn về, em sẽ liên lạc với anh bằng điện thoại.”

“...”

Đoạn Tiêu vô cảm cầm điện thoại của cô: “Em thật thông minh.”

Hôm nay Đoạn Tiêu lái chiếc AMG mà anh đã sử dụng ở đại học, không đỗ trong gara mà đỗ bên cạnh một con đường hơi yên tĩnh.

Trong nửa sau của đám cưới không cần đến một trong những phù dâu là Hạ Ngưỡng, hơn nữa cô cũng không thể uống tiếp nữa nên dứt khoát rời đi trước.

Khi cô trèo lên ghế phụ, Đoạn Tiêu đang đọc vài tin nhắn vừa nhảy ra trên điện thoại cô. Anh không mở, chỉ đưa qua: “Có người tìm em.”

Hạ Ngưỡng liếc qua tên người gửi, rồi lắc đầu: “Mặc kệ cậu ta đi.”

“Ai vậy?”

“Quen biết ở thư viện thôi. Lúc em viết luận văn, cậu ta làm việc bán thời gian ở thư viện và từng giúp em giữ lại mấy cuốn sách khó mượn.”

Hạ Ngưỡng cởi áo khoác, nhăn mặt nói: “Nhưng dạo gần đây ngày nào cũng nhắn hỏi sao em không đến thư viện... Em bị trả lại luận văn mới phải đến đó, cậu ta mong em bị viết lại luận văn nữa à.”

Vẻ mặt của cô trông như ghét bỏ cực kì.

Hoàn toàn không nhận ra người ta nhắn tin nhiều như vậy cho cô là có ý khác.

Đoạn Tiêu cười: “Thế thì đúng là không cần để ý đến cậu ta.”

Hạ Ngưỡng ôm áo khoác và túi xách, sau khi ngồi yên, hỏi: “Điện thoại của anh đâu?”

“Em định làm gì?”

Khi anh hỏi, anh đã đưa điện thoại qua cho cô.

Hạ Ngưỡng mở màn hình, lướt qua một lượt các ứng dụng, xóa chương trình định vị theo dõi rồi trả lại: “Điện thoại em nhiều thứ lắm, trước mắt chưa cần đổi cái mới, nhưng anh cũng đừng dùng cái này để lén theo dõi em nữa.”

Cô ngừng một chút rồi nói thêm: “Nếu cần, anh có thể mở chia sẻ vị trí với em.”

Đoạn Tiêu nheo mắt, hờ hững liếc cô: “Như thế này là có thể à?”

Hạ Ngưỡng: “Ừm.”

Anh khẽ cười.

Biết rằng Hạ Ngưỡng lại nhượng bộ anh.

Chuông điện thoại kết nối Bluetooth trong xe reo lên.

Ghi chú là mẹ anh, Đoạn Tiêu trực tiếp bắt máy ngay trước mặt cô.

Đoạn Tự hỏi: “Hôm nay con sẽ đến chứ?”

Hỏi có đến gặp bác sĩ tâm lý hay không. Từ sau cuộc trò chuyện hôm đó, Đoạn Tự dường như rất để ý đến sức khỏe tâm lý của anh.

Đoạn Tiêu lười biếng đáp: “Chưa chắc.”

Đoạn Tự ngập ngừng: “Mẹ là vì muốn tốt cho con, đừng tự làm rối cuộc sống của mình.”

Cuộc gọi kết thúc trong vòng chưa đầy nửa phút.

Nghe toàn bộ cuộc nói chuyện, Hạ Ngưỡng tò mò: “Đi đâu thế?”

“Đi xem mắt.” Đoạn Tiêu trêu cô, “Mẹ anh đã sắp xếp 10 cô gái cho anh gặp mặt.”

“Ồ.”

Hạ Ngưỡng không nhìn anh nữa, ngồi thẳng lại và cài dây an toàn một cách lơ đãng.

Đoạn Tiêu cảm thấy mình tự chuốc vạ vào thân, mí mắt khẽ sụp xuống. Trên đường lái xe về, cũng không nói gì thêm.

Khi về đến chung cư, cửa thang máy vừa mở.

Hạ Ngưỡng vịn tường đi đến cửa phòng của cô, đang loay hoay mở khóa thì chợt bừng tỉnh, ngập ngừng gọi anh lại: “Nhưng mà...”

Lúc này vẫn là buổi chiều, Đoạn Tiêu còn phải trở lại công ty. Ban đầu chỉ là tiện đường đưa cô về trước, nên vẫn đứng phía sau chưa rời đi.

Nghe cô nói chuyện với mình, anh bình tĩnh đáp: “Nhưng gì?”

Bị ánh nhìn sâu thẳm của anh làm cho căng thẳng, Hạ Ngưỡng cắn môi: “Nhưng người anh thích là em, nếu anh đi xem mắt thì chúng ta phải làm sao đây?”

Quả nhiên nghĩ chuyện này suốt cả quãng đường.

Đoạn Tiêu nhướn mày: “Làm sao là sao?”

“Chúng ta không ở bên nhau nữa sao?” Cô suy nghĩ một lúc, chậm rãi hỏi: “Anh không muốn yêu đương với em nữa hả?”

Anh nhìn cô chăm chú: “Giờ mới nghĩ đến việc cho anh một danh phận à. Họ Hạ à, em sẽ không tỉnh rượu là quên hết mọi chuyện đấy chứ?”

Hạ Ngưỡng cup mắt, khẽ suy tư: “Em không có uống say, chỉ là uống hơi nhiều thôi.”

Đoạn Tiêu lười biếng dựa vào tường nhìn cô, ra hiệu cho cô vào nhà trước, rồi lại hỏi với vẻ châm chọc: “Mời anh vào ngồi chút chứ?”

“...”

Lẽ ra chỉ vài câu là có thể xác định mối quan hệ, trong mắt người khác họ sớm đã là đôi tình nhân yêu nhau nhiều năm. Ai mà ngờ sự thật lại khác xa như vậy.

Có lẽ Đoạn Tiêu đã bị cô tạo ra bóng ma, nên nhất quyết muốn có một cuộc trò chuyện nghiêm túc.

Hai người ngồi đối diện nhau bên bàn trà trong phòng khách. Hạ Ngưỡng hơi say và buồn ngủ, nhưng cô vẫn cố gắng mở to mắt lắng nghe anh nói.

Đoạn Tiêu chống khuỷu tay lên đầu gối, mở lời: “Nói rõ rồi, lần này em thực sự muốn yêu đương với anh.”

Lần đầu tiên hẹn hò không quá thuận tuý, cô không thừa nhận.

Lần thứ hai thì lại xen lẫn giữa ép buộc và trao đổi, cô cũng không công nhận.

Hạ Ngưỡng ngơ ngác, chỉ cảm thấy không khí thật trang nghiêm.

Vậy nên cô nghiêm túc gật đầu đồng ý.

Anh bắt đầu nêu điều kiện: “Em không được đối xử tốt với tất cả mọi người.”

Cô phản đối: “Đâu có.”

“Nhưng anh lại cảm thấy với ai em cũng tốt.”

“Đó là chỉ tốt với anh thôi! Được lợi còn ra vẻ.” Hạ Ngưỡng sắp xếp lại suy nghĩ, nói: “Mối quan hệ của chúng ta, anh mới là người cần thay đổi.”

Cô là người được anh nuôi dưỡng, trước đây mối quan hệ của họ có phần cưỡng ép. Vì vậy, làm sao để làm một người bạn gái anh thích cũng là do anh tự mình dạy dỗ mà thành.

Nhưng yêu đương là sự hỗ trợ lẫn nhau.

Anh không thể cứ mãi giữ thế chủ động, anh cũng nên trở thành người bạn trai mà cô mong muốn.

Đoạn Tiêu chống tay lên trán: “Thay đổi chỗ nào?”

“Anh hỏi em có ổn không, em luôn nói ổn. Giờ em muốn nói là không ổn.”

“Không ổn cái gì?”

“Ví dụ như em đã bắt đầu đi làm rồi, sau giờ làm cũng có việc riêng, có thể đi ăn, đi chơi cùng bạn bè.” Cô nói chậm chậm, “Không thể lúc nào cũng dành thời gian cho anh.”

Đoạn Tiêu miễn cưỡng gật đầu: “Tiếp đi.”

“Nếu anh đi công tác đột xuất, phải cân nhắc lịch trình của em nữa.” Hạ Ngưỡng mím môi, nói đến đây thậm chí cô còn có chút bực bội: “Không thể hờ tì là bắt em đi cùng!”

“... Ừm.”

“Em có quyền giao lưu bình thường với bạn khác giới, anh không được lúc nào cũng thần hồn nát thần tính.”

Đoạn Tiêu nhìn cô chăm chăm, đoán rằng những điều này cô đã ngẫm đi ngẫm lại trong đầu không biết bao nhiêu lần: “Còn gì nữa?”

Hạ Ngưỡng bình tĩnh nói tiếp: “Còn có, khi anh tức giận không được mặt nặng mày nhẹ với em.”

“Quá đáng rồi đấy?” Anh bật cười, “Em làm anh tức giận, anh còn phải cười với em à?”

“Nhưng lúc em giận không đáng sợ như anh.” Cô kiên cường ngồi thẳng hơn, “Em cũng không mặt lạnh nhìn anh như thế. Hơn nữa, em rất hiếm khi tức giận với anh.”

Đoạn Tiêu gật đầu: “Đúng là vậy.”

Anh phối hợp như vậy, Hạ Ngưỡng cũng thả lỏng cảnh giác, cuối cùng lại hỏi: “Có thể cho em mượn Năm Giờ Rưỡi được không?”

Ngón tay đang buông lỏng trên đầu gối của anh gõ nhẹ hai cái, lưỡi biếng nói: “Ngày mai sẽ huấn luyện nó nói tiếng người, gọi em là mẹ.”

Cô bật cười thành tiếng: “Vây những chuyện khác, để em nghĩ tiếp rồi nói.”

Đoạn Tiêu nhìn cô, nghiêng đầu hỏi: “Đến lượt anh hỏi rồi.”

“Anh nói đi.”

Anh đứng dậy, khụy một gối bên cạnh sofa cô đang ngồi. Cánh tay vòng ra sau lưng, kéo cô lại gần, hơi cúi người xuống: “Có thể hôn em được chưa?”

Hạ Ngưỡng vừa ngẩng đầu lên, môi đã bị anh chiếm lấy.

Đôi môi quen thuộc, nóng bỏng và hơi thở ngọt ngào hương rượu, áp sát vào nhau. Sofa vốn đã nhỏ, Đoạn Tiêu lại từ từ tiến gần, đẩy cô vào góc, hoàn toàn khống chế cơ thể cô.

Âm thanh nụ hôn dần trở nên ướt át, vang lên rõ ràng trong phòng khách yên tĩnh.

Dù uống khá nhiều, Hạ Ngưỡng vẫn không thể ngăn được sự ngượng ngùng, cô cảm thấy tai mình đỏ ửng, sắc đỏ từng đợt lan dọc xuống cổ cũng trở nên nóng bỏng.

Đoạn Tiêu không nhắm mắt, anh chăm chú quan sát từng phản ứng nhỏ nhất của cô.

Thấy hàng mi dày của cô khẽ run, làn da mịn màng cũng đang ửng đỏ, thấy rõ được rằng cô đang rung động.

Cô không còn chút sức lực nào, tay vòng ra sau eo anh từ từ trượt xuống. Lại bị anh nắm lấy đưa vào trong áo sơ mi của anh thăm dò, chạm vào cơ bắp săn chắc ở eo và hông.

Bất chợt, trong đầu Hạ Ngưỡng thoáng hiện lên hình ảnh hình xăm của anh ở chỗ tay cô chạm vào. Cơn say trong người lập tức tan biến, cô vội vàng rút tay lại.

Cô rất sợ rằn, cho dù hình xăm của anh chỉ là bộ xương của một con rằn, chứ không phải hình dạng nguyên vẹn.

Nhưng nó vẫn khiến cô có cảm giác áp lực và bất an.

Đoạn Tiêu hiểu thấu tâm tư này của cô, anh nhẹ cắn vào đôi môi mềm mại, cười khẽ: “Gan thật nhỏ.”

Hạ Ngưỡng bất mãn muốn tránh đi.

Anh không cho, giữ lấy mặt cô nửa hôn nửa cắn, hơi thở dồn dập giao hòa: “Để em chạm, đâu có bắt em phải li.ếm đâu.”

Chương 60: Tốt nghiệp – Dắt mèo đi dạo

Trên mặt Hạ Ngưỡng vẫn còn lớp trang điểm giả tàn nhang của phù dâu nhưng bây giờ đã bị đầu ngón tay anh chầm chậm chà đến gần như mờ đi, ngay cả son môi cũng không còn trong lúc vừa hôn vừa cọ xát.

Hôn được một lúc, miệng Đoạn Tiêu ve vuốt dưới cằm cô, rồi từ đáy lòng thốt lên một câu than vãn: “Không ngon tí nào.”

“...”

Môi dưới của Hạ Ngưỡng bị anh ngậm và mút đến mức vừa nóng vừa tê, trong tầm mắt cô chỉ còn thấy phần cổ và sau tai đang ửng đỏ lên của anh, cùng đôi mắt đen sâu thẳm và mái tóc ngắn đen nhánh.

Mu bàn tay của Hạ Ngưỡng chạm vào yết hầu lộ rõ của chàng trai, bối rối đẩy ra: “Em buồn ngủ lắm, muốn đi tẩy trang.”

“Anh tẩy trang giúp em.”

Hồi đại học, có khoảng thời gian Hạ Ngưỡng bận rộn với các cuộc thi, thậm chí cả các cuộc thi vũ đạo lớn của quốc tế. Không ít lần cô vẫn chưa tẩy trang sau khi biểu diễn đã được Đoạn Tiêu đưa về.

Về nhà cũng chẳng làm được gì, cô mệt đến mức thiếp đi.

Sau khi tắt máy tính, không có gì làm thì anh sẽ nằm sấp bên cạnh nghiên cứu làm sao để tẩy lớp son phấn trên mặt cô.

Đoạn Tiêu đã nhiều lần giúp cô tẩy trang.

Kỹ thuật hơi thô, nhưng rửa rất sạch sẽ.

Miệng anh như thước đo, có thể nếm ra vị của mỹ phẩm còn sót lại trên gương mặt cô.

Sau khi tẩy trang xong, anh lại dùng khăn ướt lau mặt cho cô thêm vài lần nữa. Cuối cùng, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn với làn da mịn màng vốn có của cô gái lộ ra, trên mặt còn thoang thoảng hương thơm.

Hạ Ngưỡng đã ngủ sâu, cô cuộn mình trên sofa rồi trở mình, chân đạp vào hộp quà cưới để trên bàn trà.

Đoạn Tiêu nhéo mặt cô cũng không phản ứng.

Tranh thủ còn chút thời gian, anh nửa quỳ gối bên sofa lại nghịch ngợm cô thêm chút nữa.

Đầu ngón tay anh lướt từ hàng mi của cô xuống đến môi, Hạ Ngưỡng cảm thấy nhột, khẽ ngẩng mặt lên muốn né tránh, rồi lẩm bẩm: “Em buồn ngủ mà.”

“Hôn thêm một lúc.”

Anh cười, lại đưa đầu lưỡi ra liếm xuống, cảm giác mềm mại ẩm ướt ấy khiến người ta thấy rạo rức đến tận xương tuỷ. Tay anh lần theo cần cổ trắng mịn của cô, dần dần hạ xuống, dừng lại ở dây váy rộng trên vai cô.

Thật sự rất hư, không chịu để cho người khác ngủ yên.

Hạ Ngưỡng bị quấy đến nửa tỉnh nửa mê, đầu óc mơ màng. Một câu cũng chẳng nói gì, tức giận xoay người, úp mặt vào khe ghế sofa.

Đoạn Tiêu thấy buồn cười, vỗ nhẹ vào hông cô: “Không làm em nữa, vào giường ngủ đi.”

Nói xong, anh thực sự giữ đúng lời nói, anh cúi xuống vòng tay qua eo và sau đầu gối cô rồi bế cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Lúc Hạ Ngưỡng tỉnh dậy là vào khoảng hơn hai giờ chiều, trên mặt vẫn còn đắp một miếng mặt nạ gần như đã khô.

“...”

Vừa nhìn là biết ngay hành động này là của Đoạn Tiêu, đồ trai thẳng.

Cô mở điện thoại xem giờ và các tin nhắn, sau khi lướt qua mấy bức ảnh chụp đám cưới, lại nhìn thấy dòng trạng thái mới đăng trên vòng bạn bè của Đoạn Tiêu, cách đây khoảng mười phút.

Anh thực sự đang ở phòng chờ VIP của sân bay quốc tế Kinh Châu.

【Cấm Tiêu】 : Anh đi đâu vậy?

【Tiêu】 : Đi công tác ở Hồng Kông.

Ngay sau đó, một cuộc gọi video được kết nối.

Trên màn hình, hai người ở hai hoàn cảnh đối lập rõ rệt: Một bên sáng, một bên tối.

Đoạn Tiêu chống khuỷu tay lên bàn ăn, mặc một chiếc áo thun đen, đội mũ bucket xuất hiện trên màn hình. Vành mũ kéo thấp che khuất phần trán, cũng che đi đôi mắt sắc lạnh và sâu thẳm của anh.

Anh ăn mặc như một công tử thanh thời, dáng vẻ cũng rất lười biếng: “Bật đèn.”

Hạ Ngưỡng cuộn trong chăn không muốn nhúc nhích, ngáp một cái: “Nhưng em vẫn còn buồn ngủ mà.”

“Ngủ lâu như vậy rồi, tối em không ngủ nữa à?”

“Tối rồi tính, dù gì mai cũng là cuối tuần.” Cô kéo dài giọng mũi, giọng nói nghe hơi lười biếng: “Anh gọi cho em làm gì?”

Đoạn Tiêu liếc nhìn cô: “Có lẽ anh sẽ phải ở Hồng Kông hơn một tháng.”

Hạ Ngưỡng chậm rãi đáp: “Ồ.”

“...”

“Bíp”, Đoạn Tiêu bất ngờ cúp máy.

Cơn buồn ngủ của Hạ Ngưỡng thoáng chốc biến mất, cô nhìn màn hình điện thoại với vẻ khó hiểu, suyt nữa cho rằng do mạng của mình có vấn đề.

Anh sao vậy nhỉ?

Một lúc sau, nhận được tin nhắn của Đoạn Tiêu: [Anh lên máy bay rồi.]

Đoạn Tiêu không ở Kinh Châu, chỉ có thể thi thoảng quấy rầy cô qua điện thoại. Tất nhiên, đa phần đều bị cô chọc giận đến cứng họng mà tắt máy.

Hạ Ngưỡng chưa bao giờ biết mình chọc anh không vui chỗ nào.

Nhưng dường như cô cũng chẳng cần phải dỗ anh.

Dù sao không lâu sau, anh lại gọi video tìm cô như không có chuyện gì xảy ra.

Trong cuộc sống, đổi mới duy nhất là cô sắp chính thức được nuôi con mèo Năm Giờ Rưỡi. Mỗi khi tan làm về, Hạ Ngưỡng lại vuốt ve nó, hoàn thành ước mơ nhỏ thời sinh viên là có một chú mèo.

Trong lúc đó, người quản lý cũng không để cô rảnh rỗi.

Sau khi hoàn thành công việc hướng dẫn vũ đạo cho phim 《Tử Dạ Ca》, Hạ Ngưỡng lại được sắp xếp tham gia một chương trình vũ đạo mang tên 《Phi Phàm Vũ Xã》.

Với kinh nghiệm của cô chưa đủ sức làm huấn luyện viên nên đạo diễn cho cô một vai trò là “Đàn chị”.

Cô cùng với một diễn viên đóng thế có chút danh tiếng khác, đóng vai trò như một người hướng dẫn, cân bằng giữa các huấn luyện viên và các thí sinh tham gia cuộc thi.

Mỗi vũ công tham gia chương trình giải trí múa đều là những người xuất sắc được tuyển chọn từ số đông người không chuyên, hoặc là những thực tập sinh sắp ra mắt hay đã ra mắt nhưng chưa nổi tiếng.

Ở tập đầu tiên, Hạ Ngưỡng xuất hiện với tư cách khách mời đặc biệt.

Ban giám khảo đưa ra thử thách cho cô là phải học thuộc và biểu diễn năm điệu nhảy trong vòng mười phút.

Chương trình giải trí thường có kịch bản, nhưng trong phần này phải dựa vào thực lực, sẽ không được thông báo trước. Các vũ công đeo mặt nạ bắt đầu trình diễn điệu nhảy khi âm nhạc vang lên.

Sau đó Hạ Ngưỡng lần lượt học theo và biểu diễn lại từng điệu nhảy tương ứng với các bản nhạc khác nhau.

Độ khó này được coi là mức trung cấp, sau khi hoàn thành tất cả, tiếng vỗ tay vang lên từ dưới khán đài. Người dẫn chương trình tiếp tục dẫn dắt, yêu cầu các vũ công tháo mặt nạ.

Ngay khi nhìn thấy gương mặt đó, Hạ Ngưỡng kinh ngạc thốt lên: “Cô giáo Hồ!”

Trên người cô đang đeo mic, giọng điệu ngạc nhiên và vui mừng được thể hiện rõ.

Hồ Quân và Hạ Ngưỡng, đều là học trò của giáo sư Ngỗi Mẫn Vận. Cô ấy lớn hơn Hạ Ngưỡng hơn 10 tuổi, từ nhỏ từng theo học tại Học viện Vũ đạo và được chọn vào đoàn múa từ rất sớm.

Mặc dù Hồ Quân thường bị các vũ công nói ngoại hình, chiều cao và cân nặng chưa phù hợp, nhưng cô ấy lại là một huyền thoại phá vỡ nhiều kỷ lục trong ngành.

Thậm chí, trong thời gian thực tập Hồ Quân đã từng hướng dẫn cho một dàn chị khác của Hạ Ngưỡng là Lâu Tầm Phương.

Nói tóm lại, sự xuất hiện của Hồ Quân trong chương trình này là một đòn đánh uy lực đối với các vũ công trong ngành.

Dù vậy Hồ Quân có ấn tượng tốt với cô, nhận xét: “Vũ công Hạ Ngưỡng thực sự rất tuyệt vời. Cô ấy không phải là kiểu có sức mạnh vượt trội, nhưng lại có tài năng và phong cách rất riêng, là kiểu người phát huy được sự mềm mại và uyển chuyển đến cực điểm.”

Vì để khán giả khẳng định Hạ Ngưỡng là phái thực lực.

Ngoài thử thách đầu tiên, đạo diễn còn giao cho cô và một diễn viên mô phỏng chuyển động* khác nhiệm vụ huấn luyện các học viên.

(**动作捕捉演员*) (diễn viên mô phỏng chuyển động) là người sử dụng công nghệ “*motion capture*” (móc chuyển động) để ghi lại các chuyển động của cơ thể, sau đó chuyển chúng vào các nhân vật hoạt hình hoặc trong các hiệu ứng đặc biệt trong phim, trò chơi điện tử, hoặc các sản phẩm truyền thông khác. Họ thường mặc bộ

trang phục đặc biệt được gắn các cảm biến để theo dõi chuyển động chính xác.)

Không ngờ chỉ mới sau tập đầu tiên, Hạ Ngưỡng đã nhận được sự chú ý không nhỏ.

Điệu múa đầu tiên cô biểu diễn trên chương trình là 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》, vừa trong trẻo lạnh lùng mềm mại lại vừa quyến rũ thu hút.

Màn xoạc chân trên không của cô tạo cảm giác như đang lơ lửng, khiến cư dân mạng cười bình luận “Biết khinh công”.

Tuy nói rằng trở thành nghệ sĩ thì không nên quá quan tâm đến những việc thế tục phàm trần, nhưng nghệ sĩ cũng cần phải biết nắm bắt cơ hội, kết nối với các hoạt động thương mại để có thể tự nuôi sống bản thân.

Trong khoảng thời gian này, lần đầu tiên quản lý của Hạ Ngưỡng bận rộn đến mức phải xem xét hàng chục hợp đồng.

Các hashtag như: #HạNgưỡngDebut, #QuánquânthiênphúvũđạoHạNgưỡng, #Nữthầncổđiểnlạnhlùng, nhanh chóng lên top tìm kiếm

Vì vậy, Hạ Ngưỡng còn được phỏng vấn bởi tạp chí và báo chí.

Vốn dĩ cô không thích việc những tài khoản marketing trên mạng gán cho cô những hình tượng quá đối xa lạ, nên trong buổi phỏng vấn cô cố gắng thành thật nhất có thể.

“Tôi không phải là nữ thần cổ điển lạnh lùng đâu, danh xưng này kỳ lạ quá, trong ngành này còn nhiều người xứng đáng hơn tôi nhiều...”

“Đúng là tôi có uống trà, nhưng tôi uống trà hoa, loại ngọt ấy. Chữ viết thư pháp cũng không đẹp, tôi cũng không thích mặc

sườn xám đâu, cũng đi bar uống rượu.”

“Về chuyện học hành, tôi không giỏi lắm. Đã từng rớt môn, mà còn rớt cả môn thi được mở tài liệu nữa... Bạn bè xung quanh cũng nói tôi khá ngốc, là con chim ngốc nghếch.”

Kết quả là cư dân mạng không hề bị sự khiêm tốn và chấp nhận thất bại của cô làm nản lòng, ngược lại còn càng thêm hâm mộ cô.

【 Mẹ ơi, ngoài đời giọng cô ấy mềm mại thế! Kiểu đáng yêu tương phản này tôi thích quá, moa moa em gái nhỏ! 】

【 Em gái này thú vị ghê, trên sân khấu thì đại sát tứ phương, nhưng nhạc dừng lại là trở về thành bé thỏ trắng ngại ngùng rồi. 】

【 Cực xinh đẹp, cực dịu dàng, vừa có khí chất vừa có tài, nhìn có vẻ dễ bị bắt nạt, còn rất real nha! Vợ mới ra đời rồi woo woo woo!! 】

Xem xong toàn bộ bình luận, quản lý của Hạ Ngưỡng khuyên cô nên yên phận một chút.

Hãy cố gắng giữ lấy phú quý to lớn bốc lên từ phần mộ tổ tiên này đi.

Đêm trước lễ tốt nghiệp, Đoạn Tiêu nhìn người ở phía bên kia màn hình, đang tỉ mỉ cắt móng cho chú mèo.

Điện thoại được đặt trong hộp khăn giấy trên bàn, góc quay hướng xuống, vừa vặn thấy cô ngồi trên thảm, ôm lấy Năm Giờ Rưỡi lông xù trong lòng.

Hạ Ngưỡng nhìn xuống, hàng mi dài khẽ rũ xuống, tập trung cẩn thận cầm lấy móng của Năm Giờ Rưỡi.

Cô vừa tắm xong, đang mặc một chiếc váy ngủ trắng cổ tròn viền ren. Đuôi tóc đen nhánh vẫn còn hơi ẩm ướt, vài lọn rủ xuống trước ngực, làm ướt nhẹ phần áo mỏng nơi cổ áo.

Đã năm phút trôi qua mà cô chưa nói với anh câu nào.

Con mèo đó đúng là một tai họa.

Đoạn Tiêu nghiêng rặng, khó chịu buông cây bút cảm ứng xuống: “Hạ Ngưỡng.”

Hạ Ngưỡng không ngẩng đầu lên, sống lưng lại cúi xuống thấp hơn một chút nường theo ánh đèn: “Anh đừng gọi em, em sợ xao nhãng và cắt phạm đấy.”

Năm Giờ Rưỡi, cục than kia ngoan ngoãn nằm trong vòng tay cô, cái đuôi còn nghịch ngợm ve vẩy. Một chân mèo bấu vào gấu váy cô, để lộ một đoạn chân thon thả trắng mịn.

Đoạn Tiêu nhìn cô một lúc, bưng ly nước đá bên cạnh lên uống cạn. Anh cắn nát viên đá, yết hầu khẽ chuyển động: “Dạo này đúng là anh quá chiều em rồi.”

Hạ Ngưỡng cắt xong móng cuối cùng.

Năm Giờ Rưỡi giống như vừa được giải thoát, lập tức chui ra khỏi tay cô.

Lúc này cô mới hoàn hồn, quay lại nhìn vào màn hình điện thoại: “Anh vừa nói gì thế?”

Giọng anh khàn khàn: “Anh nói, em cứ đợi đấy.”

Hạ Ngưỡng ngơ ngác: “Đợi cái gì cơ?”

Đoạn Tiêu nghiêng khuôn mặt điển trai lại gần màn hình và cười một cách ranh mãnh. Anh không nói ra tiếng mà dùng khẩu hình để thốt ra hai từ th.ô t.ục.

“...”

Lần này là Hạ Ngưỡng ngắt điện thoại trước.

Đoạn Tiêu cười khẽ.

Giỏi thật rồi, dám cúp điện thoại của anh.

Lễ tốt nghiệp của Đại học Kinh Châu luôn được tổ chức long trọng, sân vận động với sức chứa hàng vạn người không còn một chỗ trống. Dưới sự hướng dẫn của người cầm bảng, các khoa lần lượt vào chỗ ngồi.

Đến một thời điểm nhất định, toàn trường đứng dậy, các giáo sư mặc lễ phục danh dự màu vàng kim lần lượt tiến vào để làm lễ chạm tua mũ cho các sinh viên tốt nghiệp.

Trang Tĩnh đứng bên cạnh đùa với mấy người bạn cùng phòng: “Tiến về phía chúng ta là đội ngũ tài liệu tham khảo.”

“Cảm giác áp lực gì thế này? Không ngờ ngày cuối cùng lại trang trọng đến thế!”

“Những SCI* biết đi, hahaha.”

*(*SCI – Science Citation Index, một chỉ số trích dẫn khoa học)*

Hạ Ngưỡng nghe cũng thấy thú vị, đây là lần đầu tiên sau bốn năm nhập học cô thấy nhiều viện sĩ gần trong gang tấc thế này.

Khi đến phần phát biểu, đã gần đến thời gian của bữa liên hoan.

Theo lời giới thiệu của người dẫn chương trình, cô bước lên sân khấu với tư cách sinh viên tốt nghiệp xuất sắc.

Nhìn xuống biển người đông đúc phía dưới, Hạ Ngưỡng giữ bình tĩnh rồi mỉm cười cất giọng: “Kính chào các thầy cô, các bạn học và các vị phụ huynh. Em là Hạ Ngưỡng, lớp 1 ngành Vũ

đạo khóa 2x. Thật vinh dự khi hôm nay được đứng đây, phát biểu thay mặt các sinh viên tốt nghiệp.”

“Bốn năm trước, chúng ta từ Năm Châu Tứ Hải về đây. Bốn năm sau, chúng ta sẽ từ đây mà đi trời Nam đất Bắc, cuộc đời độc lập của chúng ta sẽ chính thức bắt đầu từ giờ phút này.”

“... Thành công chưa bao giờ có tiêu chuẩn duy nhất, chỉ có chính chúng ta mới có thể định nghĩa cuộc đời mình là bình thường hay vĩ đại.”

“Hy vọng chúng ta tìm được chân lý độc nhất vô nhị, vượt qua ngàn con sóng, không quên nguyện ước ban đầu.”

“Kính gửi Tổ quốc, gửi đến trường xưa.”

“Gửi đến tôi và bạn, những con người tràn đầy sức sống, và gửi đến một tương lai tươi sáng huy hoàng.”

“Chúc mọi người khóa 202x tốt nghiệp vui vẻ! Chúc các bạn tiền đồ rộng mở, và hẹn gặp lại một ngày nào đó.”

Tiếng vỗ tay vang dội, đồng thời pháo giấy cũng nổ.

Những dải băng màu sắc rực rỡ bất ngờ bắn ra khi Hạ Ngưỡng chuẩn bị rời sân khấu.

Cô không được báo trước về màn này nên ngạc nhiên đưa tay che miệng, nhưng vẫn kịp giữ bình tĩnh và an toàn lui xuống sân khấu.

Vừa xuống sân khấu, cô bị một cánh tay rắn chắc vòng qua eo kéo vào bên trong hậu trường. Ẩn sau tấm màn, hơi thở quen thuộc và hỗn loạn phủ xuống mặt cô.

Mới chỉ có hai giây, mà đã hôn đến mấy lần.

Hạ Ngưỡng không cần nhìn cũng biết là ai, cô nghiêng đầu tránh né, đẩy anh ra đẩy ngược ngược: “Đừng hôn, có người ở đây!”

“Chúc mừng tốt nghiệp.” Đoạn Tiêu nghịch ngợm véo nhẹ eo cô qua lớp áo cử nhân rộng rãi, anh cúi đầu nhìn, nâng mặt cô lên cố tình hỏi: “Có nhớ anh không?”

Đầu ngón tay anh thoang thoảng mùi thuốc lá bạc hà.

Cô không trả lời, giữ một chút khoảng cách, chăm chú ngắm anh.

Suốt hơn một tháng qua, hai người chỉ có thể nhìn thấy nhau qua những cuộc gọi video, nhìn thì không nhận ra có gì khác biệt nhưng gặp trực tiếp mới thấy có chút thay đổi.

Đoạn Tiêu mặc một chiếc sơ mi trắng, vạt áo được nhét vào trong thắt lưng. Dưới ánh đèn, bờ vai rộng, eo hẹp càng tôn lên vẻ ngoài phóng khoáng. Đuôi mắt hơi nhếch lên, hẹp dài và sắc bén, vừa hoang dã vừa gai góc.

Hình như anh gầy hơn một chút, nhưng cũng có thể là do ở Hồng Kông đã bị râm nắng hơn.

Xung quanh có không ít người đi qua, nhiều người nhận ra hai người, khi đi ngang qua còn chào hỏi.

Qua một tấm màn, có thể nghe thấy tiếng trò chuyện nho nhỏ...

“Tình yêu xuyên biên giới của hai người này đã kết thúc rồi nhưng lại vẫn về bên nhau! Yêu lâu thật.”

“Nghe nói từ hồi cấp ba đã có gì rồi đúng không? Tôi sắp tin vào tình yêu rồi đây, mà nhìn cậu thiếu gia này không giống kiểu người chung thủy lắm đâu.”

“Khoảng thời gian trước còn thấy hai người ở hôn lễ của đàn chị, chắc cũng sắp kết hôn rồi nhỉ?”

“Gấp thế? Hay là có bầu rồi, thú vị quá hahahaha!”

“...”

Càng nói càng lộ bịch.

Hạ Ngưỡng nghe đến mức xám mặt. Đúng là tin đồn, rõ ràng chiều nay cô còn lên sân khấu biểu diễn cùng mọi người trong học viện cơ mà.

Bầu cái đầu cậu ấy chứ.

Có ai có bầu mà còn có thể xoạc chân trên không không hả?

Đoạn Tiêu cũng lắng nghe với vẻ mặt không cảm xúc, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Anh không còn là sinh viên tốt nghiệp chính quy, cũng không còn là sinh viên của Đại học Kinh Châu nữa, bởi vì thực tế anh tốt nghiệp từ nhiều tháng trước rồi.

Trước khi anh kịp mở lời, Hạ Ngưỡng đã thản nhiên kéo anh ra ngoài: “Chắc không cần xem tiệc tối đâu nhỉ? Miểu Miểu còn đang đợi em đấy.”

Dù sao các thủ tục chia tay và chụp ảnh vào buổi chiều cũng xong rồi, cô còn phải ở lại trường đại học này để tiếp tục học nghiên cứu ba năm nữa.

Ngoại trừ vài người bạn cùng phòng thân thiết, cô không có quá nhiều cảm xúc lưu luyến.

Ôn Vân Miểu đang đợi cô bên ngoài sân vận động, trên tay cầm một bó hoa dành dành.

Ban đầu còn vui vẻ vẫy tay chào cô, nhưng khi thấy chàng trai cao lớn đứng bên cạnh cô, vẻ mặt của cô ấy lập tức trở nên u ám.

Còn chưa kịp đến gần, Đoạn Tiêu đã không vui, bóp nhẹ ngón tay cô: “Anh vừa về, em đã kéo theo một cái bóng đèn, tránh anh đấy à?”

“Anh đừng nói bậy, Miểu Miểu đã ở cùng em từ chiều rồi.” Hạ Ngưỡng buồn bực. “Sao em phải tránh anh chứ?”

Anh nghiêng đầu thì thầm bên tai cô, nhấn từng chữ: “Quên mất tối qua anh nói gì rồi à?”

Cô đỏ mặt, lần này thật sự muốn lảng tránh. Rút tay mình ra, cô bước đến bên cạnh Ôn Vân Miểu: “Em chờ lâu chưa?”

“Chưa ạ, em vừa mới xem phát trực tiếp buổi lễ của chị trên trang chính.” Ôn Vân Miểu đưa hoa cho cô: “Chúc mừng tốt nghiệp, chị!”

Cô ấy hoàn toàn phớt lờ Đoạn Tiêu bên cạnh.

Đoạn Tiêu cũng lơ đãng quan sát cô ấy từ đầu đến chân.

Bị ánh mắt ấy nhìn chăm chăm, Ôn Vân Miểu cảm thấy nổi da gà, cô ấy bèn quay người lại, mở miệng đánh đòn phủ đầu: “Không nghe lắm đâu, là giọng của em đấy.”

Anh nhướn mày: “Kỳ quan thứ chín của thế giới, em có thể một hơi nói hết câu rồi.”

“Anh, anh!” Bị lời anh nói chọc giận, Ôn Vân Miểu tức đến nổi nháy dựng lên, kích động đến mức lại lấp bắp, quay đầu tố cáo: “Chị, chị nói gì đi, chị xem anh ấy kìa!”

Đoạn Tiêu khẽ cười, tán thành nói một cách sâu xa: “Đúng là nên để chị em nhìn kỹ anh.”

Hạ Ngưỡng đã quên rằng tính khí của hai người họ trước đây không mấy hòa hợp.

Huống chi bây giờ đã khác xưa, Ôn Vân Miếu đã trưởng thành hơn, có thể nói chuyện lưu loát và châm chọc người khác không thương tiếc.

Cô đứng giữa hai người để hòa giải: “Ăn tối không? Đói quá rồi.”

Đoạn Tiêu: “Về nhà ăn, anh nấu.”

Hạ Ngưỡng ngạc nhiên nhìn anh: “Anh nấu?”

“Em cũng biết nấu mà!” Ôn Vân Miếu khẽ hừ, tự hào nói. “Đến lượt anh lấy lòng chị em chắc? Em đã nấu cho chị ấy ăn gần hai năm rồi, chẳng ai có tài nấu ăn hợp khẩu vị của chị ấy bằng em đâu!”

Anh hừ lạnh: “Thật vậy sao?”

Hạ Ngưỡng đứng giữa hai người, rụt rè đề xuất: “À ừm... em muốn ăn lẩu.”

Thế là ba người cùng đi đến siêu thị, mua nguyên liệu cho món lẩu Sukiyaki kiểu Nhật.

Trong suốt thời gian đó, Ôn Vân Miếu luôn kéo Hạ Ngưỡng, hai chị em khoác tay nhau, không cho anh một chút cơ hội nào để tiếp cận.

Mãi đến khi về đến nhà, Đoạn Tiêu ném túi nguyên liệu lên bàn bếp rồi nói lớn: “Vất vả rồi.”

Ôn Vân Miếu ngờ vực hỏi: “Chẳng phải nói anh cũng biết nấu sao?”

“Anh vừa xuống máy bay, phải về nhà tắm.” Anh lười nhác quay đi, vừa đi ra ngoài vừa kéo Hạ Ngưỡng dậy: “Đi thay cát mèo cho

‘Năm Giờ Rưỡi’ nào.”

Hạ Ngưỡng đang dọn bàn ăn, ngạc nhiên: “Nhưng em vừa mới thay cho nó lúc sáng mà...”

Đoạn Tiêu nhéo má cô: “Im nào.”

Dù sao thì căn hộ của anh ngay đối diện, rất tiện lợi.

Chưa đi được mấy bước vào nhà, Hạ Ngưỡng còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị anh cúi đầu áp sát hôn ngay phía sau cánh cửa.

Ngón tay thô ráp và nóng bỏng của anh khẽ lướt qua gò má mịn màng của cô, rồi lần xuống phần gáy trắng ngần. Cảm giác quen thuộc ấy khiến tim cô thổn thức, như có dòng điện chạy qua.

Đoạn Tiêu rõ ràng là đã đi công tác quá lâu, kiềm chế đã quá lâu rồi. Bàn tay còn lại nắm chặt chiếc áo khoác ngăn trên người cô. Những nụ hôn nhỏ nhặt rơi xuống mí mắt và đầu mũi cô, anh hôn khắp một lượt.

Anh nhẹ nhàng cắn đầu lưỡi cô, hỏi lại: “Nhớ anh không? Hửm?”

Hạ Ngưỡng luôn không thể chịu nổi kiểu dụ dỗ của anh. Cử chỉ vừa hung hãn vừa dồn dập khiến cô mềm nhũn, chỉ có thể nhờ tay anh đỡ eo mới không trượt xuống. Lưng áp vào cánh cửa, hơi đau nhức.

“Ừm, anh đừng...”

Phía sau cô là cánh cửa lạnh lẽo, còn nhiệt độ đang kề sát kia lại nóng hổi.

Đúng lúc đó cửa bị gõ nhẹ, giọng nói lạnh lạnh của Ôn Vân Miếu vang lên ngoài hành lang: “Chị ơi, chị có điện thoại! Là chị Cận Tình gọi nè.”

“...”

Hiện tại, hai cô nàng này làm Đoạn Tiêu phiền đến nỗi muốn nổi điên.

Hạ Ngưỡng mím môi, kháng cự đẩy anh ra: “Em phải quay lại thôi, không phải anh nói cần đi tắm sao?”

Đoạn Tiêu véo vào chỗ xương sườn nhạy cảm của cô rồi cắn mạnh vào xương quai xanh của cô cho hả giận: “Em cố ý đúng không?”

“A!” Cô bị đau, phản bác lại: “Em nào có...”

Ban đầu Hạ Ngưỡng cũng không thấy có gì buồn cười, nhưng khi thấy anh bực dọc và rơi vào tình huống lúng túng, cô không nhịn được mà bật cười.

Bên ngoài, Ôn Vân Miểu lại gọi cô, rõ ràng là điện thoại đã reo vài lần.

Hạ Ngưỡng kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh, trước khi ra ngoài còn ném lại một câu trêu chọc: “Cố lên, anh tự giải quyết nhé.”

“...”

Khi Đoạn Tiêu tắm rửa, thay quần áo xong và đi qua, họ đã ngồi vào bàn, ngay cả trái cây cũng đã rửa sạch sẽ.

Nồi lẩu đã bật khá lâu, đang chờ anh đến.

Anh thay một chiếc áo thun và quần túi hộp, làn da ở cảm rất mỏng, vai rộng chân dài. Có nét gầy gò cảm dục của thiếu niên, trông anh như thể một lát nữa sẽ phải đi ra ngoài.

Ôn Vân Miểu quan sát anh một cách kỹ lưỡng, cảm giác như trong lòng anh đang ủ mưu điều gì.

Quả nhiên, anh vừa tới đã kéo ghế ngồi xuống cạnh chị cô ấy!

Chỉ có điều anh cứ cụp hàng lông mi đen dài, cả người toát lên một luồng khí lạnh không thể xua tan, tâm trạng anh bỗng chốc trở nên rất tệ.

Ai đã chọc giận anh sao?

Ôn Vân Miếu lặng lẽ ăn mì Udon.

Đoạn Tiêu đặt tay lên lưng ghế bên cạnh, hỏi: “Đoạn Cận Tình tìm em có việc gì?”

“Hôm nay trường cậu ấy cũng có lễ tốt nghiệp, nói muốn tới tìm em chơi.” Hạ Ngưỡng đẩy bát đã mức sẵn cho anh, tiện thể đáp: “Nhưng em từ chối rồi.”

Ôn Vân Miếu ngược mắt lên: “Tại sao vậy ạ?”

“Cậu ấy mang Tiểu Bạch theo, mà chị lại sợ Tiểu Bạch lắm.” Hạ Ngưỡng rút vai, rầu rĩ nói: “Chỉ nghĩ đến việc Tiểu Bạch bò lượn lờ trong phòng chị thôi là chị đã nổi hết da gà.”

Đoạn Tiêu hờ hững nói: “Sợ con rắn ấy hả, nuôi không được thì nấu cũng được mà?”

“...”

Ôn Vân Miếu nhìn anh bằng ánh mắt đầy ghét bỏ.

Nếu Đoạn Cận Tình nghe được câu này, chắc chắn cô ấy sẽ liều mạng với anh.

Hạ Ngưỡng cũng cảm thấy anh nói quá đáng: “Đó là rắn cưng của Cận Tình. Nếu ai đó nói muốn ăn Năm Giờ Rưỡi, anh cũng nói vậy à?”

Đoạn Tiêu liếc nhìn chú mèo mập đang cuộn tròn trên ghế: “Nhóc thật đáng thương, mẹ nhóc nói là sẽ ăn nhóc đấy.”

“... Đừng nói bậy với nó chứ!”

Hạ Ngưỡng tức giận đánh nhẹ anh một cái.

Đang ăn dở thì Ôn Vân Miểu chợt nhớ ra: “Chị, chương trình của chị tối nay có tập mới đấy.”

Chương trình vũ đạo của cô là một chương trình trực tuyến, mỗi tối thứ Năm lúc 8 giờ sẽ chiếu tập mới.

“Chẳng phải bảo em đừng xem sao?” Hạ Ngưỡng dùng nĩa chọc chọc đĩa rau, nhăn mũi nói: “Người quen xem, chị thấy xấu hổ lắm.”

Đoạn Tiêu mở lon nước ngọt bên cạnh, nhấp một ngụm: “Xấu hổ à? Thấy em trên chương trình chơi vui vẻ lắm mà.”

Cô khiếp sợ: “Anh cũng xem nữa à?”

Anh nghiêng đầu căn miếng bánh gạo cô vừa giơ lên, hỏi lại: “Chồng em biết dùng internet thì lạ lắm sao?”

“...”

Ôn Vân Miểu vuốt ve lưng chú mèo, cảm thấy thật kỳ quái khi nghe hai người họ nói chuyện tình cảm như vậy. Nhưng có lẽ đây sẽ là chuyện thường ngày sau này, cô ấy chắc chắn sẽ phải chia sẻ chị gái của mình với người khác.

Chậm rãi thuyết phục bản thân chấp nhận việc Đoạn Tiêu gia nhập và trở lại căn nhà này, cô ấy bưng ly Coca lên: “Chị, chúc chị tốt nghiệp vui vẻ.”

Sau khi cụng ly với Hạ Ngưỡng, Ôn Vân Miểu còn khách sáo giơ tay nói: “Nghe nói anh về công ty trong nhà rồi, vậy chúc anh

kiếm được trăm tỷ mỗi năm nhé.”

Đoạn Tiêu nhú mày, ngược lên: “Nói khó nghe thế, nguyên rửa anh xuống dốc đấy à?”

Ôn Vân Miếu: “...”

Thật hận kẻ có tiền.

Ăn xong, Hạ Ngưỡng tắm xong bước ra thì thấy anh vẫn ở phòng khách, vừa xem TV vừa vuốt ve mèo. Cô lau tóc, đi tới: “Anh không về à?”

Đoạn Tiêu quay lại, chăm chú nhìn vào bộ đồ ngủ mỏng manh trên người cô: “Em đi thay đồ khác đi, chúng ta ra ngoài.”

Ôn Vân Miếu – người đang ngồi bên bàn xem chương trình trên iPad, lập tức hỏi: “Anh định đưa chị em đi đâu thế?”

Đoạn Tiêu nhướng mày, lười biếng nhìn qua: “Dắt mèo đi dạo, muốn đi cùng không?”

Ôn Vân Miếu không mấy hứng thú: “Không đi.”

Mèo là loài động vật lười biếng, dắt đi dạo không thú vị như dắt chó, đi vài bước lại muốn người ta bế. Có con còn cực kỳ sợ xã hội, gặp người là đứng yên không động đậy.

Nhưng Hạ Ngưỡng chưa bao giờ dẫn Năm Giờ Rưỡi ra ngoài, nên khá hào hứng.

Nào ngờ Đoạn Tiêu vừa ra khỏi nhà đã ném mèo vào trong căn hộ của anh, rồi nắm tay cô kéo vào thang máy.

Cô ngơ ngác: “Chẳng phải anh nói dắt mèo đi dạo sao?”

Đoạn Tiêu ấn nút xuống tầng hầm đỗ xe, bình tĩnh trả lời: “Nó vừa nói không muốn đi nữa.”

“VẬY BÂY GIỜ CHÚNG TA CÒN ĐI ĐÂU NỮA?”

“ĐI RỒI SẼ BIẾT.”

Anh không nói rõ, Hạ Ngưỡng cũng không truy hỏi thêm, cô buồn chán nghịch ngón tay dài của anh, chợt ngạc nhiên phát hiện: “MỤC CỦA ANH VẪN CHƯA PHAI SAO?”

Từ “Ngưỡng” trên ngón áp út của anh vẫn còn đó.

Đoạn Tiêu nắm lấy ngón tay cô.

Cô chợt nhận ra, khẽ hỏi: “KHÔNG PHẢI LÀ MỤC SAO?”

Anh không nói gì thêm, suốt đường đi cứ im lặng lạ thường. Cho đến khi Hạ Ngưỡng thấy điểm cuối của con đường này, hóa ra là căn hộ Phiếm Hải trước đây.

Cô thắc mắc: “BAO LÂU RỒI ANH CHƯA VỀ ĐÂY VẬY?”

Đoạn Tiêu thản nhiên lấy chìa khóa ra: “MỖI LẦN ANH VỀ NƯỚC ĐỀU Ở ĐÂY, LẦN CUỐI LÀ NỬA NĂM TRƯỚC.”

Mở cửa ra, mọi thứ bên trong vẫn như cũ.

Đúng như anh nói, vì đôi khi vẫn ghé qua nên không có cảm giác cũ kỹ.

Hạ Ngưỡng đi một vòng vào phòng múa rồi bước ra hỏi: “ANH QUAY VỀ Ở ĐÂY ĐỂ LÀM GÌ THẾ?”

“EM MUỐN BIẾT KHÔNG?” Lúc này anh có vẻ vui hơn nhiều, nhìn cô giống như một chú thỏ lạc vào sào huyết của sói, ngồi trước bàn máy tính vẫy tay gọi cô: “LẠI ĐÂY.”

Chiếc máy tính này đã ở đây khá lâu.

Vừa mở máy lên, Đoạn Tiêu quen tay bấm vào vài thư mục.

Là một số video cô ghi hình bài tập nhảy tại căn hộ này, xem đến đây thì vẫn ổn. Nhưng ngay sau đó, Hạ Ngưỡng thay đổi sắc mặt, thấy những tập tin âm thanh vô sỉ mà anh đã ghi lại trước đây.

“Anh bi.ến th.ái!”

Cô tức tối, định xóa đi thì bị anh kéo vào ngồi trên đùi mình.

Đoạn Tiêu cắn tai cô, giữ chặt eo cô: “Không thì em nghĩ anh về đây để làm gì, tất nhiên là muốn thực hiện chút ‘Nghĩ lễ của Đoạn Công’ rồi.”

“Gì mà nghĩ lễ của Đoạn Công!” Tai Hạ Ngưỡng nóng bừng: “Nhưng vừa nãy không phải anh đã...”

Anh thản nhiên hỏi lại: “Anh tự làm, sao có thể giống như làm em được?”

Cô làm sao biết được anh đang áp ủ bao nhiêu ý đồ xấu xa, mà còn mặc một chiếc váy ngắn bó sát cơ thể đến thế, rất thuận tiện cho anh.

Nơi này thực sự rất phù hợp, gần như mỗi ngăn kéo đều có vài hộp bao cao su chưa mở, mỗi góc đều chứa đựng những kỷ niệm.

Đôi khi Đoạn Tiêu cảm thấy may mắn vì khoảng thời gian họ chia xa ngắn hơn những ngày bên nhau, nếu không anh thực sự sẽ không chịu nổi.

Trước mặt cô, anh sẽ kiềm chế không nói lời th.ô t.ục.

Nhưng những lời th.ô t.ục trong đời cô gần như đều dành cho anh.

Ánh đèn màu cam nhạt trên đỉnh đầu nhấp nháy, tạo thành những vòng tròn mờ ảo trong mắt cô, kim đồng hồ chẳng mấy chốc đã gần chạy hết một vòng. Đã quá lâu rồi cô không trải qua những chuyện như thế này, nên bây giờ đây cô thở hỗn hển một cách nặng nhọc. Và một lần nữa, cô lại trở thành Cô nàng vô dụng' trong miệng anh.

Một lúc lâu sau, cô nhận ra phía sau không còn động tĩnh, mồ hôi từ chân mày lăn xuống, cô khó khăn quay đầu lại nhìn: “Anh đang làm gì vậy?”

Đoạn Tiêu chắc lưỡi, ôm lấy vai cô ấn xuống: “Bao bị rách rồi, thay cái khác.”

Như thể bị câu nói đó đánh gục hoàn toàn, cảm giác uất ức ào ạt tràn ngập. Cô đã nói anh dùng sức quá mạnh, đến cả cái đó cũng làm hỏng thì cô cũng sắp rồi.

Giọng nói của cô còn mang theo chút ghen ngào, cố sức hít thở, thương lượng với anh với vẻ mặt thảm thương...

Cơ bụng của Đoạn Tiêu siết chặt lại, chẳng nghĩ ngợi gì mà từ chối ngay: “Không.”

“Còn nữa, tay nghề của em tệ quá.” Anh nói đến đây, lại bật cười nhẹ: “Nhưng cũng tại anh chưa dạy em tốt.”

“...”

Cuối cùng anh cũng chịu bế cô gái sắp khóc ngất vào phòng ngủ, muốn ngắm cô. Cô xấu hổ đưa tay che mắt, nhưng khi nghiêng đầu qua lại thấy chiếc cà vạt bên giường.

Đoạn Tiêu nhận ra tiếng thút thít của cô dừng lại, anh hôn nhẹ để trấn an: “Đừng sợ, không trói em nữa.”

Anh nói không dùng lên người cô, nhưng vẫn ôm chặt lấy cô. Nghĩ đến lần đó, Hạ Ngưỡng bực bội giận dữ: “Vậy trời anh đi.”

Lần này anh rất hợp tác, đổi vị trí với cô: “Em làm đi.”

Chiếc cà vạt bắt đầu được bịt lên miệng anh. Hạ Ngưỡng bị đôi mắt ướt át, đen láy của anh nhìn chằm chằm đến mức hơi thở không yên.

Đưa tay lên, cô quyết định buộc chiếc cà vạt lên mắt anh.

Đoạn Tiêu không thể nhìn thấy cô, chỉ cảm nhận được cô gái vô dụng này đuối sức, mệt đến mức ngã ra và nằm bất động trên người anh.

Bàn tay anh mơn trớn sau gáy cô gái đang vùi đầu vào cổ anh, những tiếng thì thầm quyến rũ vang vọng bên tai cô.

Hạ Ngưỡng xấu hổ không dám ngẩng mặt lên, nói những lời trước kia có hiệu quả bên tai anh, nhưng lần này anh hoàn toàn làm như không nghe thấy.

Cô tức giận siết chặt cánh tay anh, cắn vào cằm anh: “Anh... anh chỉ không thấy thôi, đâu có điếc đâu.”

Cô bị ép quay lại, phần cà vạt dài tuột xuống, quét nhẹ vào ngực cô. Nó giống như một chiếc lông vũ đang gãi ngứa, khiến cả người cô nhạy cảm đỏ lên.

Cuối cùng, vài động tác cuối vượt quá giới hạn, Hạ Ngưỡng hoàn toàn mất kiểm soát, cô khóc nức nở đến mức không thở nổi, dù được anh dỗ dành thế nào cũng không nguôi giận: “Em không thích như vậy...”

Lúc này Đoạn Tiêu mới kéo cà vạt ra, mỉm cười hôn lên mí mắt đã sưng của cô: “Được rồi, không ai thấy cả mà.”

“Đã nói làm vậy rất mất mặt.” Hạ Ngưỡng cúi nhẹ sau vai anh, mồ hôi lăn qua cằm. “Em lớn thế này rồi!”

Lý do của anh rất nhiều, vừa hôn vừa nói: “Bảo bối, lời em nói hai năm trước, anh đã sớm quên rồi.”

“...”

Đoạn Tiêu cực kì mạnh mẽ trong chuyện này, không làm đến thoải mái thì sẽ không dừng lại, một lần không bao giờ đủ thỏa mãn. Khi kết thúc đã là giữa đêm khuya, anh có tính sạch sẽ, mỗi lần đều phải tắm rửa cho cô thật sạch mới chịu đi ngủ.

Hạ Ngưỡng không cầu kỳ như anh, trải qua vài lần đã mệt đến kiệt sức, cô đẩy anh ra, nói: “Buồn ngủ quá, không muốn tắm...”

Anh vẫn cố tình trêu cô, ôm chặt lấy cô không một kẽ hở: “Cực cực, em có thấy bẩn không?”

Cô giận dỗi: “Rõ ràng là do anh làm bẩn!”

“Ừm, vậy nên anh giúp em tắm.” Đoạn Tiêu hôn cô mãi không thấy đủ, lại cười nói: “Người ta thường cáu giận lúc thức dậy, còn em thì cáu giận lúc lên giường.”

Chương 61: Sính lễ – Không muốn em thích anh nữa

Rèm cửa không kéo chặt nên vài tia nắng len qua khe hở, buổi sáng mùa Hè luôn đặc biệt sáng sủa. 8 giờ 30 sáng mới tỉnh, đối với đồng hồ sinh học của Đoạn Tiêu đã là muộn.

Anh luôn tự giác hơn người thường, hiếm khi nằm lười trên giường. Có lẽ đêm qua đã quá điên cuồng, giằng co trong phòng tắm đến muộn mới về phòng ngủ.

Một khuôn mặt mềm mại đang áp vào bên cổ, anh vẫn có thể cảm nhận được nhịp thở đều đặn của cô.

Đoạn Tiêu hạ tay trái đang che ánh sáng xuống, nghiêng đầu, đôi môi rơi xuống hàng mi khép chặt của cô gái.

Hạ Ngưỡng ngủ rất sâu, mỗi lần tỉnh dậy trên giường anh cô đều như thế, chẳng hay biết anh đã rời đi khi nào.

Cô mặc một chiếc áo thun trắng của anh, cổ áo rộng lộ ra xương quai xanh trắng nõn. Phía dưới còn sót lại vài dấu vết đỏ nhạt do bị hôn.

Anh không vội dậy, đôi mắt đen khẽ chuyển động.

Đầu ngón tay thô ráp vô thức mơn trớn đôi môi cô.

Có gì đó chạm vào mình, dù trong giấc ngủ cô vẫn cảm thấy ngứa.

Hạ Ngưỡng vô thức thu mình lại gần nguồn nhiệt hơn, mặt cũng vùi vào cổ anh. Cả bộ ngực mềm mại và đôi môi ấm áp mềm mại của cô áp sát vào, đánh thức con sói đang rục rịch trong anh.

Vì vậy, bị đánh thức cũng nằm trong dự liệu.

Chỉ là Hạ Ngưỡng không ngờ rằng cô lại tỉnh dậy với đôi chân gác trên vai anh.

Nào có chuyện buổi sáng cũng làm, anh không đi chuẩn bị bữa sáng mà lại ở đây ăn cô.

Hạ Ngưỡng lấy lại bình tĩnh, cảm thấy xấu hổ với âm thanh mình phát ra. Cô duỗi mũi chân đẩy mặt anh, trong trạng thái này tức giận lại giống như đang làm nũng: “Anh có thôi đi không hả!”

Đoạn Tiêu thấy cô đã tỉnh.

Anh chồm tới muốn hôn cô.

“Anh liếm chỗ đó rồi thì đừng có hôn em...” Cơ thể cô nóng bừng, tay yếu ớt đẩy anh ra: “Mệt quá.”

Anh vén tóc cô sang một bên, giữ lấy vai và cổ cô áp sát vào và hôn, thấp giọng cười: “Vị của mình mà cũng chê à?”

Nói lý lẽ với người không biết lý lẽ thì chẳng ích gì.

Hạ Ngưỡng vừa xấu hổ lại vừa buồn ngủ, cô lùi sang bên để né tránh, nhưng lại bị anh mạnh mẽ kéo chân lại.

“Lại trốn?” Đoạn Tiêu nâng vòng eo mảnh mai của cô lên, giữa cổ khẽ cắn môi cô, không quên buông lời đe dọa nhẹ nhàng: “Anh sẽ còng em vào giường, hôm nay em không cần đi đâu nữa.”

Tủ lạnh trong căn hộ ở Phiếm Hải này trống rỗng, chẳng có gì cả. Sau khi cả hai tốt nghiệp, cũng không có lý do đặc biệt để chạy đến ở.

Hạ Ngưỡng từ gara bước ra, đã bị anh ôm chặt từ phía đối diện.

Thang máy đi thẳng lên tầng 14, chỉ có hai hộ gia đình họ sống ở đây, nên cũng không lo gặp phải người khác.

Từ mí mắt đến gò má cô đều ửng hồng, nép vào vai anh, cô ngập ngừng nói: “Miểu Miểu vẫn còn ở nhà.”

Đoạn Tiêu ôm cô vào căn hộ của mình: “Nghỉ hè rồi, em ấy ở lại luôn sao?”

“Đúng vậy, em ấy đi thực tập, tất nhiên sẽ ở chỗ em.” Cô suy nghĩ một lúc rồi nói thêm: “Nhưng giờ này chắc em ấy đi làm rồi.”

Anh đặt cô xuống ghế sofa, tay chống lên thành ghế, nói: “Em chuyển qua ở với anh đi.”

Hạ Ngưỡng ngượng ngừng đáp: “Em không muốn... Miểu Miểu sẽ nghĩ lung tung.”

“Em ấy bao nhiêu tuổi rồi?” Đoạn Tiêu thản nhiên nâng cằm cô lên, hôn một cái: “Làm sao mà không biết tối qua em không về nhà là đã làm gì với anh chứ?”

“...”

“Vậy cũng không được, thấy cứ kỳ kỳ sao đó.” Hạ Ngưỡng ngáp một cái, mệt mỏi gục xuống gối ôm, “Chiều nay em còn phải đi ghi hình nữa, đều tại anh.”

Anh muốn đi nấu cho cô một bát mì: “Em cứ nằm đây một lúc, cho tỉnh táo lại nhé.”

Vừa xoay người, anh thấy một người phụ nữ môi đỏ mọng, chân đi giày cao gót đứng ở cửa – là Đoạn Tự. Đoạn Tiêu sững người, rõ ràng đang thắc mắc không biết bà ta đã vào đây bằng cách nào.

Căn hộ này không thuộc bất kỳ bất động sản nào của tập đoàn Đoạn thị.

Hạ Ngưỡng quay lưng về phía cửa, thấy anh đứng im không nhúc nhích, cô lại kéo tay anh: “Đói quá, anh đã nói sẽ nấu cho em ăn mà.”

Đoạn Tự ở cửa, như thể lần đầu quen biết con trai mình, gương mặt tràn đầy ngạc nhiên: “Mẹ không biết con còn biết xuống bếp đấy.”

“???”

Vừa nghe thấy giọng nói này, Hạ Ngưỡng lập tức ngồi bật dậy như cá chép nhảy vọt, quay nhìn về phía cửa. Trong lòng mắng Đoạn Tiêu không biết đóng cửa, đồng thời bối rối đứng dậy.

Bước chân hơi rộng, khiến gối hai chân cô đau đến mức phải nghiêng răng.

Cô đứng sau lưng Đoạn Tiêu, chỉ càng thấy xấu hổ hơn.

Sau khi trở về từ căn hộ Phiếm Hải, trên người Hạ Ngưỡng vẫn là chiếc áo sơ mi nam của anh, khuôn mặt hiện rõ vẻ ngái ngủ sau cuộc vui.

“Lần sau mẹ có thể báo trước một tiếng trước khi chạy đến nhà người khác không?” Nói xong câu này, Đoạn Tiêu đột nhiên nhận ra: “Mẹ lấy thẻ ra vào từ Đoạn Cận Tình?”

Nói xong, anh liếc nhìn Hạ Ngưỡng đang ngây ra như phỗng.

Ý là chuyện này không phải tại anh không đóng cửa.

Đoạn Tự không mời mà đến, chậm rãi đi vào: “Mở hộp không tìm thấy người, trợ lý Thù nói con có việc, mẹ còn tưởng việc gì

ghê gớm lắm, đến mức con phải lùi cả buổi họp hàng tháng của tập đoàn lại.”

Đoạn Tiêu đứng đó như một bức tường, bực bội nói: “Con đã ở Hồng Kông làm việc liên tục suốt một tháng rồi, chẳng lẽ không có quyền nghỉ một ngày? Mẹ có chuyện gì không?”

Hạ Ngưỡng nghe giọng điệu hơi căng thẳng của anh, cô không nhìn được khẽ kéo góc áo anh nhắc nhở.

Anh hiểu nhầm ý cô, không để tâm đến ánh mắt của Đoạn Tự, quay lại hỏi: “Em muốn ở đây hay vào phòng ngủ của anh?”

“...”

“Cháu chào dì.” Hạ Ngưỡng từ sau lưng anh ló đầu ra, cố gắng tỏ ra bình tĩnh nói: “Hai người cứ nói chuyện, cháu xin phép về trước.”

Đoạn Tự đặt túi xuống bàn trà: “Về gì chứ, tôi đến là muốn tìm cháu nói chuyện.”

Hạ Ngưỡng dè dặt hỏi: “Tìm cháu nói chuyện gì sao?”

Đoạn Tiêu vuốt lại mái tóc hơi rối của cô, nắm tay cô định đưa cô về.

“Được rồi, Đoạn Tiêu, con sợ mẹ ăn thịt con bé chắc?”

Đoạn Tự tức giận đến nỗi không có chỗ trút, bà ta đã đến đây với thiện ý nhưng lại bị chính con trai của mình đề phòng như một kẻ ác độc.

“Muốn nói chuyện à.” Đoạn Tiêu kéo Hạ Ngưỡng ngồi xuống, giọng điệu gay gắt: “Mẹ đừng mới sáng sớm đã làm cô ấy khó chịu, cô ấy không vui, con cũng sẽ không để mẹ thoải mái đâu.”

Hạ Ngưỡng trợn tròn mắt, nghi ngờ tai mình nghe nhầm, bèn véo tay anh, khẽ hỏi: "...Vừa lén em ăn thuốc súng hả?"

Đoạn Tiêu bực bội "Chậc" một tiếng: "Em đừng làm ảnh hưởng đến việc anh phát huy."

Cô nhỏ giọng mắng một câu: "Phát huy cái gì chứ? Anh đang phát điên thì có."

Đoạn Tự ngồi đối diện, nhìn hai đứa trẻ thăm thì như đang bàn kế hoạch tác chiến, mà ý kiến của chúng lại hoàn toàn khác nhau.

Bà ta cười nhạt nhìn hai đứa trẻ: "Bàn bạc xong chưa?"

"Chuyện trước đây là mẹ không đúng." Đoạn Tiêu quay lại, nói tiếp: "Nếu mẹ muốn nói chuyện cũng được, xin lỗi cô ấy trước đi."

"..."

"Không phải, dì à!" Hạ Ngưỡng lén bấm tay anh, trách anh hỗn láo, véo đến tay cô cũng mỗi, đành ngắt lời anh: "Anh ấy chưa tỉnh ngủ... không phải ý của cháu đâu ạ."

"Vậy ý cháu là gì?" Đoạn Tự nhìn cô: "Cô Hạ, tôi nói tôi đến tìm cháu nói chuyện."

Hạ Ngưỡng suy nghĩ chưa đến hai giây, rồi đứng dậy: "Căn hộ của cháu ở đối diện, nếu dì thấy tiện thì..."

Đoạn Tự cầm túi đứng lên, ra hiệu: "Dẫn đường."

Đoạn Tiêu nắm lấy cổ tay cô, trong đôi mắt căng thẳng của anh không còn chút ý đùa cợt nào. Trong tiềm thức, anh vẫn sợ Đoạn Tự sẽ làm cô lung lay, rồi bỏ rơi anh một lần nữa.

“Anh nói là sẽ nấu gì đó cho em ăn mà.” Hạ Ngưỡng nhắc lại, siết nhẹ tay anh: “Lát nữa em sẽ quay lại ăn.”

Không biết có phải lời ấy có thể gọi là an ủi hay không, nhưng ít ra cũng khiến anh chịu buông tay.

Trước đây thường nghe câu “Con dâu xấu cũng phải ra mắt bố mẹ chồng,” không ngờ hôm nay cô và Đoạn Tự lại phải đối thoại với nhau trong mối quan hệ như vậy.

Nhà cửa luôn sạch sẽ tinh tươm nhờ có Ôn Vân Miếu ở chung.

Hạ Ngưỡng vào nhà, rót một ly nước ấm, ngoan ngoãn ngồi đối diện trên bàn trà.

“Đoạn Tiêu đã từng nói chuyện với tôi về cháu, chỉ một lần đó, và cũng đã bày tỏ rõ ràng rằng cả đời này nó sẽ không chấp nhận người phụ nữ nào khác.” Đoạn Tự nói thẳng. “Vì vậy, tôi đành phải gặp cháu một lần.”

Hạ Ngưỡng cúi mặt: “Dì đến để khuyên cháu chia tay sao?”

“Hai năm trước đã từng khuyên rồi. Cháu đã nể mặt tôi, có lẽ cũng vì lý do riêng của cháu.” Đoạn Tự nhìn về bối rối của cô, bình tĩnh hỏi: “Nếu lần này tôi cũng có mục đích tương tự, cháu sẽ chia tay chứ?”

Không nghĩ ngợi nhiều, cô chỉ khẽ lắc đầu: “Không ạ.”

Đoạn Tự không ngạc nhiên trước câu trả lời này, bà ta cầm ly nước trước mặt lên, nhấp một ngụm: “Tôi nhớ ngày Đoạn Tiêu sinh ra là hơn 11 giờ đêm... Sinh vào nửa đêm, lại đúng dịp Tết Nguyên Tiêu, nên bố tôi đã đặt tên cho nó là ‘Tiêu’.”

Hạ Ngưỡng hơi ngỡ ngàng trước cách chuyển chủ đề này.

Nhận ra quý bà Đoạn đang muốn kể cho cô một câu chuyện.

“Hồi bé nó hiểu chuyện hơn bây giờ nhiều. Có thể cháu sẽ không tin, nhưng ngày xưa nó rất ngoan...”

Tính từ khi Đoạn Tiêu lớn lên và quay về nhà họ Đoạn cũng đã gần 10 năm, hai mẹ con đều hiểu rằng khoảng cách giữa họ trong suốt những năm qua chưa bao giờ thu hẹp lại.

Trong hai năm đầu tiên, Đoạn Tự cũng từng thử mở lòng nói chuyện với con trai.

Nhưng khi đó bà ta bận rộn công việc, lại có thêm người chồng mới và một đứa con khác. Sau vài lần cố gắng bất thành, bà ta dần bỏ qua giai đoạn tuổi nổi loạn của chàng trai.

Đến khi bà ta nhận ra, Đoạn Tiêu đã trở thành một chàng trai cứng đầu.

Nhưng anh không phải dạng người vô công rồi nghề. Trái lại, trong vòng bạn bè quyền quý xa hoa ở Kinh Châu, thậm chí anh còn được coi là người xuất sắc ở nhiều mặt.

Anh đã thấy qua những góc tối trong tầng lớp này từ sớm, nhưng chưa bao giờ chìm đắm hay nhiễm phải.

Không biết nên gọi đó là sự tỉnh táo và lạnh lùng, hay nên nói rằng bản chất con người của anh quả thật không tối.

“... Tôi cứ tưởng nó là một đứa trẻ ngoan. Dù không có người lớn bên cạnh dạy bảo nó vẫn có thể trưởng thành tốt.” Đoạn Tự nói đến đây, hít một hơi sâu: “Nhưng lần trước nó nói với tôi rằng, nó không phải vậy.”

Giống như chính anh từng nói: Những phần tối tăm và xấu xa không phải Hạ Ngưỡng mang đến cho anh, mà là vốn đã tồn tại trong anh.

Đó là trách nhiệm mà Đoạn Tự chưa làm tròn.

Với tư cách là một người mẹ, bà ta chỉ mang đến cho anh những ám ảnh trong tuổi thơ.

Nghe những hồi ức chủ quan của bà ta, Hạ Ngưỡng bất giác nhớ lại lần Đoạn Tiêu bị sốt cao.

Thì ra anh sợ bị phát hiện khi bị ốm, xem ra lần đó không phải là lần đầu tiên anh bị sốt trong suốt những năm qua.

Thảo nào trong cơn mê sảng, anh cầu xin mẹ đừng nhốt anh vào tủ quần áo.

Trong một khoảnh khắc khi Đoạn Tự kể chuyện, bà ta ngắt lên: “Cháu khóc rồi à?”

Hạ Ngưỡng sục sục mũi, lau hàng mi ướt đầm, cúi thấp đầu đáp: “Tạm thời cháu không muốn nói chuyện với dì.”

“...”

Đoạn Tự cười khổ: “Chỉ nghe chuyện trước đây tôi đối xử với nó thế nào, đã trách tôi đến vậy. Càng đừng nói, tất cả những điều đó là do chính nó đích thân trải qua.”

Những năm qua, bà ta vẫn duy trì uống thuốc, cũng chưa bao giờ thôi gặp bác sĩ tâm lý. Dù bà ta có thay đổi bản thân thì cũng không thể thay đổi sự thật rằng bà ta đã làm tổn thương Đoạn Tiêu.

“Anh ấy không trách dì đâu. Vì anh ấy biết dì cũng bị bệnh, anh ấy biết rằng không phải lỗi của dì.” Hạ Ngưỡng lau nước mắt, an ủi. “Đoạn Tiêu chỉ quen nghĩ bản thân mình rất tồi tệ, nhưng thực ra anh ấy không phải người xấu... Dì và anh ấy rất giống nhau đấy, ngoài mặt sắc bén mà bên trong lại mềm lòng.”

Nếu không yêu con trai mình, bà ta sẽ không tìm cô để nói những lời này.

Chắc chắn là muốn để Hạ Ngưỡng hiểu và thông cảm cho những hành động vô lý của Đoạn Tiêu trước đây, có phần lỗi từ người mẹ không dạy dỗ con cái tử tế.

Từ nhỏ đến lớn, Đoạn Tiêu không được chỉ dạy đúng cách và cũng chưa từng nhận được tình yêu thương đầy đủ.

Mà lý do Hạ Ngưỡng đưa ra cũng giống hệt với những lời Đoạn Tiêu từng nói.

Anh không ít lần trả lời lại: “Con biết lúc đó mẹ cũng không thể kiềm chế được, mẹ bị bệnh.”

Đoạn Tự cười khẽ, bỗng nhiên hỏi: “Chẳng phải cháu nói là không muốn nói chuyện với tôi sao?”

“...”

Cô mím chặt môi, rõ ràng tâm trạng vừa nãy đã qua đi.

Đoạn Tự đùa: “Cái ‘Tạm thời’ của cháu ngắn thế à.”

Hạ Ngưỡng cúi đầu, mắt nhìn xuống: “Cháu là như vậy, lập trường khá dễ thay đổi.”

Đoạn Tự bị bộ dáng của cô chọc cười.

Cô gái trước mắt đúng là có tính cách dễ thương và đáng mến, không lạ gì khi thằng nhóc kia bắt nạt cô suốt thời gian qua mà vẫn theo đuổi được.

Trong lúc cô yên lặng, Đoạn Tự lại hỏi: “Cháu thích Đoạn Tiêu ở điểm gì?”

Câu hỏi bất ngờ khiến Hạ Ngưỡng cảm thấy như đang trong một buổi phỏng vấn. Cô suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Cháu cũng chưa từng nghĩ đến... có lẽ vì quen được anh ấy yêu thương. Anh ấy là người duy nhất trên thế giới mà cháu không cần phải kiểm

chúng liên tục, vẫn có thể chắc chắn rằng anh ấy là người yêu cháu nhất.”

Hạ Ngưỡng nghe lời cũng tốt, không nghe lời cũng không sao. Dù sao cô chính là cô, anh chỉ cần cô.

Đoạn Tiêu có thể không giỏi yêu thương người khác, nhưng rất biết yêu thương cô.

Đoạn Tự như có điều suy nghĩ, hỏi tiếp: “Con mèo béo ú trong căn hộ vừa này là nó nuôi à?”

Hạ Ngưỡng bỏ qua việc “Công kích ngoại hình mèo” của bà ta, gật đầu: “Dạ, tên là ‘Năm Giờ Ruồi’.”

“Bình thường ở nhà cũng là nó nấu ăn sao?”

“Trước đây đa số là dì Vương đến nấu, anh ấy chỉ nấu mì... cháu thì không hay xuống bếp.” Hạ Ngưỡng gãi má, bổ sung thêm: “Nhưng anh ấy bảo bây giờ đã biết nấu món khác rồi, chỉ là cháu vẫn chưa có cơ hội thử.”

Nghe một bộ mặt khác của con trai từ người khác, Đoạn Tự không hiểu sao lại cảm thấy buồn cười. Bà ta mỉm cười: “Bảo con số đi.”

“Gì cơ ạ?”

“Sính lễ ấy.” Người phụ nữ hiểu ý nói. “Tôi biết nhà cháu giờ không có người lớn, thế nên cháu là người tự quyết định.”

“?”

Sao bỗng dừng lại nhảy đến chủ đề này?

Mặt Hạ Ngưỡng đỏ bừng, cô ngập ngừng đáp: “Cháu mới vừa tốt nghiệp thôi ạ.”

“Ồ, vậy thằng nhóc ấy chưa nhắc đến chuyện này à? Sao hiệu suất kém thế. Tôi còn tưởng nó về nước cầm luôn sổ hộ khẩu để đưa cháu đi đăng ký kết hôn rồi cơ.”

“...”

Dường như Đoạn Tụ đã đoán được sẽ có tình huống nào trong chuyến đi này.

Trước khi rời đi, bà ta không quay lại gặp Đoạn Tiêu, chỉ nhắn Hạ Ngưỡng chuyển lời bảo anh chiều nay phải đi làm.

Khi Hạ Ngưỡng đi qua, bếp ga trong nhà bếp đang mở lửa nhỏ liu riu. Một rổ xà lách còn sót lại nằm cạnh đó và mùi thơm ngào ngạt của bát mì đang sôi ùng ục tỏa ra khắp không gian.

Đoạn Tiêu ngồi trên sofa, đôi mắt đen láy sụp xuống, hai khuỷu tay chống lên đầu gối, làn da trắng lộ rõ những đường gân xanh nổi bật.

Chiếc áo phong trên người căng nhẹ phía sau lưng khi anh cúi xuống, phô bày vóc dáng gầy gò nhưng rộng lớn, cùng với phần gáy thon gầy ẩn hiện vài đốt xương sống thanh thoát.

“Mẹ anh đi rồi đấy.” Cô bước đến gần, ngồi xổm giữa hai chân anh. Từ từ chen vào trong, cô ngước lên nhìn anh và hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Đoạn Tiêu rũ mắt cô, đầu ngón tay chạm nhẹ mí mắt hơi đỏ của cô: “Bà ta nói gì với em?”

Hạ Ngưỡng vòng tay ôm lấy eo anh, dụi mặt vào, khẽ đáp: “Bà ta kể cho em nghe về thời thơ ấu của anh, còn nói rằng bao năm qua bà ta vẫn luôn thấy áy náy.”

Không ngạc nhiên với phản ứng của cô, Đoạn Tiêu tựa cằm lên mái tóc đen của cô, tầm mắt dừng lại ở chiếc vòng ngọc bích

trên cổ tay cô. Anh chạm nhẹ vào, xoay xoay.

Cô cảm nhận được anh đang đung vào chiếc vòng nhưng không ngẩng lên: “Chiếc vòng này mẹ anh tặng em, hình như là đồ cổ.”

“Em có thể nhận, nhưng không cần đeo.” Anh nhíu mày: “Quý bà Đoạn có biết chọn quà không đấy? Tặng cái gì mà cũ quá.”

“...”

Nhưng đồ cổ càng cũ chẳng phải càng có giá trị sao?

Hạ Ngưỡng bắt mắt, véo nhẹ eo anh.

Eo Đoạn Tiêu căng cứng, anh bế cô ngồi lên đùi mình: “Còn gì nữa?”

“Còn hỏi em thích anh ở điểm nào.”

Yết hầu anh khẽ chuyển động lên xuống.

“Em nói em không biết.” Hạ Ngưỡng mỉm cười: “Chỉ là ngẫu nhiên chọn thôi, vừa hay chọn trúng con trai bà ta.”

Anh giữ chặt sau gáy cô, kéo cô lại gần, cắn nhẹ môi cô một cách nghịch ngợm: “Chọn Đoạn Tiêu anh không phải là ngẫu nhiên, mà là lạc đường biết quay lại.”

Trong suốt kỳ nghỉ Hè, địa điểm làm việc của Hạ Ngưỡng biến thành vũ đoàn và các buổi ghi hình chương trình.

Khi ghi hình đến tập thứ năm của mùa hè này, độ nổi tiếng của Hạ Ngưỡng cũng ngày càng tăng.

Vì kịch bản của tập trước gặp vấn đề, không thể tiến hành cắt dựng nên chương trình số mới nhất đã gặp phải khó khăn. Ban đầu, ê kíp sản xuất dự định sẽ hoãn phát sóng nhưng vì bị khán

giả phản ứng mạnh nên đành phải thử nghiệm hình thức livestream trực tiếp cho tập này.

Buổi phát sóng trực tuyến này sử dụng kịch bản đã bị loại bỏ trước đó.

Vì các giảng viên đều làm việc trong cơ quan, không thể sắp xếp thời gian ra ngoài.

Vì vậy, chủ đề của số này hoàn toàn xoay quanh Hạ Ngưỡng, chương trình cố tình dùng cô để che đậy sự cố phát sóng, đồng thời cũng nhằm vào độ hot cao của cô gần đây.

Mở đầu chương trình là phần trình diễn của nhóm các thí sinh từng bị loại trước đó.

Một cô gái ngọt ngào, nổi tiếng qua mạng với điệu nhảy tay, lên sân khấu và khiêu chiến vị trí đàn chị.

Người dẫn viên mô phỏng chuyển động bên cạnh trạng thái không tốt, nên chỉ có thể để Hạ Ngưỡng lên sân khấu biểu diễn vũ đạo trực tiếp, tiếp nhận cuộc thi.

Ban đầu mọi thứ diễn ra khá suôn sẻ. Nhưng có lẽ để muốn câu kéo sự chú ý nên cô gái bất ngờ chuyển sang nhảy một điệu street dance với nhịp nhanh.

Hôm nay Hạ Ngưỡng vốn mặc một chiếc áo khoác hoodie theo phong cách hậu tận thế*, không trang điểm. Cô xuất hiện trước ống kính với dáng vẻ tự nhiên như cách mà cô đến đây.

*(*Phong cách “hậu tận thế” (废土风, hay còn gọi là post-apocalyptic style) thường là một kiểu thời trang lấy cảm hứng từ những bộ phim, tiểu thuyết, hoặc các câu chuyện về thế giới sau một sự kiện tận thế. Nó thường bao gồm các trang phục có vẻ ngoài cũ kỹ, rách nát hoặc đã qua sử dụng, với chất liệu mạnh mẽ, như da, vải bạt, hoặc vải thô. Các chi tiết như bụi bặm, vết nứt, đồ phụ kiện như*

dây thừng, kính bảo vệ, hay các vật dụng tái chế cũng thường xuất hiện. Phong cách này mang đến cảm giác sống sót trong một thế giới hoang tàn và hỗn loạn.)

Mũ hoodie che khuất gần hết khuôn mặt cô, chỉ để lộ phần cằm nhọn. Nhảy điệu nhảy của nhóm nam, cô càng thể hiện một cách hoàn hảo.

Xoay eo, lắc hông, nhấc hông, mỗi bước nhảy đều nhẹ nhàng và rõ ràng.

Sự phá cách này hoàn toàn khác với hình ảnh thường ngày của cô, khiến bình luận trực tiếp tăng vọt đạt kỷ lục mới.

【Quả nhiên, người chuyên nghiệp vừa lên sân khấu đã biết ngay, đè bẹp đối thủ hahaha! Biểu cảm vừa ngơ ngác vừa cảm thấy ‘so easy’ của bảo bối Ngưỡng nhà tôi cũng thật buồn cười!】

【Sự tương phản này khiến tôi hoàn toàn hiểu tại sao cô ấy lại được làm trưởng nhóm khi còn rất trẻ hahaha! Chị gái đẹp trai, nhảy điệu này trông cô ấy thật là đẹp trai quá đi!】

【Đẹp trai là một loại cảm giác, tôi cong mắt rồi. Nếu em gái này debut ở Hàn Quốc chắc chắn sẽ đứng vị trí trung tâm!】

【Hạ Ngưỡng – tuyển chọn đặc biệt của Đoàn ca Múa kịch Trung Quốc. Quán quân múa cổ điển toàn quốc, Sinh viên xuất sắc của Học viện Vũ đạo Kinh Châu: Cả đời chưa nhảy bài nào dễ thế này. Mỉm cười.jpg】

【Mỹ nữ ngọc ngá hahaha, vừa ngọt vừa ngầu!】

【Không phải chứ, Tiểu Hạ là sinh viên được bảo đảm học tiếp lên nghiên cứu sinh tại Đại học Kinh Châu đấy! Tôi chỉ đùa chút thôi, thật sự có người nghĩ cô ấy ngọc cơ á? Nhưng mà với tính cách này cũng khá dễ thương.】

...

Nhảy xong vài điệu, người dẫn chương trình bước lên sân khấu để điều khiển chương trình. Không hiểu sao lại thuận theo bình luận của cư dân mạng mà nói một câu: “Lần đầu tiên thấy Hạ Ngưỡng mặc đồ nam đấy.”

Cô ngơ ngác nhìn chiếc áo khoác có mũ đang mặc trên người, hơi ngượng ngùng nói: “Đây không phải là áo của tôi, là áo khoác của bạn tôi.”

“Ồ, bạn à?”

Một lúc sau, người dẫn chương trình chợt nói: “Nhưng vừa rồi chúng tôi nhận được cuộc gọi từ văn phòng trợ lý của một trong những nhà tài trợ chương trình.”

Hạ Ngưỡng hơi bất ngờ, còn chưa biết đời tư của mình sắp trở thành chủ đề bàn tán của cư dân mạng.

Cuộc gọi được nối ngay tại hiện trường, đầu dây bên kia là giọng nữ có vẻ quen thuộc, đó là trợ lý Thôi: “Vì cô Hạ không trả lời điện thoại, nên tổng giám đốc Đoạn bên chúng tôi nhờ tôi chuyển lời. Không phải bạn bình thường đâu, mà là bạn trai và sau này sẽ chuyển sang có mối quan hệ pháp lý.”

Hạ Ngưỡng: “...”

Khán giả dưới sân khấu đều xôn xao vì kinh ngạc.

Càng đừng nói đến bình luận trực tiếp đang vô cùng đặc sắc.

【 Trước đây có tài khoản marketing nói Hạ Ngưỡng có người yêu rồi, còn chụp được cảnh cô ấy ra phố cùng bạn trai cơ! 】

【 Bạn trai không lộ mặt, lúc đó mọi người đoán là người trong giới. Giờ nghĩ lại, chắc là người mà cả giới săn tin cũng không

dám đụng vào nhĩ.】

【 Mạng không có trí nhớ sao? Các người chẳng biết gì về cô ấy cả! Thật sự nghĩ cô ấy là một ‘Tiên nữ’ bình thường à? Bạn thân của cô ấy là ngôi sao hạng A trong giới, Đoạn Cận Tình có gia đình họ Đoạn dễ dàng kết bạn lắm chắc?】

【 Đừng dùng thuyết âm mưu gì nữa, hội cựu sinh viên Đại học Kinh Châu đến đây tung sự thật nhé: cô ấy và bạn trai đều là huyền thoại của trường, trên diễn đàn trường chúng tôi giờ vẫn còn khẩu hiệu #Vợ chồng Đoạn Dưỡng, không cho đường sống# đây nè】

【 Họ Đoạn của Đoạn thị thì nhiều, nhưng tổng giám đốc Đoạn thị chỉ có vài người thôi, tên tuổi sắp lộ rõ ra rồi còn gì. Hai người đó trai tài gái sắc, yêu nhau mấy năm rồi! Tuyên bố chủ quyền chút thì có sao đâu?】

【 Đỉnh thật, canh đúng lúc này ra khoe tình cảm, chắc đang xem livestream luôn đấy! Sợ vợ không nhận mình hay gì?】

Khi máy quay hướng về phía mình, Hạ Ngưỡng xoa mặt, cố gắng không để biểu cảm cứng đờ của mình bị ghi lại rồi trở thành đề tài bàn tán.

Đội ngũ chương trình bây giờ đúng là đang lấy cô ra làm chiêu trò.

Thế nhưng ở một mức độ nào đó cũng giúp cô nổi tiếng hơn, quản lý của cô cũng không có ý kiến gì.

Ghi hình xong, cô mới thắc mắc, bèn hỏi riêng rằng nhà tài trợ của chương trình này là ai.

Đạo diễn của chương trình khá thân với Hạ Ngưỡng, cũng là bạn của Đàm Sơn Tử. Nghe xong, anh ta đẩy nhẹ vai cô: “Đừng giả vờ nữa, chẳng phải chính là chàng thiếu gia nhà cô sao?”

Hạ Ngưỡng ngơ ngác đáp: “Trước giờ có ai nói với tôi đâu.”

“Đầu tư tạm thời một khoản tiền lớn, thế là anh ấy lập tức trở thành nhà tài trợ lớn nhất chương trình của chúng ta rồi đây.” Đạo diễn liếc nhìn cô: “Tôi còn tưởng hai người đã bàn bạc trước rồi.”

Cô xoa cánh tay đang ê ẩm, lắc đầu rồi tan làm.

Tài xế đã đợi sẵn trên chiếc Mercedes ở bãi đậu xe, ngay chỗ đậu gần nhất. Vừa vào xe, cô mới thấy Đoạn Tiêu đang nằm tựa vào ghế sau, nhắm mắt thư giãn.

Hạ Ngưỡng không dả động gì đến chuyện xảy ra trong chương trình, chỉ hơi ngạc nhiên vì hôm nay anh tan làm sớm. Vừa ngồi xuống, bàn tay cô đã bị anh nắm lấy, rồi cô nghe anh nói: “Ông ngoại anh qua đời rồi.”

Cô sửng sốt, quay đầu hỏi: “Lúc nào?”

“Cách đây nửa tiếng, giờ phải đến bệnh viện.”

Khi anh vừa dứt lời, tài xế đã lái xe ra ngoài.

Nghe tin này, tâm trạng Hạ Ngưỡng cũng trở nên nặng nề. Trong đầu cô thoáng hiện lên những khoảnh khắc ít ỏi bên cạnh ông cụ.

Trong tầm mắt cô là một hộp cờ vây đặc biệt trên xe.

Những quân cờ vây bên trong nhìn như thể màu đen, nhưng thỉnh thoảng khi ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa sổ xe, sẽ thấy chúng lại biến đổi thành màu xanh ngọc lục bảo trong suốt, lấp lánh.

Người duy nhất bên cạnh Đoạn Tiêu thích chơi cờ là ông ngoại anh.

“Anh biết, mấy năm anh ở bên ngoài, ông ấy vẫn lén lút đến thăm anh.” Giọng anh trầm và khàn: “Ông ấy sợ anh trách mẹ, cũng sợ anh trách cả ông ấy.”

Vì thế, khi Đoạn Tiêu vừa trở về nhà họ Đoạn, ông cụ có phần phòng bị, lại có phần cố ý chiều chuộng anh. Trong các cháu, anh là người duy nhất được lòng ông cụ.

Từ bé, anh đã có thể đấu cờ vây ngang ngửa với ông cụ.

Nhưng khi mới trở về nhà họ Đoạn thì Đoạn Tiêu chẳng thích nói chuyện với ai, cũng chẳng muốn đánh cờ với ông cụ. Nếu tâm trạng tốt mới miễn cưỡng chơi vài ván lấy lệ.

Sau này ông cụ gặp tai nạn, không còn cơ hội để đánh cờ nữa.

Chiếc xe dừng lại ở bãi đỗ xe trước bệnh viện, tài xế thúc thời xuống xe đi mua thuốc lá.

Trong xe im lặng, nhưng chuông điện thoại lại vang lên, thúc giục anh vào bệnh viện. Đoạn Tiêu vẫn không chịu xuống xe, lần này đi gặp là để từ biệt mãi mãi.

Hạ Ngưỡng quay người sang, im lặng ôm lấy anh.

“Anh không muốn em thích anh nữa.” Đoạn Tiêu vùi mặt vào hõm cổ cô. “Anh rất yêu em, em cũng phải yêu anh, yêu anh nhất.”

“Không thể để Ôn Vân Miểu xếp trước anh được.”

Chương 62: Cầu hôn – Đã lâu không gặp

Mùa đầu tiên của chương trình 《Phi Phàm Vũ Xã》 được ghi hình vào đầu tháng Tám, dự kiến sẽ phát sóng trực tuyến vào cuối tháng Chín.

Chương trình này đã mang lại cho Hạ Ngưỡng độ nổi tiếng và giá trị thương mại không hề nhỏ. Trong số các vũ công cùng ngành, với ngoại hình nổi bật hơn nên cô nhận được nhiều hợp đồng quảng cáo hơn.

Người quản lý của Hạ Ngưỡng vẫn đang cân nhắc xem có nên ký tiếp mùa thứ hai hay không.

Nhưng trước mắt, cô có một kỳ nghỉ rất dài.

Ngoài việc đến vũ đoàn tập nhảy và biểu diễn trên sân khấu như thường lệ, hiện giờ cô không còn phải bận rộn với quá nhiều công việc nữa, cũng không còn cảm giác bị tách biệt khi đứng dưới ánh đèn sân khấu, bị ống kính tô vẽ đủ loại hào quang.

Chiều thứ Năm, công việc ở đoàn múa không nhiều. Hạ Ngưỡng đã nói trước với đàn anh là nhà có việc, nên chưa đến 3 giờ cô đã xin phép về sớm.

Cô bắt một chiếc taxi đến tòa nhà tổng bộ của Đoạn thị, vẫn ngồi trong quán cà phê chưa đóng cửa đó chờ Đoạn Tiêu tan ca.

Nửa tiếng trước, anh nhắn tin nói sẽ phải ra chậm một chút.

Hạ Ngưỡng quyết định gọi một ít đồ ngọt, vừa ăn vừa chờ. Không ngờ lại gặp một vị khách không mời mà đến: Lâm Vọng.

Cậu ta sẽ học năm cuối vào học kỳ tới, lại còn theo chuyên ngành tài chính. Hiển nhiên nếu đi thực tập thì chỗ lý tưởng sẽ

là quanh khu vực khối CBD tập trung các tòa nhà cao ốc thương mại này.

Thấy Hạ Ngưỡng, cậu ta cũng khá ngạc nhiên, tiến tới chào hỏi một cách tự nhiên: “Đàn chị!”

“Ừm?” Hạ Ngưỡng quay lại, “Thật trùng hợp.”

“Đúng thế, em vừa tranh thủ trốn việc ra ngoài thư giãn, không ngờ lại gặp chị.” Lâm Vọng mỉm cười nhìn cô, “Chị dường như không thay đổi nhiều kể từ khi tốt nghiệp.”

Cô xấu hổ: “Tôi mới tốt nghiệp hơn hai tháng thôi mà.”

“Em thấy các chị khóa trên, sau khi tốt nghiệp đều đi giày cao gót, trang điểm đậm. Chỉ có chị là vẫn như trước.”

Hạ Ngưỡng bỗng chốc không biết nên đáp lại thế nào trước lối suy nghĩ rập khuôn của chàng trai thẳng này, chỉ có thể mỉm cười nhã nhặn: “Tôi quen sống như vậy rồi.”

“À đúng rồi, bạn gái em đã xem chương trình của chị, cô ấy thích chị lắm.” Lâm Vọng lấy điện thoại ra, “Chị đổi số chưa?”

——”Chưa đổi, cậu muốn thêm bạn bè à?”

Đang sau vang lên giọng nói lười biếng nhưng không thiện cảm của Đoàn Tiêu.

Hạ Ngưỡng đứng dậy, chưa kịp quay đầu lại thì một cánh tay đã khoác lên vai cô. Phần lớn trọng lượng cơ thể của người đàn ông cũng đè lên một cách không thương tiếc, giống như là một lời cảnh cáo.

Đoàn Tiêu đưa điện thoại qua, bảo cậu ta quét: “Nào, tiện gặp rồi, thêm tôi vào luôn đi.”

Sắc mặt Lâm Vọng hơi cứng đờ: “Đàn anh, anh cũng ở đây ạ, hóa ra đàn chị đang đợi anh.”

Anh liếc mắt không kiên nhẫn nhìn cậu đàn em này: “Nhảm nhí, chẳng lẽ vợ cậu không được đi làm cùng cậu hả?”

“...”

Hạ Ngưỡng cảm thấy tạt xấu của Đoạn Tiêu lại phát tác, cô nhẹ nhàng kéo tay anh, nhỏ giọng giải thích: “Cậu ấy chỉ nói bạn gái cậu ấy đã xem chương trình của em, cô ấy thích em nên muốn kết bạn thôi.”

“Thì kết bạn đi.” Đoạn Tiêu tỏ ra rất rộng lượng, xác nhận cậu ta quét mã thành công rồi mới cất điện thoại đi, “Bọn tôi còn có việc, đi trước đây.”

Lâm Vọng lại gọi anh, cười: “Đàn anh, vậy anh sẽ gửi cho em số wechat của đàn chị chứ ạ?”

“Không phải cậu nói bạn gái cậu muốn nói chuyện với cô ấy à?” Đoạn Tiêu lập một nhóm chat ba người ngay trước mặt cậu ta, nhanh chóng thiết lập chế độ không cho phép thêm bạn bè, “Đây, trò chuyện đi.”

“...”

Lâm Vọng choáng váng trước hành động này của anh.

Trong mắt Đoạn Tiêu đầy vẻ mỉa mai, bạn gái cái quái gì.

Anh không tiếp tục chế giễu thêm nữa, trực tiếp nắm tay Hạ Ngưỡng rời đi.

Chiếc xe hướng đến Chùa Lạt Ma. Lần này, họ đến đó vì quý bà Đoạn đã cầu nguyện trong lúc hạ táng ông cụ tại đó. Hôm nay là lễ thất tuần của ông cụ nên họ phải qua đó thắp hương trả lễ.

Quý bà Đoạn đang ở nước ngoài bàn chuyện kinh doanh, đành nhờ con trai lớn thay mặt.

Nắng chiều gay gắt, Hạ Ngưỡng ngồi ở ghế phụ, hạ tầm che nắng xuống thấp hơn một chút. Cô thoáng nhìn sang phía anh: “Có phải anh lại không vui đúng không?”

“Tại sao?”

“Vừa nãy gặp Lâm Vọng.” Hạ Ngưỡng mím môi: “Em không nói gì với cậu ta cả.”

Đoạn Tiêu liếc cô: “Sao em lúc nào cũng hoài nghi anh nhỏ nhen thế nhỉ?”

Hạ Ngưỡng cầm trà hoa quả lên uống hai ngụm rồi mĩa mai: “Anh là vậy mà.”

Xe vừa đỗ vào bãi, Đoạn Tiêu giật lấy đồ uống của cô, khước môi anh dần cong lên: “Nói lại lần nữa xem nào.”

Hạ Ngưỡng tháo dây an toàn, định vươn người qua giành lại nước thì đã bị anh kéo sát vào, cánh tay anh siết chặt eo cô rồi bất ngờ nâng cầm cô lên hôn mạnh.

“Ừm... Đừng thế chứ, đây là chùa mà!”

“Anh không tin cái này.” Anh kề trán lên trán cô, đầu mũi còn âu yếm cọ nhẹ vào má cô gái, “Vì không tin nên trên đường đi tâm trạng mới không vui.”

Hạ Ngưỡng đẩy vai anh ra, đánh nhẹ lên lưng anh: “Nhưng anh cũng phải làm xong chuyện mẹ anh giao trước đã.”

Đây là lần thứ hai Hạ Ngưỡng đến Chùa Lạt Ma, lần trước cô đi cùng Đoạn Cận Tình. Tuy nhiên, trí nhớ của cô rất tốt, còn nhiệt

tình giảng giải cho Đoạn Tiêu về các điện thờ, cung điện và con đường lát đá ở đây.

Bước vào chính điện cầu nguyện, Hạ Ngưỡng lấy ba cây nhang.

Đoạn Tiêu đứng bên cạnh với dáng vẻ chán chường: “Em muốn cầu gì thế? Cầu Phật không bằng cầu anh đâu.”

Cô quay lại, khẽ nhúu mày: “Cái gì anh cũng làm được à?”

Anh gật đầu ra vẻ đương nhiên: “Nếu thần linh không thực hiện được điều ước của em thì anh sẽ làm.”

“Nhưng điều này anh không làm được đâu.”

Hạ Ngưỡng không để ý đến lời khoe khoang của anh, cô quỳ trên đệm, thành tâm khấn nguyện vài câu rồi cắm nhang vào bát nhang ở chính điện.

Ra ngoài, Đoạn Tiêu tò mò hỏi: “Rốt cuộc em cầu gì thế?”

“Em cầu ‘Hy vọng Đoạn Tiêu sau này không còn gặp ác mộng thời thơ ấu nữa,’ điều này anh kiểm soát được không?” Hạ Ngưỡng ngẩng mặt lên nhìn anh, đặc ý nói: “Nhưng Phật Tổ chắc chắn sẽ giúp em. Đây là lần đầu em cầu nguyện với Ngài mà.”

Nhìn dáng vẻ tự tin của cô, Đoạn Tiêu không khỏi xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cô.

Hoàn thành việc cầu nguyện và quỳên góp tiền nhang đèn cho ông cụ, anh chậm rãi dắt Hạ Ngưỡng ra ngoài. Đột nhiên, cô khẽ kéo tay anh lại.

Hạ Ngưỡng giới thiệu với anh về cây bồ đề ngoài chùa: “Anh có nhận ra cây này khác biệt với những cây còn lại không?”

Đoạn Tiêu nhìn vẻ mặt húng khởi của cô, khẽ gật đầu, phối hợp đáp: “Ừm, rất khác.”

“Anh biết vì sao không?” Quả nhiên cô không nhin được, lập tức bật mí: “Lần em đi với Cận Tình, mấy tình nguyện viên trong chùa nói cây này thực ra là cây cầu nguyện riêng của ai đó.”

“Có tác dụng khỉ gì đâu.”

“Này!” Hạ Ngưỡng kéo tay anh, nhắc nhở: “Anh đi xa rồi hằng nói những lời ngông cuồng như vậy có được không hả?”

Đoạn Tiêu liếc cô: “Đây là cây của anh, anh mắng nó thì sao nào?”

Cô ngơ ngác, vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Hả? Anh và cây này có chuyện gì hả?”

“Em thật sự muốn biết à? Không tiện kể ở đây lắm đâu.”

“Tại sao...”

Anh bóp nhẹ ngón tay cô, vừa đi vừa hỏi: “Em còn nhớ lần trước, anh làm em phát sốt không?”

“...”

Cô thường xuyên bị bệnh, sốt cũng không phải chuyện lạ.

Nhưng lần bị anh làm cho phát sốt thì chỉ có một, là khi cô đồng ý cùng một đàn anh khoa Xã hội đi xem phim.

Đàn anh đó hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn rung động ban đầu của Hạ Ngưỡng: nhẹ nhàng, lịch sự, lời nói khiến người khác cảm thấy như đang được tắm mình trong làn gió xuân.

Ngay cả việc hẹn cô đi xem phim, anh ấy cũng dành cả tuần để tìm hiểu thời gian rảnh trong lịch trình của cô.

Vậy nhưng vào chiều hôm cô nhận vé xem phim, Đoạn Tiêu không cho cô rời khỏi anh một phút nào. Hai ngày ròng rã họ không hề bước chân ra khỏi căn hộ, ngoài việc ăn uống ra thì cô liên tục bị anh “Chỉnh đốn”.

Không ngoài dự đoán, thân thể yếu ớt của Hạ Ngưỡng đã bị sốt cao sau khi bị ép phải tắm nước nóng lạnh xen kẽ nhiều lần trong ngày.

Bác sĩ gia đình đến, truyền cho cô năm chai nước biển mà vẫn không thấy thuyên giảm.

Đúng lúc đó, mẹ của Lục Gia Trạch đã chia sẻ một bài viết từ tài khoản chính thức của ngôi chùa này, kêu gọi quyên góp nhang đèn. Khi ấy, Đoạn Tiêu đang ngồi bên giường, nhìn Hạ Ngưỡng sốt đến mê man và đang mê sảng gọi “Mẹ”.

Đã thử Đông y, cũng uống cả thuốc Tây.

Thật sự không còn cách nào khác.

Là một người theo chủ nghĩa duy vật, một sinh viên khoa Khoa học tự nhiên như Đoạn Tiêu, đêm hôm đó lại bị huyền học làm cho đầu óc u mê.

Mang tâm lý còn nước còn tát, anh đích thân đến chùa quyên góp tiền đúc 20 tượng Phật vàng, thậm chí còn mua luôn một cây cầu phúc.

“Làm mấy việc đó quả nhiên chẳng ăn thua gì, lần đó em sốt dai dẳng ba ngày, qua cả một tuần mới khỏi hẳn.” Nghĩ đến chuyện cũ, Đoạn Tiêu nắm chặt tay cô hơn, “Là lỗi của anh.”

Hạ Ngưỡng đỏ mặt, gật đầu lí nhí như muỗi kêu: “Đúng là lỗi của anh.”

Một lúc sau, cô lại hơi u sầu nói: “Anh đã tốn biết bao nhiêu tiền vô ích cho em.”

Anh thờ ơ đáp: “Vậy em làm việc chăm chỉ vào, sau này nuôi anh.”

“Em sẽ nuôi anh thật tốt.” Hạ Ngưỡng không nhận ra câu nói của anh chỉ là thuận miệng, vẫn rất nghiêm túc lên kế hoạch: “Đợi em kiếm thêm chút tiền nữa... mua một chiếc nhẫn đắt tiền một chút. Người khác có thứ tốt nhất, anh cũng phải có thứ tốt nhất.”

Đoạn Tiêu nghe cô lẩm bẩm, bắt được từ khóa: “Nhẫn?”

Bị anh hỏi thẳng, Hạ Ngưỡng lại hơi không tự tin: “Thì... thì là nhẫn cưới ấy.”

Anh điềm tĩnh gật đầu: “Ừm, biết rồi.”

Hạ Ngưỡng liếc nhìn biểu cảm dừng đứng trên gương mặt Đoạn Tiêu, cảm giác như anh không mấy hứng thú với chủ đề này.

Hay là cô đã suy nghĩ quá vội vàng?

Nhưng rõ ràng Đoạn Tự nói sổ hột khẩu của anh đã bị lấy đi từ lâu, chẳng lẽ là cô đã hiểu lầm...

Ngày 1 tháng 9, Đại học Thanh Hoa khai giảng thì Ôn Vân Miếu thu dọn hành lý quay về trường vào ban ngày. Đến tối hôm đó, cuối cùng Đoạn Tiêu cũng có cơ hội qua đêm trên giường của Hạ Ngưỡng.

Tối qua làm rất lâu, sáng nay cả hai lại bị một cuộc điện thoại đánh thức.

Cuộc gọi là từ bên nhà cô Hai của Hạ Ngưỡng, mà điện thoại của cô lại nằm ở trên đầu giường bên kia. Khi Hạ Ngưỡng nhào

người ra để nghe máy, anh thừa cơ giữ chặt, tay sàm sờ ngực cô làm chuyện xấu.

Mơ mơ màng màng nghe xong cuộc điện thoại.

Cô tiện tay đặt điện thoại qua một bên, quay đầu lại trả đũa bằng cách cắn vào vết hầu của anh.

Đoạn Tiêu “Hừ” khẽ, chiếc cổ thon dài hơi ngửa ra sau. Rõ ràng là thích thú, nhưng anh vẫn ra vẻ trách móc: “Em yêu, em cắn đau anh rồi đấy.”

Hạ Ngưỡng ngồi trên cơ bụng anh, nghiêm giọng chất vấn: “Sao đầu gối em lại có vết bầm?”

Đoạn Tiêu nâng chân cô lên. Nhìn đôi chân mềm mại đến mức khiến người khác kinh ngạc của cô, anh cười nói: “Em tự va vào đâu đó rồi đổ lỗi cho anh hả? Dù anh có thích hôn em thế nào cũng không thể nào hôn tới tận xương bánh chè được.”

Cô nghĩ mãi cũng không nhớ ra nguyên nhân, bèn bịa chuyện đổ lỗi: “Chắc là anh mộng du rồi đánh em.”

Anh bật cười: “Anh ở trên giường ngoài đánh mộng em ra, còn đánh em ở đâu nữa?”

“... Anh im ngay!”

Mặt Hạ Ngưỡng nóng bừng, sáng sớm đã phải nghe anh nói mấy lời tục tĩu này.

Không còn buồn ngủ, Đoạn Tiêu liếc đồng hồ, hỏi: “Cô Hai của em có chuyện gì thế? Sáng sớm đã gọi cho em rồi.”

“Cô ấy muốn bán nhà, bảo em qua lấy đồ trong phòng chứa đồ đi.” Hạ Ngưỡng ngáp một cái, lại uể oải nằm sấp lên người anh: “Nhưng em nghĩ chắc là lại nhân tiện muốn mượn tiền em nữa.”

“Lại?”

“Hồi trước con trai bác ấy, chính là anh họ em, làm ăn thua lỗ hơn cả triệu tệ, phải bán luôn hai chiếc xe trong nhà. Lúc đó bà ấy cũng tìm đến em một lần.”

Dù sao việc Hạ Ngưỡng tham gia các chương trình cũng đã giúp cô có chút tiếng tăm, nên cô Hai bèn hỏi mượn tiền.

Lần đó, cô chuyển khoản 100.000 tệ trong thẻ ngân hàng của mình, coi như là trả ơn hai năm ở nhờ nhà cô Hai sau khi đi qua đời. Nhưng thực tế, suốt thời gian đó cô ở ký túc xá là chính, học phí và sinh hoạt phí đều tự mình trang trải.

Nhà cô Hai thật sự không nuôi cô, chỉ làm giám hộ trên danh nghĩa khi cô chưa đủ tuổi vị thành niên.

Dù sao đi nữa, Hạ Ngưỡng cảm thấy kiếm được chút tiền rồi thì trả lại ân tình ấy cũng là chuyện nên làm, xem như trọn vẹn cả tình lẫn nghĩa.

Nhưng rõ ràng cô Hai không hài lòng với món tiền nhỏ bé này. Lúc thì viện cớ nói cô giờ đã là người nổi tiếng, lúc lại lấy bạn trai cô là ông chủ lớn ra làm cớ... Tóm lại, không ngừng tìm đủ mọi cách để vò tiền từ cô.

Đoạn Tiêu nhú mày: “Sao không nói với anh chuyện này?”

“Đây là chuyện nhỏ, em tự giải quyết được mà.” Hạ Ngưỡng lười biếng cào nhẹ tay anh. “Chiều mai anh đi cùng em chuyển đồ nhé.”

Hôm sau, khi đến nhà cô Hai, Đoạn Tiêu vẫn tò mò không biết Hạ Ngưỡng đã “giải quyết” chuyện này thế nào.

Ngay từ khi anh bước vào, cô Hai đã dùng ánh mắt đầy thù địch nhìn anh. Bà ấy lại liếc xuống chiếc Koenigsegg đang đỗ bên

dưới, cửa xe kiểu cánh quạt còn chưa khép, rõ ràng không định ở lâu.

Thái độ tiếp đón này nằm ngoài dự đoán của Đoạn Tiêu.

Lẽ ra nếu cô Hai muốn mượn tiền, chẳng phải nên tỏ ra lịch sự với chàng rể quý này một chút sao?

Chỉ đến khi anh ôm mấy thùng đồ xuống lầu thì sự thật mới lộ rõ.

Cô Hai kéo Hạ Ngưỡng ra một góc, bắt đầu quở trách: “Gã đó á? Sao cháu lại để đàn ông trên cơ như thế! Nếu bố cháu biết, chắc đau lòng chết mất!”

Đoạn Tiêu dừng chân ở cửa, nghe rõ từng chữ.

Chỉ nghe thấy Hạ Ngưỡng tỏ vẻ vô tri, giả vờ đáng thương trước mặt cô Hai: “Hết cách rồi ạ, lần trước Miếu Miếu làm phẫu thuật, cháu còn nợ tiền của anh ấy. Giờ cháu thật sự không có tiền... Cô bảo anh họ có chừng mực lại đi ạ.”

“...”

Hay lắm, anh thành vai ác rồi.

Cô Hai liếc cô một cái, mắng cô không được tích sự gì: “Tìm được người đàn ông giàu thế mà chẳng ích lợi gì, tiền cũng không đưa cho cháu dùng!”

Hai người thì thâm to nhỏ hồi lâu.

Vừa quay người lại, đã thấy Đoạn Tiêu đang đứng ngay cửa nghe lén.

Cô Hai chợt dạ ho vài tiếng, còn Hạ Ngưỡng đang điên cuồng ra hiệu bằng mắt với anh.

“Chuyện anh họ khởi nghiệp bị lừa, tôi cũng nghe nói qua.”

Đoạn Tiêu tựa người vào khung cửa với dáng vẻ của một cậu ấm nhà giàu, tỏ ra rất kiêu căng, ngạo mạn.

“Nhưng cô đừng hòng lấy thêm đồng nào từ vợ tôi. Nhà chúng tôi, tiền đúng là do tôi quản. Ở nhà, tôi nói một thì Hạ Ngưỡng không dám nói hai.”

“...”

Hạ Ngưỡng cố nhịn cười đến nỗi mặt đỏ bừng, rồi liên tục gật đầu: “Vậy cô Hai, chúng cháu xin phép về trước.”

Đồ đạc đã dọn xong, ba thùng còn lại đều do Đoạn Tiêu khiêng ra.

Cô bước tới định giúp khiêng thùng trên cùng, nhưng anh lách người tránh đi, không để cô đụng vào: “Đi phía trước anh.”

Hai tay Hạ Ngưỡng trống trơn, cô cảm thấy hơi ngượng,

Cô “Ồ” khẽ rồi ngoan ngoãn đi xuống lầu trước anh.

Đồng đồ mang từ nhà cô Hai đều là những thứ cũ kỹ không bán được, cũng chẳng cần mang về căn hộ ở trung tâm thành phố.

Họ quay lại căn nhà mới ở ngoại ô.

Từ hai năm trước, khu chung cư cũ ở ngoại ô bị phá dỡ, các hộ dân gần như đều được cấp một căn hộ tái định cư trong khu mới.

Dự án giải tỏa khu công nghiệp này từng tiêu tốn không ít tâm sức của Đoạn Tiêu. Đây cũng là lần đầu tiên anh đến thăm nhà mới của các cô.

Diện tích không thay đổi, nhưng môi trường tốt hơn khu chung cư cũ rất nhiều.

Những chiếc thùng được xếp chồng lên nhau trong phòng, hầu hết sách vở đã bị cô Hai bán đi từ lâu, chỉ còn lại một đồng lộn xộn các đồ vật linh tinh.

Có cả thư tình, lưu bút, ảnh chụp và những món đồ trang sức hay quà tặng từ thời trung học của cô, cũng có vài tờ báo, đề thi cũ không bán được để ở dưới cùng.

Hạ Ngưỡng vừa dọn vài món đồ đã mốc vừa trò chuyện: “Em nhớ hồi mới lên lớp 7, có một bạn chấm bài kiểm tra nghịch ngợm giống anh... Lúc sửa lỗi bài của em toàn vẽ hình người que bên cạnh để chế giễu em.”

Nhưng Đoạn Tiêu thì khác, anh chỉ ngồi bên cạnh thay cô nói móc giáo viên ra đề.

Người bạn học cấp hai vô danh kia quả thật chỉ chuyên đi trêu chọc cô.

Đoạn Tiêu ngồi trên ghế bên bàn học nhìn cô, dường như nhớ ra điều gì đó, lười nhác hỏi: “Thật sao?”

Hạ Ngưỡng khom người, cắm cúi lục lọi trong thùng, lôi ra một bài kiểm tra vật lý đã ố vàng, như thể tìm được bằng chứng: “Anh nhìn này, tờ này chắc chắn có!”

Trải tờ bài thi ra, bên cạnh số điểm 17 quả nhiên có hình một cô bé người que nhỏ. Trong khung thoại bong bóng bên cạnh, còn có dòng chữ: IQ 20?

Chữ viết thực sự đã bị nhòe, chỉ có thể đại khái nhìn ra vài nét.

Dấu sao cũng đã hơn 10 năm trôi qua.

Giấy thi ố vàng, còn lấm tẩm vết bẩn vì từng bị thấm nước.

“Người này đang hỏi em có phải chỉ số IQ là 20 không?” Hạ Ngưỡng thật không nói nên lời, “Nếu gặp lại người này, nhất định em sẽ hỏi thử xem cậu ấy có phải thiên tài không, liệu cậu ấy có trở thành thủ khoa đại học không?”

Đoạn Tiêu ngửa cổ cười, thản nhiên nói: “Không phải thiên tài, cũng chẳng phải thủ khoa. Không thi đại học, được tuyển thẳng thôi à.”

Cô kinh ngạc: “... Cái gì?”

“Những năm không sống ở nhà họ Đoạn, anh đã lớn lên ở trấn Cô Bắc. Em đến đó thì anh rời đi.”

Hạ Ngưỡng trừng mắt nhìn anh chăm chăm, cố tìm ra dấu hiệu anh đang lừa mình: “Trùng hợp thế cơ à? Thật sự là anh vẽ cái này?”

Đoạn Tiêu nhướn mày: “Nếu không phải anh thì là ai?”

“Anh biết đây là bài thi của em không?” Cô ngồi xuống đối diện anh, tâm trí rối bời, “Vậy ra anh đã biết em từ lâu rồi sao?”

Anh nâng mặt cô, đặt lên đó một nụ hôn: “Chuyện này dài lắm, hôm nào rảnh anh kể cho. Hiện giờ anh có chuyện quan trọng hơn.”

Hạ Ngưỡng cảm thấy không có chuyện gì có thể khiến cô kinh ngạc hơn việc anh đã quen biết cô từ trước, cho đến khi anh lấy một cái hộp hình chữ nhật trong túi của cô.

Anh để vào khi nào vậy?

Cô mơ hồ nhận lấy, mở ra: Hoá ra là một hộp nhẫn.

Bên trong hộp có nhẫn lớn, nhẫn nhỏ, nhẫn vừa, nhẫn dây chuyền, nhẫn dây. Có nhẫn vàng, nhẫn bạc, thậm chí cả nhẫn ngọc.

Hạ Ngưỡng bỗng cảm thấy chiếc nhẫn cô xem ở tiệm trang sức vài ngày trước hoàn toàn không đáng đề cập đến. May mà cô chưa kịp mua.

Nhìn chằm chằm vào mười mấy chiếc nhẫn đắt đỏ ấy, cô ngồi ngay ngắn lại, nghiêm túc hỏi: “Anh đang cầu hôn em hả?”

Đoạn Tiêu gật đầu: “Coi vậy cũng được.”

Hạ Ngưỡng ngăn ra: “Anh có biết nhẫn cưới chỉ cần mua một cái thôi không?”

“Ai quy định vậy?” Anh nghiêng đầu, “Nhỡ mất chiếc đó thì sao? Thế là không định kết hôn nữa à?”

Lý lẽ của anh khiến cô dở khóc dở cười, lẩm bẩm: “Thật quá kỳ lạ mà.”

“Có nhiều lựa chọn hơn không tốt sao?”

“Nhưng em đâu định kết hôn 10 mấy lần, mấy cái này trả lại được không?”

Hạ Ngưỡng cầm một chiếc lên, xem bên trong chiếc nhẫn. Đúng là nhẫn thiết kế riêng, bên trong khắc tên viết tắt của hai người họ.

Đoạn Tiêu nhìn cô, chậm rãi đề nghị: “Chọn một cái làm nhẫn cưới. Những cái khác, mỗi ngày đeo một cái.”

Cô lườm anh, đóng hộp lại: “Vậy cuộc hôn nhân của em là trò đùa à.”

Nhưng thật ra, trong suy nghĩ của Đoạn Tiêu, chuyện cưới hay không cưới lúc này chẳng có gì khác biệt. Anh ngày càng hiểu rõ, luật pháp không thể giúp anh giữ chân cô. Chỉ có anh mới làm được điều đó.

Dọn dẹp xong đồ đồ linh tinh, Hạ Ngưỡng để trống được hai thùng để đựng rác.

“Anh sẽ mang đi vứt.”

Đoạn Tiêu khiêng thùng lên, bước ra ngoài.

Tòa nhà vẫn là dạng cầu thang bộ, nhưng khuôn viên được phủ xanh khá tốt. Dưới tầng, các ông bà lớn tuổi đang ngồi hóng mát, đánh cờ dưới tán cây, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng trẻ con nô đùa.

Bên ngoài là con phố cũ, vài học sinh trung học đang mặc đồng phục chạy ngang qua.

Đoạn Tiêu nhớ lại năm lớp 7, khi anh rời trấn nhỏ kia, thật ra anh từng nói lời tạm biệt với Hạ Ngưỡng.

Đó là một buổi trưa, xe chờ sẵn trước cổng trường.

Anh đi ngang qua lớp học của Hạ Ngưỡng, hầu như mọi người đều nằm gục trên bàn ngủ.

Cô cũng không ngoại lệ, cô mặc đồng phục, ngồi bàn cuối sát cửa sổ, mặt úp lên cánh tay ngủ trưa.

Trên bàn, một quyển tạp chí ngoại khoá bị gió lật mở, có một câu được cô gạch dưới bằng bút.

“Summer by your name, I only come for ya.” (Mùa hè này mang tên em, anh đến đây chỉ vì em)

Anh đứng trước cửa sổ lớp cô hồi lâu, giơ tay lên muốn chạm vào tay cô nhưng cuối cùng vẫn không chạm vào.

Chỉ khẽ thốt hai từ không thành tiếng: “Tạm biệt.”

...

Gió thổi tung lớp rèm mỏng, tiếng ve râm ran khắp cả mùa hè.

Vẫn là cái nóng ngọt ngào đầu tháng Chín, Hạ Ngưỡng gục trên bàn ngủ quên. Cô từ từ mở mắt ra, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của anh đang nhìn mình.

Đoạn Tiêu ngồi ngay bên cạnh, ánh nắng chiếu qua đường cong xuống cảm sắc sảo và phóng khoáng của anh. Cái nhìn chăm chú không chớp mắt này, ngỡ như đưa cô quay về năm 17 tuổi.

Ngày lần đầu họ gặp nhau trong lớp 12/1 của trường trung học trực thuộc Đại học Kinh Châu.

Anh chậm rãi xoay một chiếc bút trong tay, chống cằm hỏi cô: “Ngủ ngon không?”

Giấc mơ và hiện thực lúc này khiến cô hơi bối rối. Cô đưa tay chạm nhẹ vào mặt anh, thì thầm: “Em vừa nằm mơ, mơ thấy anh nói với em rằng...”

“Đã lâu không gặp.”

Chương 63: Một vài chuyện – Những câu chuyện nhỏ vụn vặt

[Một vài chuyện cô không biết]

1.

Trên một diễn đàn, Đoạn Tiêu từng ẩn danh để đăng một câu hỏi. Đến giờ vẫn còn người vào bình luận mắng anh.

Hồi lớp 12, đêm đó sau khi hôn Hạ Ngưỡng, anh đăng bài hỏi: “Nụ hôn đầu, hôn rồi mà chưa xác định quan hệ thì coi là gì?”

– Coi là cậu xui xẻo chứ gì, anh bạn, hahaha!

– Coi là kẹo Xizhilang*, thêm một chút quan tâm, thêm một chút yêu thương.

(*Xizhilang: Raw gốc “喜之郎” có thể mang nghĩa bóng là sự ngọt ngào, thú vị, mang tính vui vẻ hoặc hóm hỉnh, lấy cảm hứng từ thương hiệu kẹo để làm nổi bật tình cảm. 喜之郎 (Xǐ Zhī Láng) là một thương hiệu nổi tiếng của Trung Quốc, thường được biết đến với các loại thạch trái cây như thạch trái cây nhiều màu và kẹo mềm, rất được yêu thích.)

– Coi như anh là cây cổ thụ trong hội li.ếm cầu*, trụ cột của hội “Joker”.

(*Liếm cầu: Nghĩa là người ta không thích nhưng cứ mặt dày bám theo, chỉ mấy sad boy sad girl si tình quá trời, simp người khác dù cho họ có yêu lại hay không, thậm chí bị đối xử rất tệ bạc luôn thì họ vẫn cứ bám theo)

Hai ngày sau, anh quay lại phần bình luận cập nhật: [Cô ấy chịu yêu đương với ông đây rồi.]

– f*ck.

– f*ck.

– f*ck.

2.

Khi bế cô ngồi lên đùi, Đoạn Tiêu rất thích đặt yết hầu của mình lên xương quai xanh của cô. Mỗi khi nói chuyện, anh sẽ cố ý đè cô lại không cho cử động, khiến cô cảm thấy hơi nhột.

Anh thường dùng chiêu này vì cảm thấy khi còn học lớp 12, cô đã đồng ý hẹn hò với anh trong một lần bị anh chọc như vậy.

Nhưng sau này, anh dần nhận ra lý do Hạ Ngưỡng luôn cảm thấy mối quan hệ thời Trung học của họ không phải yêu đương là bởi vì ngày cô chính thức đồng ý làm bạn gái anh, cũng chính là ngày cô dạy cho La Lương Sâm một bài học nhớ đời.

Hơn nữa, lúc ấy cô còn lầm tưởng rằng La Lương Sâm là bố ruột của anh, nên khi đồng ý hẹn hò, có lẽ cô vừa lắp lửng vừa cảm thấy có lỗi.

3.

Đoạn Tiêu không phải bẩm sinh đã biết yêu.

Cách anh yêu cô hoàn toàn là từ việc quan sát và học hỏi mà tích lũy thành.

Vì Đoạn Tự đã từng nuôi anh bằng những thứ đắt tiền và chăm sóc cho anh một cách kỹ lưỡng, nên anh cũng muốn dành cho Hạ Ngưỡng những điều tốt đẹp như vậy. Thấy bạn mình là Đường Chi Chiêu khi yêu thường xuyên gọi điện thoại tâm sự với bạn gái, mà bản thân lại không có nhiều thời gian để gọi điện nên anh muốn Hạ Ngưỡng thường xuyên gặp anh hơn. Khi

người giúp việc nói rằng rau tự trồng sẽ tốt hơn, anh còn dọn một mảnh đất nhỏ ở sân sau nhà cũ để làm thủy canh, tự tay trồng rau xà lách cho cô.

Ngay cả việc anh biết tết tóc cho Hạ Ngưỡng, cũng là nhờ học lỏm từ một lần thấy khách hàng tết tóc cho con gái.

4.

Hạ Ngưỡng là học trò có thành tích tệ nhất trong số những người anh từng dạy (Dù anh chỉ nghiêm túc dạy học cho Hạ Ngưỡng và Ôn Vân Miếu). Nhưng nhiều năm sau, kỷ lục ấy đã bị con gái của Ôn Vân Miếu phá vỡ.

5.

Vì gần hai năm yêu đương bí mật thời Đại học, anh thường phải đứng từ xa dõi theo cô, đến mức dần dần đọc được khẩu hình của cô...

Hôm Chên Đông Nhi phát hiện ra chuyện tình của hai người, thật ra là do anh cố tình. Anh thấy cô ta xuất hiện nên mới kéo Hạ Ngưỡng lại và hôn.

Giữa hai người họ, luôn là anh giải quyết người theo đuổi cô, còn phải tự tay xử lý những người theo đuổi mình.

6.

Anh luôn biết quê nhà của Hạ Ngưỡng là Thân Thành, nên nhiều lúc thường cố tình đưa cô đi ăn những món đặc sản của quê cô.

7.

Anh rất thích nhìn cô nổi giận với mình, dù sao cô cũng chỉ như vậy trước mặt anh. Phần độc đáo nhất của Hạ Ngưỡng chỉ dành

cho Đoạn Tiêu.

8.

Mỗi sáng thức giấc sau chuyện đó, trên đầu giường cô luôn có một cốc nước ấm đun sôi. Rau xà lách là loại được trồng dành riêng cho cô, hữu cơ và lành mạnh, bởi vì cô không nhận ra rằng cô không thích ăn rau.

Để nấu được một bát mì trứng hoàn hảo, lúc đầu, Đoạn Tiêu đã tốn đến hai hộp trứng mới đạt được thành tích không hề có một mảnh vỏ trứng nào rơi vào bát.

9.

Những lúc rảnh rỗi, anh rất thích bóp chân cô, đó là phần mà Hạ Ngưỡng thường không muốn nhìn đến. Nhưng anh lại kiên nhẫn, nhẹ nhàng xoa bóp vết sẹo cũ trên mu bàn chân cô. Vì nghĩ rằng như vậy có thể làm dịu đi chút đau đớn của cô.

10.

Thật ra Hạ Ngưỡng rất dễ nuôi. Cô cao ráo, xinh đẹp, khi ăn mặc giản dị nhất sẽ trông xinh đẹp nhất, cô không có nhiều sở thích xa xỉ, ham muốn vật chất cũng thấp.

Ngay cả việc học múa, từ nhỏ cô đã có mẹ chỉ dạy. Sau này khi tự lập, nhờ nỗ lực luyện tập, cô còn được vài trung tâm đào tạo tranh nhau mời về. Không lạ gì khi cô Hai sẵn lòng nuôi cô vào thời điểm đó.

Nhưng trong mắt Đoạn Tiêu, việc nuôi dưỡng Hạ Ngưỡng lại rất tốn kém. Hạ Ngưỡng không kén chọn, mà chính anh mới là người kén cá chọn canh. Trên người cô, nếu không phải là những thứ tốt nhất, anh đều cảm thấy không được. Từ trang phục biểu diễn, đồ hiệu đặt may riêng đến cả quần áo thường ngày đều phải tốt nhất.

Anh luôn nghĩ rằng nuôi cô phải thật xa hoa, thật nâng niu để người thường không thể chạm tới được, cô cũng sẽ chẳng thể rời xa anh.

Sau này có khoảng thời gian anh nỗ lực kiếm tiền là vì một lần Hạ Ngưỡng bị loại trong buổi thử vai đóng thế cho một bộ phim, bởi vì có một cô gái nhờ cậy quan hệ để được nhận vai.

Lúc đó, anh lại không thể nhờ vả quan hệ với nhà họ Đoạn để chặn cửa sau, nên thấy tiếc cho cô. Sau này, khi kiếm được tiền anh đã đầu tư vào rất nhiều dự án trong ngành giải trí và anh cũng là một nhà đầu tư có tiếng nói. Không phải để giúp cô “Đi cửa sau”, mà chỉ là để đảm bảo cô có thể được đối xử công bằng.

Hơn nữa, cũng bởi vì một thời gian dài anh biết cô không thích anh, nên muốn dùng tiền để mua những thứ tốt nhất, giúp cô giải quyết mọi vấn đề trong khả năng của mình.

Anh nghĩ rằng, không thích cũng không sao, miễn cô cần anh là đủ.

Cách anh đối xử với cô đôi khi giống như điều hành một vụ làm ăn: Miễn là có lợi ích thì mối quan hệ sẽ không tan vỡ.

11.

Cô luôn bảo anh có tính kiểm soát cao, nhưng thực ra anh chỉ để cô học những gì cô muốn học. Cưỡi ngựa, bóng chày, đua xe, poker, cô đã thử và cũng sẽ học.

Còn như boxing, lái máy bay, nhảy dù hay trượt tuyết, cô không thích thì học một lần là thôi, anh cũng không ép.

Cô vẫn có tự do của riêng mình, không bị anh ép buộc theo sở thích của anh. Điều mà Đoạn Tiêu làm được là để cô thoải mái theo đuổi điều cô yêu thích mà không phải chịu áp lực.

12.

Anh cảm thấy cô là cô gái kiên cường và quyết tâm nhất mà anh từng gặp, dù bản chất vẫn là người rất mềm mỏng. Cuộc sống khó khăn thế nào, cô vẫn trở thành một người lương thiện.

Anh không thích những người tốt một cách mù quáng, nhưng cô lại là người tốt trời sinh trong mắt anh.

13.

Khuyết điểm của anh: đôi khi dùng chiến tranh lạnh, nhưng không quá mức. Chỉ là anh không giỏi bày tỏ, cũng lười giải thích. Dù sao Hạ Ngưỡng cũng không dành thời gian để tìm hiểu anh.

Nhiều lúc, anh chỉ cần một không gian yên tĩnh, tự do dành bản thân.

Nhưng sau này, anh nhận ra Hạ Ngưỡng là người thẳng thắn, nếu không nói rõ với cô thì cô sẽ mãi không hiểu.

Năm ngoài trong ngày sinh nhật, anh đã ước một nguyện vọng: “Hy vọng cô ấy say mê khuôn mặt anh, say mê tiền của anh, say mê anh trên giường không ngừng nghỉ.”

14.

Cô luôn nghĩ xung quanh anh có rất nhiều cô gái, nhưng thực ra không hề có.

Hồi cấp ba, Đoạn Tiêu đã tự làm xấu danh tiếng của mình. Anh hay giúp đỡ người khác, một phần cũng là để tránh những cô gái quá nhiệt tình bày tỏ tình cảm. Đến khi vào Đại học Kinh Châu lại quá bận rộn, những lúc rảnh rỗi ít ỏi anh đều dành hết cho cô.

Ra nước ngoài anh còn bận hơn, vì ôm một nỗi hậm hực trong lòng. Lần đầu tiên nếm mùi thất bại, bị mẹ ruột trách mắng, lại sợ vợ thật sự bỏ đi với người khác. Anh chỉ muốn nhanh chóng đạt được thành tựu để về nước. Kết quả là trong học tập, anh trượt một môn đến hai lần, suýt phải học lại.

Nếu không vì muốn đi đến cuối cùng với cô, có lẽ trong giai đoạn khởi nghiệp anh đã nhiều lần lạc lối, thậm chí dính vào những cạm bẫy lợi ích không nên đụng đến.

Bản chất là anh phụ thuộc vào cô nhiều hơn.

15.

Có lần anh tặng cô mấy bộ đồ lót. Cô không hiểu lý do, nhưng thực ra là vì lần đầu giặt đồ cho cô, anh mạnh tay đến mức làm rách mất một chiếc quần lót. Sau đó, anh lén lút mua thêm vài bộ đồ ngủ gợi cảm (nhưng không quá lộ liễu).

Cô chẳng có khái niệm gì về mấy thứ này, suốt một thời gian dài cô không hề biết đó là đồ lót gợi tình mà chỉ thấy mỏng nhẹ, hơi xuyên thấu, mặc vào mùa hè khá thoáng mát và thoải mái.

Còn anh, mỗi lần đều chậm rãi cởi ra một cách kiên nhẫn.

16.

Anh có thói quen mang theo socola hoặc kẹo trong người để phòng khi cô bị hạ đường huyết trong giai đoạn ăn kiêng.

Anh cũng sẽ chú ý đến những cô gái có phong cách tương tự cô. Đôi lúc, anh vô thức hạ giọng khi nói chuyện với những người như vậy, vì Hạ Ngưỡng luôn nghĩ rằng mỗi khi anh cau mày là đang khó chịu, còn giọng trầm xuống là đang tức giận.

Hạ Ngưỡng rất dễ bị anh dọa sợ, mà anh lại không muốn cô sợ mình.

17.

Hạ Ngưỡng rất được các chị gái hệ T thích. Bởi cô có mái tóc đen dài thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn, vóc dáng cân đối, lại thêm tính cách ngoan ngoãn, sẽ vô thức làm nũng.

Khuôn mặt của Đoạn Tiêu mang nét đẹp nam tính, thậm chí có phần hơi dữ dằn và góc cạnh. Trong khi đó cô hoàn toàn ngược lại, sở hữu vẻ đẹp nữ tính, dịu dàng và rất được lòng các cô gái.

Vì thế, mỗi lần cô cười dịu dàng với các cô gái, anh đều cảm thấy khó chịu.

Anh còn phải đề phòng Hứa Nghê, vì Hứa Nghê từng yêu một cô gái giống cô. Hứa Nghê và Lục Gia Trạch không hợp nhau cũng bởi vì từng tranh giành một cô gái.

18.

Suốt thời gian dài giữa họ luôn thiếu một sự xác nhận rõ ràng về mối quan hệ, nhưng những việc họ làm suốt bao năm qua đều là những điều mà người yêu dành cho nhau.

Có lẽ Hạ Ngưỡng chỉ cảm thấy nuối tiếc đôi chút, nhưng người chịu tổn thương nhiều hơn là Đoạn Tiêu. Anh là người rất coi trọng nghi thức, cảm thấy mình đã ở bên cô rất lâu mà không có danh phận gì.

19.

Khi Hạ Ngưỡng học năm hai Đại học, cô từng đề nghị trả lại tiền và muốn rời đi. Khi đó, Đoạn Tiêu rất giận, ban đầu anh không muốn buông tay, còn ép cô đến mức khiến cô thấy ngột ngạt.

Sau này, anh nghĩ thông suốt, yêu đương không thể chỉ là một mình anh yêu.

“Cả đời chỉ yêu một mình ông đây thôi, cô ấy bắn khoản chút cũng chẳng sao.”

Nghĩ vậy, anh mới chấp nhận kiên nhẫn ở bên cô, cùng cô đây đưa hết lần này đến lần khác.

20.

Trong hai năm họ còn vướng mắc vì nợ nần, Hạ Ngưỡng từng chủ động hôn anh đúng một lần. Khi đó, cô bị sốt, mơ màng hôn lên má và mí mắt anh.

Lúc đó anh sợ đến nỗi không dám nhúc nhích.

Sợ làm cô giật mình mà bỏ lỡ khoảnh khắc chủ động hiếm hoi ấy.

21.

Giọng nói của anh vốn mang âm sắc Anh Quốc, nhưng sau khi sang Mỹ đã luyện lại cách phát âm.

22.

Nhiều lần anh muốn nhốt cô lại, nhưng rồi lại nghĩ, cô sinh ra là để đứng trên sân khấu và tỏa sáng rực rỡ.

23.

Anh vẫn khá lo lắng, sợ rằng kiếp sau cô sẽ không còn ở bên anh nữa. Buồn cười thật, anh lại đi nghĩ về một điều xa vời hư vô như kiếp sau.

[Một vài điều anh không biết]

1.

Đêm đầu tiên họ hôn nhau, cô uống rượu nhưng không hề ngủ.

2.

Thật ra Hạ Ngưỡng rất thích được ôm anh. Đoạn Tiêu cao lớn hơn cô rất nhiều, mỗi khi ôm cô, một tay anh sẽ vòng qua eo hoặc đùi cô. Tay còn lại anh giữ lấy vai hay sau gáy cô, như thể muốn chiếm hữu hoàn toàn cô. Khi nép vào ngực anh, cô cảm giác rất an toàn.

3.

Nhiều lần cô không né tránh những nụ hôn của anh, không phải vì không muốn mà vì sống mũi anh quá cao. Nếu cô giãy giụa, anh sẽ thô bạo ấn tới, mũi cô sẽ bị đau.

4.

Cô phát hiện ra rằng, dù gương mặt anh có vẻ lạnh lùng, nhưng anh lại có một chiếc răng nanh hơi nhọn, trông khá đáng yêu. Nhưng mỗi khi anh cắn cô lại thực sự rất đau!

5.

Anh thật sự không biết bình thường anh vừa khoẻ vừa nặng à? Cô đâu phải là quả tạ trong phòng gym của anh!

6.

Cái tên [Cấm Tiêu] mà cô dùng làm ID có liên quan đến anh.

Ngoài việc xuất phát từ một câu trong bài hát, còn bởi vì... Sau đêm đầu tiên bên nhau, anh lo cô sẽ không thoải mái nên đã kiểm chế không chạm vào cô suốt một tuần. Sau đó, anh lại phải đi công tác, còn cô sang Nga tham gia cuộc thi quốc tế, khiến cả hai lại thêm một tuần không gặp nhau.

Đêm ấy, vì quá nhớ cô, anh đã rủ cô gọi một cuộc điện thoại chẳng đúng đắn chút nào.

Lúc đầu, cô không hiểu anh đang làm gì, nhưng khách sạn quá yên tĩnh. Đột nhiên, hơi thở anh trở nên nặng nề, giọng khàn khàn vang lên bên tai cô, còn trêu chọc hỏi: “Hạ, có muốn ăn khuya không?”

Hạ Ngưỡng: “...”

Sau khi hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô đỏ bừng mặt, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

7.

Từ khi quen anh, cô hay hoài nghi có phải đàn ông ai cũng háo sắc như vậy không. Thế nhưng, Hạ Ngưỡng thỉnh thoảng cũng nhận ra quy tắc khi làm theo sở thích của anh, chẳng hạn như mỗi khi cô chủ động chạm vào anh, anh sẽ rất vui.

Thực ra anh rất giống chú mèo Năm Giờ Rưỡi ở nhà, thích được cô vuốt ve.

8.

Sau này, cô không còn sợ anh nữa. Dù anh có giận, cũng chẳng làm gì cô cả.

9.

Cô không thể chấp nhận được việc mỗi lần giận dữ anh lại hành hạ cô trên giường. Dù anh không làm cô đau, nhưng lực tay thường mạnh hơn, thời gian cũng dai dẳng hơn. Đáng ghét nhất là anh không hôn cô.

10.

Không hiểu tại sao anh lại có thể chơi bởi điên cuồng một mình trên giường như thế. Rốt cuộc trong thời kỳ dậy thì, anh đã xem những thứ “Kiến thức” gì vậy...

Vì vậy nhiều lúc, cô thực sự nghi ngờ anh và đám bạn bè không tốt toàn tới những nơi trụy lạc. (Đoạn Tiêu- người đã lên nghe được đoạn này: ? Bịa đặt vu khống, chồng em không có quyền riêng tư à??

Hạ Ngưỡng: ?? Sao anh lại nghe lên được?

Anh: Ông. Nạp. Tiền. Rồi.)

11.

Ngay sau khi anh đi du học, trong một khoảng thời gian ngắn, Hạ Ngưỡng từng thấy ảnh của anh qua vòng bạn bè của Lục Gia Trạch.

Lúc đó, Lục Gia Trạch sang Mỹ tìm anh, hai người chơi ở New York, anh ấy có chụp một bức ảnh góc nghiêng của anh tại khu vực Quảng trường Thời Đại.

Đoạn Tiêu lái một chiếc Porsche 718 Spyder mui trần màu đen, mặc áo hoodie phong cách Mỹ. Tóc mái anh khi đó hơi dài, che một phần lông mày và đuôi mắt. Một tay anh tựa vào khung cửa xe, không biết đang cảm nhận cơn gió ven đường hay đang mãi mê suy nghĩ điều gì.

Từ góc nhìn ở xương hàm, cô nhận ra anh có phần gầy hơn.

Hạ Ngưỡng không dám bấm thích ảnh, sợ bị phát hiện.

12.

Vào năm cuối Đại học, khi luận văn của cô bị trả lại để sửa đổi, cô từng có một chút nhớ anh.

13.

Cô thực sự thấy xót xa cho Đoạn Tiêu. Khi còn nhỏ, anh mất bố, mẹ không thương, lại thêm một người bố dượng hẹp hòi, luôn

đơm đặt những lời gièm pha bên tai. Trong hoàn cảnh đó, còn có một cậu em trai xa cách anh vì sợ hãi và hiểu lầm.

Nhưng anh chẳng bao giờ cảm thấy mình đáng thương. Anh nói rằng anh cũng chẳng để tâm lắm đến những người đó. Được rồi, cô nghĩ mình nên học hỏi sự lạc quan của anh.

14.

Cô thật sự thấy anh rất đẹp trai. Dù có thích hay ghét anh, cô cũng luôn tuân theo đánh giá khách quan này. Sau khi kết hôn, thỉnh thoảng cô vẫn tưởng tượng không biết con của họ sẽ trông như thế nào.

15.

Cảm giác như anh luôn muốn nhốt cô lại. Rốt cuộc là anh có vấn đề hay cô có vấn đề vậy chứ?

16.

Từ trước đến nay, biệt danh cô lưu cho anh trong điện thoại là: ni2100kmh.

Đoạn Tiêu cứ nghĩ đó là một dây mã vô nghĩa cô đặt để tránh bị người khác phát hiện. Nhưng thực ra là vì anh quá thông minh, cô không muốn để lộ dù chỉ một chút cảm xúc.

Rất lâu trước đây, Hạ Ngưỡng từng nghe một bản nhạc không lời tên là: 《Neptune Illusion》 (Ảo ảnh Sao Hải Vương).

Dựa theo lời giải thích trong một bài bình luận đánh giá bài hát: “Trên Sao Hải Vương không hề có biển, thậm chí không có nước. Màu xanh của đại dương thực chất là do khí metan tạo ra, còn những con sóng trắng chỉ là những cơn bão với tốc độ lên đến 2100 km/h. Vì vậy, âm thanh của dòng chảy chỉ là ảo giác mà Sao Hải Vương mang lại.”

Khoảng thời gian bị anh ép buộc ở bên, cô không thể phủ nhận rằng thỉnh thoảng cũng có những khoảnh khắc trái tim cô rung động.

Nhưng cô lại không muốn thừa nhận điều đó. Làm sao có chuyện bị một kẻ xấu đe dọa mà lại thích anh? Nếu vậy, cuộc đời anh thật sự quá thuận lợi rồi.

Cho nên, mỗi lần không tránh khỏi cảm xúc ấy.

Cô đều tự nhủ “Đây chỉ là ảo giác mà Sao Hải Vương mang lại mà thôi.”

[Một vài điều họ không biết]

1.

Cô em gái Ôn Vân Miểu thực chất là kiểu “Ngoài trắng trong đen” điển hình.

Năm lớp 10 ở trường đặc biệt, cậu nam sinh mắc chứng rối loạn lưỡng cực từng đập lên chân cô ấy chính là do cô ấy cố tình khiêu khích, vì như vậy cậu ta sẽ bị giáo viên chuyển đi nơi khác.

2.

Trong mắt Ôn Vân Miểu, cô ấy luôn không có mấy thiện cảm với Đoạn Tiêu. Mỗi lần thấy anh hôn chị gái mình, cô ấy lại nghĩ anh giống hệt một con hải cẩu đang đội quả bóng.

3.

Lục Gia Trạch nhớ một lần cả nhóm tụ tập chơi bài. Hạ Ngưỡng từ nhà vệ sinh trở về, máy sấy tay bị hỏng nên tay cô vẫn còn ướt.

Lúc đó, Đoạn Tiêu đang chơi bài, nhưng ngay giây tiếp theo anh thậm chí không ngược mắt lên mà thần nhiên rút khăn giấy lau

tay cho cô.

Điều đáng nói là cả hai đều không thấy hành động đó có gì kỳ lạ.

Ngay lúc đó, Lục Gia Trạch đã nghĩ: Thằng bạn mình sắp gặp hạn rồi.

[Một vài điều các bạn không biết]

1.

Nếu Đoàn Tiêu mà có tính cách tốt hơn một chút và bớt cứng miệng hơn thì thực ra từ nhỏ anh đã thầm chăm sóc và thích thầm Hạ Ngưỡng.

2.

Quý bà Đoàn mắc chứng lãnh cảm tình cảm* bắt đầu từ sau khi người chồng đầu tiên qua đời.

*(*Chứng lãnh cảm tình cảm: là một trạng thái tâm lý mà một người trở nên thờ ơ, lạnh nhạt với các kích thích cảm xúc, thường do một sự kiện đau buồn hoặc chấn thương tâm lý gây ra.)*

Tổ chức từ thiện của nhà họ Đoàn, vốn là một trong năm tổ chức khởi xướng quỹ từ thiện hàng đầu trong nước, chưa bao giờ quyên góp cho các bệnh nhân hiếm nghèo hay gia đình nghèo khổ có người khuyết tật. Bởi vì Đoàn Tự cho rằng quyên góp cho những đối tượng như vậy chẳng mang lại giá trị gì.

Thay vào đó, bà ta tập trung quyên góp cho các quỹ học bổng. Theo bà ta, đây là một khoản đầu tư dài hạn, mang lại lợi ích lâu dài. Học sinh nhận học bổng sẽ được lên bản tin, có cơ hội trả ơn cho tập đoàn Đoàn thị hoặc đóng góp cho xã hội khi trưởng thành.

3.

Quý bà Đoàn và mẹ của Lục Gia Trạch là “Đối thủ không đội trời chung”.

Lý do bắt nguồn từ việc quý bà Đoàn “Cướp” mất người giúp việc đã làm cho nhà Lục Gia Trạch suốt 5 năm, chỉ vì bà ta thích món canh mà người này nấu.

Đúng vậy, đó chính là dì Vương – người sau này được Đoàn Tiêu đưa đến căn hộ để nấu ăn cho Hạ Ngưỡng.

4.

Ông cụ vô tình bị đẩy ngã xuống lầu trong lúc tranh cãi với La Lương Sâm. Trong khoảnh khắc tỉnh táo, ông cụ nghe nói La Lương Sâm và con gái mình đã ly hôn.

Ông cụ lo rằng Đoàn Ngật Nhiên sẽ không ngẩng mặt lên nổi trong gia đình, vì vậy trước khi qua đời, ông cụ quyết định giữ kín chuyện này.

5.

Đứa trẻ Đoàn Ngật Nhiên này sẽ không trở nên quá tệ.

Bởi vì thời thơ ấu của cậu ta thực sự rất hạnh phúc. Là đứa trẻ được nuông chiều từ nhỏ, lại luôn thân thiết với bố ruột là La Lương Sâm hơn, tính cách của cậu ta khá yếu đuối và nhút nhát.

6.

Việc Đoàn Tiêu không được người lớn trong nhà yêu thích có thể bắt nguồn từ một buổi họp mặt gia đình năm anh học lớp 11.

Lúc đó, một người chú mắng anh về một việc nào đó, trước mặt rất nhiều người, anh thẳng thừng đáp lại: “Lần trước khi chú lên phỏng vấn trên CCTV, bộ tóc giả của chú trông hơi sến đấy.”

7.

Buổi sáng sau đêm đầu tiên của họ, Hạ Ngưỡng thực sự cảm nhận được anh đang lo lắng, bất an. Cô cố tình tỏ ra thờ ơ, vì thực sự cô cũng không cảm thấy khó chịu.

Nhưng sau khi trở về ký túc xá, cô đã khóc rất nhiều vì thương bản thân, cảm giác như mối quan hệ giữa hai người chỉ còn là việc trao đổi tiền bạc và tình dục.

Rất lâu sau đó, khi nhắc lại chuyện này với anh, cô kể hết suy nghĩ của mình. Anh im lặng một lúc rồi nói: “Hôm đó em không nên đưa nước cho anh mà nên cho anh vài cái tát mới đúng.”

Cô cười phá lên, trông cực kỳ vui vẻ.

8.

Cô khi nhảy múa, có khi mặc nhiều đồ khi mặc ít, tùy thuộc vào bài nhạc và trang phục vũ đạo. Vì vậy, trong trạng thái bình thường, anh sẽ tránh để lại dấu vết quá rõ trên cơ thể cô.

Những ngày đầu thì còn thấy mới mẻ, anh cố ý cắn cô hai lần và bị đánh ngay sau đó.

Ngược lại, anh thường xuyên bị cô để lại dấu răng hoặc vết móng tay trên người.

9.

Năm lớp 12, Hạ Ngưỡng cao 1m69 – chiều cao nhỉnh hơn mức trung bình một chút so với các cô gái ở Kinh Châu.

Sau lần đầu tiên ở năm nhất Đại học, Đoạn Tiêu rất kiềm chế, vì sợ rằng cô vẫn chưa phát triển hết chiều cao.

Đến năm hai, khi cô đạt 1m73 và không cao thêm nữa, Hạ Ngưỡng cảm thấy chiều cao của mình có phần nhờ anh chăm

sóc tốt, từ việc giám sát cô tập thể dục đến việc làm các món ăn đầy đủ dinh dưỡng.

10.

Trong mối quan hệ của họ, Hạ Ngưỡng là người thuộc dạng “Ngủ lâu sinh tình”.

Cô thuộc tạng thể hàn, rất sợ lạnh. Vào mùa hè, dù điều hòa bật 20 độ, đắp chăn mỏng là vừa đủ nhưng cô vẫn cảm thấy hơi lạnh. Dù vậy, cô không bao giờ phàn nàn, vì biết Đoạn Tiêu thể nhiệt, ngủ chung sẽ không thoải mái nếu thay đổi nhiệt độ. Mỗi khi lạnh, cô thường vô thức rúc vào vòng tay anh.

Vì vậy, hầu như mỗi sáng thức dậy, dù không tập thể dục anh cũng phải đi tắm vì bị cô ôm đến nổi ra mồ hôi. Do thích được cô ôm, nên anh cũng chưa bao giờ nói ra điều này.

11.

Hạ Ngưỡng biết lái xe là nhờ Đoạn Tiêu tận tay chỉ dạy. Ban đầu, cô đâm trúng anh mấy lần.

Khi ấy, Đoạn Tiêu luôn có cảm giác mình sắp bị cô cán chết, chắc chắn là cô cố tình.

12.

Thỉnh thoảng, khi Đoạn Tiêu muốn hôn cô, Hạ Ngưỡng lại nghịch ngợm chơi trò “1, 2, 3, hóa đá”. Cả hai cùng mở to mắt nhìn nhau, không ai nhúc nhích.

Đoạn Tiêu rất chiều chuộng, sẵn sàng giữ nguyên tư thế đến khi cô chịu thua. Sau đó, anh hôn cô lâu hơn, tự đặt tên cho nó là “Phần thưởng của người chiến thắng”.

13.

Về khả năng chịu đau, Hạ Ngưỡng mạnh hơn anh, bởi cô đã luyện múa từ bé.

Nhưng sự kén chọn, như không uống nước lạnh, lại là kết quả của việc được anh cưng chiều mà ra. Sau khi được bao bọc trong tình yêu, cô cảm thấy mình có quyền làm nũng.

Đoạn Tiêu là cậu con trai nhà giàu kiêu ngạo, đánh nhau rất dữ dội, đơn giản vì không muốn mình chịu đau hay chịu khổ.

14.

Hạ Ngưỡng luôn giữ lại một phần dè dặt khi yêu một người, vì những bài học từ mẹ và dì. Cô biết vấn đề này của bản thân, Đoạn Tiêu cũng biết. Đoạn Tiêu còn hiểu rõ, dù cô không nói nhưng cô yêu anh nhiều hơn những gì cô thể hiện.

Thật ra, dù cô yêu anh chưa đủ nhiều cũng không sao, vì tình yêu anh dành cho cô đủ để bù đắp tất cả mọi thiếu sót.

15.

Thỉnh thoảng, Hạ Ngưỡng bị anh trêu đến đỏ mặt, cô sẽ xấu hổ mắng anh, nhưng không phải mắng thật, chỉ vì ngại ngùng thôi.

Một lần anh đi công tác, hai người gọi video với nhau. Giữa chừng, anh nói phải cúp máy để đi tắm.

Cô lờ miệng nói đùa: “Tắm thì không gọi video được à?”

Anh chỉ “Ồ” khẽ rồi vào phòng tắm tháo thắt lưng và ngược lên nhìn điện thoại. Lúc đó, Hạ Ngưỡng đã lập tức cúp máy.

Anh chân thành gửi một dấu chấm hỏi.

Cô trả lời một câu: “Đồ bi.ến th.ái.”

16.

Nhà mới sau khi kết hôn của họ là một căn biệt thự do Đoàn Tiêu tự thiết kế, mất ba năm để hoàn thiện, đến năm thứ tư mới dọn vào ở.

Hạ Ngưỡng thích cái cây trước cửa sổ phòng ngủ nhất. Vào buổi sáng, khi hai người còn nằm lười trên giường, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu lên gương mặt anh.

Những lúc dậy sớm, cô thường len lén ngắm anh thật lâu.

17.

Mỗi khi Hạ Ngưỡng chủ động ôm mặt anh để hôn, anh cũng sẽ hơi ngượng ngùng. Nhưng cách anh thể hiện là giả vờ tiến lại gần hơn, để che đi sự bối rối.

18.

Lần đầu Đoàn Tiêu dẫn cô đến một buổi tụ tập, Lục Gia Trạch đang kể mấy câu chuyện cười tục tĩu, vốn luôn thành công cho đến khi pha trò với Hạ Ngưỡng.

Hạ Ngưỡng không hiểu nổi những câu chuyện cười đó. Nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời bằng một câu chuyện cười khô khan mà cô đọc được trên mạng: “Một vị hoàng đế đang thiết triều, nói rằng: ‘Thắng của Cô, các khanh đều đã thấy. Thua của Cô.’ Rồi ông ấy bỏ đi.”

Khi đó tất cả mọi người đều im lặng suốt nửa phút.

Cô lại hỏi: “Chẳng phải đang chơi nói chuyện cười à?”

Lục Gia Trạch tức giận hét lên với Đoàn Tiêu: “Cô gái của cậu là loài người sao? Đây là thứ mà một người bình thường có thể

nghĩ ra à? Tiêu của tôi a a a, đều tại cậu! Cô ấy phá hỏng hết chuyện cười của tôi rồi!!”

???

19.

Đoạn Tiêu từng lén đọc nhật ký hồi nhỏ của Hạ Ngưỡng, giấu trong vài thùng đồ cũ.

Anh thấy cô viết trong nhật ký tiểu học, mắng một cậu bé giành mô hình máy bay của cô, cả những than thở về việc cô trông thật xấu trong giai đoạn thay răng.

Vừa đọc, anh vừa thầm nghĩ: “Vợ mình đáng yêu quá đi mất.” rồi chụp lại bức ảnh hồi thay răng của cô.

20.

Có lần họ chụp chung một tấm ảnh, Hạ Ngưỡng đã đăng nó lên vòng bạn bè.

Dưới hàng loạt bình luận khen “Hợp dữ” hay “Rất có cảm giác nha”, Đàm Sơn Tử lại hỏi: “[Đẹp! Người bên cạnh em đã có ai chưa?]”

Sau đó, Đoạn Tiêu chặn không cho Đàm Sơn Tử xem vòng bạn bè của cô nữa.

21.

Quý bà Đoạn tặng Hạ Ngưỡng một bảo tàng làm quà cưới, trưng bày các loại trang sức, trang phục, đồ cổ dành cho phụ nữ ngày xưa v.v.v

22.

Đêm trước khi đi đăng ký kết hôn, Đoạn Tiêu đăng một bài viết mới, mượn một câu thơ của Borges:

“Đêm vừa buông xuống, em đã tỏa sáng rực rỡ đến vậy.”

Chương 64: Câu cá biển – Nhảy xuống biển để tán gái

Những trường trung học ở ngoại ô Kinh Châu thường cạnh tranh nhau về chất lượng giảng dạy, học sinh lớp 11 phải trở lại trường sớm vào giữa cuối tháng 8 để học bù.

Học kỳ này Ôn Vân Miếu lên lớp 11, là học sinh nội trú.

Buổi sáng, Hạ Ngưỡng đưa cô ấy trở lại trường, cô giúp em gái dọn giường, đóng học phí và nạp thêm tiền vào thẻ ăn cho học kỳ này.

Vừa rảnh rồi được một chút, cô lại nhận được thông báo đã đặt vé máy bay thành công.

【Đã xuất vé: Hóa đơn 2xxx, Hãng hàng không Kinh Châu T3 – Sân bay quốc tế Hồng Kông, ngày 20 tháng 8, 11:40, đề nghị quý khách đến sân bay trước 3 tiếng để làm thủ tục có liên quan.】

Hạ Ngưỡng đang trên đường về nhà, bỗng chốc sửng sốt.

Ngay sau đó, cô nhận được cuộc gọi của Đoạn Tiêu.

Anh đã rời ngoại ô Kinh Châu từ tuần trước, không biết đi làm việc gì.

Hạ Ngưỡng không hỏi, cũng không muốn hỏi. Không ngờ kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, anh lại đặt vé máy bay cho cô đến Hồng Kông.

“Còn hai tiếng nữa.” Đoạn Tiêu canh đúng thời gian, cất giọng bình thản. “Sẽ có người đến đón em, em chuẩn bị đi.”

Cô khó hiểu cúi đầu: “Sao đột nhiên lại muốn em đến Hồng Kông?”

Đầu dây bên kia có tiếng nhạc ồn ào ầm ĩ, anh cười khẽ và không giải thích nhiều: “Ăn mừng, sang đây nhanh lên.”

“...”

Ý của anh là muốn cô sang đó chơi với anh. Từ ngày ký hợp đồng nợ kia, Đoạn Tiêu chưa từng yêu cầu cô điều gì, trái lại càng khiến người ta thất thỏm.

Hạ Ngưỡng đã đoán được sẽ có ngày này, sau câu nói của anh, trái lại lòng cô càng bình tĩnh.

Anh muốn cô làm gì thì cô sẽ làm nấy.

Đây mới là cách thức ở bên nhau hợp lý giữa bọn họ.

Dưới khu nhà tập thể đã có một chiếc Maybach đậu sẵn, một trong những quản gia của nhà họ Đoạn là chú Thành đang đứng cạnh cửa xe, đảm nhiệm việc đưa cô ra sân bay hôm nay.

Hạ Ngưỡng lễ phép gật đầu: “Cháu lên lầu soạn đồ, phiền chú đợi một lát.”

Chú Thành nói không vội, cũng nhắc nhở: “Bạn học, mang quần áo đủ thay cho một tuần sẽ tiện hơn.”

Ông ấy lấy trong xe ra một chiếc vali nhỏ có thể xách tay lên máy bay rồi đưa cho cô, kèm theo vé máy bay đã check-in, giấy thông hành và giấy tờ tùy thân.

Chuyến bay hạ cánh ở sân bay Hồng Kông lúc gần 2 giờ chiều.

Tiết trời rất đẹp, bầu trời trong xanh, những tòa nhà cao tầng bao quanh vịnh biển, có một chiếc xe đang đợi cô ngoài sân bay.

Tài xế khoảng 40 tuổi, nói tiếng phổ thông lơ lớ giọng Quảng Đông, nhiệt tình chào hỏi cô vừa xuống máy bay có đói không.

“Cháu đã ăn lúc đến.”

Đoạn Tiêu đặt vé hạng thương gia cho cô. Trong phòng chờ VIP có rất nhiều đồ ăn.

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu thấy cô mặc khá nhiều quần áo, lại hỏi: “Đây là lần đầu cháu đến Hồng Kông à?”

“Vâng.” Cô nhìn những địa danh và kiến trúc mang đậm phong cách Hồng Kông đang lướt nhanh ngoài cửa sổ, hơi đưa tay ra ngoài để cảm nhận làn gió, lẩm bẩm: “Hồng Kông nóng quá.”

Tài xế vội đóng cửa sổ lại: “Để chú bật điều hòa.”

Hạ Ngưỡng định nói không cần, nhưng chú ấy đã nhanh tay bật điều hòa rồi. Cô đành kéo áo khoác sát người: “Chú ơi, chúng ta đang đi đâu thế ạ?”

“Bến tàu số 9, cháu từng nghe nói đến vòng đu quay ở cảng Victoria chưa?” Tài xế mỉm cười, “Ca nô của gia đình cậu Lục đang đợi cháu gần đó.”

Hạ Ngưỡng nhớ lại những người bạn nam họ Lục trong giới của Đoạn Tiêu, hỏi: “Là Lục Gia Trạch ạ?”

“Đúng rồi, bạn bè của cậu ấy cũng ở đó...” Tài xế nói đến nửa câu sau thì trong giọng điệu có phần cung kính: “Còn có bạn trai cháu nữa, cậu chủ Đoạn.”

Cô nhỏ giọng: “Không phải bạn trai cháu đâu.”

Tài xế không nghe rõ: “Cháu nói gì cơ?”

“Không có gì ạ.” Hạ Ngưỡng chuyển chủ đề, hỏi: “Họ nói ăn mừng, là ăn mừng chuyện gì vậy chú?”

Chú tài xế cảm thán: “Chắc ăn mừng vì cậu chủ Đoạn mới mua du thuyền.”

Khi đã tới bến tàu đông đúc người qua lại, có một chiếc ca nô màu trắng đến đón Hạ Ngưỡng. Đã một tiếng trôi qua từ lúc xuống máy bay, đến giờ cô vẫn chưa gặp được Đoạn Tiêu.

Mấy người được anh sắp xếp liên tục đưa cô đến những địa điểm tiếp theo.

Trước lúc lên ca nô, có một thuyền viên người Philippines đến hỏi cô có cần thuốc chống say sóng không.

Cô lắc đầu, thấy anh ta không yêu cầu cởi giày nên cô cũng không để ý, chỉ vịn chắc vào mép ghế.

Ca nô lướt nhanh trên biển, tạo nên từng đợt sóng trắng xóa. Tiếng động cơ gầm rú đến mức cô không có cơ hội để hỏi một câu.

Hạ Ngưỡng không biết mình sẽ bị đưa đến phương hướng hay vịnh biển nào, mãi đến khi gương mặt bị gió biển thổi đến tê cóng dần có cảm giác trở lại.

Ca nô giảm tốc độ và đang tiến đến vị trí lên tàu của một chiếc du thuyền cỡ lớn đậu trên mặt biển.

Nếu lúc này trên biển có người sành sỏi thì vừa thoáng nhìn sẽ nhận ra ngay đó là một chiếc Lamborghini Tecnomar màu xám đen. Được chế tạo bằng sợi Carbon, nhìn bằng mắt thường đã thấy hào nhoáng xa xỉ.

Đầu mũi tàu có hai lá cờ, một là lá cờ đại diện cho Hồng Kông, Trung Quốc, lá còn lại là cờ của xí nghiệp Tập đoàn Đoàn thị.

Theo chiều gió biển, lá cờ trải rộng hoàn toàn, có thể thấy rõ trên phần trống của lá cờ tập đoàn có thêm một dòng chữ màu đen nổi bật: XIAO.

Rõ ràng để đánh dấu tên của chủ sở hữu du thuyền.

Chiếc ca nô nhỏ và du thuyền lớn song song đối mặt nhau.

Cả hai bên đều dừng lại, chờ để kết nối với nhau.

Hạ Ngưỡng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, bước lên, thấy ba chàng trai cao lớn đều cưỡi trên boong chiếc du thuyền sang trọng đối diện.

Qua cửa sổ kính trong suốt ở khoang thuyền phía dưới, thấy ba cô gái trẻ tuổi họ ở bên trong.

Họ đều đang nói cười, dường như không chú ý đến chiếc ca nô nhỏ bên cạnh. Trong nhóm người này, cô chỉ nhận ra Lục Gia Trạch và Đoạn Tiêu đang ngồi dạng chân.

Đoạn Tiêu cũng cưỡi trên, bên dưới chỉ mặc một chiếc quần đùi màu đen dài đến đầu gối.

Anh đội chiếc mũ lưỡi trai che nắng, kéo vành mũ xuống khá thấp. Những thớ cơ bắp trên eo và bụng săn chắc gọn gàng, mấy đường gân xanh nổi rõ trên cánh tay.

Toàn thân tràn ngập hormone mãnh liệt của tuổi trẻ, khiến người khác không khỏi đỏ mặt tía tai nếu nhìn lâu.

Thuyền viên xách vali của cô sang trước.

Khi tấm ván lên tàu được hạ xuống, tầm mắt Đoạn Tiêu dừng lại trên người cô.

Mái tóc dài của Hạ Ngưỡng buông xõa, đôi môi đỏ mọng, gương mặt trắng nõn lạnh lùng, cô nhìn anh một cách vô cảm.

Cô mặc chiếc quần jean bao bọc đôi chân dài thẳng tắp, khoác chiếc áo mỏng dài đến đầu gối bên ngoài áo phông, khi bị gió thổi bay thì trông giống như đường viền một chiếc váy đang bay bổng.

Lục Gia Trạch và những người bên cạnh, bao gồm cả những cô gái trong khoang tàu cũng nhìn sang.

Đang nhìn và đánh giá gương mặt mới sắp gia nhập cùng họ.

Trong lúc cô và anh nhìn nhau, trong tay Đoạn Tiêu còn lắc lư nửa lon bia lạnh. Anh đứng dậy, nghiêng đầu về phía cô ra hiệu.

Hạ Ngưỡng lên thuyền, cơ thể mất thăng bằng theo con sóng lắc lư, Đoạn Tiêu đưa tay đỡ lấy.

Rõ ràng cô muốn mượn lực để đứng vững, nhưng lúc này lại bị anh kéo mạnh. Cô không thể tránh khỏi việc va vào lòng anh, cổ tay cứ thế áp sát vào lồng ngực trần của anh.

Đoạn Tiêu không cho cô tránh né, cứ thế cúi xuống áp sát vào đầu cô, anh hỏi: “Đã ăn gì chưa?”

Hạ Ngưỡng nhú mày, gắng gượng lùi về sau nửa bước: “Ăn rồi.”

Lục Gia Trạch ở bên kia gọi to: “Hạ Ngưỡng, cuối cùng cậu cũng đến!”

Cạnh anh ấy là một chàng trai lai, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể thấy rõ nét lai Âu Mỹ trên khuôn mặt. Cậu ấy không nói được tiếng Trung thành thạo nhưng lại giao tiếp được bằng tiếng Anh và tiếng Quảng Đông.

Vì thế cậu ấy không thường mở miệng nói chuyện trước mặt cô, nhưng tên của cậu ấy lại là một cái tên tiếng Trung, là Tang Vũ Kỳ.

Chàng trai còn lại là Nhậm Hàng, rất dễ nhận ra. Anh ấy và Lục Gia Trạch là bạn từ thuở nhỏ cùng lớn lên với Đoạn Tiêu, bị Hứa Nghê đặt cho biệt danh là F3.

Hiển nhiên ba người họ thân thiết với nhau hơn.

Hạ Ngưỡng đã nhiều lần thấy ảnh chụp của Nhậm Hàng trên vòng bạn bè của Lục Gia Trạch. Anh ấy có hình xăm kéo dài từ cổ đến tận mang tai, rất dễ nhận biết.

Nhưng cô không xem kỹ đó là hình gì.

Chỉ khẽ gật đầu khi đối phương bước tới chào hỏi mình.

Họ đều biết bên cạnh Đoạn Tiêu có một người như cô.

Đây là lần đầu tiên Nhậm Hàng gặp Hạ Ngưỡng, tò mò hỏi: “Chữ ‘Ngưỡng’ nào thế?”

“Coi bộ dạng thiếu văn hóa của cậu kìa.” Lục Gia Trạch nói với vẻ khinh khỉnh, nhớ lại màn tự giới thiệu của Hạ Ngưỡng khi mới chuyển trường đến: “Chính là cái câu ‘Ngưỡng bất tác vu’ gì gì đó...”

Hạ Ngưỡng cảm thấy lúc này anh ấy nói câu này là đang châm chọc mình, bèn lạnh lùng cắt ngang: “Là ‘Ngưỡng’ trong ‘Ngưỡng vọng’.”

Đoạn Tiêu lười nghe họ cãi nhau, anh kéo cô xuống tầng trong của khoang tàu rồi gọi mấy cô gái kia: “Tiểu Mai, dẫn cô ấy đi uống chút gì đi.”

Đó là lần đầu tiên Hạ Ngưỡng tiếp xúc với Hứa Nghê và Mai Nhã Mạt.

Hứa Nghê rất hào sảng, vừa phóng khoáng lại vô cùng quyến rũ.

Mai Nhã Mạt ăn nói thận trọng, chất giọng nhỏ nhẹ, còn đeo một chuỗi tràng hạt trên tay.

Cô gái còn lại là bạn gái hiện tại của Nhậm Hàng, tên Đới Tử Ninh, bằng tuổi họ nhưng đã sớm trở thành người mẫu ảnh có chút danh tiếng trong và ngoài nước.

Thật ra sau này Hạ Ngưỡng từng hỏi Hứa Nghê rằng tại sao giữa cô và bạn gái của Nhậm Hàng lại có sự đối xử khác biệt lớn đến vậy.

Dù cô đã nói mình không phải là nửa kia của Đoạn Tiêu, nhưng vẫn bị gọi “Chồng cậu” liên tục.

Xét cho cùng, khi đó cô cảm thấy mối quan hệ giữa mình và Đoạn Tiêu còn chẳng thân mật bằng Đối Tử Ninh với Nhậm Hàng.

Câu trả lời của Hứa Nghê nằm ngoài dự đoán của cô: “Tớ phân biệt được sự khác nhau giữa bạn gái dùng một lần và bạn đồng hành dài lâu. Đây là lần đầu A Tiêu dắt con gái ra ngoài chơi, chắc chắn không phải bạn gái bình thường.”

Khi ấy Mai Nhã Mạt còn lặng lẽ tiếp lời: “Hơn nữa tớ còn tưởng rằng lúc đó cậu lạnh nhạt với A Tiêu là đang chơi trò lạt mềm buộc chặt, thậm chí rốt cuộc cũng có một cô gái thông minh lanh lợi nhiều thủ đoạn xuất hiện! Nhưng không ngờ cậu khinh thường cậu ấy thật...”

Trò chuyện với mấy cô gái trong khoang tàu một lúc, Hạ Ngưỡng uống vài cốc trà chanh đá tự pha.

Đột nhiên Hứa Nghê đẩy nhẹ cô: “Chồng cậu đang lái thuyền trên đó, muốn lên xem không?”

Hạ Ngưỡng không có hứng, cũng không muốn kể về những khúc mắc giữa mình và Đoạn Tiêu khi gặp người khác nên chỉ im lặng nhấp một ngụm đồ uống lạnh.

“Cậu đang nghĩ gì thế?”

Hứa Nghê thấy cô không mấy hứng thú lắm.

Hạ Ngưỡng nhìn cô ấy bằng đôi mắt đen lay láy: “Tớ đang nghĩ, Đoạn Tiêu mới uống rượu, giờ đi lái thuyền thì có bị tính là ‘Lái xe khi say rượu’ không? Cảnh sát biển có bắt bọn mình không?”

“Hahahahaha, cậu nói đùa mà mặt nghiêm túc thế này trông đáng yêu quá!”

“...”

Mấy cô gái đều cùng lúc bật cười vì câu nói đó của cô.

Hạ Ngưỡng không hiểu họ đang cười chuyện gì, rầu rĩ ngậm viên đá vào miệng để giải nhiệt.

Một lúc sau, họ nói muốn chuẩn bị đồ nướng.

Du thuyền từ từ dừng lại, bốn bề mênh mông biển cả, kim đồng hồ chỉ 4 giờ chiều.

Hai thuyền viên trên du thuyền mang dụng cụ câu cá biển và máy nướng thịt ra boong tàu trống trải bên ngoài.

Hạ Ngưỡng vốn định giúp một tay, nhưng cô không biết mình phải làm gì, chỉ đành đứng dưới cột buồm nhìn họ cùng lắp ráp lò nướng và cố định cần câu.

Lúc này Đoạn Tiêu đến, thuận tay đội chiếc mũ lưỡi trai trong tay mình lên đầu cô: “Ngắn ngơ gì đấy?”

Cô vẫn cầm ly trà chanh đá, ngơ ngác quay đầu lại: “Em có thể làm gì?”

“Em muốn làm gì?” Đoạn Tiêu khom người, bất ngờ uống một ngụm đồ uống lạnh cô đang cầm rồi khẽ nhún mày: “Cho bao nhiêu đường vào vậy?”

Lúc họ đang yêu, uống thức uống của nhau là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ Hạ Ngưỡng thấy rất kỳ cục, cô dứt khoát nhét ly nước lạnh đã bị anh uống vào tay anh: “Hay em giúp cậu cá vậy.”

“Em biết cậu à?”

“Không biết.” Cô bước đến lan can, sờ vào một chiếc cần câu, “Anh dạy em đi.”

Đoạn Tiêu tiến lại gần: “Hiếu học thế à? Trước khi nhờ vả người khác thì phải nói lời ngon tiếng ngọt đã.”

Hạ Ngưỡng mím môi bối rối: “Lời ngon tiếng ngọt gì cơ?”

“Cái này mà cũng cần anh dạy?” Đột nhiên anh mỉm cười rồi kéo nhẹ chiếc dây áo màu trắng lộ ra ở cổ áo cô: “Trước kia em nói hay lắm mà?”

Dây áo lớt bên vai bị kéo trượt, cũng kéo trễ phần ngực nhảy cảm.

Cô giật mình, đẩy anh ra theo phản xạ.

Dù cô biết rõ mình không dùng quá nhiều sức, nhưng vừa đúng lúc du thuyền khởi động làm sóng biển đập dềnh khiến Đoạn Tiêu bị ngã văng ra khỏi boong tàu.

Bị rơi xuống biển từ độ cao như thế nên chỉ nghe được tiếng sóng biển và tiếng động cơ. Hạ Ngưỡng cuống cuống đến mức bám vào lan can, cúi đầu nhìn xuống, nhưng chẳng thấy gì ngoài bọt nước.

Chiều cao của họ đều vượt xa khoảng cách an toàn của lan can boong tàu.

Thuyền viên cạnh đó đến ngăn cô lại, nói nơi này nguy hiểm.

“Phải làm sao đây? Dừng lại một chút được không, tôi đẩy anh ấy xuống biển mất rồi!” Hạ Ngưỡng nhìn đám đông đằng kia

bằng vẻ mặt hốt hoảng, mở miệng cầu cứu.

Lục Gia Trạch nghe thấy thì ra hiệu để thuyền trưởng bên dưới ngừng tàu.

Khi quay đầu nhìn lại thì Hạ Ngưỡng đã nhảy xuống, chỉ còn lại giày, áo khoác và chiếc mũ của cô trên boong tàu.

Mấy người trên thuyền thấy thế đều bật cười, ngăm hiểu nhưng không nói ra: “A Tiêu đang giở trò gì vậy?”

“Ai biết đâu hahahahaha! Cậu ấy trâu bò thật, nhảy xuống biển để tán gái luôn.”

“Tán gái hả? Trêu gái thì có! Đừng chọc người ta xù lông nhím đấy.”

“Không giận nổi đâu, cậu không biết cô nàng này tốt tính thế nào đâu, hồi nãy lúc ở dưới kia, bị bọn tôi chọc ghẹo cũng không hề tức giận.”

Kỹ năng bơi lội của Hạ Ngưỡng khá tốt, trước đây cô từng đến Thủy Cung thành phố hóa trang thành nàng tiên cá.

Nhưng cô không quen thuộc vùng biển này, cũng may nước biển phía Đông Hồng Kông vẫn trong và không quá sâu. Sau khi lặn vài mét, cô nhanh chóng nhìn thấy một bóng người.

Anh không biết bơi sao? Hạ Ngưỡng vội bơi qua, sau đó mượn lực nổi của nước biển kéo người lại, áp môi lên để truyền dưỡng khí.

Rồi thất lưng lập tức bị ôm chặt, Đoạn Tiêu đảo khách thành chủ rồi hôn cô.

Hạ Ngưỡng hoàn toàn chẳng dám nhúc nhích, cũng không thể chống cự, sợ chỉ cần sơ ý một chút là sẽ không thể nín thở được

mà chết ngạt.

Lúc hai người bơi lên trên, Lục Gia Trạch từ trên du thuyền ném xuống hai chiếc phao cứu sinh được buộc vào một sợi dây thừng dài nối liền với thuyền, còn huýt sáo với hai người bằng vẻ mặt rất cợt nhả.

Mấy người đứng trên lan can mỉm cười chạm cốc, đều đang xem trò vui.

Đoạn Tiêu kéo một chiếc phao tròn vào người cô. Tận dụng sức nổi, anh lười biếng nằm dài trên mép chiếc phao của cô. Mái tóc ướt rũ ngược ra phía sau, để lộ vầng trán mịn màng và ngũ quan anh tuần sắc bén.

Dường như chẳng thấy vừa rồi ở dưới biển nguy hiểm đến mức nào, anh còn cong khóe môi nhìn cô: “Em đã thật sự nhả xuống biển vì anh.”

Toàn thân Hạ Ngưỡng ướt sũng, thở hổn hển. Bị dọa sợ không nhẹ, cô hơi bực dọc nắm lấy cánh tay anh, rít ra ba từ: “Nguy hiểm lắm!”

Cô chẳng thích trò đùa này chút nào, hốc mắt đã đỏ hoe.

“Sợ gì chứ?” Đoạn Tiêu kéo tay Hạ Ngưỡng đặt lên ngực mình để cô cảm nhận, anh áp trán mình vào trán cô: “Nó vẫn đang đập vì em.”

Thật ra rơi xuống biển giữa mùa hè cũng không lạnh.

Nhưng vô duyên vô cớ bị ướt sũng cả người, sau khi Hạ Ngưỡng thay một chiếc váy khác rồi đi ra, cả buổi chiều cô trở nên vô cùng yên lặng.

Vốn dĩ cô không phải là người thích chủ động hòa mình vào đám đông, giờ lại còn sinh hờn dỗi. Nhưng cũng không trút giận

vào người khác, dường như cô đang giận chính mình.

Trái lại Đoạn Tiêu nói rất nhiều, chủ động dạy cô câu cá biển và cách nhận biết các loại cá.

Người tinh mắt đều nhìn ra được anh đang dỗ dành cô gái này.

“Con này bé quá, thả đi.”

“Con này không ngon.”

“Cá xì trum biển, ăn được. Nhậm Hàng thích ăn nhất.”

“Con này gọi là cá mú bốn sọc, hấp lên ăn khá ngon.”

Lúc Hứa Nghê và Mai Nhã Mạt đi ngang qua cần câu thì cười không ngớt, nhìn nhau bằng ánh mắt gian tà và hả hê khi thấy người khác gặp họa.

Giờ phút này cậu chủ Đoạn đang ân cần như con sói lớn vẫy đuôi, từ trước tới nay, chưa bao giờ thấy anh kiên nhẫn giải thích những điều này cho một cô gái đến vậy.

Đáng đời, ai bảo anh chơi lớn thế.

Suốt buổi chiều cho đến lúc hoàng hôn, mặt trời sắp lặn.

Mùi thơm ngào ngạt bốc lên từ lò nướng, vừa nướng vừa ăn mới đảm bảo tươi ngon.

Hôm nay Hạ Ngưỡng câu được kha khá, cô hài lòng thu cần.

Cô quay đầu nhìn con cá vẩu bị Đoạn Tiêu dùng dao đâm một lỗ, nhúu mảy: “Không phải anh nói sẽ thả con này ư? Sao lại đâm chết nó?”

“Không đâm chết, anh đang giúp nó xả áp.” Đoạn Tiêu ném con cá trở lại biển, vừa tháo gang tay vừa giải thích: “Áp lực nước

dưới đáy biển rất cao, nếu ném thẳng con cá xuống thì nội tạng của nó sẽ bị nổ tung.”

Hạ Ngưỡng chìm vào suy tư, lại thấy anh đột nhiên cúi đầu áp sát vào cô: “Còn giận à? Anh đã dỗ dành em cả buổi chiều rồi đấy.”

Anh lại tỏ vẻ ảm ức cơ à.

Rõ ràng tại anh bày trò hù dọa người ta trước.

Hạ Ngưỡng kìm nén ý cười nơi khóe môi, không thừa nhận: “Em đâu có giận.”

“Đến đây.” Đoạn Tiêu không so đo với cô nữa, thấy sắc mặt cô đã khá hơn mới thử thăm dò kéo nhẹ cánh tay cô: “Tóc em khô rồi này.”

Trên cổ tay anh có một sợi dây buộc tóc hình củ cà rốt nhỏ bé.

Là của Hạ Ngưỡng, cũng không biết anh lấy đi từ lúc nào.

Cô quay lưng về phía anh, cảm nhận tóc bị buộc đuôi ngựa thấp một cách lỏng lẻo, bực bội nói: “Anh không biết buộc thì đừng buộc.”

Đoạn Tiêu kiểm soát: “Luyện tập nhiều sẽ biết thôi.”

Anh loay hoay sau lưng cô cả nửa phút mà vẫn chẳng thể buộc xong.

Mấy lọn tóc mai của Hạ Ngưỡng lòa xòa áp sát vào cổ. Tóc tai hơi rối, nhưng khuôn mặt rất đẹp, da trắng, tóc đen mượt, vẻ đẹp vừa rực rỡ lại vừa lạnh lùng.

Cô quay người lại, bất mãn lườm anh.

Tiếng Mai Nhã Mạt gọi hai người sang ăn vang lên từ đằng kia, Hạ Ngưỡng định đi thì bị anh kéo lại.

Đoạn Tiêu đặt lòng bàn tay lên đầu cô, từ từ xoay ra sau: “Nhìn kìa.”

Ánh chiều tà màu đỏ tím buông xuống mặt biển, phản chiếu những tia sáng lấp lánh. Thủy triều dâng cao đang bắt đầu ngừng lại, màn đêm bao la sắp sửa bao trùm.

Những đàn chim hải âu bay lượn trên đỉnh đầu, thoảng trong gió là mùi mặn mà của biển cả.

Đây là lần đầu Hạ Ngưỡng ngắm hoàng hôn trên biển.

Mãi đến khi trời tối mịt, du thuyền mới cập bến.

Đêm nay họ ngủ trong biệt thự nghỉ dưỡng của gia đình Lục Gia Trạch.

Sau khi dùng bữa tối trên du thuyền, dì giúp việc ở biệt thự mang lên những món tráng miệng, trái cây và đồ uống nóng vừa mới làm xong, hiển nhiên biết họ sẽ chơi đến khuya.

Mới đầu Hạ Ngưỡng chỉ chơi poker với nhóm kia, không cược tiền, ai thua thì uống rượu. Cô chỉ thắng mỗi cậu bạn lai Tây kia trên bàn chơi bài.

Lúc nghỉ giữa hiệp, dì giúp việc bưng bữa khuya tới.

Hạ Ngưỡng dọn gọn mấy ly rượu sang một bên bàn, khi cô đang nhấm nháp rượu thì nghe họ nói về Đoạn Tiêu – người lúc này đã đi nghe điện thoại.

“Ai gọi điện cho cậu ấy vậy, chủ tịch Đoạn à?”

“Chắc thế, hai hôm nay khoản thu vào chi ra của cậu ấy chênh lệch khá cao.”

“Đừng nói bà ta nghi ngờ A Tiêu của chúng ta làm chuyện phi pháp để kiếm lời nha, hahaha! Phải rồi, sao hôm nay không thấy ‘Viên minh châu Cảng Victoria’ đến đây bám dính Đoạn Tiêu nhỉ?”

Nhậm Hàng nói đến đây, liếc mắt về phía Hạ Ngưỡng vẫn đang ngẩng đầu uống rượu: “Nếu đến đây thật thì tiểu Hạ sẽ gặp nạn.”

Hạ Ngưỡng đã say bí tỉ, hỏi vặn lại: “Sao tiểu Hạ lại gặp nạn?”

“Vì cô nàng nhà giàu kia theo đuổi chồng cậu hai năm rồi, ngang tàng và thô bạo lắm! Tố và Nghê đều từng bị vệ sĩ của cô ta uy hiếp...”

“Cậu biết đám giang hồ không? Nhà cô ta làm ăn phi pháp, nói chặt tay cậu là —— Oái! Cậu nôn vào đâu thế hả...”

Hứa Nghê đang định hùa theo trêu chọc cô, mới nói được nửa câu thì mặt mày đã tái mét.

Lần trước Hạ Ngưỡng uống rượu là ở quán nướng năm lớp 12, sau khi tốt nghiệp, lần thứ hai cô uống say chính là ở đây.

Đoạn Tiêu không có mặt nên không ai trông chừng cô, thoáng cái đã quá chén mà không hề hay biết.

Cô ôm chiếc túi xách Hermes Birkin 25 của Hứa Nghê nôn thóc nôn tháo.

Lục Gia Trạch định đến ngăn cô lại, kết quả Hạ Ngưỡng đột ngột vùng tay lên, chiếc túi đựng chất nôn “Bộp” một tiếng dính thẳng vào chiếc áo khoác hai thương hiệu của anh ấy.

Những thứ bắn thủ vô tình văng ra, làm bắn đôi giày bóng rổ có chữ ký của Nhậm Hàng và ống quần của Tang Vũ Kỳ.

“...”

Mọi người vừa rồi còn nói chuyện rất hùng hồn, bây giờ nét mặt ai nấy đều trở nên sa sầm rất khó chịu.

Hai người duy nhất may mắn sống sót là Mai Nhã Mạt và Đới Tử Ninh thì run lấy bầy, nấp sau lưng dì giúp việc đến dọn dẹp bàn.

Đợi đến khi Đoạn Tiêu cúp điện thoại quay lại, đã thấy một đám người đứng thành hàng, vẻ mặt đầy giận dữ như muốn chất vấn tội lỗi. Cảnh tượng này cực kỳ giống chủ nợ đến đòi nợ, mỗi người một vẻ, đều rất lạnh lùng và không hề thông cảm.

Anh thảo nhiên nhượng mảy: “Chuyện gì thế?”

Cả nhóm mở miệng đòi anh bồi thường: “Chiếc túi xách 23 vạn của tôi đã biến thành thùng rác đựng bãi nôn của vợ cậu!”

“Áo khoác đặt chế tác riêng 7 vạn tệ, chiếc áo tôi thích nhất, còn nghệ sĩ thiết kế ra nó quy tiên rồi đấy!”

“Đôi giày 30 vạn, mẹ kiếp, đó là đôi giày có chữ ký của LeBron James! Trận đấu với 7 rebound, 8 kiến tạo và 3 block!”

“\$1 million for mental damage! (1 triệu đô la phí tổn thất tinh thần!)”

Câu cuối cùng được thốt ra, mọi người phía trước đều nhìn cậu ấy với ánh mắt khinh bỉ. Tang Vũ Kỳ sờ mũi ngượng ngùng: “Tớ đòi hỏi hơi quá đáng hả?”

“...”

Thủ phạm Hạ Ngưỡng đang được dì giúp việc dìu đến nằm lên sofa, an tâm hưởng thụ dịch vụ lau mặt. Cô từ từ nhắm hai mắt, hoàn toàn chẳng nghe thấy tiếng họ ồn ào, có vẻ đang ngủ rất say sưa và yên bình.

Một lát sau, Đoạn Tiêu xách một túi đô la Mỹ ngồi cạnh bàn trà, đưa từng xấp từng xấp tiền bồi thường cho họ.

Với những người trong giới họ, tiền mặt là phương tiện nhanh chóng và tiện lợi nhất, không cần phải ghi vào sổ sách giao dịch, cũng không bị kiểm tra.

Vì gần đây Đoạn Tiêu đang giao dịch ngoại hối nên mới đổi một ít đô la Mỹ, không ngờ lại dùng vào việc này.

Nhận đủ số tiền đáng được nhận, mấy vị chủ nợ lần lượt về phòng.

Lại có một bàn tay chìa ra từ đằng sau, như thể đến để nhận xấp tiền cuối cùng.

Đoạn Tiêu nghiêng người, nhìn cô gái đang nằm thẳng trên ghế sofa, anh nở nụ cười như có như không: “Em muốn bao nhiêu?”

Hạ Ngưỡng vẫn chưa hết say, cô mệt rũ rời, lại thấy ngủ ở đây không thoải mái: “Em muốn... lên giường ngủ.”

Cô nói giọng lè nhè, chẳng hề hay biết mình vừa tiêu tiền hoang phí như thế nào.

Đoạn Tiêu tức quá hóa cười, đưa tay kéo cô ngồi dậy: “Ôm?”

Chân tay Hạ Ngưỡng bủn rủn không còn sức, cô gật đầu rồi đưa tay ôm lấy anh. Vùi mặt vào hõm cổ ấm áp của anh, cô lẩm bẩm: “Con cá đó.”

Ngủ tới mức nói mơ.

Đoạn Tiêu ôm cô đối mặt với mình, cô kẹp chân vào eo anh, có lẽ đang nằm mơ thấy vẫn đang câu cá biển nên lẩm bẩm: “Câu được cá rồi...”

Anh ôm cô lên cầu thang, nghe thế, cười thở dài: “Ừhm, câu được rồi.”

Chương 65: Thuần hóa – Chỉ có thể nắm cổ tay

Đêm đầu tiên đến vịnh Hồng Kông mà có thể ngủ thẳng giấc tới lúc tự tỉnh. Hạ Ngưỡng không dám tin rằng cô lại chẳng đề phòng chút nào khi ở một thành phố xa lạ.

Khoảnh khắc mở mắt ra, cô phải suy nghĩ mất một phút để nhớ xem chuyện gì đã xảy ra trước khi nhắm mắt lại. Cô lơ mơ nhớ rằng sau khi uống rượu, mọi người đã ồn ào huyên náo trong phòng khách.

Đoạn Tiêu bế cô vào phòng, sau đó... cô không nhớ gì nữa.

Nghĩ đến đây, cô sợ hãi thoáng nhìn mép giường.

Đoạn Tiêu đang nhàn nhã dựa vào đầu giường bên kia xem tin tức buổi sáng, như một ông già.

Rõ ràng anh đã thức dậy từ lâu, thậm chí đã sửa soạn xong, anh đang mặc một chiếc áo polo màu trắng và quần short thể thao thoải mái thời thượng. Đôi chân dài một duỗi một co, xương vai anh thẳng tắp rõ ràng, trông rất lười biếng.

Từ góc nhìn của Hạ Ngưỡng, đường quai hàm của chàng trai vừa tự nhiên vừa tinh tế.

Lúc này tivi treo tường đối diện giường không bật âm lượng.

Nhận ra động tĩnh trong chăn bên cạnh, Đoạn Tiêu cúi đầu, hàng mi dài và đen nhánh rũ xuống một nửa, nhìn sang: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi, em có thấy khó chịu không?”

Hạ Ngưỡng vùi nửa mặt vào trong chăn, bàn tay dưới lớp chăn cũng lặng lẽ sờ soạn mình, nhận ra quần áo tối qua vẫn còn trên người.

Cô nhìn anh với vẻ khó hiểu, rồi dần nhận ra anh đang hỏi cô có thấy khó chịu vì say rượu không.

Hạ Ngưỡng lắc đầu, sau đó không nói gì với anh mà đứng dậy vào phòng tắm.

Tắm xong trở ra, Đoạn Tiêu đã không còn trong phòng.

Máy nhắn tin thông minh ở đầu giường đang hoạt động, phát ra giọng của Hứa Nghê đang gọi cô dưới lầu: “Hạ Hạ, cậu chuẩn bị xong thì xuống lầu ăn sáng nhé.”

Căn biệt thự ven biển này cứ như mê cung, chẳng có thang máy. Hạ Ngưỡng chạy từ cầu thang xuống, đúng lúc thấy cả nhóm đang ở phòng ăn.

“Ái chà, hai người ân ái quá nha.” Lục Gia Trạch ngồi vắt chéo chân nhìn cô, đang phì phèo khói thuốc: “Mặc đồ đôi ra khoe khoang trước mặt chúng tôi, đến cả Hàng Tử còn chẳng giống hai người nữa là.”

Ý anh ấy là Hạ Ngưỡng và Đoạn Tiêu.

Hạ Ngưỡng thay bộ áo ba lỗ trắng và quần short yếm kẻ sọc xanh trắng, trông thật trẻ trung xinh đẹp. Có lẽ vì cả hai đều mặc đồ có màu trắng và đều có gương mặt ưa nhìn nên nhìn qua trông họ rất đẹp đôi.

Hai người trong cuộc đều không lên tiếng, không có ý định tiếp lời.

Còn Hứa Nghê bên cạnh lại mỉa mai: “Cậu ghen tị rồi chứ gì? Tiếc là Tiểu Từ chướng mắt cậu.”

Lục Gia Trạch hừ lạnh: “Nói cứ như thế cô ấy thích cậu vậy, đồ thua cuộc.”

“Chúng ta huê.”

Hai người miệt thị lẫn nhau. Nhậm Hàng ngồi gần đó đã quen với cảnh này, ôm lấy bạn gái mình như muốn châm dầu vào lửa: “Mấy đứa không có bồ đúng là ồn ào nhặng xị.”

“...”

Hai người đồng loạt bắn ánh mắt sắc lẹm như muốn giết người về phía Nhậm Hàng.

Đoạn Tiêu không để ý đến sự âm ỉ của bọn họ, anh chậm rãi kéo chiếc ghế bên cạnh ra và vỗ tay với Hạ Ngưỡng: “Qua đây ngồi.”

Trên bàn ăn bày biện các món điểm tâm đặc sắc của địa phương: Chả giò gạo đỏ, dạ dày heo hấp, sườn non nướng tỏi, há cảo tôm và chân gà rút xương om nước tương đen... cùng với vài ly trà sữa uyên ương bốn mùa*.

*(*Trà sữa uyên ương bốn mùa: Đây là một loại trà sữa đặc biệt, kết hợp giữa trà đen và trà sữa, mang đến hương vị độc đáo, thường được ưa chuộng ở các quán trà sữa.)*

Hạ Ngưỡng ngồi xuống, trước mặt là một bát cháo thuyền* nóng hổi.

*(*Cháo thuyền: Từ gốc 艇仔粥 là một món cháo truyền thống nổi tiếng ở Quảng Đông, Trung Quốc, đặc biệt là ở Hồng Kông. Món cháo này thường được nấu với các loại hải sản như tôm, mực, sò điệp, hoặc cá, cùng với gạo và gia vị, tạo ra một món cháo thơm ngon, đậm đà. Tên gọi “thuyền” (艇) xuất phát từ hình ảnh món cháo này thường được phục vụ trên các thuyền, hoặc có thể liên quan đến sự kết hợp của các nguyên liệu đa dạng như các loại hải sản mà ta có thể thấy trên thuyền.)*

Nhận ra có hai người vắng mặt, cô ăn một miếng cháo rồi thấp giọng hỏi: “Tiểu Mai và Tang Vũ Kỳ đâu rồi?”

Đoạn Tiêu đang nghịch mô hình Bumblebee nhỏ lơ lửng trong không trung nhờ nam châm, nghe cô hỏi thì cụp mắt liếc sang: “Mới chơi chung một ngày mà đã nhớ nhung rồi?”

Vì hai người họ đều dễ gần và không phải kiểu người hay nổi nóng. Đêm qua chơi đánh bài, Hạ Ngưỡng lại thắng họ nhiều nhất, nên cô mới cảm thấy cần phải hỏi thăm cho phải phép.

Cô hơi ngơ ngác: “Anh nói nhớ nhung ai cơ?”

“Em vừa hỏi về ai?”

—— “A Tiêu, cậu có bị bệnh không đấy? Mùi chua bay đầy khắp nơi.”

Hứa Nghê nghe chẳng lọt tai, bèn liếc xéo anh, lại cười tủm tỉm nhìn Hạ Ngưỡng: “Hai người họ bị cậu dọa chạy mất dép rồi.”

Hạ Ngưỡng dừng động tác ăn cháo: “Tại sao?”

“Cậu không nhớ chút gì về chuyện đã xảy ra tối qua hả?”

Cả nhóm đồng loạt quay đầu lại, nhìn cô bằng vẻ mặt tế nhị sâu xa.

Hạ Ngưỡng khẽ chớp mắt, bắt lực nhìn Đoạn Tiêu: “Tối qua em say rượu đúng không?”

Đoạn Tiêu gật đầu: “Ừm.”

“Đã gây phiền phức cho mọi người sao?”

“Không có.”

Những người kia: “...”

Thôi thôi, nói vậy cũng được, dẫu sao người dọn dẹp tàn cuộc cũng là anh.

Hạ Ngưỡng vừa thở phào nhẹ nhõm thì Đoạn Tiêu đã buông lời băng quơ: “Nhưng đã gây phiền phức cho anh.”

Hạ Ngưỡng bị anh làm cho tò mò: “Em đã làm gì?”

“Dính anh như sam, ôm anh rồi hôn suốt một đêm, anh nói mình phải về phòng, em lại không ——”

Nói đến đây thì đột nhiên im bặt.

Đoạn Tiêu cup mắt, nhìn bàn tay đang kéo góc áo mình dưới gầm bàn, còn nhếch môi vờ như chẳng có việc gì: “Sao thế?”

Hạ Ngưỡng dời mắt nhìn bát cháo, ngượng ngùng nhỏ giọng: “Đừng nói ở đây.”

“Tại em muốn hỏi mà.”

“Ai biết anh lại nói mấy chuyện này...” Ký ức cô tan rã, hoàn toàn chẳng nhớ những chuyện này, nhíu mày: “Xin lỗi.”

Đoạn Tiêu chống khuỷu tay lên bàn, ung dung nhìn cô: “Hại anh suốt đêm không ngủ được, chỉ một câu xin lỗi là xong?”

Mấy người kia còn đang ngồi cạnh xem trò vui, Hạ Ngưỡng càng cúi thấp đầu: “Chúng ta nói chuyện riêng sau nhé.”

Nhóm bạn bên cạnh không biết chuyện này là thật hay đùa, dù sao lúc đó họ đều đã về phòng riêng. Chỉ mỗi Nhậm Hàng tự tin cứ như nắm rõ tình hình, cầm di động gửi tin vào nhóm trò chuyện.

【Nhậm Hàng】 : Vừa nhìn đã biết đây là thủ đoạn của gái của Tiêu Gia rồi, chém gió lung tung, làm tai Hạ Ngưỡng nhà ta đổ bưng rồi kìa.

【Lục Gia Trạch】 : Sao cậu nói thế, tối qua rảnh rồi sinh nông nổi đi nghe lén góc tường nhà người ta à?

【Nhậm Hàng】 : Phòng tôi ở tầng dưới, ngay đối diện phòng họ. Theo như lời A Tiêu nói, Hạ Ngưỡng đề cậu ấy ra hôn hít cả đêm mà cậu ấy lại không sang phòng tôi mượn áo mưa? Đến Nhẫn Giả Thần Quy (Ninja Rùa) còn không nhẫn nhịn được bằng cậu ấy.

“Phụt hahahahaha!”

Hứa Nghê đang lướt xem tin nhắn, thấy đoạn chat này thì bật cười.

Đoạn Tiêu liếc mắt nhìn vào điện thoại, thấy họ đang tán gẫu những chuyện không đúng đắn, thấp giọng cười khẩy. Xoay màn hình bằng một tay với vẻ lười nhác, anh làm động tác kéo khóa mồm để cảnh cáo họ.

Lại nhìn thoáng vẻ mặt ảo não không giấu được sự xấu hổ của Hạ Ngưỡng.

Cô gái này hoàn toàn chẳng biết gì về tính nết của mình khi say, vậy mà lại tin lời anh nói chẳng chút nghi ngờ.

Sáng sớm nắng lên, cả nhóm rảnh rỗi đi dạo bờ biển nghịch sóng, lúc về lại chơi bóng chuyền.

Bãi biển này là bãi biển riêng của toàn khu biệt thự, ngoài một vài người dân bản địa ra vào đi dạo hoặc chạy bộ buổi sáng, chỉ có công nhân vệ sinh môi trường, nên có phần thanh nhã hơn.

Hứa Nghê và Lục Gia Trạch dẫn Hạ Ngưỡng không biết chơi cùng đánh đôi, nhân số hai bên đều là 2 chọi 2, cô là người thừa ra, vào đội nào cũng được.

Lát sau Đoạn Tiêu tắm xong đi tới, chưa nói hai lời đã kéo cô đi.

Hứa Nghê đằng sau sốt ruột hét to: “A Tiêu, cậu mượn chủ lực của đội chúng tôi đi rồi, còn mỗi Lục Gia Trạch thì chơi làm quái

gì nữa!”

Lục Gia Trạch phản bác: “Cậu đừng có ngang ngược, bộ tôi không mạnh hơn Hạ Ngưỡng sao?”

“Kẻ tám lạng người nửa cân.” Hứa Nghê bực bội. “Mà này, A Tiêu canh chừng người ta hơi quá đà rồi nhỉ, nắm tay rồi còn sợ chạy mất à?”

Đới Tử Ninh uống ngụm nước, nhìn bóng lưng hai người họ thì cũng dăm chiêu, hỏi bạn trai: “Sao cậu ấy cứ nắm cổ tay Hạ Hạ dắt đi vậy?”

Nhậm Hàng lau mồ hôi, nghe không hiểu: “Ý em là sao?”

Đới Tử Ninh cười kéo tay anh ấy, mười ngón tay đan chặt vào nhau: “Chúng ta luôn thế này, nhưng hình như họ không giống. Cậu chủ Đoạn không biết cách nắm tay con gái à?”

Thật ra họ đều biết Hạ Ngưỡng ở bên cạnh Đoạn Tiêu vì lý do gì, đều đồn thổi khắp giới rồi. Chuyện này nghe qua cho vui thôi, không cần thiết phải giải thích kỹ càng với một người ngoài.

Chỉ có thể nắm cổ tay, là tình yêu không được đáp lại.

Tựa như lúc hai người tỉnh táo, sẽ luôn đối chọi nhau vì những ngăn cách trong lòng.

Nhậm Hàng nở nụ cười, kéo tay bạn gái lại gần nói: “Dĩ nhiên họ và chúng ta không giống nhau, cô ấy không ngoan ngoãn như em.”

Khóe môi đang nhoẻn cười của Đới Tử Ninh hơi cứng lại.

Thế nhưng trước mặt Đoạn Tiêu, Hạ Ngưỡng kia luôn vâng lời răm rắp, thoát nhìn còn ngoan ngoãn hơn cô ta.

Cách xa lưới bóng chuyền một chút, người ta đã dựng lên ba cái lều nhỏ màu vàng và đặt cạnh đó bốn chiếc ghế dài bãi biển có thể gấp gọn.

Mùa hoa giấy nở rộ, bị gió thổi bay thành một mảng tím đỏ tươi đẹp.

Hạ Ngưỡng bị anh kéo vào chiếc lều nhỏ hẹp.

Cô cởi giày, ngồi xếp bằng: “Anh muốn làm gì?”

“Bôi kem chống nắng.” Đoạn Tiêu đưa tay chạm vào xương quai xanh và vùng cổ đang ửng đỏ của Hạ Ngưỡng, ra hiệu cho cô ngồi gần vào: “Nắng ở Đại Vịnh rất gay gắt, em bị cháy nắng rồi.”

Thảo nào mấy chỗ này lại ngứa thế, đã bị cô gãi trầy da.

Thấy anh mở lọ kem chống nắng ra bôi lên cánh tay trần của mình, Hạ Ngưỡng mất tự nhiên, cố gắng rút tay về nhưng không được: “Để em tự bôi, anh làm em hơi ngứa.”

Đoạn Tiêu chẳng buồn nhắc mí mắt, ép cô ngẩng mặt lên: “Sao tối qua em không nói vậy lúc s.ờ soạ.ng anh?”

Cần cổ mảnh khảnh của cô bị anh nắm trong tay, những ngón tay khép chặt lướt nhẹ trên làn da. Nếu không biết anh đang bôi kem chống nắng, Hạ Ngưỡng sẽ nghĩ rằng anh đang ngả ngớn tán tỉnh mình.

Nuốt nước bọt, cô khẽ hỏi: “Tối qua em đã làm vậy với anh thật sao?”

“Làm vậy là làm gì?” Anh cố ý nói rất thô bỉ, giọng điệu lười biếng: “Hôn anh? Ôm anh? Còn quần lầy anh đòi ngủ chung?”

Hạ Ngưỡng càng nghĩ càng thấy lời anh nói không đáng tin, dần sinh nghi: “Em say rượu, chứ đâu có bị khùng?”

Đoạn Tiêu nhìn cô chăm chăm một lúc lâu: “Chủ động hôn anh là bị khùng?”

Cô căng thẳng nắm chặt gấu áo của mình, nghĩ thầm chẳng phải chuyện này cả hai đều rõ ràng rồi sao? Sao anh lại không vui chứ?

“Qua đây ngồi.”

Hạ Ngưỡng không hiểu ý anh, nhưng vẫn dịch người ngồi gần lại.

Anh lạnh lùng nói: “Ý anh là, ngồi lên người anh.”

“...”

Dường như anh đang ép cô đến giới hạn cuối cùng. Đụng đậy thường sẽ bật ngược trở lại, nhưng nghĩ đến bản hợp đồng giữa họ, Hạ Ngưỡng chẳng có tư cách gì mà giữ vững nguyên tắc trước mặt anh cả.

Dù Đoạn Tiêu muốn làm gì cô, cô cũng sẽ không từ chối.

Hạ Ngưỡng rũ mắt xuống không nhìn anh, cô quay lưng lại kéo khóa chiếc lều đằng sau. Ngập ngừng hồi lâu, cô mới hỏi: “Em phải làm gì?”

Vừa hỏi dứt câu, cả người cô đã bị anh bế lên và đặt ngồi lên đùi đang mở rộng của anh.

Cô mở hai chân, theo đường cong của chân anh mà hạ thấp người xuống. Tay cô chống lên vai anh để cố gắng tạo khoảng cách.

Kháng cự rõ ràng đến vậy, nhưng vẫn đủ gần để có thể cảm nhận được nhịp thở lên xuống của đối phương.

Hạ Ngưỡng nhú mày: “Đè lên thứ gì rồi.”

Anh vòng tay ôm eo cô, giọng khàn khàn: “Em nói gì cơ?”

“Thứ gì đó...”

Đang nói, cô chợt nhận ra mình đã ngồi lên thứ... dơ bẩn kia.

Hai người mặt đối mặt, cơ thể áp sát, hơi thở hòa quyện. Đoạn Tiêu nhìn cô chăm chăm với vẻ mặt không chút biểu cảm, chậm rãi đưa ra yêu cầu tiếp theo: “Hôn anh.”

Hạ Ngưỡng dần thả lỏng nắm tay đang siết chặt, cô mím môi rồi tiến lại gần, áp sát vào bên má anh. Ngay giây tiếp theo, cằm cô bị bóp chặt, cơn đau khiến cô phải há miệng ra.

Đoạn Tiêu siết chặt eo cô, môi anh áp sát lên môi cô, cắn mạnh vào môi dưới của cô như để trừng phạt. Lưỡi anh chui vào khoang miệng cô, quấn quýt đến mức khiến cô tê dại.

Giam cầm cô, bước tiếp theo là thuần hóa cô.

Chương 66: Bà ngoại – Sẽ không để cô ấy chịu khổ

Ngoài lều truyền đến tiếng bước chân, là Hứa Nghê đang gọi cô.

Lục Gia Trạch không chơi nữa, anh ấy đi đến quầy bar bên cạnh lấy một tá bia ra rồi nằm dài thư thái trên ghế dài bãi biển để tắm nắng.

Lúc Hứa Nghê tìm đến, anh ấy nhiệt tình chỉ vào chiếc lều ngoài cùng bên trái.

Thật ra hoàn toàn không cần anh ấy phải làm điều thừa, vì chỉ có khóa kéo của cái lều này bị kéo lên thôi.

Vốn chỉ là chiếc lều đơn bình thường, nếu có điều gì đó thực sự diễn ra thì trong không gian chật hẹp như vậy người đứng bên ngoài sẽ thấy rõ từng động tĩnh nhỏ nhất.

Tất nhiên là hai người họ sẽ không làm ra chuyện vượt quá giới hạn.

Ít nhất với lớp da mặt mỏng của Hạ Ngưỡng nhất định cô sẽ không cho phép.

Vậy còn triển miên trong đấy làm gì? Phí thời gian. Hứa Nghê đứng ngoài lều chẳng chút nghĩ suy, gõ vào tấm màn đang khép chặt.

Anh mặt trời chiếu vào in bóng người lên một góc lều, cô ấy giục bọn họ ra ngoài: “Hai người xong chưa? Mặn nồng đủ lâu rồi đấy.”

Hạ Ngưỡng vẫn đang ngồi trên đùi Đoạn Tiêu, giọng của người bạn bên ngoài lại gần trong gang tấc, khiến cô thấy vô cùng nhạy cảm và xấu hổ.

Với đôi mắt hơi ướt, cô khẽ vùng vẫy muốn tránh đi.

Đoạn Tiêu dừng lại và rút tay ra khỏi áo cô. Vẻ mặt anh lạnh lùng, nhưng hơi thở phập phồng đã phản bội cảm xúc bên trong: “Muốn làm gì?”

Anh biết rồi còn cố hỏi.

Vành tai cô ửng hồng, không thềm để ý đến anh.

Đoạn Tiêu lơ đãng cào nhẹ lên vùng da non mềm sau gáy cô, ngón tay mân mê: “Nói chuyện với anh đằng hoàng, muốn đi chơi à?”

Hạ Ngưỡng mím môi: “Ừm.”

Anh muốn dùng cách đe dọa để ép cô thân mật với mình thì không thể trách cô sinh lòng bất mãn. Nhưng Đoạn Tiêu lại cố tình muốn làm khó cô, đóng vai ác tới cùng: “Chỉ biết nói ‘ừm’ thôi?”

Cô không chịu ngoan ngoãn mở lời thì anh sẽ không có ý định để cô đi.

Hạ Ngưỡng cụp mắt, cố nén tâm lý muốn phản kháng, nói khẽ: “Em muốn đi chơi với Hứa Nghê.”

Đoạn Tiêu lúc này mới bình tĩnh buông tay: “Được.”

Hai người không rề rà nữa, cùng bước ra khỏi lầu.

Hứa Nghê đang canh giữ trước cửa, trừng mắt nhìn “tên buôn người” Đoạn Tiêu trong vô vọng. Cô ấy kéo tay Hạ Ngưỡng đi với vẻ miễn cưỡng, hiển nhiên đang oán trách anh sao kéo người ta đi quá lâu.

“Tiểu Mai bị gọi về nhà rồi, cái cô Đới Tử Ninh kia lại dính Hàng Tử như sam. A Tiêu còn dẫn người bạn duy nhất của tớ đi nữa!”

Nói đến đây, Hứa Nghê ngửi mùi trên người cô, “Hình như có mùi thơm.”

Thoang thoảng mùi hương nước hoa cao cấp với tông gỗ.

Ngoài mùi nước xả vải thường dùng trên quần áo của Đoạn Tiêu ra, thì còn có thể ngửi thấy ở đâu nữa.

Hạ Ngưỡng cúi đầu, giải thích cho có lệ: “Mới bôi kem chống nắng thôi.”

Hai cô gái sóng vai quay lại sân bóng chuyền bãi biển, bóng lưng ghé vào nhau thì thăm to nhỏ của họ dần khuất xa.

Lục Gia Trạch đeo kính râm nằm trên ghế dài tắm nắng, anh ấy đưa chai bia Dogfish Head ướp lạnh cho Đoạn Tiêu, hai chai thủy tinh chạm nhau.

“Mới ở trong đó chưa đến 10 phút mà đã dạy người ta biết ngoan ngoãn rồi.” Lục Gia Trạch mỉm cười, hỏi: “Nhưng sao có vẻ như Hạ Ngưỡng lại càng không vui?”

Đoạn Tiêu nằm bên cạnh không nói một lời. Anh lười biếng uống ngụm bia, làn hơi từ đá lạnh bao phủ ngón tay thon dài.

“Thực ra cô ấy thích cười đấy chứ.” Lục Gia Trạch vừa uống bia vừa chậm rãi nhận xét, “Với lại tính tình người ta cũng không tệ, cho dù là đang giả vờ đi nữa thì tôi cũng chấp nhận ... Tối qua lúc chơi bài, tôi có nhắc đến chuyện mình bị dị ứng xoài, vừa nãy lướt sóng xong đi uống nước và cô ấy vẫn còn nhớ đấy, còn đổi ly nước ép việt quất cho tôi.”

Đoạn Tiêu nhìn về phía lưới bóng chuyền, đôi mắt hẹp dài khẽ sụp xuống.

Lúc Lục Gia Trạch tưởng anh đã ngủ thiếp đi, chợt nghe anh lên tiếng, giọng lãnh đạm như đang tự nhủ: “Cô ấy không cười với

tôi, cũng chẳng tốt với tôi.”

“Ồ, chuyện này... Cậu Đoạn à, chúng ta làm người cũng phải biết tự hiểu lấy mình. Cậu đã chiếm trọn người ta rồi thì đừng ép người ta quá.”

Lục Gia Trạch nhin cười, nói một tràng bằng vẻ đê tiện, vốn dĩ còn đợi Đoạn Tiêu đá mình. Nhưng chỉ thấy người anh em của anh ấy nhìn chăm chăm về phía bãi biển, không nói gì, cứ như là đã chấp nhận chính mình có tội vậy.

Thứ anh có thì cô không cần, thứ cô cần thì anh lại không cho.

Vừa quản thúc, lại vừa nuông chiều.

Có một câu nói rằng “Lúc đang yêu say đắm thì người ta thường rất tùy hứng”. Vì vậy, sau này có nhiều lúc Hạ Ngưỡng đối xử tệ với anh, nhưng Đoạn Tiêu vẫn coi như họ đang yêu nhau nồng nhiệt.

Một lúc lâu sau, Hạ Ngưỡng bị một đứa bé ở gần đó ném bóng chuyền trúng. Đoạn Tiêu nhìn chăm chăm một hồi, vẫn không kìm được mà đứng dậy đi tới.

Lục Gia Trạch thở dài thườn thượt cho người bạn tốt của mình.

Mới đến đây thôi, thể nào hai người này cũng còn hành hạ nhau dài dài.

Đứa bé ném trúng Hạ Ngưỡng mới chỉ ba, bốn tuổi nhưng có vẻ mũm mĩm hơn các bạn cùng lứa. Ném trúng người ta xong, chính nó cũng ngã lộn nhào.

Da đứa bé còn non nớt, đầu gối lập tức bị cát sỏi cửa rách da, vừa thấy rướm máu nó đã gào khóc nức nở.

Trận đầu của Nhậm Hàng và những người khác tạm dừng, Hạ Ngưỡng chạy đến đỡ đứa bé dậy, luống cuống an ủi: “Người lớn nhà em đâu?”

Đứa bé vừa khóc vừa chỉ tay về hoa viên nghỉ dưỡng của khu biệt thự: “Mẹ và Lucky đang chơi ở đó... Chân em đau quá hu hu hu.”

Hạ Ngưỡng nhìn vết thương trên đầu gối bé, mím chặt môi: “VẬY Ể CHỊ DẪN EM QUA ĐÓ TÌM MẸ TRƯỚC, XEM CÓ CẦN BÔI THUỐC KHÔNG NHÉ.”

“Bố, em muốn được bế.”

Đứa bé chẳng hề sợ sệt khi thấy chị gái xinh đẹp, tiến đến ôm chầm cổ cô.

Hạ Ngưỡng cố sức bế đứa bé đứng dậy.

Giây tiếp theo, sức nặng trên tay cô biến mất.

Cô ngược mắt lên, thấy Đoạn Tiêu đang xách dây đeo sau cổ áo của đứa bé.

Đứa bé mặc quần yếm giống cô, lớp thịt ú nu trên người bị tư thế quá đáng này siết chặt đến mức tràn ra ngoài, trông vừa buồn cười vừa đáng thương.

Có lẽ do nét mặt vô cảm của Đoạn Tiêu trông thật sự quá hung dữ, nên bé trai kia bị dọa tới nín khóc, nó quẫy đạp hai chân ngắc ngứ trong không trung để cầu cứu, hơi co rúm vì sợ hãi.

Hạ Ngưỡng thấy chiếc cùm hai ngón của đứa bé bị cổ áo siết chặt, vội nói: “Anh đừng xách em bé như vậy chứ.”

Đoạn Tiêu làm lơ, quay mặt đứa bé về phía mình, nhìn xuống: “Tại sao vừa rồi em lại ném bóng vào chị ấy.”

Lông mi bé trai còn đọng nước mắt, yếu ớt lên tiếng: “Chị ấy xinh quá, em muốn thu hút sự chú ý của chị ấy.”

Mới bé tí mà biết giở trò bịp bợm rồi. Bị lý do thái quá của bé trai chọc cười, Hạ Ngưỡng đứng cạnh không khỏi cong khóe môi, che miệng.

Liếc thấy biểu cảm của cô, Đoạn Tiêu hừ mũi: “Miệng lưỡi trơn tru.”

“Anh ơi...” Đứa bé bị xách cổ áo hơi khó chịu, bám vào cổ tay thon gầy của anh, cất giọng láu lỉnh: “Bạn gái anh rất dịu dàng, anh học hỏi chị ấy chút đi.”

Đoạn Tiêu hạ thấp bé trai xuống một chút, nghiêng đầu: “Sao em biết chị ấy là bạn gái anh?”

Đứa bé đảo đôi mắt đen láy lúng liếng qua lại giữa hai người rồi cất giọng nịnh nọt: “Trông giống lắm ạ.”

Nguy cơ ở cổ áo bé được giải trừ, anh đặt nó xuống ngay.

Mẹ của đứa bé đã đi tới.

Hạ Ngưỡng hơi căng thẳng, muốn giải thích vừa rồi họ không có bắt nạt trẻ con.

May mà phụ huynh của đứa bé rất thông cảm và hiểu chuyện. Sau khi hỏi rõ là con trai mình ném bóng trúng người rồi bị ngã thì họ còn bảo con mình qua xin lỗi.

Hứa Nghê bên kia đã nghỉ mệt đủ, thấy trước mắt họ không còn cậu bé mũm mĩm lắm chuyện kia nữa, bèn gọi với qua: “Về đi.”

Hạ Ngưỡng đi về, nhận ra rằng anh vẫn đi theo cô.

Cô dừng bước, quay đầu lại: “Em đã nói là em muốn đi chơi, anh cũng đồng ý mà. Em lại làm sai chuyện gì à?”

Cô đã coi việc anh đến gần là một sự trừng phạt.

“Anh đâu có nói không cho em đi.” Một tay Đoạn Tiêu đút túi, còn tay kia nắm lấy cổ tay cô: “Chơi chung.”

“...”

Đoạn Tiêu gia nhập vào khiến cho Hứa Nghê có vẻ thừa thãi, dù sao hai người cùng Nhậm Hàng đúng lúc đánh đôi theo cặp.

Vì để bản thân không bị lạc lõng, Hứa Nghê đã đuổi anh sang đội của Nhậm Hàng.

Mới chơi được hai lượt, Nhậm Hàng đã không nhin được mà mắng mỏ: “A Tiêu, chơi với anh em thì giở thói bạo lực ép người, chơi với vợ thì nhường nhin đủ đường là sao?”

Hạ Ngưỡng được nhường bóng cũng chẳng vui vẻ gì, thậm chí còn hơi mất hứng sau khi anh gia nhập.

Đằng sau có tiếng hò hét ồn ào, có năm, sáu nam sinh trung học mặc đồng phục Thái Lan bước đến.

Thành phố Hồng Kông không thiếu khách du lịch Đông Nam Á, nhưng xuất hiện ở bãi biển riêng tư này thì chắc hẳn đều là học sinh của trường trung học quốc tế gần đó.

Người dẫn đầu trò chuyện với Hứa Nghê vài câu, cô ấy chạy đến báo tin: “Họ nói muốn chơi cùng, vậy cùng chơi thôi.”

Hạ Ngưỡng lau mồ hôi trên mặt: “Mọi người chơi đi, tớ muốn uống nước nghỉ ngơi một chút.”

Cô quay lại chiếc ghế dài nơi Lục Gia Trạch đang ngồi, bưng ly nước ép việt quất còn đang uống dở. Vừa lúc đó, mặt trời di chuyển đến vị trí chính giữa, bóng cây to bên cạnh bao phủ góc nhỏ này.

Trước khi xem họ đấu, Hạ Ngưỡng chưa bao giờ nghĩ rằng đám nam sinh Thái Lan chơi bóng chuyền lại buồn cười đến vậy.

“Trâu bò!” Lục Gia Trạch bị chọc cười không ngớt, nhiệt tình bình luận: “Mấy tên ‘Sawasdee ka’ này đúng là Lỗ Trí Thâm trên không, xuống đất là Lâm Đại Ngọc.”

Nói họ yếu cũng không hẳn là yếu, họ đều có khả năng nhảy cao đáng kinh ngạc và sức bật cực mạnh.

Chỉ là mỗi khi đánh bóng, họ đều nhìn về phía hai chàng trai bên cạnh Hứa Nghê, bày ra những tư thế gợi cảm cứ như đang quyến rũ vậy.

Không hổ là quốc gia có nhiều người chuyển giới, đường cong của ai nấy đều hấp dẫn hơn phụ nữ.

Hình như nhóm trưởng đội chơi bóng kia rất có hứng thú với Đoạn Tiêu, lần nào cũng nhắm vào anh.

Dù bị Đoạn Tiêu đánh trả bóng vào đầu, người đó ngã xuống bãi cát thì vẫn vắn eo nâng hông như muốn khiêu khích gợi tình.

“Sợ thật! Cậu nhìn cái gã đồng tính nhỏ con đó xem, mẹ nó dâm dể sợ luôn, quyến rũ bẩm sinh ấy nhỉ!” Lục Gia Trạch cười không thôi. “Tôi nghi ngờ lát nữa đánh bóng xong, thế nào Tiêu Gia nhà tôi cũng tần cho gã một trận.”

Hạ Ngưỡng mím môi cười khế, dù ở khoảng cách xa cũng có thể cảm nhận được ý thù địch mãnh liệt trên sân bóng.

Nửa sau trận đấu, rõ ràng Đoạn Tiêu đã bị khiêu khích đến bốc hỏa, anh dồn hết khí thế và sự tập trung vào sân, càng lúc càng đánh bóng hung hăng quyết liệt.

Làm cho đối phương mệt mỏi chạy khắp sân, để người ta không còn sức uốn éo tạo dáng ve vãn trước mặt anh nữa.

Cơ lưng chàng trai trẻ hơi căng, mồ hôi thấm ướt tóc mái ngắn, vóc dáng mạnh mẽ cao ngất. Nhìn từ góc nghiêng, đường nét cơ bắp cuộn cuộn tràn đầy sức mạnh của anh vừa gợi cảm vừa bắt mắt.

Anh ghi được nhiều điểm, nhưng lại không chịu nổi việc tên bạn xấu Lục Gia Trạch ở bên đây hò hét cổ vũ sang: “Mạnh dữ! Anh mạnh mẽ quá anh Đoạn ơi ~”

“Anh ơi anh manly quá! Đừng đánh ác liệt tuyệt tình vậy mà.”

“Mấy tên ‘Sawasdee ka’ này thích kiểu đàn ông nam tính như anh lắm đấy, lòng xuân nhọn nhọn cả rồi, nhớ bò lên người anh thì phải làm sao!”

“...”

Lần này không chỉ Hứa Nghê và Nhậm Hàng cười đến đau bụng, ngay Hạ Ngưỡng cũng không kìm được mà ngồi trên ghế cười nghiêng ngả.

Đoạn Tiêu bực dọc nhìn về phía cô.

Dung mạo cực kỳ tuấn tú, chăm chăm nhìn xuống cô một lúc lâu.

Hạ Ngưỡng vừa mới ngồi thẳng người dậy thì đã chạm phải ánh mắt sắc bén của anh từ xa. Cô chợt dạ, nghĩ thầm mình phải nhanh chóng ngừng cười ngay.

Nhưng Lục Gia Trạch bên cạnh vẫn đang thêm mắm dặm muối, miêu tả chuyển động tâm lý của mấy nam sinh Thái Lan kia, còn cố tình dùng giọng điệu Đài Loan, càng nói càng ghê tởm nhưng chả hiểu sao lại rất buồn cười.

Thấy gương mặt lạnh lùng của anh, cô như thể bị chọc trúng điểm cười, hoàn toàn không nhận được chỉ đành lấy tay che mắt

để cười tiếp.

Đoạn Tiêu nhìn cô vài giây, khóe môi hơi nhếch lên, anh chậm rãi lùi về sau vài bước rồi lắc nhẹ mồ hôi trên trán, hừ khẽ mang theo ý cứng chiều.

Dường như đã đạt được mục đích, anh thẳng tay ném quả bóng chuyền kia đi rồi bước dài về phía cô.

Vừa thấy vẻ mặt muốn tính cả vốn lẫn lãi của anh, Hạ Ngưỡng cười không nổi nữa. Lục Gia Trạch sợ bị đánh nên chỉ để lại cho cô một câu “tự cầu nhiều phúc” rồi chạy biến đi sau khi làm chuyện xấu.

Ghế tựa bị đôi chân dài chặn lại, Đoạn Tiêu nhìn cô từ trên cao như khóa chặt con mồi: “Không cười nữa?”

Cô e dè đưa ly nước còn lại hai ngụm về phía anh, muốn lãng sang chuyện khác: “... À ừ, anh uống không?”

Cô bị kéo dậy ngay lập tức, bị buộc phải đứng trên chiếc ghế nằm để cao ngang tầm mắt của anh.

Hạ Ngưỡng ho khan vì xấu hổ, biện minh: “Em đâu phải người duy nhất cười anh.”

Đoạn Tiêu ngang ngược: “Anh chỉ tìm em tính sổ thôi.”

“...”

Cô cúi đầu, luống cuống nhận lỗi: “Em xin lỗi anh, được chưa.”

Anh nở nụ cười lạnh nhạt thản nhiên, đáp lại bằng giọng trầm khàn: “Không cần điều này.”

“Vậy anh muốn thế nào?”

Hạ Ngưỡng hơi bực mình ngẩng lên nhìn anh, vừa dứt lời đã thấy ấn ý sâu trong đôi mắt anh.

Ma xui quỷ khiến thế nào, một đáp án chính xác lại hiện lên trong đầu cô: Anh lại đang chờ cô hôn.

Quả nhiên, Đoạn Tiêu thấy cô mãi không hành động thì dùng lòng bàn tay giữ gáy cô, áp về phía mình. Mặc kệ xung quanh có nhiều người, anh cứ thế cắn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô.

Tiếng ồn của đám người bên kia bờ cát truyền đến, ai nấy đều đang nhìn họ chăm chăm, thậm chí còn có người cười to hay la hét chói tai.

Hứa Nghê hét lớn, báo cho hai người biết rằng chàng nhóm trưởng đội bóng chuyền đang để ý Đoạn Tiêu kia đã “Vỡ nát con tim.”

Hạ Ngưỡng nghe thấy mà lỗ tai nóng bừng, cô không cầm chắc ly nước trên tay nên làm đổ, xấu hổ đẩy anh ra: “Nhiều người đang nhìn lắm...”

Hơi tách đôi môi ra, Đoạn Tiêu dùng đầu ngón tay lau đi nước vãi nơi khoe môi cô gái, cất giọng khàn khàn: “Hôn một cái thôi, sao phải sợ người ta nhìn?”

Trên người anh bốc hơi nóng hừng hực, mùi hormone sau khi vận động mạnh cực kỳ mê hoặc và tràn đầy sức sống. Mồ hôi thấm ướt cơ ngực và sống lưng, cả chân tóc cũng ướt đẫm.

Vừa rồi vì sợ đứng không vững nên cô đã vịn vào vai anh, lòng bàn tay cách lớp áo thun cũng dính phải mồ hôi. Lòng bàn tay dính ướt, cô thấp giọng tỏ vẻ ghét bỏ: “Anh bẩn chết đi được.”

Anh thản nhiên nói: “Nói tiếp thì hôn tiếp.”

“...”

Ban đầu cô tưởng Hồng Kông sẽ là điểm dừng chân cuối cùng của họ trước ngày khai giảng. Nhưng Hạ Ngưỡng không ngờ cô lại nhận được cuộc gọi của bà ngoại trước lúc rời khỏi thành phố này.

Cuộc gọi này báo cho cô Hai tin: Một là ông ngoại đã qua đời cách đây một tuần, tang lễ được tổ chức đơn giản. Ông ấy được chôn cất ở khu mộ trên núi cạnh mộ bố mẹ cô, hiện tại có thể đến nghĩa trang thăm viếng.

Hai là, bà ngoại muốn chuyển về quê sinh sống, quê cũ ở miền núi đường xá xa xôi, chắc sau này sẽ không quay lại, vậy nên nhân lúc bà ấy còn ở trấn mà gặp mặt nhau một lần.

Đoạn Tiêu ngạc nhiên vì mối quan hệ giữa người thân trong nhà cô có vẻ quá lạnh nhạt, nhưng anh không biểu hiện ra ngoài. Ngay hôm đó anh đã mua vé máy bay bay thẳng đến Thành phố Thân Thành và muốn về cùng Hạ Ngưỡng.

Chuyến bay hạ cánh.

Trên đường đến trấn nhỏ của Huyện Nam Hối, Thành phố Thân Thành, Hạ Ngưỡng bắt một chiếc taxi đi vòng đường cao tốc.

“Thật ra anh không nên đi theo em, bà ngoại thấy anh có khi sẽ tức giận.”

Đoạn Tiêu lườm cô: “Trông anh giống người có bản mặt dễ làm người già tức giận lắm sao?”

“Không phải.” Cô không có tâm trạng nói đùa, bối rối, “Bà ngoại em chỉ sinh được hai người con, là mẹ em và dì em.”

Năm xưa dì của Hạ Ngưỡng được bố mẹ kỳ vọng rất nhiều, nhưng lúc trẻ bà ấy đã trao thân nhầm người nên đã đoạn tuyệt

quan hệ với bố mẹ từ nhiều năm trước.

Dù sau này hai ông bà cụ có hối hận muốn liên lạc với con gái, muốn giúp đỡ dì ấy đôi phần.

Thì chính bản thân dì cũng thấy vô cùng hổ thẹn, lại mang bệnh nặng trong người, không nỡ liên lụy đến họ nên đã dứt khoát cắt đứt quan hệ, chứ đừng nói gì đến chuyện giao Ôn Vân Miếu cho ông bà cụ.

Còn về chuyện mẹ Hạ Ngưỡng tự sát theo chồng vì tình yêu, trong mắt hai ông bà thì chẳng khác nào nuôi con uống phí, nên họ cũng không muốn gặp mặt Hạ Ngưỡng.

Tình yêu của bố mẹ cô nghe thì có vẻ vĩ đại lắm.

Nhưng với Hạ Ngưỡng, đó lại là khởi đầu cho cuộc sống bơ vơ ăn nhờ ở đậu.

Ông ngoại qua đời vốn là chuyện lớn, nhưng thân nhân của ông bà cụ cũng không nhiều, sau khi được người trong trấn giúp đỡ lo liệu đám tang thì thân già đã kiệt sức.

“Mẹ và dì của em đều vì đàn ông mà để người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, trở thành những đứa con gái bất hiếu. Nếu bà ngoại tưởng anh là bạn trai em...” Hạ Ngưỡng ngập ngừng, “Chắc bà ngoại sẽ...”

Dù sao cô chỉ mới 18 tuổi.

Mới gần ấy tuổi đã dẫn bạn trai về nhà, khó tránh bà ngoại sẽ cho rằng cô đang dấn vào vết xe đổ của dì mình.

Đoạn Tiêu ngắt lời: “Vậy cứ bảo là bạn bè thôi, anh sẽ không nói lung tung.”

Cô siết chặt điện thoại trong tay, nói thêm: “Cũng đừng nhắc đến Miếu Miếu, hình như bà ấy không biết dì đã sinh Miếu Miếu.”

...

Trước khi đi cúng tế ông ngoại, Đoạn Tiêu đã chọn cho cô ba bó cúc trắng ở tiệm hoa.

Cô sửng sốt: “Sao nhiều vậy?”

Vẻ mặt anh trầm tĩnh, nhẹ giọng: “Thuận đường thăm bố mẹ em, mang phần của anh theo.”

Đã lâu rồi Hạ Ngưỡng không gặp bà ngoại, trên đường từ nghĩa trang trở về cũng không biết nên nói gì để giảm bớt sự xa cách.

Trong ấn tượng của cô, bà ngoại vốn không phải người giỏi ăn nói, cũng không thích trò chuyện như những bà cụ khác.

Xưa kia bà ấy là cán bộ đoàn văn công, về nông thôn mới quen biết ông ngoại Hạ Ngưỡng. Hai người đều là cán bộ thôn, sau này nghỉ hưu mới chuyển lên trấn nhỏ của Thân Thành sinh sống.

Giờ đây chồng đã mất, thành phố này cũng không còn chỗ cho bà ấy. Chỉ bằng về quê, ít nhất người trong thôn vẫn còn nhớ đến bà ấy.

Bà ngoại đã mua vé xe về quê vào trưa mai, nên bà cụ giữ hai người họ ở lại đây đêm cuối.

Hạ Ngưỡng trở về giúp bà ấy xử lý việc chuyển nhượng căn nhà cũ này. Lúc chạng vạng, cô tới chợ hải sản mua nguyên liệu nấu bữa tối.

Thị trấn ở Huyện Nam Hối thuộc Thân Thành cũng giáp biển, nhưng biển nội địa và biển bên Hồng Kông hoàn toàn khác nhau. Nước thải đô thị khiến vùng biển này giống màu nước sông hơn, đục ngầu lẫn với bùn vàng.

Số lần Đoàn Tiêu đến Thân Thành không nhiều lắm.

Dù có đến làm việc thì cũng chỉ ở trung tâm thành phố.

Hoàn cảnh của những thành thị phía Nam khác xa phương Bắc, nhất là phương ngữ cũng đủ khó khăn, anh nghe chẳng hiểu thú tiếng Ngô uyển chuyển du dương này.

Ở quầy bán rau, Hạ Ngưỡng đang chọn rau muống thì nghe mấy bác gái bán tôm phía sau nói chuyện phiếm, có lẽ vì nghĩ cô là người mới đến trấn nên họ cũng tò mò.

“Cô bé khá thú vị, cháu là người từ đâu tới?” (Cô bé xinh quá, là người ở đâu?)

Hạ Ngưỡng mỉm cười: “Cháu là dân bản địa ạ.” (Cháu là người địa phương.)

“Bạn trai cháu cũng vậy à?” *

*(*Đoạn hội thoại trên dùng phương ngữ.)*

Bác gái nhìn chàng trai phía sau cô, lại tấm tắc khen anh cao lớn đẹp trai. Khen cô có mắt nhìn, biết chọn người.

Tuy gương mặt Đoàn Tiêu anh tuấn trông có vẻ hung dữ, nhưng lúc giả vờ giả vệt thì cũng rất được già yêu, trẻ mến. Môi hồng răng trắng, cứ thế bày ra vẻ đẹp nhờ gen di truyền.

Nhưng Hạ Ngưỡng chỉ lắc đầu, không nói gì thêm.

Tuy không hiểu họ đang nói gì, nhưng anh vẫn nhận ra mình đang được nhắc tới, Đoàn Tiêu kéo tay áo cô: “Nói gì về anh thế?”

Hạ Ngưỡng buột miệng: “Nói anh đúng mười ba giờ*.”

*(*Đúng mười ba giờ: ý chỉ khùng điên, ngớ ngẩn)*

“...”

Một câu nói làm Đoạn Tiêu ngớ người.

Anh sống sót, giữ khoảng cách với những thứ vượt quá phạm vi hiểu biết của mình.

Một lúc sau, anh đuổi theo khoác vai Hạ Ngưỡng, cầm lấy mấy túi rau trên tay cô, lại xấu xa véo má cô: “Đúng mười ba giờ hửm?”

Anh đã search trên điện thoại và biết mình bị mắng rồi.

Tâm trạng nặng nề cả ngày nay của Hạ Ngưỡng đã tốt hơn, nên cô không so đo với anh nữa.

Đúng lúc họ đi đến một hồ nước nhỏ bán ngọc trai, có người đang mở trai lấy ngọc tại chỗ, vừa quay video vừa lấy từng viên ngọc ra khỏi thịt trong vỏ trai.

Xung quanh có người đứng xem, hỏi giá ngọc trai thế nào.

Hạ Ngưỡng thấy trong số đó có một con trai được nhiều người xuýt xoa khen ngợi nhất, thế mà lại cho ra một viên ngọc màu tím, viên khác thì màu trắng, màu ngọc rất tươi.

Cô vừa định bước tới thì đã bị Đoạn Tiêu kéo đi.

“Em xem thử thì có làm sao?” Cô bực bội, “Anh không thấy nó trong veo hả?”

“Em còn định mua à?”

Hạ Ngưỡng bĩu môi: “Đẹp mà, mua vài viên cũng được.”

“Bạn học Tiểu Hạ, đã sớm khuyên em nên đọc sách nhiều vào.” Đoạn Tiêu nắm tay cô, xấu bụng phổ cập kiến thức, “Mở ra được hai màu ngọc thì không thể là trai thật, đến khi em già sẽ không bị người ta lừa mua bảo hiểm đấy chứ?”

Hạ Ngưỡng cứng họng, oán trách: “... Có miệng chỉ để cười nhạo em thôi.”

Anh đáp trôi chảy: “Còn có thể li.ếm em nữa, muốn thử tí không?”

“...”

Trước mặt người già, Đoạn Tiêu đã kiềm chế những lời lẽ lưu manh của mình hơn.

Anh vẫn còn nhớ lời Hạ Ngưỡng dặn dò trước lúc đến.

Chỉ nửa đùa nửa thật nói với bà ấy rằng anh vừa chuyển tới Thân Thành, trước đây từng học chung cấp 3 với Hạ Ngưỡng, tình cờ gặp nhau nên tiện đường đến giúp bà ngoại dọn đồ.

Kết quả là tối đó sau khi cơm nước xong, bà ngoại lại giao cho anh một đề bài khó nhằn: “Trong căn phòng nhỏ kia vẫn còn mấy cây ngô dưới quê mới gửi lên, đều là ngô tươi trồng dưới ruộng đấy. Bà mang theo không được, cháu có muốn mang về nhà không?”

“...”

Nhưng hai người họ đều sống ở Kinh Châu cơ mà.

Số ngô kia là của người dưới quê, họ thuê ruộng của ông bà để trồng trọt. Tuần trước nghe tin ông ngoại mất, họ đã có lòng đưa tới để phúng viếng, chất đầy cả nửa căn phòng.

Hạ Ngưỡng đang rửa bát trong bếp, nghe câu này thì định bước ra từ chối, nhưng Đoạn Tiêu đã đồng ý nhanh hơn cô.

“Được ạ. Cảm ơn bà ngoại, ông của cháu thích ăn ngô lắm.”

Nhìn cách ăn mặc và khí chất của anh thì bà ngoại cũng biết anh là con nhà giàu, lại hỏi: “Cháu không chê chứ?”

Khi Đoạn Tiêu muốn lấy lòng người lớn thì vẫn rất biết cách nói chuyện: “Bà nói gì thế ạ, thủy canh hay trồng trong đất thì cũng không tốt bằng những cây trồng dưới quê đâu ạ.”

“Vậ thì cháu lại đây, bà lấy mấy cái túi cho cháu đựng.”

Bà ấy từ từ bước vào căn phòng nhỏ.

Hạ Ngưỡng vội chạy đến cản anh, nhỏ giọng: “Anh đồng ý với bà làm gì? Không ai lấy thì bà sẽ nhờ người dưới quê lên chở đi mà, anh đừng lãng phí lương thực.”

“Ai nói anh lãng phí?” Đoạn Tiêu vừa nói vừa nhấn tin cho chú Thành, bảo người ta sắp xếp, “Đi cao tốc về Kinh Châu cũng chỉ mất mười ba tiếng, ông của anh thật sự rất thích ăn ngô.”

“...”

Anh vò tóc cô rồi bước vào phòng: “Được rồi, anh vào giúp bà thu dọn trước.”

Phòng để đồ mát mẻ, những bắp ngô đều còn nguyên vỏ bọc tươi ngon xanh mơn, có mùi thơm của đất.

Túi mà bà cụ đưa là túi đựng gạo, vừa chắc vừa đựng được nhiều.

Hành lý bà ấy mang về nhà cũng không phải rương hòm, mà là hai túi lớn đựng đồ đạc này nọ.

Đoạn Tiêu chất mấy túi ngô xong, anh liếc mắt nhìn sang một chiếc hộp gỗ bên cạnh túi đồ.

Bà ngoại cũng vừa quét dọn sàn nhà xong và đứng thẳng dậy, thấy anh nhìn chằm chằm chiếc hộp không nhúc nhích thì giải thích: “Là hộp tro cốt của ông ngoại con bé.”

Đoạn Tiêu gật đầu, hỏi: “Sao không chôn ở khu mộ trên núi kia ạ?”

“Lá rụng về cội.” Bà cụ lấy mảnh vải phủ lên chiếc hộp, dặn dò: “Đừng nói với con bé Hạ Hạ, nó là đứa trọng tình trọng nghĩa, chưa từng tới quê của ông bà. Nếu biết mộ ông ngoại ở dưới quê thì chắc năm nào nó cũng lặn lội về thăm.”

“Vâng ạ.”

“Thật ra con gái con đứa, tính tình cứng rắn mới tốt. Khổ thân con bé, người thân ít ỏi, bà cũng chẳng giúp được gì.” Trong lời bà ngoại ẩn chứa sự âu lo: “Cháu đang theo đuổi con bé phải không?”

Đoạn Tiêu không đứng thẳng lắm, trước mặt người lớn tuổi còn hơi khom lưng. Nghe thấy câu này, anh không biết có nên thừa nhận hay không.

“Bà già rồi, nhưng mắt chưa mù... Cháu tắt bật ngược xuôi, chắc từ nhỏ tới lớn cũng chưa từng khuôn vác nặng nhọc như hôm nay? Bà sống lâu hơn hai đứa mấy chục năm, vẫn nhận ra chuyện này được.”

“Bà biết lòng con bé dè dặt, hay nghĩ nhiều, nó sợ bà sẽ bận lòng.” Bà cụ cười khẽ, “Con bé Hạ Hạ nhà bà ngoan lắm, không giống dì nó đâu.”

Hàm dưới của Đoạn Tiêu căng cứng.

Thật ra nếu Hạ Ngưỡng còn người nhà chăm lo thì cũng không đến lượt anh ăn hiếp.

“Người trẻ yêu đương là chuyện thường tình, có điều không được chọn nhầm người, càng không thể chọn nhầm đường.” Bà ngoại nhìn anh, giằng giãi, “Cháu có phải người tốt hay không không quan trọng, đối xử tốt với nó mới là quan trọng nhất.”

“Bà yên tâm, cháu sẽ không để cô ấy chịu khổ.”

Dường như bà ngoại gật đầu với anh, lại cười nói: “Cháu đã theo đuổi được con bé chưa, mà dám hứa hẹn với bà già này vậy?”

Đoạn Tiêu cụp mắt: “Đã hứa thì cháu sẽ làm được. Nhưng cháu gái của bà đúng là khó theo đuổi thật, khó theo đuổi cực kỳ.”

Rõ ràng nắm điểm yếu chí mạng của cô trong tay, nhưng người hy sinh lại chính là anh.

Chương 67: Tổn thương – Không quan tâm cô

Cuối tháng 11, nhiệt độ ngày càng lạnh buốt giá hơn sau những trận tuyết rơi.

Giải bóng rổ cuối học kỳ một của sinh viên năm nhất Đại học Kinh Châu cũng tiến vào vòng cuối. Giải đấu này được liên kết tổ chức với Đại học Thanh Hoa bên cạnh, chỉ còn lại hai đội tiến vào vòng chung kết.

Vào 2 giờ chiều ngày thứ Sáu là trận chung kết bóng rổ.

Hai đội đối đầu là khoa Tài chính Đại học Kinh Châu và khoa Máy tính Đại học Thanh Hoa.

Lúc lão Yêu vội vã đi vào phòng ký túc xá, mọi người không có tiết học buổi chiều nên vẫn còn nằm trên giường. Hạ Ngưỡng vừa ngủ trưa dậy, đang đánh răng ở bồn rửa mặt.

“Chiều nay có ai muốn đi xem đấu bóng rổ không? Bên ngoài đang mưa, chắc họ sẽ đấu ở nhà thi đấu bên trong. Tớ nhờ người giành chỗ ở phía trước rồi.”

Trang Tĩnh giơ tay: “Nhất định phải đi xem chứ, khoa Tài chính nhiều trai đẹp thế cơ mà.”

“Ví dụ?”

“Đoạn Tiêu đó.” Cô ấy nói ngay mà chẳng cần suy nghĩ, “Đoạn Tiêu, còn ví dụ như ... Đoạn Tiêu hahahaha!”

Giang Hướng Hàm vui vẻ lên tiếng: “Cậu không nói tớ cũng quên mất, cậu ấy cũng được xem là sinh viên của khoa Tài chính, dù sao cũng được khoa Toán cử vào học mà. Nhưng hình như đã một thời gian không gặp cậu ấy ở trường.”

Trang Tĩnh đứng dậy với một nụ cười, nói: “Trong tất cả sinh viên, cậu ấy rất được lòng mấy vị giáo sư. Cậu ngẫm thử xem, có giáo sư nào ở viện Tài chính của họ không mở vài công ty niêm yết bên ngoài?”

“Có khi Đoàn Tiêu được ông chủ lớn nào đó nhờ đi làm dự án rồi, nhưng không phải cậu ấy cũng có phòng làm việc ở ngoài trường à?”

“Ai mà biết được hành tung của đại thần như vậy... Tớ hỏi Đại Hùng mới biết chiều nay cậu ấy sẽ ra sân, hình như chỉ tham gia trận cuối thôi.”

Giang Hướng Hàm quay đầu, chuyển chủ đề: “Hạ Hạ, cậu đi không?”

Lão Yêu khuyến khích: “Đi đi, dù sao cũng là trận đấu của khóa chúng ta mà. Hơn nữa thời gian trước cậu vì đi Moscow thi đấu không phải cũng rất mệt mỏi sao? Hiện tại thi đấu xong rồi, đã đến lúc thả lỏng một chút.”

“Cô Ngồi bảo tớ đi xác nhận lại video ở USB gửi về từ trận đấu trước.” Hạ Ngưỡng thản nhiên cầm khăn ướt lau mặt, “Mấy cậu cứ đi chơi đi.”

Trang Tĩnh thông cảm: “Thôi được, cái giá phải trả cho vị trí quán quân quá đắt.”

Bạn cùng phòng lần lượt rời đi, Hạ Ngưỡng cũng xách túi đi tìm cô giáo của mình.

Sau tiết hướng dẫn ngắn, Ngồi Mẫn Vận bảo cô đi thay quần áo rồi hỏi: “Hôm nay em hơi mất tập trung, đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Ngưỡng khựng lại, nhìn điện thoại: “Em...”

“Cũng muốn đi xem giải bóng rổ của khóa các em à?” Ngồi Mẫn Vận hiểu rõ, mỉm cười, “Do cô không tốt, quên mất em cũng là con gái, cũng muốn tham gia những hoạt động sôi nổi trong trường.”

Màn hình điện thoại vẫn sáng.

Hiện thị một tin nhắn bảo cô đến đó.

Hạ Ngưỡng không thể phản bác lời cô giáo.

“Được rồi, hôm nay phân tích đến đây thôi. Lần này chỉ kém giải nhất 0,2 điểm, không tệ.” Ngồi Mẫn Vận vẫy tay ra hiệu cho cô đi, “Đi đi.”

“Cảm ơn cô giáo ạ.”

Nhiệt độ trung bình ở Kinh Châu hôm nay là từ âm 2°C ~ 10°C.

Trời lạnh như thế, chỉ có các cầu thủ trên sân bóng rổ vẫn mặc đồng phục thi đấu mỏng manh như mọi khi, nhìn từ xa thấy ai cũng tràn đầy sức sống.

May mà trong nhà thi đấu có bật điều hòa, mọi người ngồi trên khán đài đều cởi áo khoác dày ra.

Khi Hạ Ngưỡng đến sân thi đấu bóng rổ, đã là 15 phút cuối cùng của trận chung kết.

Cô đến muộn quá nên chỗ ngồi xem trận đấu đằng trước đã bị mọi người chiếm hết, vì vậy cô chỉ đành đi một vòng tìm chỗ tạm ổn để ngồi xem.

Cuối cùng cô dừng lại ở góc chéo băng ghế tầng hai và nhoài ra lan can nhìn xuống dưới.

Trong hai đội trên sân, đội của Đại học Thanh Hoa mặc đồng phục màu trắng, đội Đại học Kinh Châu mặc màu đen.

Hạ Ngưỡng đứng từ xa, trước tiên nhìn lên bảng điểm bắt mắt. Thế mà Đại học Thanh Hoa đã bị Đại học Kinh Châu dẫn trước gần 30 điểm, khoảng cách chênh lệch thế này gần như đã định đoạt kết quả thắng thua của trận đấu.

Bên cạnh cũng có những bạn học đến muộn, chen chúc nhau xem trận đấu, vừa ríu rít bàn luận tình hình vừa đồng loạt hướng ánh mắt về phía Đoàn Tiêu đang mặc áo số 5.

Quả thật, anh thu hút mọi ánh nhìn, nam sinh xuất sắc trong trường sẽ luôn nhận được những tràng hò reo cổ vũ cuồng nhiệt, cũng khiến người ta dễ nhận ra rằng chính anh là người dẫn dắt trên sân đấu này.

Nam sinh mặc cả bộ đồ đen, đeo băng cổ tay màu đỏ. Dáng người mạnh mẽ ngang tàng, đường nét gân gót chân màu xanh nổi bật.

Sau khi vận động, từng đường cơ bắp và gân xanh trên cánh tay anh càng hiện rõ, mồ hôi ướt đầm cả chân tóc.

Anh liên tục tung ra từng cú ném 3 điểm dứt khoát, giày bóng rổ không ngừng ma sát với mặt sàn nhẵn bóng trong nhà thi đấu, phát ra tiếng “Ken két”, nhưng đã nhanh chóng bị tiếng hò reo của đám đông nhấn chìm.

“Số 5 đó là Đoàn thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy của trường bọn tôi, cậu có thấy đang nghiền nát đội các cậu không?”

“Chúng tôi không có tinh thần tập thể đó đâu, đừng khoe khoang trước mặt chúng tôi... Nhưng nhìn anh trai này ngẫu thật, lợi hại quá!”

“Dáng người cũng đẹp nữa, không thấy cơ bụng lúc cậu ấy vén áo lau mồ hôi à? Da trắng ghê, hình như có cả tuyến nhân ngư nữa haha.”

“Đồng ý! Không có gì ngạc nhiên khi nhiều nữ sinh ở đây gọi tên cậu ấy thế. Người như cậu ấy, chắc một ngày tán tỉnh được cả tá người đẹp nhỉ?”

“Hahahaha mấy cậu là yêu quái đầu thai hả? Người anh em này giữ mình trong sạch lắm, học cùng lớp với tôi nè, chưa từng nghe cậu ấy có bạn gái.”

...

Kể từ lúc bắt đầu, dường như những lời bàn tán bên tai chưa từng ngừng lại.

Như thế ở bất kể thời điểm nào người này sẽ luôn may mắn và dễ dàng nhận được sự ưu ái và chú ý của mọi người.

Hạ Ngưỡng nắm chặt điện thoại, buồn chán nhìn thời gian.

Còn hai phút nữa là kết thúc trận đấu, thế tấn công của Đoạn Tiêu dưới sân cũng chậm lại. Trong lúc dẫn bóng, anh tiện thể đảo mắt nhìn quanh một vòng khán đài.

Nhưng rõ ràng anh không tìm thấy người anh muốn tìm, nên có hơi mất hứng lúc kết trận.

Vừa hết giờ, trọng tài đứng lúc thối còi.

Ông giơ tay đội trưởng của hai đội lên, ba giây sau tuyên bố đội chiến thắng.

Khi tay Đoạn Tiêu được giơ lên, tiếng tuyên bố chiến thắng vang vọng khắp nhà thi đấu, mọi người đều hò hét vui mừng, cười cười nói nói.

Lúc này, điện thoại di động của Hạ Ngưỡng rung lên.

Cô đeo tai nghe, nhấn nút nghe máy. Sợ bị mấy bạn nữ bên cạnh chú ý nên hơi lùi vào một góc, nhìn người đang gọi điện thoại

dưới sân.

“Sao thế?”

Giọng Đoạn Tiêu vẫn còn thở hổn hển, anh bước chậm đằng sau đám đông đang rời sân, thấp giọng hỏi: “Không đến à?”

“Tới muộn, không ngồi hàng trước...”

Hạ Ngưỡng còn định nói tiếp thì đột nhiên sửng sốt, vì có một cô gái lớn mật đang mạnh dạn tỏ tình trước mặt anh.

Không chỉ cô im bật.

Mà những người xung quanh cũng tò mò, dừng bước xem chuyện vui.

“Trâu bò thật, tỏ tình trước đám đông luôn!”

Tiếng huyên náo không hề nhỏ hơn tràng hò reo vừa rồi.

Nữ sinh trước mặt Đoạn Tiêu mặc chiếc váy caro Thu Đông kiểu Anh, buộc tóc hai bên, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng thấy nét xinh tươi lạnh lợi.

Cô ấy cầm điện thoại và một chai nước trên tay, màn hình hiển thị mã QR danh thiếp, hiển nhiên là muốn kết bạn.

Hạ Ngưỡng đứng cách xa như thế, cũng chẳng khác những người đang xem cuộc vui kia, chỉ thấy được cự ly và cử chỉ của họ từ xa.

Nhưng điện thoại còn chưa cúp máy.

Cô thoáng nghe giọng nữ gọi tên anh, nói “Em thích anh”.

Đoạn Tiêu cup mắt nhìn đối phương, nhàn nhạt nhếch môi cười.

Anh cười, vẻ lạnh lùng khó gần dịu đi đôi chút. Đám đông người xem trở nên phấn khích, vài giây sau đó thì tiếng ồn ào càng lớn hơn vì hành động của anh.

Đoạn Tiêu đưa điện thoại đang kết nối cuộc gọi cho cô gái vừa tỏ tình trước đám đông.

Hạ Ngưỡng ở đầu dây bên kia: “...”

“A lô?” Giọng nữ truyền sang từ điện thoại, hơi kích động, “Tôi đang tỏ tình với bạn học Đoạn Tiêu! Anh ấy đưa điện thoại cho tôi nghe, tôi cũng không biết là có ý gì.”

Còn có thể có ý gì?

Cho cậu nghe giọng nữ khác, tự nhiên cậu sẽ hiểu thôi.

Dù không cam lòng làm công cụ giúp Đoạn Tiêu từ chối đối phương đến đâu thì Hạ Ngưỡng cũng chỉ có thể vịn chặt lan can, nhìn đám đông dưới sân và thay anh từ chối: “Là ý xin lỗi.”

Nghe giọng nữ trong trẻo truyền đến, quả nhiên cô gái sẽ sờ.

Cô ấy bị nhấn chìm bởi cảm giác xấu hổ khi trở thành kẻ thứ ba do chính mình tưởng tượng nên cứng đờ tại chỗ, nhìn chàng trai mình thích trước mặt với vẻ hoài nghi.

Sắc mặt Đoạn Tiêu vẫn như thường, thản nhiên dứt một tay vào túi, thờ ơ liếc nhìn cô ấy như thể chẳng tò mò chút nào về việc cô ấy đã nghe thấy gì.

Trên điện thoại không có ghi chú, cô gái chỉ đành nhỏ giọng hỏi lại: “Cậu là bạn gái của anh ấy sao?”

“Cậu rất rất dũng cảm, cảm ơn lời tỏ tình của cậu.” Hạ Ngưỡng không trả lời câu hỏi của cô ấy, chỉ thân thiện đưa ra lời khuyên,

“Bây giờ cậu chỉ cần mỉm cười, đừng nói gì cả. Trả điện thoại lại cho anh ấy, mỉm cười rồi rời đi là được.”

Ngay lập tức nữ sinh không do dự nữa.

Sau khi làm theo, cô ấy nhanh chân rời khỏi hiện trường đang bị mọi người vây xem.

Một màn tỏ tình cứ thế lặng lẽ khép lại, làm không ít người cảm thấy khó hiểu và có phần tiếc nuối.

Để lại một đám đông hóng hớt thấy buồn chán và dần dần giải tán.

Khi điện thoại trở về trong tay Đoạn Tiêu, cuộc gọi đã bị ngắt.

【Tiêu】 : ?

【Cầm Tiêu】 : Không phải khoa các anh còn liên hoan sao? Bây giờ em không tiện qua đó đâu.

【Tiêu】 : Nửa tiếng nữa. Anh đi thay quần áo, đến góp vui một lát là được.

【Cầm Tiêu】 : Vậy lát nữa em đợi ở băng ghế trong công viên.

Mỗi lần liên hoan, khoa Tài chính đều chọn nhà hàng ở bên ngoài trường, hôm nay cũng không ngoại lệ. Thắng trận bóng rổ cũng coi như đã giành vinh quang cho trường.

Lục Gia Trạch gọi không ít rượu trên bàn, hô hào mọi người khai nắp chai.

Khi Đoạn Tiêu đến, trên người anh mang theo hơi lạnh. Anh bị bệnh sạch sẽ nặng, tất nhiên đã tắm nước lạnh và thay quần áo rồi mới đến đây.

Đường Chi Chiêu bên cạnh đang trả lời tin nhắn, gửi một tràng dài như viết văn, muốn lờ đi cũng khó.

Đoạn Tiêu nhấp ngụm rượu, gõ gõ đầu ngón tay lên mặt bàn trước mặt anh ấy, ý bảo anh ấy lấy rượu: “Cậu đang viết kiểm điểm cho ai?”

Đường Chi Chiêu cầm chai rượu trên bàn xoay, thở dài thườn thượt: “Bạn gái tôi, hôm trước quên mất sinh nhật cô ấy, giờ đang xin lỗi.”

Màn hình điện thoại của anh ấy chỉ chít toàn chữ.

Đoạn Tiêu nheo đuôi mắt hẹp dài: “Viết luận văn xin lỗi?”

Câu nói này chọc giận Đường Chi Chiêu: “Cậu cố ý châm chọc tôi đấy hả! Ai xin lỗi bạn gái mà chẳng thế này?”

“... Không.” Vẻ mặt anh kỳ lạ, “Cậu nói những gì?”

“Còn có thể nói gì? Trước tiên phải thừa nhận sai lầm. Đúng là đạo trước vì phải tính khoản thuế kia, nên bạn quá không có cả thời gian xem điện thoại.” Đường Chi Chiêu thở dài, “Tôi nói ngày mai sẽ dẫn cô ấy đến công viên giải trí để bù đắp.”

“Công viên giải trí?”

“Đúng vậy, không phải con gái hện hò đều thích ngồi đu quay, vòng quay ngựa nhún gì đó sao?”

Đoạn Tiêu nhớ lại “Buổi hện hò” trong ấn tượng của mình, hình như buổi hện chính thức là vào năm lớp 12. Nhưng lần ấy Hạ Ngưỡng tỏ ra bình thường, hình như cũng không vui vẻ gì mấy.

“Theo cậu, hện hò theo kiểu đi bắt trăn trong vườn thú thì sao?”

Đường Chi Chiêu nhìn anh kinh hãi: “Cậu bị vô tri hả? Có cô gái nào lại thích kiểu đó!”

Đoạn Tiêu hơi nhíu mày: “Vườn thú của tôi là vườn tư nhân, không ồn ào.”

“Bộ chuyện này quan trọng chắc?” Đường Chi Chiêu vốn định mĩa mai, nhưng giây tiếp theo đã phản ứng lại, “Không phải cậu đã dẫn... người ta đi rồi đấy chứ?”

Đoạn Tiêu: “Chuyện năm ngoái rồi.”

Bây giờ với mối quan hệ của hai người họ thì đi chơi ở đâu cũng không tính là hẹn hò. Dầu anh cho đó là hẹn hò thì Hạ Ngưỡng cũng sẽ không cảm thấy như vậy.

Đường Chi Chiêu có hơi đồng cảm với Hạ Ngưỡng, vỗ vai anh: “Tiểu Đoạn này, dù cậu có dẫn con gái lên đỉnh núi ngắm sao hay nắm tay dạo phố thì đó cũng được coi là buổi hẹn hò hoàn hảo rồi.”

“...”

Thạch Hình ngồi cạnh có dẫn người nhà theo, là cô bạn gái lúc này vừa giảng biểu ngữ dưới sân bóng. Nhưng lúc này cậu ta đang dạy dỗ bạn gái mình.

“Em đừng uống rượu, đêm hôm rồi con gái uống nhiều thế làm gì?”

“Còn chiếc váy em mặc ở sân bóng rồi lúc này nữa, có phải ngắn quá không? Nhớ đâu bị đăng lên confession tỏ tình của trường, em tôn trọng người bạn trai này của em một chút được không?”

“Còn tóc tai nữa, sao nhuộm đỏ thế? Giống mào gà trống ở quê anh.”

Cô gái bị nói đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng, vì giữ thể diện và tình cảm nên không nói gì.

Lục Gia Trạch nhìn không nổi, lên tiếng ngăn cản: “Thôi nào lão Thạch, quản nhiều thế? Đừng làm bạn gái cậu khóc ở đây.”

“Đúng đấy, tới để uống rượu ăn cơm, đừng làm mất vui!”

Thạch Hình thấy đám bạn học xung quanh xen vào thì không nói nữa. Cậu ta đứng dậy, nâng ly rượu: “Không nói chuyện khác, hôm nay thắng trận bóng, để đội trưởng của chúng ta nói vài lời đi.”

Đội trưởng trận này là Đoạn Tiêu, anh là người chơi chủ lực.

“Nói gì?” Đoạn Tiêu chưa bao giờ chiều theo loại người này, lười cả nhắc mí mắt lên, “Tôi không thích làm bố người ta, đàn ông ít nói một chút cũng không chết được.”

“...”

Rõ ràng câu này mang ý châm chọc thẳng thừng.

Sắc mặt Thạch Hình hơi khó coi, cười gượng gạo.

Đoạn Tiêu nhìn thời gian trên điện thoại, uống cạn ly rượu trong tay. Anh đứng dậy, nháy mắt với Lục Gia Trạch: “Ghi sổ cho tôi nhé, tôi đi trước.”

Hạ Ngưỡng canh đúng giờ đến công viên bên này, không ngờ Đoạn Tiêu còn đến sớm hơn cô.

Chiều mùa Đông trời luôn tối nhanh, lúc này đã tối om, đèn đường hai bên lối đi đã sáng.

Anh đã thay chiếc áo gió màu đen, kéo khóa lên tận cùng để che khuất đường quai hàm sắc sảo. Anh đứng trong gió lạnh, bóng dáng lạnh lùng và yên lặng.

Vì đã uống rượu nên mí mắt anh hơi ửng đỏ, ngược lại càng khiến đôi mắt vốn mang vẻ bạc tình kia nhuốm thêm mấy phần

mê hoặc lòng người.

Kể từ ngày chia tay ở khách sạn.

Ai cũng bận chuyện của mình, đã hai tuần rồi họ không gặp riêng nhau.

Hạ Ngưỡng vừa đi tới.

Anh đã tiến lên, rất tự nhiên nắm lấy cổ tay cô, lòng bàn tay ấm áp bao bọc nắm tay cô gái: “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Cô bĩu môi, “Em có ngốc đâu, đợi anh mà lại ngồi không đợi à?”

“Sao không trả lời tin nhắn của anh?”

“Tin nhắn gì?”

Đoạn Tiêu kéo cô lại gần, thấp giọng hỏi: “Anh hỏi em, lần đó có khó chịu không?”

“...”

Hạ Ngưỡng nhận ra anh đang hỏi gì, tai và cổ cô bỗng nhiên nóng bừng như lửa đốt, không nhìn anh: “Anh hỏi nhiều lần rồi mà.”

Giọng anh càng trầm, gần như môi anh đã chạm vào tai cô: “Đều chỉ hỏi qua điện thoại, em cũng không nói rõ ràng.”

“Ai thèm nói mấy chuyện này.”

Cô xấu hổ muốn chết và không muốn tán gẫu về đề tài này với anh.

Nhưng là lần đầu tiên, Đoạn Tiêu cũng không có kinh nghiệm, chỉ biết hỏi để có được câu trả lời. Đằng sau có chiếc xe điện bấm

còi chạy qua, anh ôm vai cô, kéo cô vào vỉa hè đi bộ.

Từ góc độ này, đường nét gương mặt cô gái thon gọn và thanh tú. Chiếc cổ mảnh mai trắng nõn ẩn trong áo bông, hình như lại gầy đi một chút.

Anh mân mê ngón tay cô đã được anh truyền hơi ấm, tỏ vẻ mờ ám: “Đêm nay em đừng về.”

“...”

Khi đã thật sự xảy ra quan hệ thì những lời này cứ như đang ám chỉ gì đó.

Hạ Ngưỡng nhìn mặt đất tối đen, không lên tiếng.

Hai người đi bộ trên con đường này một lúc lâu, như thể đang tản bộ sau bữa ăn. Cô không biết anh đang dẫn cô đi đâu, có lẽ là khách sạn.

Nhưng càng xa trường học càng tốt để không bị người khác bắt gặp.

Điện thoại trong túi cô cứ reo liên hồi, mỗi khi có cuộc gọi đến thì cô lại chuyển sang chế độ rung.

Đoạn Tiêu nhận thấy hành động đó nên hỏi: “Ai gọi điện cho em mãi thế?”

Hạ Ngưỡng do dự trả lời: “Phụ huynh của học sinh mà em dạy kèm trước đây.”

Cô làm gia sư dạy múa 1 kèm 1, học phí không thấp, toàn tiếp xúc với con nhà giàu.

Nhưng lần này khá xui xẻo, gặp phải một ông chú quản lý cấp cao trong doanh nghiệp nhà nước mê mẩn cô.

Đầu tiên ông ta đưa ra mức giá bao nuôi là 5 vạn một tháng. Sau khi Hạ Ngưỡng cự tuyệt và xin nghỉ việc thì ông ta lại đổi số khác để quấy rối, tuyên bố có thể đưa ra đãi ngộ tốt hơn.

Đoạn Tiêu cầm di động của cô, chụp màn hình tất cả các số điện thoại của người đó trong nhiều ngày liên tiếp. Anh gửi ảnh qua cho mình rồi chỉnh máy cô sang chế độ máy bay: “Sao không nói với anh?”

“Đây là chuyện của em, sao phải nói với anh?”

Nỗi tiếc nuối vì không giành được giải nhất sau cuộc thi, sự mệt mỏi sau nhiều ngày luyện tập, và dường như cơn tức giận vô cớ gom góp nhiều ngày qua đã bùng phát trong khoảnh khắc này.

Hạ Ngưỡng nhẹ giọng nói: “Đối với em, anh và ông ta chẳng khác gì nhau. Chỉ là anh đã đạt được mục đích, còn ông ta thì không.”

Tiếng gió bên tai chậm lại, có tiếng chuông xe đạp vang lên trong ngõ nhỏ lặng im. Cô dùng giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng lời nói ra lại sắc bén làm người ta đau lòng.

Hơn nửa năm qua, cuối cùng sự nhẫn nhục chịu đựng của cô trước mặt anh cũng bộc phát và nảy sinh bằng sự phản kháng, ghét bỏ vào giây phút này.

Trong khoảnh khắc lặng yên đến ngột ngạt, bàn tay cầm điện thoại của Đoạn Tiêu run lên thật khó nhận ra. Xương ngón tay anh siết vào thân máy, gân xanh trên cánh tay ẩn dưới lớp áo khoác gỗ lên.

“Em nói đúng.” Đồng tử anh dần chuyển sang màu đỏ đậm, nghiến chặt răng nhưng lại thản nhiên nói, “Anh còn có việc, em về trước đi.”

Hạ Ngưỡng xoay người bước đi chẳng chút luyến lưu, nhưng trong lòng lại không có cảm giác hả hê khi trả thù.

Không biết bắt đầu từ khi nào, dường như cô biết được mình nói gì thì sẽ làm Đoạn Tiêu tổn thương. Thậm chí cô không cần nổi giận, chỉ cần vài câu nhẹ nhàng băng quơ là đã có thể khiến anh buồn.

Nhưng như vậy, bản thân cô có vui không?

Hợp đồng đã ký, tiền đã nhận, nợ nần đã trả hết, nguồn gan cho Miếu Miếu vẫn đang được đăng ký, chờ cơ hội ghép phù hợp ở bệnh viện nhà anh.

Với tư cách một người tình, anh đã làm đủ tốt.

Đã ở bên anh hơn nửa năm rồi, không cần thiết phải đột nhiên lôi chuyện cũ ra tính sổ với anh.

Hạ Ngưỡng nghĩ đến đây thì chậm rãi dừng bước.

Trong dự đoán của cô, người nói mình có việc căn bản là chẳng có việc gì.

Đèn đường mờ nhạt, mặt đường sau cơn mưa phản chiếu những chấm sao sáng li ti. Đêm lạnh thế kia, Đoạn Tiêu ngồi trên chiếc ghế dài khô ráo và chống khuỷu tay lên đầu gối, cứ như không biết lạnh.

Dưới ánh đèn, đường nét trên gương mặt anh vừa sắc bén lại ẩn chứa vẻ nản lòng. Anh nắm bao thuốc lá Parliament đã trống rỗng trong tay, con lăn trên chiếc bật lửa bị anh bật đi bật lại một cách lơ đãng, thỉnh thoảng lóe lên ngọn lửa màu đỏ cam.

Tiếng “cách” bật lửa ngừng lại khi đôi giày vải dừng trước mặt anh.

Dòng suy nghĩ đang ngưng trệ của Đoạn Tiêu dần trở về, anh ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Em không về trường cũng được.” Hạ Ngưỡng dừng bước, đứng tại chỗ nhìn gương mặt tái nhợt của anh, “Nhưng em đi với anh cũng không làm được gì, hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ kinh nguyệt.”

“...”

Sau này Đoạn Tiêu không nói ra, nhưng từ đó về sau, anh đặc biệt chú ý đến kỳ kinh nguyệt của cô. Cứ cảm thấy do ảnh hưởng của hormone mà mấy ngày đó Hạ Ngưỡng sẽ trở thành người tồi tệ hơn cả anh.

Nói xong, Đoạn Tiêu cũng không đưa cô đến khách sạn ngay.

Hình như anh đã thật sự bị đả kích, ngồi lặng thinh trong đêm đông rét lạnh. Hốc mắt hơi ửng đỏ vì gió thổi, hàm dưới căng chặt.

Hạ Ngưỡng khịt mũi, dùng giọng điệu dễ dàng mà chậm rãi chỉ sang bên kia đường: “Hay là, đi chơi ở khu trò chơi điện tử nhé?”

Đoạn Tiêu cup mắt, phớt lờ cô.

Cô đưa tay kéo anh, lần này không tốn nhiều sức đã kéo được anh đứng dậy.

Chương 68: Đua xe – Sắp bị làm cho mê muội mất rồi

Lúc kéo anh vào khu trò chơi, Hạ Ngưỡng luôn có cảm giác vai trò của họ như bị đảo ngược. Cô giống như đang đóng vai một kẻ bắt nạt, gần như phải kéo anh vào.

Có lẽ vì đêm mùa Đông quá lạnh, khu trò chơi vào giờ này cũng chẳng có mấy người.

Cô tò mò nhìn quanh một lượt, thật ra những nơi như thế này ở đâu cũng na ná nhau. “Đây là lần đầu tiên em tới đây... Anh muốn chơi gì không?”

Đoạn Tiêu cao hơn cô khá nhiều. Bình thường giọng nói của cô vốn không to, luôn nhẹ nhàng dịu dàng khiến anh thường vô thức cúi đầu xuống để lắng nghe.

Nhưng hôm nay, rõ ràng anh vẫn đang bực bội nên vẫn đứng thẳng lưng, không biết có nghe thấy lời cô nói hay không.

Thế nên Hạ Ngưỡng phải tiến gần hơn một chút.

Nhìn sắc mặt anh vẫn lạnh lùng, cô đành tự đi lấy một giỏ nhỏ đựng đồng xu trò chơi rồi đưa tới trước mặt anh: “Em nghĩ lại rồi, những gì lúc nãy em nói là không đúng.”

Đoạn Tiêu vừa đưa tay ra nhận thì nghe cô nói tiếp: “Anh và người đó vẫn khác nhau. Anh ta không nhiều tiền bằng anh.”

“...”

Bàn tay anh dừng lại giữa không trung rồi rút lại đút vào túi áo khoác, quay lưng bỏ đi.

Hạ Ngưỡng nhìn bóng lưng cao lớn của anh, mặt ngơ ngác.

Rõ ràng là đã khen anh rồi mà, sao anh còn có vẻ càng không vui hơn vậy...

Cô không tiếp tục đuổi theo nữa, vốn dĩ cô cũng chẳng cảm thấy mình nói sai chỗ nào. Cũng đâu phải anh đang tới kỳ, việc gì mà làm mình làm mảy?

Trong khu trò chơi vẫn náo nhiệt.

Dù không đông khách, tiếng động từ các máy đua xe hay máy đâm bốc vẫn ồn ào.

Khi Đoạn Tiêu quay lại, anh thấy Hạ Ngưỡng đang tựa vào một máy gấp thú bông lớn.

Cô đang nói chuyện với bà chủ của khu trò chơi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ẩn hiện trong chiếc áo bông dày, miệng nói cười sống động. Khi cô cười, đôi mắt và cặp chân mày cong cong, mang lại cảm giác ấm áp, dễ mến.

Không biết cô đã nói gì, nhưng bà chủ lại cười rộ lên. Ngay sau đó, bà ấy thực sự đi mở máy gấp thú ra, sắp xếp lại vị trí bên trong.

Người tinh ý đều có thể nhận ra, sau khi sắp xếp lại, các món đồ trông dễ gấp hơn nhiều.

Quả nhiên, Hạ Ngưỡng thử thêm một lần nữa và đã gấp được món đồ cô nhắm tới.

Cô cúi người lấy món đồ từ khe nhận hàng, chưa kịp đứng thẳng thì má cô đã được một ly trà nóng áp vào.

Hạ Ngưỡng quay đầu lại, một ly đồ uống nóng được đặt vào tay cô, là mùi nước đường táo đỏ. Loại này bổ máu, rất thích hợp uống vào kỳ kinh nguyệt, nhưng hàm lượng đường khá cao.

Đoạn Tiêu đặt ly nước ấm vào tay cô, không biết là để cô ủ ấm tay hay uống.

Dù sao, cô cũng lí nhí nói “Cảm ơn”, rồi đưa món đồ mình vừa gấp được cho anh. Đó là một gói thuốc lá Parliament mà anh vừa hút xong lúc nãy.

“Trong máy chỉ còn đúng một gói này, những gói khác không phải loại anh hay hút.”

Hạ Ngưỡng vội vàng giải thích, như thể sợ anh hiểu lầm rằng cô chỉ gấp được mỗi thứ này vì không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng giỏ đồng xu vốn đầy của cô giờ chỉ còn lại hai đồng đã bán đúng kỹ năng gấp thú tẻ hại của cô.

Đoạn Tiêu cười khẽ, không nói gì thêm:

“Em làm cách nào khiến bà chủ sắp xếp lại vị trí đồ trong máy vậy?”

“Em bảo rằng mấy cửa hàng tiện lợi quanh đây đều không bán loại thuốc này.”

Lời cô nói là sự thật, thuốc lá Parliament vốn không phổ biến trong các cửa hàng thông thường. Anh liếc nhìn cô, tầm mắt hơi nghiêng xuống: “Chỉ vậy thôi?”

“Ừm... Còn khen bà ấy vài câu nữa.”

Hạ Ngưỡng cắn môi, thực ra cô đã bỏ qua đoạn tự nhận anh là bạn trai mình.

Đoạn Tiêu không hỏi thêm, anh nhặt hai đồng xu cuối cùng trong giỏ của cô, tiến tới một máy gấp thú gần đó, hỏi: “Em muốn con nào?”

Trước đây, khi còn học cấp ba dù đôi lúc trốn học ra ngoài, họ cũng chưa từng đến khu trò chơi. Hôm nay xem như bù đắp cho những thiếu sót trước kia.

Hạ Ngưỡng cúi xuống, áp mặt vào lớp kính, chăm chú chọn lựa. Nhưng ngay sau đó, cô bị anh nắm lấy cổ áo kéo ra khỏi tấm kính.

Cô quay lại, khó hiểu nhìn anh.

Anh ngăn gọn: “Bẩn.”

Hạ Ngưỡng đành chỉ vào một con gấu Bắc cực dễ gấp nhất: “Con gấu Bắc cực kia đi.”

Đoạn Tiêu thả đồng xu vào máy. Chưa đến mười giây chuẩn bị và ba giây nhấn nút anh đã thành công ngay lần đầu tiên.

Cô muốn lấy nó, nhưng anh giơ tay lên cao để tránh khỏi tầm tay cô: “Giặt sạch rồi hãy mang về.”

Anh biết cô có thói quen ôm đồ chơi khi ngủ.

Những chuyện thế này, anh còn kỹ tính hơn cô.

“Ồ.” Hạ Ngưỡng nhìn điện thoại, rồi ngập ngừng nói: “Vậy em về trường trước nhé?”

Đoạn Tiêu nhú mày: “Vừa nãy em bảo là không cần về mà.”

“Nhưng... em cũng nói em đang trong kỳ.”

“Vậy thì sao?”

Hạ Ngưỡng mím môi, cảm thấy có lẽ cô đã nghĩ nhiều quá: “Thôi được rồi.”

Bàn tay trống của cô lại bị nắm lấy, lòng bàn tay được sưởi ấm nhờ ly trà nóng áp vào lòng bàn tay rộng lớn của chàng trai.

Sau đó mười ngón tay đan xen vào nhau.

Kỳ nghỉ Đông vừa bắt đầu, Đoạn Tiêu đã đưa cô đi ngay khi cô thi xong. Lần này, anh lái một chiếc Toyota SUV kéo dài, có tổng cộng sáu chỗ ngồi trên xe.

Nhóm bạn bao gồm Hứa Nghê, Mai Nhã Mạt, Lục Gia Trạch và Nhậm Hàng đều đã có mặt, thêm cô và anh vừa vận kín xe.

Ba cô gái ngồi chen chúc ở hàng ghế sau cùng, mang theo không ít đồ ăn vặt và vật dụng giải trí, đang cầm điện thoại chụp ảnh tự sướng.

Hạ Ngưỡng – người cuối cùng được đón lên xe, vẫn có chút mơ màng, hành lý chỉ kịp chuẩn bị sơ sài, cô hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“A Tiêu không nói với cậu à?”

Hạ Ngưỡng nhìn về phía ghế trước, nơi chỉ thấy gáy của người đội chiếc mũ len đen đang ngủ rồi lắc đầu.

“Vậy mà cậu cứ mơ mơ màng màng đi theo cậu ấy thế này sao?” Mai Nhã Mạt tròn mắt kinh ngạc: “Sớm muộn gì cậu cũng sẽ bị cậu ấy bán mất thôi!”

Hạ Ngưỡng cắn một viên ô mai không hạt, nghiêm túc trả lời: “Không đâu, anh ấy đâu phải kẻ buôn người.”

“...”

Hứa Nghê cười và nói: “Đến khu nghỉ dưỡng trên núi của nhà chồng cậu. Giai đoạn đầu tiên vừa hoàn thành, kỳ nghỉ Đông

nên đang ngừng thi công, tụi mình là nhóm khách trải nghiệm đầu tiên đấy.”

Trên xe, tiếng nhạc bài hát 《The hills》 vang lên sôi động làm không khí thêm náo nhiệt.

Cửa sổ xe hạ xuống, gió Đông thổi vào nhưng ánh nắng ấm áp khiến không khí không quá lạnh.

Bên cạnh, một chiếc siêu xe gầm rú lao qua, rồi bất ngờ chậm lại ngay trước mặt họ.

“Xe của ai?” Lục Gia Trạch – người đang ngồi ở ghế phụ, tháo kính râm ra nhìn, rồi trầm trồ: “Yo, là solus GT, vừa xuống đường đã lái đến.”

Một chiếc solus GT màu cam nằm chắn ngang mặt đường, chiếc xe vô cùng nổi bật.

Chiếc xe này sản xuất giới hạn 25 chiếc trên toàn cầu. Trong giới công tử Kinh Châu, ai sở hữu một chiếc đều chẳng còn là bí mật.

Nhậm Hàng ngó đầu ra cửa sổ xe, bấm còi: “Lư Tam.”

Lục Gia Trạch cười khẩy: “Là anh họ nhà Lư Tùng hả?”

Lư Tùng là bạn trong nhóm bạn cùng tuổi với họ, còn người trước mặt lớn hơn họ một đến hai tuổi, tên Lư Diệc Kha.

Bởi không cùng độ tuổi, thường ngày gặp nhau cũng chỉ gật đầu xã giao.

Huống chi, Lư Diệc Kha cũng là một nhân vật khác biệt. Từ lúc mười mấy tuổi anh ta đã chơi bởi phóng túng. Lần gần nhất nghe tin về anh ta là trong một bữa tiệc có trò quay súng Nga từ lời kể của bố mẹ của anh ta.

Trước đây, anh ta từng học đại học trong nước nhưng bỏ ngang để theo đuổi Nghệ thuật, sang Florence nửa năm để học, nhưng không học được tiếng Ý nên lại chạy về.

Hiện giờ hợp tác với một số văn nghệ sĩ nổi tiếng trong nước, vẽ những bức tranh trừu tượng, đăng lên mạng xã hội. Bình thường khoe khoang trúng thưởng, phô trương tài sản của mình để nổi bật, vậy mà lại có thể được gọi là “Nghệ sĩ”.

Nếu không nhờ gia đình đều tham gia chính trị, những tai tiếng từ việc chơi bởi của anh ta chắc đã bị khui sạch từ lâu.

Để xứng với danh hiệu “Nghệ sĩ” thì Lư Diệc Kha ăn mặc phong cách cũng rất “Trừu tượng”.

Anh ta để một bím tóc nhỏ sau đuôi tóc, nhuộm màu xám tro. Lúc này anh ta lái xe song song với xe của họ rồi gọi lớn qua cửa xe: “Tôi đoán người lái xe là Hàng Tử, quả nhiên là mấy cậu.”

Mấy người trong xe lên tiếng chào hỏi.

“Đúng lúc gặp nhau, cùng đến đường núi chơi chút chứ.” Lư Diệc Kha liếc nhìn Đoạn Tiêu, như thể đang thông báo: “À, tôi cũng nói với chú Thành rồi, tối nay tôi và bạn bè sẽ ở lại khu nghỉ dưỡng nhà các cậu.”

Khu nghỉ dưỡng còn nhiều biệt thự và căn hộ trống, ai muốn ở đâu cũng không liên quan đến Đoạn Tiêu.

Quả nhiên, Đoạn Tiêu chẳng thèm đáp lời anh ta.

Lư Diệc Kha đã quen với thái độ ngông nghênh, không để ai vào mắt của anh nên cũng không để bụng, tiếp tục trở lại chủ đề chính: “Đi chơi vài vòng chứ?”

Có một câu lạc bộ xe thể thao McLaren ở phía bên kia núi, mấy người con trai trong nhóm đều là hội viên cao cấp. Đi chơi chắc

chấn sẽ đưa xe đường núi.

Nhậm Hàng và Lục Gia Trạch không phản đối, Hứa Nghê cũng hào hứng muốn thử.

Lư Diệc Kha nhìn về phía Nhậm Hàng nhưng câu hỏi lại dành cho Hạ Ngưỡng, ánh mắt lộ vẻ trêu đùa: “Còn em gái lạ mặt kia thì sao?”

Chân Hạ Ngưỡng đang đặt lên ghế phía trước bất ngờ bị chạm nhẹ. Là tay của Đoạn Tiêu, từ khoảng trống giữa cửa xe luồn tay qua đang chạm rãi nắm lấy cổ chân cô.

Cô ngạc nhiên hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Anh nghiêng đầu hỏi: “Muốn đi không?”

“... Đi thôi.” Hạ Ngưỡng không muốn làm mọi người mất hứng. Hơn nữa, cô đâu phải không biết lái: “Em cũng có bằng lái rồi.”

Nói xong, những ngón tay thon dài của anh vẫn không buông khỏi cổ chân mảnh mai của cô, ngón tay còn khẽ miết lên da cô, tạo cảm giác ngứa ngáy khó chịu.

Cô muốn rút chân lại nhưng không làm được.

May mà Hứa Nghê và mấy cô gái không chú ý đến hành động bi.ến th.ái này của anh.

Họ cũng từng đưa xe đường núi nhiều lần. Nhưng từ khi Hạ Ngưỡng có bằng lái, cô mới chỉ thử lái xe thể thao một lần. Trước khi cô lên xe, Đoạn Tiêu đã kiểm tra kỹ lưỡng mũ bảo hiểm và miếng bảo vệ đầu gối của cô.

“Xem Đoạn Tiêu căng thẳng chưa kìa, người còn quý hơn cả xe.” Lục Gia Trạch lái một chiếc McLaren 720s màu vàng, chạy song

song với xe họ: “Nhà cậu hai bằng lái mà chỉ dùng một xe thôi à?”

Hạ Ngưỡng đang được anh cài chặt mũ bảo hiểm, buộc phải ngẩng cao đầu, giọng nói nghe ngoan ngoãn trả lời: “Vì tôi đấu với các cậu mà.”

Lư Diệc Kha bên kia nghe thấy lời này, còn tưởng mình nghe lầm: “Cô lái à?”

“Đúng vậy.”

Hạ Ngưỡng liếc nhìn chiếc xe của anh ta, nở một nụ cười lịch sự.

Lư Diệc Kha sững người một lúc, rồi xoay người lại nói với vẻ chế giễu: “Em nhìn mà xem, con gái nhà người ta còn biết lái xe thể thao nữa kìa.”

Ngồi ghế phụ của anh ta là một cô gái mặt trái xoan, mặc váy da lông, bị đem ra so sánh cũng không tỏ vẻ giận chỉ giả bộ làm nũng: “Lần sau anh dạy em đi, Lư thiếu gia.”

Lư Diệc Kha cười khẩy, thô lỗ túm lấy bím tóc của cô ta: “Dạy em trên giường bao lâu rồi, cũng chẳng thấy em học được gì.”

Hứa Nghê và Mai Nhã Mạt đang lướt bánh xe lại gần, chẳng nề mặt mà bật cười khinh bỉ: “Đồi phong bại tục!”

“...”

Ở bên kia, Đoạn Tiêu chọn một chiếc Toyota Senna màu xám, mở cửa xe: “Lên đi.”

Anh ngồi vào ghế phụ, không thềm đội mũ bảo hiểm, cầm quyển sơ đồ đường đua, đảm nhiệm vị trí dẫn đường. Tuyến đường lần này hoàn toàn xa lạ với Hạ Ngưỡng, nếu muốn thắng tốc độ thì chỉ còn cách dựa vào chỉ dẫn của anh.

Cả nhóm không chạy thử trước, cũng chẳng định tổ chức một trận đua chính thức. Nhưng một khi đã chạy lên con đường trên núi, ai về đích trước được coi là người chiến thắng.

Có đua hay không, hoàn toàn tùy ý của từng chủ xe.

Núi Tử Ngọc là ngọn núi cao nhất phía Bắc Kinh Châu. Đỉnh núi hùng vĩ, uy nghiêm đứng giữa không gian tĩnh mịch, con đường nhựa men theo sườn núi, uốn lượn quanh co.

Đây là địa điểm lý tưởng để đua xe, dịp nghỉ lễ không ít người tìm đến đây để trải nghiệm cảm giác mạnh.

Có vẻ như cho rằng cô không đủ căng thẳng, những chiếc xe khác cùng chạy đến vạch xuất phát hạ cửa sổ và bắt đầu trêu chọc cô.

Đầu tiên là Nhậm Hàng, anh ấy nháy mắt làm động tác “cố lên”: “Em gái Hạ Ngưỡng, hôm nay không nể đâu nhé!”

Hứa Nghê và Mai Nhã Mạt thì huýt sáo với cô: “Cô em à, đã đến lúc trở tài lái xe của cậu rồi.”

Lục Gia Trạch bặm còi: “Nhường chút đi, tôi không biết lái đâu.”

“...”

Hạ Ngưỡng nhíu mày, dứt khoát siết chặt vô lăng, không thèm để ý những lời chọc ghẹo của họ.

Cửa kính xe được kéo lên, trong không gian chật hẹp của xe chỉ còn lại hai người bọn họ. Đoạn Tiêu gõ nhẹ vào mũ bảo hiểm của cô: “Lấy được lá cờ ở đỉnh núi, tối nay không phải làm.”

“...”

Không ngờ anh lại nhắc đến chuyện đó, cô mím môi thật chặt, quay đầu lại, giọng nói ngập ngừng vang lên từ bên trong mũ

bảo hiểm: “Thật không?”

Đoạn Tiêu nghe ra sự vui mừng của cô, anh không khỏi cười nhạt, chống tay lên cằm, yết hầu khẽ chuyển động: “Xem bản lĩnh của em đến đâu.”

Không có hiệu lệnh chính thức nào phát ra, xe của Hứa Nghê đã dẫn đầu, xe của những người khác cũng lần lượt xuất phát.

Hứa Nghê và Lục Gia Trạch đứng thật chỉ định lái chơi. Ban đầu họ cố tình chặn trước xe cô, nhưng sau khi Hạ Ngưỡng lách qua hai lần, vượt lên trước, họ cũng chẳng bám theo nữa.

“Đừng chơi nữa.” Đoạn Tiêu nheo mắt, nhìn chiếc Solus màu cam vừa vượt một khúc cua, hừ nhẹ: “Sang số năm, cua phải.”

Hạ Ngưỡng chăm chú nhìn đường, nhấn ga. Tiếng động cơ xe thể thao gầm lên dữ dội, sức mạnh của động cơ như mũi tên bật khỏi dây cung, lao vút đi.

Xe thể thao với gầm thấp sát đường nhựa, từ bên ngoài nhìn vào, thân xe bằng sợi carbon thiết kế khí động học như phát ra ánh sáng mờ mờ dưới ánh mặt trời.

Gió gào thét xuyên qua rừng núi, tiếng gió rít vang vọng giữa không trung.

Ngồi trong xe, cảm giác vừa hồi hộp vừa phấn khích như xuyên thẳng từ xương cột lên sống lưng. Cảnh rừng phong đỏ vàng hai bên chỉ thoáng qua như một dải màu chảy dài.

Xe của Nhậm Hàng là chiếc bị vượt đầu tiên, đến mức anh ấy chưa kịp phản ứng.

Nhưng phía trước, Lư Diệc Kha đã phát hiện chiếc Toyota Senna màu xám qua gương chiếu hậu.

Ban đầu anh ta không định đua, nhưng việc người lái xe là phụ nữ đã kích thích lòng tự tôn của anh ta.

Trước đây thua Đoàn Tiêu cũng không sao.

Nhưng nếu bây giờ thậm chí đến cả cô gái nhà người ta mà cũng không thắng được thì thật mất thể diện.

Nghĩ thế, Lư Diệc Kha lập tức tăng tốc. Cô gái bên cạnh hoảng hốt nắm chặt dây an toàn, lo lắng nhìn về phía sau.

Cả hai bên đều không ai chịu nhường ai, bầu không khí trên đường bắt đầu căng thẳng, giống như một trận thi đấu thực sự.

Lư Diệc Kha không có người dẫn đường.

Nhưng Hạ Ngưỡng thì có, lợi thế của cô chính là ưu thế về tốc độ.

“Cua trái có gập ghềnh, giảm tốc.”

“10 mét nữa có hai chương ngại vật, lên dốc.” Đoàn Tiêu vẫn không quên tính toán khoảng cách giữa họ và xe phía trước, khẽ cười: “Nhấn ga, rẽ cua.”

Đạp ga sát đáy, adrenaline cũng tăng vọt theo.

Ngồi ở ghế lái, Hạ Ngưỡng có một khoảnh khắc cảm thấy tốc độ quá nhanh, lòng bàn tay siết vô lăng cũng hơi tê rần.

Bên tai chỉ còn giọng nói bình tĩnh của Đoàn Tiêu và tiếng động cơ gầm rú. Tốc độ đã vượt ngoài khả năng kiểm soát, tim cô đập nhanh hơn vì căng thẳng.

Nhưng giọng anh bên cạnh lại vô cùng vững vàng.

Anh luôn thích cảm giác mới lạ và kích thích giữa làn ranh sinh tử.

“Đến gần đích rồi, 20 mét nữa là khúc cua trái.”

Hai chiếc xe bám đuôi sát nhau, khoảng cách ngày càng thu hẹp. Đoạn Tiêu lạnh lùng lên tiếng: “Tăng tốc, drift* vượt xe anh ta.”

*(*Drift là một kỹ thuật lái xe mà người điều khiển cố tình làm thừa lái ở tốc độ cao, khiến bánh sau trượt trên đường nhưng vẫn có thể đảm bảo được tốc độ và hướng di chuyển của xe như mong muốn.)*

Việc tăng tốc ở đoạn cua này là cách làm táo bạo, trong giới đua xe, drift ở khúc cua là kỹ thuật mạo hiểm nhưng cũng là chiêu vượt lên hiệu quả nhất.

Quả nhiên, sau khúc cua phô diễn kỹ thuật ấy, Lư Diệc Kha đã bị bỏ lại phía sau.

Đích đến đã ở ngay trước mặt, Đoạn Tiêu gấp quyền sở đồ đường lại. Anh thông thả nhìn qua gương chiếu hậu, ngắm những chiếc xe phía sau rồi khen ngợi: “Đẹp lắm.”

Hạ Ngưỡng cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Cuối cùng cô cũng thả lỏng, giữ vững tay lái để chiếc xe băng qua vạch đích một cách ổn định.

Xe vừa dừng hẳn cô đã vội vàng mở cửa, thậm chí còn chưa tháo găng tay. Ý định ban đầu là chạy tới nhổ lá cờ ở đỉnh núi, nhưng cô chỉ mới bước được vài bước thì bất ngờ bị kéo lại.

Những chiếc xe phía sau cũng nhanh chóng đuổi kịp, lần lượt đỗ lại ở vạch đích.

Xe vừa dừng, cả đám đã chứng kiến cảnh trước mắt, ai nấy đều không khỏi sửng sốt:

Đoạn Tiêu đang ôm cô gái trong lòng, hôn cô một cách bá đạo, không quan tâm xung quanh.

Một tay anh nắm chặt chiếc mũ bảo hiểm của cô, đặt ở phần eo sau lưng cô, tay còn lại nắm chặt hai cổ tay đang vùng vẫy của cô ép chặt vào ngực mình. Đây là tư thế khiến cô hoàn toàn không thể chạy trốn cũng chẳng thể phản kháng.

Dù Hạ Ngưỡng quay lưng về phía mọi người, không nhìn thấy biểu cảm của họ, nhưng tiếng động cơ tắt dần từ những chiếc xe phía sau vẫn vọng vào tai khiến mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ.

Còn Đoạn Tiêu thì hôn với vẻ ngạo nghễ đầy kiêu căng, không chút kiêng dè.

Anh thậm chí còn cắn cô, cô nín thở đến mức vành mắt đỏ hoe: “Đừng ở đây...”

Anh liếm nhẹ đôi môi cô, giọng khàn khàn, đầy vẻ dụ dỗ: “Về rồi còn cho hôn nữa không?”

Hạ Ngưỡng biết anh vốn luôn tùy hứng, nhưng lần này cô thật sự không hiểu tại sao anh lại bắt ngờ hôn mình, mà còn hôn mãnh liệt như vậy. Chân cô mềm nhũn, lắp bắp đáp: “Cho...”

...

“Anh Đoạn hôm nay lại không làm người rồi, làm em gái nhỏ sắp khóc rồi!”

“Ngầu thật, vẫn là Tiêu gia của chúng ta biết cách chơi!”

“Đúng là thần kinh, hai người các cậu đua đến đích chỉ để diễn màn yêu đương này thôi à? Quá đáng quá đi!”

Hứa Nghê rút chìa khóa xe bước xuống, cảm thán một câu đầy thâm ý: “Ôi chao, Tiêu gia đúng là chết mê chết mệt cô gái này rồi.”

Cuộc đua trên núi kéo dài cả buổi trưa.

Sau khi dùng trà chiều, cả nhóm quay trở về chỗ nghỉ.

Quản gia biết người nhà họ Đoàn sẽ đến nên dẫn toàn bộ nhân viên quản lý trong khu nghỉ dưỡng tới chào hỏi. Đoàn người xếp thành hàng dài, trông vô cùng trang trọng, khiến sắc mặt Đoàn Tiêu lập tức trở nên khó chịu.

Anh đến đây là để chơi, không phải để làm việc hay giám sát công trình.

Quản gia rất tinh ý, chẳng mấy chốc đã rời đi. Nơi ở được sắp xếp là bốn căn biệt thự liền kề hai tầng, vừa khéo chia đủ cho sáu người bọn họ.

Các biệt thự liền kề được xây sát nhau, giữa mỗi căn có cầu thang sắt dẫn lên tầng trên. Tầng hai là phòng ngủ, tầng một có sân lớn với hồ bơi, cùng bàn cờ và bộ ấm trà.

Đoàn Tiêu chọn căn nằm sát mép hồ, ở cuối dãy.

Căn bên cạnh là nơi ở của Hứa Nghê và Mai Nhã Mạt.

Khi vừa xếp xong quần áo mang theo, Mai Nhã Mạt đã chạy qua gọi: “Hạ Hạ, đi ngâm suối nước nóng không?”

Phía sau dãy biệt thự là suối nước nóng, nhưng Hạ Ngưỡng không mang đồ bơi.

Từ khi chuyển đến miền Bắc, cô vẫn chưa từng thử việc tắm chung trong nhà tắm công cộng, dù là với bạn bè, cô cũng thấy ngại khi phải để lộ cơ thể chỉ mặc đồ lót.

Đoàn Tiêu đang định xuống tầng, thấy cô ngồi đó với vẻ mặt đầy khó xử, anh tiện tay ném qua một chiếc áo thun của mình: “Mang thêm một cái khăn, đừng để bị cảm.”

Mấy cô gái đi ngâm mình ở suối nước nóng

Còn dám con trai thì bận rộn sửa chiếc thuyền phao bỏ không trên hồ.

Khu nghỉ dưỡng vẫn chưa chính thức mở cửa. Đừng nói tới các dự án vui chơi, ngay cả các nhà hàng và quầy hàng kinh doanh tại đây cũng rất ít, nhiều chỗ phải sau Tết mới khai trương.

Đến tối, khi cả nhóm tập hợp, chẳng ai muốn nấu ăn.

Lục Gia Trạch đành đem số cá câu được ngoài hồ giao cho quản gia, hy vọng có thể chế biến thành bữa tối.

Khi Đoạn Tiêu về phòng thay đồ, Hạ Ngưỡng cũng vừa quay lại.

Cô quấn một chiếc khăn mỏng trên người, tay cầm chiếc áo thun của anh, vẫn khô ráo, chứng tỏ trong suốt nước nóng đã không mặc đến.

Cũng đúng thôi, Hứa Nghi vốn tính táo bạo, làm sao chịu để cô mặc kín như vậy xuống nước.

Chiếc khăn chỉ quấn ngang thân trên, hơi ngắn, để lộ cả đôi chân dài trắng trẻo. Dù hệ thống sưởi trong phòng đã bật, không khí không lạnh, nhưng ánh mắt Đoạn Tiêu nhìn cô khiến Hạ Ngưỡng cảm thấy kỳ quặc.

Nước từ trên người cô vẫn nhỏ tí tách xuống sàn. Cô nhanh chóng đặt áo thun của anh lên tay vịn ghế sofa, rồi chạy ngay vào phòng tắm.

Ngồi trên ghế sofa, Đoạn Tiêu liếc mắt nhìn cánh cửa vừa đóng lại, khóe môi bất giác cong lên.

Không ngoài dự đoán, chỉ chốc lát sau, Hạ Ngưỡng đã phát hiện mình quên mang đồ vào phòng tắm, áo choàng tắm cũng không có trong đó.

Đoạn Tiêu lại đang ngồi bên ngoài, nhờ anh mang đồ vào thì khác nào dẫn sói vào nhà.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng cô lau khô người, quần chiếc khăn ban nãy rồi bước ra ngoài.

Không ngờ, vừa mở cửa Hạ Ngưỡng đã thấy Đoạn Tiêu đứng ngay bên tủ quần áo, tầm mắt nhìn thẳng vào cô. Sắc mặt anh bình thản, đôi lông mày răn rỏi, từ góc nhìn trên cao xuống này lại toát lên vẻ áp chế.

Đứng ngay bên cạnh tủ quần áo, Hạ Ngưỡng bất giác quần chặt tấm khăn lông, do dự không bước tiếp: “Em không mang quần áo vào.”

Anh khẽ cup mắt xuống, trong ánh mắt khô ngô pha chút thú vị, thoáng nét như cười mà chẳng phải cười: “Em đang muốn nói với anh là em không mặc gì sao?”

“...”

Lời nói đã không đúng đắn, ánh mắt dò xét xuyên qua lớp khăn lông trên người cô lại càng không đúng mực. Dường như ánh sáng trong phòng cũng tối đi vài phần, đôi mắt anh đen sâu thăm thẳm.

Khi Hạ Ngưỡng kịp nhận ra, cô đã bị anh áp xuống chiếc giường mềm mại.

Ngay lúc này, anh vẫn giữ vẻ cợt nhả, ngón tay khẽ vuốt qua lọn tóc bên má cô: “Ai bảo em quyến rũ anh? Anh không kiềm chế được.”

Cô cau mày, định phản bác nhưng biết anh chẳng bao giờ chịu nói lý lẽ. Đôi tay cố đẩy anh ra đầy lúng túng, cuối cùng chỉ thể hiện sự vụng về.

Đoạn Tiêu nhẹ nhàng hôn lên má, khước môi cô một cách chậm rãi, giọng nói lẫn trong tiếng cười khàn khàn: “Sao em cứ phải sợ thế? Hai lần trước chẳng phải rất thoải mái sao?”

“...”

Cổ cô đã đỏ ửng, cố tìm một lý do biện minh:

“Em, em hôm nay đã thắng đua xe rồi.”

Anh dường như không nhớ lời hứa mình từng nói, chỉ “ừ” khẽ: “Anh là người thua.”

Ngoài sân, tiếng nhạc vang lên rất lớn, hẳn là danh sách bài hát của Nhậm Hàng, bài đang phát là “I Feel It Coming”.

I can feel that body shake,

Anh cảm nhận được cơ thể em run rẩy,

And the heat between your legs,

Và sức nóng ở giữa đôi chân em...

You’ve been scared of love and what it did to you. Em sợ hãi trước tình yêu và những gì anh dành cho em.

You don’t have to run I know what you’ve been through.

Anh biết em đã trải qua những gì, xin đừng trốn tránh, anh có thể là bến đỗ bình yên cho em.

So baby this the perfect time,

Vì thế, em yêu à, đây là khoảnh khắc hoàn hảo thuộc về chúng ta.

I’m just tryna get you high, And faded off this touch.

Hãy để những vu.ốt ve đưa em dần chìm vào mê say.

...

Lời bài hát quá đổi táo bạo khiến Hạ Ngưỡng cảm thấy không thể nghe nổi.

Anh giúp cô căng cơ chân, mồ hôi dần tuôn ra, đây là động tác khởi động anh học được khi từng thấy cô tập nhảy.

Cũng chẳng trách cô phải trốn, tính cách biến t.hái của Đoạn Tiêu thường bộc lộ rõ ràng trong những lúc thế này.

Đôi khi anh cố tình làm đau cô, như thể muốn kiểm tra xem cô có thể chịu đựng anh đến mức nào.

Bên ngoài trời đã tối hẳn, màn đêm tĩnh lặng trong khu rừng mùa Đông khiến ánh trăng loang lổ thêm phần độc đáo.

Dưới sân, ánh đèn bùng sáng, tiếng nhạc sôi động lấn át cả tiếng trò chuyện và tiếng điện thoại rung.

Nhưng tiếng gõ cửa lại nghe rất gần, là Mai Nhã Mạt và Hứa Nghe: “Hạ Hạ có ở đây không? Mau xuống ăn cơm.”

“Chắc vẫn đang tắm.”

“Vậy hỏi xem cô ấy có biết Đoạn Tiêu đi đâu không? Nhậm Hàng nói không thấy cậu ấy về phòng.”

Họ đứng ngay ngoài cửa mà bàn tán những chuyện này.

Cách âm của cánh cửa này quá kém, đến cả giọng điệu cũng nghe rõ mồn một.

Hạ Ngưỡng cố nhịn tiếng nấc, sợ mình phát ra tiếng.... Hai bàn tay bị đè xuống gối, mười ngón đan chặt, cô ngại ngừng nhắm mắt nhưng đôi lông mi không ngừng run rẩy.

Đoạn Tiêu chẳng hề có ý định kiểm chế, thậm chí còn ác ý hôn lên mí mắt cô, sự thân mật chậm rãi ấy chỉ khiến cảm giác in sâu thêm trong trí nhớ.

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Hứa Nghê gọi: “Hạ Hạ?”

Tay nắm cửa bị xoay thử.

“Khóa rồi à?”

“Hoặc là cả hai đang ở đây, hoặc chẳng ai ở đây cả.”

Nói xong, không rõ biểu cảm hai người họ ra sao, nhưng đều im lặng rời đi.

Chắc chắn họ đã đoán được... Hạ Ngưỡng chỉ cảm thấy lòng tự trọng của mình ngày càng bị hạ thấp, tất cả đều nhờ ơn anh.

Cô khẽ hé môi, cuối cùng cũng dám bật ra tiếng nức nở: “Lưng em đau, đau quá.”

Đoạn Tiêu kê thêm gối dưới người cô, bàn tay nổi gân xanh đỡ lấy vòng eo nhỏ, thấp giọng thì thầm vào tai cô vài câu hỏi đầy hỗn xược.

Cô nhắm chặt mắt, không muốn nhìn anh, càng không muốn trả lời.

Bị anh ép đến không chịu nổi, cô mới thì thào rằng phải xuống nhà.

Hứa Nghê và Nhã Mạt chẳng phải đến gọi cả hai xuống ăn cơm sao? Nếu đến trễ, đồ ăn sẽ nguội mất.

“Đói à?” Anh cười khàn khàn, hôn lên má cô, giọng trầm khàn hỏi:

“Muốn ăn khuya? Tự nghĩ cách đi.”

Hạ Ngưỡng chịu không nổi nữa, nghe lời mà li.ếm lên yết hầu nhô cao của anh.

“No chưa?”

Anh hỏi trong khi vẫn không ngừng chuyển động.

Cô bị ép đến mức không thể thoát, chỉ có thể bất lực thốt ra một tiếng ròi rạc:

“...”

Chương 69: Vị trí quan trọng nhất trong lòng – Ăn không no thì tôi cũng kén chọn

Trên giường và trong chăn đều tràn ngập mùi của hai người, kiều diễm và ám muội.

Nước nóng trong phòng tắm vẫn rơi xuống không ngừng, bờ môi ẩm ướt lướt qua phần cổ, giao hòa hơi ẩm với cô. Hạ Ngưỡng còn phải phân tâm để ngăn động tác của anh lại: “Đừng nhìn.”

Đầu ngón tay thô ráp của anh mạnh mẽ tách hai chân cô ra, giọng nói mơ hồ: “Không nhìn làm sao biết em khó chịu chỗ nào?”

Cô cắn môi, thở hổn hển: “Không có...”

Đoạn Tiêu giữ chặt lấy xương hông gầy gò của cô, không cho cô lẩn tránh. Anh cố tình giả vờ không hiểu, hỏi tiếp: “Em nói gì?”

Hạ Ngưỡng bị anh làm cho bực mình, khế lăm bầm: “Không khó chịu.”

Anh bật cười, tiếng cười trầm thấp rơi xuống nơi cô vừa nuốt lấy thứ đó của anh. Anh lại hôn lung tung, đôi tay vẫn không quên xoa bóp phần eo mềm nhũn của cô: “Vậy sao vừa nãy em cứ khóc mãi?”

Lại hỏi, cô bèn im bật.

Không phải anh không nghe rõ, mà đang cố tình trêu cô.

Khi được anh bế ra khỏi phòng tắm, Hạ Ngưỡng đã mềm nhũn và không muốn xuống lầu. Cô chỉ cảm thấy quá xấu hổ, không biết phải đối mặt với Hứa Nghê và mọi người thế nào.

Hơi nước khiến đầu óc cô choáng váng, mọi thứ trong đầu rối tung như hồ nhảo.

Trên người cô là chiếc váy len màu be dài tới mắt cá chân, ôm sát đường cong cơ thể, tôn lên vóc dáng mảnh mai. Mái tóc đen dài thẳng tắp được cột lỏng bằng một chiếc dây buộc tóc rộng, rủ nhẹ xuống một bên vai.

Đôi mắt cô vẫn hơi đỏ, những sợi tóc dán sát vào gò má, chiếc cằm tựa lên đầu gối đang co lại.

Đoạn Tiêu khoác chiếc áo khoác phi hành gia của anh lên người cô, gần như bọc kín cô lại. Khi cô ngẩng lên đầy trách móc, anh nhẹ nhàng giải thích: “Buổi tối gió to.”

...

Dưới sân, lò sưởi đang rực cháy.

Tiếng củi nổ lách tách, xung quanh đều ấm áp.

Trên bàn ăn bày đủ loại món ngon: trà bánh kiểu Trung, cá nướng, pizza kiểu Tây, còn có thịt nướng và mì ống.

Lục Gia Trạch đang pha trà, hâm rượu, ăn đến căng bụng:

“Tôi chỉ bảo quản gia làm vài món, nhưng có lẽ ông ấy đã mang hết các món đặc trưng của mấy nhà hàng mới khai trương đến đây.”

Nhậm Hàng uống một ngụm nước trái cây, vừa mở hộp cờ phi hành* vừa hỏi: “A Tiêu lại đi đâu rồi?”

*(*Cờ phi hành: 飞行棋 (Fei Xing Qi) là một trò chơi cờ dành cho trẻ em và gia đình, rất phổ biến ở Trung Quốc và một số nước châu Á. Trò chơi này còn được gọi là “cờ phi hành”. Trò chơi kết hợp may*

mắn (tung xúc xắc) với chiến lược (chọn quân cờ di chuyển) để tạo ra sự kịch tính. Luật chơi khá giống trò cá ngựa ở Việt Nam.)

Mai Nhã Mạt đang chỉnh danh sách phát nhạc, lười biếng đáp: “Đi đồ xăng.”

Hạ Ngưỡng ăn tối không nhiều, ăn xong cô rúc vào chiếc võng nhỏ bên cạnh, cầm điện thoại chơi. Toàn thân cô trông có vẻ kiệt sức như đã tiêu hao hết năng lượng cả ngày, chẳng còn tinh thần gì.

Thực ra bây giờ còn khá sớm, mới chỉ 7 giờ rưỡi, nhưng vì trời Đông nhanh tối, lại ở trong núi tĩnh lặng khiến người ta dễ nhầm lẫn về thời gian.

“Hạ Hạ, cậu có ăn dâu tây không?” Hứa Nghê bưng một đĩa dâu trắng đến, vừa dứt cho cô vừa hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Đang lướt tin nhắn nhóm, mấy bạn cùng phòng của tớ đang bàn về bài đăng trên tường của trường hồi tháng trước, nói trong món sườn xào chua ngọt ở cửa số 5 của nhà ăn số 1 có gián.”

Hạ Ngưỡng nghiêng đầu tựa vào cột võng, hồi tưởng:

“Hình như tớ từng ăn hai lần.”

“...”

Mấy người xung quanh bị cô làm cho mất khẩu vị, cúi đầu sắp xếp cờ phi hành.

Im lặng một lúc, họ bắt đầu bàn xem có nên chiếu phim ngoài trời không thì chợt nghe tiếng cười vang lên:

“Mọi người đều ở đây sao?”

Hạ Ngưỡng ngẩng lên nhìn về phía phát ra tiếng nói, là Lư Diệc Kha mà cô gặp lúc ban ngày.

Trạm xăng tự phục vụ nằm gần khu biệt thự trong khu nghỉ dưỡng. Giờ này không có nhiều người ở, chỉ vài căn nhà nhỏ bên ngoài sáng đèn.

Khi Đoạn Tiêu vừa cắm thẻ xăng vào máy thì có mùi nước hoa thoảng trong gió. Anh quay lại, thấy cơ thể một người phụ nữ đã áp sát anh.

Là Lận Mĩ Phù, bạn đi cùng Lư Diệc Kha.

Đêm trên núi lạnh lẽo, lại đang mùa Đông. Đoạn Tiêu mặc cả áo len ra ngoài, nhưng người phụ nữ này chỉ khoác một chiếc váy ngắn cúp ngực lấp lánh.

Chiếc áo lông chồn khoác hờ trên người cô ta cũng không rõ dùng để che chắn cái gì.

Mà nơi đáng che thì không che, thậm chí còn phô bày một cách đầy ngạo nghễ.

Lận Mĩ Phù hơn họ vài tuổi, nhan sắc mang nét quyến rũ kiểu rắn độc với dáng người đồng hồ cát. Cô ta tựa vào cửa xe anh, giọng nói mềm mại: “Chỉ mình cậu đến đây sao?”

Đoạn Tiêu khẽ cau mày, mùi nước hoa nồng nặc khiến anh hơi khó chịu. Giọng điệu anh vừa kiêu căng, vừa lười nhác: “Phía sau cô còn một người mà.”

Cô ta quay đầu nhìn vào trong xe, xấu hổ lùi lại:

“Á!”

Vài giây sau, nhận ra bên trong xe không phải người mà chỉ là một chiếc gối ôm hình người dựng đứng.

Lận Mĩ Phù lấy lại thần sắc, giả vờ tức giận:

“Đáng ghét, tôi còn tưởng cô bạn gái nhỏ của cậu cũng ở đây.”

Đoạn Tiêu liếc số trên máy bơm xăng, không thèm ngược mắt đáp lại lời làm nũng của cô ta.

Ánh mắt anh lạnh lùng, dáng vẻ kiêu ngạo, các đường nét khuôn mặt vừa góc cạnh vừa toát lên khí chất bất cần, tạo cảm giác không dễ tiếp cận.

Nhưng không hiểu vì sao, vẻ ngoài xuất sắc từ mọi góc độ ấy lại luôn khiến người ta bất chấp mà tiến tới.

Lận Mĩ Phù nhìn ngắm dáng người cao lớn của anh rồi dundùng ngón tay kéo nhẹ vạt áo ở phần eo thon gọn của anh:

“Này, cậu thấy tôi thế nào?”

Anh lãnh đạm đáp: “Cô thế nào, không đến lượt tôi nhận xét.”

“Thật lạnh lùng... Cậu không giống Lư Diệc Kha chút nào.” Lận Mĩ Phù hơi ngẩng cằm, nói: “Diệc Kha lần đầu gặp tôi đã khen tôi ngực lớn, chân dài, là một mỹ nhân trời ban. Cậu nhìn tôi đi, chẳng lẽ không thấy anh ấy nói đúng sao?”

Xăng đã đầy, Đoạn Tiêu không chút để tâm rút thẻ ra, nhàn nhạt đáp: “Tôi chỉ nhìn bạn gái mình, không có hứng thú nhìn phụ nữ khác.”

Gió đêm lướt qua, chiếc áo len rộng rãi của chàng trai dán sát vào cơ thể, để lộ những đường nét cơ bắp rắn chắc ở vùng eo và lưng dưới, tràn đầy sức mạnh.

Anh mặc một chiếc áo len đen cổ chữ V, dưới ánh trăng và đèn đường có thể thấy rõ cả những dấu đỏ mới mẻ đầy ám muội trên xương quai xanh.

Ban ngày chưa thấy, hiển nhiên là mới có không lâu.

“Ra về đạo mạo!” Lận Mĩ Phù không hề ngạc nhiên, như thể đã biết lý do anh không hứng thú, cô ta tiếc nuối nói: “Hóa ra là vì tối nay cậu chủ Đoạn đã no rồi, chẳng trách.”

“Ăn không no thì tôi cũng kén chọn.” Đoạn Tiêu hơi nghiêng đầu, giọng điệu đầy xấu xa, nói khẽ “sorry”:
“Loại như cô, tôi không nuốt nổi.”

Vẻ mặt thờ ơ bất cần đời đó lại càng thêm quyến rũ, khiến người khác cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Ăn được hay không phải thử mới biết được. Cậu không muốn thử à? Ghế sau của chiếc xe này cũng khá rộng rãi đấy.” Lận Mĩ Phù như một con rắn uyển chuyển tiến sát lại, quấn lấy cánh tay anh một cách thân mật, hơi thở phả nhẹ đầy ám muội:
“Tôi đảm bảo tối nay không ai biết đâu—— á!”

Chiếc chìa khóa xe cô ta định trộm trong chóp mắt biến mất khỏi tay cô ta, trở lại trong tay anh.

Đoạn Tiêu lúc này mới nghiêm mặt nhìn cô ta, ánh mắt vô cảm rũ xuống: “Mục đích của cô không phải là tôi.”

Lận Mĩ Phù bị đẩy lùi mấy bước, cổ tay đau nhức, đau đớn kêu lên: “Không phải cậu thì là ai, cậu làm đau tôi đấy! Hay là... cậu thích chơi kiểu nặng hơn?”

Anh hoàn toàn không mắc bẫy việc đánh trống lảng của cô ta. Anh bóp lấy cổ cô ta, đẩy mạnh về phía cửa xe, giọng nói trầm thấp: “Muốn làm gì?”

“Khụ... tôi không có.”

Cô ta không chịu nói thật, lực tay anh càng siết chặt hơn. Lận Mĩ Phù ho đến mức mặt mũi tái xanh, cuối cùng không chịu nổi

phải khai ra: “Khụ khụ, là... là Lư Diệc Kha!”

Cổ họng được buông lỏng, Lận Mĩ Phù nước mắt giàn giụa dùng tay ôm lấy cổ mình, giọng nức nở đứt quãng: “Anh ta để ý bạn gái của cậu, muốn mượn cô ấy làm mẫu kh.ỏa th.ân, bảo tôi đến dụ dỗ cậu, đổi lấy cô ấy.”

Đoạn Tiêu buông tay, giọng nói lạnh như băng: “Anh ta ở đâu?”

Lận Mĩ Phù ngồi sụp xuống đất, ho sặc sụa, chỉ biết run rẩy đáp: “Căn biệt thự số 12, phòng tối dưới tầng hầm.”

Phòng tối đó là nơi rửa ảnh, bên trong căn biệt thự số 12 tối tăm đến mức chỉ có ánh đèn vàng yếu ớt hắt qua tấm rèm từ phòng khách.

Hạ Ngưỡng bị ném trên chiếc ghế sofa dài sát tường, cô nằm nghiêng, đôi mắt mệt mỏi mở to nhìn về phía người đàn ông đang loay hoay với ống kính và cọ vẽ.

Lư Diệc Kha nói rằng trạm xăng nằm gần khu biệt thự nơi anh ta ở.

Đoạn Tiêu lâu như vậy chưa về là vì quên mang thẻ xăng. Vì thế anh ta nói sẽ đưa Hạ Ngưỡng đi qua lấy thẻ rồi cùng nhau đến chỗ anh.

Anh ta là người quen của cả nhóm nên Lục Gia Trạch và những người khác không thấy có gì bất thường. Bản thân Hạ Ngưỡng cũng không đề phòng mà đi theo anh ta.

Nhưng cô không hiểu vì sao cùng uống trà như mọi người nhưng chỉ mình cô thấy choáng váng. Sau đó, cô bị đưa đến căn phòng tối tăm này.

Lư Diệc Kha đang điều chỉnh màu sơn, thi thoảng lại nói vài câu khiến người nghe ớn lạnh.

“Ngay lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã thấy em là một tuyệt phẩm. Nước da trắng ngần không chút tì vết, em chính là chất liệu tôi đang thiếu.” Giọng nói của anh ta kỳ dị, nụ cười đầy ám ảnh: “Tấm lưng của em, chắc chắn là đẹp nhất.”

Tay chân của Hạ Ngưỡng không còn chút sức lực nào, như thể đã uống phải loại thuốc làm mềm gân cốt.

Nhưng mỗi lời của anh ta, cô đều nghe rõ ràng. Cô vùng vẫy trong tuyệt vọng, nhưng đôi môi chỉ có thể hơi mấp máy.

“Đừng lo lắng, tôi biết em là người của Đoạn Tiêu. Tính cách cậu ta lại quá ưa sạch sẽ, nếu tôi thật sự làm gì em thì trong mắt cậu ta, em sẽ chẳng còn giá trị gì nữa.”

Lư Diệc Kha điều chỉnh máy ảnh, giọng điệu nhẹ nhàng đầy mỉa mai: “Tôi không làm tổn thương em đâu. Chỉ cần ngoan ngoãn để tôi vẽ một lần.”

“Em sẽ là tác phẩm đẹp nhất năm nay của tôi.”

Nói rồi anh ta bước tới, cởi chiếc áo khoác rộng thùng thình trên người cô.

Chuẩn bị vẽ tranh nên Lư Diệc Kha đã rửa tay bằng nước lạnh để giữ tỉnh táo, nhiệt độ của lòng bàn tay áp lên người cô rất lạnh.

Hạ Ngưỡng trợn tròn mắt, toàn thân cứng đờ như đã rơi xuống vực thẳm.

Nhưng dù cố gắng thế nào cô vẫn không có sức lực, như thể bị bóng ma đè lên người. Cô chống cự trong lòng, nhưng tay lại không thể dùng chút sức nào.

Đúng lúc đó tấm rèm bị giật mạnh ra, bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, một bóng người cao lớn sải bước xông vào, ánh sáng theo đó tràn ngập cả căn phòng tối.

Lư Diệc Kha vừa ngẩng đầu lên thì chiếc ghế trước cửa đã đập mạnh xuống vai anh ta.

“Rầm!” Tiếng gỗ gãy nát vang lên, kèm theo tiếng hét thảm thiết của anh ta khiến người nghe kinh hãi.

“Chết tiệt! Đoạn Tiêu... thế này chẳng thú vị gì cả!” Lư Diệc Kha đau đến mức ngã ngồi xuống đất, lòng bàn tay bị dằm gỗ đâm vào, gào thét: “Tôi còn đưa cả người phụ nữ của tôi cho cậu, vậy mà giao dịch này còn không đáng sao?”

Không gian nhỏ hẹp, những mảnh gỗ vụn bay tứ tung.

Khuôn mặt Đoạn Tiêu vốn không biểu lộ cảm xúc, dần trở nên lạnh lùng dưới tiếng rên rỉ đau đớn của anh ta. Ánh mắt anh liếc nhìn Hạ Ngưỡng, cô vẫn đang nằm yên bất động.

Hạ Ngưỡng chỉ có thể bất lực nhìn anh, nước mắt lấp lánh dưới ánh sáng vừa len lỏi vào phòng.

Chỉ trong tích tắc, chiếc áo khoác bị cởi trước đó lại được phủ trở lại lên người cô, che cả tầm nhìn của cô.

Lư Diệc Kha thấy anh dường như đã bình tĩnh, cố gắng gượng dậy, nói với vẻ tự tin: “Nghĩ thông rồi à? Tôi đâu có định ngủ với cô ta, chỉ mượn dùng một chút thôi... Đừng vì một đứa con gái mà làm mất hòa khí giữa anh em, chuyện này mà đến tai các bậc trưởng bối thì khó nghe lắm.”

Cùng trong một vòng quan hệ, gia đình hai bên đều có gốc rễ chẳng chịt, một chuyện nhỏ cũng có thể ảnh hưởng lớn. Lư Diệc Kha không tin rằng Đoạn Tiêu dám tùy tiện làm càn.

Nổi giận một chút thì được, nhưng vì chuyện nhỏ nhặt như thế này mà thật sự động thủ ác ý thì không đáng.

Đoạn Tiêu đứng đó, yết hầu khẽ chuyển động, tầm mắt anh lướt qua những cọ vẽ và máy ảnh mà Lư Diệc Kha chuẩn bị, dò xét xem anh ta định làm gì.

Lư Diệc Kha vốn định nói thêm vài câu, nhưng ngay khi vừa đứng dậy, tóc anh ta bị túm mạnh khiến da đầu đau buốt, cảm giác như đầu óc tách rời khỏi cơ thể, tiếng kêu rít gào: “Chết tiệt! A... a...—”

Bàn tay Đoạn Tiêu nắm chặt lấy đầu anh ta, đập mạnh vào tường. Cử chỉ ra tay đầy bạo lực nhưng hơi thở của anh lại bình thản, như thể việc đó không phải do chính anh làm. Giọng anh trầm thấp, xen lẫn nụ cười độc ác: “Loại vô dụng như cậu mà cũng dám uy hiếp tôi.”

Những chiếc máy ảnh trên bàn vốn là công cụ của Lư Diệc Kha giờ bị ném xuống liên tục.

Từng mảnh kính vỡ, nhựa nát vụn ghim vào tay, chân và thân thể anh ta.

Đây không đơn thuần là một trận đánh, mà là Đoạn Tiêu muốn phế bỏ anh ta hoàn toàn.

Từng cơ bắp kéo căng như sắp đứt lìa, nỗi đau xuyên qua cả xương tủy khiến Lư Diệc Kha cuối cùng cũng sợ hãi đến mức hét lên, anh ta gần như ngất xỉu vì đau đớn: “Con mẹ nó, cậu điên rồi... A! Tay tôi!”

Lục Gia Trạch và Nhậm Hàng được Lận Mĩ Phù báo tin cũng vội vàng chạy đến. Khi vừa nghe thấy tiếng hét thảm thiết bên ngoài, cả hai lập tức lao vào ngăn cản: “A Tiêu!”

Cả hai đều hiểu tính khí của anh.

Nhìn thấy cảnh tượng tan hoang đầy máu me, họ không khỏi kinh hoàng, nhanh chóng xông tới kéo anh ra.

“Đủ rồi!” Lục Gia Trạch hét lớn, cố gắng ngăn lại, “Đi xem Hạ Ngưỡng trước, cậu muốn dọa chết cô ấy à?”

Lúc này, chiếc áo khoác đang phủ lên người Hạ Ngưỡng bị Nhậm Hàng khẽ nhắc lên. Anh ấy lưỡng lự nhìn cô, Hạ Ngưỡng đã bắt đầu dần thoát khỏi tác dụng của thuốc, ánh mắt mệt mỏi nhìn về phía góc tường.

Ở đó, Lữ Diệc Kha đang nằm co ro, toàn thân run rẩy. Máu từ vết thương loang lổ khắp người anh ta, hoặc có thể chỉ là do màu đỏ tươi của thùng sơn cạnh đó bị đổ ra, khiến cả căn phòng nồng nặc mùi máu và hóa chất.

Đoạn Tiêu bị hai người bạn ngăn lại, loạng choạng lùi một bước rồi tiến về phía cô.

Vạt áo len của anh bị cô níu lấy, chỉ một hành động nhỏ cũng khiến Hạ Ngưỡng tiêu hao hết sức lực. Cô không nói được gì, nước mắt cứ thế lặng lẽ rơi.

Đoạn Tiêu thả lỏng nắm đấm, bế cô lên định rời khỏi đó. Trước khi đi, anh quay đầu lại nhìn Lữ Diệc Kha, giọng lạnh lùng: “Chờ đấy. Tôi không thể làm gì cô ấy, nhưng giết chết cậu thì chẳng có vấn đề gì.”

Anh buông lời đe dọa, rõ ràng chuyện này không thể kết thúc chỉ đơn giản bằng một trận đánh.

Cũng là lời cảnh báo dành cho Lục Gia Trạch và Nhậm Hàng, không được để anh ta chạy trốn.

Những người có mặt đều hiểu rõ hàm ý của câu nói, ai cũng lo ngại hậu quả khi chuyện này bùng nổ. Tay Lục Gia Trạch run rẩy khi bấm số gọi cấp cứu.

Tin nhắn của Hứa Nghê đến sau đó hai phút: 【Đã hỏi rõ rồi, loại thuốc được dùng là thuốc chuyên để “bẫy” ở quán bar, tác dụng

sẽ từ từ tan biến. Bác sĩ sẽ đến dưới lầu sau nửa tiếng nữa.】

【Lư Diệc Kha đã ngất xỉu, đang được đưa đến bệnh viện dưới chân núi. Nhậm Hàng đã sắp xếp người canh giữ. Còn cô gái kia thì không ở lại, tôi sẽ sắp xếp để cô ta rời khỏi đây trong tối nay.】

Đoạn Tiêu đọc xong tin nhắn, đặt điện thoại xuống.

Anh bế Hạ Ngưỡng lên ghế sofa trên sân thượng ở tầng hai, đặt cô ngồi trên đùi anh. Cô không muốn vào trong nhà mà chịu đựng gió lạnh thổi qua, có lẽ vì cảm thấy gió có thể làm đầu óc tỉnh táo hơn.

Cô cứ khóc từ lúc trở về, nhưng khóc không thành tiếng, nước mắt cứ lặng lẽ rơi mãi.

Đoạn Tiêu đưa tay nâng phần sau đầu cô, những ngón tay anh đều ướt đẫm. Anh liên tục dùng khăn giấy lau nước mắt cho cô, rồi quấn chặt chiếc áo khoác quanh người cô hơn.

Anh hỏi cô có đau chỗ nào không nhưng cô chỉ lắc đầu. Anh thì thầm bên tai cô những lời ngọt ngào, như đang an ủi cũng như đang dỗ dành, bàn tay xoa những ngón tay lạnh ngắt của cô cho đến khi ấm lên.

Cô vẫn không đáp lại, nhưng lại bật khóc nhiều hơn.

Một lúc lâu sau, Hạ Ngưỡng cố gắng thoát ra vài từ: “Anh báo cảnh sát đi.”

“Được.”

Thật ngây thơ khi nghĩ rằng cảnh sát có thể giải quyết loại người đó.

“Đừng đánh người nữa...” Cô nói khó nhọc, “Anh ta chảy máu nhiều lắm.”

Cô bị dọa sợ, lo rằng sẽ xảy ra án mạng. Đoạn Tiêu có chút hối hận vì để cô chứng kiến cảnh đó, sợ rằng cô sẽ gặp ác mộng. Sự u ám và áp bức của anh cũng giảm đi: “Anh biết rồi.”

Đến câu tiếp theo, cô mới uể khuất nói đến nỗi sợ của mình: “Em sợ.”

Trái tim anh như bị bóp nghẹt. Anh nhẹ nhàng thở dài, môi áp lên má cô, khẽ cọ: “Sẽ không có lần sau.”

Những giọt nước mắt sợ hãi nơi khóe mắt cô được anh từng chút một hôn lên một cách dịu dàng cho đến khi chúng tan biến. Hạ Ngưỡng nhắm mắt lại, không nói gì thêm, chỉ rúc sâu vào lòng anh.

Lư Diệc Kha thật sự bị phế một nửa, trở nên vô dụng trước mặt phụ nữ, như một kẻ bị thiếu. Tay phải của anh ta bị gãy xương, cầm cọ không vững, không biết sẽ phải tập luyện bao lâu mới có thể phục hồi.

Ngày gần xuất viện, Đoạn Tiêu đã đâm thẳng vào chiếc Solus của anh ta, khiến người ngồi trong xe phải quay lại bệnh viện thêm một tháng.

Cách trả thù tàn nhẫn như vậy khiến các bậc trưởng bối trong gia đình khó lòng bỏ qua.

Nhưng khi chuyện đến tai Đoạn Tự, bà ta chỉ nghe được rằng cô bạn gái nhỏ của con trai bà ta suýt bị người ta cướp đi. Tất nhiên, lúc đó bà ta chưa biết cô gái đó là Hạ Ngưỡng.

Bà ta cực kỳ bảo vệ người thân và luôn rất quan tâm đến thể diện của người nhà họ Đoạn, cảm thấy đây không phải là chuyện của một cô bạn gái.

Mà là đã động vào người phụ nữ của Đoạn Tiêu thì chính là không coi trọng Đoạn Tiêu.

Đã như vậy thì chẳng còn gì để nói thêm.

Bà ta không can thiệp, các trưởng bối khác cũng không tiện xen vào. Gia đình họ Lư không đâu lại được nhà họ Đoạn nhưng vẫn muốn giữ thể diện trước mặt con cháu, lại sợ cậu cả vô pháp vô thiên nhà họ Đoạn sẽ lại phát điên tìm đến gây chuyện.

Hạ Ngưỡng không biết rằng chính vì chuyện này, cô trở thành nhân vật có tiếng trong vòng bạn bè của anh.

Dù không biết mặt cô, người ta vẫn biết bên cạnh Đoạn Tiêu có một cô gái. Họ biết hai người không phải quan hệ yêu đương, lại càng hiểu rõ rằng cô là người được Đoạn Tiêu đặt ở vị trí quan trọng nhất trong lòng.

Hai năm bên anh, dù khoảng cách giữa họ có lớn đến đâu, cô cũng chưa từng chịu bất kỳ ảm ức nào từ người khác.

[Kết thúc hồi ức]

Chương 70: Hồi hận – Cô ấy có người khác rồi

【Phiên bản song song: Giả sử hai người chia tay vào mùa Hè sau khi tốt nghiệp cấp ba như ý nguyện của Hạ Ngưỡng. Đoạn Tiêu trở nên cực đoan và yêu theo cách cưỡng ép. Cần nhắc trước khi đọc!】

【 Từ chương 70 đến chương 77】

【 Đầu tháng 5 năm nay, vở múa đương đại 《Hạ Hiết Vũ》 do chính “Siêu vũ công” Hạ Ngưỡng biên đạo và biểu diễn đã bắt đầu chuyến lưu diễn toàn quốc.】

【 Trước đó, cô đã giành giải Nữ chính xuất sắc nhất tại lễ trao giải Bạch Ngọc Lan lần thứ 40 nhờ vở múa 《Lý Thanh Chiếu》. Ngoài ra, cô còn đoạt huy chương vàng hạng mục cao cấp tại cuộc thi Múa Quốc tế Seoul lần thứ 20.】

【 Với vở múa 《Ký Ức Vực Sâu》 cô một lần nữa lọt vào đề cử giải Bạch Ngọc Lan năm nay và có khả năng giành giải quán quân lần thứ hai.】

【 Có tin cho rằng nghệ sĩ múa chính 24 tuổi – Hạ Ngưỡng vừa hoàn thành buổi ghi hình chương trình thực tế 《Kết Bạn Qua Điệu Múa》 - chương trình giải trí chuyên về múa cổ điển đầu tiên ở Trung Quốc.】

【 Theo thông tin từ truyền thông, cô cũng sẽ biểu diễn với tư cách vũ công chính tại Gala Xuân của CCTV.】

Trước ống kính, Hạ Ngưỡng đang nhận phỏng vấn tại sân khấu của Đoàn ca múa kịch Trung Quốc. Với mái tóc đen, đôi mắt sâu thẳm, vẻ ngoài tinh tế cộng thêm lớp trang điểm sân khấu khiến khuôn mặt trái xoan của cô thêm rực rỡ.

Cô vừa hoàn thành một màn biểu diễn liên tục và đang mặc bộ trang phục múa cổ điển màu xanh lục nhạt. Mồ hôi lấm tấm trên trán cô lấp lánh dưới ánh sáng sân khấu.

Các nhân viên đang tháo dây áp lực ở phía sau lưng cô.

“Về biểu diễn kịch múa, tôi luôn học hỏi cách khắc họa nhân vật và lắng đọng cảm xúc. Phần lớn thời gian tôi không có giới hạn cho bản thân... nhưng tôi nghĩ chuyện đoạt giải hay không, không phải tiêu chí để đánh giá giá trị của tôi.”

Trước những chiếc micro chất đống trước mặt, Hạ Ngưỡng nở nụ cười tiêu chuẩn: “Dĩ nhiên, tôi vẫn rất vinh dự khi được các giám khảo trong ngành công nhận.”

Phóng viên: “Cô có nghĩ đến việc lấn sân sang lĩnh vực điện ảnh và truyền hình không?”

“Nếu có cơ hội thích hợp, tôi muốn thử mọi thứ một lần.” Cô nhìn vào ống kính với đôi mắt đen láy, nhẹ nhàng nói: “Nhưng nghệ thuật nào cũng có chuyên môn riêng, tôi sẽ không coi đó là hướng phát triển chính của mình.”

Phóng viên: “Cô muốn thử điều gì nhất?”

Hạ Ngưỡng thoáng nghĩ rồi mỉm cười: “Là một việc rất nhỏ bé bình thường với hầu hết mọi người, mà tôi chưa bao giờ thử qua nó... uốn tóc xoắn sóng lớn và nhuộm những màu rực rỡ nhất.”

Câu trả lời của cô khiến mọi người không khỏi bất ngờ.

Nhưng hai điều mà cô nói thực sự là những điều mà vũ công múa cổ điển không tiện để thực hiện.

———”Xiao, tôi đã bảo không được phân tâm khi làm bài kiểm tra!”

Tiếng nữ bác sĩ bực tức vang lên, đồng thời màn hình bị tắt đột ngột.

Tang Cảnh ngồi đối diện anh, gõ lên chiếc pad trước mặt Đoạn Tiêu: “Làm ơn trả lời nghiêm túc, đừng qua loa.”

- 【Tôi cảm thấy buồn bã và chán nản.】

– Không.

- 【Tôi thường xuyên gặp vấn đề về giấc ngủ vào ban đêm.】

– Không.

- 【Tôi có xu hướng dễ dàng nảy sinh cảm xúc cực đoan với người khác giới.】

– Không.

- 【Tôi không có hy vọng gì cho tương lai.】

– Không.

...

- 【Tôi thường nghĩ rằng nếu mình biến mất, mọi người sẽ sống tốt hơn.】

Ngón tay thon dài dừng lại trên lựa chọn cuối cùng của bài kiểm tra tâm lý. Sau khi ngừng khoảng hai giây anh vẫn chọn nhấn vào đáp án “Không”.

Kết quả cuối cùng hiện lên.

Bài kiểm tra SCL90 cho thấy chỉ số tâm lý hoàn toàn bình thường.

Đoạn Tiêu ném pad về phía bác sĩ, phủi tàn thuốc sắp cháy đến đầu ngón tay, vẽ mặt thờ ơ: “Có thể kê thuốc rồi.”

Tang Cảnh nhìn vào điện não đồ, kết quả xét nghiệm máu và các dữ liệu của anh vừa được truyền về, do dự nói: “Tôi nghĩ cậu không trả lời câu hỏi một cách trung thực.”

“Vậy những dụng cụ đặt trên đầu của tôi bị hỏng rồi?”

“Không.” Tang Cảnh tất nhiên sẽ không chỉ dựa vào một bảng biểu, cô ấy rồi rầm nói, “Nhưng bởi vì chức năng não, bảng đo lường những số liệu này toàn bộ đều biểu hiện bình thường, tôi mới cảm thấy kỳ quái.”

Đoạn Tiêu mỉm cười: “Chẳng lẽ tôi còn kiểm soát được chất dẫn truyền thần kinh của mình?”

“Cậu không thể sao? Nhưng tôi không muốn nhìn cậu bằng khả năng của người bình thường. Nếu đã bình thường rồi, vậy tại sao vẫn cần tôi kê thuốc hỗ trợ giấc ngủ?”

Tang Cảnh cau mày, đẩy chiếc kính y tế lên sống mũi, “A Tiêu, đừng lừa bác sĩ. Em trai tôi đưa cậu đến đây cũng không phải vì...”

Anh quay mặt đi rít một hơi thuốc, trong lúc nhả khói thì cắt ngang lời cô ấy, “Kê đơn thuốc.”

Máy nhắn tin vang lên, báo hiệu đã đến giờ hẹn với bệnh nhân tiếp theo.

Tang Cảnh thở dài, không tiếp tục níu kéo.

Cô ấy quay người, ngồi trước máy tính nhập đơn thuốc.

Việc kê đơn thuốc ở Mỹ rất nghiêm ngặt, đặc biệt là loại thuốc hỗ trợ giấc ngủ mà Đoạn Tiêu yêu cầu là loại có chứa thành

phần gây mê nhẹ và khả năng gây nghiện. Những bác sĩ trong các bệnh viện thông thường không dám đáp ứng liều lượng hàng tháng mà anh muốn.

Thực ra, nếu Đoạn Tiêu muốn, anh có thể dễ dàng tìm cách khác để kiếm vài lọ thuốc.

Bây giờ anh đã quyền lực đến mức gần như một tay che cả bầu trời.

Chỉ là ngay từ đầu, có lẽ anh thật sự ôm hy vọng được chữa lành khi chấp nhận điều trị.

Tang Cảnh hơn anh 10 tuổi, từ năm đầu tiên anh đến Mỹ sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô ấy đã gặp anh.

Khi đó, tại một bữa tiệc xa hoa đầy rượu và ánh đèn, anh đã mất kiểm soát và nổ súng. Hậu quả là anh bị chủ tịch Đoạn ép buộc nhập viện, trải qua một tuần điều trị sốc điện.

Đã 6 năm trôi qua, Đoạn Tiêu giờ đây không còn chịu sự ràng buộc của bất kỳ ai.

Việc anh vẫn tiếp tục đến bệnh viện này để điều trị, trở thành bệnh nhân lâu dài của cô ấy cũng chỉ đơn thuần vì quen biết cũ và thuận tiện để lấy thuốc.

Tang Cảnh gửi đơn thuốc đến phòng dược.

Y tá nhanh chóng mang thuốc đến đặt trước mặt Đoạn Tiêu.

Anh chỉ liếc qua: “Ít quá.”

“Tôi chỉ kê đủ liều lượng cho tuần này.” Tang Cảnh xoay chiếc bút tự động trong tay, chuyển chủ đề: “A Tiêu, tôi nghe nói cậu có ý định về nước. Sao không thử quay lại một chuyến, đổi môi trường, thư giãn một chút?”

Công ty mà Đoàn Tiêu đầu tư ở Mỹ đã cắt đứt khỏi Đoàn Thị từ lâu, nhưng dù thế nào anh vẫn là người nhà họ Đoàn, và anh cũng có quá nhiều lý do để về nước.

Bàn giao doanh nghiệp, mở rộng thị trường mới hoặc thăm lại những người quen cũ.

Ba tháng mùa Hè nóng bức, làn gió xanh mát lướt qua ngoài cửa sổ.

Tiếng ve sầu kêu mãi cho đến đêm, miêu tả một cảnh tượng rộng lớn và hùng vĩ, những tòa nhà chọc trời dày đặc, san sát đứng sừng sững phía xa xa trong thành phố.

Tại khu biệt thự liền kề ở gần Vọng Kinh, hai căn ở giữa dãy thứ hai đang rất náo nhiệt.

Bóng bay, dải ruy băng và bọt champagne bay lên trời cùng âm nhạc vang dội. Những gương mặt trẻ trung đang vui chơi bên hồ bơi và trên ban công giống như có một bữa tiệc lớn.

Trang Tĩnh kéo tay Hạ Ngưỡng ra ngoài cổng sân.

Trên đường đi cô ấy sợ buông tay thì người sẽ chạy mất.

Cây hồng leo bên ngoài hàng rào sắt mọc vươn ra ngoài, những bông hoa đỏ, hồng và vàng kết hợp lại thành một biển hoa rực rỡ. Có thể thấy ngôi nhà này không có người ở thường xuyên, những chiếc lá héo cũng không được chăm sóc.

Trên hai con sư tử đá trước cổng treo một tấm băng rôn đỏ, trên đó viết: “Chào mừng rùa biển* Lạc Thiếu vinh quang trở về!”

*(*Rùa biển: từ gốc là 海龟 (hǎiguī) là một từ lóng trong tiếng Trung, dùng để chỉ những người du học sinh trở về quê hương sau khi học tập ở nước ngoài. Từ này xuất phát từ hình ảnh con rùa biển (海龟)*

đi xa rồi quay lại, giống như du học sinh sau một thời gian học tập ở nước ngoài trở về quê hương.)

Bên cạnh chữ rùa biển còn cố ý vẽ hình một con rùa, không thể châm biếm hơn.

“Bỏ tay tớ ra đi, tớ tự đi được mà.” Hạ Ngưỡng phàn nàn, kéo nhẹ chiếc váy đang mặc: “Chẳng lẽ cậu định áp giải tớ vào trong sao?”

Trang Tĩnh hừ nhẹ: “Cậu đúng là không biết lòng tốt của người khác. Cậu sợ cái gì chứ? Chính Lạc Tinh Lăng đã đích thân mời cậu đến mà.”

Lạc Tinh Lăng – cựu sinh viên xuất sắc của khoa Y Đại học Kinh Châu.

Hạ Ngưỡng quen anh ấy vào học kỳ hai năm ba đại học, thông qua bạn trai của Trang Tĩnh, cũng là người cùng chuyên ngành với anh ấy.

Nói đến cũng thật trùng hợp, lĩnh vực mà anh ấy nghiên cứu lại chính là bệnh Wilson – căn bệnh mà Ôn Vân Miếu – em gái cô, mắc phải. Khi đó, Vân Miếu vừa trải qua phẫu thuật và đang gặp biến chứng thải ghép, phải nằm viện.

Lạc Tinh Lăng là một trong những thực tập sinh do bác sĩ chính của cô ấy hướng dẫn.

Cơ hội gần gũi như vậy, cộng với sự ăn ý trong giao tiếp, đáng lẽ đã tạo nên một câu chuyện đẹp. Những người xung quanh đều rất ủng hộ họ.

Nhưng đến năm cuối đại học, Lạc Tinh Lăng được chọn tham gia chương trình trao đổi sinh viên tại Berlin trong một năm. Hạ Ngưỡng cũng từng dự định nộp đơn vào một trường đại học ở châu Âu. Nhưng biến chứng của em gái đã khiến cô sợ hãi, lo

lãng khi em gái ở lại một mình trong nước nên cô từ chối cơ hội đó.

Đối với Lạc Tinh Lãng, cô không chỉ từ bỏ một suất học bổng mà còn từ chối cả tấm lòng của anh ấy.

Anh ấy luôn cho rằng Ôn Vân Miếu – người vừa học một trường đại học bình thường, vừa có sức khỏe yếu, lại không hòa đồng – chính là gánh nặng lớn nhất của Hạ Ngưỡng.

Chính điều này đã trở thành nguyên nhân của những cuộc cãi vã không hồi kết giữa hai người.

Mối quan hệ mập mờ kéo dài này cuối cùng không thể tiến triển thành tình yêu, để lại trong lòng cả hai những tiếc nuối nhưng chỉ có thể như vậy.

Năm nay, Lạc Tinh Lãng trở về Đại học Kinh Châu để tiếp tục chương trình Tiến sĩ Y khoa sau khi hoàn thành chương trình thạc sĩ ở Đức.

Còn Hạ Ngưỡng, năm cuối đại học vì muốn kiếm thêm tiền, cô đã sớm ký hợp đồng với một công ty giải trí và không học tiếp.

Hai năm sau khi tốt nghiệp, cuối cùng cô cũng từ một vũ công đóng thế ít người biết trở thành một nghệ sĩ múa trẻ nổi bật trong giới.

“... Hồi đó, chỉ là thiếu chút duyên phận thôi. Tớ nghe lão Tân nói, mấy năm ở Đức anh ấy không hề yêu đương gì cả.” Trang Tĩnh chọc nhẹ vào tay cô: “Anh ấy vừa về nước đã muốn tổ chức gặp gỡ bạn cũ, còn đặc biệt mời cậu đến. Chắc chắn là vẫn chưa quên được cậu.”

Hạ Ngưỡng bĩu môi: “Cậu không cần diễn phim truyền hình nữa đâu. Không yêu đương có thể là vì bận rộn. Chẳng phải đại học ở

Đức nổi tiếng dễ vào khó ra sao? Mấy năm nay tớ cũng chẳng yêu đương gì cả.”

“Cậu không yêu là vì bận rộn. Cậu đúng là bà chúa công việc, chắc hẳn đã kiếm được không ít nhỉ!” Trang Tĩnh trêu chọc: “Trong khóa chúng ta, cậu là người thành công nhất đấy!”

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Lạc Tinh Lãng bước ra, anh ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh khôi, với một nụ cười nhẹ trên môi, vẫn giữ dáng vẻ ôn hòa của một chàng trai nho nhã năm nào.

“Em đến rồi?” Khi thấy Hạ Ngưỡng, anh ấy không giấu được niềm vui trên khuôn mặt, nhưng vẫn giữ khoảng cách xã giao như thường lệ, “Cảm ơn siêu vũ công Hạ đã nỗ lực, đến đây góp vui tiệc mừng tôi về nước.”

Đã lâu họ không gặp nhau, nhưng vẫn thường xuyên like bài viết trong vòng bạn bè nên cũng hiểu khá rõ về tình trạng hiện tại của nhau.

Chỉ là chưa có cơ hội gặp lại nhau.

Nghe lời trêu chọc quen thuộc mà lại có phần xa lạ ấy, Hạ Ngưỡng nắm chặt túi xách, khẽ lẩm bẩm: “Sao anh vẫn thích gọi tôi như trước đây vậy.”

“Trước đây chỉ có tôi gọi đùa em như thế, bây giờ ai cũng gọi vậy rồi.”

Lạc Tinh Lãng mỉm cười, nói xong thì đưa tay ra trước mặt cô.

Hạ Ngưỡng sững sờ giây lát mới nhận ra anh ấy định cầm giúp túi xách của cô. Là chủ tiệc, anh ấy nên chăm sóc khách mời của mình.

“A Tiêu, cậu đang nhìn gì thế?”

Nhậm Hàng bê ly rượu ra ban công tìm Đoạn Tiêu, thấy anh cứ nhìn xuống tầng dưới nên nhìn theo về hướng đó.

Ở sân trước của căn biệt thự bên cạnh có vài người đang đứng dưới ánh đèn. Nam thanh nữ tú đều xinh đẹp, chỉ cần nhìn ánh mắt họ chạm nhau cũng cảm nhận được họ có câu chuyện riêng.

Nếu không nhìn thấy trang phục công sở của họ, người ta dễ nhầm rằng đây là một buổi giao lưu kết bạn giữa sinh viên.

Nhưng đứng như vậy, không khác gì một buổi xem mắt.

“Tôi nhớ căn nhà bên kia là quà tốt nghiệp họ mua cho con trai họ... Đó là gia đình có truyền thống Y học đấy.”

Nhậm Hàng không quen những người đứng dưới kia, nhưng có chút ấn tượng với chủ nhà là Lạc Tinh Lăng: “Bảo sao nhạc vang lớn thế, hóa ra nhà anh ta cũng đang tổ chức tiệc. Có lẽ anh ta cũng vừa về nước.”

Đoạn Tiêu rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm nhóm người dưới đó, lặp lại: “Gia đình Y học.”

“Đúng vậy, cậu nhìn anh ta đi, người đầy khí chất tri thức, chẳng giống chúng ta chút nào.” Nhậm Hàng nhấp ngụm rượu, cười nói: “Cậu tin không, chàng trai kia và cô gái ấy chắc là một đôi. Hai người nhìn nhau, ánh mắt sắp tóe lửa rồi.”

Cơn gió nhẹ thổi qua, làm những sợi tóc mềm bên thái dương cô gái khẽ rũ xuống, cần cổ trắng ngần được chiếc váy lụa mỏng bó sát tôn lên vẻ đẹp tinh tế.

Trông còn gầy hơn cả trên ảnh.

Thế nhưng dáng người vẫn cao ráo, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng toát lên vẻ thanh lịch và tinh tế.

Không còn dễ ngượng ngùng như trước, cô tự nhiên mỉm cười với người đàn ông. Rõ ràng có thể thấy ánh mắt anh ấy tràn đầy hứng thú dành cho cô, mà kiểu người đối diện cũng là loại dễ dàng khiến cô xiêu lòng.

Không có sự quấy rầy của anh mấy năm qua, cô sống rất tốt.

Đôi mắt Đoạn Tiêu khẽ dao động, anh lơ đãng quan sát bọn họ, khóe môi từ từ nhếch lên một nụ cười.

Nụ cười ấy giống hệt với vẻ mặt của Lạc Tinh Lăng ở dưới lầu.

Nhưng nụ cười ấy không hề chạm đến đáy mắt, chỉ là nụ cười ở trên mặt, còn ánh mắt lại lạnh lùng như đang cố tình bắt chước đối phương.

Phía sau, tiếng nhạc xập xình không ngừng. Anh xoay người, nói: “Cậu có định qua chào hỏi người hàng xóm kia không?”

Nhậm Hàng khó hiểu: “Tôi với anh ta chỉ gặp vài lần ở cuộc họp hội cư dân, có cần thiết không?”

Đoạn Tiêu cầm một ly rượu, lắc nhẹ: “Có.”

Nhà bên cạnh bật nhạc quá ồn, âm thanh vang lên như muốn phá nát con phố. Hai bên đều đang phát nhạc, tiếng nhạc chồng chéo nhau, cửa thì vẫn đang mở lớn.

Bữa tiệc đã đi được nửa chặng, không ít người say rượu lảo đảo qua lại trong phòng khách.

Trang Tinh cùng bạn trai đùa nghịch ở hồ bơi, cả hai như cố tình muốn ghép cặp Hạ Ngưỡng với Lạc Tinh Lăng.

Nhưng lúc này, chỉ có Hạ Ngưỡng đứng một mình bên tháp champagne, chậm rãi thưởng thức ly cocktail trong tay.

Một lát sau, Lạc Tinh Lãng cuối cùng cũng thu xếp xong công việc, anh ấy nâng ly rượu tự phạt nửa ly, tỏ vẻ áy náy: “Xin lỗi nhé, lão Phan uống say quá, tôi vừa phải xuống lầu tìm tài xế đưa họ về trước. Lúc này vào nhà, Thi Hoè lại thấy choáng, muốn nằm nghỉ nên tôi đưa cô ấy vào phòng.”

Hạ Ngưỡng không mấy ngạc nhiên: “Không cần xin lỗi, anh vẫn luôn là người tốt bụng mà.”

“Câu này không phải là chê trách chứ?”

Cô cười: “Là lời khen thật lòng.”

Cũng nhờ tính cách hòa đồng của anh ấy, dù là trong nhóm nam hay nữ, anh ấy luôn được yêu mến. Nên vừa mới về nước anh ấy đã có thể tụ tập được nhiều bạn học cùng trường cũ và bạn cũ đến chơi thế này.

Lạc Tinh Lãng thấy cô cười, tâm tình cũng thoải mái hơn: “Mấy năm không gặp, tửu lượng của em tốt hơn rồi.”

“Hồi trước tửu lượng của tôi tệ lắm à?”

“Đúng vậy, hồi đó em hay uống say rồi nói linh tinh.” Lạc Tinh Lãng nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, giọng điệu chột trảm xuống: “Tôi nghĩ em sẽ không đến...Tôi trước đây thật sự quá trẻ con.”

Cuộc trò chuyện chưa đi sâu vào chủ đề thì phía sau vang lên tiếng gõ cửa.

Trong không khí náo nhiệt, lẽ ra không ai nghe thấy.

Tuy nhiên Hạ Ngưỡng lại đứng ngay cạnh cửa nên ngoái lại nhìn, nét mặt cô chột khựng lại.

Đứng phía trước là Nhậm Hàng nhưng không khiến cô chú ý. Hạ Ngưỡng nhìn thẳng vào khuôn mặt của người thanh niên đứng sau lưng anh ấy.

Người ấy đang hút thuốc bên cạnh, làn khói lơ lửng khiến đường nét góc cạnh của Đoạn Tiêu trông mờ ảo hơn. Nhưng không thể che giấu được vẻ đẹp tuấn tú từ đôi lông mày cao và sống mũi thẳng.

Anh ăn mặc giản dị, áo phông đen, quần kaki nhưng vẫn toát lên vài phần vẻ tùy ý kiêu ngạo. Anh còn thêm phần bí ẩn, khó đoán hơn thời niên thiếu.

Lần gặp mặt cuối cùng của họ là vào mùa Hè của 6 năm trước.

Khi ấy, tại cầu thang chật hẹp của dãy nhà tập thể, anh tìm đến nhưng không bước vào phòng. Nghe cô nói muốn chia tay, anh im lặng hồi lâu, cuối cùng chỉ đáp một chữ “Được.”

Nhìn lại, họ từng chia tay rất êm đẹp.

Hạ Ngưỡng cũng không chủ động tìm hiểu tin tức về anh suốt những năm qua, bởi giữa họ có những người và một số chuyện cô không muốn nhắc lại. Vì thế, anh đã bị cô xếp gọn trong góc ký ức cũ kỹ.

“Lâu rồi không gặp.”

Đoạn Tiêu là người mở lời trước, thậm chí còn mỉm cười với Hạ Ngưỡng, nụ cười ôn hòa làm giảm đi phần nào sự sắc bén trên đường nét khuôn mặt của anh.

Như thể gạt bỏ hết những ký ức tuổi 17, 18 của anh, lúc này chỉ giống như một người bạn cũ lâu ngày không gặp.

Có lẽ cũng đúng, ai lại quá bận lòng với những cảm xúc mơ hồ thời niên thiếu?

Hạ Ngưỡng thả lỏng một chút sau khi suy nghĩ, mỉm cười lịch sự đáp lại: “Ừh, lâu rồi không gặp.”

“Hai người quen nhau à?”

Nhậm Hàng và Lạc Tinh Lãng hỏi cùng một lúc.

Ngón tay đang cầm ly rượu của Hạ Ngưỡng bất giác siết chặt hơn, cô nhanh chóng trả lời: “Là bạn học hồi cấp ba, chỉ học cùng lớp một năm.”

Đoạn Tiêu hơi cup mắt, không có ý định phản bác.

Trong giao tiếp của người trưởng thành, chỉ cần qua lại mời rượu là đủ, thậm chí không cần nhớ rõ tên của nhau. Đến khi tỉnh rượu, lại là một ngày mới bắt đầu.

Nhậm Hàng và Lạc Tinh Lãng nhanh chóng hòa nhập, từ chuyện rượu bia mà hai nhóm người của hai nhà đã vô tình tụ lại thành một bữa tiệc chung.

Ở ngôi nhà bên kia, ánh đèn laze nhiều màu sắc sáng rực, không khí sôi động hơn. Nơi vốn đã ồn ào càng trở nên náo nhiệt, giống như một buổi giao lưu quy mô lớn.

Lư Tùng mở một chai rượu vang đỏ bên cạnh hồ bơi, diễn trò khiến cả nhóm cô gái bật cười. Sau đó, anh ta chạy đến bên cạnh Đoạn Tiêu, thúc giục: “Anh Đoạn, nhìn cô gái kia thế nào?”

Người mà anh ta chỉ là Hạ Ngưỡng – người đang ngồi ở góc sofa chơi xếp quân cờ domino.

Trong căn phòng đầy ánh đèn nhấp nháy, cô ngồi yên lặng như một đóa nhài trắng kiêu sa.

Dường như không chịu nổi bầu không khí toàn người xa lạ, trong khi Lạc Tinh Lăng lại là người ôn hòa, không giỏi từ chối sự ân cần của người khác.

Lư Tùng phấn khích: “Hoàn toàn đúng gu của tôi! Trông ngoan ngoan thật đấy!”

Đoạn Tiêu tựa vai vào tường, ánh mắt vẫn còn chút men say nhẹ, mí mắt lười biếng khép hờ: “Cô ấy có người rồi.”

“Chủ bữa tiệc à? Tôi có hỏi qua, hai người hình như đã từng quen rồi chia tay... Mà kệ đi, đều đến chơi nhưng tôi không thấy anh ta giữ người ta kỹ lắm.”

Ly rượu trong tay Lư Tùng vang lên tiếng lách cách, một viên kẹo màu trắng rơi xuống.

Đoạn Tiêu nhìn chằm chằm vào những bong bóng li ti sủi lên trong ly rượu.

Lư Tùng đầy vẻ hào hứng, tự tin như nắm chắc phần thắng, ném cho anh một gói nhỏ: “Đây là để lát nữa thêm vui, anh Đoạn, cậu cũng thử chút đi.”

Anh cầm viên kẹo trong tay, không nói gì. Ánh mắt anh khẽ lướt qua, dường như không mấy bận tâm đến những màn đối đáp, tán tỉnh sắp diễn ra.

Thời gian trôi đến 10 giờ, bầu không khí trong phòng vẫn sôi động.

Một nhóm thanh niên con nhà giàu, không thể thiếu mùi thuốc lá và rượu nồng. Những người đàn ông qua lại bắt chuyện, toàn là những gương mặt Hạ Ngưỡng chưa từng gặp.

Cô ứng phó hết người này đến người khác, liếc nhìn Lạc Tinh Lăng bị một nhóm nam nữ vây quanh đến không thể thoát

thân, chỉ biết bất lực mím môi.

Cô nghĩ đến việc ra hành lang hít thở chút không khí, hoặc có thể về trước.

Khi đang chần chừ bước ra, tiếng bóng bay phát nổ bất ngờ vang lên khiến cô giật mình lùi lại, suýt nữa va đổ một tháp champagne.

Một bàn tay rộng lớn kịp thời nắm lấy cánh tay cô, kéo cô trở lại.

Hơi thở từ trên đầu áp xuống gần hơn, thoảng mùi bạc hà xen lẫn thuốc lá, lạnh lùng mà nhàn nhạt, kèm theo một tiếng nói trầm thấp: “Cẩn thận.”

Hạ Ngưỡng quay lại nhìn thấy người phía sau là ai, cô ngượng ngùng rút tay lại, lùi về sau vài bước: “Cảm ơn.”

Đoạn Tiêu nhét tay vào túi, vẽ mặt bình thản: “Lúc này đông người quá, quên chúc mừng em.”

“Chuyện gì?”

“Lúc mới về nước, tôi tình cờ thấy thông tin em đoạt giải trên sân bay.”

Tin tức quốc tế đó chắc chắn là cuộc thi ở Seoul gần đây. Hạ Ngưỡng bối rối cười nhẹ: “Cảm ơn, tôi cũng phải chúc mừng anh.”

Anh nhượng mảy, chờ đợi cô nói tiếp.

“Tôi... Tôi đang sử dụng công cụ AI mà công ty anh phát triển.”
Hạ Ngưỡng cảm thấy hơi hồi hộp, sợ để lại ấn tượng rằng mình quan tâm anh quá nhiều, “Dù trong nước hay quốc tế thì đúng là sản phẩm của công ty các anh tốt nhất. Xem ra sự nghiệp của anh phát triển rất tốt.”

Đoạn Tiêu nghĩ ngợi một chút, nhớ ra là công ty con nào đó mà tập đoàn đầu tư, không quá để tâm, điềm nhiên đáp: “Tôi chuẩn bị về rồi, tiện đường đưa em một đoạn?”

“À, tôi —”

“Tôi đưa em ra đến đường chính cũng được, khu vực này bắt xe hơi khó.”

Có lẽ giữa màn đêm náo nhiệt, bóng dáng cao lớn và thanh thoát của anh lại đứng lặng lẽ, trông đặc biệt điềm tĩnh và kiên nhẫn. Chính điều này khiến người ta khó lòng nói ra những lời từ chối quyết liệt.

Hướng chi... họ cũng từng là người quen cũ, chẳng đến mức phải quá lạnh nhạt.

Hạ Ngưỡng xách túi lên: “Vậy làm phiền anh rồi, để tôi đi nói với bạn tôi một tiếng.”

Khi cô bước về phía cửa, len qua đám đông đang nhảy múa, vai cô vô tình va phải Lư Tùng, người vừa bắt chuyện với cô khi nãy.

Nhưng ngay giây sau, khi Lư Tùng nhận ra cô đang đi về hướng của Đoạn Tiêu, biểu cảm anh ta thoáng trở nên kỳ lạ.

Anh ta không nói gì thêm, cũng không ngăn cản.

Đoạn Tiêu lái một chiếc siêu xe màu đen thấp, phong cách kín đáo. Nhưng sau khi cô lên xe, anh vẫn chưa khởi động ngay.

Anh hơi rũ mắt, góc nghiêng cho thấy lưng hơi khom, vài đốt xương gầy gò hiện lên rõ ràng. Xương mày sắc lạnh, gương mặt trẻ trung với nét phong trần ngông nghênh, lại lộ ra chút uể oải. Dầu vậy, vẫn có thể nhìn ra anh đang chìm trong suy nghĩ.

Hạ Ngưỡng thất dây an toàn, trong lòng có chút bồn chồn không yên. Chàng trai ngông cuồng và kiêu ngạo của ngày xưa giờ đây dường như đã trở nên trầm lặng và u uất hơn nhiều.

Khi cô còn đang lưỡng lự không biết có nên mở lời hay không, Đoạn Tiêu đã khẽ cười: “Xin lỗi, tôi vừa hơi mất tập trung.”

Nghe lời khách sáo của anh, cô bỗng dưng cảm thấy bất an một cách khó hiểu: “Không sao đâu.”

Anh đưa qua một chai nước, đôi mắt hơi mơ màng nheo lại: “Em uống rượu, dạ dày không khó chịu sao?”

Hạ Ngưỡng nhận lấy, nở một nụ cười thân thiện trước ý tốt của anh: “Tôi không uống nhiều lắm. Anh đang nghĩ gì thế? Có chuyện gì quan trọng hơn cần làm sao?”

Đoạn Tiêu khởi động xe, tay giữ chặt vô lăng, khẽ cười lắc đầu: “Tôi đang nghĩ, con người ta hiếm khi hối hận về những việc mình đã làm.”

Nhưng đối với những việc chưa làm, thường lại luôn day dứt khôn nguôi.

Chương 71: Nếu như – Đang khóc

Đêm ở Kinh Châu luôn đặc biệt sáng rực, với những tòa nhà cao tầng nối tiếp nhau rực rỡ ánh đèn neon. Cửa sổ chiếc McLaren mui trần được hạ thấp xuống một chút, không biết xe chạy đến tuyến đường chính nào mà bất ngờ tắc đường.

Khi vừa lên xe, anh hỏi thêm một câu có thuận đường hay không. Giọng chân thành và lịch sự như chỉ tiện đường nên hỏi. Hạ Ngưỡng thuận theo, đọc địa chỉ căn hộ của mình.

Bên trong xe, bản nhạc êm dịu bị tạm dừng khi Đoàn Tiêu nhận một cuộc gọi.

“Tối nay?” Người đàn ông chống khuỷu tay lên cửa sổ xe một cách lười nhác, bật cười khế: “Tại sao lại không làm vậy đi, không mặc thì càng đẹp hơn.”

“...”

Anh đeo tai nghe Bluetooth, mặc dù cô không nghe đầu dây bên kia nói gì, nhưng giọng điệu mập mờ của anh cũng đủ để cô đoán rằng đó có thể là một nửa nào đó của anh.

Đường nét sắc sảo, nụ cười ngông nghênh pha chút trác táng, đây mới là vị đại công tử nhà họ Đoàn.

Hạ Ngưỡng dù vẫn còn khá ngây ngô trong mảng này, nhưng sống trong một vòng quan hệ dính dáng với nửa giới giải trí, cô cũng nghe hiểu được phần nào.

Chỉ thấy cổ họng khô khốc, cô lại uống thêm vài ngụm nước.

Cuộc gọi kết thúc, xe vẫn kẹt cứng giữa dòng người.

Hàng dài đèn xe màu đỏ như những con rồng nối đuôi nhau, thấp sáng cả khu trung tâm rộng lớn của Kinh Châu.

Cô quạt nhẹ bên má, thì thầm: “Nóng quá.”

Đoạn Tiêu với thính lực nhạy bén đã nghe thấy rõ. Anh kéo cửa sổ xe lên, để không khí lạnh từ điều hòa lan tỏa trong không gian kín: “Điều hòa đã bật hơi lớn, tôi sợ em bị cảm lạnh.”

Dù sao Hạ Ngưỡng đang mặc một chiếc váy hai dây, khi ngồi xuống, vạt váy co lên đến đùi. Trong xe không thấy có chăn hoặc khăn lông, cô chỉ có thể dùng chiếc túi xách mang theo để che lại.

Hai má cô vô thức đỏ lên, qua gương chiếu hậu thoáng nhìn thấy chính mình, cô mới nhận ra điều gì đó không bình thường.

Đoạn Tiêu cũng chú ý, hơi nhúm mày: “Em nóng thành thế này, đã uống phải cái gì à?”

Xe bắt đầu lăn bánh, dòng xe cộ đông đúc thì thoáng vọng lại vài tiếng còi xe chói tai. Âm thanh lúc gần lúc xa, nhưng như thể bị ngăn cách bởi một lớp da mờ mịn, không quá nhức tai.

Mí mắt Hạ Ngưỡng ngày càng nặng, cô trả lời bằng giọng mơ màng: “Một ly cocktail... nửa ly rượu vang.”

“Không uống những thứ người khác cho đấy chứ?”

“Nhưng những người đó là...”

“Không phải bạn của bạn trai em, cũng chẳng phải bạn của em.” Giọng điệu của anh thản nhiên, mang theo chút ý cười: “Có vẻ như họ là bạn của tôi, em có hiểu họ không?”

“Tôi không uống...” Thực ra lúc này cô cũng chẳng nhớ rõ lắm. Đầu óc mơ màng, cô nuốt khan một cách khó nhọc. “Đoạn Tiêu,

tôi thấy hơi khó chịu.”

Giọng nói của anh trầm ổn, chậm rãi như đang kiên nhẫn dẫn dắt: “Khó chịu ở đâu?”

Điện thoại trong túi bắt đầu reo vang, kèm theo tiếng rung. Hạ Ngưỡng lóng ngóng mở khóa túi, muốn lấy điện thoại ra nghe.

Nhưng càng vội lại càng rối, chiếc điện thoại lại trượt từ trên đùi cô sang phần phân chia của bảng điều khiển bên cạnh, rồi rơi thẳng xuống ghế của Đoạn Tiêu.

Anh chậm rãi tắt xe vào lề đường, ánh mắt lặng lẽ nhìn về phía cô – người đang hơi dựa vào lưng ghế, bất lực và có chút hoang mang.

Trên màn hình điện thoại hiện lên ba chữ lớn “Lạc Tinh Lãng”.

Anh trượt ngón tay qua nút nhận cuộc gọi, áp điện thoại lên tai. Giọng nói thản nhiên nhưng đầy ngôn cuồng vang lên: “Tôi là Đoạn Tiêu.”

Lạc Tinh Lãng, người đã nghe danh anh qua miệng Nhậm Hàng, bị câu giới thiệu thẳng thắn này chặn họng, lời lẽ chuẩn bị sẵn đều nghẹn lại. Anh ấy ngập ngừng hỏi: “Hạ Ngưỡng nói đi trước, là đi cùng anh sao?”

“Phải. Vừa nãy quên chưa nói với anh, tôi không chỉ là bạn học cấp ba của cô ấy mà còn là mối tình đầu của cô ấy.”

Khi Đoạn Tiêu nói những lời này, ánh mắt anh nhìn thẳng vào Hạ Ngưỡng – người đang nửa khép hờ đôi mắt. Anh nói với vẻ thành thạo nhưng lại phảng phất sự trầm lắng khó tả xen lẫn chút khinh miệt.

Việc bất ngờ nhắc lại chuyện cũ không chỉ khiến cô cảm thấy mờ hồ mà đầu dây bên kia, Lạc Tinh Lãng cũng rơi vào trầm

mặc.

Anh lại mất kiên nhẫn, lên tiếng hỏi: “Còn chuyện gì không?”

Một người là mối tình đầu, người còn lại thậm chí không thể coi là bạn trai cũ.

Lạc Tinh Lãng nghe rõ ý tứ của anh, lại không nghe thấy Hạ Ngưỡng có ý muốn nhận điện thoại, đành biết điều nói: “Không có gì.”

Khi cuộc gọi kết thúc, Hạ Ngưỡng đã tạm thời nhắm mắt lại, thiếp đi.

Đoạn Tiêu chuyển điện thoại sang chế độ máy bay rồi cất điện thoại vào lại túi xách của cô.

Nhìn làn da hồng phớt trên cổ, trên má của cô, anh khẽ vuốt nhẹ lọn tóc bên má cô bằng đầu ngón tay, thì thầm một cách nhẹ nhàng: “Thích mà lại nhẫn nhục thế này à?”

“Ngay cả người phụ nữ của mình cũng không giữ được thì anh ta có gì đáng để em chọn?”

Rõ ràng biết không có câu trả lời, anh vẫn lẩm bẩm như tự nói với chính mình.

Chiếc xe dừng lại trước cổng chính của khu biệt thự Vạn Hòa, sau đó tiến thẳng vào sân.

Chủ nhà đều không ở đó, chỉ có dì Vương đang dọn dẹp mấy việc lặt vặt và chuẩn bị trở về phòng của bảo mẫu. Nhìn thấy anh ôm một người phụ nữ về căn nhà chính, bà ấy không khỏi kinh ngạc: “A Tiêu... cháu làm gì thế này?”

Đoạn Tiêu ra hiệu cho bà ấy bấm thang máy: “Không phải chuyện của dì.”

Anh ôm người bước thẳng lên lầu, chuẩn bị vào phòng, dì Vương đứng gần, ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng, bèn hỏi thêm: “Có cần nấu ít canh giải rượu không?”

“Không say.”

Câu nói vừa dứt, cửa thang máy đóng lại.

Đêm khuya, bữa tiệc tại khu biệt thự liên kè đã đến hồi kết thúc. Dưới sàn nhà la liệt dây ruy băng và những mảnh vụn của những quả bóng bay đã nổ tung.

Trước khi rời đi, Nhậm Hàng bị Lư Tùng khoác vai kéo lại: “Cậu không tò mò anh Đoạn đi đâu à?”

“Ý gì?”

“Cậu ấy vừa cướp bạn gái người ta đấy!” Lư Tùng làm ra vẻ thần bí, cười gian: “Tôi còn tưởng cậu ấy không thích kiểu đó, ai dè cướp đi mất từ tay tôi.”

Nhậm Hàng dù uống khá nhiều nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo: “Ồ, cậu nói cô bạn học cũ kia à?”

“Đúng thế, cậu ấy đưa đi luôn rồi.”

“Đưa đi thì đưa đi, sợ gì chứ.” Nhậm Hàng liếc Lạc Tinh Lãng, người vẫn giữ vẻ mặt bình thản và đang giúp bạn gọi xe, rồi nhớ lại ánh mắt chăm chú của Đoạn Tiêu lúc đứng trên ban công nhìn về phía người ta. Anh ấy lẩm bẩm: “Chẳng trách lại nhìn lâu như thế.”

Lư Tùng thấy phản ứng của anh ấy quá hồ hững, không khỏi khó hiểu: “Cậu không tò mò thật à? Trước đây chúng ta chơi đùa bao nhiêu mà chẳng thấy gì, sao lần này cậu ấy lại để ý một cô gái? Đã vậy còn là bạn gái cũ của người khác.”

“Anh Đoạn của cậu lớn đến giờ, có việc gì mà chưa từng làm qua?”

Trong vòng tròn này của họ, nói đến sự chung thủy, chẳng mấy ai có. Từ 17, 18 tuổi bắt đầu quen biết người khác giới, thậm chí sớm hơn. Họ đã từng chứng kiến những bậc cha chú còn trác táng hơn, những chốn xa hoa tột cùng, và cả những giao dịch bẩn thỉu nhất.

Giữa môi trường như vậy, mấy người bọn họ vẫn giữ được chút gì đó tương đối sạch sẽ, đã là hiếm hoi lắm rồi.

Chưa làm qua...Đoạn Tiêu 18 tuổi đã ra nước ngoài học ở Harvard, hoàn thành chương trình trong 3 năm, rồi giành thêm 3 năm làm việc ở Phố Wall, khởi nghiệp từ quỹ đầu tư và mạo hiểm.

Hiện tại, anh là một tay khổng lồ tài chính có tiếng ở khu vực Bắc Mỹ. Nói anh tập trung vào lĩnh vực nào cụ thể thì không hẳn, nhưng chuỗi ngành công nghiệp trong tay anh đã sâu đến mức người thường khó lòng chạm tới.

Lư Tùng suy nghĩ một lúc, nói: “Bên cạnh cậu ấy chưa từng xuất hiện người con gái nào!”

“Đúng thế.” Nhậm Hàng vẫn thản nhiên như cũ: “Đến tuổi này rồi, kìm nén quá cũng hóa bệnh thôi.”

“...”

Ánh đèn pha lê rục rở phản chiếu trong mắt cô, tạo cảm giác mơ màng không chân thực. Bị một chút nước vỗ nhẹ lên mặt, Hạ Ngưỡng lơ mơ tỉnh dậy bởi cảm giác nóng rục từ lồng ngực.

Dưới người cô là một chiếc sofa gỗ hoàng lê, dù đã lót thảm vẫn phảng phất mùi hương nhả nhận của gỗ đàn hương. Môi trường xa lạ khiến cô hơi ngơ ngác: “Đây là đâu?”

“Nhà tôi.” So với trạng thái lơ mơ của cô, ánh mắt Đoạn Tiêu rõ ràng rất tỉnh táo. “Em ngủ mê ngủ mệt, gọi thế nào cũng không dậy. Tôi đành phải đưa về đây.”

Hạ Ngưỡng nhú mào, nói ngắt quãng”Xin lỗi... hình như tôi đã uống phải thứ gì đó lung tung.”

Trước đây cô từng nghe bạn bè nhắc đến, rằng ở một số buổi tiệc sẽ có người vì ham mu.ốn tình ái mà cho thêm gì đó vào rượu. Cảm giác của cơ thể hiện giờ, có lẽ chính là bị trúng chiêu.

Cố gắng giữ chút lý trí, cô bám lấy hy vọng cầu cứu: “Có thể đưa tôi... đưa tôi đến bệnh viện không?”

Anh ngồi đối diện không nhúc nhích, thản nhiên nhìn cô đang luống cuống chỉnh lại mảnh vải không đủ che phủ làn da trắng ngần. Giọng nói bình thản cất lên: “Khuya rồi, phiền em đừng cởi đồ trước mặt tôi.”

“Nóng quá...”

Cô dần không còn nghe rõ lời anh nói. Những ngón tay vô thức bám vào đùi để giữ tỉnh táo, nhưng ánh mắt lại bị hút bởi hành động của chàng trai.

Đoạn Tiêu ngồi đó, bình thản nhìn cô phát tình, chậm rãi tháo chiếc đồng hồ trên cổ tay. Đôi tay anh thon dài, các ngón tay thẳng tắp, lòng bàn tay rộng rãi.

Trên cánh tay anh là những đường gân nổi mạnh mẽ, làn da trắng lạnh càng tôn lên sự sắc nét của từng mạch máu.

Anh rõ ràng không nhìn cô, chỉ nghiêng người làm việc của mình với sự tập trung không chút lay động, nhưng Hạ Ngưỡng không thể ngừng dõi theo anh.

Có lẽ vì anh đẹp đến mức khiến người khác không thể cưỡng lại. Với cô lúc này, trong cơn mơ màng, sức hút ấy càng tăng lên gấp bội.

Ánh mắt cô dõi theo bóng dáng thoáng qua của anh, từ bờ vai rộng, dáng vẻ lười biếng đến chiếc yết hầu hơi động đậy mỗi khi anh nói.

Đoạn Tiêu không vội, anh cầm ly trà trên bàn lên rót nước: “Em từng ngủ với anh ta chưa?”

Nước trong ly lạnh, tỏa ra hơi mát, chẳng mấy chốc hơi lạnh tụ lại bên ngoài thành cốc.

Đầu ngón tay anh thon dài, gập lại chạm vào miệng ly ướm nước, ngón tay miết chậm chậm, lặp đi lặp lại như vô tình nhưng lại toát ra vẻ căm dỗ lạ lùng.

Cô không còn chú ý đến lời anh nói, chỉ vô thức tiến lại gần Đoạn Tiêu trong sự căm dỗ đó.

Hỏi xong câu đó, anh lại không quan tâm câu trả lời của cô, chỉ khẽ cười như không có ai xung quanh: “Nhưng cho dù em có mang thai con của người khác, sinh ra rồi cũng phải theo họ Đoạn của tôi.”

Con mỗi đã lọt lưới, ánh mắt cô dừng trên cốc trà trong tay anh.

“Khát à?” Đoạn Tiêu nhàn nhạt đặt tay lên eo cô, ngón tay thon dài gạt nhẹ dây váy mỏng manh trên bờ vai cô, “Sao lại cứ tự làm đau mình thế?”

Cơ thể Hạ Ngưỡng hoàn toàn mềm nhũn, không còn chút sức lực. Khi anh nâng cô lên từ tấm thảm rồi đặt cô ngồi lên đùi mình, cốc trà trong tay anh rung nhẹ, vài giọt nước bắn ra ngoài, rơi lên da cô.

Làn da cô giật mình vì lạnh.

Có lẽ cô đang cố gắng vật lộn, nhưng đã bị anh giữ chặt lại.

“Tôi biết kiểu người như em. Tở ra yếu đuối không có ích gì đâu, chỉ khiến người khác được nước làm tới.”

Rõ ràng anh ngược lên nhìn cô đang ngồi trên đùi anh, nhưng lại có một sự thương hại trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Đầu ngón tay trắng mịn của anh dính chút nước trà, chạm nhẹ vào khóe môi cô. Hạ Ngưỡng vô thức ghé lại, trong trạng thái mơ màng li.ếm lấy.

Anh cố tình không đưa nước cho cô uống, mà ác ý nhúng ngón tay vào cốc trà lạnh, sau đó đưa vào miệng cô, đùa nghịch đầu lưỡi của cô.

Ngón tay anh bị lưỡi cô li.ếm ướt nhẹp, dính đầy nước bọt. Đoạn Tiêu bật cười trầm thấp, rút tay về.

Sau khi dùng khăn giấy lau khô tay, anh gọi tên cô: “Hạ Ngưỡng.”

Lúc này, chiếc váy dây trên người cô đã trượt xuống quá nửa, lộ ra đường cong tròn trịa của bờ ngực. Ánh mắt cô mơ màng, không rõ ràng, lại phảng phất nét mỉa mai hoặc khiến người khác dễ dàng nghĩ rằng cô đang cố tình quyến rũ.

Đoạn Tiêu đưa tay lên đỡ lấy ngực cô khi cô đang tiến sát lại gần, ngón tay chạm vào làn da mềm mại, xoay vòng chậm rãi, mang theo chút dụ dỗ: “Em đang làm gì thế?”

Hạ Ngưỡng nhẹ nhàng cọ cọ đầu gối đang nằm giữa hai chân anh, như thể nghĩ rằng hành động nhỏ bé ấy sẽ không bị anh phát hiện. Tay cô chạm vào gấu áo T-shirt của anh, ngoan ngoãn dán vào, rồi vô cùng đau khổ thì thầm: “Xin lỗi...”

Tiếng thở dài vang lên nơi cổ họng anh, giọng nói hào phóng nhưng đầy ý tứ: “Muốn tôi giúp em không?”

Cô gật đầu, rồi lại lắc đầu khó chịu. Nhưng bàn tay vẫn không kìm được, khẽ cào nhẹ lên vùng cơ bụng rắn chắc của anh, miệng vẫn lặp lại câu: “Xin lỗi...”

Hạ Ngưỡng hôn lên mặt và khoe môi anh. Trong lúc cảm nhận bàn tay anh trượt trên người mình, ngọn lửa khó chịu trong cơ thể dường như vơi đi phần nào.

Trong ý thức mơ hồ, cô tin rằng đây là cách để bản thân thoát khỏi cảm giác khó chịu và cô làm theo bản năng, không ngừng lại được.

Chàng trai nắm lấy gáy cô, kéo cô lại gần hơn để đáp trả nụ hôn. Trong khoảnh khắc ấy, anh cảm nhận được vị ngọt đắng khô khốc trong miệng cô, thấy đôi hàng mi run rẩy nhẹ nhàng của cô. Lưỡi của anh cũng dần tê đi bởi sự va chạm ấy.

Hạ Ngưỡng cảm giác mọi xúc giác trên cơ thể mình như chìm vào một giấc mộng. Những cơn đau âm ỉ nơi da thịt mềm mại, và đường cong mượt mà nơi cổ và vai không ngừng nhấp nhô. Anh áp sát thật gần, ấn vào thật sâu, và hôn cô thật mạnh.

Trong giấc mơ, sao lại có cảm giác chưa từng có trước đây, chân thực đến vậy?

Tại sao cô lại mơ thấy Đoạn Tiêu, người đã lâu không gặp? Khuôn mặt ấy, từng bị lãng quên trong những năm tháng thiếu nữ ngây thơ của cô, giờ đã chẳng còn mang dáng vẻ non nớt của một chàng trai năm nào.

Thứ thay đổi là sự cao ngạo lạnh lùng qua năm tháng trưởng thành.

Cô biết, từ sau cuộc chia ly 6 năm trước, anh vẫn sống tốt. Trong vòng bạn bè của Lục Gia Trạch, hình bóng anh vẫn thường xuyên xuất hiện, vẫn là cậu công tử bảnh bao, tài giỏi, đầy quyền lực.

Năm đầu tiên, anh diện áo bóng chày phong cách Mỹ, tràn đầy khí thế khi cầm gậy bóng chày trên sân, phía sau là nhóm bạn cười đùa âm ỉ.

Năm thứ hai, anh nhận học bổng toàn phần của Harvard Business School, tham dự tiệc tối theo lời mời của các doanh nhân nổi tiếng. Năm thứ ba, anh xuất hiện trong lễ tốt nghiệp sớm, trên người đeo đầy những dải băng tượng trưng cho thành tích danh dự.

Năm thứ tư, cô ít lướt mạng hơn và dường như không còn thấy anh nữa. Nhưng không sao cả, cô có cuộc sống của mình, cũng không cố ý nghĩ về anh.

Năm thứ năm, Lục Gia Trạch có lẽ đã xóa cô khỏi danh sách bạn bè, hoặc đơn giản chỉ là chặn những người không quan trọng như cô.

Dẫu vậy, nhờ một cơ duyên tình cờ, cô phát hiện anh giờ đây không còn phải dựa vào vòng bạn bè để cô nhìn thấy nữa. Anh đã trở thành một doanh nhân thành đạt, đầy tiếng tăm.

Đến năm thứ sáu, cô đã gần như quên hẳn anh.

Khi anh xuất hiện, Hạ Ngưỡng không khỏi sửng sờ.

Những ký ức bồi hồi và cảm xúc thiếu nữ không hề lập tức ủa về, thay vào đó là một cảm giác nhàn nhạt, đủ để nói một câu: “Lâu rồi không gặp.”

Chăn trên giường mang một màu tối, đây không phải phòng của cô. Mùi hormone trong không khí lan tỏa khắp nơi, xúc giác trên

đầu ngón tay ngày càng rõ rệt.

Hạ Ngưỡng không chắc liệu mình có đang rơi nước mắt hay không, nhưng sự tập trung khó khăn lắm mới giữ được, lại dần dần tan biến trong từng nụ hôn nhẹ nhàng và chậm rãi.

Vòng eo cô bị siết chặt, mái tóc đen nhánh bị anh vuốt đi vuốt lại. Trong cơn nóng rực đầm mồ hôi, cô vòng tay ôm lấy cổ anh, gò má vô thức áp vào hàng mi hơi ướt của anh, như một sự an ủi vụng về.

Thì ra là Đoạn Tiêu đang khóc sao? Anh đau lắm ư?

Nhưng cô nhớ mình đã nói xin lỗi rồi mà. Cô đâu cố ý lợi dụng anh.

Đôi môi mỏng của anh lẩm bẩm, nói những lời mà cô chẳng thể nghe rõ. Là gì nhỉ? Trong đêm nay, cô vẫn không thể hiểu được.

“Nếu có thể, anh cũng muốn yêu em một cách đàng hoàng.”

Chương 72: Video – Với tôi, có gì là không thú vị?

Cả một đêm trần trọc, từ phòng ngủ đến phòng tắm rồi quay lại giường, đến khi cô yên bình ngủ thiếp đi thì trời đã dần sáng.

Dù khoảng cách gần gũi đến mức nào, nhưng Đoạn Tiêu vẫn chỉ cảm thấy như mình đang đẩy cô ra xa hơn.

Năm thứ ba sau khi tốt nghiệp, anh giành được quyền kiểm soát thị trường công nghiệp lớn nhất Bắc Mỹ.

Vị giáo sư già đã dạy anh rất nhiều điều giờ đang nằm trên giường bệnh, mắt khép hờ nhìn anh, cũng đang dạy anh bài học cuối cùng: “Xiao, em quá nóng vội để nhanh chóng đạt được thành công. Đôi khi tôi tự hỏi, em thực sự là đang không ngừng đạt được, hay là không ngừng đánh mất? Có quá nhiều lợi ích đạt được nhưng những điều chân thật lại quá ít.”

Anh cầm hai hộp thuốc diazepam* trong tay, không nói gì.

*(*Diazepam: Diazepam là loại thuốc an thần, gây ngủ, làm giảm tình trạng lo âu.)*

“Dựa vào thuốc thực sự hiệu quả sao? Em đang kiểm chế d.ục vọng của mình sao?” Vị giáo sư già th.ở d.ốc, ánh mắt chứa đầy nỗi xót xa khi nhìn anh, “Em còn điều gì chưa nắm chắc trong tay sao? Em phải hiểu, không phá thì không xây.”

Mọi người xung quanh đều lo lắng cho anh, bởi những năm gần đây cách hành xử của Đoạn Tiêu ngày càng trở nên nguy hiểm và khó lường.

Anh ra ngoài lúc nào cũng mang theo hàng chục loại giấy tờ tùy thân khác nhau, hoạt động kinh doanh trải dài khắp các khu

vực và quốc gia.

Anh thao túng thị trường chứng khoán, nắm giữ các huyết mạch kinh tế ở nhiều nơi khác nhau. Chỉ cần giữ vững quy tắc ở những nơi đó, những kẻ hỏ mà người khác muốn tìm cách lợi dụng cũng không thể tìm ra.

Thương trường anh có lối đi riêng, chính trị anh có người hậu thuẫn.

Kẻ thông minh luôn khó đối phó nhất. Anh không bao giờ để mình rơi vào tình cảnh bị giam cầm hay lầy lội trong vũng bùn.

Vậy thì còn điều gì cần kiểm chế nữa?

Những năm qua, Đoạn Tiêu rất ít khi dừng lại để tự hỏi câu hỏi này. Đối với anh, đó chỉ là việc lặp đi lặp lại ngày qua ngày, hao tổn sức khỏe để đối lấy khối tài sản mà ai ai cũng thèm muốn, rồi sống một cuộc đời cao cao tại thượng.

Nhưng nghĩ kỹ, anh cũng từng có những giây phút bình tĩnh lại.

Mười năm trước là lần thứ nhất, sáu năm trước là lần thứ hai.

Và đêm nay là lần thứ ba.

Đoạn Tiêu nhìn Hạ Ngưỡng đang nằm trên giường. Tại sao vòng vo mãi, cô vẫn là người khiến anh nghiện nhất? Điều ám ảnh anh rốt cuộc là gì?

Là sự lương thiện của cô, sự đơn thuần của cô, sự kiên cường của cô.

Nếu cô có thể đối xử tốt với mọi người thì liệu cô có thể đối xử tốt với anh? Mười năm trước cô đã lựa chọn cứu anh, vậy tại sao không thể chấp nhận phần đen tối của anh?

Anh không nên buông tay vào mùa Hè năm ấy, không nên để vết thương ấy nhiễm trùng.

Để rồi đổi lại mỗi đêm mất ngủ sau này, vết thương ấy không ngừng xấu đi, cho đến khi sự thối rửa của ha.m mu.ốn nuốt chửng bản thân anh.

Khi Hạ Ngưỡng mở mắt, cô chỉ cảm thấy cơ thể mình như vừa bị tháo rời rồi lắp lại. Ký ức về đêm qua đứt quãng như thể cô uống đến say mềm, nhưng cô biết rõ rằng mình không uống quá nhiều.

Rèm cửa vẫn đóng kín, trong phòng ngoài cô ra thì không còn ai khác.

Trong một sự nhầm lẫn kỳ quặc nào đó, cô đã ngủ với Đoạn Tiêu.

Cô đã ngủ với người yêu cũ từ 8 trăm năm trước chưa từng liên lạc lại, suốt một đêm.

Hạ Ngưỡng cảm thấy cuộc đời 24 năm luôn đi đúng khuôn khổ của mình, chỉ trong một đêm đã hoàn toàn mất sạch sự trong sạch. Cô mệt mỏi xoay người, mặt vùi vào chiếc gối mềm mại, cố gắng trốn tránh hiện thực.

Tại sao lại là anh...

Năm đó, chia tay là quyết định mà cô đã suy nghĩ thấu đáo. Ở độ tuổi này, cô cũng đã chẳng còn coi mối tình đầu thuở 17, 18 là điều quan trọng nữa.

Có lẽ là do những ly rượu bị pha trộn gì đó, cơ thể vẫn còn lưu giữ ký ức mơ hồ, từng khung hình ngắt quãng hiện lên trong đầu cô.

Trong suốt quá trình, cảm giác không hẳn là khó chịu, chỉ là khi tỉnh táo lại, hậu quả để lại thật sự nặng nề.

Cô cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ bằng lụa trên người, rõ ràng là của Đoạn Tiêu. Trên cánh tay cô vẫn còn vài vết đỏ nhàn nhạt, chắc hẳn cũng do anh để lại.

Hóa ra trên giường, anh lại có phong cách này sao?

Đêm qua, đến mấy lần đường như vẫn không đủ.

Quá xấu hổ, thực sự quá xấu hổ... Làm thế nào để đối mặt với đối tượng tình một đêm đây, huống chi đối tượng này lại chính là người yêu cũ mà cô từng chia tay?

Hạ Ngưỡng buột miệng phát ra một tiếng rên rỉ đầy buồn bực.

Đúng rồi, để phòng bất trắc, trước tiên phải đi uống thuốc tránh thai đã.

Nhưng trong lúc lý trí của cô vừa trở lại, tiếng xoay tay nắm cửa đột nhiên vang lên.

Hạ Ngưỡng quay người hơi mạnh nên kéo căng cơ ở đùi, đau đến mức nhăn nhó mặt mày. Cô giấu nửa mặt vào trong chăn, ánh mắt vừa cảnh giác vừa lúng túng nhìn về phía cửa.

Khi Đoạn Tiêu bước vào mang theo mùi khói thuốc nồng đậm. Anh mặc sơ mi và quần tây, tóc chải gọn gàng sang một bên, như thể chỉ cần khoác thêm một chiếc áo vest là có thể đi làm ngay lập tức.

Rõ ràng anh đã thức dậy từ lâu.

Trong khoảnh khắc im lặng khi cả hai nhìn nhau, Đoạn Tiêu là người phá vỡ bầu không khí trước, giọng điệu bình thản như không có chuyện gì xảy ra: “Xuống ăn sáng chứ?”

“Máy giờ rồi?” Giọng Hạ Ngưỡng hơi khàn, cô ho khan một tiếng, rồi đỏ mặt hỏi tiếp: “Túi và quần áo của tôi đâu? Anh đi đâu vậy?”

“10 giờ rồi. Túi của em để ngoài bàn trà. Tôi vừa xong việc quay lại.” Anh kiên nhẫn trả lời từng câu một, cuối cùng cố ý nhấn mạnh: “Quần áo bị hỏng rồi. Tôi đã chuẩn bị sẵn một bộ mới ở cuối giường.”

Cô càng thêm lúng túng: “Cả đồ lót cũng...”

“Đều có cả.”

Hạ Ngưỡng khẽ ngồi dậy, ngập ngừng một lát rồi lí nhí nói: “À thì... Anh có thể giúp tôi mua thuốc được không?”

Đoạn Tiêu nhìn cô một cách vô cảm, tay rút túi quần: “Không cần đâu, tôi mới tiêm thuốc tránh thai không lâu.”

“...”

Thì ra kinh nghiệm của anh cũng khá phong phú đấy.

Cô không hiểu tại sao, nhưng trong lòng dâng lên chút cảm giác khó chịu. Rồi ký ức về cuộc gọi của anh trên xe tối qua chợt lóe lên trong đầu cô.

“Tôi không có ý gì khác.” Hạ Ngưỡng suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: “Tôi chỉ muốn hỏi... hiện tại anh có bạn gái không?”

Đoạn Tiêu không nhanh không chậm trả lời: “Nếu có thì sao?”

Cô giận đến mức xấu hổ, thậm chí không nghe rõ anh chỉ đang giả định: “Tôi uống nhầm đồ, chẳng lẽ anh cũng uống nhầm sao? Nếu anh có bạn gái, tại sao không đẩy tôi ra?”

Anh xoa nhẹ ngón tay lên trán, cười một cách gian xảo và ác ý:
“Tôi đâu có thiệt gì.”

“...”

Trong mắt anh, dường như không cần phải giữ sự thủy chung với người yêu. Từ thái độ của anh đêm qua, cũng đủ thấy anh chẳng thiếu bạn tình.

Cái “Văn hóa tốt” ở nước ngoài thực sự đã nuôi anh thành một kẻ phóng túng thế này.

Mặt Hạ Ngưỡng đỏ lên vì tức giận, cũng chẳng buồn đôi co với anh nữa. Cô đứng dậy, cầm túi quần áo mới ở cuối giường, hùng hổ đi vào phòng tắm.

Vừa vào phòng tắm có gương, cô mới nhìn rõ các dấu viết trên người mình có bao nhiêu là khoa trương..

Ngực, cổ, xương bả vai, và cả gốc đùi... Những vết đỏ chẳng chịt như thể bị ai đó lang thang trên người cô cả đêm. Chẳng trách được toàn thân cô bây giờ đau nhức đến thế.

Anh đâu phải lần đầu đụng chạm phụ nữ, vậy mà lại hành xử như một con chó điên.

Trong túi quần áo là một chiếc váy dài, may mà còn có thêm một chiếc áo khoác ngoài để tạm che chắn chút ít.

Đợi cô thay đồ, dùng đồ vệ sinh cá nhân dùng một lần chỉnh trang bản thân xong xuôi bước ra, mới phát hiện Đoạn Tiêu đã không còn trong phòng.

Dì Vương gõ cửa bước vào: “Cô Hạ, bữa sáng cô muốn dùng kiểu Trung hay kiểu Tây?”

“Cháu không ăn đâu ạ.” Khi cô cầm túi xách của mình lên thì nhận ra một chiếc đèn sáng đỏ nhấp nháy ở góc tường. Nhìn qua, cô hỏi: “Cái camera này đang hoạt động ạ?”

Phòng của Đoạn Tiêu là một căn hộ rộng rãi, bao gồm phòng khách bên ngoài và phòng ngủ bên trong. Chiếc camera mini nằm ở góc Đông Nam của phòng khách, đủ để bao quát toàn bộ khung cảnh ở đây.

Hạ Ngưỡng không nhớ rõ đêm qua bọn họ có làm gì ở bên ngoài hay không.

Nhưng cô biết rất rõ, mình đã c.ởi đồ ở ngoài.

Bằng chứng là đôi giày và chiếc váy bị xé rách vẫn nằm đó.

Dì Vương giải thích: “A Tiêu đã mấy năm nay không về nước. Đặt camera ở đây cũng không có vấn đề gì, vì cậu ấy tự theo dõi qua điện thoại.”

Hạ Ngưỡng mím môi: “Anh ấy đâu rồi ạ?”

“Vừa đi không lâu. Chủ tịch Đoạn gọi điện cho cậu ấy, chắc là vì công việc.”

“Số điện thoại của anh ấy...” Cô lấy hết can đảm nói nốt câu trước ánh mắt ngạc nhiên của Dì Vương, “Dì có thể nói cho cháu không?”

Trên đường về, Hạ Ngưỡng mở điện thoại và nhận được một loạt tin nhắn.

Đầu tiên là Ôn Vân Miểu hỏi sao tối qua cô không về nhà. Sau khi trả lời, lại nhận được một chuỗi cuộc gọi nhỡ dồn dập từ Trang Tĩnh: “Tối qua cậu làm gì mà không nghe điện thoại vậy?”

“Tớ quên bật máy...” Đầu cô vẫn hơi đau, không biết có phải do dư âm của thứ thuốc kia không. Vừa xoa thái dương vừa hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Lạc Tinh Lãng đang ở bệnh viện! Tối qua sau khi đưa bọn tớ về, chẳng hiểu sao lại bị xe tông phải.”

Hạ Ngưỡng nhíu mày: “Sao lại bị tông?”

“Tớ không rõ nữa, là một chiếc xe tải, va vào phần đuôi xe của anh ấy để lại vết xước khá lớn. Có lẽ tài xế là người mới biết lái thôi.”

“Bây giờ thì sao? Anh ấy thế nào rồi?”

“Người thì không sao, có túi khí bảo vệ, nhưng vẫn cần nằm viện vài ngày để theo dõi.” Trang Tĩnh hạ giọng, “Tớ đã gửi địa chỉ bệnh viện và số phòng của anh ấy rồi, cậu tự quyết định xem có muốn đi thăm hay không.”

Nói qua nói lại, ý tứ vẫn là muốn tác hợp cho cô và anh ấy.

Nếu là trước đêm qua, có lẽ Hạ Ngưỡng sẽ không cần suy nghĩ, nhưng bây giờ thì lại chần chừ: “Để sau đi. Anh ấy không sao, tớ đến làm gì.”

Trang Tĩnh chỉ tiếc luyện sắt không thành thép, trách cô không biết nắm bắt cơ hội: “Thăm bệnh mà cũng cần lý do sao! À đúng rồi, Lạc Tinh Lãng bảo cậu tối qua đi cùng bạn học cấp ba, là thế nào đây?”

Cô im lặng một lát: “Là tớ tự làm tự chịu.”

Dù bản thân không đặt nặng chuyện giữ gìn trinh tiết nhưng chuyện mơ mơ hồ hồ qua đêm với một người đàn ông có bạn gái, khiến Hạ Ngưỡng không cách nào thoải mái được.

“Cậu nói gì? Tôi nghe không rõ.”

“Không có gì.” Cô cảm nhận được điện thoại lại rung lên báo tin nhắn mới nên nói nhanh: “Không có gì thì tôi cúp trước đây.”

Trang Tĩnh nghi ngờ trước thái độ lạnh nhạt của cô: “Hạ Hạ, cậu làm sao thế?”

Hạ Ngưỡng cố gượng cười: “Thật sự không có gì. Là quản lý nhắn tin cho tôi, tôi phải xử lý công việc.”

Sau khi nói thêm vài câu, cuối cùng mới khiến Trang Tĩnh hết nghi ngờ.

Quả thực là quản lý của cô gửi tin nhắn, thông báo rằng sếp đã phê duyệt kỳ nghỉ của cô, phía đoàn múa cũng đồng ý cho cô một kỳ nghỉ ngắn.

Hơn một năm nay, Hạ Ngưỡng gần như không có ngày nghỉ, tất cả vì chuẩn bị cho chương trình lưu diễn với những vũ đạo tự biên. Đêm giao thừa cô cũng phải làm việc ở bên ngoài.

Điều này thực sự là tin tốt, nhưng lại đến vào thời điểm này.

Một khoảng thời gian rảnh rỗi, đủ để cô không ngừng suy nghĩ về chuyện xảy ra đêm qua.

Lạc Tinh Lăng lại gửi tin nhắn, lần này giọng điệu cẩn trọng hơn, hỏi cô tối qua đã nói chuyện thế nào với cậu Đoàn kia.

Hạ Ngưỡng nhìn tin nhắn mà đầu càng thêm đau nhức.

Nói một cách công bằng, người cô thực sự muốn ở bên là Lạc Tinh Lăng. Những cảm xúc với Đoàn Tiêu hồi trẻ chỉ là sự rung động bông bột của tuổi thiếu nữ.

Còn với Lạc Tinh Lăng, mối quan hệ của họ trải qua những năm tháng đại học, trưởng thành và chín chắn hơn. Cả hai có chung

quan điểm sống, điều kiện gia đình không quá chênh lệch, cách đối nhân xử thế cũng tương đồng.

Nhưng tại sao ngay khi họ đang cố gắng hàn gắn, cô lại để bản thân vướng vào Đoạn Tiêu theo cách này?

Nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Ngưỡng về đến nhà, tắm lại một lần nữa, ăn chút đồ, cuối cùng không kiềm chế được mà nhắn tin cho Đoạn Tiêu: [Tôi là Hạ Ngưỡng, khi nào có thời gian nói chuyện được không?]

Xem xong một bộ phim, cô vẫn không nhận được hồi âm.

Mãi đến chiều muộn, Đoạn Tiêu mới gọi lại, giọng lạnh nhạt: “Có chuyện gì?”

Giọng điệu của anh trầm ổn, như thể mọi chuyện chẳng có gì to tát.

Hạ Ngưỡng hồi hộp nói: “Chuyện tối qua, chúng ta coi như chưa từng xảy ra. Nhưng trong phòng ngủ của anh có camera, sao anh không nói sớm?”

“Quên mất.”

“...” Cô ghen lời, “Vậy anh có thể xóa phần video đó không?”

“Tôi không rảnh xem lại camera, muốn xóa thì tự em đến mà làm.”

Đoạn Tiêu nói xong trực tiếp cúp máy.

Năm giây sau, anh gửi cho cô một tin nhắn kèm định vị.

Hạ Ngưỡng nhìn địa chỉ, đó là một du thuyền du lịch tại cảng quốc tế Kinh Tân.

Du thuyền này sẽ đi đâu, cô vẫn chưa biết. Nhưng rõ ràng anh đang ở trên đó, và dường như tối nay sẽ rời đi.

Cô thở dài, những chuyện rắc rối cứ nối tiếp nhau.

Khi cô đi taxi đến bến cảng, đã là 8 giờ 30 tối. Gió biển thổi mạnh.

Không có vé tàu hay giấy tờ nên Hạ Ngưỡng không thể qua được khu vực hải quan, cô chỉ có thể lưỡng lự rút điện thoại định bấm số gọi cho anh.

Ngay lúc đó, một giọng nam cất lên phía sau: “Cô Hạ phải không?”

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Trợ lý Cừ đang nở nụ cười: “Tôi là trợ lý của sếp Đoàn ở trong nước. Hiện giờ sếp Đoàn đang ở trên du thuyền, không thể rời đi được nên mời cô đi cùng tôi.”

—

Hạ Ngưỡng ngập ngừng hỏi: “Tôi có thể lên tàu sao?”

“Cô mang theo hộ chiếu chứ?”

“Chắc là có.”

Cô mang theo chiếc túi đã từng dùng khi sang Seoul, trong đó vẫn còn cả vé máy bay lần trước.

Trợ lý Cừ dẫn cô vào khu vực VIP để làm thủ tục lên tàu, rồi chìa tay ra: “Cô cho tôi mượn hộ chiếu một chút.”

Hạ Ngưỡng đưa hộ chiếu cho anh ấy, nhân tiện liếc qua hành trình của du thuyền này. Điểm đến là một thành phố ở Dubai.

Cô có chút hoang mang, cũng không thể không thừa nhận rằng khoảng thời gian họ xa cách đã quá lâu.

Cô không hiểu gì về công việc hiện tại của Đoạn Tiêu, cũng không biết về các mối quan hệ xã hội của anh, càng không rõ quan điểm tình cảm của anh bây giờ ra sao.

Nhưng rõ ràng, trước đây họ đã không phải là người cùng một thế giới, hiện tại lại càng không phải.

Trợ lý Cừu dẫn cô đi qua lối lên du thuyền, lịch sự hỏi cô có bị say sóng không, rồi đưa cho cô một gói nhỏ thuốc chống say.

Hạ Ngưỡng cảm thấy điều đó thật thừa thãi.

Chẳng phải cô chỉ cần giải quyết xong việc của mình rồi xuống ngay hay sao?

Chiếc du thuyền sang trọng này là tuyến quốc tế khứ hồi, lớn ngoài sức tưởng tượng của cô, chẳng khác nào một thành phố ven biển di động.

Vừa bước lên tàu, nhân viên đã tươi cười đưa cho cô một tờ hướng dẫn chỉ đường.

Từ công viên trung tâm ngoài trời của khoang tàu đến quầy bar, nhà hát, nhà hàng, spa hay cửa hàng miễn thuế đều được mô tả chi tiết.

Có lẽ vì mùa Hè quá nóng nên nhiệt độ điều hòa trên du thuyền khá thấp. Dù lượng người đông, nhưng sự xuất hiện thường xuyên của nhân viên quản lý khiến mọi thứ không hề lộn xộn.

Ở tầng một, có một ban nhạc biểu diễn trực tiếp, thu hút không ít khán giả đứng xem.

Trợ lý Cừu dẫn cô đi thẳng lên trên, mỗi lúc một ít người hơn, không gian cũng trở nên yên tĩnh hơn.

Cửa thang máy mở ra ở một căn phòng lớn, trước mắt cô là một sòng bài nhỏ với khoảng chưa đến 20 người. Nam nữ tụ tập, đa phần là những người trẻ trong độ tuổi hai, ba mươi.

Có vài vệ sĩ đứng bên, có cả những người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Du thuyền này có 19 tầng, trái ngược với quy định cấm hút thuốc ở các tầng thấp hơn, khu vực này dường như không bị hạn chế, khắp nơi đều phảng phất mùi rượu và thuốc lá.

Ánh sáng trắng rực rỡ, khuôn mặt mọi người ẩn hiện qua làn khói xanh lượn lờ.

Những người ngồi các bàn đánh bài gần đó đều đồng loạt quay sang nhìn cô.

Gần hơn, một người đàn ông đang chuẩn bị bước xuống cầu thang. Trên tay anh ta đeo một chiếc đồng hồ Rolex Submariner, mùi rượu nồng nặc, dường như đã uống khá nhiều. Anh ta cố tình bước đến chắn đường cô.

Trợ lý Cừu đã quay lại thang máy, chỉ nói với cô rằng sếp Đoạn đang ở đây.

Hạ Ngưỡng một mình trong một không gian xa lạ, khó tránh khỏi cảm giác không thoải mái, nhíu mày nói: “Thưa ông, làm phiền nhường dường.”

“Cô lên đây bằng cách nào, đi nhầm chỗ à?” Người đàn ông vừa hỏi vừa nhìn cô từ đầu đến chân, ánh mắt tò mò xen chút trêu chọc: “Cô là người nhà ai vậy?”

Cô không trang điểm, so với những người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy trong khoang này thì trông khá đơn giản. Gương mặt nhỏ nhắn, dáng vẻ có phần ngây thơ.

Việc bị hiểu lầm là đi nhầm chỗ cũng không có gì khó hiểu.

Cô còn chưa kịp đáp, phía sau đã vang lên một giọng nam trầm ấm: “Người nhà tôi.”

Lời này vừa dứt, không chỉ người đàn ông trước mặt sửng sốt, mà những người xung quanh cũng không khỏi nín thở. Tiếng xào bài dần im bật.

Hạ Ngưỡng nghiêng đầu nhìn về phía giọng nói, mùi thuốc lá hăng hắc đập vào mũi. Qua làn khói trắng dày đặc, cô thấy gương mặt sắc lạnh nhưng vô cảm của Đoạn Tiêu.

Anh vẫn mặc bộ đồ tây sáng nay, quần âu từ chất liệu lụa mềm cao cấp. Nhưng áo sơ mi đã không còn chỉnh tề, hai cúc áo dưới cổ mở rộng, trên xương quai xanh lộ ra vài dấu vết mờ ám.

Cô lặng lẽ nhìn đi nơi khác.

Người đàn ông trước mặt cô nở nụ cười gượng gạo, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi sếp Đoạn, vừa rồi tôi uống hơi nhiều.”

Đoạn Tiêu không đáp, chỉ dập điếu thuốc trên tay. Hành động bất ngờ khiến Hạ Ngưỡng giật mình lùi lại vài bước, suýt nữa hét lên.

Điếu thuốc trên tay anh thẳng thừng dí vào vai người đàn ông, xuyên qua lớp áo mỏng, để lại mùi cháy khét.

Người đàn ông đau đớn kêu rên, cúi gập người xuống, nhưng không hề né tránh, càng không dám đưa tay ra đẩy anh ra.

Hạ Ngưỡng phản ứng lại, luống cuống kéo tay anh: “Anh đang làm gì vậy...”

Điếu thuốc đã bị dập tắt hoàn toàn, Đoạn Tiêu mới thả tay ra, chậm rãi và thản nhiên nói: “Tôi cũng uống nhiều, tưởng anh ta

là cái thùng rác.”

Quá ngang ngược, đến một lời xin lỗi cũng không nói.

Người đàn ông kia toát mồ hôi lạnh, bị đối xử như vậy nhưng vẫn không dám nổi nóng. Tay anh ta ôm lấy vai bị cháy xém đến rách da, chỉ biết im lặng không nói gì.

Một vệ sỹ tiến đến kéo anh ta vào thang máy.

Toàn bộ khoang tàu, không ai nói một lời nào về cách hành xử tàn bạo của anh. Chỉ có Hạ Ngưỡng là hoàn toàn lạc lõng, tay run rẩy.

Cô khó tin hỏi: “Tại sao lại làm thế?”

“Là anh ta mạo phạm em trước.” Đoạn Tiêu hơi cúi người, như muốn đến gần để quan sát từng sợi mi của cô, rồi hỏi: “Em run cái gì?”

Hạ Ngưỡng không thể nào đoán được suy nghĩ của anh, cô lùi lại một chút rồi nói thẳng vào vấn đề: “Video.”

Anh khẽ liếc cô, không trả lời, chỉ xoay người đi vào trong.

Đó là một phòng áp mái, thông qua hành lang sòng bài. Anh bước vào, hai cánh cửa không khép như thể đang đợi cô.

Hạ Ngưỡng mặc kệ những ánh mắt dò xét xung quanh, cô chạy theo vào trong.

Đóng cửa lại, trước mắt cô là ban công kính chưa đóng hết, ngoài kia là mặt biển đen thẫm, sâu không thấy đáy.

Nhưng từ tầng dưới lại vang lên tiếng reo hò náo nhiệt, và cô cũng cảm nhận được du thuyền dường như đã bắt đầu di chuyển.

Gió biển lùa qua khe cửa thổi vào, cô xoa xoa cánh tay đang lạnh buốt, vội hỏi: “Tàu đã khởi hành rồi à? Không phải còn một giờ nữa mới đóng cửa sao?”

Đoạn Tiêu lấy một chai rượu Brandy từ tủ lạnh, ngồi xuống bàn trà rót rượu: “Em nhìn nhầm rồi.”

“VẬY TÔI —”

“Ồn quá.” Anh thản nhiên dùng điều khiển đóng kín cửa sổ, cắt đứt mọi âm thanh từ bên ngoài, sau đó nghiêng đầu giải thích: “Đêm đầu khai trương, tối nay sẽ chơi tới bến.”

Hạ Ngưỡng không thể tin nổi, trừng mắt nhìn anh.

“Còn hai tiếng nữa là ra vùng biển quốc tế.” Đoạn Tiêu cầm ly rượu, lắc nhẹ chất lỏng bên trong, đi về phía cô: “Em có biết đám người ngoài kia đặt cược lớn đến mức nào không?”

Hạ Ngưỡng chẳng mấy may quan tâm đến sự xa hoa vô độ này, cô chỉ muốn biết bản thân phải làm gì tiếp theo.

Có lẽ ở bến dừng chân tiếp theo, cô có thể xuống tàu.

Đầu óc cô xoay chuyển, nghĩ nhanh các phương án ứng phó, nhưng vẫn cảm thấy tình huống này thật kỳ quái.

Nhìn khuôn mặt hoàn toàn xa lạ của anh, cô phân vân hỏi: “Video có thể xóa không?”

Đoạn Tiêu chú ý đến bước chân cô khẽ lùi lại, bật cười nhẹ: “Tất nhiên là được.”

Nhưng anh không đưa điện thoại, mà bật tivi lên, dùng điều khiển chỉnh về khung thời gian tối qua.

Trên màn hình lớn, từng cảnh quay đều lóa mắt đến chói lòa.

Nếu đến đây mà Hạ Ngưỡng còn không hiểu anh có ý đồ gì thì đúng là sống uổng phí ngàn ấy năm trời. Cô bấm tắt tivi, tức giận đứng bật dậy: “Anh cảm thấy thú vị lắm sao?”

Đoạn Tiêu ung dung nhấp một ngụm rượu, giọng trầm trầm: “Với tôi, có gì là không thú vị?”

“Anh có bạn gái rồi! Dù có thế nào anh cũng chẳng thiếu người yêu, rốt cuộc giữ đoạn video đó là để uy hiếp tôi chuyện gì?”

“Em nói vậy là vì quan tâm sao? Tôi không có.”

Hạ Ngưỡng nhú mày: “Không có cái gì?”

“Không có phụ nữ.” Anh dựa lưng vào ghế, nhìn thẳng vào cô, “Vậy được chưa?”

“Chuyện đó liên quan gì đến tôi!” Cô tức đến mức nói năng không chọn lời: “Đừng lãng phí thời gian với tôi nữa, tôi có người mình thích rồi, cũng có cuộc sống của riêng mình. Chúng ta đã không gặp nhau bao nhiêu năm, anh tự nhiên xuất hiện _____”

Đoạn Tiêu bình tĩnh ngắt lời: “Tôi không lãng phí thời gian.”

Anh quả thực không lãng phí bất kỳ giây phút nào.

Vừa trở về nước đã ngủ với cô, tối hôm sau lại lừa cô tới nơi này.

Du thuyền vừa khởi hành, đến Dubai ít nhất cũng phải mất một tháng. Muốn xuống tàu, cô cũng phải đợi 7-8 ngày sau ở điểm dừng tại Hàn Quốc hoặc Nhật Bản.

Còn hiện tại, mọi cuộc chơi trên biển đều do anh kiểm soát.

Chương 73: Thủ đoạn – Cũng rất hưởng thụ

Cảm giác lạnh lẽo từ sâu thẳm lan ra bao trùm lấy Hạ Ngưỡng. Cô không hiểu vì sao chàng trai ngày xưa lại trở thành bộ dạng xấu xa, hư hỏng như bây giờ.

Nhưng có lẽ từ cái năm hai người chia xa, những thủ đoạn xấu xa của anh đã bắt đầu lộ ra.

Cô nắm chặt điện thoại, nhìn về phía cửa.

Chưa kịp bước chân ra ngoài, giọng Đoạn Tiêu lãnh đạm vang lên: “Nếu em ra ngoài, tên đàn ông vừa rồi đang đợi em dưới lầu.”

Anh đã nhục mạ người ta đến mức đó, đương nhiên chắc chắn đối phương không dám trả thù anh. Nhưng Hạ Ngưỡng đang ở đây một mình không ai giúp đỡ, rời khỏi anh thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Lông mi khẽ run, cô cúi đầu mở màn hình điện thoại.

Khi lên du thuyền hướng ra biển, tín hiệu đã bị ngắt, phải kết nối wifi và mạng vệ tinh của tàu.

Nhưng cô không phải khách ở đây, không biết tài khoản lẫn mật khẩu.

Anh đây... chẳng phải là đang gián tiếp giam cầm cô sao.

Hạ Ngưỡng kinh hoàng nhìn anh: “Anh điên rồi! Anh có biết mình đang làm gì không? Không nghĩ đến chuyện sau khi rời thuyền sẽ ra sao à?”

Có vẻ bị cô chọc cười, lồng ngực Đoạn Tiêu khẽ rung lên.

“Bạn trai mới của em là người thú mấy rồi?” Người đàn ông ung dung đứng dậy, từng bước tiến lại gần, “Anh ta còn lo không xong bản thân, có thể đến giết tôi sao?”

Hạ Ngưỡng thậm chí không biết tại sao anh lại biết rõ về những gì xảy ra với Lạc Tinh Lăng đến vậy. Cô lùi lại, nhưng cảm đã bị anh giữ chặt.

Đoạn Tiêu bắt cô ngược mặt lên, ánh mắt anh thờ ơ mà nhàn nhả: “Em nên biết đường lui của mình ở đâu.”

Không có cách nào liên lạc với bên ngoài, trên tàu này khả năng cao toàn người của anh. Lần đầu tiên cô rơi vào hoàn cảnh như vậy, lông mày nhíu chặt: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Vừa mua con tàu này.” Đôi mắt anh hơi ngược lên, “Trong mấy ngày chạy thử này, đêm dài rất buồn chán.”

Hạ Ngưỡng hiểu ý anh, đôi môi cô cảm giác lạnh buốt: “Tại sao... lại là tôi?”

“Vì tôi qua.” Anh ngừng một chút, nhìn cô đầy ác ý, cười khẩy, “Rất thoải mái, rất gây nghiện, em chẳng phải cũng rất hưởng thụ sao?”

Lời nói thẳng thắn, tr.ần tr.ụi làm cô đỏ bừng mặt, chỉ cảm thấy bần thủ và ghê tởm đến khó nghe.

“Bảo bối, chỉ cần ngoan ngoãn một chút...” Đầu ngón tay Đoạn Tiêu lướt nhẹ qua đôi môi mềm mại của cô, rũ mắt xuống “Cả hai chúng ta đều sẽ rất vui.”

Đôi mắt Hạ Ngưỡng đỏ hoe, cô bất lực nhắm mắt lại. Cô không hiểu mình đã làm gì sai, tại sao lại vướng vào người như anh.

Có lẽ ngay từ lúc yêu cầu anh giúp đỡ vào tối qua, cô đã bước chân vào hang cộp.

Cô âm thầm siết chặt tay, cố trấn tĩnh phân tích tình hình: “Anh chỉ cần một người phụ nữ ở bên trong khoảng thời gian này.”

“Đã nghĩ thông rồi?”

“Anh định làm gì tôi?” Khuôn mặt Hạ Ngưỡng lạnh lùng, chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất. “Một tháng này không cho tôi ra khỏi phòng, tịch thu điện thoại của tôi?”

Đoạn Tiêu bật cười, không nhin được gõ nhẹ lên đầu cô: “Suy nghĩ nhiều quá, cắt đứt liên lạc của em thì có ý nghĩa gì với tôi.”

“...”

Anh nhắc chiếc áo vest đặt trên ghế sofa, khoác lên người cô: “Muốn ra ngoài chơi không?”

Hạ Ngưỡng cứ thế bị anh dẫn đi trong tình trạng mơ hồ, rồi lại bị anh lấy danh nghĩa bạn gái mà đưa ra ngoài.

Thang máy dừng ở tầng 15, là nhà hát.

Khi bị anh kéo ngồi xuống hàng ghế đầu sát sân khấu, lòng Hạ Ngưỡng vẫn còn đầy nghi hoặc.

Cô đột nhiên hiểu ra, Đoạn Tiêu thực sự không hề e ngại chuyện cô làm âm lên.

Cô là vũ công của đoàn ca múa kịch, một phần nào đó cũng được coi là nhân vật công chúng có tầm ảnh hưởng. Nhưng dù có cầu cứu ra bên ngoài, cô có thể nói được gì?

Nói rằng bản thân vô tình qua đêm với thiếu gia Đoạn thị, sau đó lại bị anh quán lấy không buông vì quá hài lòng?

Nhưng đêm qua, bất kể từ video quay lại hay trong mắt người ngoài, tất cả chỉ giống một mối quan hệ tình cảm tự nguyện.

Thậm chí còn giống như sự ngằm hiểu không cần lời giữa hai người trưởng thành.

Cô muốn chứng minh mình đã uống nhầm thứ gì đó tại bữa tiệc, nhưng giờ đã qua 24 tiếng, cơ thể cô liệu còn kiểm tra ra được gì?

Chuyện cá nhân của cô vốn chẳng phải chuyện to lớn gì.

Nếu làm lớn chuyện, cô chỉ trở thành đề tài bàn tán trên mạng, thậm chí hủy hoại luôn công việc của mình.

Chưa kể đến thế lực của gia đình Đoạn Tiêu, dù không thể che trời bằng một tay, nhưng để hủy hoại một người phụ nữ không có chỗ dựa như cô lại là chuyện dễ như trở bàn tay.

Trong giới giải trí, những ngôi sao dù là hạng A hay hạng B, nếu đắc tội sai người, bị phong sát cũng chỉ là chuyện trong một đêm.

Cô vẫn còn quá non nớt, hoàn toàn không thể chống đỡ được những mưu kế nham hiểm như thế này.

Rõ ràng cả hai bằng tuổi, nhưng vì hoàn cảnh trưởng thành khác biệt, đến cả cách hành xử cũng chênh lệch một trời một vực.

Điều này, từ lâu đã như vậy.

Khán giả ở các hàng ghế phía sau nhà hát dần ngồi kín chỗ. Đèn sân khấu chiếu xuống, âm nhạc vang lên réo rắt.

Hơi lạnh trong phòng bật quá mạnh, Hạ Ngưỡng tự mình luôn vào chiếc áo vest rộng hơn cơ thể cô rất nhiều.

Nếu không thể thay đổi tình cảnh khó xử này.

Cô chỉ còn cách chờ tới điểm cập bến tiếp theo để tìm cách rời đi. Cô tuyệt đối không thể ở trên chiếc du thuyền này với anh suốt một tháng.

Trên chiếc bàn nhỏ trước mặt có đĩa trái cây và trà được chuẩn bị riêng cho khách VIP. Đoạn Tiêu thông thả xiên một miếng dưa lưới, ánh mắt lơ đãng liếc qua từng cử động của Hạ Ngưỡng.

Mấy năm nay cô không hề trưởng thành chút nào, có phải vì cuộc sống quá thuận lợi không?

Cũng phải, cô là vũ công tài năng, nổi tiếng từ khi còn rất trẻ, lớn lên dưới ánh đèn sân khấu.

Để đi đến vị trí nghệ sĩ thực thụ, cô dựa vào năng lực thực sự. Bao nhiêu bậc thầy yêu quý tài năng của cô, con đường múa của cô gần như không gặp trở ngại lớn.

Điều duy nhất khó khăn chính là phải gánh vác cô em gái ốm yếu. Nhưng hai năm khó khăn đó cũng đã vượt qua được.

Không có gì lạ khi cô hoàn toàn không biết cách che giấu cảm xúc, tất cả lo lắng, bất an, cùng những suy nghĩ ngổn ngang gần như đã viết hết lên mặt.

Một lúc sau, góc áo của anh bị kéo nhẹ.

Rõ ràng cô đang gom góp chút thông minh của mình ra để đàm phán với anh.

Đoạn Tiêu nghiêng đầu, ra hiệu bảo cô nói.

Hạ Ngưỡng nuốt khan: “Nếu đây là giao dịch, tôi sẽ nhận được gì?”

Anh nhướn mày: “Em muốn gì, tôi đều có thể cho em.”

“Tôi không cần tiền của anh, tôi cần lời hứa. Anh phải xóa hết video tối qua...” Cô nhìn anh một cách kiên định và nghiêm túc, “Và sau khi tôi rời khỏi con tàu này, sẽ không ai biết chuyện giữa chúng ta.”

“Thế em định giải thích thế nào với bạn trai của mình?” Đoạn Tiêu cười khẩy, mang theo ác ý: “Dù gì cũng rất lâu mới quay lại.”

Hạ Ngưỡng không muốn giải thích mối quan hệ giữa cô và Lạc Tinh Lăng với anh, cô gắt lên: “Tôi đang nghỉ phép, coi như đi du lịch!”

Anh nhếch môi: “Được thôi, vậy chúc chúng ta đều chơi vui vẻ.”

Miếng dưa lưới được đưa đến sát môi cô.

Hầu như không cho cô cơ hội từ chối, anh đã nhét nó vào miệng cô.

Hạ Ngưỡng buộc phải nhai, nhăn mặt trừng mắt nhìn anh: “Thêm một điều nữa, không được ép tôi ăn thứ tôi không thích!”

“Không thích ăn dưa lưới?” Đoạn Tiêu nghiêng đầu nhìn cô, “Trước đây đâu có cái tật này.”

Cô quay mặt đi, không muốn cùng anh lật lại chuyện cũ, nhàn nhạt nói: “Con người sẽ thay đổi.”

Không rõ đây có được coi là thuận theo hoàn cảnh không, nhưng những điều kiện này đã là quyền lợi lớn nhất mà Hạ Ngưỡng có thể đòi hỏi trong tình huống hiện tại.

Không phải là cô chưa từng nghe những câu chuyện về các thiếu gia giàu có, chơi bởi phóng túng và vô độ. Vì vậy cô chỉ có thể ôm hy vọng rằng Đoạn Tiêu chưa đến mức mất hết lý trí và không nhận người thân.

Là cô đứng nhăm người trước, vậy thì cô cứ thử bình tĩnh, thương lượng với anh một cách bình đẳng.

Thay vì bị động, chi bằng chủ động tìm cách giải quyết vấn đề.

Hạ Ngưỡng chỉ mong một tuần này trôi qua thật nhanh.

Đến khi vở diễn trên sân khấu qua được một nửa, cô mới nhận ra ai là diễn viên đang biểu diễn.

Đó là một vở múa cổ điển 《Triệu Thị Cô Nhi》. Nhóm vũ công chắc thuộc một đoàn múa nào đó của Tỉnh, trình diễn cũng khá ổn.

Nhưng người nâng tầm cả vở diễn lại chính là nhân vật chính, cũng là tiền bối của cô – Ngũ Tân Dịch.

Hai người quen biết nhau từ năm Hạ Ngưỡng học năm cuối đại học, hiện giờ cùng là nam và nữ chính trong Đoàn ca Múa kịch Trung Quốc.

Thế nhưng, vị thế của Ngũ Tân Dịch trong làng múa cao hơn cô rất nhiều.

Từ bề dày kinh nghiệm, danh tiếng trong nghề, cho đến những giải thưởng danh giá mà anh ấy nhận được, Ngũ Tân Dịch là một nghệ sĩ múa quốc tế xuất sắc.

Hạ Ngưỡng không khỏi băn khoăn: “Tại sao đàn anh lại ở đây...”

Đoạn Tiêu nghiêng đầu nhìn cô: “Người quen của em à?”

Anh không hề để tâm đến vở diễn, càng không chú ý đến những huyền thoại trong giới múa.

Chỉ là muốn làm cô vui nên mới dẫn cô đến đây xem.

“Đàn anh Ngũ rất giỏi, làm cùng đơn vị với tôi. Mấy năm nay anh ấy không nhận diễn riêng nữa.” Hạ Ngưỡng chăm chú nhìn màn trình diễn của người đàn ông trên sân khấu, nghi hoặc: “Anh mời anh ấy đến đây à?”

Anh nhìn cô như nhìn một kẻ ngốc, hỏi lại: “Tôi rảnh đến mức đó sao?”

Những người lên con tàu này không phải ai cũng giàu có, vé tàu cũng chỉ khoảng 300 nghìn tệ một vé.

Nhưng để được nâng cấp phòng sang hạng thượng lưu trên tầng cao nhất, hành khách phải có tài sản ít nhất 9 con số. Không giàu thì cũng là người có tiếng tăm.

Vì vậy quản gia trên tàu cũng phải là một đội ngũ lớn. Trước khi khởi hành, tất nhiên sẽ có người sắp xếp chu đáo các hoạt động giải trí trên từng tầng.

Hạ Ngưỡng không thềm để ý giọng điệu châm chọc của anh, suy đoán: “Vậy anh ấy ... đến đây chơi sao?”

“Em quan tâm đến anh ta vậy à?”

“Đàn anh là nhân tài hiếm có trong ngành của chúng tôi. Nhưng hai năm nay anh ấy không tham gia nhiều hoạt động, vì sức khỏe không được tốt.”

“Hừ.” Đoạn Tiêu bỗng cười khẽ, “Tôi nhớ rồi. Người này cũng ở trên tầng cao nhất.”

“Ý anh là gì?”

Anh không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Em nói người này sức khỏe không tốt?”

“Đúng vậy.” Hạ Ngưỡng nhìn lên sân khấu, ánh mắt thoáng chút đau lòng: “Chân của anh ấy từng hai lần bị chấn thương ngay trên sân khấu. Có lẽ vì sợ sai sót thêm lần nữa nên anh ấy thà biểu diễn ở những nơi như thế này còn hơn là lên các sân khấu lớn trang trọng ... Thực ra, anh ấy không cần phải đặt nặng chuyện đó đến vậy. Anh ấy luôn là một đàn anh mà mọi người luôn ngưỡng mộ và kính trọng.”

Đoạn Tiêu nhìn biểu cảm của cô, khẽ bật cười, không rõ là chế giễu hay không.

Hạ Ngưỡng không muốn giải thích, cũng không kỳ vọng anh sẽ hiểu được sự đồng cảm giữa những người trong ngành như cô.

Còn khoảng năm phút nữa là vở diễn kết thúc, trợ lý Cừu xuất hiện bên cạnh họ và đưa cho Hạ Ngưỡng một chiếc thẻ phòng.

“Trên du thuyền, tất cả chi tiêu đều được ghi vào thẻ này. Và chỉ có thẻ này mới mở được thang máy lên tầng cao nhất.” Trợ lý Cừu cúi người, giọng nhỏ nhẹ: “Quần áo thay đổi đã được chuẩn bị sẵn trong phòng.”

Hạ Ngưỡng liếc nhìn số phòng, đúng là căn phòng ban nãy.

Cô lẽ ra nên bày tỏ thái độ không vui với trợ lý Cừu, bởi trước khi lên tàu, anh ấy thừa biết Đoạn Tiêu sẽ không để cô rời đi nhưng không hề nhắc nhở cô một lời.

Thế nhưng, mỗi người đều có vai trò và giới hạn của mình. Cô hiểu rằng anh ấy cũng có những khó xử riêng.

Vì vậy, Hạ Ngưỡng chỉ gật đầu cười khẽ, đáp lại: “Cảm ơn anh.”

Lời vừa dứt, Đoạn Tiêu đã nắm lấy cổ tay cô và kéo cô ra ngoài.

Anh dẫn cô đến thang máy riêng, hướng về tầng cao nhất.

Hạ Ngưỡng ngạc nhiên, liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, kim giờ vừa dừng ở con số 10, lí nhí hỏi: “Còn sớm mà...”

Ánh đèn ấm áp trong thang máy chiếu lên bờ vai thẳng tắp của Đoạn Tiêu, làm gương mặt anh trong ánh sáng mờ ảo càng thêm sắc nét. Cảm giác lạnh lẽo, áp bức ấy không hề giảm mà thậm chí còn thêm chút lạnh lùng mà nghiêm nghị.

Đôi mắt anh đen sâu thẳm, giọng nói trầm thấp: “Chúng ta sắp bước vào vùng biển quốc tế, khoang dưới sẽ trở nên hỗn loạn.”

“Tại sao?”

Anh nhếch môi cười nhạt: “Bởi vì bản chất con người chính là thú thú vị nhất trên thế gian. Em sống trong một xã hội đầy trật tự lâu nay, từng thử trải nghiệm sự phóng túng trong giây lát chưa?”

Hạ Ngưỡng cảm thấy hơi bối rối.

Nhưng cô dường như không hiểu rõ lắm, chỉ mím chặt đôi môi lại.

Vùng biển quốc tế không có luật pháp, cũng không thuộc sự quản lý của bất kỳ quốc gia nào. Ở đó, mọi thứ đều có thể xảy ra mà không phải chịu trách nhiệm.

Giống như một vùng đất hoang vô chủ, điều đáng sợ không phải là động vật, mà là con người.

Không có sự giám sát và ràng buộc của quy định xã hội, tội phạm không cần lý do để thực hiện hành vi phạm tội.

Bàn tay cô nắm chặt của cô đã bắt đầu lạnh, dường như còn toát mồ hôi.

Đoạn Tiêu liếc nhìn cô: “An ninh trên du thuyền quốc tế đều được trang bị súng, em sợ gì chứ?”

Hạ Ngưỡng rũ mắt: “Đừng nói nữa, tôi không muốn biết.”

Việc kéo ai đó ra khỏi những nhận thức an toàn quen thuộc vốn là một hành động tàn nhẫn.

Chưa đầy một phút sau khi vào phòng, đã có hai nhân viên phục vụ gõ cửa để cung cấp dịch vụ chuẩn bị phòng nghỉ đêm, chủ yếu là giúp họ điều chỉnh nhiệt độ và ánh sáng trong phòng cho phù hợp.

Hạ Ngưỡng thầm mong họ ở lại lâu thêm một chút, mắt cứ liếc về phía Đoạn Tiêu – người đang ngồi ở bàn làm việc với chiếc laptop.

Cô không rõ dưới kia là nổi loạn hay chỉ là náo động, nhưng tầng cao nhất vẫn diễn ra các ván bài, với những khoản cược lớn dần, dường như không hề bị ảnh hưởng.

Khi nhân viên phục vụ rời đi, Hạ Ngưỡng chậm rãi đóng cửa lại.

Nhìn chiếc điện thoại sắp hết pin của mình, cô lưỡng lự một lát rồi hỏi: “Có sạc điện thoại không? Tôi sợ em gái lo lắng vì tôi không về nhà.”

Đoạn Tiêu vừa bắt máy một cuộc gọi vừa nhìn cô: “Trong ngăn kéo đầu giường, tìm đi.”

Hạ Ngưỡng vốn định hỏi mật khẩu wifi nhưng thấy anh đang bận việc, cô đành nuốt lại lời. May thay, khi mở ngăn kéo đầu giường, cô phát hiện mật khẩu wifi và thiết bị phát tín hiệu đã được để sẵn bên trong.

Cô chột dạ liếc nhìn về phía bàn làm việc rồi lén lút nhập mật khẩu để kết nối internet.

Cô gửi một tin nhắn cho em gái mình – Ôn Vân Miếu, báo rằng mình đi chơi để cô ấy không lo lắng. Nhưng tin nhắn cứ xoay vòng mãi mà chưa gửi đi được.

Tín hiệu ở vùng biển quốc tế thực sự quá yếu.

Không chỉ cô bỏ cuộc, Đoạn Tiêu cũng đã kết thúc cuộc gọi.

“Hạ Ngưỡng, lại đây.”

Giọng chàng trai vang lên từ phía sau.

Cô đặt điện thoại xuống, cảm giác bất an khi đứng dậy.

Đoạn Tiêu mở cửa kính dẫn ra ban công hình vòng cung, gió biển mặn mà ùa vào cùng với âm thanh náo nhiệt bên dưới, như thể cả du thuyền đang đếm ngược đón giao thừa.

Hạ Ngưỡng vẫn mặc chiếc áo vest rộng thùng thình của anh trên người, tay thu vào trong ống tay áo. Anh kéo cô lại và vòng tay ôm lấy vai cô.

“Em không thắc mắc tại sao đàn anh của em lại có mặt ở đây à?” Anh ghé sát tai cô, hơi thở nóng ấm của chàng trai quấn lấy vành tai cô, “Anh ta ở ngay phòng bên cạnh, nghe thấy gì không?”

Nghe thấy gì được ... ồn ào quá.

Bên dưới vài tầng, khu giải trí lớn chật kín người, hồ bơi như biển người chen chúc.

Hạ Ngưỡng bị ép dựa vào lan can, mắt hướng về căn phòng sáng đèn bên cạnh. Trong đó có bóng dáng thoáng hiện mờ nhạt, và tiếng cười nói đùa giỡn của hai giọng nam xen lẫn một giọng nữ.

Cô sống lại, bàng hoàng nhận ra đàn anh của mình đang tham gia cuộc sống về đêm.

Chỉ là trong phòng không chỉ có mình anh ấy là đàn ông.

Bước chân lùi lại của cô bị Đoạn Tiêu ngăn lại. Anh rõ ràng thích thú khi thấy biểu cảm vỡ mộng của cô, bật cười khế, giọng khàn khàn lặp lại lời cô: “Đàn anh của em sức khỏe không tốt?”

“...”

Giọng nói của Hạ Ngưỡng nhỏ như muỗi vo ve, mặt đỏ bừng đẩy anh: “Đừng nghe cái này ở đây.”

“Không phải em rất kính trọng anh ta sao?” Đoạn Tiêu ghé sát, khẽ cắn vào vùng da mềm nơi gáy cô, trầm giọng giễu cợt: “Nghệ sĩ lớn cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Chiếc áo khoác trên người cô trượt xuống một bên, lộ ra chiếc váy liền thân không tay, giản dị mà thanh lịch. Thế nhưng, lúc này vòng eo cô đã bị anh siết chặt.

Khóa kéo phía sau bị anh ấy cắn lấy, kéo xuống.

Âm thanh rất lớn, Hạ Ngưỡng lo lắng mấy người ở căn phòng bên cạnh có thể phát hiện nên cô cố đẩy anh ra.

Nhưng Đoạn Tiêu không nhúc nhích, vẫn ôm chặt cô từ phía sau. Anh cúi xuống hôn, một tay siết lấy eo cô, tay kia giữ lấy sau đầu cô, nhẹ nhàng xoay mặt cô lại.

Cô có chiếc đầu tròn, kiểu tóc dài thẳng đen dính sát da đầu đã để suốt nhiều năm nhưng vẫn rất đẹp.

Đêm qua anh hoàn toàn không cảm nhận đầy đủ từng phần cơ thể của cô, mà chỉ vội vàng lao vào vì sự mới mẻ.

Cô chống cự, nhưng đầu ngón tay Đoạn Tiêu áp lên cằm cô, giọng nói như đang đe dọa: “Tôi chưa từng thử chơi như tiền bối của em. Em muốn thử không?”

Câu nói đó khiến Hạ Ngưỡng sợ hãi, không dám nhúc nhích.

Chương 74: Tính kế – Anh thật vô liêm sỉ

Sao anh có thể... sao anh dám nói ra những lời như vậy?

Hạ Ngưỡng biết bản thân không còn đường lui ở đây, nhưng nếu thật sự bị ép phải chơi trò thác loạn này với anh thì thà rằng cô nhảy từ đây xuống, còn hơn là phải chịu đựng sự dày vò cả về thể xác lẫn tinh thần.

“Cứng đờ ra đấy làm gì?” Kẻ chủ mưu không hề hối hận tí nào, véo má cô, “Tôi đã nói rồi, em ngoan một chút thì mọi người đều vui vẻ.”

Anh dừng hành động ngang ngược bá đạo của mình lại, lúc này Hạ Ngưỡng mới dám thở phào nhẹ nhõm, cảm nhận được phòng bên cạnh cũng đã ngừng những âm thanh đáng xấu hổ kia.

Cô nghiêng chặt rằng: “Có thể vào trong được không?”

Đoạn Tiêu đề lên người cô, lười biếng nói: “Chờ một chút.”

Anh tựa cằm lên đầu cô, ôm trọn cô từ phía sau. Mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh, hòa với hương gỗ lạnh lẽo trên quần áo đều bao trùm hơi thở của cô.

Hạ Ngưỡng thấy không thoải mái với khoảng cách giữa cô và chàng trai, nhưng dù có phản kháng cũng không làm được gì.

Một lát sau, ngoài khơi xa ngang tầm với tầng mười chín bỗng vang lên mấy tiếng nổ lớn.

Cùng với tiếng hoan hô bên dưới, chỉ thấy pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm, giống những cánh hoa rực rỡ sắc màu đang bung nở.

Cảnh tượng pháo hoa trắng lệ trên bầu trời chiếu sáng cả vùng biển tối đen, cũng khiến những du khách trên du thuyền trở nên phấn khích, tất cả đều hét to về phía vòm trời.

Hạ Ngưỡng sững sốt hồi lâu, vẻ mặt vừa trầm lặng vừa nghiêm túc khi nhìn về phía xa.

Cô hé mở đôi môi vì ngạc nhiên, thưởng thức màn pháo hoa, góc nghiêng gương mặt dịu dàng ôn hòa, hiếm khi ngoan như vậy.

Đó thực sự là một tư thế rất thích hợp để hôn môi.

Nhưng Đoạn Tiêu không quấy rầy cô, chỉ đưa tay vuốt lại những sợi tóc mái lòa xòa bị gió biển thổi tung trước trán cô. Anh không hề có hứng thú hay quan tâm đến màn bắn pháo hoa, mà ngược lại điều khiến anh mê say là phản ứng của người trước mắt.

Chỉ cần rực rỡ một khoảnh khắc, hà tất mơ ước vĩnh hằng.

Bắn cả trăm loạt pháo hoa mừng đêm ra khơi đầu tiên của du thuyền, người ở phòng bên cũng thò đầu ra, ghé vào lan can.

Có tiếng cụng ly cười nói, mùi thuốc lá cũng theo đó bay sang.

Tiếng cười của Ngũ Tân Dịch truyền đến bên tai khiến Hạ Ngưỡng giật mình, cô vô thức vùi mặt vào lồng ngực người bên cạnh, giọng run run: “Vào, vào trong đi.”

Phát hiện ra đời sống riêng tư ít người biết đến của đàn anh không đáng sợ.

Điều đáng sợ là cô không biết phải giải thích thế nào về lý do mình xuất hiện ở đây, càng không biết phải giải thích ra sao về mối quan hệ của mình với Đoạn Tiêu.

Điện thoại trong phòng reo vang, Đoạn Tiêu không làm khó cô, anh liếc mắt nhìn làn khói thuốc bay đến trước mặt cô, thuận thế kéo cô vào trong.

Chỉ là, anh vẫn nắm chặt cổ tay Hạ Ngưỡng lúc nghe điện thoại.

Cô thấy sóng điện thoại đã tốt hơn, vốn muốn lấy di động ra trả lời tin nhắn, nhưng lúc này chỉ có thể ở bên anh một cách bị động.

Thôi thì cứ cầm điều khiển từ xa lên rồi hạ hết rèm cửa sổ sát đất xuống.

Nghĩ đến đàn anh đang ở ngay phòng bên cạnh, lòng cô vẫn hơi bối rối.

Có lẽ cuộc gọi Đoạn Tiêu nhận có liên quan đến công việc nên anh cứ nói tiếng Ý. Chắc anh biết rõ Hạ Ngưỡng không hiểu câu nào nên anh chẳng để tâm đến đôi mắt đen lúng liếng đang đảo quanh của cô.

Dù có nghĩ trăm phương ngàn kế để đối phó thì cô làm trời long đất lở được sao?

Thế nên khi anh vừa cúp điện thoại, Hạ Ngưỡng đang đứng cạnh đã bị anh kéo ngồi lên đùi mình.

Cô hoảng hốt chống khuỷu tay lên người anh, nhận ra anh muốn làm cho xong chuyện còn dang dở thì rơi nước mắt.

Đoạn Tiêu ngẩng đầu lên khỏi ngực cô, xoa mặt cô bằng ngón tay thô ráp, cất giọng không vui: “Khóc gì mà khóc? Em kéo rèm trước, tôi tưởng em đang mời gọi.”

“Đâu có.” Hốc mắt Hạ Ngưỡng ngấn lệ, nửa xấu hổ nửa e thẹn nhìn anh, “Đợi đến tối mai được không? Tôi vẫn còn hơi đau.”

Về cơ bản, giọng điệu thăm dò đó chẳng đủ tác dụng trước mặt anh.

Chẳng qua cô đang xem thử anh bằng lòng nhượng bộ đến mức nào.

Nhưng Đoạn Tiêu cũng biết tối qua anh đã làm hơi mạnh bạo, nên anh lần tay xuống dưới: “Để tôi xem.”

“Không cần!” Cô run rẩy kêu lên, nắm lấy tay anh, càng thêm căng thẳng, “Tôi...”

Bị cô cản tới cản lui, anh cũng mất kiên nhẫn: “Em thật phiền phức.”

Nghe giọng điệu lạnh lùng này của anh, Hạ Ngưỡng có hơi chùn bước, lại sợ không thỏa thuận với anh được. Rối rắm một hồi cô đành buông tay ra, mặc cho anh vén váy mình lên.

Đoạn Tiêu nhìn chằm chằm vào chỗ sưng đỏ một lúc lâu, anh ghé sát miệng vào, suýt nữa đã áp môi lên đó, nhưng lại ngửi thấy mùi thuốc thoang thoảng: “Tự bôi thuốc?”

Mặt cô đỏ bừng cứ như muốn chui xuống đất, khép hai chân lại: “Ừm.”

“Đưa tay cho tôi.”

Cô bất lực trừng mắt, đưa tay ra: “Để làm gì?”

Đoạn Tiêu cười khẽ, cất giọng ngả ngớn: “Giúp tôi một chút.”

Hạ Ngưỡng nghe câu này của anh mà nửa hiểu nửa không, im lặng hai giây rồi muốn thương lượng trước: “Tôi không chấp nhận kiểu chơi đó đâu...”

“Kiểu nào?”

“Kiểu của đàn anh.”

Anh kéo cô về phía mình, giọng khàn khàn mang theo ý cười:
“Tôi đùa em đấy.”

“...”

Váy Hạ Ngưỡng dài, muốn ngồi dạng chân trên đùi anh để giúp đỡ thì chỉ đành vén váy lên cao. Vành tai áp tóc mai, nghe anh thì thầm dạy dỗ mà gáy cô nóng ran.

Điều hòa cũng không ngăn nổi mồ hôi trên trán, tấm lưng nồn nà cũng ướt đầm.

Rõ ràng thủ pháp của cô vụng về, còn tra tấn người ta thêm.

Đoạn Tiêu ngửa đầu ra sau dựa vào lưng ghế, không kìm nén nổi. Anh khép hờ mắt, yết hầu nhô lên trượt xuống, tiếng thổ dài càng lúc càng trầm. Anh xắn tay áo lên đến cánh tay, gân xanh chiếm đóng trên bắp thịt cuộn cuộn.

Một tay anh dẫn cô di chuyển, tay còn lại cầm ly rượu trên bàn lên, uống gần hết nửa ly như để dịu cơn khát.

Vẻ phóng túng này hết một vị thái tử gia ăn chơi trác táng, đắm chìm tửu sắc.

“Em làm vậy đến bao giờ?” Anh đặt mạnh ly rượu xuống bàn, giọng càng thêm trầm khàn, ngậm lấy tai cô, “Vẫn muốn xóa video giám sát chứ?”

Hạ Ngưỡng tưởng anh đang dùng chuyện này để uy hiếp cô nên sợ hãi co rúm người.

Nhưng giây tiếp theo, anh lại rất phối hợp lấy điện thoại ra. Tìm phần mềm giám sát, mở đoạn video đó lên.

Đoạn Tiêu cẩn nhẹ lên môi cô, xoay mặt cô về phía chiếc điện thoại trên bàn: “Xem xong thì xóa, đừng xóa nhầm.”

“...”

Chờ đến khi mọi chuyện kết thúc, tay Hạ Ngưỡng cũng tê rần.

May mà anh giữ lời hứa, thật sự để cô tự tay xóa đoạn video đó.

Sáng sớm ra khỏi phòng, Đoạn Tiêu đang nấu mì ở quầy bếp.

Hạ Ngưỡng ôm bụng đi ra, gõ lên khung cửa: “Tôi dùng điện thoại gọi quầy lễ tân được không?”

Anh nhượng mày: “Làm gì?”

“Tôi đến kỳ kinh nguyệt rồi.”

Đoạn Tiêu ấn nút gọi nhanh trên điện thoại bàn: “Trợ lý Cừ, cho người mang băng vệ sinh đến đây, thêm một phần canh nóng.”

Đầu dây bên kia lập tức trả lời “Vâng”.

Còn Hạ Ngưỡng đứng tại chỗ, nhìn anh chăm chăm như gặp quỷ.

Vậy thôi sao? Không phải anh nên cân nhắc đến việc đổi một cô gái khác bầu bạn với mình trong tuần này? Kỳ kinh nguyệt của cô khá đều nên cô đã nghĩ ra chiêu này lúc cổ tình trì hoãn tối qua.

Nhưng phản ứng của anh thật khiến cô khó đoán.

Như thể nhận ra mình đang bị nhìn chăm chăm, Đoạn Tiêu nhìn sang: “Còn chuyện gì nữa không?”

“...”

Mặt anh bình tĩnh như thể chẳng để tâm đến việc sẽ không được chạm vào cô trong tuần này. Hạ Ngưỡng chột nghĩ, lẽ nào anh thật sự cho rằng anh còn nhiều thời gian bên cô, cô sẽ ở cạnh anh cả tháng?

Nghĩ tới đây, cô ho khẽ: “Không có gì.”

...

Suốt một tuần trên du thuyền, chẳng có chuyện gì bất thường xảy ra.

Nếu không phải cứ hể đến giờ là bị anh kéo đi ăn cơm, tối đến còn phải ngủ cùng anh thì suýt nữa Hạ Ngưỡng đã cho rằng cô thật sự đang đi nghỉ dưỡng.

Dù mỗi ngày đều đi dạo lung tung, từ khu leo núi, khu bắn cung đến thủy cung thì vẫn còn quá nhiều các khu vui chơi giải trí trên du thuyền. Cô như đang check-in để làm quen hoàn cảnh nhưng vẫn không thể đi hết.

Nhưng điều đáng mừng là, dù ở cùng một tầng.

Cô lại không hề chạm mặt Ngũ Tân Dịch.

Với cô mà nói, đây có lẽ là điều tốt đẹp nhất trong những ngày này.

Vừa đến giờ ăn tối, vệ sĩ phía sau không biết chui ra từ đâu, sẽ đưa cô đến thẳng phòng bao đã đặt trước để gặp Đoàn Tiêu.

Thi thoảng sẽ thấy anh vẫn chưa bàn chuyện xong, anh gặp mặt đủ loại người. Thấy cô đến, anh sẽ dập tắt thuốc lá hoặc xì gà rồi bảo cô chờ bên cạnh.

Đương nhiên anh cũng sẽ nhàn nhã hỏi cô đủ thứ chuyện: “Hôm nay quen được ai trên du thuyền?”

“Gã đàn ông tán gẫu với em ở cửa hàng kem là ai?”

“Đừng chạy xuống bể bơi ở khu vui chơi dưới kia, em không sợ nắng chiếu à? Bảo trợ lý Cừu dẫn em đến bể bơi riêng.”

Gần như mỗi câu chữ đều đang bảo với cô rằng, nhất cử nhất động của cô đều đang bị anh kiểm soát, chuyện này khiến Hạ Ngưỡng không khỏi lo lắng.

Đợi đến trạm dừng chân tiếp theo của du thuyền.

Anh giám sát cô chặt đến vậy, làm sao cô có thể nhân cơ hội rời đi?

Sống dở chết dở đến ngày thứ sáu, Hạ Ngưỡng hỏi nhân viên phục vụ quây trong tiệm cà phê đã trò chuyện với mình vài lần: “Có thật là ngày mai sẽ cập bến Seoul không?”

“Vâng, sẽ dừng ở Incheon 8 tiếng.”

“Khoảng mấy giờ thì đến?”

“Theo tốc độ này thì chắc sẽ đến nơi trước 5 giờ sáng, tốc độ của tàu mới rất nhanh, nhưng phải đến 8 hoặc 9 giờ sáng mới mở cổng.”

Nhân viên phục vụ đã làm việc trên du thuyền lâu năm, khá quen thuộc với những quy trình này.

Hạ Ngưỡng lặng lẽ ghi nhớ thời gian, nói lời cảm ơn.

Sáng hôm sau, cô dậy rất sớm vì quá phấn khích.

Đoạn Tiêu vẫn chưa ra ngoài, du thuyền lớn đến vậy, bình thường anh có rất nhiều nơi để đi, những người anh gặp cũng không phải loại bạn bè có thể vui chơi giải trí với nhau theo kiểu thông thường.

Giống như ngày hôm trước, cô nói sẽ lên quán cà phê ở đài quan sát cao nhất.

Đoạn Tiêu liếc chiếc áo khoác cô đang mặc trên người, không nói gì thêm, cũng không có ý nghi ngờ.

Nhưng vất vả lắm Hạ Ngưỡng mới đợi được đến lúc mở cổng, lúc theo mọi người ra ngoài thì cô bị trợ lý Cừu dẫn người chặn lại.

Du thuyền cập bến ở cảng sân bay Incheon, thế mà họ lại đưa cô đến thẳng sân bay trung tâm.

Hạ Ngưỡng thấp thỏm bất an, không nhịn được nên cất tiếng hỏi lúc trên xe: “Chúng ta đi đâu? Đoạn Tiêu đâu rồi?”

Trợ lý Cừu đã quen với việc làm tròn bốn phận.

Rõ ràng anh ấy đã được dặn dò không tiết lộ gì với cô, nên chẳng nói một lời.

Cho đến khi chiếc xe chạy vào đường băng và dừng lại trước một chiếc máy bay nhỏ.

Hạ Ngưỡng được mời lên máy bay, thấy cabin trống trải chưa tới 10 chỗ ngồi, đây là một chiếc máy bay tư nhân.

Đoạn Tiêu đang ngồi trước bàn ăn, tay anh chống đầu, thản nhiên nhìn cô: “Chào buổi sáng, trợ lý Cừu nói em chưa ăn sáng, đang vội đi đâu?”

“...”

Lúc này đã hơn 9 giờ, Hạ Ngưỡng nhìn cửa cabin đã đóng thì khẽ nhú mày: “Còn anh lại muốn đưa tôi đi đâu?”

“Chán ngồi tàu lắm đúng không?” Anh hất cằm về phía chỗ trống đối diện, ý bảo cô ngồi xuống, “Chúng ta bay thẳng đến

Dubai.”

Mặt Hạ Ngưỡng trắng bệch, nhìn anh với vẻ hoài nghi.

Có phải anh đã đoán được cô sẽ chạy trốn ở trạm này, nên mới bắt cô trước không?

Nhưng việc điều động máy bay riêng và đường bay không thể làm trong một sớm một chiều. Lẽ nào cô lại xui đến thế, chạy trốn đúng lúc anh đã giải quyết xong mọi việc trên du thuyền?

Đoạn Tiêu chẳng quan tâm đến sự dò xét và suy đoán của cô, còn hỏi ngược lại: “Em không vui sao?”

Anh đã sắp đặt hết rồi, còn muốn cô nói gì nữa?

Hạ Ngưỡng ngồi đối diện anh, nhìn về phía mặt trời ngoài cửa sổ máy bay, cố bình tĩnh trả lời: “Vui.”

Mười tiếng sau, đến đảo Dubai.

Cô ngủ mê man trên máy bay, lệch múi giờ vẫn chưa điều chỉnh lại được.

Vừa hạ cánh đã có một chiếc xe Minivan hạng sang đang đợi sẵn, quản gia toàn diện được huấn luyện để phục vụ đã đến hỏi xem họ muốn đi bằng trực thăng hay ô tô.

Đầu Hạ Ngưỡng còn hơi choáng váng vì chuyến đi dài nên được Đoạn Tiêu ôm đi. Nghe thấy anh chọn phương án thứ hai, điểm đến là khách sạn Burj Al Arab*.

(*Burj Al Arab: là khách sạn 7 sao đầu tiên của thế giới, khách sạn Burj Al Arab gây ấn tượng trong hình dáng như một cánh buồm khổng lồ nổi trên mặt biển)

Trước khi đến khách sạn, hình như giữa chừng anh có xuống xe và ra ngoài vài lần.

Xe dừng trước cửa khách sạn bảy sao, giờ đã là buổi tối.

Khách sạn Burj Al Arab về đêm càng lộng lẫy hơn, mái vòm pha lê cực kỳ sang trọng, hai bên bể cá tản ra ánh sáng xanh lam huyền bí.

Cửa sổ sát đất của phòng Tổng thống có tầm nhìn hướng ra biển gần 270 độ, tuy ban đêm không nhìn rõ mặt biển, nhưng có thể nhận ra từ ánh đèn neon rằng đối diện là đảo nhân tạo lớn nhất thế giới, đảo Palm Jumeirah.

Vung tiền như rác giữa chốn xa hoa là chuyện thường ngày của Đoàn Tiêu. Nhưng cảm giác mới lạ của Hạ Ngưỡng đã sớm cạn kiệt trong những ngày này.

Trong phòng đốt trầm hương dễ chịu, cô lại không hề buồn ngủ.

Thấy di động lại mất tín hiệu, cô đang định kích hoạt dịch vụ chuyển vùng quốc tế thì lại được trợ lý Cừu mời đến phòng ăn phụ dùng bữa khuya.

Không biết ở phòng bên có nhân vật lớn nào đến mà có cả nhóm vệ sĩ đều đang đứng thẳng, mặc đồng phục, kỷ luật nghiêm minh giống một đội lính đánh thuê.

Hạ Ngưỡng lúc nào cũng bị người ta nhìn chăm chăm nên chẳng thể làm được việc gì khác.

Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nghĩ rằng, xem ra Đoàn Tiêu thật sự có công việc riêng cần xử lý, chứ không phải cố tình nhắm vào cô và chắc cũng không phát hiện ra mảnh khoe cô dùng để trì hoãn.

Nhưng một tuần trôi qua, cái cơ đến kỳ kinh nguyệt của cô cũng hết hiệu lực.

Hạ Ngưỡng lo lắng, không biết tối nay phải làm sao.

Ban đầu cô không hề ôm ý định ngủ với anh để ở bên anh, mà chỉ vô tình có một đêm ngông cuồng nên cô đã ngủ với Đoạn Tiêu.

Cô đã sống đàn ông 20 mấy năm. Nếu thật lòng muốn đi đường tắt, bám víu cành cao thì cần gì phải đợi đến bây giờ.

Cô đang nghĩ miên man thì có giọng nói vang lên trong không gian yên tĩnh: “Yo, anh Đoạn của tôi còn đưa cô đến đây cơ đấy.”

Hạ Ngưỡng dừng động tác nhai, nhìn về phía phát ra giọng nói.

Vậy mà lại là Lư Tùng, người cô đã gặp ở bữa tiệc trước đó.

Gần 9 giờ rưỡi tối, người thừa kế của gia tộc Rothschild rời đi, cũng dần dần vệ sĩ hùng hậu đi theo.

Đoạn Tiêu xoa ấn đường, quay đầu hỏi: “Người đâu?”

Trợ lý Cừu cất hợp đồng và máy tính, bước lên báo cáo: “Hạ tiểu thư ạ? Cô ấy vừa nói muốn ra ngoài đi dạo, đã đi được nửa tiếng.”

Đoạn Tiêu chỉnh chiếc đồng hồ đeo tay, thấy khó hiểu: “Giờ này còn ra ngoài?”

Trợ lý Cừu gật đầu: “Có Lỗ Ô lái xe theo trông coi, sẽ không gặp chuyện đâu.”

Miệng quạ đen thật linh nghiệm.

Vừa dứt lời, Lỗ Ô đã gọi điện thoại đến: “Xin lỗi trợ lý Cừu, e là không về trước 10 giờ được, cô Hạ nói muốn ăn mì xào Trung Quốc.”

Điện thoại đang bật loa ngoài, trợ lý Cừu còn chưa đáp lại.

Đoạn Tiêu ngồi bên, nghe câu này thì cười lạnh.

Cúp điện thoại, anh rút điều thuốc trong bao ra, cắn trên môi rồi trầm ngâm hỏi: “Vừa rồi có ai đến?”

“Vài đại lý khoáng sản và dầu mỏ...” Trợ lý Cừu liệt kê từng người một, rồi nhắc đến người cuối cùng, “Cậu tư nhà họ Lư cũng đến.”

“Lư Tùng?”

“Vâng, anh ta còn nhờ tôi nhắn với cậu rằng bố anh ta cũng ở đây.”

Đoạn Tiêu chụp hàng mì đen rậm, nhưng chỉ hai giây sau, sắc mặt anh đã trở lại bình thường: “Chuẩn bị máy bay, đến sân bay.”

“Bây giờ?” Trợ lý Cừu vừa dùng điện thoại thao tác nhanh vừa hỏi, “Có việc gấp phải đi trước sao?”

Anh nhếch môi: “Đi bắt người.”

Nửa tiếng sau, chiếc xe thương vụ màu đen đỗ lại gần sân bay. Chỉ có một quán mì xào Trung Quốc ở đây, vệ sĩ trông chừng cô còn khá trẻ.

Chỉ biết cậu ấy tên là Lương Lỗ Ô, nhìn có vẻ chưa tới 20 tuổi.

Đến giờ Hạ Ngưỡng vẫn không biết rốt cuộc cậu ấy là người nước nào, có gương mặt Châu Á nhưng hình như không thạo tiếng Trung, nói chuyện rất chậm, và vì nói chậm nên ít nói.

Hơi giống Miếu Miếu nhà cô.

Hạ Ngưỡng nghe cậu ấy nói chuyện thì không khỏi nhớ đến Ôn Vân Miếu.

Sau khi lừa cậu ấy, nói mình muốn ăn mì xào, cô lại nói mình cần vào nhà vệ sinh gấp vì đến kỳ s.inh l.y.

Thậm chí Lương Lỗ Ô còn không biết “Kỳ sinh lý” là gì.

Hạ Ngưỡng mặt đối mặt, phổ cập khoa học cho chàng trai xa lạ cao lớn này, không hề né tránh ánh mắt: “Menstruation, I’m having my period*.”

(*Kỳ kinh nguyệt, tôi đang có kinh)

“...”

Có lẽ đây là lần đầu chàng trai này nói chuyện với một người con gái như cô, lại còn nói về chuyện này, lỗi tai cậu ấy đỏ bừng rồi hỏi mình có thể làm gì.

“Mua băng vệ sinh, loại dùng ban đêm, loại dài.” Hạ Ngưỡng đưa xiên mút quả cô mua thêm cho cậu ấy, “Nè, phí chạy việc.”

Lương Lỗ Ô ngẩn ra, xua tay: “Trợ lý Cừu không cho phép chúng tôi nhận hối lộ.”

Hạ Ngưỡng nhìn cậu ấy, mỉm cười: “Tôi không đưa hối lộ cho cậu, cậu biết cả từ ‘Hối lộ’ cơ à?”

Sau khi đuổi cậu ấy đi, cô nắm chặt hộ chiếu, ví tiền và thẻ tín dụng trong túi, lập tức chạy đến quầy mua vé máy bay về nước.

Hàng người rất dài, may mà cô không cần ký gửi hành lý.

Theo dòng người lên chuyến bay đêm, Hạ Ngưỡng mặc niệm: Quên đi, một tuần này coi như là trả nợ, trả những gì cô đã nợ anh hồi cấp 3.

Nhưng trời không chiều lòng người, khi qua cửa hải quan thì cô bị chặn lại, bị đưa vào phòng tối.

Đây không phải là lần đầu tiên cô xuất ngoại, vì vậy cô cũng rất tò mò tại sao mình bị chặn. Vì chưa đầy nửa tiếng nữa là đã đến giờ máy bay cất cánh.

Ngồi trong căn phòng nhỏ chưa đến 10 phút, một nhóm người bước vào.

Thấy người chàng trai dẫn đầu, trái tim cô chùng xuống.

Đoạn Tiêu mặc một bộ đồ màu đen, đường tơ mạ vàng được đặt làm riêng vòng từ cổ tay áo đến quanh cánh tay. Vạt sơ mi phóng khoáng sơ vin nửa vời vào thắt lưng, nhưng chiếc quần tây lại thẳng tắp.

Khi đôi mắt thâm thúy kia nhìn sang, người ta vẫn không đoán được cảm xúc bên trong.

“Không phải em đã nói sẽ đi theo tôi sao?” Anh nhìn từ trên cao xuống, quan sát kỹ khuôn mặt cô, “Sao lại muốn đi trước?”

Hạ Ngưỡng tức giận đứng dậy, nhưng lại bị trợ lý Cừu chặn lại, cô tức run người: “Giờ anh không thêm giả bộ nữa rồi?”

Đoạn Tiêu cười khê: “Đáng lẽ tôi phải hỏi em câu này chứ?”

“Tối hôm đó, vốn dĩ tôi không hề uống rượu do bạn anh đưa, mà uống nước của anh.” Cô vạch mặt thẳng thùng, hất tay trợ lý Cừu ra rồi bước tới tát anh một cái thật mạnh, “Anh đã tính kế tôi từ sớm, anh thật vô liêm sỉ!”

Tiếng tát tai vang lên giòn giã.

Lòng bàn tay cô tê dại, mặt Đoạn Tiêu hơi bị lệch sang bên.

Đám người xung quanh không dám thở, ngay cả nhân viên hăng hàng không đằng sau cũng chỉ đứng nhìn. Sau khi được ra hiệu, trợ lý Cừu đưa tập tài liệu trong tay cho nhân viên bên Tổng cục Hải quan xem xét.

Đó là một bản báo cáo điều trị của bệnh nhân tâm thần, tên người bệnh là Hạ Ngưỡng.

Mà giấy chứng nhận người giám hộ của cô ở nước ngoài cũng đã được đổi thành thông tin của Đoạn Tiêu.

Hạ Ngưỡng không nhìn rõ chữ trên tập tài liệu đó, nhưng sau khi thấy người của bên Hải quan rời khỏi phòng, cô đoán được đó là thứ gây bất lợi cho cô.

Cô muốn đuổi theo hỏi cho rõ, nhưng lại bị Đoạn Tiêu nắm một tay, kéo về trước mặt anh.

Cổ tay Hạ Ngưỡng đón đau khi bị anh nắm chặt, cô giận giữ trừng mắt: “Anh đã làm gì?”

“Đáng tiếc thật.” Giọng anh ẩn chứa lửa giận vì bị khiêu khích, rồi cơn phẫn nộ lại hóa thành nụ cười tiếc thương, “Không làm một vũ công nổi tiếng gần xa, lại muốn làm một bệnh nhân tâm thần.”

Chương 75: Hèn hạ – Chiều ý tôi

Trong suốt một tuần trên du thuyền, Hạ Ngưỡng đã nghĩ ra vô số lý do để biện minh cho tình cảnh khốn cùng của mình.

Cô từng nghĩ, cứ rộng lượng một chút, coi như đây là một trò chơi dành cho người trưởng thành và sẽ sớm kết thúc thôi. Ngay cả khi Lư Tùng đã cho cô biết rằng lần uống nhầm đồ uống kia không phải tai nạn, nhưng vì yếu mềm nên cô muốn nhân nhượng cho êm xuôi.

Chuyện đó đã qua lâu rồi, lại không có bằng chứng.

Cô sức yếu lực mỏng, không có cách nào kiểm chế Đoạn Tiêu.

Cô chỉ là một người phụ nữ thành thị bình thường, có thể làm gì được người như Đoạn Tiêu?

Huống hồ giữa hai người quả thật có chuyện vướng mắc hồi cấp 3. Anh từng giúp đỡ cô, cũng dứt khoát chia tay như cô mong đợi.

Đêm đó anh rắp tâm tính kế, vậy coi như cô trả nợ.

Cô cho rằng mình đã nhượng bộ rất nhiều, muốn vờ như không có chuyện gì xảy ra. Cô muốn về nước, muốn bỏ lại những ký ức nơi đây.

Thế nhưng, người không buông tha cho cô lại là Đoạn Tiêu.

Cô bị đưa thẳng từ sân bay lên xe của anh một cách chính thức và công khai.

Vì anh đã đưa ra bản báo cáo điều trị nên chẳng ai quan tâm đến cô nữa, cô cũng không biết mình sẽ lại bị đưa đi đâu.

Cửa kính trong xe không thấy được tình hình bên ngoài, chỉ có hai người họ ngồi ở hàng ghế sau của chiếc xe Minivan hạng sang.

Đoạn Tiêu ngồi cạnh cô, đôi chân dài gác lên chỗ để chân, trên tay anh đang cầm túi đá viên y tế để chườm mặt. Nhưng dù được xử lý kịp thời thì gò má anh cũng không tránh khỏi sưng đỏ.

Lực tác động sẽ tương hỗ lẫn nhau, lòng bàn tay Hạ Ngưỡng vẫn tê rần đau nhức.

Cảm giác ngọt ngào trong không gian kín mít cũng vơi đi đôi chút khi xe dừng lại ở một địa điểm nào đó. Cửa xe được mở ra, luồng khí nóng bên ngoài theo gió ùa vào.

Trợ lý Cừu đưa chiếc mũ lưỡi trai màu đen tới, Đoạn Tiêu nhận lấy đội lên đầu. Chắc để làm nổi bật phần tối trên mặt anh, tránh người ta chú ý đến dấu tay hằn trên mặt anh.

Hạ Ngưỡng lạnh lùng nhìn họ.

Ngay sau đó, anh đã vươn tay nắm lấy cổ tay cô và kéo cô xuống xe.

Cô hơi vùng vẫy, nhưng chút sức yếu ớt đó chẳng khác nào châu chấu đá xe. Phản kháng dưới sự áp chế tuyệt đối là hành vi vô nghĩa, chỉ khiến bản thân mất mặt hơn.

Hạ Ngưỡng bị anh kéo vào thang máy ngầm, oán hận ngập đầy trong mắt cô: “Anh còn muốn làm gì!”

Đoạn Tiêu không nói một lời, kéo cô vào trong.

Hai cánh cửa nặng nề từ từ mở ra, đám vệ sĩ cao to đứng đầy tứ phía. Tiếng ồn đang bị đè nén nơi đây bỗng trở nên rõ ràng, mấy chiếc lồng bát giác căng dây xích sắt như ngầm báo cho khách

ghé thăm biết rằng chỗ này là một võ đài quyền anh dưới lòng đất.

Họ kê vai, ngồi cạnh nhau ở vị trí quan sát tốt nhất trên lầu hai.

Tiếng dây xích kéo lê trên mặt đất dưới kia thật đình tai nhức óc. Trên khán đài nhốn nháo, đã có một số người ngồi vào chỗ.

Xung quanh rất ồn, không khí tràn ngập đủ loại mùi thuốc lá và rượu.

Những nữ phục vụ bung rượu và đồ ăn đến đều là những người đẹp tóc vàng mắt xanh, chân dài miên man. Trong đêm hè nóng nực, mấy mảnh vải họ mặc trên người chẳng khác gì đang ở bể bơi.

Hạ Ngưỡng đã đến đây, nhưng không biết rốt cuộc anh đang làm gì.

Mãi đến khi tắt cả đèn trong khán phòng tắt hẳn, một chùm đèn rơi thẳng vào chiếc lồng bát giác đằng trước. Có mấy người đang đứng trong chiếc lồng, và người đang tr.ần tr.uồ.ng lại đang đứng đối diện với những người bên trong chính là chàng trai vừa bị cô lừa đi lúc này.

Cậu ấy thật sự vạm vỡ, gia nhập đoàn vệ sĩ từ rất sớm.

Nhưng trông cậu ấy non nớt và gầy hơn mấy võ sĩ quyền anh đối diện rất nhiều.

Vẫn còn quá trẻ, còn chưa lớn bằng Ôn Vân Miếu, nhưng trên người cậu ấy chỉ chít những vết sẹo cũ.

Khán giả ở đây đã bắt đầu đặt cược, màn hình lớn hiển thị thông tin cá nhân của Lương Lỗ Ô. Năm nay 19 tuổi, găng tay đấm bốc nặng 10 ounce...

Câu cuối cùng thông báo cho khán giả biết rằng cậu ấy đã ký vào giấy cam kết sinh tử, là người bán mạng trên võ đài.

Khi trận đấu bắt đầu, bầu không khí dưới khán đài còn dữ dội hơn cả trên sàn đấu. Đứng đối diện với đấu trường khốc liệt căng lưới thép, kẻ nào cũng phấn khích reo hò.

Trận đầu tiên, cậu ấy đấu với một võ sĩ quyền anh mới. Nhưng thể trọng của hai người họ không cân xứng, người đối diện nặng hơn Lương Lỗ Ô những 20kg.

Quyết đấu hai hiệp trên võ đài, từng cú móc trái, từng cú đấm thẳng liên tiếp được giáng xuống.

Sức mạnh của những khối cơ bắp căng phồng như châm ngòi cho khí thế trong võ đài, cảm giác đau đớn khi những cú đấm trúng đích móc vào da thịt, đều bị tiếng hò hét trên khán đài át đi.

Hạ Ngưỡng nắm chặt một bên tay vịn ghế, cô không thể xem nổi loại đấu tranh sinh tử này.

Hướng chi, chàng trai trẻ trên sàn đấu vừa nhận xiên mứt quả cô đưa cách đây không lâu, nhưng bây giờ mặt cậu ấy đã be bét máu. Thoáng nhìn thì đang chiếm ưu thế đấy, nhưng rõ ràng cậu ấy cũng đang bị thương không nhẹ.

“Lương Lỗ Ô, kẻ không quốc tịch, em bảo cậu ấy thả em đi?” Cuối cùng Đoạn Tiêu bên cạnh cũng nở nụ cười, liếc nhìn cô bằng đôi mắt đen ẩn đầy châm biếm, “Em có biết cái mạng của nó là do anh cho không?”

Hạ Ngưỡng quay lại nhìn anh với vẻ khó tin, đang đoán ý nghĩa trong những lời anh nói lúc này, giọng cô run rẩy: “Tôi không bảo cậu ấy thả tôi đi... Tôi, tôi lừa cậu ấy.”

“Không phải em rất giỏi lợi dụng ưu thế của mình sao?” Đoạn Tiêu đưa tay ra, chạm đầu ngón tay lạnh lẽo vào mặt cô, “Cậu ấy không ngu, em cũng đừng giả ngu với tôi nữa.”

Một vệ sĩ từ năm mười lăm, mười sáu tuổi đã đổi ba đời chủ, sao lại bỏ vị trí chỉ vì dăm ba câu dối trá lừa của cô.

Nhưng Hạ Ngưỡng làm sao có thể thừa nhận được?

Quả thật, cô biết mình đã lợi dụng sự rung động mơ hồ và lòng trắc ẩn của chàng trai trẻ đối với một người khác phái xinh đẹp, vừa vô tình, cũng vừa cố ý lừa cậu ấy đi.

Cho nên, trong lòng ba người họ đều biết rõ lý do Lương Lỗ Ô thất trách.

Bắt cậu ấy đấu một trận sinh tử không chỉ là hình phạt Đoạn Tiêu đưa ra với tư cách chủ nhân, mà còn là lời cảnh cáo.

Hiệp đấu này kết thúc, người đối diện đã bị Lương Lỗ Ô hạ gục. Khán giả bên dưới la ó chế giễu khi kẻ thua cuộc ngã xuống, máu trên sàn đấu được dọn sạch.

Lượt tiếp theo nhanh chóng bắt đầu, sau một trận đấu ác liệt, chắc chắn cậu ấy sẽ đuối sức khi đấu với những võ sĩ cùng hạng cân.

Trận đấu thứ ba, võ sĩ quyền anh mà cậu ấy phải đối đầu là một người da đen, mỗi quyền đấm thẳng đều hung hăng chí mạng.

Lương Lỗ Ô rất có khả năng chiến đấu, nếu không thì đã chẳng có mức giá cao đến vậy khi còn trẻ tuổi. Nhưng nếu phải đánh liên tục thì sớm muộn gì sức lực của cậu ấy cũng sẽ bị bào mòn, cạn kiệt.

Tiếng “Loảng xoảng” vang lên, chàng trai trẻ bị đá vào lưới sắt, phun ra một ngụm máu, đầu cọ vào lưới thép, từ từ trượt xuống.

Có những kẻ kích động dưới khán đài đã xông tới lồng bát giác, giật mạnh lưới sắt, cố gắng túm tóc cậu ấy, la ó chửi bới.

“Chết chưa? Chưa chết thì đứng dậy!”

“Tao đặt cược 30 vạn rupee vào mày đấy, đánh nó tiếp đi!”

“Không phải lát nữa còn phải đấu đơn với Báo sao? Đừng chết ở vòng này, làm tao cụt hứng!”

Có vẻ như bọn họ còn quan tâm đến thắng thua hơn cả võ sĩ trên sàn đấu, họ chẳng để tâm đến mạng sống của võ sĩ. Cảm giác thỏa mãn tột độ từ sự khát máu và lợi ích từ việc đặt cược mới khiến người ta mê đắm.

Trước đây Hạ Ngưỡng chưa từng trải nghiệm những góc tối nơi đất khách quê người.

Từ những lời đám người đó nói ra, cô ý thức được nếu Lương Lỗ Ô đánh tiếp thì chắc chắn sẽ lành ít dữ nhiều.

Cô đã liên lụy đến cậu ấy.

Cũng do cô nhất thời muốn bỏ trốn, khiến cậu ấy đánh mất niềm tin của chủ nhân.

“Chuyện tôi muốn rời đi hoàn toàn không liên quan đến cậu ấy, cậu ấy là thuộc hạ của anh mà?” Cô không dám nhìn xuống khán đài nữa, túm lấy tay Đoạn Tiêu, “Cậu ấy còn nhỏ tuổi như vậy! Sao anh lại đối xử với cậu ấy như thế?”

Đoạn Tiêu không hề lay động, đường nét cứng rắn dưới ánh đèn mờ ảo càng thêm sắc bén, hỏi ngược lại: “Tại sao em đối xử với cậu ấy như vậy?”

Ngón tay Hạ Ngưỡng nắm chặt lại, nghe tiếng hò reo lại vang lên dưới sàn đấu mà chỉ thấy máu dồn lên não.

Cô cắn răng, dịu giọng: “Xin lỗi, tôi không cố ý... Xin anh đừng để họ đánh tiếp nữa, xin anh.”

Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt đầm lệ của cô, khó hiểu: “Em luôn khóc vì những người không quan trọng.”

Hơi thở của cô nghẹn lại, nước mắt tuôn như mưa trên gương mặt thanh tú động lòng, móng tay cô bấm sâu vào xương cổ tay anh mà không hề nhận ra.

Trợ lý Cừu bên cạnh chú ý tới, đang định bước lên ngăn cản thì Đoạn Tiêu đã dùng ánh mắt ngăn lại, bảo anh ấy dẫn người lên đây.

Bàn tay đang bấu chặt tay anh đã ướt đầm mồ hôi, Đoạn Tiêu nhìn cô, từ từ thở hắt một hơi dài. Anh biết Hạ Ngưỡng không cố ý, cô đã bị dọa đến hồn bay phách lạc.

Cánh tay dưới đầu những ngón tay ấy đã bị rách da.

Có cảm giác ẩm ướt, máu thấm vào kẽ tay cô.

Bấy giờ Hạ Ngưỡng mới hoảng hốt buông tay, mặt mày tái mét, miệng vẫn lẩm bẩm xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi...”

Nhưng ngay sau đó, mùi máu tanh nồng nặc ập đến.

Là Lương Lỗ Ô bị hai vệ sĩ lôi lên, găng tay và dụng cụ bảo vệ răng của cậu ấy vẫn chưa được tháo ra. Toàn thân cậu ấy ướt đầm máu và mồ hôi, bất lực nằm rạp trên mặt đất.

Dưới sàn đấu lại có một vòng đấu mới giữa các võ sĩ, không ai để tâm đến sự sống chết của võ sĩ ở hiệp đấu trước.

Hạ Ngưỡng thấy chàng trai trẻ gần như toàn thân đầy máu, quay mặt đi không nỡ nhìn thêm, sự áy náy và hối hận trong lòng sắp nhấn chìm cô.

Đoạn Tiêu hơi cúi người, giẫm giày lên xương bả vai của đối phương, ra hiệu cho chàng trai trẻ ngẩng đầu: “Cô ấy đẹp lắm, đúng không?”

Cô đang định lên tiếng thì đã thấy ánh mắt cảnh cáo của anh.

Đoạn Tiêu hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen bị vành mũ che khuất cứ nhìn cô chăm chăm như thế, anh nắm lấy tay cô: “Bây giờ tôi hơi tức giận, em có chắc là còn muốn nói không?”

Răng môi Hạ Ngưỡng run rẩy, nước mắt sợ hãi đã tích tụ quá nhiều, nhiều đến mức chẳng nhìn rõ bóng dáng anh.

Lương Lỗ Ô quý trên đất thổ hỗn hển, mím môi thốt ra mấy chữ. Vì kiệt sức nên cậu ấy lặp đi lặp lại nhiều lần.

Cậu ấy nói: “Là lỗi của tôi.”

Tò mò về người phụ nữ của chủ nhân là điều bất kính, nói cậu ấy vì sắc đẹp mà sinh lòng tham thì cũng không hẳn.

Cậu ấy đi theo Đoạn Tiêu hai năm, những người tiếp cận anh nếu không phải vì lợi ích thì cũng vì d.ục v.ọng. Nhưng Hạ Ngưỡng không cần gì cả, giống một tờ giấy trắng không cần người ta tốn tâm tư tìm hiểu.

Cậu ấy biết rõ cô đang lừa mình, biết cô muốn bỏ đi nên mới nói muốn ăn mì xào. Nhưng cậu ấy vẫn nhận xiên mít quả cô đưa và để cô rời đi.

Những người đứng cạnh đã sớm chai sạn trước cảnh tượng này.

Không một ai động lòng, cũng có nghĩa là Hạ Ngưỡng hoàn toàn đơn độc.

Đoạn Tiêu thu chân lại, chán nản nhếch môi: “Lát nữa cậu ấy còn mấy trận?”

Trợ lý Cừu cung kính trả lời: “Một trận, với Báo.”

Nhưng ai cũng nhìn ra được Lương Lỗ Ô đã sức cùng lực tận, chẳng còn sức đấu thêm trận nào nữa. Bọn họ đấu sinh tử, nói không chừng trận tiếp theo sẽ là trận cậu ấy bỏ mạng.

Hạ Ngưỡng bị anh kéo lại gần, hoảng sợ nhìn anh.

Đoạn Tiêu cười khê: “Em không muốn cậu ấy đánh tiếp?”

Nước mắt vẫn chưa khô, cô vội gạt đầu.

“Vậy hôn tôi một cái.”

Hạ Ngưỡng sững sờ.

“Giống nụ hôn em đã trao cho tôi trong tuyết năm đó.” Đoạn Tiêu không hề cảm nhận được yêu cầu này của anh lơ bịch như thế nào, còn mặc cả, “Đừng hôn cho có lệ.”

Cô đã không còn tâm trí để suy xét, thậm chí còn vứt bỏ sự xấu hổ khi bị một đám người bao vây: “Hôn, hôn xong anh sẽ đưa cậu ấy đi bệnh viện chứ?”

Vết thương kiểu này chưa đến mức chết người, từ bao giờ mà cần phải đưa đến bệnh viện mới khỏi?

Đoạn Tiêu cười khê, nhướn môi: “Ừm.”

Hạ Ngưỡng đứng dậy, như thể đã hạ quyết tâm lao vào, áp sát lên đôi môi mỏng của người đàn ông. Cô đã sớm không còn ấn tượng gì về nụ hôn trong tuyết năm đó, chỉ nhớ là một nụ hôn ẩm ướt và nóng bỏng.

Nhưng dù có tự cổ vũ bản thân thế nào, cô vẫn không kìm được run rẩy.

Chiếc mũ của Đoạn Tiêu bị cô kéo ra, ngay sau đó anh nắm lấy cằm cô, lạnh giọng: “Anh đã nói rồi, đừng hôn cho có lệ.”

Giọng anh trầm xuống, ngũ quan anh tuần sắc bén càng nhuốm vẻ áp bức.

Hạ Ngưỡng bị dọa đến nỗi nói năng lộn xộn: “Tôi không có, tôi...”

Không để cô nói hết những lời bào chữa, Đoạn Tiêu kéo cô đi thẳng ra ngoài. Bước chân cô không vững, loạng choạng nhìn về sau.

Đúng lúc thấy Lương Lỗ Ô ngược mắt lên, đôi mắt đỏ ngầu như con thú nhỏ.

Hình như trải qua chuyện này, Hạ Ngưỡng đã nhận ra tình cảnh của mình, cũng nhận ra Đoạn Tiêu đã không còn là anh của ngày xưa.

Một mặt tàn nhẫn vô tình của anh được phóng đại trước mắt cô, càng thêm cụ thể.

Lên xe rồi, cô vẫn còn lo lắng cho chàng trai vừa nãy, nhưng giọng điệu có phần dè dặt: “Rốt cuộc anh có đưa cậu ấy đến bệnh viện không?”

Đoạn Tiêu nhìn sang, mắt không gợn sóng.

Cô thôi không nhìn nữa, mặt mày tái nhợt: “Vừa nãy anh đã đồng ý với tôi. Tôi đã quay về, anh không cần phải làm khó một cậu nhóc, cậu ấy còn quá nhỏ tuổi, cậu ấy...”

“Khụ!” Trợ lý Cừu ngồi ở hàng ghế trước kịp thời cắt ngang, “Sếp Đoạn, máy bay được sắp xếp vào tối ngày kia.”

Hạ Ngưỡng tuyệt vọng nhìn anh ấy cầu cứu.

Trợ lý Cừu khẽ gật đầu với cô, ý bảo cô không cần lo cho Lương Lỗ Ô nữa. Đương nhiên, nếu cứ nhắc mãi về con người này trước mặt Đoạn Tiêu thì đây không phải là lựa chọn sáng suốt.

Cô bình tĩnh lại đôi chút, cúi đầu im lặng.

Xe quay trở lại khách sạn Burj Al Arab.

Hạ Ngưỡng ngậy người nhìn cánh cửa xe đang mở hé, vẫn cảm thấy thật hoang đường: “Cho tôi một lý do đi, tôi đã làm sai điều gì?”

Ánh mắt Đoạn Tiêu chìm trong bóng tối: “Tôi chỉ cần em ở bên tôi, giống như ngày xưa.”

Cô thấy nực cười: “Chúng ta đã chia tay lâu rồi, anh nhất định phải níu kéo quá khứ sao?”

Sáu năm, bạn trai mới, cuộc sống mới, lâu thật rồi.

Anh lười biếng rũ mi xuống: “Em đã bước tiếp, còn tôi thì không.”

Vật lộn cả đêm cho đến khuya, đôi bên đều xé bỏ lớp mặt nạ giả tạo. Cô không cần phải tìm trăm phương ngàn kế để trì hoãn trốn chạy, anh cũng lười phải chơi trò mèo vờn chuột với cô.

Hạ Ngưỡng bị ném vào bồn tắm một cách thô bạo, nước từ vòi hoa sen trút xuống không báo trước, làm ướt đầm quần áo trên người cô.

Đoạn Tiêu ngồi bên mép bồn tắm, lạnh lùng nhìn cô: “Tự cởi.”

Cô đặt tay lên khóa kéo áo khoác, dù đã không còn gì để làm vốn liếng nhưng vẫn ngoan cố chống cự: “Anh vẫn sẽ cho tôi về nước chứ?”

Không nhận được câu trả lời, Hạ Ngưỡng nhớ lại câu uy hiếp ban đầu của anh. Cô không muốn làm bệnh nhân tâm thần, vì thế giọng nói yếu ớt lại vang lên trong phòng tắm trống trải.

“Sức khỏe của em gái tôi không tốt, em ấy từng làm phẫu thuật ghép tạng. Hiệu quả sau phẫu thuật kém, phải uống thuốc thường xuyên, ngoài tôi ra thì không còn người thân nào chăm sóc em ấy nữa.”

“Tôi có mấy người bạn khá thân, biết tôi mất tích, họ sẽ đi tìm.”

“Ngày nghỉ phép của tôi cũng sắp hết...”

Dưới ánh đèn, mái tóc đen nhánh như dòng thác của cô ướt sũng, dán vào gương mặt trắng bệch. Bóng mi đổ xuống mí mắt, mí mắt vẫn còn hơi sưng.

Thật ra có nói cũng vô ích.

Nếu Đoạn Tiêu có thể đồng cảm thì đã không sớm giăng bẫy lừa cô chui vào.

“Tốt nhất đừng khóc nữa, phiền lắm.” Anh đặt đầu ngón tay dưới cằm cô, nâng lên. “Muốn trở về không?”

Hạ Ngưỡng kìm nén tiếng khóc, bình tĩnh nhìn anh.

Cô cho rằng anh đang hỏi một câu vô nghĩa.

Đoạn Tiêu tắt vòi hoa sen đang xối vào mặt cô, di chuyển hai tay xuống dưới, hờ hững lướt qua cần cổ thon dài và xương quai xanh của cô: “Em đùa giỡn với tôi hai ngày rồi.”

Cô nghe không hiểu, nhưng khi nhìn chăm chăm vào đôi mắt hẹp dài và đen thẫm của anh thì mặt cô lại đỏ bừng.

Kỳ kinh nguyệt của cô chỉ kéo dài năm ngày, trên thực tế đã hết từ lâu.

Trước hôm nay, cô vẫn một mực lừa anh để câu giờ, hóa ra anh biết.

Chống lòng bàn tay lên thành bồn tắm, anh cúi đầu, chạm vào làn tóc lạnh lẽo của cô, giọng khàn khàn: “Chiều ý tôi.”

Hạ Ngưỡng siết chặt bàn tay đang giấu trong áo khoác vì xấu hổ.

Cô hiểu câu này, nhưng không biết làm.

Không phải cô giả bộ then thùng, mà thật sự không có kinh nghiệm.

Đêm đó, cô ngủ với anh lúc mơ mơ màng màng, cô vốn không làm gì cả, chỉ nhớ được là do anh chủ động.

Đoạn Tiêu thấy cô do dự thì lùi dậy, định bỏ đi.

Hạ Ngưỡng tưởng anh muốn đi, vô thức đưa tay kéo lại. Nhưng cô lại nắm nhầm chỗ, ở góc độ và khoảng cách này của cô, vừa khéo đưa tay nắm lấy thắt lưng anh.

Anh cup mắt, ấn cô xuống với vẻ thích thú: “Rồi sao nữa?”

Sau đó... vốn dĩ không cần cô động tay.

Trong khoảnh khắc do dự, nụ hôn của Đoạn Tiêu đã phủ xuống. Hơi thở nam tính nồng nàn và mạnh mẽ bao trùm toàn bộ con người cô, hàng mi đen dày quét qua gò má cô.

Anh nắm bàn tay vụng về của cô: “Chưa từng cởi? Chỉ dạy một lần thôi đấy.”

“...”

Làm chuyện này với anh trong lúc tỉnh táo khiến Hạ Ngưỡng vô cùng xấu hổ. Cô vẫn e sợ nét thâm sâu khó lường của anh, còn phải chịu đựng để anh thân mật.

Ánh đèn sáng rõ, cô nhìn thấy hình xăm xương rắn dữ tợn trên hông trái của Đoạn Tiêu, sợ tới mức co rúm lại.

Nước ấm trong bồn tắm vẫn đang chảy, sắp ngập qua đầu cô.

Hạ Ngưỡng bị sặc nước, được một bàn tay to lớn vớt lên kịp thời. Trán cô ướt nhẹp không rõ là nước hay mồ hôi, môi bị cắn m.út đỏ bừng, vành tai cũng nóng ran.

Cảm xúc của loại chuyện này vốn là hai chiều, cứ coi như đang ngủ với trai bao nổi tiếng ở hộp đêm vậy.

Cô âm thầm tự an ủi bản thân, thử thả lỏng, cũng để bản thân dễ chịu hơn. Eo nhỏ mềm mại bị giữ chặt, nước trong bồn tắm tràn ra ngoài, bắn tung tóe lên sàn gạch men dát vàng.

Đoạn Tiêu ôm cô gái đang ướt sũng ra khỏi mặt nước, nhưng vẫn chưa đủ, anh về phòng tiếp tục dày vò cô.

Trên trần phòng ngủ chính, đối diện giường lớn là một tấm gương to và hoàn chỉnh. Từng chuyển động mạnh mẽ của bờ vai, gáy, và những thớ cơ bắp từ xương sống xuống thắt lưng của anh đều hiện rõ trong gương.

Hơi thở của Hạ Ngưỡng càng lúc càng gấp gáp, bật ra tiếng kêu thất thanh, khi ấy anh mới miễn cưỡng dừng lại.

Cô che mắt bằng mu bàn tay, xấu hổ xen lẫn giận dữ, hỏi bằng giọng run run: “Đêm đó... sao anh lại khóc?”

Đoạn Tiêu vùi mặt vào hõm cổ nóng ẩm đầy mồ hôi của cô, cắn nhẹ rồi nói: “Em lầm rồi, tôi vốn là một kẻ hèn hạ.”

Cô đau đớn rụt bờ vai và cổ, vành mắt đã đỏ lên, nhưng động tác này lại giống như muốn gần sát anh hơn.

“Em lừa tôi.” Anh vẫn đề lên người cô, nhưng lại trách móc như thể mình chịu ấm ức, “Tôi cũng muốn rút lại hứa hẹn của mình.”

Có cuộc sống mới thì sao, cùng lắm thì tạo ra một sợi dây ràng buộc khác.

Chương 76: D.ục v.ọng – Em không sửa được

Sau đêm đó, Hạ Ngưỡng mất liên lạc với thế giới bên ngoài, không điện thoại, không giao tiếp với ai.

Đoạn Tiêu đi đâu cũng dùng máy bay riêng và xe riêng.

Mỗi khi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, anh nhất định sẽ dẫn cô theo, phải để cô ở bên cạnh hoặc ở nơi anh có thể nhìn thấy ngay. Anh cũng cử người âm thầm cho người theo dõi cô, khiến cô hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc với người ngoài.

Ngay cả khi nếu như cô may mắn để gọi được cho đại sứ quán thì yêu cầu tố cáo như vậy cũng sẽ bị gác lại.

Vì cô bị bệnh tâm thần, đang trong quá trình điều trị.

Hạ Ngưỡng không biết phải nói ra tình cảnh khó khăn của cô như thế nào. Có lẽ nếu cho họ biết cô là vũ công có tiếng tăm hàng đầu trong nước thì mọi chuyện sẽ khác, nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc chuyện của cô sẽ bị phơi bày.

Đâu phải cô bị lừa đến nơi nào đó sống không bằng chết.

Ngược lại, Hạ Ngưỡng đang sống rất tốt, chỉ là bị ép ở bên một chàng trai mà cô không thích.

Chưa chắc kêu cứu đã có tác dụng, cô cũng không muốn Ôn Vân Miểu và bạn bè trong nước lo lắng, càng sợ Đoạn Tiêu sẽ ra tay với những người bình thường như họ.

Tối ngày thứ ba ở Dubai, Đoạn Tiêu đưa cô trở về một hòn đảo tư nhân nhỏ gần Bahamas, Bắc Mỹ.

Trước khi lên máy bay, Hạ Ngưỡng thấy Lương Lỗ Ô đang đi sau đội vệ sĩ.

Chàng trai cao gầy, mặc chiếc hoodie có mũ trùm đầu, vết thương trên mặt vẫn còn bầm tím. Không nhìn ngoại hình, thực sự bóng dáng đơn độc đó khiến cô có chút ngẩn người.

Cô ý thức được Đoạn Tiêu rất dễ nổi giận với mình, nên cô không dám chủ động nói chuyện với người vô tội nữa, cũng âm thầm cảm thấy áy náy với Lương Lỗ Ô.

Nhưng Lương Lỗ Ô đến để nói lời tạm biệt.

Cậu ấy vẫn làm việc dưới trướng Đoạn Tiêu, tạm thời sẽ không rời khỏi Dubai.

“Thật ra, cô không nên chạy trốn, có lẽ anh ấy thật sự chỉ muốn cô ở bên anh ấy một tháng.”

Hạ Ngưỡng kinh ngạc nhìn cậu ấy.

Lương Lỗ Ô vô cảm nói tiếp: “Nhưng bây giờ thì chưa chắc.”

Cô nghe xong chỉ thấy buồn cười: “Lời cậu nói cũng chỉ là phỏng đoán, không ai đoán được suy nghĩ của Đoạn Tiêu.”

“Đúng vậy. Cậu Đoạn đã cứu tôi từ rất lâu rồi, tôi sẽ không giúp cô nữa.” Lương Lỗ Ô rũ mắt nói xong câu này, lại hỏi với vẻ hơi khó hiểu, “Sao cô cứ nhìn tôi mãi thế?”

Hạ Ngưỡng chậm rãi nhìn đi chỗ khác, khẽ thở dài: “Lúc chia tay với anh ấy, anh ấy cũng chỉ tầm tuổi cậu bây giờ. Đột nhiên tôi nghĩ, liệu lúc đó có phải tôi đã sai rồi không...”

Khi đó Đoạn Tiêu làm nhiều chuyện cho cô như vậy, có lẽ anh không muốn chia tay.

Là cô cố chấp muốn đoạn tuyệt, muốn anh buông tay.

Nhưng nếu lúc đó không chia tay thì liệu anh có trở nên lạnh lùng như bây giờ, liệu anh có trở nên vô cảm đến khó đoán như

thế.

Có lẽ cô có thể uốn nắn một chàng trai 18 tuổi luôn ở cạnh mình, nhưng không thể dễ dàng lay chuyển một thương nhân thành đạt nắm đầy quyền hạn ở tuổi 24.

Từ thiếu gia nhà họ Đoạn trở thành cậu chủ Đoạn, thành sếp Đoạn mà người người kính trọng.

Trong khoảng thời gian này, anh đã thay đổi những gì, từ bỏ những gì, muốn lấy lại những gì từ người đã chia ly, tất cả đều trở thành ẩn số mà cô không thể hiểu được.

Lương Lỗ Ô nhìn cô với vẻ nghi ngờ.

Tầm mắt của Hạ Ngưỡng đã không còn dừng lại trên người cậu ấy, mà đang lơ đãng nhìn ra bãi cỏ ngoài cửa sổ thủy tinh.

Ở đó có một gia đình bên nhau, có đứa trẻ với một con mèo đang đuổi theo một con bướm bay lên, dường như mọi người đều vô lo vô nghĩ.

Cô mặc chiếc áo sơ mi được cắt dài đến đầu gối, mái tóc đen nhánh thẳng như thác nước.

Rõ ràng cô không thấp bé, nhưng bờ vai mỏng manh như cánh ve, gầy yếu và mềm mại. Gương mặt trắng nõn trầm lặng, cô ngồi ở đó, cả người toát lên cảm xúc có phần vô thực.

Đêm ấy, khi bị hỏi cô có đẹp không, thực ra Lương Lỗ Ô đã không nghĩ đến điều đó.

Cậu ấy đã thấy quá nhiều người đẹp tự tiến cử mình lên giường Đoạn Tiêu, phương Đông lẫn phương Tây đều có. Hạ Ngưỡng đẹp thật đấy, nhưng không đẹp đến mức làm người ta mù quáng cho rằng cô đẹp nhất.

Nếu nói cô có gì đặc biệt, thì chỉ có một: Cô đã không đến với họ một cách tự nguyện.

Nhưng chuyện này đâu có gì lạ, trông cô tao nhã thanh lịch, còn trẻ mà đã là nghệ sĩ múa, sao có thể ham muốn hay cầu xin điều gì từ những người như họ.

Tính cách của cô hoàn toàn trái ngược với cậu Đoạn, cũng không phải người cùng một thế giới.

Nếu như vậy mà vẫn có thể yêu nhau thì đúng là phép màu trong tình yêu.

Từ cổ trắng nõn đến xương quai xanh của người phụ nữ, chỗ nào cũng lưu lại dấu hôn mờ ám, có thể thấy được vọng chiếm hữu của người nào đó ngang ngược đến mức nào.

Lương Lỗ Ô hoảng hốt tránh ánh mắt, cố gắng nói điều gì đó để che giấu những gì mình đang thấy.

“Cô là bạn đồng hành đầu tiên của anh ấy, tôi chưa từng thấy anh ấy đối xử với ai như vậy...” Lương Lỗ Ô im lặng hồi lâu, rồi lại hỏi, “Cô vẫn muốn rời đi sao?”

Hạ Ngưỡng im lặng.

Rốt cuộc mấy người này đang nghĩ gì thế? Toàn hỏi những câu mà người bình thường không hỏi ra được.

Lúc này có người đến đưa Hạ Ngưỡng lên máy bay. Lương Lỗ Ô cũng phải đi rồi, trước khi rời đi, cậu ấy nhắc nhở một câu: “Desire always ends in boredom.”

Ham muốn luôn kết thúc bằng sự nhàm chán.

Ham muốn không được thỏa mãn sẽ đau khổ, được thỏa mãn rồi thì sẽ nhàm chán.

Hạ Ngưỡng mỉm cười, vậy chỉ hy vọng Đoạn Tiêu sớm chán cô.

Trên đảo tư nhân không có nhiều người bản địa, người biết tiếng Anh lại càng ít ỏi. Phần lớn là người Mexico nói tiếng Tây Ban Nha và tiếng bản địa của người da đỏ.

Vô hình trung, cũng cắt đứt ý định giao tiếp với người khác của Hạ Ngưỡng trong thời gian ngắn.

Đoạn Tiêu có một trang viên kiểu Mỹ ở đây, có mấy đài phun nước và hồ nhân tạo trải dài từ cổng lớn vào sân, bên trong nuôi bảy, tám con cá mập y tá.

Người thường xuyên trông nom Hạ Ngưỡng là một bác gái khoảng 40 tuổi, có cái tên rất phổ biến là Susana Caballero. Nấu ăn rất ngon, biết làm nhiều món đặc sản của nhiều tỉnh thành Trung Quốc.

Susana là người câm, lúc nào cũng đeo máy phiên dịch trước ngực, đây cũng là cách bà ấy giao tiếp với chủ nhân.

Tuần đầu tiên đến hòn đảo này, Hạ Ngưỡng đã thử hỏi anh rằng bao giờ cô mới được về nhà, cũng khéo léo đề cập đến việc muốn nói chuyện với Ôn Vân Miếu.

“Em gái em vẫn khỏe. Tuần này đã đến bệnh viện lấy thuốc, có ghé căn hộ của em một lần vào thứ Tư. Có bạn nam cùng khoa cứ theo đuổi em ấy...” Đoạn Tiêu nói tới điều này, dừng lại, “Em có biết rõ những chuyện này không?”

Anh đang ở nước ngoài, thế mà lại nắm rõ mọi động tĩnh của Ôn Vân Miếu.

Hạ Ngưỡng không biết có phải anh đang ngầm cảnh cáo cô hay không, rằng anh nắm thóp người nhà của cô. Cô cũng thức thời, không dám nhắc tới chuyện rời đi nữa.

Không phải ngày nào Đoạn Tiêu cũng ở trên đảo, anh di chuyển thoải mái, đi lại bằng tàu cao tốc hay trực thăng cũng chỉ mất chưa đến một giờ.

Mà cô dường như đã trở thành bạn cùng giường thường xuyên của anh.

Khi ở một mình, cô như thể một linh hồn lạc lõng giữa trang viên.

Bởi vì quá sợ ba con chó ngao Argentina hung dữ được nuôi ở tầng một, cũng sợ những con cá mập khổng lồ trong hồ.

Nơi hoạt động cố định của cô chỉ còn lại tầng hai và tầng ba, tuy không nhỏ, nhưng cuộc sống từng ngày trôi qua rất tẻ nhạt.

Dù có đếm từng ngày thì ngày qua ngày cũng làm người ta mông lung, hình như đã gần một tháng trôi qua.

Tin tức trên tivi cho biết hôm nay là thứ Năm, chuyển sang kênh quốc tế thì thấy đang phát sóng cuộc thi múa cổ điển Trung – Mỹ.

Hạ Ngưỡng nhận ra đã lâu rồi cô không nhảy múa.

Cô ra ban công giãn cơ, luyện tập những kỹ năng cơ bản mà nếu không tập một ngày sẽ mai một. Nghe được tiếng ồn ở khu vực đỗ máy bay, cô nhìn xuống dưới, đúng lúc thấy dáng người cao ngất của Đoạn Tiêu.

Trong cái hồ nhỏ bên kia có nuôi mấy con ngỗng trắng, bọn chúng là bá chủ của cái hồ này. Hễ thấy ai đi qua, chúng sẽ lao vào mổ người ta.

Một trong những thú vui thường ngày của Hạ Ngưỡng là nằm ở đây, xem bọn chúng chạy đuổi theo công nhân cho ăn hàng mấy phút.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Đoạn Tiêu vừa nhận lấy đĩa thức ăn từ tay công nhân, nổi hứng vung một ít thức ăn xuống hồ, một con ngỗng trắng lớn bèn lên bờ đuổi theo anh.

Nhưng hiển nhiên nó đã chọc nhăm người, ngay sau đó, nó bị chàng trai dùng sức bóp chặt cái cổ thon dài, lắc lư trong không trung với vẻ mặt kiên nhẫn.

Anh tát một cái vào đỉnh đầu con ngỗng để nó ngoan ngoãn, sau đó ném lại xuống hồ.

Con ngỗng trắng bị ném lại xuống hồ thì choáng váng một lúc lâu, run rẩy vài lần mới chui lên khỏi mặt nước, hậm hực co rúm vào một góc bên kia hồ.

Đám ngỗng còn lại đã bị cảnh tượng “Giết gà dọa khỉ” này làm cho khiếp vía nên không dám tấn công anh.

Hạ Ngưỡng thấy đám ngỗng ủ rũ thì không nhịn được bật cười.

Những thú cưng ở đây đều là tài sản của Đoạn Tiêu, anh nuôi chúng để tô điểm cho trang viên.

Nhóm công nhân coi chúng như cha mẹ tổ tông, chăm sóc chu đáo, chỉ sợ chúng bị bệnh chết, thảo nào lại chiều hư chúng.

Đoạn Tiêu đang rửa tay ở bồn rửa cạnh đài phun nước, mấy con cá mập y tá bơi lượn xung quanh.

Như linh cảm được điều gì đó, bỗng dưng anh ngẩng đầu nhìn lên tầng.

Hạ Ngưỡng không kịp né tránh, chạm phải ánh mắt sâu thẳm của anh.

Hôm nay anh ăn mặc giản dị, ánh mắt cũng lộ vẻ lười biếng, vẫy tay gọi cô xuống.

Cô do dự, đúng lúc thấy Susana dắt ba con chó ngao Argentina ra khỏi cổng để đi dạo, như thế đã giải quyết được một vấn đề khó khăn khiến cô không dám xuống lầu.

Nhưng những con cá mập y tá trong hồ vẫn là sinh vật mà Hạ Ngưỡng e ngại, dù đã nhiều lần được Susana cho biết những con cá mập này hiền lành, nhưng cô vẫn tránh xa.

Đoạn Tiêu ngồi bên hồ cho cá ăn, nghe tiếng cô lê lép xuống lầu, anh không xoay người lại, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Ừm.” Cô cẩn thận ngồi xổm bên cạnh anh, nhìn những con cá mập, và nhẹ giọng hỏi, “Hôm nay anh không bận sao?”

Khóe môi anh nhếch nụ cười, không nhìn ra là vui hay buồn: “Em lại đang nghĩ ra trò quỷ quái gì đấy?”

“...”

Hạ Ngưỡng mím chặt môi, nhìn về phía cây xanh rậm rạp bên ngoài: “Nơi này một năm bốn mùa đều là mùa Hè sao? Ngoài trời khá nóng.”

Đây không giống một câu hỏi, Đoạn Tiêu không trả lời cô.

Cô cũng tự nói tiếp: “Tối qua, lúc tôi lên tầng ba dùng kính thiên văn ngắm sao, đột nhiên nổi hứng mà hướng ống kính về phía khu rừng kia.”

“Không ngờ cũng thấy rõ, anh đoán xem tôi đã thấy gì?”

Giọng cô lên bổng xuống trầm, có thể nghe ra sự vui vẻ.

Đoạn Tiêu quay đầu, hỏi: “Thấy gì?”

Hạ Ngưỡng nhìn anh, làm động tác nắm chặt tay rồi xòe ra: “Đom đóm.”

Lúc học lớp 12, anh từng đợi cô ở hành lang bên ngoài phòng tập múa, vì quá rảnh rỗi nên đã bắt một nắm đom đóm.

Đoạn Tiêu chỉ nhất thời nổi hứng, cũng không mang chai lọ gì theo. Anh nắm mấy chục con trong lòng bàn tay, bị cắn đốt ngứa ngáy cũng không chịu buông.

Đợi cô luyện tập xong, vừa ra ngoài thì trước mắt cô đã là một trời ánh xanh lục trong suốt lượn bay.

Đây là lần đầu tiên sau ngần ấy thời gian, cô nhắc lại hồi ức liên quan đến quá khứ.

Đoạn Tiêu lặng lẽ nhìn nụ cười trên mặt cô, anh rũ đôi mắt đen thẫm, hàng mi che khuất cảm xúc trong mắt: “Em càng ngày càng thông minh.”

Vẻ mặt Hạ Ngưỡng thoáng cứng đờ.

Ngay sau đó, cô đã bị anh nắm cổ tay kéo dậy.

“Đi, đi đâu vậy?”

Anh đáp ngắn gọn: “Chơi.”

Đến đây lâu như vậy, Hạ Ngưỡng vẫn không biết gì về hòn đảo này. Trang viên cô ở giống như một khách sạn được bao trọn gói, xung quanh yên tĩnh, cần gì có đó.

Susana là người sống ở đây lâu năm cũng rất cung kính với cô, đáp ứng nhu cầu của cô.

Nhưng khi ra khỏi trang viên, cô mới phát hiện cũng có một thế giới bên ngoài hòn đảo nhỏ, có chợ, chỗ mua sắm, có cư dân và người lao động.

Thỉnh thoảng cũng đón tiếp những khách du lịch quý giá, những người này là sức sống duy trì cho hòn đảo tư nhân không

trở thành đảo hoang.

Đoạn Tiêu đưa cô đến trường bắn.

Bắc Mỹ không cấm súng, nhưng đảo tư nhân thì cấm. Đây cũng là chỗ duy nhất có thể cầm được súng thật trên toàn bộ hòn đảo, lính đánh thuê và nhân viên quản lý trên đảo đều có súng.

Trường bắn nằm sau lưng một ngọn đồi, là trường bắn điểm ngoài trời.

Mấy người đàn ông lực lưỡng mặc đồ rằn ri thấy Đoạn Tiêu đến thì đều cất súng đi, nhiệt tình gật đầu chào anh.

Bất đồng ngôn ngữ, Hạ Ngưỡng không hiểu họ đang nói gì.

Nhưng nhìn biểu cảm trên mặt mọi người, chắc chỉ là chào hỏi tâm tình giữa những người quen biết.

Mấy người đó không đi xa, chỉ nhường bia bắn bên này cho họ, trong lúc đó có nhân viên phục vụ bên cạnh dựng ô che nắng và mang thức uống giải khát đến.

“Năm nhất đại học anh đã biết dùng súng thật rồi.” Đoạn Tiêu chọn súng trên tường trưng bày, tìm ra hai khẩu súng, cất giọng nhẹ nhàng, “Bởi vì có lần, anh đã bất cẩn nổ súng bắn chết ai đó trong bữa tiệc.”

Hạ Ngưỡng đang cầm ly nước cam lên uống, nghe điều này thì sợ hãi sặc nước, ho khan vài lần.

Anh lấp bắng đạn vào khẩu súng lục một cách thuần thục, không để ý đến vẻ mặt của cô: “Đó là nhà của bạn tôi. Người trong bữa tiệc rất phức tạp, có một người đàn ông hút cần sa phê thuốc, lôi một bạn cùng lớp của tôi ra ngoài.”

Cô không hiểu lắm: “Bạn học của anh?”

Đoạn Tiêu đưa tay nghịch ống hút trong ly nước cam của cô, xoay người lại, nhấp một ngụm đồ uống của cô rồi nói tiếp: “Là một cô gái người Hoa rất xinh đẹp.”

Hạ Ngưỡng nhú mày, không dám tin: “Anh đã... giết người thật sao?”

“Không chết.” Đuôi mắt anh hơi nhếch lên, nở nụ cười, “Lúc đó tôi cũng say rồi, ngắm bắn không chuẩn.”

Điều anh không nói chính là, vì say nên khi đó anh cảm thấy khuôn mặt cô gái kia trông rất giống Hạ Ngưỡng.

Phát súng đầu tiên không bắn chết tên da đen đó, anh đang định bắn thêm phát nữa thì bị người ta ngăn lại.

Đoạn Tiêu chuyển chủ đề: “Vì vậy sau đó tôi đã dành thời gian luyện bắn súng, bây giờ ngắm bắn chuẩn lắm.”

Một tiếng “Đoàng” vang lên, anh giơ tay sang trái bắn liên tiếp hai phát súng mà không báo trước, hai viên đạn đều trúng hồng tâm.

Hạ Ngưỡng bị dọa giật mình, lùi về sau mấy bước, kinh hoàng nhìn anh không nói nên lời.

Vỏ đạn lần lượt rơi xuống đất, khói trắng bốc lên từ nòng súng vẫn còn nóng hổi.

Đoạn Tiêu không ngược mắt lên, quay mặt nhìn cô và cất giọng thản nhiên, “Ý của tôi là, tôi đã hỏng từ lâu, em không sửa được.”

Đôi mắt đen trắng rõ ràng của cô càng mở to, cô nhìn anh chăm chăm, cuối cùng cũng nhận ra anh đang tức giận.

Hơn nữa, đã bắt đầu tức giận từ lúc rời khỏi trang viên.

Về lý do...

Có lẽ là đang cảnh cáo cô đừng lợi dụng hồi ức tình yêu trước kia nữa.

Anh sẽ không mềm lòng, sẽ không quay đầu, càng không ngu ngốc đến mức mắc vào cái bẫy mềm mỏng của cô.

“Đừng phí sức giở trò với tôi.”

Giọng chàng trai trầm lạnh vang lên trên đỉnh đầu cô, nhưng cánh tay lại thân mật ôm cô vào lòng.

Vai anh rộng, xương cốt rắn rỏi, những đường cong cơ bắp săn chắc siết chặt theo động tác, áp sát eo vào lưng cô.

Ly nước trong tay cô bị anh lấy đi, thay bằng một khẩu súng ngắn.

Anh dừng lại, hỏi: “Muốn đeo găng tay không?”

Cô có hơi miễn cưỡng việc bắn súng, tay cầm cán súng còn hơi run nhưng không lên tiếng.

Suy nghĩ chừng hai giây, Đoạn Tiêu vẫn quyết định lấy cho cô một đôi găng tay. Khoảnh khắc anh buông bỏ trói buộc cô, lại thấy từ khóe mắt cảnh cô đổi hướng nòng súng, quay súng chĩa thẳng vào ngực cô.

Cô bóp cò quá nhanh, không để ai kịp phản ứng.

Khi đó, ngoài việc đưa tay ra đỡ thì Đoạn Tiêu không tìm được cách nào tốt hơn, viên đạn ở khoảng cách gần đã găm thẳng vào cánh tay phải của anh.

Hạ Ngưỡng bị lực giật của súng làm bị thương, vô thức buông tay ra, khẩu súng rơi phịch xuống mặt đất phủ đầy cát.

Còn cô thì bị cánh tay Đoạn Tiêu chắn ngang ngực, thuận thế ngã xuống.

Nghe thấy tiếng rên rỉ của chàng trai. Phần giữa ngón cái và ngón trỏ của cô đã bị rách da vì súng, nhưng đập vào mắt cô là cánh tay đang tuôn máu của Đoạn Tiêu. Tay áo anh đã bị rách, cảnh tượng da tróc thịt bong, máu me be bét cũng chỉ đến thế này.

Mấy người bên cạnh nhanh chóng chạy đến, và gọi bác sĩ.

Lúc này, hai vệ sĩ riêng đồng loạt chĩa hai khẩu súng vào đầu Hạ Ngưỡng. Đoạn Tiêu là ông chủ của họ, anh bị thương, cô là người duy nhất phải chịu trách nhiệm ở đây.

Bị trúng đạn thật, trán Đoạn Tiêu lấm tẩm mồ hôi, thở hỗn hển.

Cánh tay còn lại của anh vẫn siết chặt sau eo cô, anh mím môi, nhìn chăm chăm vào biểu cảm của cô với vẻ dò xét.

Hạ Ngưỡng mặt không còn chút máu, cô rụt cổ lại vì sợ hãi khi bị khẩu súng dí sát vào đầu.

Bàn tay trống rỗng hãy còn run nhè nhẹ, phần giữa ngón cái và ngón trỏ rất bồng, cô không giải thích hành động vừa rồi rốt cuộc là muốn làm gì.

Có vẻ như không ngờ bắn súng lại dễ dàng như vậy, cũng có thể là đã lạng lẽ sụp đổ từ lâu.

Nước mắt cô như những hạt châu, từng hạt từng hạt lạng lẽ rơi xuống.

Chương 77: Biến mất – Mắc kẹt cả đời

Bệnh viện trên đảo giống như một phòng khám nhỏ trong khu dân cư, có thể kê đơn thuốc cảm cúm thông thường, xử lý cấp cứu khi bị cá biển hay rắn biển cắn, nhưng để điều trị vết thương do súng bắn thì phải rời đảo.

Chiếc trực thăng bay khỏi đảo hướng đến Miami gần đó rồi hạ cánh xuống một bệnh viện tư gần nhất.

Nhân viên y tế đã chuẩn bị sẵn sàng và đang đợi bên ngoài.

Vì khoảng cách quá gần nòng súng, viên đạn găm sâu vào cánh tay đã gây nguy hiểm đến mạch máu. Cũng may là quân nhân ở trường bắn đều có kinh nghiệm trúng đạn nên đã kịp thời cầm máu cho Đoàn Tiêu.

Sau khi lấy viên đạn ra, bác sĩ cho rằng có nguy cơ tổn thương xương và dây thần kinh ở tay, khâu vết thương cho anh rồi chụp thêm mấy phim X-quang.

Phải mất vài giờ đồng hồ để hoàn thành.

Trong phòng bệnh có rất nhiều người, Đoàn Tiêu cũng không có ý định nhập viện ở đây, chỉ đang đợi bác sĩ làm báo cáo chẩn đoán.

Những người đến thăm bị trợ lý đuổi đi, khi quay người đi bọn họ đều cùng liếc nhìn người phụ nữ Á Đông đang ngồi trên sofa bằng da bên ngoài.

Dáng người cô gầy yếu, hàng mi vẫn còn ướt đẫm, khép hai đầu gối ngồi bất động. Trên quần áo sạch nhuốm từng vệt máu đỏ tươi, mặt mày cô tái nhợt.

Rõ ràng là một gương mặt nhìn qua chẳng có lực công kích nào, thế mà lại bị hai vệ sĩ canh giữ, khó tránh làm người ta suy nghĩ về câu chuyện đằng sau.

Đoạn Tiêu nháp ngum nước đá, nhìn qua lớp cửa kính trượt.

Vết thương ở phần giữa ngón cái và ngón trỏ của Hạ Ngưỡng không được ai xử lý vẫn còn đau, cứ thế đặt trên đầu gối cô. Cô không hề mở miệng nói một lời nào từ lúc lên trực thăng.

Cô luôn giả vờ với dáng vẻ ngây thơ và yếu đuối.

Thoạt nhìn thì yên tĩnh dịu ngoan, lại làm chuyện người khác không dám làm.

Cánh cửa từ từ đóng lại, bác sĩ cùng một nhóm nhân viên y tế bước vào.

Hạ Ngưỡng cắn chặt môi đến bật máu, không nghe rõ người bên tai đang nói gì.

Cô vẫn chưa hoàn hồn, cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại tự chĩa súng vào mình lúc ở trường bắn.

Chắc vì oán trách Đoạn Tiêu cho cô hy vọng quá mơ hồ, những lời anh nói hôm nay gần như cắt đứt mọi ảo tưởng về việc cô có thể rời đi.

Anh ép cô quá chặt, giam cầm cô quá lâu.

Đáng lẽ anh không nên tước đoạt đến cả một mảy may hy vọng tự do của cô.

Nhưng cô có thực sự dám chết?

Bình tĩnh suy nghĩ điều đó, cô không dám và cũng không muốn chết.

Không chút do dự, cô đã dùng hết toàn bộ sức lực để bóp cò.

Nhưng vì sao Đoạn Tiêu lại liều mình đỡ họng súng để cứu cô, anh không thấy dù có nổ súng thì cũng chỉ trúng vào ngực phải của cô sao?

Hình như anh rất coi trọng người bạn cùng giường này.

Hành lang bệnh viện yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập nhanh, Hạ Ngưỡng như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, từ từ ngẩng đầu nhìn chàng trai trong phòng bệnh.

Thì ra, anh rất sợ cô chết.

Vậy có nghĩa là cô đã nắm được điểm yếu của anh.

Xe chạy về một khu biệt thự sang trọng sát bờ biển ở South Beach, bên ngoài vách tường kính hình răng cửa là màn nước biển, cũng là kênh đào của thành phố Nam Florida.

Một chiếc siêu xe Shelby dừng lại trên con đường dẫn đến bến tàu, cũng không chạy vào gara.

Có thể nhìn ra được đây là nơi Đoạn Tiêu thường sống, hệ thống an ninh đã phản ứng từ khoảng cách cả trăm mét, nhóm công nhân vẫn đang thay nước ở bể bơi.

Hạ Ngưỡng bị anh kéo vào nhà, lên thẳng phòng ngủ trên tầng hai.

Chân cô mềm nhũn ngồi trên tấm thảm nhung sang trọng, mơ hồ cảm thấy một trận bão táp sắp ập đến.

Ngoài cửa sổ thủy tinh là bầu trời nắng chói chang, mùa Hè ở đây quá dài, ban ngày kéo dài đến 7, 8 giờ tối màn đêm mới buông xuống.

Mùi thuốc lá nồng nặc lạnh lẽo xộc vào trước, Đoạn Tiêu ngậm điếu thuốc, mím chặt môi mỏng. Đường nét góc cạnh bị làn khói che khuất, không nhìn rõ suy tư trong đôi mắt sâu thẳm kia.

Điếu thuốc chưa tàn đã bị dập vào cốc thủy tinh, tiếng xèo xèo dập tắt ánh lửa.

Anh đang tháo đồng hồ, có phần bất tiện khi chỉ còn một tay. Vì thế động tác giống như một bộ phim quay chậm, mỗi giây mỗi khắc đều dài vô cùng tận.

Mặt đồng hồ rơi xuống bàn trà, vang lên tiếng loảng xoảng.

Chàng trai bước lên vài bước, quỳ một gối xuống cạnh cô, cất giọng lạnh lùng: “Có phải tôi đã cho em ảo tưởng gì không?”

Hạ Ngưỡng siết chặt nắm tay, không nhìn anh cũng không trả lời.

Bị anh dùng một tay túm chân kéo lại, anh thậm chí không đủ kiên nhẫn cởi chiếc váy trên người cô, mà dùng sức xé rách.

Xé mạnh đến mức xương bả vai cô đau nhức, Đoạn Tiêu vờ như không nghe thấy tiếng kêu đau đớn của cô, còn châm chọc: “Chết còn không sợ, lại sợ đau?”

Chắc chắn trận mưa này sẽ không dễ chịu, là anh đang trút giận. Lúc cô không chịu đựng nổi nên cố ý bóp vào vết thương của anh, máu lập tức thấm ra từ băng gạc, anh cũng mặc kệ.

Máu tuôn ra, tiếng thở hổn hển của anh càng lúc càng nặng nề, càng hành hạ cô mạnh bạo.

Dù một tay anh bị thương thì thể lực hai người cũng chênh lệch. Anh siết hai cổ tay cô bằng dây lưng, trói chặt vào đầu giường.

Thấy sự oán hận và không cam lòng trong mắt cô, còn hơn phải đối mặt với thủ đoạn dò xét và quanh co của cô trong trang viên.

Mấy lần trước anh đều nghe lời cô mà kiềm chế, hôm nay hoàn toàn chẳng nường tay. Hạ Ngưỡng cũng quyết tâm không cầu xin anh, trên chần, trên thăm, kể cả trên người cô đều nhuốm máu đỏ.

Anh mắc bệnh sạch sẽ, vậy mà từ đầu đến cuối vẫn không vào nhà tắm lấy một lần. Hai mươi phút sau khi bọn họ kết thúc, bác sĩ gia đình mang theo thùng thuốc chạy tới.

Đoạn Tiêu đang hút thuốc ở tầng dưới, anh hút quá nhiều, bên cạnh chất bốn năm tàn thuốc. May mà biệt thự riêng không có thiết bị báo cháy, nếu không thì chẳng biết phải kêu bao lâu mới ngừng. Tầng dưới tràn ngập khói, không khí bị bao phủ bởi một làn sương khói mờ ảo.

Bác sĩ đứng trên góc độ chuyên môn tất nhiên sẽ bất mãn trong lòng, nhưng chỉ cau mày không dám dạy dỗ vị bệnh nhân ngang ngược này, chỉ tận tâm khâu lại vết thương bị rách. Rồi kê thuốc giảm đau và thuốc kháng viêm, dặn dò mấy lần mới rời đi.

Bàn tay đang trong trạng thái gây tê tạm thời không cảm nhận được đau đớn. Mồ hôi trên lưng Đoạn Tiêu vẫn chưa khô, anh từ từ nhắm hai mắt tựa vào lưng ghế đệm mềm, im lặng một lúc.

Anh không thích người giúp việc bước vào không gian riêng tư của mình, vì thế bảo mẫu và công nhân rất hiếm khi vào gian nhà chính này khi có chủ nhân ở nhà, nó yên tĩnh đến mức không nghe bất cứ tiếng động nào.

Hạ Ngưỡng trong phòng ngủ trên tầng hai cũng bất động do kiệt sức, tấm chăn mỏng vắt ngang người, cổ tay cô bị dây lưng siết ra ngón đỏ. Nhưng vẫn chưa được cởi gông xiềng, cô cũng không còn sức để cởi bỏ.

Nghe thấy tiếng động trên hành lang, cửa không đóng, một bóng người cao gầy đứng đó.

Cô nhìn sang thấy Đoạn Tiêu cầm thuốc kháng viêm vào phòng, anh ngồi bên mép giường, xử lý vết rách da ở phần giữa ngón cái và ngón trỏ cho cô.

Thật ra đã mấy tiếng trôi qua, vết thương sắp kết vảy mỏng.

Vết thương chỉ bị rách da, nhưng da cô mỏng manh trắng trẻo, lại chưa bị thương bao giờ nên vết đỏ kia càng rõ ràng.

Hạ Ngưỡng nhìn anh bằng vẻ mặt vô cảm, giọng cô khàn đặc: “Sẽ không phải là lần cuối cùng.”

Cô nói, dùng mạng sống của mình để uy hiếp anh, loại chuyện này sẽ không phải là lần cuối cùng.

Mí mắt Đoạn Tiêu khẽ nhúc nhích nhưng anh không phản ứng. Anh chỉ cặp mắt chuyên tâm sát trùng miệng vết thương cho cô, ngũ quan trẻ trung sắc sảo càng mông lung dưới ánh đèn trong phòng.

“Hóa ra anh không muốn chơi đùa với tôi?” Cô nhìn chằm chằm vào từng thay đổi trên mặt anh, rồi đổi đầu, “Đoạn Tiêu, anh vẫn còn thích tôi?”

Câu cuối cùng là câu chất vấn, lại nhuộm giọng điệu khó tin.

Thậm chí còn có phần hả hê trên nỗi đau của người khác.

Cái dáng vẻ nắm chặt quyền lực, không chịu buông ra để đàm phán này thật sự giống ai vậy. Mới ở bên anh hơn một tháng mà đã học được mười phần.

“Ngày mai Lạc Tinh Lăng sẽ đến đây.” Sắc mặt Đoạn Tiêu còn lạnh lùng hơn cả cô, mắt mày anh tuấn, nhìn gương mặt cô

bằng con người nhuộm màu lạnh nhạt, “Em nói xem, anh ta nên nhìn thấy gì?”

Hạ Ngưỡng mím môi, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy anh kéo tủ đầu giường, lấy một chiếc máy xăm ra.

Máy móc lạnh như băng lướt qua ngực cô.

Anh đánh giá biểu cảm hoảng sợ của cô, ánh mắt cũng sa sầm: “Đây là lần đầu tôi xăm cho người khác, tốt nhất em đừng cử động.”

Dù sao mũi kim của thứ này cũng không có mắt, đã chọc vào là sẽ để lại mực trong lỗ nhỏ đó.

Hạ Ngưỡng nhận ra anh không nói đùa, đang định lùi lại thì bị anh giữ chặt chân.

Lần mò một hồi, anh dứt khoát hạ chiếc máy xăm xuống phía dưới ngực trái của cô. Anh dùng tay trái, không được thuận thực, nhưng cũng không trì hoãn tốc độ.

Xăm hai chữ cái DX, đánh dấu vật sở hữu của anh.

Cô cắn chặt răng, đau tới mức bật khóc. Nước mắt không ngừng tuôn rơi, hàm răng đang cắn chặt bị ngón trỏ anh tách ra.

“Muốn gặp anh ta?” Đoạn Tiêu đặt đồ xuống, cất giọng nhẹ nhàng băng quơ, “Khu này tắc đất tắc vàng, xung quanh có không ít dân vô gia cư, băng đảng lảng vảng, biết đâu lại có chiếc xe nào đó không có mắt tông vào người?”

Hạ Ngưỡng nghe tới đây thì sống lưng cứng đờ.

Anh giữ chặt tay cô, thân mật áp trán mình lên trán cô, hôn lên má cô rồi cười khê: “Hay em muốn gặp em gái, bạn cùng phòng, đồng nghiệp ở Đoàn ca múa kịch Trung Quốc?”

Dường như những lợi thế để đàm phán mà cô định ninh mình sở hữu chẳng có tác dụng gì, ngón tay đang bấu chặt vào lòng bàn tay buông thõng, cô chỉ đành nhắm mắt lại không nhìn anh nữa.

Chiều hôm sau, quả nhiên có khách đến thăm nhà.

Có phải Lạc Tinh Lăng hay không thì Hạ Ngưỡng không biết, cô không nhìn mà cũng không muốn xuống gặp. Đoạn Tiêu không ép cô xuống lầu, chỉ để lại cho cô một lá thư.

Là thư viết tay của Ôn Vân Miếu nửa tháng trước.

【Chị, em nghe mọi người ở đoàn kịch của chị nói chị bị thương khi luyện múa, đang tập phục hồi chức năng kín ở nước ngoài, không được dùng điện thoại, thảo nào mãi không trả lời tin nhắn của em.】

【Bao giờ chị mới khỏi, có nghiêm trọng không? Em lo cho chị lắm, em có thể xin visa sang thăm chị không?】

【Nhân viên quản lý ở nghĩa trang gọi điện nói phải đóng tiền gia hạn mộ của mẹ em, còn có của bố mẹ chị đều cần người thân đến xử lý. Em nói chuyện chậm quá, nhân viên đó không kiên nhẫn nghe em nói, bảo người lớn nhà mình đến.】

【Thầy giáo em đề cử em đến phòng thí nghiệm tham gia dự án của thầy, chị nói xem em có nên đi không? Thầy trả lương ít lắm, không đi thì sợ bị thầy làm khó.】

【Đúng rồi, hôm nay em gặp một người kỳ lạ, tên là Đoạn Ngật Nhiên, cậu ta cứ lén đến trường nhìn em, còn đánh bạn học của em nữa... Người bạn kia chỉ đang theo đuổi em, mời em đến nhà xem phim thôi.】

Ôn Vân Miếu còn chưa tốt nghiệp, không có khả năng tự lập trong xã hội này, tính cách lại tự kỷ, cũng là người thân duy

nhất mà Hạ Ngưỡng bận lòng.

Sao cô có thể mặc kệ không lo, tiếp tục làm liều.

Lúc Đoạn Tiêu lên lầu, chỉ thấy Hạ Ngưỡng nằm sấp bên giường khóc, bức thư đã ướt nhòe.

Khuya hôm qua cô bị sốt cao, mồ hôi đầm đìa, vì có hình xăm dưới ngực nên hai ngày nay không thể dính nước keo nhiễm trùng.

Cả người trông lem luốc, tóc tai rối bời.

Không nói với anh một câu nào từ đêm qua đến giờ, cũng không chịu phối hợp để người làm giúp đỡ.

Nhận ra anh đã về, Hạ Ngưỡng chống người định ngồi dậy, nhưng vẫn yếu ớt vịn vào mép giường, mở miệng thỏa hiệp: “Anh cho tôi liên lạc với Miểu Miểu... Tôi sẽ không nói chuyện của mình.”

Đoạn Tiêu bước tới, bế cô lên bằng một tay: “Được.”

Cô được đặt vào bồn tắm, mí mắt sưng húp, vẻ mặt tiều tụy xấu xí. Lại có phần ngây dại, mặc cho anh giống như đang chơi búp bê mà giúp cô tắm rửa, mặc đồ, đánh răng rửa mặt.

Gương mặt nhỏ nhắn bị bàn tay thô ráp đầy ác ý của anh ngắt nhéo, cô cũng không có phản ứng.

Có đôi khi cô cũng nghĩ đến khi nào thì lòng kiên nhẫn của Đoạn Tiêu sẽ cạn kiệt, sau đó không còn nghĩ đến những vấn đề này nữa. Không khóc lóc, không thêm nghĩ cách để trao đổi với anh, đơn phương chiến tranh lạnh.

Đầu óc rỉ sét, nỗi lòng cũng bình lặng đến mức không còn ha.m mu.ốn gì.

Susana chuyển từ đảo đến đây, tiếp tục chăm sóc ba bữa ăn mỗi ngày cho cô.

Nếu cô ăn không ngon, gây đi mấy cân, lại ốm đau, “Bất cẩn” rơi xuống biển trước cửa... thì quản gia, chuyên gia dinh dưỡng, bác sĩ trong nhà nhẹ thì bị mắng, nặng thì bị đuổi việc.

Cô không tự làm hại bản thân nữa, vì cái kính cũng sẽ bị tước đoạt số lần liên lạc với Ôn Vân Miếu.

Cuộc sống lại trở về như trước kia, nhưng số lần Đoạn Tiêu quay về nhiều hơn, số lần đưa cô đi khắp nơi trên thế giới cũng nhiều hơn.

Một tháng không đủ để cô ngoan ngoãn, vậy thì nửa năm.

Nửa năm không đủ, vậy một năm... một năm rưỡi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cứ thế, Hạ Ngưỡng đã bị anh giữ bên người gần hai năm.

Có lẽ chỉ vì cô là Hạ Ngưỡng, là Hạ Ngưỡng thà làm tổn thương bản thân cũng không chủ động gây rắc rối cho người khác.

Cô đa sầu đa cảm, dễ mềm lòng, sẽ quan tâm đến những người yếu đuối và bạn bè bị anh đe dọa. Đôi khi sẽ dành thời gian để nhớ về việc anh đã từng đối xử tốt với cô thế nào.

Nhiều lúc cũng tự hỏi yêu anh khó lắm sao? Thật ra rất dễ. Đến cuối cùng có phải cô chỉ đang cố chấp, không muốn nhận thua.

Chỉ là, dù đoạn tình cảm này có bị mài mòn đến đâu.

Thì hai năm qua, thật sự đã sắp bị mài mòn hết.

Vì hình như cô cũng không còn là Hạ Ngưỡng nữa.

Không còn là vũ công trẻ tuổi thành danh, tài năng thiên phú của cô đang dần thụt lùi, ký ức bị xóa nhòa, tên tuổi cũng khuất dần khỏi tầm mắt công chúng và sân khấu.

Cô chỉ là một người phụ nữ trong ngôi nhà này, một người phụ nữ không quá nghe lời nhưng không biết làm gì hơn.

Hôm đó là Halloween, Silvia mang một thùng đồ trang trí lễ hội vào nhà.

Cô bé là con gái của Susana, đang học đại học ở Miami, chuyên ngành ngôn ngữ châu Á, biết nói một ít tiếng Trung. Cô bé ít hơn Hạ Ngưỡng gần một con giáp, rất tươi vui và giàu sức sống.

Bên này rất coi trọng những ngày lễ như Halloween, Giáng sinh, lễ Phục sinh, Đoan Tiêu cũng nhập gia tùy tục.

Nhóm công nhân đã sớm chuyển cây thông Noel cao hơn hai mét trong lâm viên vào, trên nhánh cây treo đầy đèn màu, quà và thú nhồi bông sắc sỡ.

Silvia và Susana cùng các công nhân trang trí đèn màu, bộ xương khô và bia mộ bên cạnh bể bơi và gara, màn đêm dần buông xuống.

Hạ Ngưỡng ở trên lầu, gọi: “Silvia, em có mang những thứ đó đến không?”

Susana hỏi họ đang làm gì.

Silvia cười bảo bà ấy đừng quan tâm, lau tay với vẻ thần bí rồi phấn khởi lên lầu tìm cô.

Kim đồng hồ dịch chuyển từng chút một, hoàng hôn trên biển từ từ trở tối. Đèn đuốc sáng trưng quanh ngôi nhà, cả khu dân cư đều chìm trong không khí Halloween.

Khu nhà giàu không có nhiều dân cư, không quá ồn ã.

Nhưng vẫn có nhiều đứa bé cao chưa đến một mét ở những xóm lân cận, không bị bảo vệ chặn lại.

Chúng mặc quần áo Batman, Super Mario hay trang phục y tá vân vân,... trông rất đáng yêu xinh xắn. Bé nào cũng xách đèn bí ngô, miệng hô “Trick or treat” để xin kẹo.

Công nhân được nghỉ hết ngày hôm nay.

Susana là bảo mẫu tại gia, vẫn đang nấu bữa tối thịnh soạn cùng con gái trong bếp.

Hạ ngưỡng bập tối mắt tối mũi từ chạng vạng đến đêm, một lúc lại mở cửa phát kẹo, nghe những lời chúc trẻ thơ.

Đến hơn 10 giờ vẫn chưa yên tĩnh, nhưng cả thùng kẹo đã hết sạch.

Khi tiếng chuông cửa vang lên lần nữa, Hạ Ngưỡng mím môi, mang theo vẻ mặt áy náy ra mở cửa: “Sorry, we...”

Câu nói bị bỏ lửng khi cô thấy chiếc mặt nạ kỳ quái.

Đó là mặt nạ của Guy Fawkes trong phim 《V for Vendetta》, người đàn ông đeo nó cao gần 1 mét 9, mặc một bộ vest sang trọng, cũng không phải đứa trẻ đến xin kẹo.

Hạ Ngưỡng vẫn nhớ rõ kiểu áo bành tô anh mặc khi ra ngoài sáng nay nên lùi về sau mấy bước.

Đoạn Tiêu cũng hơi ngạc nhiên, đứng im tại chỗ, sau đó anh chậm rãi đưa tay lên chạm vào mái tóc... xoắn dài gọn sóng của cô.

Không phải tóc giả, hôm nay cô đã nhuộm cả mái tóc sang màu vàng kim.

Mái tóc đen dài thẳng mượt đã bị thay thế, giờ giống hệt mái tóc nguyên bản của Silvia.

Anh tháo mặt nạ xuống, kéo cô vào nhà: “Sao đột nhiên lại đổi kiểu tóc?”

“Muốn đổi thì đổi thôi.”

Giọng điệu Hạ Ngưỡng bình bình, còn ẩn chứa nét thờ ơ. Cô nhẹ nhàng rút tay khỏi tay anh, đặt hộp kẹo rỗng ra ngoài cửa.

Đoạn Tiêu vào phòng ngủ tắm rửa, khi bước ra thì thấy một người phụ nữ tóc vàng gợn sóng đang nằm sấp trên giường, để lộ tấm lưng trần. Dáng người yếu đuối, eo thon chân dài, như cảm dỗ trong đêm.

Anh vừa bước tới vài bước thì sắc mặt đã sa sầm: “Silvia, ra ngoài.”

Silvia trên giường xoay người lại, nhìn anh với vẻ tinh nghịch, ngây thơ: “Anh còn chưa chạm vào mà đã biết là em rồi sao? Đừng giận, đây không phải ý của em.”

Đoạn Tiêu cup mi, không nói một lời.

Mặt Silvia hiện vẻ lúng túng, nhận ra anh sắp nổi giận thì vội vàng xin lỗi rồi lập tức nhặt quần áo lên đi ra ngoài.

Anh giật tấm ga trải giường ra, ném nó xuống thảm.

Bảng điều khiển thông minh trong nhà được chuyển sang giao diện camera giám sát, Đoạn Tiêu lướt ánh mắt qua bóng lưng gầy gò đó, khóa chặt vào cây thông Noel trong vườn.

Đèn màu trên cây vẫn đang nhấp nháy, chỗ đó không đến nỗi tối đen.

Khi anh đến tìm Hạ Ngưỡng, cô không hề tỏ ra bất ngờ, cũng không sợ anh đến hỏi tội. Cô đang bó gối ngồi trên bãi cỏ, trước mặt là hộp quà lấy từ cây thông Noel xuống, đã mở ra.

Bên trong không trống rỗng, có một chú gấu Bắc Cực nhồi bông nhỏ.

Hạ Ngưỡng sẽ không mở hết, cũng không biết rằng tất cả hộp trang trí trên cây đều có quà, anh chưa bao giờ chuẩn bị những bất ngờ trống rỗng.

Đoạn Tiêu ngồi xuống, duỗi hai chân dài rồi vòng tay ôm cô từ đằng sau, gác cằm lên bờ vai mảnh khảnh của cô: “Tóc em có mùi nồng quá.”

Vừa nhuộm xong, mùi thuốc nhuộm tuy thơm nhưng cũng rất nồng.

Nước da của cô rất trắng, hai năm nay sống ở thành phố biển nhưng rất ít khi ra nắng, màu tóc này càng tôn lên làn da trắng sứ của cô.

Hạ Ngưỡng thông thả gấp lại chiếc hộp đã mở, cất giọng lạnh nhạt: “Anh tránh xa tôi ra thì sẽ không nghĩ thấy nữa.”

Tay cô vụng về, không giỏi gấp hộp quà cho lắm.

Đoạn Tiêu bị cô làm phân tâm, đưa tay ra giúp.

“Anh thất nơ bướm xấu quá.”

Cô cau mày chê bai, cứ như cố tình đối nghịch với anh, tháo ra làm lại.

Anh cứ im lặng ôm cô vào lòng như thế, ngồi một lúc lâu mới nhận ra đã lâu rồi anh không nói chuyện với cô, anh đã quen thấy cô im lìm không nói.

Nhưng chỉ cần cô lừa lọc cho anh nếm chút ngọt ngào, để anh biết rằng cô vẫn có thể nói đùa với mình thì anh lại thiếu nghị lực, muốn dâng tất cả mọi thứ cho cô.

Nhưng Đoạn Tiêu còn cho cô thứ gì được nữa, cô đã từng cần gì ở anh đâu.

Dường như chỉ còn lại sự tự do.

Vì thế anh hôn lên má cô, hỏi: “Muốn về nước không?”

Hạ Ngưỡng khẽ nhấc mí mắt, bình tĩnh thản nhiên: “Cây thông đã chuyển về rồi, nhưng đã đến Giáng đâu?”

Cả cây thông chột sáng đèn sau câu nói của cô, Đoạn Tiêu thoáng nhìn sang bên cạnh, buông nút bấm: “Cứ coi như em đã đón Giáng sinh với tôi rồi.”

Hai năm không về nước, lúc xuống máy bay nhìn thấy Ôn Vân Miếu, Hạ Ngưỡng vẫn còn hơi hoảng hốt.

Để che giấu tình cảnh của mình mà cô đã nói dối em gái hết lần này đến lần khác, thậm chí còn không tham dự lễ tốt nghiệp của Ôn Vân Miếu.

Ôn Vân Miếu hiện đang làm việc trong ngành Kỹ Thuật Cơ Khí, cụ thể là lĩnh vực ô tô tự động. Không cần giao tiếp với người khác nên cũng khá thoải mái.

Hai chị em đều không phải người có tính tình nồng nhiệt.

Nhưng khó khăn lắm mới gặp được nhau, họ vẫn quây quần bên nhau nói không hết chuyện.

Tối chiều, trợ lý Cừu đến đón Hạ Ngưỡng đi khám sức khỏe.

Mà trong văn phòng của Đoạn Tiêu, có một vị khách không mời mà tới xông vào. Thư ký Thôi bưng trà bánh lên, chân trước vừa

rời đi thì đã nghe sau lưng có tiếng loảng xoảng.

Ôn Vân Miếu cầm cốc trà ném vào mặt Đoạn Tiêu, cốc thủy tinh vỡ tan, những mảnh vỡ văng ra làm mặt anh bị thương.

Anh nhún nút gọi nội bộ, dặn dò người bên ngoài: “Không cần vào, không sao.”

Ôn Vân Miếu trừng mắt nhìn anh đầy khinh thường, Hạ Ngưỡng có thể giả vờ rằng mình ổn trước mặt cô ấy, nhưng trạng thái của một người là không thể che giấu được.

Phản ứng chậm chạp vô thức của cô, ánh mắt vô hồn, và danh bạ điện thoại chỉ lưu mỗi số của anh... tất cả đều trở thành những sơ hở không thể chối cãi.

“Anh đã làm gì chị tôi?”

Đoạn Tiêu đưa ngón tay quệt vết máu trên mặt, cười khẩy: “Cô đúng là trợ thủ đắc lực của tôi.”

Ôn Vân Miếu không hiểu ý anh, nhưng cũng không muốn nhiều lời, cô ấy đưa di động cho anh xem.

Đó là một đoạn video quay vào sinh nhật của Hạ Ngưỡng hồi cuối học kỳ năm 3 đại học: Có Trang Tĩnh và mấy cô bạn cùng phòng, bạn trai của họ, có cả Ôn Vân Miếu, Lạc Tinh Lăng, cả nhóm cùng đi dạo biển.

Giữa tiếng cười đùa, có những lời trêu ghẹo dành cho Hạ Ngưỡng và Lạc Tinh Lăng.

Cô cầm tấm khăn trải picnic, bất cẩn ngã xuống biển và được chàng trai kéo lên. Anh ấy cầm khăn tay, cẩn thận giúp cô lau bùn trên mặt.

Cô cười đùa nhảy múa giữa đám bạn, gương mặt tràn đầy sức sống.

Lạc Tinh Lãng lịch thiệp nâng cánh tay cô lên cao, để cô xoay tròn trong tiếng nhạc du dương.

Không cần trang phục hào nhoáng lộng lẫy, cũng không cần vùng biển sạch sẽ thoáng đãng. Ống quần rộng thùng thình của cô gợn lên trong gió, mái tóc dài mượt mà cũng bay theo một hướng.

“Năm ngoái tôi gặp anh Lạc, anh ấy nói chị tôi đang ở bên anh, sống ở nước ngoài rất ổn nên mới không về nước...”

“Nhưng sao tôi cảm thấy, mấy năm trước... chị ấy sống tốt hơn? Cái gì cũng có, bạn bè, công việc, cũng không thiếu người yêu.” Ôn Vân Miếu siết chặt nắm đấm, “Rốt cuộc anh đã làm gì chị ấy?”

Trong video là Hạ Ngưỡng của mấy năm trước, thật ra cũng chỉ mới năm năm.

Kỳ thật chẳng cần phải so sánh với trước đây, Đoạn Tiêu biết rõ hơn ai hết trong hai năm qua cô có còn cười như vậy nữa hay không.

Buổi tối, Hạ Ngưỡng được xe của trợ lý Cừu đưa đến biệt thự Vạn Hòa.

Cũng là nhà chính của dòng họ Đoạn.

Lúc cô bước vào nhà, Đoạn Tự đang chuẩn bị đi công tác châu Âu. Thấy cô cũng không hỏi nhiều, chắc đã được Đoạn Tiêu báo trước.

Trước lúc đi, Đoạn Tự quay đầu: “Tiểu Hạ, rốt cuộc nó có mấy căn nhà ở Miami thế?”

Hạ Ngưỡng nhìn bà ta, thoáng kinh ngạc.

“Không phải dì đến ở cùng hai đứa đâu, dì định sang năm qua đó nghỉ dưỡng.” Đoạn Tự mỉm cười, giải tỏa nghi ngờ cho cô, “A Tiêu nói với dì năm nay nó muốn kết hôn, cháu cũng muốn thế sao? Dì còn tưởng cháu có thai rồi chứ.”

“Cháu không muốn.” Nghe bà ta nói vậy, Hạ Ngưỡng cau mày, “Dì, dì không biết là cháu không muốn sao?”

Sắc mặt Đoạn Tự cứng lại, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét khó hiểu. Nhưng ngay sau đó, bà ta lại lảng sang chuyện khác: “Bữa tối bảo dì Vương nấu thêm mấy món, cháu gầy quá, nên ăn nhiều một chút.”

Nói xong, bà ta lên chiếc xe đang đợi ngoài cửa.

Nói Đoạn Tự không biết gì về những việc làm của con trai mình thì chỉ bằng nói bà ta đang buông xuôi mặc kệ.

Cưới ai không quan trọng, có bằng lòng hay không cũng không quan trọng.

Một người phụ nữ thôi mà, Đoạn Tiêu đã có năng lực giải quyết những vấn đề không đáng là vấn đề này.

Từ nước ngoài đến trong nước, mỗi ngôi nhà với Hạ Ngưỡng mà nói đều không phải là nhà, căn phòng ngủ này ở biệt thự Vạn Hòa lại càng là nơi khởi đầu cho chuyện cô bị lừa gạt.

Cô không muốn tin vào nước mắt của Đoạn Tiêu nữa, cũng không muốn bị người khác kiểm soát.

Đêm Đông ở Kinh Châu rất lạnh.

Đoạn Tiêu về, mang theo hơi lạnh.

Hạ Ngưỡng đang nằm nghiêng trên giường, tay lật giở cuốn 《Mùa Hè Cuối Cùng Của Klingsor》. Đây là quyển sách ngoại khóa mà cô thường đọc hồi cấp ba, không biết đã bị Đoạn Tiêu lấy đi từ lúc nào.

Cô thấy vết máu trên mặt anh cũng không hỏi han gì, chỉ ngoan ngoãn đặt quyển sách xuống.

Đoạn Tiêu ngồi xuống mép giường bên phía cô, hứng thú hỏi: “Hôm nay đi đâu thế?”

“Không phải anh biết rồi sao? Bệnh viện.”

Cô ôm gối ngồi dậy, giữ chút khoảng cách với anh.

“Anh đã xem báo cáo kiểm tra sức khỏe của tôi rồi.” Anh đưa tay chạm nhẹ cánh tay cô, “Không có vấn đề gì lớn.”

Hạ Ngưỡng nhớ lại những lời Đoạn Tự nói tối nay, cất giọng lạnh lùng: “Đưa tôi đi khám sức khỏe, là vì muốn chuẩn bị để tôi mang thai sao?”

Đoạn Tiêu cũng thấy câu hỏi này kỳ lạ, anh sờ lên chiếc bụng phẳng lì của cô: “Sao lại nghĩ đến chuyện này?”

“Không phải anh còn muốn kết hôn nữa à?” Cô hơi nghiêng đầu, ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm lên mặt anh, “Hình như anh đã quên hỏi một chuyện, rằng tôi có từng yêu anh không.”

Đầu ngón tay thô ráp của anh vuốt ve gò má cô, vẻ mặt vẫn như thường.

Hạ Ngưỡng nhìn anh bằng ánh mắt gần như thương hại: “Sao anh chưa bao giờ dám hỏi tôi câu này? Giữ tôi lại hai năm, thật sự chưa từng nghĩ đến việc muốn có câu trả lời?”

“Tối nay em nói nhiều thật đấy.” Đoạn Tiêu áp sát, hôn lên môi cô, “Sao đột nhiên lại nói nhiều với tôi thế?”

Anh dùng tay ấn lưng cô áp sát vào ngực mình, hôn nhẹ lên khoe môi cô.

Cơ thể anh khựng lại trong giây lát, nhưng tay kia lại cầm tay cô, đâm con dao gọt hoa quả vào ngực mình sâu hơn.

Máu thấm ra từ áo sơ mi đen của chàng trai, không quá nổi bật.

Nhưng cảm xúc ảm ướt vẫn cho Hạ Ngưỡng biết rõ, cô đã thật sự ra tay. Lần này tay cô đã không còn run dữ dội, có lẽ vì người bị thương không phải là cô, người đau cũng không phải là cô.

Đoạn Tiêu dán sát vào gò má lạnh như băng của cô, nói bằng giọng không hề bất ngờ: “Kỹ năng diễn xuất của em kém thật, giấu dao cũng giấu không kỹ, có phải vì lâu rồi không nhảy múa?”

Anh nhớ rõ biểu cảm khi cô múa trên sân khấu, từ mười mấy tuổi đến hơn hai mươi tuổi, mỗi một vở diễn, mỗi một nhân vật cô thể hiện đều đi sâu vào lòng người.

Chẳng giống như bây giờ, gốc quá.

Không thích cười, còn sợ người khác.

Ôn Vân Miếu nói đúng, cô thật sự đã bị anh dạy hư rồi.

Hạ Ngưỡng không buông bàn tay nắm cán dao, nhưng bị anh ép buông ra. Nước mắt tích tụ trong mắt cô lại tuôn rơi, không biết nên nói gì.

Hai năm nay, không phải cô không có cơ hội, cũng tự nhủ với bản thân rất nhiều lần rằng đừng mềm lòng, đừng nương tay với anh nữa.

Sắc mặt Đoạn Tiêu đã tái nhợt, bàn tay anh phủ lên cán dao mà cô vừa nắm, cơn đau ở ngực khiến anh nhất thời không nói nên lời, chỉ lo lau đi dấu vân tay cô để lại trên dao.

Anh chống tay lên tủ đầu giường, từ từ tựa vào vách tủ rồi ngồi xuống thảm, khó khăn nói: “Anh nghĩ rằng em sắp không chịu đựng nổi, nên mới vội kết hôn. Hai năm nay, vất vả cho em đã ở bên anh.”

“Không trách em được, tại anh, tại anh nhất quyết không buông tha cho em... Ai muốn kết hôn với anh hả?” Trong giọng Hạ Ngưỡng là tiếng khóc nghẹn ngào không thể kìm nén, hòa cùng nỗi ảm ức, “Tại sao anh cứ phải ép tôi!”

Cô vẫn sợ hãi.

Cảm hận tội cùng, cũng mệt mỏi tội cùng.

Anh gác tay lên mép giường, chạm vào mu bàn tay cô như đang vỗ về: “Đường dây nóng của bác sĩ là phím số 3, em có gọi không?”

Gọi, thì dây dưa cả đời. Không gọi, thì cứ vậy đi.

Anh dùng tính mạng để ép cô lựa chọn lần cuối, dù sao tự khuyên mình buông tay là điều không thể. Nếu anh thật sự bằng lòng buông tay, thì trước kia đã không mang cô đi.

Cô sụp đổ, gào khóc.

Đoạn Tiêu nhìn cô không rời, anh đang cười nhưng khóe mắt cũng ướm nhòe.

...

- 【Tôi cảm thấy buồn bã chán nản, tinh thần sa sút.】

– Phải.

- 【Chất lượng giấc ngủ của tôi vào ban đêm rất kém.】

– Phải.

- 【Cảm xúc của tôi với người khác giới rất dễ trở nên cực đoan.】

– Phải.

- 【Tôi không còn hy vọng gì vào tương lai.】

– Phải.

- 【Thường xuyên cho rằng sau khi tôi biến mất, người khác sẽ sống tốt hơn.】

...

...

“Phải.”

【Ngoại truyện song song • Hoàn thành】

Chương 78: Đăng ký kết hôn – Quan hệ vợ chồng

[Ngoại truyện trước và sau khi kết hôn]

Sau khi thanh toán cho phòng khám thú y xong, Hạ Ngưỡng xách lồng mèo lên xe.

Cô gọi cho Đoạn Tiêu để kể về chuyện hôm nay mà cứ thấy khá buồn cười.

Nguyên nhân là do con Năm Giờ Rưỡi phải lòng một bé mèo hoang giống Dragon Li trong khu chung cư, cứ hễ dắt nó xuống lầu đi dạo là nó lại lẻo đẻo theo người ta.

Bé mèo Dragon Li xinh đẹp cao quý kia nào thèm để ý đến nó, huống chi nó còn là một thái giám.

Nhưng hôm qua Năm Giờ Rưỡi bị một con chó Samoyed sủa, giống như đang bắt nạt, nó đuổi theo Năm Giờ Rưỡi sủa một lúc lâu, chắc mắng chửi thậm tệ lắm.

Kết quả là con mèo Dragon Li vốn chẳng thèm ngó ngang đến Năm Giờ Rưỡi lại đột nhiên xông lên giúp nó đánh con chó, còn cào rách mặt con Samoyed.

Con Dragon Li là thú cưng bị bỏ rơi trong khu chung cư, không thể tìm ra chủ nhân. Ban quản lý tiểu khu đã hỏi ý kiến các chủ hộ, thống nhất xem có nên đuổi nó đi không, nhưng mọi người đều khá bao dung nên thấy không cần làm vậy.

Sau trận chiến, chủ nhân của con Samoyed thua cuộc đã tìm tới cửa, yêu cầu Hạ Ngưỡng chịu trách nhiệm về tình trạng thương tích của con chó nhỏ.

Con mèo Dragon Li không có chủ.

Nhưng con Năm Giờ Rưỡi mà nó bảo vệ thì có chủ.

Hạ Ngưỡng vừa tan làm đã nhận được cuộc gọi của dì Vương, cô không nói nên lời.

Cô đưa Năm Giờ Rưỡi đi khám sức khỏe, tiện thể thanh toán tiền thuốc men cho con Samoyed kia, lại còn phải chịu áp lực vô hình mà xin lỗi chủ của con chó.

Có lẽ vì nghe thấy tên mình được thốt ra từ miệng mẹ, giọng điệu lại có vẻ không vui vẻ gì...

Trên ghế phụ, Năm Giờ Rưỡi ngoan ngoãn co ro trong lồng, bất động.

“—Anh có nghe em nói không đấy? Con mèo vàng to lớn mà nó thậm chí thương trọng nhớ đã cho con Samoyed kia một trận.” Hạ Ngưỡng vừa lái xe vừa bực bội lắm bầm, “Hồi này em xấu hổ với chủ con chó kia gần chết.”

“Vậy nuôi con mèo Dragon Li kia luôn đi?”

“Em đi tìm con Dragon Li đó mà chẳng thấy đâu, em đoán chắc nó không còn trong tiểu khu nữa. Em còn nghi ngờ là nó sợ Năm Giờ Rưỡi lấy thân báo đáp nên mới bỏ trốn.”

Đoạn Tiêu ở đầu dây bên kia bật cười: “Lúc em nói mấy chuyện này thì đừng phẫn khích thế được không?”

“Em phẫn khích ở đâu?” Hạ Ngưỡng nghe giọng anh thờ ơ thì càng giận hơn, “Sao không phải là anh đi giải quyết chuyện này! Chủ con chó kia còn là người nước ngoài, em nói tiếng Anh nhiều đến mức lưỡi cũng lú lút luôn.”

“Anh đang làm việc, không nhận được cuộc gọi của dì Vương.”

“Làm...” Cô chợt hiểu ra, “Bây giờ cũng đang làm việc sao?”

Đoạn Tiêu liếc phóng viên báo Tài chính và Kinh tế đang cúi đầu ghi chép trước mặt: “Ừm.”

“VẬY anh nghe điện thoại của em làm gì?”

“Anh nào dám không nghe.” Giọng anh uể oải, “Nghe rồi mà em còn tức giận đến vậy, nếu không nghe để tối nay anh phải ngủ ở phòng làm việc sao?”

Hạ Ngưỡng cũng không biết đối diện anh có ai, nghe anh nói những lời chẳng đâu vào đâu thì cúp máy, liếc bản đồ điều hướng: “Không nói nhảm với anh nữa, lát nữa em ở dưới lầu công ty đợi anh.”

“Được.”

Cuộc gọi kết thúc, Đoạn Tiêu nói lỏng cà vạt, nhấp ngụm nước: “Xin lỗi, là điện thoại của vợ tôi.”

“Không sao, là do phía chúng tôi không phối hợp thời gian hợp lý, làm anh lỡ giờ tan làm.” Phóng viên nói với vẻ đồng cảm, sau đó chợt nhận ra, “Ơ... Vợ? Đoạn tổng kết hôn rồi sao?”

Tình trạng hôn nhân của người đứng đầu công ty niêm yết thường được công khai, để xác nhận có ký kết thỏa thuận tiền hôn nhân hay không, có tranh chấp tài sản với bạn đời hay không.

Dù sao anh cũng nắm quyền một tập đoàn có giá trị thị trường khổng lồ, giá trị con người anh cũng liên quan mật thiết đến thị trường chứng khoán.

Đoạn Tiêu gật đầu, ý bảo có thể viết chi tiết này vào: “Mấy ngày nữa sẽ đăng ký kết hôn, tuần sau sẽ tổ chức hôn lễ.”

Phóng viên hiếm khi nắm được một tin sốt dẻo, ghi chép lại với vẻ vui mừng: “Chúc mừng Đoàn tổng!”

Phỏng vấn xong, trợ lý Thôi gõ cửa và xách lồng mèo vào: “Tổng giám đốc Đoàn, cô Hạ nhờ lễ tân gửi lên ạ.”

Đoàn Tiêu nhìn Năm Giờ Rưỡi với vẻ ghét bỏ: “Cô ấy đâu rồi?”

“Có người bạn hẹn cô ấy uống cà phê gần đây, cô ấy nói phải muộn một chút mới quay lại.”

“Biết rồi, cô tan làm trước đi.”

Đồng thời, điện thoại anh cũng nhận được tin nhắn Hạ Ngưỡng gửi đến.

【Cắm Tiêu】: Cận Tình đang chụp ảnh bìa tạp chí ở tòa nhà bên cạnh, rủ em qua chơi.

【Cắm Tiêu】: Năm Giờ Rưỡi đòi ra ngoài chơi, anh cho nó uống nước nhé.

【Cắm Tiêu】: Sao cô gái ở quầy lễ tân công ty không tin đây là mèo của anh thế? Có phải vì anh nuôi nó béo quá rồi không... Dù thế nào đi nữa thì nó đã lên tầng bằng thang máy chủ tịch rồi.

Đoàn Tiêu đọc xong, trả lời một chữ “OK”.

Vừa thả Năm Giờ Rưỡi ra khỏi lồng, nó đã tự động nhảy lên bàn làm việc, thò cái đầu đầy lông vào cốc uống nước của anh.

Đoàn Tiêu đỡ lấy tập tài liệu suýt nữa bị nó làm rơi xuống, anh không chạm vào nó mà đang đánh giá thân hình mập mạp của nó.

Hình như nuôi hơi quá cân rồi.

Vừa rồi trợ lý Thôi phải dùng hai tay mới xách được lồng vào.

Thật ra, năm nay Năm Giờ Rưỡi mới chỉ hơn 4 tuổi.

Lần đầu tiên gặp nó ở cửa hàng mèo, vì nó ốm yếu vàng vọt nên không thu hút được ai, chẳng ai vuốt ve, chẳng ai mua nó.

Dáng người nó bây giờ đã khác xa lúc trước, ngay cả Hạ Ngưỡng cũng không nhận ra nó.

...

Hai năm trước, vào ngày 5 tháng 5, là sinh nhật của Hạ Ngưỡng.

Hạ Ngưỡng tập luyện ở đoàn múa xong thì đã muộn, trước khi về trường, cô ngồi ở quán mì phố Tây khu đại học một lát.

Ăn bát mì trường thọ xong, lúc tính tiền, cô đứng ở quầy thu ngân một lúc lâu.

Ông chủ thấy cô nhìn về phía nhà bếp thì hắng giọng ho khẽ, nhắc nhở: “Cô bé, 8 tệ.”

“Cảm ơn ông chủ.” Quét mã thanh toán xong, Hạ Ngưỡng mới hoàn hồn, mỉm cười, “Mì ngon lắm ạ.”

Ông chủ sờ sờ mũi: “Vậy sao? Vậy đến thường xuyên nhé.”

Rời khỏi quán mì thì đã 10 giờ rưỡi. Làn gió đêm Hè mát mẻ thoang thoảng mùi ớt bột và thì là từ những quầy thịt nướng, mấy cửa hàng ven đường khác cũng lục tục đóng cửa.

Chỉ có một cửa hàng mèo mới mở vẫn còn buôn bán, thời gian đóng cửa là 11 giờ, nhưng có thể thấy bà chủ cũng đang dọn dẹp đồ đạc của mình.

Đối diện với cửa ra vào là một cửa sổ sát đất, trong đó có hai vị khách đang vuốt ve chơi đùa với mèo. Có lẽ vì cửa hàng mèo

này mới bắt đầu kinh doanh nên số lượng mèo không nhiều lắm, chỉ khoảng hai mươi con.

Hai cô gái trông có vẻ là sinh viên đại học ở gần đây, đang đi qua đi lại giữa đàn mèo để cho chúng ăn.

Trong số đó, mấy con mèo xinh xắn rất được cưng chiều. Chỉ có một chú mèo Anh lông ngắn màu xanh và trắng gây gò là không được ai coi trọng, nên nó chỉ có thể cuộn tròn trong góc.

Giống mèo này đáng lý chỉ cần được ăn no thì sẽ mập mạp, trở nên đáng yêu. Nhưng nhìn qua cả đàn thì nó nhỏ con nhất, nên chắc không giành được thức ăn.

Lông con mèo hơi rối, có những mảng màu loang lổ trên cổ, cũng không thuần chủng, trông hết con khổ nước, thảo nào chẳng được khách yêu thích.

Hạ Ngưỡng trả tiền nửa giờ, vào chơi với nó một lúc, nhân cơ hội cho nó ăn ít thức ăn.

Lần đầu tiên có khách hàng chịu gần gũi nó, bé mèo nhỏ cũng tỏ ra hưng phấn.

Nhưng cửa hàng mèo sắp đóng cửa, với tình hình kinh tế hiện tại thì cô không thể mua chú mèo này về ký túc xá nuôi. Trước khi đi, cô chỉ có thể nhìn nó bám vào cửa kính, nhìn cô bằng ánh mắt khát khao.

Hai vị khách còn lại trong cửa hàng mèo cũng rời đi.

Bà chủ tắt đèn, đang định kéo cửa cuốn xuống.

Bỗng nhiên, một bóng người cao lớn vững chãi xuất hiện trước cửa hàng.

Bà chủ quay đầu, liếc anh một lượt từ trên xuống dưới: “Xin lỗi anh chàng đẹp trai, tiệm đóng cửa rồi.”

Đoạn Tiêu chỉ vào chú mèo Anh lông ngắn ở góc cửa kính: “Có bán con mèo này không?”

“Anh muốn nó?”

“Đúng, bao nhiêu tiền?”

Bà chủ báo một con số, không chắc lắm: “2500.”

“Được.”

Anh lấy ví ra, mới sực nhớ bên trong toàn là thẻ tín dụng quốc tế không quẹt trong nước được, mấy cái thẻ nội địa duy nhất liên kết với ví cũng đã bị quý bà Đoạn khóa hết.

Đoạn Tiêu do dự, mân mê những tờ đô la Mỹ mệnh giá 100 đô trong ví.

Bà chủ thấy trong ví của anh có hơn chục tờ đô la Mỹ, cũng không phân biệt được thật giả, cười cười: “Chỗ tôi không phải ngân hàng, chỉ nhận Nhân dân tệ.”

“...”

Sau đó, đợi khoảng mười phút, Lục Gia Trạch mang di động đến trả tiền giúp anh.

Lên xe, tiệm đường đưa anh về nhà, Lục Gia Trạch nhìn con thú bốn chân trong lồng: “Người anh em, tôi vừa chạy khỏi khách sạn chỉ để mua con khỉ xấu xí này cho cậu sao?”

Đoạn Tiêu phản bác bằng vẻ mặt thản nhiên: “Nó là mèo.”

“Được được được, mèo.” Lục Gia Trạch khó hiểu, “Cậu rảnh quá hay sao, nuôi mèo con làm gì? Còn mang về Mỹ, qua hải quan

phải làm bao nhiêu giấy tờ kiểm tra chứng nhận.”

“Phiền thì phiền chút thôi.” Anh đặt tay lên lồng, giọng nói bị màn đêm làm cho mờ nhạt, “Ít nhất thì không phải quay về một mình.”

Lúc Hạ Ngưỡng tới đón bọn họ, đã là 6 giờ rưỡi tối.

Văn phòng trên tầng cao nhất đèn đuốc sáng trưng, có không ít người vẫn đang bận rộn làm việc. Phúc lợi tăng ca của cấp bậc quản lý ở tập đoàn Đoàn Thị không tồi, nên chẳng ai phàn nàn.

Đoạn Tiêu đang dạy dỗ Năm Giờ Rưỡi dám thò chân vào cốc nước của anh, anh dùng khăn tay lau khô cho nó, cau mày: “Nếu không phải nể mặt mẹ của mày, thì thể nào hôm nay mày cũng bị tao quẳng từ đây xuống dưới.”

Năm Giờ Rưỡi giả ngu trước lời dọa dẫm “Quẳng từ trên cao xuống” của anh, bị gõ đầu mấy cái, lông mèo bay tứ tung như hoa bồ công anh.

Đột nhiên nó quay đầu nhìn về phía cửa.

Giây tiếp theo, Hạ Ngưỡng xuất hiện ngoài cửa văn phòng anh, gõ gõ cửa: “Đi thôi, về nhà.”

Cửa mở toang, mấy người ở phòng ngoài vẫn nghe được giọng trong phòng chủ tịch, vị Đoạn tổng kia đang phàn nàn với bạn gái——

“Nó rửa chân trong cốc nước của anh, anh đánh nó mấy cái thì làm sao?”

Giọng bạn gái dịu dàng, đang oán trách: “Anh đừng mạnh tay với nó mãi thế, dạo này nó đang bị rụng lông... Hơn nữa em đã nói với anh rồi, con mèo Dragon Li ở khu chung cư biến mất

tầm, với nó thì đây là một kiểu từ chối trá hình. Nói cách khác, Năm Giờ Rưỡi vừa thất tình đấy.”

“Em có thể bớt tưởng tượng ra mấy chuyện ma quỷ này được không?”

“Đâu phải em tưởng tượng ra, dì Vương cũng nói với em như thế, vốn dĩ anh chẳng hiểu mèo!” Hạ Ngưỡng lên án, “Anh chẳng quan tâm gì đến đời sống tình cảm của nó cả.”

Đoạn Tiêu chống hai tay lên đôi lông mày mệt mỏi, xoa xoa mặt, vùi lấp tiếng thở dài trong lòng bàn tay rộng lớn, “Anh chịu thua em rồi.”

Mấy thư ký bên cạnh đều mỉm cười chào hỏi hai người, người ở phòng trà nước còn lấy bọn họ làm chủ đề tán gẫu. Hạ Ngưỡng nghe thấy, nhưng vẫn luôn duy trì vẻ mặt thân thiện suốt dọc đường.

Trong thời gian đó, Đoạn Tiêu mặt dày mày dạn, trước lúc vào thang máy còn bắt chắp mọi người mà hôn cô.

Đợi thang máy đóng cửa, cô mới quay đầu lại, đầy tức giận: “Tại sao cứ khăng khăng bắt em lên đây, mấy chục tầng lầu chứ ít đâu. Anh là em bé học mẫu giáo à? Còn cần có người đến đón tan làm.”

“Anh đang cứu vãn hình tượng của em.” Đoạn Tiêu nắm tay cô, nhéo nhéo đầu ngón tay cô, “Em quên sáng nay anh đến công ty thế nào rồi à?”

Nhắc đến chuyện này, Hạ Ngưỡng hơi chột dạ.

Sáng nay Đoạn Tiêu đến công ty với một dấu tay in hằn trên mặt. Nguyên nhân vì cô gặp ác mộng lúc nửa đêm, tỉnh dậy vừa khóc vừa tát anh, còn mắng: “Anh quá đáng lắm!”

Lúc đó mới hơn 4 giờ sáng, Đoạn Tiêu còn buồn ngủ mơ màng nên không nghe rõ cô nói gì, còn vô thức hôn lên lòng bàn tay cô.

“Sao thế?” Thấy cô thật sự đang khóc, anh mới bật đèn ngủ đầu giường, “Em mơ thấy gì?”

Hạ Ngưỡng ảm ức kể lại cơn ác mộng đó: “Mơ thấy em giết anh...”

Mới nghe được một nửa mà anh đã thấy hoang đường, rất buồn cười nhưng cố nhịn, đến cuối cùng mới hỏi: “Vậy em có gọi điện không?”

“Anh đoán xem.” Cô khóc đến mức mặt mũi đỏ gay, thấy dấu tay in hằn trên má anh thì lực chú ý bị dời, “Giờ phải làm sao, tìm quả trứng gà luộc chườm lên được không?”

Giờ này lấy đâu ra trứng gà luộc.

Đoạn Tiêu không để ý nhiều, ôm cô vỗ về an ủi rồi ngủ tiếp.

Kết quả là cả buổi sáng, dấu tay trên mặt anh vẫn không biến mất.

Đợi ở công ty cả ngày, Đoạn Tiêu uể oải cụp mi: “Nếu em không đến đón anh, cả công ty sẽ đồn anh bị bạo lực gia đình mất.”

Hạ Ngưỡng thấy dấu tay trên mặt anh đã sắp tan, an ủi: “Sẽ không đâu, nói không chừng bọn họ còn tưởng Giám đốc Đoạn đánh anh.”

“Mẹ anh chưa từng đánh vào mặt anh.” Đoạn Tiêu liếc cô u oán, “Sau khi anh trưởng thành, bà ấy chưa từng đánh anh.”

Sau khi trưởng thành, anh chỉ bị Hạ Ngưỡng đánh, lần nào cũng nhắm chuẩn và xuống tay thẳng vào gương mặt quý giá của

anh. Mỗi lần giáng một bạt tai, đều đủ khiến Đoạn Tiêu phải chồm túi đá nửa tiếng.

Hạ Ngưỡng đuối lý: “Xin lỗi mà... Ai bảo anh dọa em trong mơ.”

Anh nghe thế thì mỉm cười, một tay còn xách lồng mèo, bèn chồm tới cắn lên má cô: “Có biết lý lẽ không thế?”

“Á!” Cô bị đau, đánh lên cánh tay anh, “Sao em lại không biết lý lẽ chứ? Em đã nói rõ nguyên nhân cho anh đấy thôi.”

“Muốn gán tội cho ai thì chẳng lo thiếu cứ. Ai dung túng em cái tật đổ oan cho người khác đấy, hửm?”

Hạ Ngưỡng ngẩng đầu kiêu ngạo: “Anh chứ ai.”

Đoạn Tiêu khịt mũi cười, không phản bác câu này mà kéo cô ra khỏi cửa thang máy.

Hôm sau Hạ Ngưỡng dậy hơi muộn, mới sáng sớm đã lồm lĩ giận dỗi, lúc ăn cháo cũng không thèm nói chuyện với anh.

Đoạn Tiêu đặt chìa khóa siêu xe lên bàn: “Đi team building thôi mà? Muộn chút cũng có sao.”

“Em đã nói hôm nay phải dậy sớm rồi, tối qua anh còn đùa giỡn đến tận khuya.” Cô ném chìa khóa xe McLaren lại, chọn một chiếc GTR thường thường bậc trung trong hộp đựng chìa khóa, “Trước đây em rất ít khi về công ty họp, ngày team building còn đến muộn, thật sự còn phách lối hơn cả ông chủ.”

Anh đón chìa khóa xe bị ném lại, súc miệng bằng nước trà: “Sao cái tính cáu kỉnh lúc thức dậy của em còn tệ hơn anh thế.”

Hạ Ngưỡng quay đầu: “Anh nói gì cơ?”

“Anh đã nói gì đâu.” Anh giơ tay lên, tỏ ý, “Đi thôi.”

Cô nhíu mày, đi thẳng.

...

Địa điểm team building là ở mấy căn biệt thự do công ty thuê, dựa vào vùng núi ở ngoại ô. Hạ Ngưỡng xem bản đồ, thấy khá gần biệt thự Tây Sơn.

Nhưng hôm nay Đoàn Cận Tình bay sang Paris xem show diễn, không có ở nhà.

Lúc Đoàn Tiêu đến, cô đang được quản lý dẫn đi chơi cùng mấy đồng nghiệp, đang mò cá dưới sông.

Giữa trưa nắng gắt, phơi nắng đến toát mồ hôi.

Lễ ký kết hợp đồng được hoàn thành trong phòng làm việc ở lầu hai.

Nguyên nhân là do ông chủ của công ty Hạ Ngưỡng muốn di cư, đang vội chuyển nhượng cổ phần.

Thật ra triển vọng phát triển của công ty này không tốt lắm, gần như hai năm nay không ký được hợp đồng với người mới nào khá khăm.

Hạ Ngưỡng có giá trị thương mại nhất, nhưng lúc trước ký với họ cũng không ký hợp đồng trọn gói, họ chỉ đại diện cho một phần quyền lợi của cô. Cũng may lúc trước vừa ký thì đã ký hẳn mười năm.

Vừa tung cổ phiếu ra, vốn đang bị người ta ép giá.

Nhưng không ngờ lại được cậu cả nhà họ Đoàn thu mua, nói muốn mua lại công ty này.

Ông chủ Thang nhìn con số định giá công ty trên hợp đồng mà vui mừng khôn xiết, luật sư của hai bên xem xét xong, thấy

không có vấn đề

Khi đã hoàn tất việc ký hợp đồng, Đoạn Tiêu gọi ông chủ cũ lại: “Ông gọi Hạ Ngưỡng đến đây giúp tôi được không?”

Ông chủ Thang nghi vấn trong lòng, nghĩ thầm lẽ nào mình gặp phải cậu ấm nhà giàu vùng tiền như rác, tới đây chơi trò quy tắc ngầm.

Tuy ông ấy đã chuyển nhượng công ty này, nhưng coi như còn chút lương tâm, hỏi với vẻ cảnh giác: “Anh tìm cô ấy có việc gì không? Anh cũng xem qua quy mô của công ty chúng tôi rồi, mấy vũ đoàn đều sống dở chết dở... Thật ra Hạ Ngưỡng là vũ công nổi tiếng của công ty chúng tôi, trên tay cô ấy còn có mấy hợp đồng đại diện game khá ổn, tiếng tăm không tệ.”

Nhấn mạnh giá trị của Hạ Ngưỡng xong, ông chủ Thang chỉ muốn nói với anh rằng: Không dễ động vào cô gái này đâu.

Đoạn Tiêu thông minh như thế, vừa nghe đã hiểu ra, cũng hơi bực mình. Không ngờ đã sắp kết hôn rồi mà người trong công ty cô lại không biết cô không phải người độc thân.

“Đừng dông dài nữa.” Anh mất kiên nhẫn, nói, “Sáng nay cô ấy chưa tỉnh ngủ, quên mang bình giữ nhiệt theo.”

“Hả?”

“Hả gì mà hả? Cô ấy là vợ tôi.”

Ông chủ Thang bị sốc: “???”

Ông chủ Thang sửng sốt không thôi, lúc truyền lời xuống dưới cũng giảm lược khá nhiều.

Vì vậy, người quản lý của Hạ Ngưỡng cũng bồn chồn, nhận được lệnh “Ông chủ mới muốn gặp riêng Hạ Ngưỡng trong phòng

làm việc” thì thấp thỏm gọi cô từ bờ sông về.

“Tiểu Hạ à, em ở dưới trưởng chị cũng gần hai năm, em biết bình thường chị đối xử tốt với em thế nào mà.”

Hạ Ngưỡng lau nước trên tay, trả lời “dạ” với vẻ khó hiểu: “Sao thế chị Băng Băng?”

“Không phải là chị không che chở em.” Từ Thụy Băng siết chặt nắm tay, dẫn cô đi về phía khu biệt thự, “Chẳng phải trước đó chị đã nhắc em rằng công ty sắp đổi lãnh đạo cấp cao sao? Hình như hôm nay đổi chủ rồi, ông chủ Thang vừa đi. Ngay cả chị cũng chưa gặp ông chủ mới.”

“Vậy chúng ta cùng đi qua đó à?”

“Chị nghĩ, một ông chủ lớn gọi riêng một nhân viên nhỏ đã ký hợp đồng như em qua đó thì có thể có ý tốt gì chứ!”

Hạ Ngưỡng sửng sốt, nhìn chiếc xe và biển số xe quen thuộc ở cổng lớn, lại liếc thấy người quen thuộc: “Trợ lý Thôi?”

Trợ lý Thôi chuyển xe sang hướng khác rồi mới bước xuống cung kính chào hỏi: “Cô Hạ.”

“Sao chị lại đến đây?”

“Đi cùng Đoàn tổng đến ký hợp đồng, anh ấy đang đợi cô ở thư phòng trên tầng hai.”

“Anh ấy đến đây ký hợp đồng?” Hạ Ngưỡng không kịp suy nghĩ kỹ, xoay người lại, nói, “Chị Băng, vậy em lên trước nhé.”

Từ Thụy Băng đứng tại chỗ, trợn mắt há mồm: “Quen biết nhau à?”

Trợ lý Thôi nhớ tới chuyện dở khóc dở cười xảy ra trong thư phòng vừa rồi, cảm thấy mình có nghĩa vụ phải chứng thực

đanh phận cho ông chủ: “Họ là vợ chồng.”

“...”

Hạ Ngưỡng chạy băng băng lên lầu, đẩy cửa thư phòng ra với đầy thắc mắc.

Đoạn Tiêu đang tựa lưng vào ghế, chắc hẳn kiểu hợp đồng nhỏ như hôm nay không tốn nhiều sức lực của anh. Thậm chí anh còn chẳng ăn mặc chỉnh tề, gác đôi chân dài lười biếng lên góc bàn, xoay ghế.

Cô chớp chớp mắt: “Đoạn tổng?”

Đoạn Tiêu đã nghe xưng hô này từ miệng không ít người, nhưng hiếm khi nghe cô gọi anh như thế. Lần nào nghe cũng thấy mới mẻ.

Anh gõ ngón tay lên mặt bàn, ra vẻ ta đây: “Vào đi.”

Hạ Ngưỡng chưa chắc mình đoán đúng hay không, cô bước đến cạnh bàn làm việc: “Anh mua lại công ty của bọn em thật ư? Tại sao?”

Đoạn Tiêu nhìn lên nhìn xuống vết bùn trên gấu váy cô, đưa bình giữ nhiệt bên cạnh qua: “Uống nước.”

Cô đang khát, uống ừng ực mấy ngụm trà hoa. Đặt bình xuống, lại chen đến trước mặt anh, giữ chặt chiếc ghế đang xoay lung tung: “Anh trả lời em nhanh lên.”

“Vị tiểu thư này, xin đừng quấy rối tình dục nơi công sở.” Đoạn Tiêu chọc chọc vào eo cô, “Bây giờ anh coi như là ông chủ của em.”

Hạ Ngưỡng thấy động tác của anh, ngồi nghiêng người, ý cười dần đậm: “Vậy ông chủ này, đừng ôm em được không?”

“Chuyện này không sử dụng quyền lợi của ông chủ, mà sử dụng quyền lợi của chồng em.” Anh bế cô lên đùi, cọ cọ vào má cô, “Sáng nay lúc ra ngoài em đã quên hôn anh.”

Hạ Ngưỡng hôn qua loa lên khóe môi anh: “... Anh nhạt nhẽo ghê.”

Anh ấn ngón tay vào cằm cô, hơi dùng sức. Hôn một cái thật thỏa thuê, bấy giờ mới nhét cây bút máy vào tay cô.

Bút máy ký tên là loại đặt làm riêng, dùng loại mực chống làm giả, chuyên dùng để ký tên.

Cô khó hiểu: “Làm gì?”

Mở hai văn kiện hợp đồng trên bàn ra cho cô xem. Trong đó có một bản là thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, một tuần sau, công ty mà Hạ Ngưỡng đang làm việc sẽ đổi tên thành Công ty quản lý truyền thông Hướng Dương.

Hướng Dương, Hướng Ngưỡng.

Ký thỏa thuận này rồi thì cô chính là bà chủ của công ty này.

Hạ Ngưỡng bật cười: “Anh không làm ông chủ của em nữa à?”

“Công ty của em sắp đi đến đường cùng rồi, nếu không ai mua lại thì sẽ bị chia cắt.” Đoạn Tiêu sờ nắn cổ tay cô, áp môi vào sau gáy, “Anh không muốn làm chủ thay em, em tự làm chủ của chính mình đi.”

Cô nhìn sang bên cạnh: “VẬY cái toàn tiếng Anh này là gì đây?”

“Tự em nằm mơ nói mớ, cứ nói gì mà căn nhà ở Miami, không phải muốn có sao? Mua cho em một trang viên, cuối năm sang đó nghỉ dưỡng.”

“...”

Nhưng mà, đấy là cơn ác mộng của cô.

Hạ Ngưỡng khựng lại, suy nghĩ tại sao anh lại muốn cô ký tên ngay bây giờ, vậy có được tính là tài sản trước hôn nhân của cô không?

“Nhưng mà em vẫn rất muốn đi Miami.” Nói rồi, cô lại thận trọng, “Nhất định anh có yêu cầu gì đó.”

“Một trong những sinh lễ.” Đoạn Tiêu không phủ nhận, đẩy cả hai bản hợp đồng về phía trước rồi chuyển chủ đề, “Vậy khi nào chúng ta đi đăng ký kết hôn?”

Nói ra thì ngại quá.

Hình như cô có hơi lo lắng trước hôn nhân, mấy hôm nay cứ trì hoãn không đến Cục Dân chính.

Hơn nữa mấy hôm trước cô bận lưu diễn, thật sự không có thời gian. Hạ Ngưỡng do dự: “Hôm nay em rảnh, nhưng giờ quay về thì không kịp nữa.”

Nhà và Cục Dân chính ở hai hướng cách xa nhau, từ đây quay về căn hộ ở trung tâm thành phố rồi lại đến Cục Dân chính, đến giờ người ta tan làm mất rồi.

“Về làm gì?” Đoạn Tiêu nói như thể đấy là lẽ dĩ nhiên, “Sổ hộ khẩu của em ở trong xe, chúng ta đi ngay bây giờ.”

Chương 79: Mưa lớn – Chúc mừng tân hôn

Cô bất ngờ bị anh kéo xuống lầu, lại còn trực tiếp đến Cục Dân Chính để đăng ký kết hôn, nhưng đây là chuyện cả đời đấy.

Hạ Ngưỡng lo lắng hỏi: “Nhưng em chưa trang điểm kỹ.”

Đoạn Tiêu nhẹ nhàng nói: “Trang điểm trên xe.”

“Em còn chưa thay đồ đẹp nữa.” Cô cúi đầu nhìn vạt váy, “Vừa nãy em đi ra bờ sông nhỏ bắt cá.”

Anh “Ồ” khẽ: “Thảo nào trên váy toàn bùn.”

“Liệu trên người em có mùi cá không?”

Đoạn Tiêu kéo cô lại, thực sự cúi xuống ngửi thử: “Không có.”

Cô mặc một chiếc váy hai dây màu trắng đứng bên cạnh xe, phần tà váy hình hoa sen dài đến đầu gối bị gió thổi bay nên cô vội vàng dùng tay giữ lại.

Đoạn Tiêu đưa sấp tài liệu trong tay cho trợ lý Thôi, anh cởi chiếc áo khoác caro đang mặc ra rồi buộc quanh eo cô để chắn gió.

Hạ Ngưỡng muốn tránh: “Bẩn lắm.”

“Đừng cử động.” Anh kéo hai tay áo, giữ cô lại, thắt nút xong mới đứng thẳng lên: “Còn lý do nào khác không?”

Câu nói này khiến cô như thể đang cố tìm cớ để từ chối. Hạ Ngưỡng lí nhí giải thích: “Em không phải không muốn...”

“Ừm.”

Cô cúi đầu: “Chỉ là em cảm thấy... có phải hơi vội quá không?”

Từ lúc được cầu hôn cho đến khi để Đoạn Tiêu chuẩn bị lễ cưới, cô chưa từng đưa ra ý kiến gì. Vốn tưởng rằng bản thân chẳng bận tâm những chuyện này, nhưng đến lúc thực sự đối mặt cô lại có chút muốn lùi bước.

Đoạn Tiêu nghiêng đầu, tiến lại gần hơn: “Em chưa sẵn sàng?”

Tim Hạ Ngưỡng đập nhanh hơn: “Vậy anh sẵn sàng chưa?”

“Anh cũng chẳng chuẩn bị gì nhiều.” Anh thành thật nói, “Kết hôn chỉ là làm một thủ tục thôi, dù thế nào thì chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau. Nhưng lần trước thấy em nhận được bó hoa cưới, anh nghĩ em cũng nên có một hôn lễ thật hoành tráng.”

Hạ Ngưỡng nhìn anh nói: “Em cũng nghĩ như vậy...”

Ban đầu, cô chỉ nghĩ rằng Đoạn Tiêu đã nhiều lần đề cập đến chuyện kết hôn, vậy nên chắc phải đáp ứng một lần vậy. Nhẫn cũng đã mua một cặp rất đẹp.

Nói cũng thật buồn cười, nhẫn cưới của hai người không phải nhẫn đôi, mà là mỗi người tự chuẩn bị một chiếc cho đối phương. Trùng hợp thay, cả hai đều khắc tên của nhau ở mặt trong chiếc nhẫn.

Nghĩ đến đây, Hạ Ngưỡng nắm tay anh: “Đi thôi.”

Đoạn Tiêu cười: “Sẵn sàng chưa?”

“Chuyện này khó mà hoàn toàn sẵn sàng được.” Giọng cô bình thản, nhưng đã thông suốt, “Em chỉ nghĩ, dù sao nếu không kết hôn với anh thì em cũng sẽ không kết hôn với ai khác.”

Yết hầu anh khẽ chuyển động, nói bằng giọng lười biếng: “Đã bảo rồi, bên ngoài đừng nói mấy lời ngon tiếng ngọt này.”

Hạ Ngưỡng bị trách mà mặt đầy mơ hồ: “Em đâu có nói gì đâu?”

Trợ lý Thôi đứng bên không nhìn được cười. Hai người lúc này mới nhớ ra còn có người khác ở đó, đồng loạt quay qua nhìn.

Trợ lý Thôi ngại ngùng chỉ về phía cổng: “Cái đó ——”

Là vài đồng nghiệp trong công ty, đứng cùng với quản lý của Hạ Ngưỡng. Quản lý Từ Thuy Bằng lên tiếng trước: “Xin hỏi, ông chủ mới của công ty chúng ta là ai vậy?”

Đoạn Tiêu dứt một tay vào túi quần, dùng tay kia đẩy người bên cạnh lên một bước.

“...”

Hạ Ngưỡng cười có phần gượng gạo, chào hỏi một câu: “Tôi có chút việc, đi trước đây.”

“Có việc gì vậy?”

“Tôi với anh ấy đi nhận giấy chứng nhận kết hôn.” Hạ Ngưỡng chỉ vào người bên cạnh, lại nâng cổ tay anh lên xem đồng hồ, “Cục Dân Chính hơi xa, sợ họ sắp đóng cửa rồi. Chúng tôi đi trước nhé.”

“...”

Kết hôn nói giống như đi chợ mua thức ăn, một đám người sững sờ nhìn bọn họ lên xe mới nhớ ra, nói: “A... Chúc mừng, chúc mừng!”

Xe lướt qua, Hạ Ngưỡng hạ cửa sổ bên ghế phụ xuống, vẫy tay như idol chào fan, ngượng ngùng nói: “Cảm ơn mọi người, lần sau tôi mang kẹo mừng về công ty.”

Xe chạy xa dần, lên con đường nhựa trên núi.

Đoạn Tiêu tay đặt trên vô lăng, không nhìn được bật cười: “Mang kẹo mừng?”

Hạ Ngưỡng mở gương ra dặm lại lớp trang điểm, phớt lờ lời chế giễu của anh: “Cũng phải nói vài câu cho hợp tình cảnh chứ.”

Lễ cưới do một tay anh chuẩn bị có quy mô khá lớn, nhưng khách được mời lại không nhiều. Bởi vì anh cân nhắc rằng bên phía Hạ Ngưỡng ít người thân bạn bè, còn những bạn bè qua lại bình thường bên anh thì cũng chẳng cần thiết phải mời.

Người trong công ty lại càng không quen, chẳng cần giả tạo mời lời làm gì.

Đến gần đường lớn, trợ lý Thôi mang theo mấy hợp đồng cần để bàn giao nên rời đi trước.

Xe tiếp tục chạy về phía Cục Dân Chính. Bluetooth trên xe đang phát danh sách nhạc của Đoạn Tiêu, là một bài tình ca tiếng Anh-Hàn ngọt ngào có tên 《Anymore》.

Hạ Ngưỡng tô lại son môi, đột nhiên nghĩ ra: “Đi nhận giấy chứng nhận kết hôn có phải nên chọn ngày lành tháng tốt không?”

“Là ngày hôm nay, một ngày đẹp để kết hôn”

Hai người không làm mấy thủ tục cầu kỳ như lễ đính hôn, bảo sao cô cứ thấy mọi chuyện tiến triển quá nhanh: “Nhưng anh đâu có bàn với em chuyện hôm nay đi nhận giấy chứng nhận.”

Đoạn Tiêu chạm tay vào bảng điều khiển trung tâm, lục giữa hộp thuốc lá và kẹo, cuối cùng chọn kẹo: “Hôm qua anh nói với em rồi, em cũng đồng ý mà.”

“Hôm qua lúc nào...” Hạ Ngưỡng nhớ lại, bỗng khựng lại giữa chừng, giọng nhỏ hỏ đi, “Lúc đó, nói gì cũng không tính.”

Anh mặt dày hỏi: “Tại sao?”

“Em không biết mình đang nói gì ... hơn nữa nói gì cũng là do anh gạt em nói theo anh.”

“Vậy ra lần nào em cũng nói dối?” Xe dừng trước vạch qua đường, Đoạn Tiêu bắt đầu làm bộ làm tịch, mặt lạnh hỏi: “Nói yêu anh cũng là giả sao?”

“...”

Vào ngày nhận giấy chứng nhận kết hôn, Hạ Ngưỡng đã vô duyên vô cớ chọc người chồng tương lai của mình giận.

Khi họ đến Cục Dân Chính là khoảng tầm 3 giờ rưỡi chiều, quả nhiên đúng như lời Đoạn Tiêu, hôm nay là ngày hoàng đạo, người xếp hàng dài ra đến tận cổng.

Giữa những khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc, hai người họ có vẻ hơi lạc lõng.

Sau khi đăng ký và lấy số, hai người ngồi chờ ở khu ghế dành cho khách trong sảnh. Ghế lạnh toát, điều hòa trong phòng bật khá lớn.

“Em giải thích suốt dọc đường rồi.” Hạ Ngưỡng phồng má, tỏ vẻ bất mãn, “Anh đừng kiểm chuyện nữa.”

Đoạn Tiêu nhìn thái độ này của cô, nhạy cảm bắt bẻ: “Bây giờ đã nói anh kiểm chuyện, sau khi nhận giấy thì thế nào đây?”

“...”

Mấy cặp đôi trẻ ngồi gần đó đều lén dựng tai lên nghe.

Hạ Ngưỡng ngượng ngùng, kéo tay anh: “Anh nói nhỏ chút đi.”

Anh thậm chí còn phản ứng mạnh hơn: “Em chê anh làm em mất mặt?”

Hạ Ngưỡng biết anh đã bắt đầu bướng bỉnh thì khó mà dừng lại, trước đây tính anh tẻ còn tạm chấp nhận, nhưng hôm nay là ngày quan trọng như vậy mà lại vô lý gây sự.

Thật sự không biết nói gì, cô quay lưng đi, không thềm để ý đến anh nữa.

Cô mở điện thoại, buồn bực lướt vài trang, vừa hay nhận được tin nhắn của Hứa Nghê: [Làm xong giấy chứng nhận chưa?]

【Cấm Tiêu】 : Sao cậu cũng biết là hôm nay vậy?

Hạ Ngưỡng cảm thấy cô là người duy nhất không biết trước sẽ đi nhận giấy chứng nhận vào hôm nay.

【Hứa Nghê】 : Chồng cậu tối qua hiếm khi đăng một bài lên vòng bạn bè, còn khoe khoang với bọn Hàng Tử và lão Lục. Chẳng lẽ không phải hôm nay nhận giấy chứng nhận sao? Ngày cưới chẳng phải cũng đã định rồi à?

【Cấm Tiêu】 : Ngày nào vậy?

【Hứa Nghê】 : Hả? Không phải là thứ Bảy tuần sau à? Tổ còn nhận được vé phù dâu rồi, vé máy bay cũng đổi lịch lại. Vợ chồng trẻ các cậu đang đùa tổ đúng không?

“...”

Hạ Ngưỡng thật sự không cố ý.

Ban đầu cô không nghĩ nhiều, Đoạn Tiêu nói sẽ lo hết nên cô giao toàn bộ những chuyện này cho anh. Ngay cả váy cưới cũng là đặt may dựa trên số đo cũ, khiến cô chẳng cần làm gì.

Nhưng Đoạn Tiêu lại bận hơn cô.

Ngoài công việc, ngay cả thiệp mời bạn bè dự lễ cưới cũng đều là anh tự tay viết.

Đến lúc này rồi, Hạ Ngưỡng cảm thấy bản thân với tư cách cô dâu thật sự có chút vấn đề. Cô quay đầu lại: “Anh...”

Đoạn Tiêu chống khuỷu tay lên đầu gối, tay đỡ cằm, lười biếng nhìn cô. Lái xe hơn một tiếng đồng hồ, trông anh có vẻ mệt.

Bộ dáng hôm nay hoàn toàn khác với vẻ nghiêm chỉnh khi mặc âu phục đi làm. Anh mặc một chiếc áo Polo trắng, vài lọn tóc mái rủ xuống trán. Khuôn mặt đẹp trai, sắc sảo bị che khuất một phần, lại cố tình giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

Hành động này toát lên vẻ thư thái xen lẫn chút trẻ trung, đối lập hoàn toàn với hình ảnh thường ngày.

Đã lâu lắm rồi cô mới thấy anh trong bộ dạng thế này.

Hạ Ngưỡng ngẩn người vài giây, khẽ nhích lại gần hơn: “Anh còn giận à?”

Anh hờ hững nhắc mí mắt: “Đừng tỏ vẻ thân thiết.”

Nói vậy nhưng cũng chẳng đẩy cô ra.

Hạ Ngưỡng khoác chiếc áo khoác nam buộc quanh eo lên người, tay vẫn giấu trong ống tay áo, chọc chọc vào cánh tay của anh.

Cô nghiêng người đến gần, nhẹ giọng nói: “Em thừa nhận lúc đó nói nhiều thứ không suy nghĩ, nhưng chuyện này em không lừa anh đâu.”

Anh liếc mắt qua: “Chuyện gì cơ?”

“Chuyện... ‘Yêu anh’ không phải giả đâu.” Lần này cô nói ra khi hoàn toàn tỉnh táo nên đôi tai ẩn sau mái tóc dài của cô cũng đỏ lên, “Em cũng không hiểu tại sao đi nhận giấy chứng nhận lại hôn hợp. Có lẽ do em đã quen làm một người bảo thủ, hơi chậm

rãi. Lúc nào cũng muốn tìm được câu trả lời cho ‘Mãi mãi’ trước khi trả lời bất kỳ câu hỏi nào.”

Khóe môi Đoạn Tiêu khẽ cong lên, anh ngồi thẳng dậy, tay vòng qua cổ cô, gấp gọn ống tay áo lên: “Anh từng đối xử không tốt với em, làm nhiều chuyện tệ hại. Ngày hôm nay em chân chừ cũng là điều bình thường.”

Hạ Ngưỡng lắc đầu: “Anh đối xử với em rất tốt mà.”

“Đó là do tính tình em tốt, không nhớ những gì anh tệ với em.” Anh nắm tay cô, bao trọn trong lòng bàn tay ấm áp của mình, giọng trầm ấm: “Anh luôn nghĩ nếu mình đi nhanh hơn, làm trước một bước thì có thể giúp được em. Trong học hành hay sự nghiệp cũng thế.”

“Hạ, nhưng anh cũng chẳng thể trả lời câu hỏi ‘Mãi mãi’ thế nào mới khiến em an tâm mà gả cho anh.”

“Em nhìn quanh đại sảnh này mà xem, có những đôi trẻ tuổi như chúng ta, cũng có những cặp trung niên đã ngoài năm mươi. Có người sống cả đời đến khi nhắm mắt cũng chưa chắc hiểu được ‘Mãi mãi’ là thế nào.”

“Có lẽ phải vài chục năm sau anh mới có thể cho em một câu trả lời.” Tầm mắt anh chăm chú khóa chặt lấy cô, giọng nói trầm ổn mà dứt khoát, “Nhưng mãi mãi chính là chúng ta.”

Anh vốn không phải kiểu người thích nói lời tình cảm như vậy.

Nghe xong, khóe mắt Hạ Ngưỡng bỗng thấy cay cay, cô hít mũi, khẽ đáp: “Được.”

——”Hahaha.”

Tiếng cười già nua vang lên từ ghế bên cạnh.

“Sao lời thề hôn lễ lại nói ngay tại đây thế này?” Một cụ bà đi cùng bạn đời mới đến nhận giấy chứng nhận kết hôn, bị hai người họ làm bật cười: “Đến lượt hai cháu rồi, mau đi đi.”

Hạ Ngưỡng ngượng ngừng nói lời cảm ơn rồi cùng Đoạn Tiêu bước lên bàn tiếp nhận. Cô lén lau đi hàng mi hơi ướt, thấp giọng thì thầm: “Hơi mất mặt.”

Đoạn Tiêu nhìn cô vài giây.

Cô lập tức hiểu ra, vội vàng bổ sung trước khi anh lên tiếng: “Ý em không phải là tỏ tình với anh thì mất mặt.”

“...”

Trước khi nhận giấy chứng nhận kết hôn, cô có rất nhiều suy nghĩ và cảm xúc lẩn lộn. Nhưng đến lúc mọi thủ tục diễn ra theo trình tự, Hạ Ngưỡng lại trở nên bình tĩnh.

Ảnh chụp chung của hai người trên giấy chứng nhận đẹp ngoài sức tưởng tượng.

Nền đỏ áo trắng, cứ như là trời sinh một cặp.

Ngay cả nhiếp ảnh gia của Cục Dân Chính cũng không nhận được khen: “Tôi nhìn một cái là biết, hai người chắc chắn là cặp đôi từ đồng phục đến áo cưới!”

Hoàn thành xong thủ tục, lúc đi ra đã là chập tối.

Hạ Ngưỡng trả lời vài tin nhắn trên điện thoại rồi lên xe. Cô đang định hỏi tối nay ăn gì thì phát hiện Đoạn Tiêu vẫn chăm chú nhìn hai cuốn chứng nhận kết hôn trong tay.

Tiếng còi xe phía sau vang lên, anh mới sực tỉnh quay đầu nhìn cô “Chúng ta kết hôn rồi.”

“Ừm...” Cô bị dáng vẻ đó của anh chọc cười, nghiêng người hôn lên má anh: “Chúc mừng tân hôn, ông Đoạn.”

Đoạn Tiêu được đà lấn tới, kéo cô lại hôn vài cái liền: “Em không định đổi cách gọi thành ‘Chồng’ sao?”

Hạ Ngưỡng lập tức nhăn mặt, đẩy anh ra, nhét giấy chứng nhận kết hôn vào túi xách: “Được rồi, anh lái xe trước đi.”

Tối đó, về đến nhà Đoạn Tiêu ở trong phòng làm việc một lúc. Hạ Ngưỡng ra phòng khách rót nước, đi ngang qua cửa phòng thì thấy anh đang cầm hai cuốn sổ đỏ, cứ vu.ốt ve mãi không rời.

Cô không hiểu nổi sự phẫn khích của anh, vừa mở điện thoại ra đã thấy anh cập nhật trạng thái cách đây một giờ ở Cục Dân Chính.

Không phải ảnh cưới, mà là ảnh góc nghiêng của cô chụp lúc ngồi ở Cục Dân Chính, kèm theo định vị rõ ràng và dòng trạng thái: 【Đạt yêu cầu.】

Lúc ấy Hạ Ngưỡng đang nhìn một đôi đứng trước cổng chia kẹo cưới, tay cô cầm hai viên kẹo, biểu cảm trong có hơi ngốc nghếch.

Thế nhưng người xem lại chẳng ai chú ý đến vẻ mặt cô, chỉ tập trung vào dòng định vị đầy nổi bật.

“Đi Cục Dân Chính nhận giấy chứng nhận kết hôn rồi hả? Đâu phải đạt yêu cầu, mà là hợp pháp rồi nhé!”

“Không dễ dàng gì, chúc mừng Tiểu Đoạn của chúng ta!”

“Cháu trai à, đừng có giả vờ lạnh lùng, chắc giờ trong lòng cười muốn nứt ra rồi đúng không!”

“Nghe này anh em, đời này tôi chỉ làm phù rể cho cậu đúng một lần thôi đấy.”

“99999, chúc mừng cưới được nữ thần của chúng ta về tay rồi!”

...

Khi Hạ Ngưỡng lần nữa quay lại thư phòng tìm Đoạn Tiêu, cô không thấy giấy chứng nhận kết hôn đâu, chỉ nhìn thấy anh đang thay mực cho bút máy. Trên bàn là một chồng thiệp mời dày cộp đã được viết xong.

Đoạn Tiêu ngẩng đầu nhìn cô: “Còn mang nước cho anh à?”

“Em...” Thực ra là nước cô rót cho mình, nhưng Hạ Ngưỡng vẫn đưa sang, nở nụ cười tươi tắn đáng yêu: “Cảm ơn vì anh đã rất vất vả.”

Anh hạ tay cô thấp xuống rồi uống một ngụm nước. Cây bút máy trong tay kia quay lại, nghịch ngợm vén gấu váy cô lên một chút: “Em xong việc rồi à?”

“Em có bận gì đâu, vừa này chỉ nhắn với quản lý bảo cuối tháng đừng xếp lịch làm việc cho em thôi.” Hạ Ngưỡng giữ lấy bàn tay không đứng đắn của anh, trừng mắt: “Anh làm gì đấy?”

Đoạn Tiêu lười nhác tựa vào lưng ghế, kéo cô ngồi lên đùi mình: “Thả em ra cả buổi rồi, giờ anh có thể làm gì được nữa đây.”

Cô vừa tắm xong, mùi sữa tắm thơm nhẹ nhàng, cả người mềm mại, dễ chịu.

“Anh rất vui.” Giọng anh trầm khàn, sống mũi vùi vào bả vai cô, hơi thở mang chút khàn đục, “Anh nghĩ rằng mình sẽ không thấy cảm giác gì đặc biệt, nhưng không ngờ lại thấy vui đến vậy.”

Hạ Ngưỡng bị hơi thở của anh làm nhột, nghe những lời anh nói lòng lại mềm đi: “Em nhìn ra được là anh rất vui.”

“Vậy làm anh vui hơn nữa đi?”

“...”

Không nghe thấy cô lên tiếng, bàn tay đang ôm lấy eo cô của Đoạn Tiêu bắt đầu không an phận, vừa siết vừa vu.ốt ve mạnh bạo. Nhưng lại nghiêm túc gọi: “Vợ.”

Không phải là những lời trêu đùa không đứng đắn trên giường như thường ngày, mà là gọi cô một cách nghiêm túc.

Hạ Ngưỡng nghe cũng cảm thấy khác thường, khóe môi cô khẽ nhếch lên lại bị anh ôm đối mặt, quỳ trên đùi anh.

Bàn tay anh giữ lấy sau gáy cô, tìm đôi môi cô mà hôn. Nụ hôn của anh lúc nhẹ lúc sâu, cứ mỗi lần như thế lại gọi một tiếng, như thể mê hoặc tâm trí cô.

Lưng Hạ Ngưỡng mỗi cứng, cảm thấy kiệt sức. Cô đơn giản xuống, hai chân dài buông thõng, đứng đưa trong không trung.

Cô bị những nụ hôn sâu của anh làm cho đầu óc choáng váng, không nhận được khẽ hỏi: “Ừm... sao cứ gọi mãi thế?”

Đoạn Tiêu cắn nhẹ đầu lưỡi cô, hơi thở nóng bỏng áp sát bên tai, cười khẽ: “Em chưa đáp lại mà, vợ.”

Cả người Hạ Ngưỡng như bị hơi thở khàn khàn ấy làm tê dại, tai và cổ đều đỏ bừng, hiểu rằng anh đang cố ý. Cô đặt tay lên yết hầu sắc nét của anh, ngón tay nhẹ nhàng vu.ốt ve.

Chỉ một động tác đơn giản thế thôi mà hơi thở của anh trầm hẳn, đè ép cô đến phát đau.

“Đáp rồi mà.” Cô bất ngờ nhỏ giọng trả lời.

Đoạn Tiêu xoa tóc cô, kéo cô áp sát vào người mình hơn nữa.

Nụ hôn vừa dịu dàng đã trở nên chiếm đoạt, anh cố tình hiểu sai ý cô, thấp giọng thì thầm từng chữ: “Là. Thật.”

“...”

Hứng thú của anh đến thì chẳng phân biệt thời gian hay địa điểm, anh cứ thế vô tư dặng chân ngồi trên ghế, chẳng buồn nhúc nhích. Nhưng đôi môi và bàn tay thì không hề nhàn rỗi, cứ chậm rãi mà chọc ghẹo người khác đến mức khó chịu. Cơ bắp trên cánh tay căng cứng, nổi rõ những đường nét mạnh mẽ đầy sức ép.

Cả căn phòng dường như trở nên nóng hổi với hơi thở mỏng manh. Hạ Ngưỡng cố gắng chống cự, cô giữ chặt cánh tay anh, áp má vào xương quai xanh của anh: “Mọi người bảo trước hôn lễ không nên gặp mặt, với lại... sẽ chán.”

Đoạn Tiêu giữ chặt lấy eo cô, nhìn cô với ánh mắt tối sầm, nửa cắn nửa hôn để lại dấu đỏ sau tai cô, hơi thở ma sát trên môi và má cô: “Chán cái gì?”

Hạ Ngưỡng cắn chặt môi, cố nén tiếng rên, tay bám chặt lấy cánh tay nổi gân xanh dữ dội của anh. Cô khẽ nhíu mày, giọng ghen ngào nhỏ nhẹ: “Chính, chính là thế này, anh sẽ chán mất.”

Đoạn Tiêu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, môi anh mím lại, giọng trầm khàn: “Bảo bối, hình như em không biết mình có sức hấp dẫn với anh đến mức nào đâu.”

Đến lúc này, Hạ Ngưỡng biết không thể đấu lại anh, cả về mặt dày lẫn sức lực.

Đoạn Tiêu càng ngạc nhiên hơn, không ngờ trong lòng cô lại giấu những lo lắng như thế. Để chứng minh điều mình nói, tối

nay anh cố ý làm quá một chút, trêu chọc đến mức cô không ngừng khóc nức nở, không tài nào dừng lại được.

Sau nửa đêm, cô vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi. Sau khi được anh chăm sóc, tắm rửa sạch sẽ, cô cuộn mình trong chăn, quay lưng lại không thèm để ý đến anh.

Theo cách nói của Đoạn Tiêu thì cô chính là điển hình của kiểu giận dỗi trên giường.

Anh thu dọn xong quay lại, thấy Hạ Ngưỡng đã mơ màng chìm vào giấc ngủ, nhưng cô vẫn cảm nhận được mép giường bên cạnh lún xuống một chút.

Đoạn Tiêu vươn tay ôm lấy cô, giọng trầm khàn: “Ngủ dịch qua đây.”

Hạ Ngưỡng trong cơn mơ màng tựa vào vòng tay ấm áp của anh, chợt nghe tiếng chuông điện thoại vang lên từ chiếc di động đặt trên tủ đầu giường. Âm thanh đó rõ ràng là từ nhóm làm việc gửi tin nhắn.

Cô cố gắng mở mắt vài lần nhưng không nổi, mí mắt nặng trĩu.

“Không sao đâu, em ngủ trước đi.”

Đoạn Tiêu vừa vỗ về vừa hôn lên khóe mắt cô, sau đó lấy điện thoại của cô bật chế độ không làm phiền.

Khi mở màn hình, tin nhắn của quản lý hiện lên liên tục từng tin từng tin một: 【Chưa ngủ chứ?】

【Thông báo gấp, đăng bài tuyên truyền chương trình vũ đạo trên Weibo, nội dung đã soạn sẵn】

【Gấp đây! Mai chương trình phát sóng rồi.】

Đoạn Tiêu trả lời: “Được.” Sau đó, anh sao chép nội dung, lưu ảnh, rồi mở tài khoản mạng xã hội của cô.

Trước đây, anh từng theo dõi tài khoản của cô, nhưng không thường xuyên dùng. Nhân cơ hội này, anh lướt qua hộp thư đầy ắp tin nhắn chưa đọc.

Tin nhắn cá nhân đủ mọi thể loại, nhưng ngoại trừ vài tin nhắn cách đây 5–6 năm khi cô mới dùng mạng xã hội, hầu hết đều không được trả lời.

Hai năm trước, có một đoạn tin nhắn làm Đoạn Tiêu khựng lại.

Anh mở trang cá nhân của người gửi...

Một cửa hàng bán đồ tình nhân từng mời Hạ Ngưỡng làm người mẫu quảng cáo nhưng bị cô từ chối.

Anh bật cười, lướt qua đoạn hội thoại. Dựa theo mốc thời gian, anh đoán đó là giai đoạn họ vừa chia tay. Anh gần như có thể hình dung được nét mặt cô khi đó.

Tuy vậy, Đoạn Tiêu không quên việc chính. Anh quay lại giao diện chính, đăng bài trên Weibo theo yêu cầu của quản lý.

Sau đó, anh mới nhận ra mục thông tin cá nhân của cô đã có sự thay đổi đáng kể.

Không chỉ mình anh nhận ra điều đó.

Bài đăng vừa được đăng lên, phần bình luận đã lập tức sôi động. Một fan nhanh mắt phát hiện và để lại lời nhắn.

“Hạ Hạ, tình trạng quan hệ trên hồ sơ của chị sao lại thành ‘Đã kết hôn’ rồi?!”

“Trước đây còn để là độc thân hoặc đang yêu mà! Mẹ kiếp thật, đúng là tên công tử Kinh thành đó đã cướp mất vợ tôi rồi!”

“Thật sự kết hôn rồi sao? Hồi trước xem livestream của một thí sinh trong chương trình còn nói bạn trai giáo sư Hạ hay đến đón cô ấy tan làm. Huhuhu, vợ tôi nhất định hạnh phúc lắm!”

“Chờ thông báo chính thức thôi... nhưng chắc chị ấy cũng không muốn nhắc đến chuyện riêng tư đâu.”

Giữa vô số bình luận như cơn lũ kéo tới, vài dòng suy đoán nổi bật lên, còn lại hầu hết đều là tiếng gọi Vợ. Đoạn Tiêu lướt vài lần trên màn hình, cúi xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên gương mặt say ngủ của Hạ Ngưỡng.

Trước khi rời khỏi phần bình luận, anh lướt xuống thêm vài bài viết.

Hóa ra, Hạ Ngưỡng cũng có đăng bài cá nhân, nhưng toàn bộ đều đặt ở chế độ chỉ mình cô xem. Nội dung giống như nhật ký ghi lại những suy nghĩ vụn vặt.

Hai bài viết mới nhất được cô đăng vào chiều hôm qua, cách nhau chưa đến năm phút.

【Bố mẹ, tuần sau con sẽ kết hôn. Chú rể chính là người lần trước con dẫn đi viếng mộ bố mẹ, bố mẹ còn nhớ anh ấy không? Anh ấy tên là Đoạn Tiêu, là người mà con đã xác nhận rất nhiều lần rằng có thể cùng con đi đến cuối đời. Nếu bố mẹ muốn tham dự lễ cưới của chúng con, xin hãy cho con một dấu hiệu, ví dụ như mưa trong vài ngày tới. Con sẽ coi đó là bố mẹ đã đến. Nhưng đừng mưa lâu quá... vì con sợ khách mời sẽ gặp khó khăn khi đến dự.】

【Vừa rồi con xem dự báo thời tiết, hóa ra tháng này trời nắng đến tận cuối tháng. Thở dài jpg.】

Tháng Chín ở Kinh Châu, ánh nắng rực rỡ, nhiệt độ cao không giảm, nóng đến mức tiếng ve râm ran suốt cả ngày không ngớt.

Những ngày sau trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến ngày cưới.

Khách sạn năm sao thuộc sở hữu của nhà họ Đoạn nằm trong khu CBD đóng cửa một tuần, chuẩn bị từ sớm cho lễ cưới.

Đội ngũ tổ chức sự kiện nói rằng thiết kế cho đám cưới này mất cả tháng mới được thông qua, chưa từng gặp khách hàng nào khó tính đến vậy. Nhưng thù lao trả rất hậu hĩnh, và kết quả đúng là một lễ cưới có một không hai.

Khi mặc váy cưới, Hạ Ngưỡng vẫn cảm thấy như mình đang mơ.

Ngồi trong phòng tân hôn, chuyên viên trang điểm đang gắn thêm đá vào bộ móng của cô, thuận miệng trò chuyện: “Cô nhuộm tóc này, nhìn khá đặc biệt đấy.”

“Tôi có nửa tháng nghỉ kết hôn.” Hạ Ngưỡng nhìn vào gương, thấy phần tóc nhuộm kiểu Pháp ở bên trái, cười nhẹ: “Trước đây tôi luôn muốn thử nhuộm tóc.”

Vốn đã sở hữu gương mặt thanh tú với đôi mắt sáng và hàm răng trắng đều, hôm nay, trong bộ váy cưới và kiểu tóc uốn nhẹ buông xuống bờ vai gầy trắng ngần, trông cô càng thêm rực rỡ.

Chuyên viên trang điểm không nhịn được, khen ngợi: “Quá đẹp, cô là cô dâu đẹp nhất.”

Bạn rộn nhất là ba phù dâu: Hứa Nghê, Mai Nhã Mạt và Trang Tĩnh. Họ đã sớm ra cửa cùng các phụ rể tiếp đón khách, hỗ trợ nhận bao lì xì và quà mừng.

Ban đầu, danh sách phù dâu còn có Ôn Vân Miểu và Đoạn Cận Tình, nhưng cả hai đều từ chối với lý do có quan hệ họ hàng gần.

Đoạn Cận Tình kiên quyết giữ vai trò trưởng bối, còn Ôn Vân Miểu thì bận rộn với nhiệm vụ quan trọng khác.

Trước giờ cưới, trong không gian vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng chờ đợi.

【Tiêu】 : Em đang làm gì vậy?

【Cấm Tiêu】 : Em đang chuẩn bị kết hôn, còn anh?

【Tiêu】 : ...

【Tiêu】 : Anh không gặp em nửa ngày rồi.

Hạ Ngưỡng cong môi cười, trả lời: [Vì em đang chuẩn bị kết hôn mà.]

【Tiêu】 : Không thể nhìn trộm cô dâu của anh một chút à?

【Cấm Tiêu】 : Cấm Tiêu.

“...”

Anh không che giấu được ý định của mình, chỉ muốn trốn vào gặp cô. Nhưng tối qua Đoạn Tự đã căn dặn, hôm nay dù thế nào cũng phải để họ gặp nhau lần đầu trong lễ cưới.

Vừa đặt điện thoại xuống, đã có tiếng gõ cửa.

Là Đoạn Tự mang theo món quà bước vào phòng. Vừa nhìn thấy cô, bà ta thoáng sáng mắt, nụ cười mang theo vài phần thưởng thức: “Mọi thứ xong cả rồi chứ?”

“Dạ.”

Hạ Ngưỡng gật đầu, ra hiệu cho chuyên viên trang điểm rời đi.

Đoạn Tự ngồi xuống đối diện cô: “Mẹ đến bổ sung món quà mà ông ngoại A Tiêu để lại.”

“Ông ngoại sao ạ?”

“Ông cụ không biết từ lúc nào đã mua sẵn hai chiếc vòng tay vàng. Sau khi qua đời, mẹ mới tìm thấy. Trên đó có để lại lời nhắn rằng tặng cho cháu dâu.” Đoạn Tự đưa chiếc hộp gỗ khảm ngọc cho cô, mỉm cười: “Chúc mừng tân hôn.”

Hạ Ngưỡng nhận lấy: “Cảm ơn ông ngoại, và cảm ơn... mẹ.”

“Cầm lấy đi. Đúng rồi, bên nhà con chỉ có từng này người đến thôi sao?”

Ngoài cửa, số người họ hàng thân thiết của cô cũng chỉ có vài người từ quê xa đến, bà ngoại cô sức khỏe không tốt, không chịu nổi đường xa mệt nhọc.

Trông quả thực có vẻ quá đơn sơ với số lượng người bên nhà trai.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, trong hoàn cảnh mới thấy rõ lòng người.

Ngày trước, khi cô và Ôn Vân Miếu nương tựa nhau mà sống, lại còn gánh nợ, chẳng mấy người thân chịu đưa tay giúp đỡ. Về sau, khi cô nổi tiếng nhờ chương trình truyền hình, những người liên lạc lại cũng chẳng phải vì tình cảm.

Đoạn Tự thấy cô không biết trả lời thế nào bèn dừng lại, không muốn làm khó: “Thôi, đừng ủ rũ nữa, lát nữa thằng nhóc đó lại tưởng mẹ bắt nạt con. Đứng lên nào, mẹ dẫn con ra ngoài.”

Mấy phù dâu này giờ nghe lỏm được câu chuyện lập tức cười đùa ầm ĩ bước vào. Người chỉnh váy, người cầm bó hoa, người chuẩn bị giỏ hoa, chẳng ai chịu ngồi yên.

Lễ cưới được tổ chức trong một tòa kiến trúc đặc biệt của khách sạn, cũng là một công trình mang tính biểu tượng thường được chọn làm điểm check in.

Đó là một tòa tháp kính không lớn không nhỏ, phần chóp nhọn như nhà thờ, bốn bức tường có một nửa là cửa sổ kính sát đất. Rèm cửa được kéo nửa kín nửa hở, ánh sáng mặt trời tràn vào khắp nơi.

Ban nhạc bắt đầu chơi, âm nhạc nhẹ nhàng lan tỏa qua khe cửa.

Giọng người dẫn chương trình vang lên qua micro, truyền ra bên ngoài: "...Kính thưa các quý vị thân quyến và bạn bè gần xa, chúng ta hãy cùng chào đón cô gái xinh đẹp nhất ngày hôm nay bước vào lễ đường."

Cánh cửa lớn từ từ mở ra, hai bên thảm đỏ toàn là những gương mặt quen thuộc. Giữa những tràng pháo tay, tiếng reo hò của Đàm Sơn Tử là to nhất. Các em bé cầm giỏ hoa đi trước dẫn đường.

Ôn Vân Miếu khoác tay cô, bước lên phía trước: "Chị, hôm nay trời đẹp thật đấy."

"Đẹp thật, nắng to nữa."

Hạ Ngưỡng đội khăn voan trên đầu, khẽ ngẩng lên nhìn về phía cuối thảm đỏ.

Đoạn Tiêu mặc một bộ vest đen, dáng người cao lớn, phong thái vững chãi, đứng trước người dẫn chương trình, lặng lẽ chờ cô. Khuôn mặt anh trông bình thản hơn mọi ngày, không còn vẻ tùy tiện hay ngông cuồng thường thấy, ngay cả hoa cài ngực cũng được cài ngay ngắn.

Cứ như người làm phiền Hạ Ngưỡng cả buổi sáng là ai khác vậy.

Hai ánh mắt chạm nhau, Hạ Ngưỡng chợt nghĩ đến những tin nhắn anh gửi, đối lập hoàn toàn với vẻ ngoài chinh tể hiện tại, tự nhiên lại muốn cười.

Cô sợ bị chụp lại khoảnh khắc cười xấu hổ nên cố gắng kiểm soát khóe môi, cũng may có khăn voan che lại.

Con đường thăm dò khá dài, váy cưới rườm rà khiến cô phải bước chậm.

Bất chợt, vài tiếng sấm rền vang. Trời vốn sáng rực bỗng trở nên âm u, trong đám đông có người reo lên: “Ôi, trời mưa rồi!”

Chưa đầy nửa phút, ngay cả mái kính cũng thấy mưa đổ ào ào, cửa sổ kính sát đất bị những hạt mưa phủ kín. Hơi nước trắng bốc lên như thể bao phủ cả tòa nhà.

Cơn mưa Hè bất chợt ào đến, lớn như trút nước.

Ôn Vân Miếu ngạc nhiên: “Em vừa xem dự báo thời tiết, cả tuần này đều nắng cơ mà.”

Hạ Ngưỡng đứng ngây ra tại chỗ, nhìn cơn mưa tầm tã bên ngoài cửa kính. Trong lòng chợt trỗi lên những suy nghĩ lung tung như măng mọc mùa xuân, đột nhiên trào dâng, mũi cay cay, cô đưa tay che mặt, không nhận được bật khóc.

Tiếng mưa xen lẫn tiếng đàn violin của ban nhạc, những lời nói của khách mời hay người dẫn chương trình cô đều không thể nghe rõ.

Qua làn nước mắt mờ ảo, Hạ Ngưỡng nghe thấy tiếng Ôn Vân Miếu bên cạnh dỗ dành: “Chị, sao tự nhiên chị lại khóc thế... Ơ, anh ấy chạy đến rồi à? Thăm dò còn chưa đi hết mà.”

Khách khứa đều là người quen, chẳng ai để ý quá nhiều, còn cười đùa trêu chọc.

Đoạn Tiêu đã bước nhanh đến trước mặt cô, vén khăn voan lên. Anh cẩn thận gấp mép khăn giấy, tránh làm nhòe lớp trang điểm của cô, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt.

Hạ Ngưỡng biết hành động này không đúng quy tắc, còn có người lớn đang ngồi đây, cô bèn kéo anh đi về phía người dẫn chương trình, vừa đi vừa nức nở giải thích: “Xin lỗi, em không cố ý khóc đâu.”

“Anh biết.”

Đoạn Tiêu nắm lấy tay cô, vỗ về xoa nhẹ như để trấn an.

Cơn mưa lớn bất ngờ đã khiến nhịp điệu buổi lễ hơi bị xáo trộn, nhưng người dẫn chương trình dày dặn kinh nghiệm nhanh chóng kéo sự chú ý của mọi người trở lại.

Trên sân khấu, cặp đôi trao nhau nhẵn cười, tiếp nối là phần phát biểu của các bậc trưởng bối.

Một vài vị khách nhìn ra ngoài sẽ nhận thấy cơn mưa nhân tạo bất ngờ đã ngừng hẳn, xua tan đi phần nào cái nóng hầm hập của mùa Hè. Không khí sau mưa thoang thoảng hương thơm của cỏ cây và sự trong lành dễ chịu.

Tại lễ cưới, người chú rể phong độ chỉ nói một câu đơn giản: “Cảm ơn cô Hạ đã đồng ý để anh trở thành chồng của em.”

Chúc mừng tân hôn. Lời chúc gửi đến họ.

Chương 80: Tuần trăng mật – Người cùng đi qua thanh xuân

Đám cưới kéo dài đến tận chiều tối, người lớn trong nhà họ Đoàn cũng đã lần lượt rời đi.

Đến lúc này bạn bè của cô dâu chú rể mới thật sự nhập cuộc, toàn những người chỉ ở độ tuổi 20, tràn đầy sức sống. Người thì đánh trống, chơi đàn, người thì nhảy múa tập thể, khai champagne, khuấy động cả bầu không khí.

Khi Ôn Vân Miếu nhận được tin nhắn của Hạ Ngưỡng, cô ấy đang cùng nhóm phù rể và phù dâu bạn của Lục Gia Trạch nâng ly chúc rượu.

Lẽ ra công việc này phải do cô dâu chú rể tự thay đồ rồi đi một vòng mời, nhưng kể từ sau khi tuyên thệ xong đã không còn thấy bóng dáng cả hai đâu.

【Cấm Tiêu】: Chị đã đặt lịch phỏng vấn tuần sau cho em, nhớ đi nhé. Cuối năm dẫn em ra ngoài chơi.

【Ôn Vân Miếu】: Được, khi nào chị trở về vậy?

【Cấm Tiêu】: Chỉ chơi một tuần thôi.

Cô ấy vừa cất điện thoại, Đoàn Cận Tình – đã uống say khướt, đột ngột nhào qua: “Ê, cháu trai với cháu dâu của tôi đâu rồi?”

Ôn Vân Miếu đỡ lấy cô ấy: “Hai người họ... có chút việc.”

“Hôm nay là ngày gì mà còn việc?!” Đoàn Cận Tình vung tay, gọi đám Lục Gia Trạch lại: “Đoạn Tiêu với Hạ Ngưỡng hai đứa này để khách khứa ngồi đây uống rượu, còn mình thì trốn vào phòng tân hôn anh anh em em, đúng không?”

Hứa Nghê ngay sau đó chen vào: “Không được! Còn chưa nào phòng tân hôn mà? Có để mắt đến đội phù dâu chúng tôi không đấy?”

“Giày vẫn chưa giấu, bao lì xì cũng chưa lấy, chú rể cứ thế vào phòng tân hôn à?”

“Đi đi đi nào bọn họ thôi!”

Lục Gia Trạch bê nguyên một phần bánh kem, lập tức dẫn đầu xông lên.

Ôn Vân Miếu vừa nói “Hai người họ có việc” nhưng chẳng ai chịu nghe. Cả đám đều say khướt, cô ấy cũng chẳng ngăn nổi nên đành đuổi theo.

Đoàn người hào hứng đi vào phòng tân hôn, mặt ai cũng đỏ bừng, hùng hổ đẩy cửa phòng tân hôn ra thì bên trong trống không.

Hai bộ lễ phục cao cấp đã được thay ra, trải gọn trên giường.

Chỉ còn lại một hộp kẹo mừng đặt ở đó.

Cuối cùng, Ôn Vân Miếu dè dặt lên tiếng: “Em đã bảo họ không có ở đây mà, đi hưởng tuần trăng mật rồi.”

“...”

Đã từng nghe chuyện cùng nhau bỏ trốn, nhưng chưa từng nghe qua chuyện cùng nhau bỏ trốn trong hôn lễ của mình.

Hạ Ngưỡng vốn chẳng hề biết về kế hoạch du lịch này của Đoạn Tiêu. Lúc đang ngồi trong phòng tân hôn thay lễ phục, cô bị anh xông vào rồi thẳng thừng bế đi luôn.

Lên đến máy bay, cô vẫn còn ngơ ngác: “Không kính rượu người lớn trong nhà thì phải làm sao đây?”

Đoạn Tiêu vừa lấy chăn cho cô vừa nói bằng quơ: “Không phải có bọn Hứa Nghe với Gia Trạch rồi sao?”

“Mẹ với các bác không giận à?”

“Không đâu, vừa nhận tin cho quý bà Đoạn rồi.”

“...”

Hạ Ngưỡng do dự trong hai giây: “Anh tắt máy rồi đúng không?”

Anh đã lường trước mọi chuyện nên hỏi vặn lại: “Không tắt máy để bà ấy gọi đến mắng cho à?”

“VẬY ĐỢI LÚC QUAY VỀ, EM SẼ NÓI LÀ ANH BẮT CỐC EM.” Cô nhin cười, xoa xoa mí mắt, “À, hình như tối qua thầy hướng dẫn của em có gửi email...”

Nghiên cứu sinh nhập học vào ngày 15 tháng 9.

Hạ Ngưỡng đã xin nghỉ hai ngày cho đám cưới, nhưng không ngờ kế hoạch đi tuần trăng mật lại bị đẩy lên sớm, cô chưa kịp xin nghỉ phép bên này.

Đoạn Tiêu đang lướt điện thoại để kết nối với mạng trên máy bay: “Anh giúp em xin rồi, tiện thể xin luôn một tuần nghỉ trăng mật.”

“Anh nói thẳng là nghỉ trăng mật luôn hả?”

“Đúng, cô ấy còn chúc mừng em tân hôn hạnh phúc.”

Hạ Ngưỡng gãi gãi mặt: “Như vậy có phải không tốt lắm không?”

“CÓ GÌ MÀ KHÔNG TỐT?” Anh thản nhiên, “Vở múa mới của cô ấy đều do chồng em đầu tư tài trợ cả mà.”

Cô cau mày: “Anh còn tiêu tiền vào chuyện này?”

“Đây là biểu diễn Nghệ thuật phúc lợi công cộng trong khuôn viên trường. Tuyên truyền văn hóa truyền thống xuất sắc của Trung Hoa, hướng dẫn học sinh cảm nhận và lan tỏa cái đẹp, đó là trách nhiệm của mỗi người.” Đoạn Tiêu nói những lời hoa mỹ một cách dễ nghe, “Cho nên, tài trợ đoàn múa của giáo sư em chính là vinh hạnh của tập đoàn Đoạn thị.”

Hạ Ngưỡng bị bộ dáng nghiêm túc của anh chọc cười.

“Em cười gì?” Anh vờ hỏi, khóe môi cũng cong lên, “Đây chẳng phải câu kết luận trong luận văn tốt nghiệp của em sao?”

Nụ cười trên môi cô khựng lại, ngượng ngùng đánh anh một cái: “...Bảo sao em thấy quen quen!”

Trên máy bay không đông người, hạng ghế đầu lại chỉ có hai người họ. Lúc này trời vẫn chưa tối, tiếp viên hàng không mang lên ít trái cây và quà nhỏ.

Sau một hồi cười đùa, đội quay phim của hôn lễ đã nhanh chóng chỉnh sửa video tiệc cưới, gửi đến hộp thư của Đoạn Tiêu.

Thật ra trong đám cưới, Hạ Ngưỡng với tư cách cô dâu vẫn còn hơi ngớ ngác.

Ngày trọng đại không có buổi diễn tập, tất nhiên sẽ hồi hộp. Cô bị cơn mưa đó làm cảm động đến khóc mãi, bận rộn đến nỗi chẳng để ý được nhiều chi tiết.

Giờ yên tĩnh lại, hai người cùng xem video ghi lại, cảm thấy khá thú vị.

“Lục Gia Trạch sao lại xách quả bí ngô đi tặng quà thế?”

“Hứa Nghê có phải lại ép cậu ấy uống không nhỉ... Chúng ta không ở đó, họ vẫn chơi rất vui.”

“Ê, em trai anh cũng về rồi kìa.”

Đến một cảnh quay, Hạ Ngưỡng bất ngờ, vội chỉ vào góc màn hình: “Mẹ hình như đang lau nước mắt.”

Đoạn Tiêu tựa đầu vào tay, hờ hững nhìn: “Mẹ khóc làm gì?”

“Bà ấy tưởng anh là người lấy chồng ấy mà—Á!” Lời còn chưa nói xong, gáy cô đã bị anh bóp nhẹ, vừa buồn cười vừa bất lực, “Em nói đùa đấy, chắc bà ấy đang hạnh phúc thôi.”

Anh khẽ cười, nâng ly nước nhấp một ngụm.

Xem đến đoạn cuối video, sự hân hoan, náo nhiệt cũng dần chuyển thành chút hụt hẫng. Trời ngoài cửa sổ đã tối, tổ bay bắt đầu phục vụ bữa tối.

Hạ Ngưỡng vừa rồi đã ăn no trong tiệc cưới nên chẳng còn mấy hứng thú, cô định rời khỏi chỗ ngồi: “Em buồn ngủ rồi.”

Đoạn Tiêu giữ lấy eo cô, kéo lại: “Ngủ ở đây.”

Chỗ ngồi hạng nhất khá rộng, ngã phẳng ra là thành giường. Hạ Ngưỡng cuộn trong lòng anh, không thấy chật chút nào, nhưng vẫn lơ mơ hỏi: “Anh không ăn à?”

“Không đói.”

Anh vẫn đang xem điện thoại.

Hạ Ngưỡng định ngủ, nhưng lại tò mò nhìn vào màn hình của anh, xem xong thì ngạc nhiên: “Hóa ra chúng ta chụp chung nhiều ảnh đến thế.”

Đoạn Tiêu có một album bí mật mang tên: 【Hạ】

Dù đổi bao nhiêu chiếc điện thoại, anh vẫn luôn đồng bộ tập tin này từ iCloud sang.

Trong album không chỉ có ảnh chụp chung của hai người, mà còn có những bức ảnh Hạ Ngưỡng thời thơ ấu, ảnh gia đình cô. Thậm chí có cả ảnh chụp chung hồi lớp 12, và nhiều hơn cả là những bức ảnh thời đại học. Mới nhất chính là bộ ảnh cưới chụp mấy ngày nay.

Hạ Ngưỡng ngắm bức ảnh hai người chụp chung trước bảng đen trong lớp học hồi cấp ba, không khỏi cảm thán: “Em thấy chúng ta yêu nhau rất nhiều năm rồi.”

Anh nhướn mày: “Tính cả thời gian sau này nữa không?”

Cô mỉm cười thừa nhận, gật đầu: “Tính.”

Đoạn Tiêu khẽ đặt môi lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “Đôi khi anh cảm thấy mình là kẻ nhìn trộm và ghi lại thanh xuân của em.”

Khoảng thời gian gần gũi quen nhau ở cấp hai là như vậy, những năm cấp ba sau đó cũng chẳng khác gì.

Cô trong bộ đồ tập múa đứng giữa phòng nhảy lát gỗ, cô nằm úp mặt lên bàn đọc tiểu thuyết và truyện tranh, cô tay trong tay bạn cùng bàn cười nói trên đường từ tiệm tạp hóa về, cô đeo cặp bước lên xe buýt, cô vội vã chạy từ ký túc xá về lớp học...

Trong tiếng ve kêu của mùa Hè, trong tuyết rơi dày vào mùa Đông.

Anh đã sớm quen với việc khi Hạ Ngưỡng xuất hiện, ánh mắt của anh luôn hướng về phía cô.

Thật ra điều này không giống phong cách của Đoạn Tiêu chút nào, càng không giống cách làm việc của anh. Từ trước đến nay,

những thứ anh muốn đều là những thứ anh dễ dàng có được.

Thế nhưng khi nghe tiếng cười khẽ pha chút cảm thán của anh, trái tim Hạ Ngưỡng bỗng mềm mại đến không ngờ. Cô nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng sửa lại: “Anh là người đã cùng em đi qua thanh xuân.”

Từ lúc mất bố mẹ, rồi đến cả dì cũng qua đời, cô đã một mình dìu dắt Ôn Vân Miếu bệnh tật đi trên con đường dài đằng đẵng.

Sự xuất hiện của Đoạn Tiêu trong cuộc đời cô, đối với cô mà nói, may mắn nhiều hơn bất hạnh.

Nhiều bước ngoặt quan trọng, thậm chí cả sự thay đổi trong cuộc đời của Ôn Vân Miếu, hay cả những lúc sinh tử cận kề, đều nhờ có anh mà mọi thứ xoay chuyển theo chiều hướng tốt hơn.

Hạ Ngưỡng nghịch nghịch ngón tay anh, mỉm cười, nói: “Em thấy anh đúng là rất vương thế.”

Không khí trầm lắng lắng mạn khi này bị phá tan, Đoạn Tiêu bật cười, kéo cô ngồi thẳng dậy, thuận tay vuốt lại mái tóc dài mềm mại của cô.

Anh cúi đầu, đặt một nụ hôn lên môi cô.

“Ở ngoài mà...”

Cô ngượng ngùng không biết phải bao lâu mới hết, đưa tay đẩy anh ra.

Chiếc chăn được kéo lên cao, Đoạn Tiêu nắm cằm cô nâng lên một chút, nụ hôn trong bóng tối trở nên càng thêm táo bạo. Đôi môi ấm áp chạm vào, anh lầm bầm: “Không ai nhìn thấy đâu, há miệng ra.”

“...”

Hai người chui đầu dưới chăn, chẳng khác nào tự che tai lừa mình.

Điểm đến của chuyến bay là Boston, Mỹ. Thành phố Cambridge ở đây cũng chính là nơi có trường học của Đoạn Tiêu. Hạ Ngưỡng từng nói muốn ghé thăm Harvard, dù sao đó cũng là nơi anh đã trải qua năm ba và năm tư đại học.

Nhưng thành phố này thật sự chẳng có gì quá đặc biệt để tham quan.

Đây là một thị trấn nhỏ khá hẻo lánh, chỉ nhờ vào ngôi trường đại học nổi tiếng mà có chút danh tiếng. Cũng may vì hẻo lánh nên tỷ lệ tội phạm thấp, môi trường sống khá yên bình.

Máy bay hạ cánh vào khoảng 2 giờ sáng giờ địa phương. Vừa về đến nhà, Hạ Ngưỡng đã ngủ một mạch không biết trời đất, bù lại chênh lệch múi giờ 10 mấy tiếng.

Nơi họ ở là tầng cao của khu căn hộ Alcott thuộc trung tâm thành phố, cũng là một trong những bất động sản mà bà Đoạn mua để Đoạn Tiêu yên ổn sinh sống.

Khu vực này đối với sinh viên thuê nhà có giá khoảng 7.000 USD mỗi tháng.

Vậy nên từ khi nhập học, mỗi cuối tuần anh đều ở trong căn hộ này, người trong cộng đồng Hoa kiều đã sớm biết đến sự tồn tại của vị thiếu gia nhà giàu này.

Hạ Ngưỡng ngủ một mạch đến tận chiều tối hôm đó.

Cô không tự tỉnh dậy mà bị Đoạn Tiêu gọi dậy, anh sợ cô ngủ quá lâu sẽ thấy khó chịu.

Hoàng hôn buông xuống, từ căn hộ cao tầng của họ có thể nhìn bao quát toàn thành phố. Một màu cam tím của hoàng hôn bao

phủ lên những khu nhà thấp tầng. Con kênh uốn lượn chia thành phố làm đôi, chảy quanh co giữa những tòa cao tầng.

Tháng 9 giữa mùa Thu, nhiệt độ Boston đã giảm xuống đôi chút.

Khi ra ngoài ăn tối, Đoạn Tiêu khoác cho cô một chiếc áo khoác, bên trong là áo len mỏng, vừa vặn với thời tiết.

Hạ Ngưỡng đã lâu không bay xa như vậy, tinh thần không được tốt lắm, cô tựa cằm lên tay, lơ mơ hỏi: “Anh dậy sớm lắm đúng không?”

Đoạn Tiêu gọi món xong, rót cho cô một cốc trà mật ong: “Ừm.”

“Buổi chiều anh làm gì?”

“Kiểm tra tình hình xe, nộp thuế nhà, sau đó chơi bóng và gặp một vài người bạn ở đây.”

Thực ra, anh cố ý đem kẹo cưới tặng cho cả nhóm, thu về một loạt ánh mắt ghen tị mới quay về nhà.

Hạ Ngưỡng chậm chạp “Ồ” một tiếng: “Anh bận thật, xin lỗi vì không dậy giúp anh.”

“Không sao, anh dẫn em đến đây là để hưởng tuần trăng mật, không phải để làm việc.” Đoạn Tiêu kéo tay áo cô chỉnh lại, mỉm cười hỏi: “Mệt đến vậy sao?”

Cô ngồi đối diện anh, cầm gác trên tờ giấy lót bàn, bất mãn than thở: “Đúng vậy. Em cảm thấy như mình đang mang thai, trong bụng có vài đứa nhỏ đang ăn mòn hết sức lực của em vậy.”

“...”

Tay Đoạn Tiêu rót trà run rẩy rồi đưa tay lên xoa mặt. Nhìn thấy bộ dạng chưa tỉnh ngủ của cô, anh cố tình đặt cốc trà mát lạnh lên da cô: “Em làm anh sợ đó.”

Hạ Ngưỡng bị lạnh giật mình, ngồi bật dậy, tỏ vẻ oán trách nhìn anh: “Đối với em chuyện đó còn đáng sợ hơn!”

“Đối với anh cũng vậy, chuyện này không nằm trong kế hoạch của chúng ta.” Anh nheo mắt, nghiêm túc nói: “Nếu em mang thai, mọi nỗ lực của anh đều đổ sông đổ bể.”

Dù luôn tỏ ra tùy hứng trong chuyện đó, nhưng Đoạn Tiêu rất chú trọng các biện pháp an toàn. Hiện tại nếu có con sẽ là điều bất ngờ không mong muốn, và sức khỏe của cô luôn là ưu tiên hàng đầu.

Hạ Ngưỡng nghe xong vẫn không hài lòng, tức giận lặp lại lời anh: “‘Chuyện này’? Sao anh lại nói như vậy? Em không sinh con cho anh nữa!”

Đoạn Tiêu thờ ơ, nâng cốc cụng ly với cô: “Nói hay lắm, anh cùng em một ý.”

“...”

Cô cạn lời, hơi thở vừa định thở ra đã bị anh chặn lại.

Hai người vừa tốt nghiệp đã kết hôn, tuy không phải hiếm gặp nhưng cũng được xem là “Kết hôn sớm”. Giai đoạn yêu đương còn cuồng nhiệt, cả hai lại trẻ, bận rộn với sự nghiệp và học hành, chưa sẵn sàng để có thêm thành viên mới trong gia đình.

Vì thế trong vấn đề này, họ không cần bàn bạc nhiều cũng đạt được sự đồng thuận.

Hạ Ngưỡng bị trêu chọc đến mức không cảm thấy buồn ngủ nữa.

Đúng lúc phục vụ mang thức ăn lên. Đây là một nhà hàng Pháp với cách bài trí món ăn tinh tế, các món được phục vụ nhỏ gọn. Không gian nhà hàng thoải mái, tiếng đàn piano du dương tạo cảm giác sang trọng, rất thích hợp cho những buổi hẹn hò.

“Hoa này ăn được không nhỉ?” Cô lẩm bẩm, gấp một bông hoa trong đĩa lên nếm thử. Giây tiếp theo, cô nhăn mặt nhả ra: “Chua quá!”

Đoạn Tiêu cười nhạo, không nhắc cô trước, chỉ đưa ly nước qua.

Đột nhiên, một giọng nữ vang lên từ phía sau—— “Xiao?”

Hai người họ đồng loạt quay đầu nhìn về phía giọng nữ vừa vang lên.

Người gọi tên anh là Jessica, đội trưởng đội cổ vũ cùng trường trước đây, từng có cảm tình đặc biệt với Đoạn Tiêu.

Cách xa nửa năm, cô gái tóc vàng mắt xanh mặc chiếc váy bó sát hở vai, vẫn giữ được nét quyến rũ như xưa. Bên cạnh cô ấy là một người đàn ông phương Tây điển trai.

Hạ Ngưỡng lặng lẽ quan sát giữa hai người, nhìn ánh mắt của cô gái có chút hứng thú, trong khi dáng vẻ Đoạn Tiêu lại cố tình né tránh, lập tức cô đoán ra có điều gì đó không bình thường.

Thực ra, cô nghĩ rằng kiểu người của Đoạn Tiêu chắc chắn được ưa chuộng ở nước ngoài.

Anh có ngũ quan sắc nét, thân hình cao lớn vạm vỡ, da dẻ phương Đông cốt cách phương Tây. Ở trong nước, anh trông có phần cuốn hút, đầy khí chất áp đảo hơn những người cùng giới.

Còn ở đây, mọi thứ lại rất hài hòa, thậm chí anh trông trẻ hơn hẳn những người cùng tuổi.

Hai bên chào hỏi qua loa, cuộc trò chuyện trong vòng chưa đầy nửa phút. Jessica liếc nhìn Hạ Ngưỡng đối diện, cúi xuống với nụ cười, thì thầm bên tai cô nói điều gì đó rồi quay người rời đi.

Hạ Ngưỡng nghe xong chỉ cười nhạt, cúi xuống tiếp tục ăn. Đoạn Tiêu do dự nhìn cô ăn hết chiếc bát panna cotta trứng cá tầm trước mặt.

Cô ăn sạch bát đó, đây là điều hiếm thấy, vì cô vốn quen ăn uống tiết chế, chưa bao giờ ăn nhiều như vậy.

Bữa tối kết thúc, họ bước ra ngoài, dưới ánh đèn đường vài người tản bộ rải rác. Dường như ở đâu cũng có thể nghe thấy tiếng người Trung Quốc, nơi đây cũng không ngoại lệ.

Khu vực này gần trường Đại học, giọng nói tiếng Trung thoáng nghe có vẻ non nớt. Những chiếc xe thể thao gầm rú lướt qua trên đường.

Đoạn Tiêu rút cuộc không nhịn được, hỏi: “Cô ta vừa nói điều gì với em?”

Trên đường có các cửa hàng thủ công lần lượt đóng cửa. Hạ Ngưỡng thu lại sự chú ý, quay đầu hỏi: “Người yêu cũ của anh à?”

“Muốn nhìn thấy tuyết bay tháng Sáu*?”

*(*Cụm từ “六月飞雪” (tuyết bay tháng Sáu) xuất phát từ điển cố trong vở kịch “Oan nàng Đậu Nga” (窦娥冤) của Quan Hán Khanh, một tác phẩm kinh điển của văn học Trung Quốc. Trong vở kịch, Đậu Nga, một cô gái bị xử oan, đã nguyện rằng nếu mình thực sự vô tội, trời sẽ đổ tuyết vào tháng Sáu để chứng minh sự trong sạch của cô.)*

Cô ngẩn người: “Hả?”

“Đừng vu oan cho anh.” Đoạn Tiêu chỉnh lại áo khoác cho cô, bình thản mà tự mãn: “Chồng em trong sạch, cả đời này chưa từng nghĩ đến bất kỳ người phụ nữ nào ngoài em.”

“Nói dễ nghe như vậy.” Hạ Ngưỡng nhìn anh, chớp mắt hỏi tiếp: “Có chạm vào cô ta chưa?”

“Chưa.”

“Cô ta từng hôn anh chưa?”

“Chưa.”

“Đã từng mập mờ đúng không?”

“Làm gì có?”

Đoạn Tiêu trả lời trôi chảy, không cần suy nghĩ đến giây thứ hai.

“Xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ không theo đuổi anh?”

Câu hỏi lần này đúng trọng tâm, nhưng Đoạn Tiêu vẫn không hề lúng túng: “Khác biệt văn hóa thôi. Khi rủ anh ra ngoài, cô ta còn đang qua lại với hai chàng trai đội bóng bầu dục bên cạnh.”

Hạ Ngưỡng dứt tay vào túi áo khoác, chậm rãi nói: “Thực ra, cô ấy chẳng nói gì, chỉ nói cho em biết là anh rất thích vóc dáng của cô ta thôi.”

“...”

Thấy anh im lặng, Hạ Ngưỡng cảm thấy mình đã nắm được điểm yếu, kiêu ngạo ngẩng cằm: “Đã ngắm qua rồi, đúng không?”

Đoạn Tiêu ho khẽ, lời lẽ có phần biện hộ: “Khác biệt văn hóa, bọn họ thường bơi kh.oả th.ân ở bãi biển. Anh đâu có nhìn chăm chăm.”

Cô chậm rãi nhìn chăm chăm anh, không nói gì.

“Thế mà cô ta nói anh thích là em tin sao?” Đoạn Tiêu khoác tay lên vai cô, cúi xuống đối diện, hỏi ngược lại: “Anh thích kiểu nào, em không biết à?”

Hạ Ngưỡng không trả lời: “Nơi đất khách quê người, một mình cô đơn lắm nhỉ? Có bao giờ anh nghĩ đến việc vượt ranh giới?”

“Anh điên chắc?” Anh suy nghĩ một lúc và véo má cô, “Em giả vờ phải không? Chơi đủ chưa?”

Cuối cùng cô không nhịn được nữa, bật cười, ôm lấy eo anh: “Học theo anh đó, thích kiểu tra hỏi như vừa rồi của em không?”

“...”

Chương 81: Bình Minh – Đêm Tân Hôn

Hiếm khi Hạ Ngưỡng trêu được anh một lần.

Đổi lại là họ đã trải qua một đêm tân hôn không thể nào quên ngay trong căn hộ.

Quả thực, chỉ có hai người họ là rời đi sớm trong ngày cưới. Đêm đó, họ đã ở trên máy bay. Bây giờ, khi cô đã ngủ đủ và ăn no, đã đến lúc để Đoạn Tiêu thu hồi món lợi của mình.

Phòng tắm rộng rãi, cửa sổ và cửa chính đều đóng kín, ánh sáng ấm áp bên trong như hòa lẫn với tầng sương mỏng.

Bồn tắm lớn như một bể bơi mini. Hạ Ngưỡng nằm trên người anh, làn da nóng bỏng áp sát vào nhau, ánh mắt ẩm ướt tựa như chứa đầy hơi sương: “Ở đây... cũng có biển à?”

Đoạn Tiêu hôn lên mí mắt và gò má cô, bàn tay khẽ vỗ vào xương cụt của cô: “Có thể tập trung được không?”

Chiếc váy vẫn treo trên giá, vì vội mà không được treo ngay ngắn, cũng chẳng ai quan tâm nó đang chực chờ rơi xuống. Quạt thông gió được mở đã làm mờ đi những âm thanh khó diễn tả bằng lời. Nước nóng vẫn róc rách chảy.

Trán anh chạm vào trán Hạ Ngưỡng, càng lúc càng không chút kiêng dè.

Cô cảm thấy quá trướng, bị làm đến nổi nước mắt cũng tuôn ra, toàn thân nhuộm một sắc đỏ nhuận, vừa tủi thân vừa xấu hổ, ôm chặt lấy cổ anh: “Trong đầu em toàn là anh, sao... sao lại không tập trung.”

Hỏi về biển, thực ra là vì Lễ Nguyên Tiêu năm ba đại học, cô từng vô tình thấy tài khoản mạng xã hội nước ngoài của anh.

Vào ngày sinh nhật anh, tài khoản đó đăng một bức ảnh chụp chiếc xe bên bờ biển.

Khi đó, cô nhớ lại sinh nhật anh năm ấy, hai người cãi nhau ở Ý rồi chia tay.

Anh từng nói ngày đó đã đi ngắm biển.

Sau này, trong hai lần sinh nhật khi họ chia xa, không ngờ cách anh chúc mừng vẫn là lái xe ra biển lúc nửa đêm.

Hạ Ngưỡng bị anh giữ chặt lấy gáy và hôn sâu, mái tóc ẩm ướt vì hơi nước xen lẫn những ngón tay dài với khớp xương rõ ràng của anh. Đi vào sâu hơn, vừa chậm rãi vừa trêu đùa, đến mức c.ả.ng tr.ướ.ng, có chút khó chịu.

Giọng cô chậm rãi, mềm mại nhưng ngập ngừng, từng chữ, từng hơi thở khó nhọc thoát ra từ cổ họng.

“Em sẽ không... để anh một mình đi ngắm biển vào giữa đêm nữa.”

Câu này cũng coi như một lời bày tỏ.

Nhưng Đoạn Tiêu, tên khốn ấy, chỉ cười khẽ, đáp lại: “Cảm ơn.”

Họ dây dưa thật lâu, tai cô nóng bừng, gương mặt đỏ ửng, đành ngượng ngùng bảo anh ra ngoài. Sau khi đỡ dành xong, cô lại bị ép phải hôn lên má và khóe môi anh.

Hứng thú của Đoạn Tiêu ngày càng tăng, anh bắt đầu chơi xấu. Sau nụ hôn sâu, anh khiến đêm khuya đảo lộn này trở nên càng dài đằng đẵng, như thể đang thử thách giới hạn của cô vợ mới cưới, ép cô khóc nức nở vẫn không chịu dừng lại.

Hình xăm màu đen trên eo và bụng anh, khi cơ bắp siết chặt, xương rắn dường như sống lại, vừa quyến rũ vừa mê hoặc. Hạ

Ngưỡng không còn chút sức lực, dần dần trượt xuống. Đôi môi cô chạm phải hình xăm đó.

“Không sợ nữa à?” Anh bật cười khàn, nâng cằm cô lên, giọng nói ngăn lại: “Đừng hôn.”

Cô cũng không hôn, chỉ mềm nhũn dán vào, không buồn cử động, khóe mắt ngấn nước: “Anh nói là đưa em đi hưởng tuần trăng mật mà...”

Đoạn Tiêu bế cô lên, để cô ngồi trên eo mình. Cô không còn sức chống cự, vùi mặt vào cổ anh, giọng nói mềm mại cất lên như làm nũng thật sự: “Không chịu nổi nữa.”

Anh ngụy biện rằng điều này cũng là một phần của tuần trăng mật, bảo cô chịu đựng. Đến nửa đêm, anh mới nhận ra mình có chút mất kiểm soát, vừa hôn vừa dỗ, khen cô đáng yêu và tuyệt vời.

Hiếm thấy anh nói nhiều, lại còn nói lời ngọt ngào, cuối cùng cô bị thuyết phục phối hợp thêm một lần nữa.

Nước nóng trong bồn liên tục được thay đổi, họ dần vật nhau cho đến tận rạng sáng.

Hạ Ngưỡng cảm thấy mình chưa ngủ được bao lâu đã bị anh làm phiền, bắt mặc quần áo. Làn da cô chạm vào lớp vải, không phải cảm giác của bộ đồ ngủ.

Cô chỉ lơ mơ hé mắt, thấy anh mặc áo khoác, cô cũng đang được khoác chiếc áo len của anh. Giọng cô khàn khàn, hỏi anh định làm gì, nhưng tiếng nói yếu ớt đến mức nghe như tiếng mèo kêu.

Đoạn Tiêu không nghe rõ, đoán cô đang hỏi, anh hôn nhẹ lên môi cô: “Em ngủ tiếp đi.”

Câu nói này nghe quen thuộc quá, thường thì sau khi nói, anh chắc chắn sẽ tiếp tục làm phiền cô. Hạ Ngưỡng chưa kịp hiểu ra, yếu ớt đẩy ngực anh: “Không muốn...”

Anh bật cười khẽ: “Không làm gì nữa đâu.”

Nghe được câu này, Hạ Ngưỡng cảm thấy an tâm hơn một chút. Nhưng cô vẫn không dám lơ là, bởi lẽ anh từng không ít lần nói dối cô trong những tình huống tương tự.

Trong cơn mơ màng, cô cảm giác mình bị anh ôm chặt từ phía đối diện, dường như chuẩn bị đưa ra ngoài. Cô mệt đến mức không còn chút sức lực nào, tay cũng chẳng buồn nhấc lên, để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Bị đặt vào ghế phụ, lưng ghế được ngã xuống. Hạ Ngưỡng vẫn tiếp tục ngủ say.

Vì quy hoạch giao thông trong thành phố không tốt, tình trạng tắc đường ở đây thường bị người dân phàn nàn. Nhưng vào sáng sớm, thành phố hầu như không có bóng người, yên tĩnh đến mức có chút hoang vắng.

Bầu trời Boston vào đầu Thu hơi âm u, thời tiết thường mang theo cái lạnh đặc trưng.

Đoạn Tiêu lái xe không nhanh. Trên con đường xấu xí ở trung tâm thành phố, anh cẩn thận tránh từng ổ gà, lái xe rất êm.

Xe chạy chưa đến một tiếng thì tới nơi.

Bên trong xe mở hệ thống sưởi ấm, không thể cảm nhận được cái lạnh bên ngoài.

Hạ Ngưỡng bị anh nhẹ nhàng gọi dậy, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Mui xe đã được mở thành mui trần, luồng gió biển tươi mát ùa vào.

Cô được bọc kín trong một chiếc áo khoác dày có lót lông, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ xinh, nghẹn đến mức hơi ửng đỏ mặt. Đôi tay cô thu lại trong ống tay áo, mơ hồ đưa lên chắn ánh sáng mặt trời.

Nhìn rõ xung quanh, cô mới phát hiện mình đang ở bờ biển. Phía trước có một chiếc đồng hồ quả lắc lớn nổi bật trên đường chân trời ven biển.

Tiếng sóng vỗ rì rào chậm chậm dội vào tai. Phía trước, nơi biển và trời giao thoa, ánh bình minh pha trộn giữa sắc cam và xanh lam ẩn hiện trong màn sương.

Đoạn Tiêu áp cốc cacao còn ấm lên mặt cô, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn cô: “Chào buổi sáng.”

Hạ Ngưỡng ngẩng lên nhìn anh, cơn giận bị anh làm phôi tan suốt đêm qua tự nhiên tan biến. Cô nhoẻn miệng cười, ngờ nghệch đáp lại: “Chào buổi sáng.”

Ngày hôm đó, họ chụp rất nhiều bức ảnh tại bờ biển. Đoạn Tiêu luôn thích chụp những tấm hình ngẫu hứng về cuộc sống thường nhật của cô. Phần lớn anh sẽ đăng lên tài khoản mạng xã hội nước ngoài mà anh hay sử dụng.

Khi mặt trời hoàn toàn ló dạng, Hạ Ngưỡng leo lên ngồi trên nắp capo xe, mái tóc dài hơi rối được ánh bình minh nhuộm thành sắc cam nhạt.

Phía sau cô là khung cảnh sóng biển lấp lánh ánh vàng, bóng nước phản chiếu lung linh.

Ánh sáng rực rỡ của buổi bình minh bùng lên, xua tan hơi ẩm mặn mòi từ biển cả.

Lúc anh chụp hình cô, ánh mắt cô cũng chăm chú khắc ghi hình bóng anh. Rồi khỏi lễ cưới sớm để đi hưởng tuần trăng mật, rồi đột nhiên nảy ra ý tưởng đưa cô ra biển ngắm mặt trời mọc...

Trong mắt cô, Đoạn Tiêu luôn là biểu tượng của sự tự do, của sức sống mãnh liệt.

Đến ngày thứ tư của kỳ nghỉ thì bọn họ lái xe hơn ba tiếng từ Massachusetts đến New York.

Tối hôm đó, khi Hạ Ngưỡng đang thưởng thức món bánh dacquoise, Đoạn Tiêu có chút do dự, cuối cùng cũng nói: “Có một tin tốt và một tin xấu. Em muốn nghe cái nào trước?”

Hạ Ngưỡng cảnh giác đáp: “Tin tốt?”

“La Lương Sâm chết rồi.”

“...”

Hạ Ngưỡng ngẩn người, thậm chí quên cả nhai. Tại sao cái chết của một người lại được coi là tin tốt? Nhưng cô cũng không có chút đồng cảm nào với La Lương Sâm. Ông ta vốn dĩ là kẻ tội ác chồng chất, tự chuốc lấy kết cục này.

“Đoạn Ngật Nhiên nói là do lên cơn nghiện, lao ra khu phố sầm uất ở Toronto và bị đánh chết tại chỗ.” Đoạn Tiêu thoáng nhìn qua điện thoại rồi hỏi: “Muốn nghe tin xấu không?”

“Ừm.”

“Đoạn Ngật Nhiên đã âm thầm đi gặp Ôn Vân Miếu.”

Thực ra hai người này đã gặp nhau ở lễ cưới, nhưng khi đó cả hai không biết quan hệ thực sự giữa họ. Hạ Ngưỡng nhú mày: “Cậu ta với Miếu Miếu...”

Đoạn Tiêu hiểu rõ cô đang nghĩ gì, khẽ gật đầu: “Đã nhận nhau rồi, chắc cũng nhắc đến La Lương Sâm.”

Đoạn Ngật Nhiên không phải người có suy nghĩ sâu xa, cậu ta chỉ đơn giản cho rằng chuyện người chết thì cũng hết. Dù sao cậu ta và Ôn Vân Miểu là anh em cùng bố khác mẹ, đã gặp nhau rồi thì việc thông báo về cái chết của bố cũng là điều tự nhiên.

Cậu ta quay lại Toronto, mang tro cốt của La Lương Sâm về nước an táng.

Đoạn Tự không đưa ra bất kỳ ý kiến nào về chuyện này, nhưng lại thông báo cho Đoạn Tiêu.

Trên đường về, Hạ Ngưỡng cứ trăn trở liệu có nên gọi điện cho Ôn Vân Miểu hay không. Thực ra, cô lo lắng em gái mình sẽ có những suy nghĩ tiêu cực.

Với Ôn Vân Miểu, cô ấy không giống như Hạ Ngưỡng, không biết rõ về sự tồn tại của La Lương Sâm, cũng chẳng có ý định đào sâu vào lịch sử hỗn loạn của thế hệ trước.

Sau khi mẹ cô ấy qua đời, cô ấy đã sớm chôn vùi luôn cả thân phận người bố ruột cùng với bà ấy trong nấm mồ.

“Liệu em ấy có hiểu lầm em không?” Hạ Ngưỡng hơi bối rối, nhớ lại chuyện cũ, “Dù sao anh cũng là anh trai của Đoạn Ngật Nhiên _____”

Đoạn Tiêu không tỏ rõ biểu cảm, chỉ nhú mày đầy nặng nề: “Anh đâu có sinh ra Đoạn Ngật Nhiên.”

Cô thở dài.

Anh liếc nhìn cô qua khóe mắt, cất giọng trầm tĩnh: “Em không định về nước ngay bây giờ chứ?”

Ở trong nước, hiện tại là hơn 2 giờ sáng. Hạ Ngưỡng không thể gọi điện và cũng không biết tình hình của Ôn Vân Miểu ra sao.

Cô ngáp ngừng: “Em có thể về không?”

Xe dừng lại trong gara, anh quay đầu nhìn cô, cảm xúc không rõ ràng, giọng điệu bình thản: “Em thực sự muốn về?”

Nhưng nghĩ kỹ thì điều đó cũng không công bằng với Đoạn Tiêu. Dù gì đây cũng là chuyến du lịch hưởng tuần trăng mật. Hạ Ngưỡng rũ mắt, nắm lấy tay anh: “Nếu em về, anh có giận không?”

“...”

Đoạn Tiêu hạ mi mắt, chưa kịp trả lời thì điện thoại reo.

Chiếc điện thoại kết nối Bluetooth trong xe hiển thị một số lạ. Sau khi kết nối, giọng của Ôn Vân Miểu vang lên, lần đầu tiên cô ấy nói với âm lượng lớn đến vậy.

Vốn dĩ cô ấy đã nói chuyện tốt hơn một chút, nhưng vì nóng giận nên lại bị lấp bấp: “Đoạn Ngật Nhiên, của, anh trai phải không?”

Đoạn Tiêu giữ tay Hạ Ngưỡng lại, giọng nói mang chút bất lực: “Anh rể của em.”

“——Anh quản thẳng em anh đi!” Ôn Vân Miểu hoàn toàn không có ý định giữ phép lịch sự, tức giận đến mức nói thẳng, “Đừng để cậu ta đến tìm em nữa! Em với cậu ta... không phải người một nhà!”

“Được.”

“...”

Dường như cô ấy ngạc nhiên trước câu trả lời đơn giản của anh, ngừng lại vài giây rồi hỏi: “Được là ý gì?”

“Anh sẽ bảo nó đừng làm phiền em nữa.” Đoạn Tiêu vừa xoa lòng bàn tay người bên cạnh, vừa hờ hững nói, “Nhưng bây giờ anh hỏi em, có cần chị gái về với em không?”

Một lúc sau, Ôn Vân Miểu hạ thấp giọng: “Không cần. Cái lễ tang quỷ quái đó, em cũng không đi! Anh đừng nói với chị ấy chuyện này.”

Cuộc gọi kết thúc, Hạ Ngưỡng này giờ im lặng, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Em cũng thấy thằng em anh phiền chết đi được...” Cô lẩm bẩm, “Cậu ta đâu có trải qua những gì Miểu Miểu phải chịu, lấy quyền gì mà nghĩ con bé có thể tha thứ.”

Đoạn Tiêu “Ừm” một tiếng, sau đó không nhận người thân nhấn mạnh lại: “Anh không quen nó.”

Chương 82: Người thương – Cả một đời

Vào cuối tháng 10, Hạ Ngưỡng đã quay lại học ở trường đại học được một tháng, cuối cùng từ thân phận một người phụ nữ đã kết hôn trở về với nhịp sống thường nhật của một sinh viên bình thường.

Tuy nhiên, công việc không hề dừng lại. Chương trình tuyển chọn vũ đạo mùa trước mà cô tham gia đã ký hợp đồng quay mùa thứ hai.

Hiện tại, cô không chỉ là đại diện cho Học viện Vũ đạo của Đại học Kinh Châu mà còn gánh trên vai sứ mệnh của một vũ công chính thuộc Đoàn Ca múa kịch Trung Quốc.

Vai trò của cô là truyền bá trên các phương tiện truyền thông công cộng, thể hiện nghệ thuật ca múa nhạc cổ điển như một hình thức kế thừa, đồng thời nâng cao nhận thức và sự hiểu biết của công chúng về văn hóa dân tộc.

Tóm lại, hình ảnh của Hạ Ngưỡng đang ngày một trở nên nổi bật và danh tiếng không ngừng thăng hoa.

Tối thứ Sáu, sau khi hoàn thành tiết học cuối cùng.

Trong phòng tập múa chỉ còn mình Hạ Ngưỡng nán lại luyện tập bài tập về nhà.

Mùa Thu Đông ở các thành phố miền Bắc lạnh sớm, trời cũng sập tối nhanh hơn.

Bên ngoài phòng tập, có vài nam sinh năm nhất đang tham quan khuôn viên. Không có việc gì làm, họ tụ lại bàn tán xem ai dám tiến tới xin thông tin liên lạc của cô.

“Tôi có quen một chị khóa trên cùng khoa với chị ấy, không phải họ nói chị ấy kết hôn rồi sao?”

“Thật không? Nhìn còn trẻ hơn cả tôi, làm sao có thể kết hôn được! Đừng tin mấy tin đồn nhảm trên mạng.”

“Không thấy chị ấy đeo nhẫn cưới. Hay là qua hỏi thử?”

“Quyết định xong chưa?”

Một giọng nam trầm ấm bất ngờ vang lên sau lưng họ. Cả nhóm giật mình quay lại.

Đoạn Tiêu đứng đó, hai tay đút túi quần, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm họ. Anh không mặc vest chẵn chu thường thấy ở công ty mà khoác lên người bộ đồng phục bóng chày kiểu Mỹ, phong cách như một sinh viên đại học.

Tuy nhiên, so với nhóm “Tân binh” năm nhất thực thụ, chỉ cần nhìn vẻ mặt tự tin pha chút ngạo nghễ của anh là đủ thấy rõ sự khác biệt.

Một nam sinh đứng đầu nhìn xuống đôi giày thể thao trị giá sáu con số của anh, không nhịn được hỏi: “Anh là ai vậy?”

Đoạn Tiêu nghiêng đầu, bình tĩnh chỉ tay về phía Hạ Ngưỡng đang trong phòng tập múa: “Đàn anh của mấy cậu, cũng là chồng của cô ấy.”

“...”

Cả nhóm bỗng đỏ bừng mặt, vội vàng tản ra trong sự lúng túng.

Âm nhạc vẫn vang lên trong phòng tập, còn Hạ Ngưỡng đang mặc bộ đồ múa màu hồng khói, hoàn toàn không hay biết chuyện vừa xảy ra bên ngoài.

Thân hình mảnh mai, cao ráo, gương mặt trong sáng, đôi mắt toát lên nét thanh tao. Lúc này cô đang thực hiện các động tác như bước nghiêng, lật người bằng một tay, và động tác xoay cột phức tạp.

Hạ Ngưỡng có rất ít cơ bắp, luyện tập nhiều năm nhưng không thiên về sức mạnh. Cô dựa vào độ mềm dẻo của cơ thể nhiều hơn đa số các sinh viên múa khác.

Muốn kiểm soát cân nặng, lại phải rèn luyện sự dẻo dai, những nỗi khổ mà cô phải chịu đựng chẳng hề ít.

Ngay cả khi đã quen nhìn những điệu múa của cô bao năm qua, thậm chí cả khi ở nhà anh cũng thường xuyên thấy cô luyện các động tác cơ bản, nhưng anh vẫn không quen nỗi việc cô uốn cơ thể mình đến giới hạn như vậy.

Chiếc eo nhỏ nhắn, bờ vai gầy mỏng manh đến mức anh luôn lo chỉ cần một lực quá lớn cũng có thể làm cô tổn thương. Vì thế, trước khi bài nhạc kết thúc anh không bước vào làm gián đoạn cô.

Mỗi bài múa kéo dài gần 10 phút. Chỉ đến khi Hạ Ngưỡng lau mồ hôi xong, cô mới phát hiện Đoàn Tiêu đang đứng tựa vào khung cửa sổ bên ngoài, ánh mắt như đang chờ đợi.

Hạ Ngưỡng kinh ngạc, mắt mở lớn. Chỉ mới ngày hôm qua, anh còn ở Ý để tổ chức sự kiện Presidents Club – là một chương trình tập hợp lãnh đạo các chi nhánh nước ngoài của tập đoàn.

Tập đoàn Đoàn thị đã mời 50 kỹ sư xuất sắc nhất của mình trên khắp các quốc gia đến đảo Sicily để ăn mừng việc công ty đạt mức tăng trưởng hơn 5% doanh thu trong năm vừa qua.

Công việc hiện tại của Đoàn Tiêu hoàn toàn trái ngược với nhịp sống đều đặn, ba điểm một đường của Hạ Ngưỡng.

Dù đã kết hôn, thời gian hai người ở bên nhau thậm chí còn ít hơn những ngày quần quýt lúc còn yêu đương trong trường đại học.

Hạ Ngưỡng không kịp thay đồ hay đi tắm, cô tắt loa, xách túi rồi chạy vội đến bên anh: “Anh về từ lúc nào vậy?”

Anh nhận lấy túi của cô, nắm tay dắt cô ra ngoài, tự giác báo cáo hành trình: “Anh hạ cánh lúc trưa, về nhà ngủ bù mấy tiếng rồi qua công ty xử lý chút việc, mới đến đây không lâu.”

“Em còn tưởng anh sẽ bắt em ra sân bay đón nữa chứ.”

“Hôm nay là thứ Sáu, em có tiết.”

Nếu không phải vậy, với thói quen đánh người vô lý của Đoạn Tiêu, anh thực sự sẽ làm phiền cô ra đón.

“Người em toàn mồ hôi.” Cô ngửi thấy mùi gỗ thơm mát trên áo anh, hơi ngại ngần muốn né xa một chút, bàn tay khẽ vùng ra: “Đừng nắm tay nữa.”

Đoạn Tiêu kéo cô lại, cúi đầu xuống, áp mặt hôn nhẹ lên khóe môi cô: “Anh đã bao giờ ngại em đâu.”

Hạ Ngưỡng bị sống mũi cao của anh cọ vào, ngứa ngáy bật cười: “Anh về đúng lúc lắm, tuần này em có ba bài luận lý thuyết phải viết, còn một bài phải dịch...”

“Đúng rồi, lúc anh về nhà có để ý thấy bưu kiện nào không?”

“Máy sấy quần áo bị Năm Giờ Rưỡi nghịch hỏng rồi, em đặt mua cái mới trên mạng.”

Trên đường đi, cô cứ lải nhải đủ thứ chuyện nhỏ nhặt, chẳng cái nào quan trọng. Đoạn Tiêu hơi nghiêng người lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu.

Trên xe, anh vẫn giữ dáng vẻ nghiêm chỉnh.

Về đến nhà, anh đã lộ nguyên hình.

“Để anh kiểm tra xem nào.” Anh đề cô lên cánh cửa, cúi xuống hôn, giọng khàn khàn pha chút bức bối: “Mới một tuần, sao lại gầy đi nữa rồi?”

“Em còn phải quay chương trình, phải tính đến việc lên hình...”

Hạ Ngưỡng vẫn mặc bộ đồ múa màu hồng khói, chiếc áo được thiết kế vừa khít, làm nổi bật dáng người mảnh mai của cô. Anh kéo nhẹ một cái, dây thắt lưng rơi xuống sàn nhà.

Cô giật mình khi xương quai xanh bị đầu ngón tay thô ráp của anh vuốt ve, lập tức nhú mào đẩy anh ra: “Em chưa tắm mà.”

Đoạn Tiêu giữ lấy hai cổ tay cô bằng một tay, cúi đầu, lưỡi khẽ tách môi cô, từ từ dây dưa. Nụ hôn lúc dịu dàng, lúc mạnh mẽ, vừa như muốn chiếm đoạt, vừa như để thỏa nỗi nhớ nhung sâu đậm.

Anh thì thầm, giọng trầm khàn: “Thơm lắm.”

Anh cố tình trêu chọc Hạ Ngưỡng, bởi tối hôm trước cô đã tắt ngang cuộc gọi của anh khi nhận ra ý đồ không đúng đắn.

Mỗi lần hai người xa nhau, dù là ở khác thành phố hay khác quốc gia, đầu óc Đoạn Tiêu luôn nghĩ ra đủ kiểu cách “Không nghiêm chỉnh” để giải tỏa cảm xúc, mà lần nào cũng là những “Chiêu trò” mới lạ.

Hạ Ngưỡng không dám mạnh tay đẩy anh, sợ lực anh quá lớn sẽ làm rách bộ đồ múa.

Lần trước, sau khi quay xong chương trình, anh lái xe đến đón cô. Thấy bộ đồ múa với dây mảnh khó cởi, anh chẳng còn chút

kiên nhẫn nào.

Cô đã nhắc trước rằng trên thế giới chỉ có hai bộ váy diễn này.

Nếu làm hỏng, anh phải tự đi mua bộ khác thay thế, mà giá thì không hề rẻ.

Đoạn Tiêu chẳng mảy may để tâm, anh xé rách xong còn buông một câu: “Được thôi, giờ thì cả thế giới chỉ còn lại một bộ.”

“...”

Đèn cảm ứng ở lối vào bật tắt theo từng lần chạm.

Sau khi tắt, lại bị từng cú va chạm làm sáng lên lần nữa.

Hạ Ngưỡng vốn đã mệt mỏi sau cả ngày luyện tập, về nhà còn bị anh quấy rầy một trận sâu nông chẳng ra đâu vào đâu. Từ một mối chuyển thành buồn ngủ và đói.

Khi được anh bế ra khỏi phòng tắm, lồng ngực cô vẫn phập phồng vì hơi thở dồn dập. Dù vậy, cô không quên níu anh lại, đưa ra một yêu cầu: “Anh giúp em viết bài tập đi.”

“Được thôi.”

“Phải dịch cả bài luôn đó.”

“Không vấn đề.” Đoạn Tiêu đồng ý xong, lại nói cô không có chí tiến thủ, cười khê: “Mấy năm rồi vẫn phải để anh dạy làm bài tập à?”

Hạ Ngưỡng dụi mặt vào cổ anh, giống như con thú nhỏ tìm kiếm sự an ủi, thì thầm làm nũng: “Bao nhiêu năm rồi em vẫn chưa thành học bá được.”

Động tác vô thức của cô khiến lòng anh mềm nhũn, lồng ngực rung lên theo tiếng cười. Anh hôn nhẹ lên vành tai cô, tiếp tục

dây dưa một lúc lâu, sau đó xoa xoa bụng cô hỏi: “Muốn ăn gì cho bữa tối đây?”

Hạ Ngưỡng uể oải khoác hai tay lên vai anh: “Anh nấu? Tùy anh, làm món gì đơn giản thôi cũng được.”

Đoạn Tiêu đã luyện nấu ăn thành thạo trong hơn một năm du học, kỹ năng bếp núc cũng cải thiện không ít.

Ngược lại, Hạ Ngưỡng vẫn chưa từng bước vào bếp, cả đời nấu ăn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Với cô thì công việc nhà lớn nhất là xử lý chuyện tắm táp và thay nước cho Năm Giờ Rưỡi, mà việc này cũng không đáng gọi là phiền phức.

Sau khi kết hôn, cuộc sống của gia đình nhỏ với hai người và một chú mèo vẫn giữ nguyên như trước.

Duy nhất chỉ có Ôn Vân Miếu, sau khi thực tập xong, bị phân công ra chi nhánh ở Tỉnh kế bên, khiến Hạ Ngưỡng lo lắng suốt một thời gian.

Mãi cho đến khi Ôn Vân Miếu hẹn hò với một nghiên cứu sinh tiến sĩ có vẻ đáng tin cậy, Hạ Ngưỡng mới ngừng băn khoăn và thôi hỏi han liên tục.

Đám bạn của Lục Gia Trạch vẫn vậy, người tiếp tục học hành, người thì tiếp nhận quản lý doanh nghiệp của gia đình, ai nấy đều bận rộn. Thỉnh thoảng họ vẫn tụ tập, lái xe đi chơi và dẫn theo bạn đời mới của họ.

Thế nhưng, giữa những thay đổi và vòng xoay của năm tháng, mối quan hệ ổn định nhất vẫn là cặp đôi Đoạn Tiêu và Hạ Ngưỡng.

Câu chuyện của họ đã bị đồn đại lung tung trong giới.

Nếu trách thì chỉ có thể trách Lục Gia Trạch và Hứa Nghê trong một lần cãi nhau đã vô tình nói ra vài chi tiết, bị người khác bóp méo và thêu dệt thành đủ loại phiên bản.

Đến kỳ nghỉ Đông trong năm học thạc sĩ thứ hai của Hạ Ngưỡng.

Đã xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ.

Cả nước xuất hiện những kiểu thời tiết bất thường hiếm thấy, Kinh Châu cũng không ngoại lệ. Từ đầu Đông, thành phố liên tục hứng chịu mưa lớn nhiều ngày, gây ra ngập lụt nghiêm trọng, ảnh hưởng lớn đến đời sống người lao động tầng lớp thấp.

Trước thảm họa thiên nhiên như vậy, tập đoàn Đoạn thị phải phát huy tinh thần doanh nghiệp đầu tàu, tích cực đóng góp tiền và vật tư cứu trợ.

Hôm đó, Hạ Ngưỡng lái xe đến công ty để đưa tài liệu cho Đoạn Tiêu, nhưng trên đường gặp một chiếc xe chở sản phụ bị hỏng. Tài xế đang cuống cuống tìm người giúp đỡ.

Không nghĩ nhiều, cô lập tức cho sản phụ lên xe mình.

Suốt quãng đường, để tiết kiệm thời gian, cô thậm chí đã vượt hai đèn đỏ, nhưng vẫn không kịp.

Đứng ngoài phòng phẫu thuật, cô nghe bác sĩ trưởng ca nói rằng sản phụ bị băng huyết khi sinh.

Người nhà vẫn chưa tới, bệnh viện theo quy định không hỏi ý kiến về việc “Giữ mẹ hay giữ con”, thông thường sẽ ưu tiên bảo vệ mẹ.

Đến khi gia đình sản phụ kịp đến, họ được thông báo đứa bé đã không qua khỏi.

Người chồng lập tức đổ lỗi cho Hạ Ngưỡng, chất vấn cô: “Cô lái xe kiểu gì đấy?”

“Có phải xe cô va chạm đâu đó không? Bình thường vợ tôi khỏe mạnh thế, sao lại không giữ được con tôi chứ!”

“Chuyện này cô không thoát được đâu, nhất định phải chịu trách nhiệm!”

Đoạn Tiêu và người nhà của sản phụ gần như đến bệnh viện cùng lúc. Khi đó, cảnh sát cũng có mặt để ghi lời khai.

Khi họ đến, người đàn ông kia lập tức im bặt.

Người nhà của sản phụ chỉ tay vào mặt anh ta, chửi mắng không tiếc lời, chủ yếu trách anh ta ngược đãi vợ, mới gây ra bi kịch hôm nay.

Ngoài cửa phòng bệnh, người khóc kể mắng không ngớt.

Sản phụ vừa trải qua ca phẫu thuật, nằm bất tỉnh trên giường bệnh.

Ban đầu, Đoạn Tiêu còn định nhờ luật sư kiện người đàn ông đó, nhưng Hạ Ngưỡng kéo anh đi, khuyên nhủ anh tha được thì nên tha.

Sự việc sản phụ bị sảy thai vốn không liên quan gì đến cô.

“...Khi anh ta lao đến mắng em, câu đầu tiên em nghĩ trong đầu là ‘Người tốt không được báo đáp’.” Hạ Ngưỡng cúi đầu, giọng uể oải, “Việc em làm hôm nay, giống hệt bố em ngày xưa.”

Đoạn Tiêu nắm lấy tay cô, bao bọc bàn tay nhỏ nhắn trong lòng bàn tay ấm áp của mình.

Hạ Ngưỡng ghen ngào, bất bình nói: “Thật ra, em đã sớm biết người tốt chẳng được gì. Nếu không, bố em sẽ không mất sớm,

mẹ em cũng sẽ không đi theo, và em cũng chẳng bị Nhiếp Tiểu Trương trả thù.”

Anh nghe xong, không nhịn được cười: “Em định làm phản diện sao?”

Hạ Ngưỡng bĩu môi, không cam lòng đáp: “Đúng thế, làm phản diện cũng tốt mà.”

“Nếu không có em, hôm nay có thể đã thành một xác hai mạng rồi.” Đoạn Tiêu ôm vai cô, vỗ về nhẹ nhàng, “Em cứ làm việc thiện của mình, kẻ ác sẽ gánh chịu ác báo của kẻ ác.”

Hạ Ngưỡng hiếm khi oán thán sự bất công, có lẽ vì hai năm nay được sống quá yên bình, chẳng muốn chịu bất kỳ uất ức nào.

Dù nói cứng như vậy, nhưng cô lại chẳng nỡ làm gì ác ý.

Hạ Ngưỡng là kiểu người dù bị vu khống một trăm lần khi cứu người bên đường, lần thứ một trăm lẻ một cô vẫn có thể sẽ cứu, bởi cô nghĩ: nếu đó là thật, mà cô bỏ lỡ thì sẽ hối hận cả đời.

Không phải vì ngốc, mà vì lòng quá thánh thiện.

Đoạn Tiêu cúi đầu, để cằm tựa lên mái tóc đen mượt của cô, anh nhẹ nhàng ôm rồi vỗ nhẹ lên lưng cô: “Hạ nhà anh rất giỏi.”

Cách dỗ dành của anh ngày càng thuần thực.

“Đồng tài liệu có gấp không?” Cô nằm trong lòng anh, hỏi khẽ, “Có làm lỡ việc của anh không?”

Đoạn Tiêu lắc đầu: “Không gấp, nhưng anh có chuyện khác cần bàn với em.”

Hai tiếng sau, Hạ Ngưỡng đứng trong văn phòng của anh, nhìn cô bé ba tuổi xuất hiện trước mặt. Cô im lặng rất lâu, rồi cầm điện thoại gõ một dòng chữ đưa cho anh.

【Anh mang con riêng ra mắt em à?】

Đoạn Tiêu liếc mắt đọc xong trong một giây, nhấc tay gõ nhẹ lên trán cô: “Là con gái của Lục Gia Trạch.”

Cô bé nghe thấy tên bố mình, liền nhảy xuống khỏi ghế, lễ phép nói: “Chào dì, con tên ở nhà là Ngải Ngải.” Cô bé nghiêm túc giải thích: “Ngải* trong câu ‘Ta đi trong đồng ruộng, lúa mạch mọc xanh tươi’ ấy ạ*.”

(*Raw gốc: “我行其野，芄芄其麦” trong đó từ “芄芄” là tên ở nhà của cô bé. 芄 (péng) là một chữ Hán hiếm, có nghĩa là “Tươi tốt”, “Xanh mướt” hoặc “Mọc sum suê”, thường dùng để chỉ cây cối, lúa mì phát triển mạnh mẽ, sinh sôi nảy nở.)

Hạ Ngưỡng há hốc mồm: “Lục Gia Trạch sinh con với ai vậy?”

Lục Ngải Ngải đáp: “Mẹ con tên là Vu Tuyết Vũ.”

“...”

Có một số chuyện không tiện nói trước mặt trẻ con, Hạ Ngưỡng lại lấy điện thoại gõ một dòng: 【Hai người đó không phải đã chia tay nhiều năm rồi sao?】

Đoạn Tiêu kéo cô ra khỏi phòng nhỏ trong văn phòng, giải thích vì sao cô bé lại đến đây.

Thì ra, sau khi chia tay Vu Tuyết Vũ phát hiện mình mang thai.

Lục Gia Trạch – gã đàn ông vô tâm, không hề hay biết có người vì mình mà chấp nhận ẩn danh, sinh con một mình.

Cho đến năm nay, Vu Tuyết Vũ quyết định rời khỏi Kinh Châu và không muốn một mình nuôi dạy đứa bé nữa, nên đã gửi cô bé đến đây.

Trong số các bạn gái trước đây của Lục Gia Trạch, Vu Tuyết Vũ là người để lại ấn tượng tốt nhất với Hạ Ngưỡng. Hai người thậm chí còn giữ liên lạc.

Mặc dù không quá thân thiết, nhưng giữa Hạ Ngưỡng và Vu Tuyết Vũ cũng có thể xem như bạn bè. Chỉ là vì liên quan đến Lục Gia Trạch nên thường ngày hai người không liên lạc nhiều. Nhưng lúc đám cưới, Hạ Ngưỡng vẫn mời cô ấy đến.

Tính toán lại tuổi của Lục Ngải Ngải, Hạ Ngưỡng tức giận kêu lên: “Lục Gia Trạch đúng là đồ c.ầm thú! Khi đó Tuyết Vũ còn chưa học xong đại học...Không!”

Cô chưa kịp nói hết câu đã bị Đoạn Tiêu bịt miệng. Anh giữ cằm cô, nhẹ nhàng bóp má: “Bình tĩnh nào.” Anh nói tiếp: “Mai em đưa bé đi học lớp tư duy logic, anh tan làm sẽ qua đón.”

“Học sớm thế á?”

“Ông nội Lục Gia Trạch đăng ký, với bé con cũng thích đi. Đừng nhìn vẻ ngây ngô của nó, nó ranh mãnh lắm, còn hơn cả Ôn Vân Miếu.”

Hạ Ngưỡng khó hiểu: “Miếu Miếu thì ranh mãnh chỗ nào? Em còn sợ con bé bị bắt nạt ngoài kia nữa là.”

Đoạn Tiêu bật cười, nhìn cô đầy vẻ cứng chiều: “Vợ ơi, trong nhà mình chỉ có mỗi em là không tinh ý thôi.”

“...”

Cô không phản bác, hỏi lại: “Vậy Lục Gia Trạch đâu rồi?”

“Cậu ấy nói qua Úc một thời gian lo công việc, sẽ về trước Tết.” Đoạn Tiêu nhún vai, giọng điệu chẳng mấy bận tâm, “Chắc đi tìm mẹ đứa nhỏ đấy.”

Hạ Ngưỡng nghi ngờ: “Có thể không? Tuyết Vũ đâu có ở Úc. Hôm qua em lướt thấy cô ấy đăng story, hình như tham gia chương trình giáo dục tình nguyện ở miền Tây, đang xuống vùng sâu vùng xa.”

“Thế thì cậu ấy qua Úc làm gì?”

“Chắc là đi công tác thật, nói chung không giống như anh nghĩ đâu.”

“Sao em chắc thế?”

Cô nhún vai: “Vì Lục Gia Trạch không phải anh mà.”

Người như Đoạn Tiêu, yêu là phải giữ bên cạnh, nhớ thì phải xuất hiện trước mặt. Anh không dễ dàng nhận định ai, nhưng một khi đã chọn thì sẽ không buông tay. Anh không muốn cô nhìn người khác, càng không chịu nổi nếu cô thân thiết với người khác giới nào có ý đồ với cô.

Đoạn Tiêu không biết rằng không phải ai cũng yêu giống như cách anh yêu cô. Nhưng mà tình yêu kiểu này hao tâm tốn sức, dành cho một người đã đủ cạn kiệt chính mình. Nhưng trong cái vòng tròn của anh, ai nấy đều số hưởng, chẳng ai cần tình cảm kiểu “Thà thiếu chứ không thừa” này.

Lúc ấy, từ căn phòng nhỏ vọng ra tiếng gõ cửa, ngắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

Bị nhốt trong đó, Lục Ngải Ngải không mở cửa, chỉ lớn giọng hỏi: “Hai người ở ngoài lâu vậy, có phải đang hôn nhau không?”

Câu nói bất ngờ khiến Hạ Ngưỡng sửng người, quay sang nhìn anh.

Đoạn Tiêu bất lực đáp lại ánh mắt cô bằng một biểu cảm: “Liên quan gì đến anh chứ?”

“Khi đến đây, bố cháu đã nói rồi. Chú Đoạn rất thích hôn vợ mình.” Lục Ngải Ngải nghiêm túc nói với giọng non nớt: “Bố bảo cháu chịu khó nhắm mắt lại khi cần.”

Hai vợ chồng: “...”

Lớp học của Lục Ngải Ngải kéo dài đến tận một ngày trước Giáng sinh.

Trong khi đó, chuyến bay về nước của Lục Gia Trạch lại rơi vào hôm sau Giáng sinh.

Điều đó đồng nghĩa với việc Giáng sinh năm nay, Đoạn Tiêu không còn cái bóng đèn là Ôn Vân Miểu, nhưng lại thêm một tiểu quỷ phiền phức là con gái của bạn anh chen vào giữa hai người.

Cuối tháng 12 ở Kinh Châu đã có vài trận tuyết rơi, nhiệt độ xuống rất thấp. Anh vốn định đưa Hạ Ngưỡng – người sợ lạnh, đến khu trang viên ở Miami đã hoàn thiện để cùng nhau đón Giáng Sinh.

Vì vậy, hôm nay khi đi đón Lục Ngải Ngải tan học, Đoạn Tiêu có chút không vui. Lại đúng lúc gặp kẹt xe trên đường, thành ra đến nơi hơi muộn.

Kết quả là khi vừa đến cổng trường, anh đã nhìn thấy cô bé đang đánh nhau với một cậu nhóc.

Cô bé 3 tuổi rưỡi, thân hình hơi mũm mĩm hơn các bạn cùng trang lứa nên thường xuyên bị một vài cậu bạn xấu tính trêu chọc.

Dù sở hữu thân hình mũm mĩm, nhưng số thịt trên người Lục Ngải Ngải không hề uổng phí. Cô bé đè cậu bạn xuống, ngồi hằn lên người cậu bé mà đánh tới tấp.

Đoạn Tiêu đứng từ xa nhìn, bật cười khẽ, còn huýt sáo rồi vỗ tay tán thưởng: “Bravo.”

Chỉ khi thấy cậu nhóc bị đánh đến bật khóc, giáo viên và phụ huynh chạy tới, anh mới thông thả bước tới, nhắc Lục Ngải Ngải lên như xách một con gà con: Tự đi mà giải thích, đừng để chú phải dọn dẹp rắc rối cho cháu.”

“Dạ!”

Lục Ngải Ngải nghiêm túc gật đầu, chỉnh lại bộ đồ bị bẩn rồi đi thẳng đến chỗ giáo viên. Đứng trước người lớn, cô bé lập tức rơi nước mắt, tố cáo cậu bạn kia đã gọi mình là “Đồ con lợn”, dùng những lời lẽ cực kỳ xúc phạm.

Phụ huynh cậu nhóc không bày tỏ ý kiến, giáo viên cũng chỉ biết bất lực thở dài. Mọi chuyện nhanh chóng được giải quyết, hai chú cháu cùng đi về bãi đỗ xe.

Lục Ngải Ngải vừa nhảy chân sáo vừa vỗ tay như chẳng hề nhớ chuyện vừa xảy ra, nước mắt còn chưa khô đã quay sang nhìn nọt: “Cháu thích chú Đoạn đến đón cháu tan học!”

Đoạn Tiêu hai tay đút túi, bước chậm rãi để theo kịp đôi chân ngắn ngủn của cô bé: “Tại sao?”

“Chú Đoạn không nói nhiều như ông nội. Ông nói nhiều lắm.” Cô bé thờ ơ nói, “Ngải Ngải không thích nghe.”

Với đứa trẻ ba tuổi cái gọi là “Nói nhiều” thực chất là một vài bài giáo huấn người lớn thường hay lặp đi lặp lại.

Người ta thường nói, trẻ con ba tuổi như cụ già.

Gia đình họ Lục toàn những ông bà lớn tuổi thích dạy đời, khiến cô bé không tài nào chịu nổi.

Mà Đoạn Tiêu cũng không hứng thú với việc truyền đạt những triết lý sống. Anh biết tất cả những quy tắc trong đời đều do con người đặt ra, chỉ là những bức tường ngăn cách được xây bằng ngôn từ đẹp đẽ và những định kiến chủ quan.

Mỗi người có con đường riêng, bí quyết đi hết con đường đó chỉ có thể do chính họ tự tìm ra.

Sau khi lên xe, anh không về nhà ngay.

Hạ Ngưỡng đã đặt trước một quán ăn tư nhân, nói rằng tối nay muốn ăn ở ngoài.

Nhưng do hôm nay là ngày lễ nên đường kẹt cứng. Trên màn hình trong xe đang chiếu bản tin về ngành giải trí, trùng hợp lại đúng lúc chiếu phần phỏng vấn của Đoạn Cận Tình.

Trong buổi phỏng vấn, cô ấy nhắc đến Hạ Ngưỡng với thái độ thoải mái, vui vẻ. Bên cạnh, một nam diễn viên từng gặp Hạ Ngưỡng ở phim trường vài lần cũng tranh thủ khen ngợi cô bằng những lời đầy thiện cảm.

Lục Ngải Ngải ngồi trong ghế trẻ em, tò mò chỉ vào màn hình bị khóa lại: “Sao họ cứ nhắc tên dì Hạ thế ạ?”

Đoạn Tiêu đang bực bội vì tắc đường, muốn hút thuốc nhưng ngại có trẻ nhỏ trong xe. Anh trả lời qua loa: “Vì vợ chú giỏi vĩ chương, ai cũng thích cô ấy.”

“Cái gì gọi là giỏi —”

Cô bé chưa kịp hỏi xong đã bị Đoạn Tiêu chìa tay dọa, làm cho im bật.

Chú Đoạn vừa đẹp trai nhưng cũng rất dữ dằn kia đã dùng cách chẳng mấy dịu dàng để bắt cô bé im lặng. Lục Ngải Ngải rụt cổ lại, ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám nói thêm lời nào.

Đoạn Tiêu thu lại tay, tiếp tục nhắc nhở: “Đừng học cách chú nói chuyện, muốn hại chú bị vợ đánh à?”

Lục Ngải Ngải lắc đầu đầy vẻ giả tạo, sau đó buột miệng: “Nhưng mỗi lần dì Hạ đấm chú, chú lại cười vui vẻ lắm mà.”

“Vớ vẩn, cô ấy đánh chú là vì yêu chú nhất.” Đoạn Tiêu tựa đầu vào ghế, tiện tay khiêu khích: “Cháu thấy cô ấy đánh cháu bao giờ chưa?”

“...”

May mà đường không quá dài, Lục Ngải Ngải im lặng và chịu đựng trong sự bức bối cho đến khi gặp được Hạ Ngưỡng.

“Quán dì đặt vẫn đang dọn bàn, phải đợi nửa tiếng nữa mới có chỗ.” Cô nắm tay Lục Ngải Ngải rồi đưa thẻ nhận số trên tay cho anh, “Em gọi hai ly đồ uống nóng rồi, anh ra lấy giúp em.”

Lục Ngải Ngải ngạc nhiên hỏi: “Dì Hạ, sao chỉ gọi hai ly? Chúng ta có ba người mà.”

Đoạn Tiêu cúi người trêu chọc: “Cháu mà cũng tính là một người à?”

“Anh mới không tính là một người.” Hạ Ngưỡng chen lời, nói như thật, “Anh và em uống chung một ly.”

“...”

Đoạn Tiêu đứng thẳng người, không nói gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt không mấy thân thiện.

Hạ Ngưỡng cười toe, lộ cả hàm răng trắng, giục anh: “Mau đi đi, mọi người đang xếp hàng chờ kia kìa.”

Gần quảng trường có một tác phẩm điêu khắc tuần lộc khổng lồ để mừng Giáng sinh, xung quanh còn có các thương gia hóa

trang thành ông già Noel bán quà tặng.

Hạ Ngưỡng dắt tay đứa trẻ đi sang bên, đúng lúc nhìn thấy tin nhắn từ Đoạn Tiêu gửi đến, là một bức chụp màn hình từ camera giám sát ở cửa nhà Trương.

Một chiếc hộp lớn được bọc bằng dây ruy băng, đang được chất ở trước cửa.

【Tiêu】 : ? Không phải em mới từ nhà đi sao?

【Cầm Tiêu】 : Sáng nay em ra ngoài làm hậu kỳ cho chương trình vũ đạo, chưa về nhà. Đây là cái gì?

【Tiêu】 : ...

【Tiêu】 : Quà Giáng sinh của anh. Ăn xong, đứa nhóc này không được về nhà chúng ta.

【Cầm Tiêu】 : Tại sao? Ngày mai bố nó sẽ đến đón mà.

【Tiêu】 : Tối nay anh sẽ nhờ ông nội nó đến đón.

【Tiêu】 : Vì chồng em muốn đón một Giáng sinh không phù hợp với trẻ con.

“...”

Hạ Ngưỡng cắt điện thoại, không thèm trả lời.

Lục Ngải Ngải chú ý đến bộ râu trắng của ông già Noel, kéo tay cô: “Dì Hạ, ông già Noel thật có giống thế này không? Lúc nhỏ dì đã gặp bao giờ chưa?”

Hạ Ngưỡng liếc qua, thấy Đoạn Tiêu đang cầm hai ly đồ uống nóng đi đến.

Mấy học sinh nghịch ngợm chạy nhảy gần đó suýt va vào anh. Ly đồ uống không được đặt kín, anh phải giơ tay cao để tránh bị đổ.

Nhìn khuôn mặt đầy vẻ khó chịu của anh, cô bật cười, cúi xuống nói nhỏ với Lục Ngải Ngải: “Dì chưa gặp ông già Noel, nhưng dì đã gặp tình nhân Giáng sinh.”

Khi đưa đồ uống cho cô bé, đôi chân ngắn của Ngải Ngải bỗng chốc bị nhấc khỏi mặt đất. Đó là vì Đoạn Tiêu đã dùng một tay bế cô bé lên.

Xung quanh, đám đông ngày càng náo nhiệt vì chương trình bốc thăm trúng thưởng.

Tay của Hạ Ngưỡng đang buông xuống cũng bị anh nắm chặt, cơ thể nghiêng về phía cô, sát lại gần hơn, nắm tay cô cùng bước giữa dòng người ồn ào.

Cô mỉm cười, khẽ siết lại bàn tay đang nắm lấy mình, sánh bước bên anh.

Dường như cả đời này luôn như thế.

Đường tuy dài, nhưng cũng có lúc đón được gió.

[Kết thúc truyện.]

Nội dung từ **Chương 1: Tiệc tối – Tránh ánh mắt anh** đến **Chương 82: Người thương – Cả một đời**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh

